ข่าวประเสริฐเรียบเรียงโดยยอห์น
เล่ม 2 (บทที่ 8-14)

โดย
ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

นี่เป็นเล่มที่สองของสามเล่มซึ่งรวมกันเป็นอรรถาธิบายทีละข้อเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของยอห์น, “หนังสือแห่งความรอด” อย่างไรก็ตาม นี่ยังเป็นการศึกษาแบบแยกเดี่ยวซึ่งครอบคลุมบทที่แปดถึงสิบสี่ของข่าวประเสริฐของยอห์นเช่นกัน

หลายบทที่เราจะศึกษาในเล่มนี้ดำเนินตามใจความหลักที่ชี้ไปยังความเป็นหนึ่งเดียวกันของตรีเอกานุภาพ-พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์-และของการร่วมสนิทของผู้เชื่อกับพระคริสต์ ตลอดเนื้อหาทั้งหมดนี้พระเยซูพระบุตรทรงเน้นย้ำการร่วมสนิทอันครบถ้วนและสมบูรณ์แบบของพระองค์กับพระบิดา และทรงส่งต่อให้เหล่าสาวกของพระองค์คือความจริงที่ว่า แม้ว่าพระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดโดยไม่พึ่งพาพระบิดาเลย พระองค์ก็ทรงมีชีวิตในตัวพระองค์เอง เหมือนกับที่พระบิดาทรงมีชีวิต

ในบทท้ายๆที่รวมอยู่ในเล่มนี้ ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใกล้สิ้นสุดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ คำสั่งสอนของพระองค์ก็ขึ้นไปสู่ที่ราบแห่งความสนิทสนมอันสูงยิ่งและบริสุทธิ์กับเหล่าสาวกของพระองค์ขณะที่พระองค์ค่อยๆถอยห่างจากสายตาสาธารณชนและมุ่งเน้นคำสั่งสอนของพระองค์ไปที่ชายกลุ่มเล็กๆนั้นผู้ซึ่งจะเป็นตัวแทนของพระองค์บนแผ่นดินโลกในไม่ช้า คำสั่งสอนต่างๆของพระองค์มีลักษณะที่แผ่วเบาและอ่อนโยนในข้อพระคำเหล่านั้น โดยเปิดเผยไม่เพียง “พระฉายที่แสดงออก” ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น แต่เปิดเผยบุตรมนุษย์ผู้ทรงเปี่ยมพระกรุณาและความเข้าใจของพระองค์เกี่ยวกับความอ่อนแอของมนุษย์ด้วย

เล่มนี้ถูกนำเสนอพร้อมกับคำอธิษฐานขอให้คริสเตียนทั้งหลายได้รับการเสริมกำลังและการหนุนใจและขอให้บรรดาผู้หลงหายถูกนำมาถึงพระเยซูผ่านทางหน้ากระดาษเหล่านี้

ผู้แต่ง

บทที่ 8

8:1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ

8:2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา

8:3 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน

8:4 เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่

8:5 ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้”

8:6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงน้อมพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย

8:7 และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน”

8:8 แล้วพระองค์ก็ทรงน้อมพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก

8:9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั้น

8:10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมิได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ”

8:11 นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก”

8:12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

8:13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง”

8:14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน

8:15 ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด

8:16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา

8:17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’

8:18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาก็เป็นพยานให้แก่เรา”

8:19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ตัวเราก็ดี พระบิดาของเราก็ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

8:20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์
8:21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้”
8:22 พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้’”
8:23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้
8:24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว”
8:25 เขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น
8:26 เราก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก”
8:27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา
8:28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น
8:29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ”
8:30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์
8:31 พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง
8:32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท”
8:33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็นไท’”
8:34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป
8:35 ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป
8:36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ
8:37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน
8:38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน”
8:39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ

8:40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้
8:41 ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” เขาจึงทูลพระองค์ว่า “เรามิได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”
8:42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา
8:43 เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้
8:44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมิได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสามันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา
8:45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง
8:46 มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา
8:47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า”
8:48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ”
8:49 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่ว่าเราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา
8:50 เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา
8:51 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย”
8:52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย’
8:53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า”
8:54 พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน
8:55 ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์
8:56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี”
8:57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”
8:58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น”
8:59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นเพิ่งล้มเหลวในความพยายามที่จะจับกุมพระเยซู-และพวกเขาโกรธแค้นขมขื่นต่อพระองค์ยิ่งนัก ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาใช้เวลา*หลายชั่วโมง*ไปกับการคิดและการวางแผน โดยในที่สุดก็ตัดสินใจใช้อุบายที่ถูกนำเสนอในส่วนแรกของบทนี้ ในความพยายามเพิ่มเติมที่จะกำจัดพระองค์ให้พ้นทางและทำให้พระองค์เงียบเสียงไปเลย พวกเขาหวังว่าโดยแผนการที่พวกเขาคิดขึ้นมาหมาดๆนี้พวกเขาจะทำให้พระองค์นำการปรับโทษมาสู่*พระองค์เอง* ซึ่งจะทำให้พวกประชาชนหันมาต่อต้านพระองค์และจงรักภักดีต่อพระราชบัญญัติของโมเสสต่อไป ถ้าพวกเขาสามารถทำให้พระเยซูติดกับได้เหมือนกับที่พวกเขาหวัง อย่างน้อยพวกเขาจะได้มีข้ออ้างที่จะนำตัวพระองค์ไปไต่สวนความต่อหน้าสภาซานเฮดริน แต่แผนการของพวกเขาล้มเหลวไม่เป็นท่า และนำความอับอายขายหน้ามาสู่พวกเขาเองแทนที่จะเป็นพระองค์ผู้ทรงทราบใจของพวกเขา, ทุก*ความลับ*แห่งใจชั่วของพวกเขา

ผู้หญิงที่ถูกจับในการล่วงประเวณี

ข้อ 1 และ 2: *"แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา"*

พระคำข้อสุดท้ายของบทก่อนหน้าบอกเราว่า "ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน" แต่เห็นได้ชัดว่าไม่มีสักคนเดียวเชิญพระเยซูให้ไปค้างคืนในบ้านสักหลัง ด้วยว่าในพระคำข้อแรกนี้เราถูกบอกว่าพระองค์ *"เสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ"* เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าพระองค์ทรงค้างคืนที่นั่น เนื่องจากมันคงไม่สบายในช่วงนั้นของปีที่จะค้างคืนกลางแจ้ง อันที่จริง ตามที่กล่าวไว้ในลูกา 21:37 พระเยซูทรงค้างคืนหลายครั้งในภูเขามะกอกเทศ: "กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาชื่อมะกอกเทศ"

"ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าในพระวิหารอีก" พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าพระเยซูเสด็จมายังพระวิหาร*กี่โมง* แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเป็นตอนรุ่งสาง เนื่องจากพระองค์เสด็จมายังพระวิหาร *"อีก"* มันคงไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลที่จะสรุปว่ามันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ที่จะเสด็จมาที่นั่นในตอนเช้าตรู่ นี่ถูกสนับสนุนโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพวกสมาชิกของสภาซานเฮดรินรู้ว่าพระองค์จะอยู่ที่นั่นในเวลานั้น; มิฉะนั้นพวกเขาคงไม่สามารถวางแผนการที่ละเอียดขนาดนั้นเพื่อที่จะดักจับพระองค์ได้

"คนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์" ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ทรงสั่งสอนที่เทศกาลอยู่เพิงมาตลอดหลายวันและชื่อเสียงของพระองค์ในฐานะอาจารย์ท่านหนึ่งก็ขจรขจายไปเพราะฝูงชนหมู่ใหญ่เหล่านั้นที่แห่กันมากรุงเยรูซาเล็มในช่วงเวลานั้น ดังนั้นประชาชนหมู่ใหญ่จึงมาฟังพระองค์ในพระวิหาร

"พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา" เห็นได้ชัดว่ามันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยนั้นที่อาจารย์จะนั่งลงขณะสั่งสอน ด้วยว่าในมัทธิว 26:55 พระเยซูตรัสว่า *"เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน"* ในลูกา 5:3 เราอ่านว่า *"พระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น"* ในกิจการ 16:13 เมื่อเปาโลกับสิลาสอยู่ที่เมืองฟีลิปปี เราอ่านว่า "ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน *จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น"* อาจารย์นั่งลง และประชาชนก็รวมตัวกันรอบเขาเพื่อฟังคำสั่งสอนของเขา เนื่องจากผู้คนในสมัยนั้นไม่ได้มีหนังสือและสิ่งพิมพ์มากมายเหมือนอย่างที่เรามีวันนี้ ข้อมูลเกือบทั้งหมดจึงถูกได้รับโดยการฟังพวกนักพูดในที่ชุมนุมชน

ข้อ 3 และ 4: *"พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน เขาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่"*

เราควรหมายเหตุไว้ว่านี่เป็นแห่งเดียวในข่าวประเสริฐของยอห์นที่*พวกธรรมาจารย์*ถูกกล่าวถึง พวกฟาริสีถูกเอ่ยชื่อยี่สิบหน, โดยสี่หนพวกเขาถูกกล่าวถึงในความเกี่ยวข้องกับพวกปุโรหิตใหญ่; แต่พวกธรรมาจารย์ไม่ถูกเอ่ยชื่อยกเว้นในข้อ 3 ของบทนี้

พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสี *"ได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี"* จงสังเกตว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ได้มาด้วยความเต็มใจ นางถูก *"พาตัวมา"*-ซึ่งหมายความว่านางถูกอุ้มมาหรือถูกลากตัวมา-ต่อหน้าฝูงชนที่ได้มารวมตัวกันเพื่อฟังพระเยซูสั่งสอน คนเหล่านั้น *"ให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน"*-ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือพวกเขาเหวี่ยงนางลงตรงหน้าพระเยซู ที่แน่นอนที่สุดก็คือนางถูกให้อยู่ในที่ๆ นางจะถูกเห็นได้โดยทุกคน

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นไม่ได้เรียกพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า" พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า *"พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่"*

ข้อ 5: *"ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้"*

ความร้อนรนที่ปรากฏชัดของชายเหล่านี้ที่จะบังคับใช้พระราชบัญญัติของโมเสสไม่อาจหลอกลวงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ด้วยว่าพระองค์ (พระวาทะในเนื้อหนัง) "ทรงเป็นผู้วินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายของใจ" (ฮบ. 4:12) พระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับแผนการของพวกเขาที่จะหลอกให้พระองค์ติดกับ แต่พระองค์ทรงทราบเช่นกันว่าพวกเขากำลังยกแค่*ส่วนเดียว*ของพระราชบัญญัติ-ส่วนที่เข้ากันได้กับพวกเขาและจุดประสงค์ของพวกเขา โมเสส*ได้*กล่าวอะไรเกี่ยวกับหญิงคนหนึ่งที่ถูกจับในการล่วงประเวณี? สมมติว่าเรามาดูส่วนนั้นของพระบัญญัติเหล่านั้นและ*อ่าน*ว่าเขากล่าวอะไร:

ในเลวีนิติ 20:10 เราอ่านว่า "ถ้าผู้ใดล่วงประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้*ผู้ล่วงประเวณีทั้งชาย**และ**หญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่"*

ในพระราชบัญญัติ 22:22-24 เราอ่านว่า "ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคนอื่น *ทั้งสองคน* คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ ท่านจงพา*เขาทั้งสอง*ออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องโวยวายขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน"

โมเสสกล่าวอย่างชัดเจนว่าทั้งชาย**และ**หญิงนั้นควรถูกประหารชีวิตถ้าพวกเขาถูกพบว่ามีความผิดในการล่วงประเวณี (ผิดผัวผิดเมีย) ทำไมพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นจึงไม่นำตัว*ผู้ชาย*คนนั้นมาพร้อมกับหญิงนั้นด้วย? พระเยซูไม่ได้*ถาม*ว่า "ชายคนนั้นอยู่ที่ไหน?" เพราะว่าพระองค์ทรง*ทราบ*อยู่แล้วว่าทำไมพวก

เขาไม่นำตัวอีกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นมาด้วย เป็นไปได้ไหมว่าที่พวกเขาไม่ได้กล่าวหาคู่นอนของหญิงผู้นี้ในการกระทำดังกล่าวเป็นเพราะว่าชายคนนั้นเป็น*คนหนึ่งในกลุ่มของพวกเขาเอง*? มันไม่ใช่เรื่องยากสำหรับผมเลยที่จะเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่ยอมลำบากลำบนเพื่อที่จะหลอกล่อพระบุตรของพระเจ้าให้ติดกับจะไม่ลังเลที่จะหลอกหญิงบาปหนาผู้น่าสงสารคนหนึ่งให้ช่วยเหลือพวกเขาในอุบายของพวกเขาเพื่อที่จะหาเหตุนำตัวพระองค์ไปอยู่ต่อหน้าบรรดาผู้มีอำนาจได้

ข้อ 6: *"เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงน้อมพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย"*

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสชัดเจนว่าชายเหล่านี้ไม่ได้สนใจในการชำระชุมชนให้สะอาดเลย และไม่สนใจในการกวาดล้างการทำผิดศีลธรรมด้วย พวกเขากำลังทดลองพระเยซู โดยพยายามหาบางสิ่งที่จะใช้กล่าวหาพระองค์ได้ การทดลองตรงนี้คืออะไร? สมาชิกเหล่านี้ของสภาซานเฮดรินหวังว่าจะพบมูลเหตุตามบัญญัติเพื่อที่จะจับกุมพระเยซูและนำตัวพระองค์ไปอยู่ต่อหน้าเหล่าผู้มีอำนาจได้อย่างไร? พวกเขาคิดว่าพวกเขาหลอกให้พระองค์*ติดกับแล้ว* เพราะว่าถ้าพระองค์ตรัสว่า *"จงพาผู้หญิงคนนี้ออกไปและเอาหินขว้างนางเสีย"* พระองค์ก็จะปฏิเสธสิ่งที่พระองค์ได้เทศนาสั่งสอนอย่างเปิดเผย ในลูกา 19:10 พระองค์ทรงประกาศแล้วว่า "บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด" ในลูกา 9:56 พระองค์ตรัสว่า "บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด" พระองค์ยังได้ประกาศด้วยว่าพวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกฟาริสี (มธ. 21:31) พระองค์ได้ทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า, ผู้ตรัส*ถ้อยคำ*ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ถ้าพระองค์ทรงบังคับใช้พระราชบัญญัติของโมเสสกับหญิงผู้นี้และให้เอาหินขว้างนางจนตาย พระองค์ก็จะพิสูจน์ตัวว่าเป็นคนลวงโลกและเป็นผู้พยากรณ์เท็จ

ในทางกลับกัน ถ้าพระองค์ตรัสว่า "นางจะ**ไม่**ถูกเอาหินขว้างจนตาย" พระองค์ก็จะเหยียดหยามพระราชบัญญัติ! ถ้าพระองค์ทรงบอกพวกเขาให้ปล่อยนางไปเป็นอิสระ พระองค์ก็จะทรงเห็นดีด้วยกับบาปและพวกเขาก็จะประกาศได้ว่าพระองค์เป็นศัตรูต่อความชอบธรรม แผนการของพวกเขาถูกวางไว้อย่างรัดกุมแล้ว; พวกเขาคิดว่าพวกเขาทำให้พระเยซูติดกับแล้วซึ่งพระองค์ไม่มีทางหนีพ้นได้-แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของพวกเขา แม้กระทั่งก่อนที่พวกเขาคิดมันขึ้นมาเสียอีก และพระองค์ไม่ทรงตอบพวกเขาให้ได้ยินเป็นเสียง แทนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์ *"ทรงน้อมพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย"*

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพระเยซูทรงเขียนอะไรบนพื้นดิน บางทีพระองค์อาจเขียนสิ่งที่โมเสส*กล่าวจริงๆ*ในพระราชบัญญัติเกี่ยวกับผู้คนที่มีความผิดเรื่องล่วงประเวณีก็ได้ หรือบางทีพระองค์อาจเขียนบางสิ่งจากพวกศาสดาพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม เช่น อิสยาห์ 1:18: *"มาเถิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้ม* (แม้แต่บาปที่แดงเข้มอย่างการผิดผัวผิดเมีย) *ก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ"* พระองค์อาจเขียนบางสิ่งจากคำเทศนาต่างๆของพระองค์เอง, บางสิ่งที่พวกเขาเคยได้ยิน

พระองค์ป่าวประกาศด้วยพระทัยกรุณาและความรักที่มีต่อคนบาปทั้งหลาย แต่ไม่ว่าพระองค์เขียน*อะไร* สิ่งที่พระองค์เขียนก็เป็นพระวจนะของพระเจ้า

ข้อ 7 และ 8: *"และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน" แล้วพระองค์ก็ทรงน้อมพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก"*

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นกำลังถูกครอบงำโดยพญามาร และพวกเขามุ่งมั่นที่จะได้รับคำตอบที่ได้ยินเป็นเสียงจากพระเยซู-คำตอบที่พวกเขาจะใช้ปรักปรำพระองค์ได้เพื่อกำจัดพระองค์ไปให้พ้นทางพวกเขา; แต่ความมุ่งหมายอันชั่วร้ายที่อยู่เบื้องหลังคำถามต่างๆของพวกเขาไม่ได้ถูกปิดซ่อนจากพระเยซูเลย และเมื่อพระองค์ทรงตอบพวกเขาในที่สุด ถ้อยคำของพระองค์ก็ทำให้พวกเขาพูดไม่ออก: *"ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน"* นี่ทำให้นิ้วมือแห่งใจวินิจฉัยผิดชอบของพวกเขาชี้ไปที่ตัวพวกเขาเอง และมันรับประกันพวกเขาด้วยว่าพระเยซูทรงมีความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ พระองค์กำลังชี้ทางพวกเขาให้ไปยังพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม: "ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน" (พบญ. 17:7)

พระเยซูมิได้ปรับโทษหญิงเล่นชู้ผู้นั้น และพระองค์ไม่ได้ตัดสินเข้าข้างบาปของนางด้วย ในขณะเดียวกัน พระองค์ทรงให้เกียรติและความเคารพต่อพระราชบัญญัติของโมเสส พระองค์ตรัสแก่ชายเหล่านี้ว่า "เราไม่ได้อยู่ตรงนี้เพื่อที่จะตัดสินโทษหญิงผู้นี้ เราได้มาเพื่อ*แสวงหา*และ*ช่วย*คนบาปทั้งหลาย*ให้รอด* **พวกท่าน**รู้จักพระราชบัญญัติดี ดังนั้นพวกท่านจึงรู้ว่าพวกท่านไม่มีสิทธิ์ที่จะตัดสินและปรับโทษนางเพราะว่าพวกท่านเองก็มีบาปเหมือนกัน พวกท่านกล่าวอ้างว่าให้เกียรติโมเสสและพระราชบัญญัติของโมเสส ดังนั้นเราจึงชี้ทางพวกท่านให้ไปยังสิ่งที่พระราชบัญญัติเรียกร้องเกี่ยวกับหญิงที่เล่นชู้**และ**ชายที่เล่นชู้"

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงน้อมพระกายลงและเริ่มเขียนบนพื้นดินอีกก็บอกเป็นนัยว่าเท่าที่เกี่ยวข้องกับพระองค์ คดีนี้ถูกปิดแล้ว พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงกับดักของพวกเขาได้อย่างหมดจดและอย่างมีปัญญาและบัดนี้ทรงกำลังรอให้คนที่ไม่มีบาปขว้างหินก้อนแรกใส่หญิงผู้นั้นที่พวกเขาได้นำตัวมาอยู่ต่อหน้าพระองค์! เหมือนเคย พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะบอกเราว่าพระเยซูทรงเขียนอะไรบนพื้นดินเป็นครั้งที่สอง แต่ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม มันก็ฟ้องใจเหล่าศัตรูของหญิงผู้นั้นและ*ทำให้นางเชื่อ*ว่านางอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่นางรับสารภาพอีกไม่นานต่อจากนี้

ข้อ 9: *"และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั้น"*

เมื่อพระเยซูทรงน้อมพระกายลงเป็นครั้งที่สองเพื่อเขียนบนพื้นดิน พวกคนที่กล่าวหาหญิงผู้นั้นก็แอบถอยฉากออกไปอย่างเงียบๆทีละคนๆ *"เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด"* เพราะอะไร? พระวจนะตอบว่า *"จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ!"* มนุษย์ทุกคนมีใจวินิจฉัยผิดชอบที่พระเจ้าประทานให้ เปาโลพูดถึงคนเหล่านั้นที่ *"เอาเหล็กแดงนาบลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา!"* (1 ทธ. 4:2) แต่ใจวินิจฉัยผิดชอบก็*ยังอยู่ที่นั่น*-และ

ถ้อยคำของพระเยซูก็ฟาดชายเหล่านี้อย่างรุนแรงเหลือเกิน, ปลุกเร้าใจวินิจฉัยผิดชอบให้เกิดการฟ้องใจ, จนพวกเขาแอบถอยฉากออกไปอย่างเงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อพระองค์ตรัสว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน" ผมก็เชื่อว่าพระองค์ทรงหมายถึงบาปนั้นที่*หญิง*ผู้นี้ถูกกล่าวโทษ, บาปแห่งการล่วงประเวณี (ผิดผัวผิดเมีย); และชายบางคนเหล่านี้, หากไม่ใช่พวกเขา*ทุกคน*, ก็มีความผิดในบาปนั้น ไม่แปลกเลยที่พวกเขาออกไปจากพระวิหารโดยไม่พูดอะไรเลยหรือดึงดูดความสนใจมาที่ตัวพวกเขาเองมากกว่าเดิม! *"เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั้น"*

ข้อ 10 และ 11: *"เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมิได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย พวกเขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ" นางนั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย" และพระเยซูตรัสกับนางว่า "เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก"*

เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าบรรดาผู้ที่กล่าวหาหญิงผู้นั้นไปกันหมดแล้ว พระองค์ก็ทรงหันมาหานางพร้อมกับคำถามหนึ่ง-แต่คุณจะสังเกตเห็นว่าพระองค์ไม่ได้ถามนางว่า "เจ้ามีความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือ?" ไม่เลยครับ พระองค์ทรงแสดงออกถึงความเมตตา, ความกรุณา, และสติปัญญาในสิ่งที่พระองค์ถาม: *"หญิงเอ๋ย พวกเขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ"*

คำตอบของนางน่าสนใจ: "***พระองค์เจ้าข้า*** *(Lord)ไม่มีผู้ใดเลย"* หญิงผู้นี้ทราบได้อย่างไรว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า? *เห็นได้ชัด*ว่านางเป็นหญิงสำส่อน, หญิงต่ำช้าคนหนึ่ง, และไม่น่าเป็นไปได้ที่นางเคยเข้าร่วมการประชุมต่างๆที่พระเยซูจัดขึ้น-ไม่ว่าจะตามท้องถนนหรือในพระวิหาร นางอาจเคย*ได้ยิน*เกี่ยวกับพระองค์ แต่นางไม่น่าจะเคยได้ยินพระองค์เทศนาสั่งสอน แล้วนางทราบได้อย่างไรว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า? มีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น: "ความเชื่อมาโดย*การได้ยิน* และการได้ยินโดย*พระวจนะของพระเจ้า"* (รม. 10:17) พระเยซูได้ทรงเขียนบนพื้นดินไปแล้วสองหนต่อหน้าหญิงผู้นี้ และภายใต้สภาพการณ์เหล่านั้นนางคงได้อ่านสิ่งที่พระองค์ทรงเขียนอย่างแน่นอน เราไม่ทราบว่าพระองค์ทรงเขียน*ถ้อยคำ*ใด แต่ไม่ว่าถ้อยคำเหล่านั้นจะเป็นอะไรก็ตาม ข้อความในถ้อยคำเหล่านั้นก็คือพระวจนะของพระเจ้า หญิงผู้นี้ได้รับความสว่างแล้ว, ถ้อยคำของพระเยซูนำความรู้, ความเข้าใจ, และความเชื่อมาสู่ใจของนาง และนางรับรู้พระองค์ว่าเป็น*องค์พระผู้เป็นเจ้า* "เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง *และไม่มีผู้ใด (ไม่ว่าชายหรือหญิง) อาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า* ***นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์***" (1 คร. 12:3) (นี่ไม่ได้หมายความว่าคนๆหนึ่งไม่สามารถพูด*ถ้อยคำ*เหล่านั้นได้-แต่เมื่อพระคัมภีร์พูดถึง*การกล่าวยอมรับ*พระเยซูว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า มันก็หมายถึง*จากหัวใจ,* ในความเชื่อ)

"พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก" กรุณาสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่าหญิงผู้นี้ไม่ได้ทำบาป พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอด, พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก และเพื่อชำระหนี้บาปเต็มจำนวน ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า "เราไม่ประกาศคำพิพากษาต่อเจ้า, เรา

ไม่ปรับโทษเจ้า แต่เรากล่าว**จริงๆ**ว่า *อย่าทำบาปอีกต่อไป!"* ไม่มีความสงสัยในความคิดของผมเลยว่าหญิงผู้นี้ได้รับความรอดอันเป็นผลมาจากการที่นางได้พบกับพระเยซู และผมหวังว่าจะเจอนางในเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายที่ยิ่งใหญ่นั้น

พระเยซูผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก

ข้อ 12: *"อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต"*

"อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัส..." นี่พาเราย้อนกลับไปยังข้อ 2 ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังนั่งอยู่ในพระวิหารและสั่งสอนประชาชนเมื่อพระองค์ทรงถูกขัดจังหวะโดยพวกฟาริสีเหล่านั้นที่นำตัวหญิงนั้นมาหาพระองค์ เมื่อคดีถูกชำระและเหล่าผู้กล่าวโทษพากันไปหมดแล้ว พระองค์ก็ทรงสั่งสอนต่อไป

"เราเป็นความสว่างของโลก" เทศกาลอยู่เพิงพึ่งสิ้นสุดลง (ข้อ 7) ซึ่งทำให้หวนคิดถึงชีวิตในถิ่นทุรกันดารและการปกป้องดูแลของพระเจ้าที่กระทำต่อลูกๆของพระองค์ในระหว่างการเดินทางนั้น (ลนต. 13) ศิลานั้นที่ให้น้ำภายใต้ไม้เท้าของโมเสสและเสาไฟนั้นที่นำทางพวกเขาตอนกลางคืนคือเครื่องหมายสองอย่างที่แสดงถึงพระคุณพิเศษของพระเจ้า ในวันสุดท้ายของเทศกาลเลี้ยงนั้น โดยทรงอ้างอิงไปยังการตักน้ำมาจากสระสิโลอัม พระเยซูได้ประกาศแล้วว่าพระองค์ทรงเป็น*น้ำที่มีชีวิต* ในบทที่ 6 ข้อ 31 ถึง 35 พร้อมกับการอ้างอิงไปยังมานาซึ่งพระเจ้าทรงใช้เลี้ยงดูชนชาติอิสราเอลระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูทรงประกาศพระองค์เองว่าทรงเป็น*ขนมปังที่มีชีวิต* **บัดนี้** พร้อมกับการอ้างอิงไปยังเสาไฟนั้นซึ่งได้นำทางพวกเขา พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็น*ความสว่างแท้นั้น*ที่นำทางมนุษย์ผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งโลกที่บาปหนา, ไปสู่เมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูก็ถือครอง *"ความสว่างแห่งชีวิต"* เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นความสว่างแห่งชีวิต และเนื่องจากความสว่าง*แจกจ่าย*ชีวิต ผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์และมีส่วนในชีวิตของพระองค์จึงกลายเป็น "ความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า" โดยอัตโนมัติ

"เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง" (อฟ. 5:8)

"ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด" (1 ธส. 5:5)

พระเยซูทรงเป็นขนมปังที่มีชีวิตเพื่อบำรุงมนุษย์ภายในของเรา, พระองค์ทรงเป็นน้ำแห่งชีวิตเพื่อดับกระหายของมนุษย์ภายใน, และพระองค์ทรงเป็น***ความสว่าง****แห่งชีวิต*อย่างแท้จริงพอๆกันเพื่อส่องสว่างการดำเนินชีวิตของคนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์:

"แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น" (1 ยอห์น 1:7)

"ความมืด" ในพันธสัญญาใหม่บ่งบอกถึง*บาป* เช่นใน 1 ยอห์น 1:6: "ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ *และยังดำเนินอยู่ในความมืด* เราก็พูดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง" มันยังบ่งบอกถึง

*ความโฉดเขลาและความไม่เชื่อ*ด้วย เช่นใน 1 เธสะโลนิกา 5:4: "*แต่พี่น้องทั้งหลาย **ท่าน**ไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว* เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา" หญิงผู้นั้นที่พระเยซูเพิ่งช่วยให้รอดเคยมีชีวิตอยู่ในความมืด-นางมีความผิดในเรื่องบาปของการผิดผัวผิดเมีย และนางเคยโฉดเขลาเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าและความรอดโดยพระคุณ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสแก่ประชาชนเหล่านั้นว่า "คนที่เชื่อในเรา, รับถ้อยคำของเรา, รับ**เรา**, ผู้เป็นความสว่างของโลก, ก็จะได้รับการช่วยให้พ้นจากความมืดและจะเดินในวิถีแห่งความสว่าง คนที่รับเราว่าเป็นความสว่างของโลกก็จะเดินในความสว่างนั้น"

พระเยซูทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็น "*ความสว่างของ**โลก**"*-ไม่ใช่แค่ความสว่างสำหรับคนไม่กี่คน, แต่แก่มนุษยชาติทั้งปวงที่ยอมติดตามพระองค์ มีความสว่างเพียงพอสำหรับทุกคน คนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์ก็จะได้รับประโยชน์จากความสว่างนั้น, คนเหล่านั้นที่*ปฏิเสธ*ที่จะเชื่อก็จะดำรงอยู่ในความมืด:

"แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้นพระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์" (2 คร. 4:3-6)

"แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์" (1 ปต. 2:9)

ข้อ 13: "*พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง"*

พวกฟาริสีในพระคำข้อนี้ไม่น่าจะใช่พวกเดียวกับที่พาหญิงคนนั้นมาหาพระเยซู มีพวกฟาริสีอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาเป็นกลุ่มคนทางศาสนาที่มีอำนาจมาก และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าคนเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของฝูงชนที่เข้าร่วมชั้นเรียนพระคัมภีร์รอบเช้าตรู่ที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ในขณะนั้น

"*ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง*" ความหมายของคำพูดตรงนี้ก็คือว่า "ท่านเป็นพยานเท็จ" คนเหล่านี้*แกล้งไม่รู้*เกี่ยวกับคำพยานที่พระเจ้าพึ่งประทานให้-ตอนพระเยซูประสูติ, อีกครั้งก็ตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา, ผ่านทางการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำ, และในวิธีอื่นๆ, เช่นคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับคำพยานที่พระเจ้าประทานให้แล้ว, พวกเขาปฏิเสธที่จะยอมให้ความสว่างนั้นสาดส่องเข้ามาในความมืดแห่งความคิดที่ถูกปิดของพวกเขา

ข้อ 14: "*พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน"*

การอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูได้ทรงกระทำน่าจะแสดงให้พวกคนคิดลบเหล่านี้เห็นแล้วว่าคำพยานของพระองค์ไม่ใช่คำพยานของพยานธรรมดาๆคนหนึ่ง พวกเขาน่าจะเชื่อพระองค์ไปแล้ว "เพราะเห็นแก่กิจการนั้น"

"*เรารู้ว่าเรามาจากไหน*" พระเยซูกำลังตรัสถึงการดำรงอยู่ก่อนแล้วของพระองค์ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา พระองค์ได้เสด็จออกมา*จาก*พระบิดาเพื่อกระทำภารกิจสวรรค์ และพระองค์จะเสด็จกลับไปยังสง่าราศีที่พระองค์ได้ทรงมี*กับ*พระบิดาก่อนที่โลกนี้ได้เริ่มต้นขึ้น เนื่องจากนี่เป็นความจริง คำพยานของพระองค์จึงคู่ควรและมนุษย์สมควรที่จะรับมันไว้

จงสังเกตการเปลี่ยนรูปกาลกริยาจาก "*เราได้มา*" เป็น "*เรามา*" "เรา*ได้มา*" อ้างอิงไปยังการทรงทราบของพระองค์เกี่ยวกับการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์ "เรา*มา*" ช่วยสงเคราะห์ความโฉดเขลาของเหล่าผู้ฟังของพระองค์และอ้างอิงไปยังการทรงอยู่ด้วยของพระองค์ในขณะนั้นกับพวกเขา เหล่าศัตรูของพระองค์ไม่จำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับอันแรกนั้น-การทรงเป็นอยู่ก่อนแล้วของพระองค์, การรับสภาพมนุษย์ของพระองค์; แต่แน่นอนว่าพวกเขาน่าจะตระหนักถึงหลักฐานต่างๆที่มีอยู่ทนโท่แล้ว-การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์, คำสั่งสอนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงน่าจะรับรู้ไปแล้วว่าพระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจ, สิทธิอำนาจของพระเจ้า, ผู้ได้ทรงส่งพระองค์มา แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเห็นไปไกลกว่าสิ่งธรรมดา, พวกเขาแกล้งโง่, ถูกปิดตาโดยพญามารพ่อของพวกเขา, พระแห่งยุคนี้

ข้อ 15: "*ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด*"

มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก; พระเจ้าทรงมองดูที่มนุษย์ภายใน พวกฟาริสีเหล่านั้นตัดสินทุกสิ่งจากมุมมองของเนื้อหนัง, พวกเขาตัดสินตามหลักการต่างๆของโลกนี้ ทั้งหมดที่พวกเขารู้เกี่ยวกับพระเยซูคือสิ่งที่พวกเขาได้*เห็น* และเห็นได้ชัดว่าพวกเขาลืมถ้อยคำของอิสยาห์ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ของพวกเขาไปแล้ว ที่ว่าพระเมสสิยาห์จะเจริญขึ้นอย่างไม้อ่อนออกมาจากพื้นดินแห้ง-อ่อนสุภาพ, ต่ำต้อย, ถ่อมใจ, มาเหมือนลูกแกะตัวหนึ่ง, ไม่ใช่เหมือนกษัตริย์ฝ่ายโลกหรืออำนาจทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่ คนเหล่านี้ตัดสินทุกสิ่งโดยมาตรฐานที่ผิดๆ ความคิดและใจของพวกเขาเต็มล้นด้วยอคติที่มีต่อพระเยซู; พวกเขาได้พร่ำบอกตัวเองว่าพระองค์เป็นคนลวงโลก, คนพูดหมิ่นประมาท, และว่าพระองค์สมควรถูกประหารชีวิต

"*เรามิได้พิพากษาผู้ใด*" ในที่นี้พระเยซูทรงตั้งพระองค์เองให้ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับพวกฟาริสีเหล่านั้น พวกเขาได้ตัดสิน*และปรับโทษ*พระองค์ แต่ในภารกิจและการปรนนิบัติขณะนั้นของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงพิพากษาผู้ใดเลย พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้า-ไม่ใช่เพื่อพิพากษา แต่เพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ในฐานะ*พระผู้ช่วยให้รอด* สักวันหนึ่งจะต้องยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในฐานะผู้พิพากษา ด้วยว่าพระองค์จะ "ทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์" (2 ทธ. 4:1) ในคราวหนึ่ง (ลูกา 9:51-56) พวกสาวกทูลถามพระเยซูว่าพวกเขาควรเรียกไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญเหล่าศัตรูของพวกเขาหรือไม่ และพระองค์ทรงตำหนิพวกเขาว่า: "ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด เพราะว่าบุตรมนุษย์

มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” ใช่แล้วครับ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยให้รอดแม้แต่พวกฟาริสีเหล่านี้ที่เป็นศัตรูที่ขมขื่นของพระองค์ แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะฟังพระองค์

ข้อ 16: “*แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา*”

แม้ว่าภารกิจของพระเยซูในตอนนั้นไม่ใช่เพื่อพิพากษามนุษย์ พระองค์ก็ทรง*มีคุณสมบัติ*ที่จะพิพากษา และการพิพากษาของพระองค์ก็คงจะสมบูรณ์แบบ, ชอบธรรม, และควรค่าแก่การไว้วางใจเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง นี่สนับสนุนความคิดแบบเดียวกันซึ่งถูกประกาศในบทที่ 5, ข้อ 19: “ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย”

ในยอห์น 5:30 พระเยซูตรัสว่า “เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามิได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา”

ข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้ประกาศอีกครั้งถึงความจริงที่สำคัญสุดยอดเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ตัดไม่ขาดและดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตร จริงๆแล้วพระเยซูตรัสว่า “ในฐานะบุตรมนุษย์เรา*ไม่*พิพากษาผู้ใดเลย ตรงกันข้าม เรา*ช่วย*ทุกคนที่ยอมฟังถ้อยคำของเรา*ให้รอด* แต่*พวกท่าน*ไม่ยอมฟังเราเพราะว่าพวกท่านดำรงอยู่ในความมืด อย่างไรก็ตาม ถ้าเรา*จะต้อง*พิพากษา เราก็มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะพิพากษาและการพิพากษาของเราก็จะควรค่าแก่การไว้วางใจ, ชอบธรรม, และยุติธรรม; เพราะไม่ว่าเรากระทำสิ่งใด เราก็กระทำเฉพาะสิ่งที่*พระบิดา*ทรงกระทำ เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

ข้อ 17: “*ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’*”

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “*พระราชบัญญัติ**ของท่าน***” พระองค์ก็ไม่ได้กำลังตรัสถึงพระราชบัญญัติของโมเสสอย่างไม่ให้ความเคารพ ในมัทธิว 5:17 พระองค์ทรงรับประกันผู้คนเหล่านั้นว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อทำให้มันสำเร็จจริง และตามที่กล่าวไว้ในโรม 10:4 พระองค์ทรงกระทำแบบนั้นจริงๆ: “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็น*จุดจบ*ของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” แต่พวกยิวเหล่านั้นให้เกียรติพระราชบัญญัติของโมเสส, พวกเขายอมรับโมเสสว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าและภาคภูมิใจที่ผู้คนรู้จักพวกเขาว่าเป็นสาวกของโมเสส พวกเขาเตือนความจำพระเยซูอยู่ตลอดว่าพระองค์ได้ละเมิดพระราชบัญญัติเมื่อพระองค์ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต และในที่นี้พระองค์ก็แค่เตือนความจำพวกเขาว่า*ตาม*พระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งพวกเขาเน้นย้ำอย่างร้อนรนเหลือเกิน คำพยานของพยานสองปากจะต้องถูกรับรู้และถูกยอมรับ:

“ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น *ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปาก**เดียว**...* อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยาน*สอง*หรือ*สาม*ปาก คำพยานนั้น

จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้" (พบญ. 17:6; 19:15) พระราชบัญญัติกล่าวว่าคำพยานของพยานสองปากก็เชื่อถือได้ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงกำลังขอให้พวกเขาสังเกตว่ามีพยานสองปากที่รับรองภารกิจสวรรค์ของพระองค์ **พระเจ้า** ทรงเป็นพยานรับรองแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและได้ทรงให้เกียรติทั้งถ้อยคำของพระองค์และกิจการต่างๆ ของพระองค์ พระเยซูเองได้ประกาศว่าพระองค์ทรงอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในพระองค์ และว่าพระองค์ทรงกระทำกิจและตรัสตามที่พระบิดาทรงสอนพระองค์ ด้วยเหตุนี้ "พยานสองปาก" นั้นจึงให้หลักฐาน และพระเยซูกำลังเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคำพยานของพระองค์เองและพระเจ้าพระบิดากับคำพยานของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป 1 ยอห์น 5:9 บอกเราอย่างชัดเจนว่า "ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของ*มนุษย์* พยานหลักฐานของ*พระเจ้า*ก็ยิ่งใหญ่กว่า" พวกฟาริสีเหล่านั้นเต็มใจที่จะรับคำพยานของมนุษย์ธรรมดา แต่พวกเขาไม่ยอมรับคำพยานของพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร

ข้อ 18: "*เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาก็เป็นพยานให้แก่เรา*"

"*เรา*เป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและ*พระบิดา*...ก็เป็นพยานให้แก่เรา" พระเยซูพระบุตรนิรันดร์ได้ทรงเป็นพยานรับรองถึงพระองค์เอง-และ*ทรงพิสูจน์*คำพยานของพระองค์โดยสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ พระเจ้าพระบิดาได้ทรงเป็นพยานเกี่ยวกับพระบุตร-มีอยู่สี่หนที่พระองค์ประทานคำพยานที่ได้ยินเป็นเสียงซึ่งรับรองลักษณะเฉพาะแบบพระเจ้าและภารกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลกนี้ พระเจ้ายังประทานคำพยานผ่านทางศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับพระเยซูด้วย ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องเชื้อสายของหญิงนั้น และเหล่าศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมก็ประกาศอยู่ตลอดว่าพระองค์จะเสด็จมา

เราถูกบอกว่ามันเกือบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแปลภาษากรีกของพระคำข้อนี้ให้เป็นภาษาอังกฤษและยังคงความหมายที่ครบถ้วนไว้อยู่เหมือนเดิม ภาษากรีกจริงๆแล้วอ่านว่า "*เรา, **เราเป็น**ที่ยิ่งใหญ่,* คือผู้ที่เป็นพยานเกี่ยวกับตัวเราเอง; และพระเยโฮวาห์พระบิดาของเราผู้ได้ทรงส่งเรามาก็ทรงเป็นพยานถึงเราเช่นกัน" พระเยซูไม่ได้ทรงแยกแยะพระองค์เองจากพระเยโฮวาห์ในด้านของ**ตัวตน**แบบพระเจ้าที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระองค์ แต่ในด้านของ*ตำแหน่งหน้าที่*ของพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์พระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา" พระองค์ก็ทรงอ้างอิงถึงภารกิจทางการที่พระองค์ได้ถูกส่งเข้ามาในโลกเพื่อที่จะกระทำ-นั่นคือ พระองค์ได้ถูกส่งมาเพื่อเป็นการลบมลทินบาป

พวกยิวเหล่านั้นคุ้นเคยดีกับการอ้างอิงถึง "**เราเป็น**" ผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขารู้ว่า "**เราเป็น**" คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิม, พระเจ้าแห่งชนชาติอิสราเอล พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง, ด้วยเหตุนี้ "***เราเป็น***" ผู้ยิ่งใหญ่ในเนื้อหนังจึงทรงเป็นพยานรับรอง, *พระเจ้าพระบิดา*ในสวรรค์ทรงเป็นพยานรับรอง, *พวกศาสดาพยากรณ์*ตลอดสมัยพันธสัญญาเดิมเป็นพยานเกี่ยวกับสภาพแบบพระเจ้าของพระคริสต์และภารกิจสวรรค์ของพระองค์บนแผ่นดินโลก ถ้าพวกยิวเหล่านั้น*เชื่อ*พระราชบัญญัติของโมเสสจริงๆอย่างที่พวกเขาอ้างว่าเชื่อ พวกเขาก็น่าจะเต็มใจยอมรับพระเมสสิยาห์ของตนซึ่งโมเสสได้เป็นพยานถึงไปแล้ว

ข้อ 19: "*เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบว่า "ตัวเราก็ดี พระบิดาของเราก็ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย*"

"พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" ไม่ใช่คำถามที่จริงใจ คำถามนี้ถูกถามในเชิงประชดประชัน โดยมีลักษณะแบบเยาะเย้ยถากถาง คุณจะสังเกตเห็นว่าพวกยิวเหล่านั้นไม่ได้ถามพระเยซูว่า *"พระบิดาของท่านคือ**ผู้ใด**?"* แต่ถามว่า *"พระบิดาของท่านอยู่**ที่ไหน**?"* ผมนึกภาพออกว่าพวกเขามองไปรอบๆราวกับจะค้นหาใครสักคน, คาดหวังใครสักคนให้ก้าวออกมาข้างหน้าและยืนเคียงข้างพระองค์เพื่อให้การเข้าข้างพระองค์ เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาจึงไม่ได้ถามว่าพระบิดาของพระองค์คือ**ผู้ใด** ท่าทีของพวกเขากล่าวว่า "ท่านอ้างว่ามีพยานสองปาก-ตัวท่านเองกับพระบิดาของท่าน เรามองเห็น**ท่าน** คราวนี้ให้เราได้เห็น**พระบิดา**ของท่านสิ"

เมื่อพระเยซูทรงอยู่บนกางเขนนั้น พวกยิวเหล่านี้ก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า "**ถ้า**ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงช่วยตัวท่านเองและพวกเราให้รอดเถิด! **ถ้า**ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิดและพวกเราจะเชื่อ!" พวกเขาขอพระเยซูอยู่ตลอดให้*แสดงให้พวกเขาเห็น*, ให้หลักฐานแก่พวกเขาสำหรับดวงตาธรรมดา ชาวโลกร้องบอกว่า *"แสดงให้พวกเราเห็นสิ* แล้วพวกเราถึงจะเชื่อ" แต่ความเชื่อกล่าวว่า "จง*เชื่อเถิด*-และเจ้าจะ*เห็น*สง่าราศีของพระเจ้า"

*"พระเยซูตรัสตอบว่า "ตัวเราก็ดี พระบิดาของเราก็ดี **ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก** ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย"* คนเหล่านั้นที่เมินพระเยซู, ทั้งในความเป็นจริงแห่งตัวตนของพระองค์และในการงานที่พระองค์ทรงกระทำ, ก็โฉดเขลาเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบิดาทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่มนุษย์*ผ่านทางพระบุตร* (ยอห์น 1:18) การกล่าวยอมรับพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาแต่ยังปฏิเสธพระเยซูพระบุตรก็เท่ากับตาบอดฝ่ายวิญญาณและโฉดเขลาอย่างน่าเกลียด ผู้ที่รู้จักพระบิดา*ในความเป็นจริงแล้ว*ก็รู้จักพระบุตรเช่นกัน และหากเขายังไม่รู้จักพระบุตร เขาก็ไม่สามารถรู้จักพระบิดาได้ เรื่องนี้ถูกกล่าวชัดเจนมากๆในข้อ 23 ของบทที่ 5: "เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา *ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา"*

"ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย" คนเหล่านั้นที่รู้จักพระเจ้า*ในความจริง*ก็รู้จักพระองค์เพราะว่า*พระบุตร*ได้ทรงเปิดเผยพระบิดาแก่พวกเขาแล้ว หากไม่มีพระบุตร ก็ไม่มีความรอดเลย พระบิดาทรงพอพระทัยยิ่งนักในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว และเรารู้จักพระบิดาได้อย่างที่เรารู้จักพระบุตรเท่านั้น ด้วยว่า*พระคริสต์**ทรงเป็น**ความเชื่อแบบคริสเตียน*

ข้อ 20: *"พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์"*

ข้อพระคำนี้กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้ทรงกล่าวคำเทศนานี้เกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ในที่ๆปลอดคน แต่ต่อหน้าผู้คนและอย่างเปิดเผย ในสถานที่ๆโดดเด่นมากที่สุดแห่งหนึ่งในพระวิหาร-*"ที่คลังเงิน"* นี่เป็นส่วนนั้นของพระวิหารซึ่งเป็นที่ๆของถวายศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายถูกเก็บไว้ และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นที่ๆคนจำนวนมากผ่านไปผ่านมาบ่อยๆ

"แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์" พวกเขา*อยาก*จับกุมพระองค์! พวกเขาอยากหุบปากพระองค์และหยุดยั้งคำพยานของพระองค์-แต่พวกเขาถูกพระเจ้าห้ามไว้ ตามพิมพ์เขียวนิรันดร์ของพระเจ้า มีเวลาหนึ่งที่เจาะจง

และถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วเมื่อพระเยซูจะทรงยอมจำนนต่อเหล่าศัตรูของพระองค์; แต่จนกว่าเวลานั้นมาถึง พวกเขาก็แตะต้องพระองค์ไม่ได้! ในลูกา 22:53 เมื่อยูดาสมาที่สวนเกทเสมนีและทรยศพระเยซูด้วยการจูบ พระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่, พวกผู้อาวุโสและพวกทหารว่า "เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกๆ วัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่*เวลานี้เป็นที**ของท่าน**และเป็นอำนาจแห่งความมืด*" เมื่อเวลานั้นมาถึงที่พระองค์จะถูกจับโดยเหล่าศัตรูของพระองค์, ถูกจับกุม, ถูกปรับโทษ, และถูกตรึงกางเขน พระองค์ก็ทรงยอมจำนนต่อพวกเขา; แต่จนกว่าจะถึงเวลานั้น พวกเขาก็จับพระองค์ไม่ได้เพราะว่าพระเจ้าทรงปกป้องพระองค์ไว้

ผมไม่ใช่พวกที่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา แต่ผมเชื่ออย่างหนักแน่นว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่ซาตานจะแตะต้องลูกคนใดของพระเจ้าโดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต ผู้เชื่อทั้งหลายถูกนำพาโดยพระวิญญาณ, ถูกปกป้องโดยการทรงยับยั้งของพระเจ้า, และซาตานไม่สามารถนำภัยร้ายมาสู่พวกเขาได้หากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาต โรม 8:28 มีค่าเหลือเกินต่อคริสเตียน: "เราทั้งหลายรู้ว่า**ทุกสิ่ง**ทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า, แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์!" *จนกว่าจะถึงเวลานั้นที่คริสเตียนคนใดจะถูกทดลอง, ถูกทดสอบ, ทนทุกข์, หรือตาย ศัตรูก็ไม่อาจแตะต้องเขาได้*

ข้อ 21: "*พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้*"

เมื่อพระเยซูตรัสว่า "*เราจะจากไป*" (ตรงตัวคือ "*เราไปทางของเรา*") พระองค์ก็ทรงหมายความว่าภารกิจของพระองค์เกือบสิ้นสุดแล้ว, งานที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำนั้นก็เกือบเสร็จสิ้นแล้ว อีกไม่นานพระองค์จะเสด็จจากโลกนี้ไปและกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ คำตรัสของพระองค์น่าจะทำให้พวกยิวเหล่านั้นซักถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวตนของพระองค์และสภาพแบบพระเจ้าของพระองค์ แน่นอนว่าหลังจากคำประกาศซ้ำๆของพระองค์ที่ว่าพระองค์ได้ทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น, ที่ว่าพระองค์กับพระบิดาทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน, และว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำสิ่งใด*โดยไม่พึ่งพา*พระบิดาเลย, พวกเขาก็น่าจะตระหนักแล้วว่าคำตรัสเหล่านี้ของพระองค์ในพระคำข้อนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ

"*ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน*" ใช่แล้วครับ หลังจากการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ บางคนเหล่านี้จะแสวงหาพระองค์-แต่มันจะสายเกินไปแล้ว พวกเขาจะค้นพบสายเกินไปแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์, ผู้ที่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด; แต่*สำหรับพวกเขา*ประตูแห่งความเมตตาจะถูกปิดเสียแล้ว พวกเขาจะแสวงหาโดยเปล่าประโยชน์ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ทราบเวลาแห่งการทรงเยี่ยมพวกเขา (ลูกา 19:44) ข่าวประเสริฐมายัง "พวกยิวก่อน" (รม. 1:16) พวกยิวได้พบกับพระวาทะในเนื้อหนังแล้ว แต่ความคิดและใจของพวกเขาถูกปิดต่อข่าวประเสริฐ, พระของยุคนี้ได้ปิดตาพวกเขาไม่ให้มองเห็นสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณ และพวกเขาได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน เพราะเหตุนี้เอง พวกเขาจึงจะ "*ตายในการบาปของพวกเขา*"

"*ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้*"-ซึ่งหมายถึงสวรรค์ คนชั่วเข้าสวรรค์ไม่ได้ ทุกคนที่มาหาพระเจ้าต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว; ทุกคนที่*ปฏิเสธที่จะเชื่อ*ก็ถูกพิพากษาปรับโทษ**อยู่แล้ว** (ยอห์น 3:18)

ถ้อยคำในพระคำข้อนี้ถูกกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก ไม่มีประชาชาติใดบนแผ่นดินโลกน่าสังเวช, ถูกรังควาน, และถูกข่มเหงมากเท่ากับชนชาติยิว พวกเขากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ของตนอยู่เหมือนเดิม พวกเขารอคอยพระองค์, พวกเขาหิวโหยหาพระองค์, แต่พวกเขาก็ไม่พบพระองค์-และพวกเขาจะไม่พบพระองค์จนกว่าพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สองและพวกเขาเห็นรอยแผลเป็นในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ พวกยิวที่พบพระองค์*ก่อน*ถึงเวลานั้นก็จะพบพระองค์ผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์!

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงบอกพวกยิวเหล่านี้ว่าพวกเขาจะตายในบาปของพวกเขาไม่ได้หมายความว่าพวกเขา*บาปหนาเกินกว่า*ที่จะรับความรอดได้-ไม่ใช่อย่างแน่นอนครับ พระองค์แค่หมายความว่าพวกยิว*ในฐานะประชาชาติหนึ่ง*จะมีใจแข็งกระด้างในความไม่เชื่อ และถึงแม้ว่าพวกเขาหลายคนจะรับความรอดเป็นคนๆไป ประชาชาตินั้นในสภาพดังกล่าวก็จะตายในบาป คำพูดที่พระเยซูตรัสตรงนี้จะว่าไปแล้วก็เป็นเชิงพยากรณ์สำหรับความกระจ่างเพิ่งเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษากิจการ 28:25-27 และโรม 11:7-12

กระทั่งวันนี้คนมากมายก็แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าสายเกินไป อิสยาห์ได้ร้องเตือนว่าเราควรแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่ยังสามารถพบพระองค์ได้และร้องทูลพระองค์ขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่ใกล้ อัครทูตเปาโลเตือนว่า**วันนี้**คือวันแห่งความรอด, **ตอนนี้**คือเวลาอันชอบ คำเตือนที่จริงจังมากๆถูกพบในสุภาษิต 1:22-33 จงอ่านมัน มันถูกยกมาในหน้ากระดาษเหล่านี้แล้ว แต่คุณควรอ่านมันอีกรอบ นอกจากนี้จงศึกษามัทธิว 25:11, 12; ลูกา บทที่ 13; ฮีบรู 6:1-8; 11:26-31

มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะ*ได้ยินได้ฟัง*ข่าวประเสริฐ, ที่จะรับรู้ถึงความต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง, และจากนั้นก็*ปฏิเสธ*ข่าวสารแห่งความรอดนั้น ถ้าคุณยังไม่ได้รับความรอด ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณรับรู้ว่าคุณต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งและคุณได้ยินเสียงเรียกของพระวิญญาณ จงจำไว้ว่า**วันนี้**คือวันแห่งความรอด **ตอนนี้**คือเวลาอันชอบ ท่านทั้งหลายจงแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะยังสามารถพบพระองค์ได้; ไม่มีผู้ใดสามารถมาหาพระเยซูได้เว้นแต่พระบิดาทรงชักนำเขามา!

"ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา ... ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้" คือสำนวนที่ถูกพบในคำพูดแทบจะเหมือนกันสามครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่และในบทที่ 7 ข้อ 34 พระเยซูกำลังตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ไม่เชื่อ เมื่อพระองค์ทรงใช้ถ้อยคำเดียวกันในบทที่ 13 ข้อ 33 พระองค์ก็กำลังตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสแก่พวกผู้นำทางศาสนาที่มิได้กลับใจเชื่อ พระองค์ก็ทรงเสริมว่า *"พวกท่านจะตายในการบาปของพวกท่าน"* แต่เมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกพระองค์ก็กำลังเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับการแยกจากกันชั่วคราวซึ่งจะเกิดขึ้นโดยการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระองค์จะทรงถูกพาไปจากพวกเขา และ*ในขณะนั้นเอง*พวกเขาก็ติดตามพระองค์ไปไม่ได้

ข้อ 22: *"พวกยิวจึงพูดกันว่า "เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า 'ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะมาไม่ได้'"*

พวกศัตรูของพระเยซูว้าวุ่นใจอย่างมากเพราะคำตรัสของพระองค์ในข้อพระคำก่อนหน้า ในบทที่ 7 ข้อ 34 พวกเขาสงสัยว่าพระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์กำลังจะหันไปหาพวก*ต่างชาติ*หรือไม่เนื่องจากพวก

ยิวได้ปฏิเสธข่าวสารของพระองค์แล้ว; แต่บัดนี้พวกเขาเริ่มจะคิดไปอีกทางหนึ่ง พวกเขาสงสัยว่าพระองค์วางแผนที่จะฆ่าตัวตายหรือไม่ อันเป็นการจากโลกนี้ไปยังโลกหน้า พระองค์ได้ตรัสชัดเจนแล้วว่าพระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขากำลังวางแผนที่จะทำลายพระองค์ และพวกเขาอาจคิดว่าพระองค์ตั้งใจที่จะชนะพวกเขาและทำลายแผนการชั่วของพวกเขาโดยการปลิดชีพตัวเอง ประวัติศาสตร์บอกเราว่าเมื่อทิตัสชาวโรมันได้เข้ามาเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 พวกยิวจำนวนมากก็ฆ่าตัวตายแทนที่จะเผชิญกับความตายอันน่ากลัวที่รอคอยพวกเขาด้วยน้ำมือของศัตรูผู้นี้

ข้อ 23: "*พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้"*

พระเยซูและเหล่าศัตรูของพระองค์ไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย ไม่มีความสมัครสมาน, ไม่มีสามัคคีธรรมเลย พวกฟาริสีใช้ชีวิต, วางแผน, และคิดในแง่ของโลกนี้แต่เพียงอย่างเดียว, ในแง่ของเนื้อหนัง พระเยซูทรงเป็นพลเมืองของอีกโลกหนึ่ง, พระองค์ได้เสด็จมาจากพระบิดาในสวรรค์, พระองค์ได้ทรงอยู่ในโลกเพื่อกระทำงานที่พระบิดาได้ทรงใช้พระองค์มาให้กระทำ; และเมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นงานนั้นแล้วพระองค์ก็จะกลับไปยังสง่าราศีที่มีอยู่แต่ก่อนแล้วของพระองค์ แต่เนื่องจากพวกยิวเหล่านี้รักสิ่งต่างๆที่เป็นของโลกและคิดแต่ในแง่ของโลก พวกเขาจึงไม่สามารถไปยังที่ๆพระองค์จะเสด็จไปนั้นได้ พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ที่เสด็จมาเพื่อเอาบาปของโลกไปเสีย และพวกเขาจึงจะ*ตาย*ในบาปทั้งหลายของพวกเขา

เมื่อพระเยซูทรงใช้คำว่า "*จากเบื้องล่าง*" และ "*จากเบื้องบน*" พระองค์ก็ทรงเปรียบเทียบความแตกต่างของแผ่นดินโลกและสวรรค์: "ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า" (คส. 3:1-3)

"*ท่านเป็นของโลกนี้*" ใน 1 ยอห์น 2:15-17 เราได้รับบัญชาว่า "**อย่า**รักโลกหรือสิ่งของ**ใน**โลก *ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก* และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์"

"*เรา**ไม่ได้**เป็นของโลกนี้" ผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย*ก็ไม่ได้เป็นของโลกนี้เช่นกัน ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ (อฟ. 2:6; ฟป. 3:20) กรุณาอ่านยอห์น 15:19; 17:16; และ 1 ยอห์น 4:5, 6

ข้อ 24: "*เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว"*

พระเยซูทรงบอกอย่างชัดเจนว่า*ทำไม*พระองค์ถึงตรัสว่า "ท่านจะตายในการบาปของท่าน": "***ท่านมิได้เชื่อ****ว่าเราเป็นผู้นั้น*" เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำสรรพนาม "ผู้นั้น" ไม่ได้อยู่ในต้นฉบับเดิม ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า "*พวกท่านไม่เชื่อว่า**เราเป็น***" พวกเขาทราบดีว่า "**เราเป็น**" คือพระเยโฮ

วาห์พระเจ้า และทราบว่าโดยคำประกาศนี้พระเยซูกำลังบอกพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อ

*บาปของความไม่เชื่อ*ได้นำความทุกข์ระทมและความพินาศมาสู่พวกยิวเหล่านั้น: "ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า...ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา" (ยอห์น 3:18, 36) บาปของความไม่เชื่อคือบาปที่ดูถูกดูแคลนมากที่สุดที่มนุษย์จะกระทำต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ เพราะว่ามันทำให้พระเจ้าเป็นผู้ตรัสมุสา: "ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง *ผู้ที่**ไม่**เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา* เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์" (1 ยอห์น 5:10)

คนมากมายวันนี้กล่าวสิ่งดีๆเกี่ยวกับพระเยซู: พวกเขาพูดถึงพระองค์ว่าเป็นอาจารย์ที่เก่งกาจ, ผู้ก่อตั้งศาสนาหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นอาจารย์ที่เก่งกาจ แต่การเป็นอาจารย์ที่เก่งกาจนั้นไม่เพียงพอสำหรับการช่วยให้รอด พระองค์*ไม่ได้เป็น*ผู้ก่อตั้งศาสนาหนึ่งที่ยิ่งใหญ่-*พระองค์ทรงเป็นความเชื่อแบบคริสเตียน, **พระเจ้าในเนื้อหนัง**,* และเราต้องเชื่อในพระองค์ "ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้แล้ว" พระองค์กำลังตรัสแก่คนไม่เชื่อทั้งหลายอยู่เหมือนเดิมว่า "พวกเจ้าต้องเชื่อว่า**เราเป็น** *มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตายในการบาปของพวกเจ้า!"*

ข้อ 25: "*เขาจึงถามพระองค์ว่า "ท่านคือใครเล่า" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น"*

ความอาฆาตและความโกรธอยู่เบื้องหลังคำถามของพวกเขาในที่นี้ ชายเหล่านี้รู้ว่าพระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นผู้ใด; มีหลายหนที่พวกเขาเคยได้ยินพระองค์ประกาศว่าพระองค์ได้เสด็จมา*จาก*พระเจ้าและจะกลับไป*หา*พระเจ้า แต่พวกเขากำลังหวังว่าจะนำพระองค์ให้กล่าวคำประกาศใหม่ซึ่งอาจถูกใช้เพื่อปรักปรำพระองค์ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงถามอย่างเย้ยหยันว่า "***ท่าน***เป็นใคร*ถึงมาพูดสิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับพวกเรา-เหล่าผู้นำทางศาสนา, ลูกหลานของอับราฮัมและเหล่าสาวกของโมเสส?"

พระเยซูตรัสตอบไปว่า "*เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น*" พระองค์ไม่ได้ให้คำประกาศใหม่แก่พวกเขาเลย พระองค์ไม่จำเป็นต้องทวนซ้ำสิ่งใดที่พระองค์ตรัสไปแล้ว ด้วยว่าเมื่อพระองค์ตรัส ถ้อยคำของพระองค์ก็คือ "**องค์พระผู้เป็นเจ้า**ตรัสดังนี้" ดังนั้นพระองค์จึงตรัสเพียงว่า "ทำไมพวกท่านถึงถามเราอีกว่าเราเป็นผู้ใด? เราได้*บอก*พวกท่านไปแล้วว่าเราเป็นผู้ใด และถ้าพวกท่านไม่ได้เชื่อเราในตอนนั้น พวกท่านก็คงจะไม่เชื่อเราถ้าเราทวนซ้ำอีกตอนนี้"

"*แต่แรกนั้น*" ในที่นี้หมายถึงการเริ่มต้นของงานปรนนิบัติบนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่การเริ่มต้นของสรรพสิ่งทั้งปวง (ดู ยอห์น 6:64; 15:27; 16:4 เช่นกัน)

ข้อ 26 และ 27: "*เราก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก" เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา"*

สิ่งที่พระเยซูตรัสตรงนี้จริงๆแล้วก็คือ: “เรามีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะกล่าวสิ่งที่เราได้กล่าวแก่พวกท่านแล้ว และเราจะกล่าว*สิ่งอื่นๆอีกมากมาย*แก่พวกท่านก็ได้ เราไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์ธรรมดาๆคนหนึ่ง เรามาจากพระเจ้าพระบิดา-ถูกแล้ว เราคือพระเจ้าในเนื้อหนัง” มีการพิพากษาอื่นๆอีกมากมายที่พระองค์จะทรงประกาศให้ตกแก่พวกเขาก็ได้ แต่พระองค์ก็มิได้ทรงทำเช่นนั้นในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงอยากให้พวกเขารู้ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นเป็น*ความจริง*เพราะว่าพระองค์ตรัสแต่ถ้อยคำที่พระบิดาได้ประทานให้แก่พระองค์ มันไม่ใช่ถ้อยคำที่พระองค์ทรงเลือกเอง แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ได้ทรงส่งพระองค์มาและผู้ทรงสถิตอยู่ในพระองค์ แต่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นก็อยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิงเหลือเกินจนพวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเยซูตรัสแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระบิดา*ในสวรรค์*, พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา, พระเจ้าองค์เดียวกับที่พวกเขาอ้างว่าเคารพยำเกรงและนมัสการ พวกเขาคิดว่าพระองค์หมายถึงกลุ่มคนบนโลกนี้สักกลุ่มที่ได้ส่งพระองค์มาพูดกับพวกเขา

ข้อ 28: “*พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น*”

พระเยซูได้ทรงเข้าสู่การปรนนิบัติปวงชนของพระองค์โดยตรัสสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยกล่าวมาก่อน พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆซึ่งเกินกว่าที่มนุษย์ธรรมดาคนใดเคยกระทำได้ แต่ทั้งๆที่พระองค์ตรัสและกระทำสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้นแล้ว, ทั้งๆที่พระองค์ทรงพิสูจน์แล้วว่าทรงเป็นผู้ใด, พวกยิวส่วนใหญ่ก็ยังปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์, พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกส่งมาจากพระเจ้า, พระบุตรของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์, และพระผู้ช่วยให้รอด วัตถุประสงค์ของพวกเขาในการติดตามพระองค์วันต่อวันและคอยเฝ้าดูพระองค์อยู่ตลอดก็คือ เพื่อที่พวกเขาจะได้พบอะไรบางอย่างที่พวกเขาจะใช้กล่าวหาพระองค์, ปรับโทษพระองค์, และประหารชีวิตพระองค์ได้ พระเยซูทรงทราบใจของพวกเขา และพระองค์ทรงทราบด้วยว่ามีอะไรรออยู่เบื้องหน้า-พระองค์ทรงทราบ*ทุก*สิ่ง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “เมื่อพวกท่านตรึงเราที่กางเขนนั้นและยกเราขึ้นอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก *พวกท่านก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้ใด!*”

*เกิดอะไรขึ้น*ตอนที่พวกเขายกพระเยซูขึ้นบนกางเขนนั้น? พระเจ้าทรงบอกประชาชนเหล่านี้อย่างไรว่านี่คือพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์-ไม่ใช่คนลวงโลก, ไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์ธรรมดาๆคนหนึ่ง, ไม่ใช่คนหลอกลวงที่พวกเขาอ้างว่าพระองค์เป็น?

ในมัทธิว 27: 35-54 เราพบบันทึกนี้: “ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’ แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “**ผู้นี้คือเยซูกษัตริย์ของชนชาติยิว**” คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สั่นศีรษะของเขา กล่าวว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันน่ะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่

ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา *เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า 'เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า'*"

จนถึงจุดนี้ ไม่มีอะไรที่ผิดธรรมชาติได้เกิดขึ้นเลย; แต่บัดนี้พระเจ้าทรงเริ่มบอกผู้คนเหล่านั้นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด:

"*แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง*" ตอน*เที่ยงวัน* ความมืดได้ปกคลุมทั่วทั้งโลก! บุรุษผู้ทรงอยู่บนกางเขนอันกลางนั้นได้ตรัสไว้ว่า "เราเป็นความสว่างของโลก...เมื่อพวกท่านยกเราขึ้นบนกางเขน พระเจ้าก็จะ*บอก*พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด!" บัดนี้พระเจ้าได้ทรงดับไฟทุกดวงในจักรวาลแล้ว และโดยการทำเช่นนั้นพระองค์ทรงเขียนว่า "จบสิ้นแล้ว!" พาดการมีตัวตนทางกายภาพ ด้วยว่าปราศจาก*ความสว่าง* มนุษย์ก็ไม่อาจดำรงชีวิตอยู่ได้

"ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า ... "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"...ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป ***และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง***" บุรุษผู้อยู่บนกางเขนอันกลางนี้ได้อ้างตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์, พระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ได้ตรัสแก่ประชาชนเหล่านี้ว่า "เราเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกท่าน, พระผู้ไถ่ของพวกท่าน, มหาปุโรหิตของพวกท่าน เราคือเครื่องสัตวบูชา**หนึ่งเดียว**นั้น, ลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือด่างพร้อย เราเป็นทางนั้น, เป็นความจริง, และเป็นชีวิต" แต่พวกเขากล่าวว่า "เจ้าเป็นคนลวงโลก! พวกเรารู้ว่าเจ้าเป็นผู้ใด พวกเรารู้จักพ่อของเจ้า, พวกเรารู้จักแม่ของเจ้า, พวกเรารู้ว่าเจ้าเป็นผลผลิตของการล่วงประเวณี" พวกเขากล่าวหาพระองค์เรื่องทุกสิ่งที่ธรรมดาสามัญ, ชั่วช้า, และเป็นที่ดูถูกดูแคลน แต่เมื่อพวกเขายกพระองค์ขึ้นบนกางเขนนั้น ม่านในพระวิหารก็ถูกฉีกจากบนตลอดล่าง, ม่านที่ตัดขาดสถานบริสุทธิ์ที่สุดจากลานชั้นนอก ที่บริสุทธิ์ที่สุดบัดนี้เปลือยเปล่าและเปิดรับแก่ทุกคนแล้ว เมื่อม่านของพระวิหารถูกฉีกเป็นสองซีก พระเจ้าก็ทรงเขียนว่า "จบสิ้นแล้ว!" พาดศาสนาของพวกยิว

แต่พระเจ้าตรัสมากกว่านี้อีก: เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น "แผ่นดินก็ไหว ศิลาก็แตกออกจากกัน *อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก* ***ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนที่ล่วงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา****ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์*พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก"

พระเยซูตรัสไปแล้วว่า "เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย"-แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อพระองค์! พวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์ว่าเป็นการฟื้นคืนชีพนั้นและชีวิตนั้น; แต่เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ศพจำนวนมากของพวกวิสุทธิชนก็เป็นขึ้น, ศพทั้งหลายที่อยู่ในหลุมศพมานานหลายปี, และเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและปรากฏแก่ผู้คนเป็นอันมาก, คือคำพยานที่มีชีวิตว่าพระเยซูทรงเป็นการฟื้นคืนชีพนั้นและชีวิตนั้น

พระเยซูตรัสไปแล้วว่า "เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น" และ

เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระเจ้าก็ทรงดับไฟทุกดวงในทั่วทั้งจักรวาล โดยทรงเขียน “จบสิ้นแล้ว” พาดการมีตัวตนทางกายภาพ เพราะว่าปราศจากแสงอาทิตย์ชีวิตก็ไม่อาจดำรงอยู่ได้ เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระเจ้าก็ทรงผ่าม่านนั้นในพระวิหารจากบนตลอดล่าง โดยทรงเขียนว่า “จบสิ้นแล้ว” พาดศาสนายูดาย ด้วยว่าปราศจากม่านนั้นพวกยิวก็ไม่อาจนมัสการได้ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายศพของวิสุทธิชนจำนวนมากก็เป็นขึ้นกับพระองค์และเดินเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม โดยเป็นพยานรับรองแก่คนทั้งปวงว่าพระเยซูทรงเป็นการฟื้นคืนชีพนั้นและชีวิตนั้นอย่างแท้จริง ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองเมื่อเหล่าคนชั่วได้ยกพระเยซูขึ้นบนกางเขนนั้น พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด บางคนก็เชื่อ; คนอื่นๆก็ไม่เชื่อ

นี่ก็เป็นจริงอยู่เหมือนเดิมวันนี้ ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงกระทำสิ่งใด, ไม่ว่าพระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์ใด, ก็มีบางคนที่ปฏิเสธที่จะเชื่อ คุณเชื่อใจได้เลยว่าทุกคนที่ไม่ยอมเชื่อผ่านทางพระวจนะของพระองค์*จะยอมเชื่อ*เมื่อพวกเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าและได้ยินพระองค์ตรัสว่า “จงถอยไปจากเรา เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย”

“*บุตรมนุษย์*” คือผู้ที่ถูกยกชูขึ้นเสมอ บนกางเขนนั้นในฐานะบุตรมนุษย์ พระเยซูทรงแสดงให้ทั้งโลกเห็นการกระทำอันสูงที่สุดของพระองค์ในการปฏิเสธตัวเองและได้ประทานข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนที่สุดว่าพระองค์ทรงเป็นทั้งหมดที่พระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นบุตรมนุษย์, เชื่อฟังจนถึงความมรณา, กระทั่งความมรณาแห่งกางเขน “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ ‘หัวเข่าทุกหัวเข่า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้นและเพื่อ ‘ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

ข้อ 29: “*และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ*”

ความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระบิดาและพระบุตรถูกแสดงออกอีกครั้งในที่นี้ การสถิตอยู่ด้วยเสมอของพระบิดากับพระบุตรมีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงแห่งการกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบโดยพระเยซูผู้เป็นบุตรมนุษย์

*พระเยซูเพียงผู้เดียว*สามารถตรัสได้อย่างแท้จริงว่า “*เราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ*” ถ้อยคำเช่นนั้นแสดงออกถึงความสมบูรณ์แบบอันไร้ที่ติและความบริสุทธิ์แบบสวรรค์ของพระบุตรของพระเจ้า และคำพยานของพระองค์ต้องถูกยอมรับโดยมนุษย์ผู้มีขีดจำกัดในความเชื่อ ไม่มีมนุษย์เดินดินคนใดสามารถกล่าวได้อย่างชอบธรรมว่า “ฉันทำสิ่งเหล่านั้นที่พอพระทัยพระเจ้าเสมอ” ด้วยว่าเมื่อเราได้กระทำอย่างสุดความสามารถของเราแล้ว เราก็ต้องรับสารภาพว่าเราตกต่ำไปไกลมากจากการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า!

ข้อ 30: “*เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์*”

"ตรัสดังนี้" (คือ "ตรัสถ้อยคำเหล่านี้") บ่งบอกถึงคำเทศนาทั้งหมดของพระเยซูในคราวนี้ โดยเริ่มที่ข้อ 12 ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีหลายสิ่งในคำสั่งสอนของพระองค์ที่เตือนความจำผู้คนเกี่ยวกับคำพยากรณ์เหล่านั้นจากภาคพันธสัญญาเดิม และด้วยเหตุนี้ *"คนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์"* แต่ก็เป็นความเชื่อทางสมองเท่านั้น ใจของพวกเขายังไม่ถูกเปลี่ยนแปลง, พวกเขาไม่ได้เชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่ถูกพิสูจน์โดยการกระทำในเวลาต่อมาของพวกเขา เรื่อยไปจนถึงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ มันไม่ใช่การเชื่อ*เกี่ยวกับ*พระเยซูที่ทำให้คนทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า; มันคือการเชื่อ*ใน*พระองค์ โดยวางใจจากหัวใจ: "ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด" (รม. 10:10)

ข้อ 31: *"พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า "ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง"*

ความเชื่อที่ปราศจากการงานต่างๆก็ตายเสียแล้ว ความเป็นสาวกขึ้นอยู่กับการนำพระวจนะไปปรับใช้อย่างถาวร แรงกระตุ้นและอารมณ์เพียงชั่ววูบไม่ทำให้เกิดเหล่าคริสเตียนแท้

"ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา" ไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านี้ได้*ยอมรับ*พระวจนะแล้ว อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในแง่ของ "ถ้าพวกท่านไม่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา", นั่นคือการรับเอาพระวจนะเข้าไว้ในตัวอย่างแท้จริง สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้จริงๆแล้วก็คือ: "ถ้าพวกท่านรับเราในความจริง พวกท่านก็จะยืนหยัดมั่นคงและ*ดำรงอยู่ต่อไป*ในพระวจนะซึ่งพวกท่านได้รับเอาไว้แล้ว" ความจริงแบบเดียวกันก็ถูกแสดงออกในอีกหลายแห่งในภาคพันธสัญญาใหม่ เช่นในโรม 8:1 ที่เปาโลกล่าวว่า "เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ *ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ"* คุณจะสังเกตเห็นว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่า "**ถ้า**พวกเขาไม่เดินตามฝ่ายเนื้อหนัง" แต่ "***ผู้ไม่ดำเนิน****ตามฝ่ายเนื้อหนัง"* เนื่องจากพระคริสต์ทรงอยู่ในผู้เชื่อ ผู้เชื่อจึงดำเนินในพระวิญญาณ เราทั้งหลายเป็นบุตรแห่งความสว่างและเรา*ดำเนิน*ในความสว่างนั้นเพราะว่าพระคริสต์ทรงดำรงอยู่ภายใน ข้อพิสูจน์แห่งความเชื่อที่แท้จริง ตามที่กล่าวในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ คือ*การดำเนิน*ในความเชื่อ, *การดำรงอยู่ในพระวจนะ*

ความโฉดเขลาคือแม่ของการตกเป็นทาส

ข้อ 32: *"และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท"*

พระเยซูทรงหมายถึงอะไรเมื่อพระองค์ตรัสว่า *"ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง"* พระองค์ทรงหมายถึง*หลักคำสอนแห่งความจริง*ทั้งหมดเกี่ยวกับ*พระองค์เอง*-การมีตัวตนอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระองค์กับพระบิดา, ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีชีวิตในพระองค์เอง, ลักษณะเฉพาะของพระองค์ในฐานะพระเจ้าองค์แท้จริง, แต่ก็เป็นมนุษย์ที่แท้จริงด้วย, และความจริงเกี่ยวกับภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

"ความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท" การยอมรับพระวจนะของพระเจ้าหักโซ่ตรวนแห่งบาป, โซ่ตรวนแห่งประเพณีของมนุษย์, และโซ่ตรวนแห่งการตกเป็นทาสของการปกครองแบบสงฆ์และศาสนา ความจริงยังปลดปล่อยเราให้เป็นไทจากความกลัวที่มีการทรมานด้วย (1 ยอห์น 4:18) พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้ถูกจองจำอยู่ในการตกเป็นทาสฝ่ายวิญญาณ-พวกเขาตกเป็นทาสของประเพณีต่างๆของมนุษย์และ

ศาสนาของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา ในลูกา 4:18 พระเยซูตรัสว่า "พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้*ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย* ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประกาศความจริงที่จะปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นไทถ้าพวกเขาจะยอมฟังและเชื่อถ้อยคำของพระองค์เท่านั้น

"*ความจริง*" ปลดปล่อยเราให้เป็นไทจากการถูกปรับโทษและช่วยเราให้พ้นจากความตาย: "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว" (ยอห์น 5:24)

ข้อ 33: "*เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายจะเป็นไท'"*

พวกฟาริสีเหล่านั้นแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่า*ความเย่อหยิ่ง*ปิดความคิดของมนุษย์ไม่ให้มองเห็นความจริงของพระเจ้า มันเป็นความจริงที่ว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม, โลหิตของเขาไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดของพวกเขา-แต่ความเชื่อของอับราฮัมไม่ได้อยู่ในใจของพวกเขา

"*เรา...ไม่เคยเป็นทาสใครเลย*" พวกเขาลืมการตกเป็นทาสคนอียิปต์ไปแล้วหรือ? การตกเป็นทาสชาวบาบิโลนเล่า? *ในขณะนั้น*พวกเขาตกเป็นทาสพวกโรมัน! นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมพวกเขาถึงกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ที่จะมาเป็นผู้นำทางทหารหรือทางการเมืองที่โดดเด่น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เทศนาแก่คนเหล่านี้ว่า "อย่านึกเหมาเอาในใจว่า *เรามีอับราฮัมเป็นบิดา* เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้" (มธ. 3:9) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านอิสยาห์ 41:8 และกาลาเทีย 3:29

พวกยิวถูกปิดตาจนมองไม่เห็นว่าตน*ต้องการ*พระพรต่างๆในฝ่ายวิญญาณ พวกเขามองว่าตัวเองเป็นผู้อารักขาความจริงของพระเจ้า, บุตรที่เกิดมาเป็นไทของอับราฮัม, และ*ความเย่อหยิ่งปิดความคิดของพวกเขา*ไม่ให้ยอมรับความจริงนั้นซึ่งจะทำให้พวกเขาเป็นไทได้!

"*เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายจะเป็นไท'"* คำถามนี้ถูกถามในความโกรธและความขัดเคืองใจ แต่มันก็เป็นคำถามที่แสดงถึงความอยากรู้อยากเห็นเช่นกัน พวกเขาจำได้ถึงอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเมสสิยาห์ซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพวกเขาได้บอกไว้ล่วงหน้า และอาจเป็นได้ว่าพวกเขากำลังถามโดยอ้อมว่าพระเยซูจะทรงรื้อฟื้นอาณาจักรคืนให้แก่ชนชาติอิสราเอลในเวลานั้นหรือไม่ พระองค์จะทรงปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไทจากพวกโรมันจริงๆหรือ? พวกยิวพร้อมเสมอที่จะให้การตีความฝ่ายเนื้อหนังแก่ภาษาฝ่ายวิญญาณที่ถูกใช้โดยพระเยซู แต่เมื่อพระองค์ตรัสถึงการตกเป็นทาสของบาปและทรงบอกพวกเขาว่าความจริงจะปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไท ถ้อยคำของพระองค์ก็เป็นของแปลกสำหรับพวกเขา, ถ้อยคำที่เกินความเข้าใจของพวกเขาเพราะว่าพวกเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนังในวิธีคิดของพวกเขา เปาโลกล่าวว่า "ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็

เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้” (รม. 8:6, 7)

ข้อ 34 และ 35: “*พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป”*

ตรงนี้เราพบ “แท้จริงแล้วสองรอบ” อีกครั้ง ซึ่งบ่งบอกถึงความจริงที่สำคัญเกี่ยวกับชนิดของเสรีภาพที่พระเยซูกำลังพูดถึง พระองค์ทรงยกภาพประกอบอิสรภาพนี้โดยการแสดงให้พวกเขาเห็นชนิดของการเป็นทาสที่พระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้*รอดพ้น*ถ้าพวกเขาจะเพียงรับความจริงนั้นไว้ พระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไทจากบาปได้, พระองค์ทรงปลดปล่อยความคิดที่ถูกปิดมืดของพวกเขาและใจที่ไม่เชื่อของพวกเขาให้เป็นไทได้

“*ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป*” คนที่ใช้ชีวิตในบาปจนติดเป็นนิสัย, บาปแบบจงใจที่เป็นนิสัยของชีวิต, ก็ถูกรับรู้ว่าเป็นผู้รับใช้ (หรือทาส) ของบาป ในโรม 6:16-23 เปาโลกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่า*เมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม* ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็น*ทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วช้า*ฉันใด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็น*ทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์*ฉันนั้น เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็น*ทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน* ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลาย*พ้นจากการเป็นทาสของบาป* และกลับมาเป็น*ผู้รับใช้ของพระเจ้า*แล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

2 เปโตร 2:19 บอกเราว่า “เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น”

“*ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป*” (จงสังเกตความตรงข้ามกันตรงนี้): “***พระบุตร****ต่างหากอยู่ตลอดไป*” คนรับใช้ (ทาส) ไม่มีอภิสิทธิ์หรือสิทธิ์ที่ถูกรับประกัน เขาเป็นทรัพย์สินของอีกคนหนึ่ง, สิ่งที่ถูกสร้างแห่งความประสงค์และความเพลิดเพลินของผู้ที่เป็นเจ้าของเขา ไม่มีประเด็นสำหรับผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างทาสกับนายของเขา เขาจะถูกขายก็ได้, เขาจะถูกปฏิเสธความเป็นเจ้าของและถูกส่งตัวไปที่อื่นก็ได้, เขาจะถูกฆ่าตายก็ได้ถ้านายของเขาประสงค์เช่นนั้น ในทางกลับกัน บุตรมีที่ๆพิเศษในบ้านและจะอยู่ที่นั่นตลอดไปเลยก็ได้ เขาเป็นรองแค่บิดาเท่านั้นซึ่งเป็นประมุขของบ้าน เขาเป็นทายาทผู้รับทุกสิ่งเป็นมรดก, เป็นผู้ที่ได้รับความรัก, การปกป้องดูแล, และความภาคภูมิใจ

พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบนี้ โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของบุตรและทาส, เพื่อที่จะแสดงให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นว่า*พวกเขา*เป็นทาสของระบบที่พวกเขากำลังดำเนินชีวิตอยู่ใต้มัน, พวกเขาเป็นทาสของ

บัญญัติทางพิธีการต่างๆและประเพณีต่างๆของพวกฟาริสี ในฐานะคนรับใช้และทาส พวกเขาจะถูกโยนออกไปจากความโปรดปรานของพระเจ้าได้ทุกเมื่อ แต่ถ้าพวกเขาจะยอมฟังพระเยซูเจ้า พระเมสสิยาห์ผู้จะทรงปลดปล่อยพวกเขาจากการตกเป็นทาสบาปได้ พวกเขาก็จะไม่ใช่คนรับใช้อีกต่อไป แต่เป็นบุตร และจะอยู่ในบ้านของพระเจ้าและในความโปรดปรานของพระองค์ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

แน่นอนว่าพวกยิวเหล่านั้นคุ้นเคยดีกับเรื่องของนางฮาการ์และอิชมาเอลในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งเป็นทาสที่ถูกขับไล่ออกไปจากบ้านของอับราฮัม ขณะที่อิสอัค, บุตรแห่งพระสัญญาและทายาทโดยชอบ, ได้อยู่ต่อไป (อ่านบันทึกเรื่องราวนั้นในปฐมกาล บทที่ 16 และ 21:9-21) พระเยซูทรงอยากให้พวกยิวเหล่านั้นเป็นเหมือนอิสอัคและยอมรับสถานที่และสิทธิพิเศษของบุตรตลอดไป พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาได้พบเสรีภาพในพระวจนะของพระองค์และในพระองค์, พระเมสสิยาห์ที่แท้จริงของพวกเขา

ภายใต้ระบบของโมเสส พวกปุโรหิตเป็นคนรับใช้, พวกเขายืนถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆอยู่ทุกวัน; แต่พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรผู้ที่ได้เสด็จมาเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา**เดียว** ซึ่งมีผลตลอดไปเป็นนิตย์ และไม่ต้องถวายซ้ำอีกเลย พวกปุโรหิตยิวไม่สามารถปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นไทได้ และหลายครั้งพวกเขาก็ถวายเครื่องสัตวบูชาเดิมๆสำหรับความบาปเดิมๆซ้ำแล้วซ้ำอีก (ฮีบรู, บทที่ 10) แต่พระเยซูพระบุตรทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นไท พระองค์ทรงเชื้อเชิญพวกเขาให้ฟังความจริง, เชื่อความจริง, และถูกปลดปล่อยให้เป็นไท*ชั่วนิรันดร์*

เปาโลให้ความกระจ่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในฮีบรู 3:1-6: “เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครทูตและมหาปุโรหิตซึ่งเรารับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า *ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่าง**คนรับใช้*** เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง *แต่พระคริสต์นั้นในฐานะ**พระบุตร**ที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์* และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด”

ข้อ 36: “*เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ*”

นี่คือคำอธิบายของสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงอิสรภาพ พระองค์ตรัสถึง*อิสรภาพจาก**บาป***-อิสรภาพจากอำนาจของบาป, ความผิดของบาป, และผลที่ตามมาต่างๆของบาป พระองค์กำลังพยายามแสดงให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นว่าถ้าพวกเขาจะต้อนรับพระองค์ พระองค์ก็จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากภาระของบาปและปลดปล่อยพวกเขาให้เป็น “*ไทจริงๆ*”-(ซึ่งมีความหมายว่า “เป็นอิสระอย่างแท้จริง”) ถ้าพระบุตรของพระเจ้าทรงปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นไท พวกเขาก็เป็นอิสระในความหมายที่ครบถ้วนที่สุดของความหมายของอิสรภาพ

พระเยซูตรัสชัดเจนเสมอว่าพระองค์ไม่ได้กำลังตรัสถึงเสรีภาพ*ของพลเมือง* แต่ตรัสถึงเสรีภาพสำหรับมนุษย์ภายใน อิสรภาพทางการเมืองเป็นสิ่งไร้ค่าถ้าพวกเราไม่ใช่บุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์

คนกลุ่มเดียวบนแผ่นดินโลกที่*เป็นไทอย่างแท้จริง*คือ คนเหล่านั้นที่บังเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, ถูกล้างชำระในพระโลหิตของพระเยซู, และได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า-แต่**พระเยซู**ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถให้เสรีภาพนี้ได้ จะลงแรงเพื่อให้ได้มันมาไม่ได้ จะซื้อมันก็ไม่ได้ มันต้องถูกรับเอาโดยความเชื่อจากพระเยซูคริสต์เจ้า **คุณ**ได้ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด**ของคุณ**แล้วหรือยัง? คุณได้ทูลขอพระองค์ให้ปลดปล่อย**คุณ**ให้เป็นไทแล้วหรือยัง? ถ้ายัง จงต้อนรับพระองค์เดี๋ยวนี้!

ข้อ 37: *"เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน"*

ในข้อ 33 พวกยิวเหล่านั้นกล่าวว่า "เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใคร" พระเยซูทรงแสดงให้พวกเขาเห็น*ธรรมชาติ*แห่งการตกเป็นทาสของพวกเขาและยื่นเสนอเสรีภาพที่แท้จริงให้แก่พวกเขา บัดนี้พระองค์ทรงตอบพวกเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับอับราฮัม: *"เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม"* พวกเขาเป็นลูกหลานฝ่ายเนื้อหนังของอับราฮัม และพระองค์ทรงยินดียอมรับข้อเท็จจริงนี้ *"แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย"* การเป็นลูกหลานของอับราฮัมจากมุมมองของเนื้อหนังไม่ได้ช่วยพวกเขา เพราะว่าพวกเขากำลังหาโอกาสที่จะฆ่าพระเมสสิยาห์, พระองค์ผู้ที่ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระสัญญาต่างๆที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมสำเร็จ พวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัมแค่จากมุมมองฝ่ายเนื้อหนัง; พวกเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับอับราฮัมในจิตวิญญาณเลย มิฉะนั้นพวกเขาก็คงไม่คิดอุบายที่จะฆ่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาแบบนี้ ในที่นี้พระเยซูทรงแสดงให้เห็นความรู้ที่สมบูรณ์แบบของพระองค์เกี่ยวกับแผนการและวิธีการทั้งหมดของเหล่าศัตรูของพระองค์ ถ้าพวกเขาไม่ได้ถูกความเย่อหยิ่งและธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังของตนปิดตาขนาดนี้ พวกเขาก็น่าจะเห็นความทรงสัพพัญญูของพระองค์และยอมรับพระองค์ว่าทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ธรรมดาไปแล้ว

"คำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน" พวกยิวเหล่านี้ได้ยินยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศเรื่องกษัตริย์ผู้จะเสด็จมา, พระเมสสิยาห์ พวกเขาได้ยินถ้อยคำของพระเยซูมาตั้งแต่พระองค์ทรงเริ่มการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์; แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ยินพระวจนะด้วยหูของตนแล้ว มันก็ไม่พบทางของมันเข้าไปในใจของพวกเขา *"อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า"* (รม. 4:3) แต่คนเหล่านี้ที่อ้างตัวว่าเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ไม่ได้เชื่อพระบุตรของพระเจ้า (พระเจ้าในเนื้อหนัง); ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ได้เกี่ยวข้องกับอับราฮัมในฝ่ายวิญญาณ

มีหลายหมื่นคน*วันนี้*ที่เข้าประชุมกับคริสตจักรทุกวันอาทิตย์ พวกเขาได้ยินพระวจนะ-และจากมุมมอง*ทางสมอง*พวกเขาก็*เชื่อ*; แต่ด้วยใจแห่งความเชื่อพวกเขาก็ปฏิเสธข่าวสารของพระวจนะ โอ้ ใช่แล้วครับ พวกเขาเชื่อว่า**มีพระเจ้า**อยู่องค์หนึ่ง, พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่, อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่แสนวิเศษ; แต่พวกเขาไม่เชื่อในพระองค์ว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวและองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเอง; ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ใช่บุตรที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า

ในพระคำข้อนี้ พระเยซูทรงให้ความสำคัญต่อ*พระวจนะ*อย่างมาก ไม่แปลกเลยที่ซาตาน, ผ่านทางพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม, กำลังพยายามมากกว่าที่เคยที่จะหักล้างความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้าและทำลายพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ! ถ้ามันสามารถทำลายพระวจนะของพระเจ้าได้ มัน

ก็จะบ่อนทำลายความเชื่อแบบคริสเตียนได้-แต่จงสรรเสริญพระเจ้า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์" (เพลงสดุดี 119:89)

ข้อ 38: "*เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน*"

"*สิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา*" หมายถึงตำแหน่งนิรันดร์ของพระคริสต์ในตรีเอกานุภาพ-พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ, กับพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น พระองค์ได้ประสูติเป็น***พระเยซู***พระผู้ช่วยให้รอด; แต่พระคริสต์ของพระเจ้าทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า; พระองค์ไม่ได้ "*เริ่ม*ดำเนินชีวิต" ในฐานะพระคริสต์, พระองค์ทรง**อยู่**ในเริ่มแรกนั้น, ก่อน*สิ่งใด*ได้เป็นขึ้นมา ดังนั้นพระองค์จึงทรงชี้ไปยังข้อเท็จจริงเรื่องการเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระองค์ ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสเป็นถ้อยคำที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อที่จะประกาศ

"*ท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อ**ของท่าน** (พญามาร)*" ซาตานคือผู้ที่ได้ใส่ความคิดในหัวของพวกยิวที่จะทำลายพระเยซู และในที่นี้พระเยซูทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงทราบดีถึงแผนการของพวกเขาและทรงทราบว่าพวกเขากำลังฟังข้อเสนอแนะต่างๆของพญามาร

ข้อ 39 และ 40: "*เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อับราฮัมเป็นบิดาของเรา" พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้*"

เห็นได้ชัดว่าพวกยิวเหล่านั้น*เข้าใจ*ว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงพญามารว่าเป็นพ่อของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาประกาศทันทีว่า "***อับราฮัม**เป็นบิดาของเรา!*" พระเยซูตรัสตอบว่า "*ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะ**ทำสิ่งที่**อับราฮัมได้กระทำ* ถ้าพวกท่านเป็นบุตรของอับราฮัมในฝ่ายความเชื่อ พวกท่านก็คงไม่วางแผนที่จะฆ่าเรา; พวกท่านก็คงกำลังกระทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ"

การ "*ทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ*" แน่นอนว่าชี้กลับไปยังปฐมกาล 12:1-3 ที่พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า"

จากนั้นในฮีบรู 11:8-10 เราอ่านว่า "*โดยความเชื่อ* เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่าน*ได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไป**โดยหารู้ไม่ว่าจะไปทางไหน*** โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น **เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น**"

ถึงกระนั้นพวกยิวเหล่านี้ ซึ่งอ้างตัวว่าเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ก็ปฏิเสธที่จะฟังและเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซู-ถ้อยคำของ**พระเจ้า**-อันเป็นการปฏิเสธความเชื่อของอับราฮัมและเป็นพยานรับรองว่าพวกเขาเป็นลูก

ของซาตาน เชื้อสายบรรพบุรุษจะไม่ช่วยเราให้รอด มันไม่สำคัญว่าเราเป็นลูกหลานของนักเทศน์, ครูสอนพระคัมภีร์, มิชชันนารีหรือไม่ แต่ละคนต้องให้การเกี่ยวกับตัวเองต่อพระเจ้า (รม. 14:12) ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกยิวเหล่านี้กำลังคิดอุบายและแผนการที่จะตรึงพระเยซูที่กางเขนก็พิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ใช่ลูกหลานของอับราฮัมในจิตวิญญาณและความเชื่อ เปาโลกล่าวว่า "เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่เป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสุหนัตแท้นั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ" (รม. 2:28, 29)

ความสัมพันธ์ฝ่ายเนื้อหนัง, สถานะในศาสนจักร, การเป็นสมาชิกคริสตจักรและการศึกษาไม่มีประโยชน์อะไรเลยหากปราศจากพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าและพระโลหิตที่ชำระให้สะอาดของพระเยซูคริสต์ มนุษย์จะได้ประโยชน์อะไร ถึงแม้ว่าเขาสืบเชื้อสายมาจากคนที่ไปคริสตจักรมาหลายชั่วอายุคน, ถึงแม้ว่าตัวเขาเองเป็นสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งที่ดำเนินชีวิต "ที่ดี", ถ้าเขาไม่เคยต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตัวเขาเองเลย? ด้วยว่าไม่มีผู้ใดมาถึงพระเจ้าเว้นไว้โดยทาง**พระองค์** (ยอห์น 14:6)

มีคำพูดหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ในข้อ 40: พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองในฐานะ *"มนุษย์คนหนึ่ง"*-สำนวนที่พระองค์ไม่ทรงใช้ในที่อื่นใดอีกในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆ ในที่อื่นๆ เมื่อทรงชี้ไปยังสภาพแบบมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็น "*บุตร*มนุษย์" แต่ไม่ใช่แค่ "มนุษย์คนหนึ่ง" **มี**มนุษย์คนหนึ่งอยู่ในสวรรค์ตอนนี้, มหาปุโรหิตผู้เปี่ยมกรุณาและสัตย์ซื่อของเรา, คนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์: "ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์" (1 ทธ. 2:5)

"*อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้*" นี่หมายความว่าการกระทำของพวกยิวเหล่านี้ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่อับราฮัมคงจะกระทำหากเขายังมีชีวิตอยู่ในตอนนั้น-และเมื่อเราอ่านเกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัมและเปรียบเทียบมันกับการกระทำของคนกลุ่มนี้ เราก็เห็นว่าพวกเขาทำตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ

ข้อ 41: *"ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ" เขาจึงทูลพระองค์ว่า "เรามิได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า"*

"*ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ*" สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงตรงนี้ไม่ผิดพลาดเลย พระองค์ตรัสชัดเจนแก่คนเหล่านี้ว่าพวกเขากำลังกระทำสิ่งที่ซาตานกระทำเพราะว่าซาตานเป็น*พ่อ*ของพวกเขา แผนการและการกระทำต่างๆของพวกเขา*พิสูจน์แล้ว*ว่าพวกเขาเป็นลูกของพญามารแทนที่จะเป็นลูกของอับราฮัม

"***เรา**มิได้เกิดจากการล่วงประเวณี*" พวกยิวเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจผิดคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์กำลังตรัสแก่พวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่ง ไม่ใช่ในฐานะบุคคล คำถามก็คือว่า พ่อ*ฝ่ายวิญญาณ*ของพวกเขาคือใคร? พวกเขาได้อุปนิสัยฝ่ายวิญญาณมาจากผู้ใด? พวกเขากล่าวในทันทีว่า "พวกเราไม่ใช่พวกคนนับถือรูปเคารพแบบคนต่างชาติ, พวกเรามาจากอับราฮัม" การนับถือรูปเคารพถูกเรียกว่า "การล่วงประเวณี" เพราะว่ามันเป็นความไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระเจ้า นี่ถูกกล่าวชัดเจนในภาคพันธสัญญาเดิม

นอกจากนี้ ถ้อยคำของพวกเขาอาจมีความหมายสองทบก็ได้ และในวิธีที่แยบยลพวกเขาอาจกำลังเตือนความจำพระเยซูว่าเท่าที่พวกเขารู้ ***พระองค์***ก็เป็นลูกนอกสมรส, บุตรที่เกิดจากการล่วงประเวณี กล่าวอีกนัยหนึ่งพวกเขากำลังกล่าวว่า "***พวกเรา***รู้ว่าพ่อ**ของพวกเรา**เป็นใคร แต่**ท่าน**เป็นผลิตผลของการล่วงประเวณี ดังนั้น**ท่าน**เป็นใครเล่าถึงมาบอกพวกเราว่าพวกเราเป็นลูกของพญามาร?"

"เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า" มันเป็นความจริงที่ว่าในภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าทรงถูกเรียกว่าเป็นบิดาของอิสราเอล (พบญ. 32:6; 1 พศด. 29:10; อสย. 63:16; 64:8; มลค. 1:6) แต่นี่หมายถึงพระองค์ทรงเป็นบิดาของ*ประชาชาติ*อิสราเอล ไม่ใช่เป็นบิดาของพวกยิวแต่ละคน

ข้อ 42: "*พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา"*

ตามที่ถ้อยคำของพระเยซูในที่นี้กล่าว มีวิธีหนึ่งที่แน่นอนที่เราจะสามารถรู้ได้ว่าเราบังเกิดจากพระเจ้าแล้ว: "*ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว **ท่านก็จะรักเรา***" ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้กรุณาอ่าน 1 ยอห์น 4:7-21 พวกยิวเหล่านี้เป็นลูกหลานของอับราฮัมโดยมรดกตามธรรมชาติ, พวกเขาเป็นลูกของพระเจ้าโดยพันธสัญญาและสัญชาติ แต่พวกเขา**ไม่ใช่**บุตรของพระเจ้าโดยพระคุณที่ช่วยให้รอด, บังเกิดจากพระวิญญาณของพระองค์; ด้วยว่าถ้านี่เป็นความจริง *พวกเขาก็คงแสดงให้เห็นความเป็นบุตรของพวกเขาไปแล้วโดยการรักพระบุตรของพระเจ้า นั่นคือพระเยซูเอง* **คุณ**รักพระคริสต์ไหม? คุณถวายเกียรติพระองค์ในฐานะเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระบิดาไหม-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน, ถูกฝังไว้, ทรงเป็นขึ้นแล้ว, ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์, จะเสด็จมาอีกที? ถ้าคุณไม่รักพระคริสต์ คุณก็ไม่รู้จักพระเจ้า: "ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร" (2 ยอห์น 9)

คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของ*ซาตาน*คือผู้ที่สอนว่าพระเจ้าเป็นบิดาของคนทั้งปวง, เปี่ยมด้วยความรัก, ความเมตตา, และความกรุณา และสอนว่าไม่มีผู้ใดจะพินาศเลย หลักคำสอนเช่นนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมา, ไม่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเลย คำสอนที่ว่าพระเจ้าเป็นบิดาของมนุษย์ทุกคนและมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกันไม่ได้ถูกสอนในพระคัมภีร์เลย มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก, มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตา, ทรงอดกลั้นพระทัย, ไม่ประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย; แต่คนเหล่านั้นที่จะไม่พินาศคือคนเหล่านั้นที่ได้ใช้ความเชื่อส่วนตัวของตนในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของทุกคนที่เชื่อในพระเยซูและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พญามารเป็นพ่อของทุกคนที่ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูและวางใจพระองค์ (ยอห์น 8:44)

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์, ภารกิจที่ถูกกำหนดไว้ของพระองค์โดยพระเจ้า, และงานรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ "*ทรงออกมาและมาจากพระเจ้า*" พระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น*กับ*พระเจ้า, พระบุตรผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล พระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ตามใจชอบหรือโดยไม่ได้รับมอบหมายหน้าที่ พระองค์ทรงได้รับการแต่งตั้งโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้า, พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะผู้ส่งสารคนสุดท้ายของพระเจ้าที่มายังมนุษยชาติผู้หลงหาย; และถ้าพวกยิวเหล่านี้รักพระเจ้าจริงๆ พวกเขาก็จะรักผู้ส่งสารของ

พระองค์ บุตรที่แท้จริงของพระเจ้าย่อมรักสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า และสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดก็คือผู้เชื่อแท้จะรักพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าผู้ทรงเป็นความสว่างแห่งสง่าราศีของพระเจ้าและ "พระฉายที่แสดงออกแห่งตัวตนของพระองค์" (ฮบ. 1:3) คนเหล่านั้นที่ไม่รักพระบุตรก็ไม่รักพระบิดา, พวกเขาไม่ใช่บุตรของพระเจ้า:

"ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย" (1 ยอห์น 5:1)

ข้อ 43: "*เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้*"

จงสังเกตในพระคำข้อนี้ คำว่า "*ถ้อยคำ*" (speech) และ "*คำ*" (word) เมื่อพระเยซูตรัสถึง*ถ้อยคำ*ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงหมายถึงวิธีการพูดของพระองค์, วิธีการของพระองค์ในการแสดงออกตัวตนของพระองค์และการนำเสนอความจริง*เกี่ยวกับ*พระองค์เอง เมื่อพระองค์ตรัสถึง*คำ*ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงหมายถึง*หลักคำสอน*ของพระองค์ (หรือสิ่งที่เป็นสาระสำคัญแห่งถ้อยคำ) พระองค์ทรงเป็น**พระวาทะ**ในเนื้อหนัง และถ้อยคำที่พระองค์ตรัสก็คือจิตวิญญาณและชีวิต แต่พวกยิวเหล่านั้นไม่*ได้ยิน*คำทั้งหลายของพระเยซูเพราะว่าพวกเขาไม่มี*ความประสงค์*ที่จะได้ยิน พวกเขาคอยเสาะหาบางสิ่งอยู่เสมอซึ่งพวกเขาจะใช้กล่าวโทษพระองค์ได้, พวกเขาจงใจตีความผิดๆสิ่งที่พระองค์ตรัส, พวกเขาไม่ยอมรับคำสอนของพระองค์, และแทนที่จะรับคำของพระองค์ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า พวกเขากลับบิดเบือนสำนวนต่างๆและภาษาของพระองค์เพื่อกล่าวหาพระองค์ว่าพูดหมิ่นประมาท! เมื่อพระองค์ทรงประกาศว่า "*เราเป็นขนมปังแห่งชีวิต*" พวกเขาก็ถามว่า "ชายคนนี้จะให้เนื้อของเขาแก่เราเพื่อรับประทานได้อย่างไร?" อันเป็นการตีความผิดๆถ้อยคำของพระองค์และทำให้ถ้อยคำเหล่านั้นหมายถึงขนมปังจริงๆ เมื่อพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าความจริงจะปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไท พวกเขาก็หันความคิดต่างๆของตนไปยังอิสรภาพทางการเมืองในทันที, การถูกช่วยให้พ้นจากอำนาจครอบครองของพวกโรม เมื่อพระองค์ตรัสถึงบิดาของพวกเขา พวกเขาก็บิดเบือนคำเหล่านั้นและทำให้พวกมันหมายถึงอับราฮัม พวกเขาไม่สามารถทนฟังถ้อยคำของพระเยซูเพราะว่าพวกเขาไม่ยอมจำนนความประสงค์อันดื้อรั้นของตนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ (พระองค์ผู้เดียวที่ทรงสามารถเปิดความคิดและใจของมนุษย์เพื่อรับพระวจนะของพระเจ้าที่นำมาซึ่งความรอดได้) "อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา" (1 คร. 2:11, 12)

มีพญามารที่เป็นบุคคลจริงๆ

ข้อ 44: "*ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมิได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสามันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา*"

"*ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร*" ถ้าพระเจ้าไม่ใช่พ่อของพวกเขา (และเห็นได้ชัดว่าพระองค์ไม่ใช่) ก็มีเหลืออยู่อีกเพียงทางเลือกเดียวเท่านั้น ไม่มีพื้นที่ตรงกลางกับพระเจ้า และพระเยซูทรงกล่าว

ข้อเท็จจริงนี้อย่างชัดแจ้ง-และพระองค์ไม่ได้ "เคลือบน้ำตาล" คำตรัสของพระองค์ด้วย ผมอยากรู้จริงๆว่าจะเกิดอะไรขึ้นวันนี้ถ้าศิษยาภิบาลคนหนึ่งในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่มีแนวคิดเสรีนิยมจะก้าวขึ้นธรรมาสน์เช้าวันอาทิตย์และประกาศว่าทุกคนที่ติดตามโลก-บาป, ตัณหา, การโกหก, การพนัน, การเล่นชู้-เป็นลูกของพ่อของพวกเขา, พญามาร? ผมอยากรู้จริงๆว่าจะมี "คนคลั่งศาสนา" เพิ่มมากขึ้นซึ่งถูกจับมัดเสาและถูกเผาไหม? *พระเยซู*ทรงกล่าวคำเทศนาต่างๆของพระองค์อย่างชัดแจ้ง, อย่างจริงจัง, และ (ในบางโอกาส) ในภาษาที่รุนแรงและไม่รื่นหู!

ซาตานเป็นพ่อของคนชั่วได้*อย่างไร*? มันไม่มีอำนาจที่จะสร้าง-*มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าและในแบบพระฉายของพระองค์เอง* ซาตานไม่มีอำนาจที่จะสร้างคนชั่วเช่นกันในความหมายเดียวกับที่พระเจ้าทรงสร้างคนอธรรมให้กลายเป็น "คนใหม่ในพระเยซูคริสต์" พญามารแค่รับเอาคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ผู้ซึ่ง "เกิดในบาป", ทำงานกับความคิดของเขาและสันดานบาปของเขา, และโดยการทำให้เขามาอยู่ใต้อิทธิพลของมัน มันก็นำเขาให้เข้าสู่ความไม่เชื่อและความชั่ว ในความหมายนี้ มันจึงเป็นพ่อของคนชั่ว

"*และพวกท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อพวกท่าน*" การเน้นอยู่ที่คำสรรพนาม "**พวกท่าน**" นั่นคือ "***พวกท่าน****มีความประสงค์, ใจ, และความคิด*ที่จะทำสิ่งเหล่านั้นที่ซาตานเสนอแนะ; พวกท่านเป็นลูกของมันโดยธรรมชาติ พวกท่านทำสิ่งเหล่านั้นที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของมัน, สิ่งต่างๆที่มันเสนอแนะ, และด้วยเหตุนี้พวกท่านจึงเป็นลูกของมัน"

"*มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา*" เมื่อซาตานทดลองเอวา เธอและอาดัมก็ทำบาป และพวกเขาก็ตายฝ่ายวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ซาตานจึงไม่เพียงฆ่าชาย*คนหนึ่ง*เท่านั้น-มันได้ฆ่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด ด้วยว่า "คนทั้งปวงตายในอาดัม" (1 คร. 15:22) ซาตานเป็นฆาตกรผู้หนึ่งอย่างแท้จริง

"*ตั้งแต่เดิมมา*" ในที่นี้ไม่ใช่การเริ่มต้นของสรรพสิ่ง แต่เป็นการเริ่มต้นของซาตานอย่างที่เรารู้จักมันวันนี้ เราพบต้นกำเนิดของพญามารในเอเสเคียล 28:11-15:

"พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อกษัตริย์เมืองไทระ และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื้อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งรำมะนาและปี่ของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา เจ้าเป็นเครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง *เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า*"

สิ่งที่ถูกสร้างซึ่งเรารู้จักว่าเป็นซาตานไม่ได้*ถูกสร้างให้เป็น*พญามาร, ผู้มุสา, และฆาตกร-ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงเลยครับ: มันได้ถูกสร้างให้เป็น "เครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้"

คุณจะสังเกตเห็นว่าบุคคลผู้ที่ถูกบรรยายในข้อพระคำตอนที่เพิ่งถูกยกมาจากเอเสเคียลไม่อาจเป็นชายธรรมดาคนหนึ่งหรือกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์หนึ่งได้: "เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ *เต็มด้วยสติปัญญา และ*

มีความงามอย่างพร้อมสรรพ" เราไม่อาจกล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับคนธรรมดาได้ *"เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า"* อาดัมและเอวาเป็นสมาชิกพวกเดียวของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เคยเดินในสวนเอเดน *"เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื้อของเจ้า"* บุคคลผู้นี้ได้รับเกียรติ, เขาเคยมีความสุขกับสถานที่อันมียศศักดิ์ในฟ้าสวรรค์ และเราหมายเหตุเป็นพิเศษว่าเขาได้ *"ถูกสร้างขึ้น"* นี่พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าบุคคลผู้นี้ไม่ใช่มนุษย์เหมือนอย่างอาดัม, อับราฮัม, หรือโมเสส, เพราะว่าอาดัมเป็นมนุษย์ผู้เดียว*ที่ถูกสร้างขึ้น*: *มนุษย์คนอื่นๆทุกคน**ถูกให้กำเนิด***

"เครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้" ผู้นี้ได้ถูกแต่งตั้งให้เป็น "นายอำเภอ" แห่งพระที่นั่งของพระเจ้า, เขาสามารถเข้าถึงพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ได้ และเขา "เจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง"; เขาเคยอยู่ใน "ภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า"-สถานที่ๆพระที่นั่งของพระเจ้าตั้งอยู่, ที่ซึ่ง "ศิลาเพลิง" พวยพุ่งลุกโชนออกมาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาเคย "ปราศจากตำหนิ" ในทางทั้งหลายของเขา "จนพบ*ความชั่วช้า*ในตัว (เขา)" วันที่ความชั่วช้าได้ถูกก่อเกิดในใจของเขาและแสดงออกผ่านทางการกระทำต่างๆของเขาคือวันที่ "เครูบที่ถูกเจิมตั้ง" ผู้นี้ได้กลายเป็นพญามาร, ฆาตกรและพ่อของการมุสาทั้งหลาย!

"ความชั่วช้า" ที่ได้ถูกพบในใจของบุคคลผู้นี้คืออะไร? มันคือ *ความเย่อหยิ่ง* ที่ได้ทำให้เขาตกต่ำ อิสยาห์พรรณนาถึงเรื่องนี้ในอิสยาห์ 14:12-15:

"โอ ลูซีเฟอร์เอ๋ย โอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำน่ะ เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า 'ข้าจะขึ้นไปยังสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาชุมนุมสถาน ณ ด้านทิศเหนือ ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด' แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสู่นรก ยังที่ลึกของปากแดน"

จงสังเกตการใช้คำว่า "ข้า" บ่อยๆในข้อพระคำตอนนี้ "เครูบที่ถูกเจิมตั้ง" ผู้นี้ไม่เต็มใจที่จะอยู่ใต้บังคับต่อพระเจ้าอีกต่อไปแล้ว เขาอยากที่จะยกชูตัวเองขึ้นเหนือพระที่นั่งของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึง "ล้างสมอง" ทูตสวรรค์บางตนเหล่านั้นและนำพวกเขาให้เชื่อว่าพวกเขาสามารถ*โค่นล้ม*พระเจ้าและยึดพระที่นั่งแห่งสวรรค์ได้ อย่างไรก็ตาม พระผู้สร้างก็ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งที่ถูกสร้าง และเมื่อการกบฏปะทุขึ้นพระเจ้าก็ทรงโยนลูซีเฟอร์และเหล่าทูตสวรรค์ที่ล้มลงเหล่านั้นออกจากสวรรค์ ยูดาสบอกเราว่า "และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ขังไว้ในที่มืดจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น" (ยูดาส 6) ในวิวรณ์ 20:10 เราอ่านเกี่ยวกับจุดจบของซาตาน: "ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์" ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าตอนที่ซาตานได้ถูกโยนลงมาจากสวรรค์ แผ่นดินโลกก็ "ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่" ตามที่ถูกบรรยายในปฐมกาล 1:2

ซาตานไม่ได้เป็นซาตานมาโดยตลอด มันไม่ได้เป็นผู้มุสาและพ่อแห่งการมุสาต่างๆมาโดยตลอด แต่มัน *"ไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง"* เดิมทีมันเคยดำเนินชีวิตในความจริงและความชอบธรรม แต่มัน*ได้หลงไป*จาก

ความจริงและได้กลายเป็นสิ่งถูกสร้างที่น่าเกลียดที่เรารู้จักในฐานะซาตาน *"ความจริง"* ในที่นี้เป็นตัวแทนของพระเจ้า, พระวจนะของพระองค์, ความชอบธรรม, ความบริสุทธิ์, หลักคำสอนที่แท้จริงของพระองค์ มันยังเป็นตัวแทนของความสอดคล้องกับพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรง**เป็น**ความจริงด้วย พญามารเป็น*ผู้มีตัวตน, บุคคล*ผู้หนึ่ง เหมือนกับที่*พระเยซู*ทรงเป็นบุคคลผู้หนึ่ง *ซาตาน*ก็เป็นบุคคลผู้หนึ่งเช่นกัน-แต่เป็นผู้ที่ไม่มีความจริงอยู่ในตัวเลย

"เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน" พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าความจริง*ไม่เคย*อยู่***ใน***ซาตานเลย แต่ว่ามัน "ไม่ดำรงอยู่" ในความจริง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มัน "ไม่*ยืนอยู่*" ในความจริง มันล้มจากสถานะเดิมของมัน-และมันทำเช่นนั้นด้วยเจตจำนงเสรีของมันเอง

"เมื่อมันพูดมุสามันก็พูดตามสันดานของมันเอง" นี่เป็นความคิดเดียวกับของมัทธิว 12:34: "...เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ" ซาตานพูดถึงสิ่งเหล่านั้นที่มีเต็มอยู่ในใจของมัน-การโกหก, การฆ่าคน, ตัณหา, ความไม่ชอบธรรม, ความอธรรม

"เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา" ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงหมายถึงคำโกหกครั้งใหญ่นั้นในสวนเอเดน เมื่อซาตานได้มาหาเอวาและถามว่า *"จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า* 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้*'"* พระเจ้าทรงบอกอาดัมอย่างชัดเจนแล้วว่าวันที่เขากินจากผลไม้ต้องห้ามนั้น เขาจะต้องตายแน่นอน แต่ซาตานกล่าวแก่เอวาว่า *"พวกเจ้าจะ**ไม่**ตายแน่"* (ปฐก. 3:1-4) ในที่นี้ซาตานพูดคำโกหกครั้งใหญ่นั้นและได้กลายเป็นพ่อแห่งการมุสาทั้งหลาย เพราะว่านั่นเป็นที่ๆความยุ่งยากของจริงได้เริ่มต้นขึ้น เมื่อซาตานพูดคำโกหกหนึ่ง มันก็พูดออกมาจากความประสงค์, สันดาน, และอุปนิสัยของมันเอง; ด้วยเหตุนี้ คนเหล่านั้นที่เป็นคนมุสา, คนเหล่านั้นที่*ดำเนินชีวิต*เป็นเรื่องโกหก, ก็เป็นลูกของพญามาร

ข้อ 45: *"แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง"*

นี่คือสิ่งที่ตรงข้ามกันอย่างชัดเจน: พระเยซูตรัสความจริงเพราะว่า*พระองค์ทรง**เป็น**ความจริง* (ยอห์น 14:16; 17:17); พญามาร*ไม่สามารถ*พูดความจริงได้เพราะว่า *"ไม่มีความจริงอยู่**ใน**มัน"* กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า "พวกท่านเต็มใจฟังความมุสานั้น แต่พวกท่านไม่มีความประสงค์ที่จะฟังความจริงนั้น" มีผู้คนวันนี้ที่ยอมจ่ายให้ผู้รับใช้-และจ่ายเขาเยอะด้วย-เพื่อเทศนาคำโกหกต่างๆ; แต่ถ้าผู้รับใช้คนเดียวกันนั้นจะเทศนาความจริงในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของมัน พวกเขาก็จะปฏิเสธที่จะจ่ายเงินเดือนให้เขา! เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐย่อมรู้ว่ามนุษยชาติโดยรวมไม่อยากได้ความจริงที่บริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปน, และผู้ที่เทศนาพระวจนะของพระเจ้าโดยปราศจากความกลัว, การเห็นแก่หน้าคน, หรือการออมชอมก็จะทนทุกข์การข่มเหงและถูกปฏิเสธโดยคนส่วนใหญ่ที่ฟังเขา พระเยซูตรัสเรื่องนี้ชัดเจนในยอห์น 15:20 เมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า 'ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย" ถ้าพวกเขาข่มเหงพระเยซูและปฏิเสธที่จะฟังพระองค์ พวกเขาก็จะปฏิเสธที่จะฟังผู้รับใช้ที่แท้จริงวันนี้

ข้อ 46: *"มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา"*

ไม่มีมนุษย์คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่ที่จะถามได้ว่า *"ผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป"* และไม่ถูกตอบโดยเหล่าศัตรูของเขา แต่ไม่มีสักคนเดียวที่สามารถกล่าวโทษพระเยซูได้ ไม่มีมนุษย์ผู้อื่นอีกที่เคยดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาป แต่พระเยซูทรงบริสุทธิ์, ไม่มีพิษภัย, ไร้มลทิน-ใช่แล้วครับ *พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในเนื้อหนัง* เพราะไม่สามารถนำสิ่งใดมากล่าวโทษพระองค์ได้ การเงียบเสียงของพวกเขาจึงเป็นการสารภาพว่าพระองค์ทรงไม่มีบาป; และเนื่องจากนี่เป็นความจริง *ทำไมพวกเขาถึง**ไม่เชื่อ**พระองค์?* ในพระคำข้อถัดไป พระเยซูทรงตอบคำถามนั้น:

ข้อ 47: *"ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า"*

พวกศัตรูของพระเยซูไม่สามารถกล่าวหาพระองค์ว่าทำบาปได้เพราะว่าพระองค์ไม่ได้กระทำบาปเลย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีเหตุผลโดยชอบที่จะปฏิเสธที่จะฟังและเชื่อสิ่งที่พระองค์ตรัส พระเยซูทรงให้คำตอบแก่คำถามของพระองค์ และโดยคำตอบนั้นจึงทรงพิสูจน์ความชั่วของพวกเขาและว่าพวกเขาเป็นลูกของพญามาร บุตรที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าก็เต็มใจที่จะฟัง*พระวจนะ*ของพระเจ้าด้วยความยินดี, เขาเต็มใจที่จะ*เดิน*ในพระวจนะ ถ้าพวกยิวเหล่านั้นเป็นบุตรของพระเจ้า พวกเขาก็คงฟังพระวจนะไปแล้ว, พวกเขาก็คงต้อนรับพระเยซูให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาไปแล้ว; แต่พวกเขาไม่ได้เป็นทั้งบุตรของพระเจ้าและลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม

ในยอห์น 10:27 ในคำเทศนาของพระองค์เรื่องผู้เลี้ยงแกะที่ดี พระเยซูตรัสว่า "แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา" ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงย่อมรู้จักเสียงของพระผู้ช่วยให้รอดและจำพระวจนะของพระเจ้าได้ ถ้าคุณดูคำเทศนาของพวกเสรีนิยมหรือพวกสมัยใหม่นิยมไม่ออก ผมก็เกรงว่าคุณไม่เคยได้รับความรอดเลย พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนว่าผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์, ผู้ทรงนำเข้าสู่ความจริงทั้งปวง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปิดเผยผู้พยากรณ์เท็จ: "ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง...แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น" (1 ยอห์น 2:20, 27)

เราจะไม่มีวันเข้าใจพระคัมภีร์**ทุกข้อ**อย่างถ่องแท้ แต่เราสามารถเข้าใจมากพอที่จะบังเกิดใหม่, ที่จะดำเนินในทางตรงและทางแคบนั้นและปรนนิบัติพระเจ้าด้วยใจ, จิต, และร่างกาย! สิ่งเหล่านั้นที่เรา*ไม่*เข้าใจก็พิสูจน์ว่าพระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือธรรมดาๆเล่มหนึ่ง และสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้เราทราบก็ถูกเปิดเผยแก่เรา: "สิ่งลี้ลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย *แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิตย์* เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้" (พบญ. 29:29)

ข้อ 48: *"พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ"*

ถ้าพวกยิวเหล่านี้ไม่ได้กระทำบาปที่ให้อภัยไม่ได้ในคราวนี้ พวกเขาก็เข้าใกล้มันมากแล้วอย่างแน่นอน! เมื่อพวกเขาเรียกพระเยซูว่าเป็นชาวสะมาเรีย พวกเขาก็กำลังประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพวกลูกผสม, ดีกว่าคนต่างชาติเพียงเล็กน้อยและไม่ใช่ยิวแท้อย่างแน่นอน การเรียกพระองค์ว่าเป็นชาวสะมาเรียก็เท่ากับเป็นการใส่ร้ายพระองค์ด้วยคำพูดน่าเกลียดที่พวกเขารู้วิธีใช้

เมื่อพวกเขากล่าวว่า "*ท่าน...มีผีสิง*" พวกเขาก็ทวนซ้ำสิ่งเดียวกับที่พวกเขากล่าวในบทที่ 7 ข้อ 20 พวกเขาหมายความว่าพระเยซูเป็นคนคลั่ง (คนบ้า) และว่าพระองค์มีผีสิงจนถึงขนาดที่พระองค์กำลังพูดภายใต้อำนาจและอิทธิพลของพวกผี และไม่ใช่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าอย่างที่พระองค์กล่าวอ้าง ในมัทธิว 12:22-32 การกระทำเช่นนั้นในส่วนของพวกฟาริสีก็ทำให้พวกเขากระทำบาปที่อภัยให้ไม่ได้ ในคราวนี้โดยเฉพาะพระเยซูทรงรักษาชายคนหนึ่งที่ตาบอดและเป็นใบ้ให้หาย และพวกฟาริสีก็ยกความดีความชอบให้เบเอลเซบูบ, เจ้าแห่งพวกผี จากนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า "...เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า" (มธ. 12:31, 32)

เนื่องจากพระเยซูทรงได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นโดยน้ำมือของพวกยิวที่ไม่เชื่อ เราจึงไม่จำเป็นต้องประหลาดใจวันนี้เมื่อคนไม่เชื่อทั้งหลายกล่าวร้าย*เรา*โดยเรียกเราด้วยชื่อต่างๆและคำพูดเชิงดูถูกต่างๆ เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และเมื่อเหล่าศัตรูของกางเขนด่าว่าเรา คำด่าว่าเหล่านั้นก็ตกบนพระเยซู เราควรชื่นชมยินดีที่เราถูกนับว่าควรค่าที่จะทนทุกข์คำด่าว่า, ที่จะถูกข่มเหงและถูกว่าร้ายเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

ข้อ 49: "*พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีผีสิง แต่ว่าเราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา"*

การไม่ให้เกียรติพระบุตรก็เท่ากับไม่ให้เกียรติพระบิดาเช่นกัน เพราะว่าพระบิดาได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลก, พระองค์กำลังกระทำงานเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำ, พระองค์กำลังตรัสถ้อยคำเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์ตรัส จำไว้ว่า ในบทที่ 5 ข้อ 23 พระเยซูทรงบอกผู้คนเหล่านี้ว่า "เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา *ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา"*

ข้อ 50: "*เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา"*

พระเยซูไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสวงหาสง่าราศีสำหรับตัวพระองค์เอง แต่เพื่อถวายเกียรติพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาอาณาจักรฝ่ายโลก แต่เพื่อประกาศความรักของพระเจ้าและเปิดเผยข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาเกียรติยศจากมนุษย์ ด้วยเหตุนี้คำกล่าวหาต่างๆของพวกเขาจึงไม่ได้ทำให้พระองค์มีความผิดและการลบหลู่ที่พวกเขากองสุมใส่พระองค์ก็ไม่ได้ทำให้พระองค์เจ็บปวด

"แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา" พระเจ้าทรงแสวงหาผู้คนที่จะถวายเกียรติพระเยซู และพระองค์ทรงพิพากษาการกระทำของคนเหล่านั้นที่ไม่ให้เกียรติและกล่าวร้ายพระนามของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ มีความจริงที่ปลอบประโลมใจในปัญญาจารย์ 5:8: "ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมถูกเอาไปเสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามีเจ้าหน้าที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาอยู่เหนือพวกเขาทั้งสิ้น"

ผู้เชื่อทั้งหลายพบการปลอบประโลมใจและความชื่นชมยินดีในข้อเท็จจริงที่ว่ามีผู้หนึ่ง, นั่นคือพระเจ้า, ผู้ทรงเห็นทุกสิ่งและทรงทราบทุกสิ่ง, และเป็นผู้ที่จะทรง*พิพากษา*ทุกสิ่งในวันสุดท้ายนั้น ถ้าเราทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์ เราก็จะได้รับบำเหน็จ เปาโลกล่าวในโรม 8:18 ว่า "เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย"

ข้อ 51: "*เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย*"

"แท้จริงแล้วสองรอบ" อีกอันหนึ่ง ซึ่งดึงความสนใจมายังข้อความหนึ่งที่ยิ่งใหญ่พร้อมกับพระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่ทุกคนที่ฟังพระวจนะ, ยอมรับมัน, และถือรักษาคำตรัสเหล่านั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า

ในพระราชบัญญัติ 30:15-19 โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลที่ดื้อรั้นเหล่านั้นว่า "จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น

"แต่ถ้าใจของท่านหันเหไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปนมัสการพระอื่นและปรนนิบัติพระนั้น ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่"

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่พระเยซู, ซึ่งเหมือนกับโมเสส, ประทานความจริงจากพระเจ้าเรื่องชีวิตและความตายให้แก่พวกยิวเหล่านั้น: "*จงฟังคำทั้งหลายของเรา, จงถือรักษาคำทั้งหลายของเรา, และพวกท่านจะหนีพ้นความตาย;* แต่ถ้าพวกท่าน*ปฏิเสธ*ที่จะรับคำทั้งหลายของเรา พวกท่านก็จะเผชิญหน้ากับความตาย*ชั่วนิรันดร์*ในที่มืดภายนอกนั้น ซึ่งมีการร้องไห้, การคร่ำครวญ, และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน!"

*คำเหล่านั้น*ของพระเยซูในที่นี้ครอบคลุมมากกว่าถ้อยคำที่พระองค์ได้ตรัสในตอนนั้น; พวกมันรวมถึง*หลักคำสอนทั้งหมดแห่งข่าวประเสริฐ* เมื่อพระองค์ตรัสว่า "*จะไม่ประสบความตายเลย*" พระองค์ก็ไม่ได้หมายความว่าคนๆนั้นที่ต้อนรับพระองค์จะไม่ตาย*ฝ่ายร่างกาย*เลย แน่นอนว่าจะมีบางคนที่จะไม่ตาย-เหล่าวิสุทธิชนที่กำลังมีชีวิตอยู่ตอนรับขึ้นไปนั้นจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18; 1 คร. 15:51-54) พระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ถึงความตาย*ฝ่ายวิญญาณ* ทุกคนที่ฟังพระวจนะของพระเจ้าและต้อนรับพระเยซูตามเงื่อนไขแห่งข่าวประเสริฐก็จะได้รับการช่วยให้พ้นจากการปรับโทษของบาป และด้วยเหตุนี้เขาจึง

จะถูกช่วยให้พ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณ ตั้งแต่วันนั้นที่อาดัมจงใจไม่เชื่อฟังพระเจ้าและตายฝ่ายวิญญาณอันเป็น*ผลลัพธ์*ของความไม่เชื่อฟังนั้น มนุษย์ทั้งหลาย (ทั้งคนดีและคนชั่ว) ก็ตายเสียแล้ว มี*กำหนดไว้แล้ว*ว่ามนุษย์จะต้องตาย *ความตายฝ่ายร่างกาย*เป็นค่าจ้างของบาป ซึ่งมาพร้อมกับการปรับโทษชั่วนิรันดร์ในบึงไฟนั้นด้วย; แต่*ผู้เชื่อทั้งหลายถูกช่วยให้รอดจากการปรับโทษชั่วนิรันดร์*และได้รับการช่วยให้พ้นจากเหล็กในและความกลัวความตาย

ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ศึกษาฮีบรู 2:9-15 ข้อพระคำเหล่านั้นบอกเราว่าพระเยซูโดยพระคุณของพระเจ้าได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนและได้ทรงทำลายผู้นั้นที่เคยมีอำนาจแห่งความตายแล้ว ผมขอบคุณพระเจ้าที่พญามารไม่มีอำนาจที่จะทำลายผมฝ่ายร่างกายหรือฝ่ายวิญญาณแล้ว มันเป็นความจริงที่ว่าในเนื้อหนังเราคร่ำครวญ, ในเนื้อหนังเราถูกรบกวนบ่อยๆ, แต่เราไม่*กลัว*เพราะว่าบุตรที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าย่อมรู้ว่าพระเยซูได้ทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้ว และเรามีพระสัญญาของพระองค์ที่ว่าเราเป็นมากกว่าพวกผู้พิชิตโดยทางพระองค์ (ศึกษาโรม 8:31-39)

ข้อ 52 และ 53: "*พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย' ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า"*

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกยิวเหล่านั้นกล่าวว่า "***บัดนี้****พวกเรา****รู้****แน่นอนแล้วว่าท่านเป็นคนบ้า!* มีแต่คนสติดีๆเท่านั้นที่จะพูดแบบนั้น อับราฮัมตายไปแล้ว พวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์-โมเสส, อิสยาห์, เยเรมีย์-ทุกคนตายหมดแล้ว; และบัดนี้ท่านกล่าวว่าถ้าพวกเรารักษาคำของท่าน พวกเราก็จะไม่*เห็น*ความตายเลย สิ่งที่ท่านกำลังกล่าวจริงๆแล้วก็คือว่าท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัม, อิสอัค, ยาโคบ, และพวกศาสดาพยากรณ์ที่ตายไปแล้วและอยู่ในหลุมศพของพวกเขามาตลอดหลายปีนี้ แทนที่จะ*รับ*คำของท่าน พวกเรารู้**โดย**คำเหล่านั้นว่าท่านเพี้ยนไปแล้ว ท่านเป็นคนเสียสติ"

จากนั้นพวกเขาถามคำถามหนึ่งซึ่งพิสูจน์ว่าพระเยซูประสบความสำเร็จแล้วในการปลุกเร้าความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขา ถึงแม้ว่าผมสงสัยความจริงใจของพวกเขาก็ตาม พวกเขาถามว่า "ถ้าอย่างนั้น ท่าน**เป็น**ใครเล่า? ท่านคิดจริงๆหรือว่าท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัม?" คนเหล่านี้ที่อ้างตัวอย่างแข็งแรงเหลือเกินว่าเชื่อในพวกอัครปีตาและพวกศาสดาพยากรณ์, ที่อ้างว่าให้เกียรติโมเสสและพระราชบัญญัติของโมเสส, กลับถูกปิดตาจนมองไม่เห็นพระองค์ผู้ซึ่งเหล่าอัครปีตาและพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง-พระเมสสิยาห์และพระผู้ไถ่ของพวกเขา

ข้อ 54: "*พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน"*

พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังแสวงหาสง่าราศีและเกียรติจากมนุษย์ พระเจ้าผู้ที่พวกเขา*ได้กล่าวอ้างว่ารู้จัก*ทรงเป็นผู้ที่ให้เกียรติพระองค์และประทานถ้อยคำที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาให้แก่พระองค์และพระองค์ไม่แสวงหาเกียรติใดๆโดยไม่พึ่งพาพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อถวายเกียรติ

"พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา" ในที่นี้พระเยซูทรงชี้ไปยังการอัศจรรย์เหล่านั้น, กิจการอันทรงฤทธิ์เหล่านั้น, และหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหมดนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำในระหว่างการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ ในยอห์น 5:36 พระองค์ตรัสว่า "แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น *เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา"* นอกจากนี้ในยอห์น 14:10, 11 พระองค์ตรัสว่า "ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา *หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด"*

ข้อ 55: *"ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์"*

ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูค่อนข้างเข้าใจได้ แต่พวกมันเป็นถ้อยคำที่บาดลึกเกินจินตนาการเช่นกัน! พวกยิวอ้างตัวว่ารู้จักพระเจ้า แต่พระเยซูประกาศอย่างชัดแจ้งว่า *"พวกท่าน**ไม่**รู้จักพระองค์"*

พระองค์ตรัสต่อไปพร้อมกับความกล้าหาญในแบบที่น้อยคนนัก (หากมีใครสักคน) จะกล้าแสดงออกในธรรมาสน์วันนี้: *"แต่เรารู้จักพระองค์* และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ ***เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับพวกท่าน!"*** พวกเขาอ้างด้วยริมฝีปากของตนว่ารู้จักพระเจ้า แต่ถ้อยคำของพวกเขาและการงานต่างๆของพวกเขาปฏิเสธว่าพวกเขารู้จักน้ำพระทัยของพระองค์, จุดประสงค์ของพระองค์, หรืออุปนิสัยของพระองค์

แต่**พระเยซู**ทรงรู้จักพระบิดา พระองค์ทรงอยู่กับพระบิดามาตลอดชั่วนิรันดร์กาล, พระองค์ทรงออกมา*จาก*พระบิดา, พระองค์ทรงได้รับมอบหมายหน้าที่**โดย**พระบิดา พระองค์ทรงรู้จักพระบิดาอย่างสมบูรณ์แบบและอย่างครบถ้วนเหลือเกินจนหากพระองค์จะตรัสว่าพระองค์ไม่รู้จักพระบิดา พระองค์ก็คงเป็นคนมุสาเหมือนอย่างที่*พวกเขา*เป็น มันไม่ใช่เรื่องผิดที่เหล่าผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐจะพูดในคำพูดที่เรียบง่ายและภาษาที่เข้าใจได้ จงยึดข้อพระคำต่อไปนี้เป็นตัวอย่าง:

เยเรมีย์ 22:5: "แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ *พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเอง*ว่าราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง"

ฮีบรู 6:13: "เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น *โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง"*

เอเสเคียล 33:11: "จงกล่าวแก่เขาว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด* เราไม่พอใจในความตายของคนชั่วฉันนั้น แต่พอใจในการที่คนชั่วหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้ายอมตายทำไม"

ข้อ 56: *"อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี"*

ใช่แล้วครับ อับราฮัม**ได้**เห็นวันของพระเยซูแล้ว โดยความเชื่อเขาได้เห็นวันนั้นแต่ไกล และเขาชื่นชมยินดีเพราะเขารู้ว่าพระเจ้าจะรักษาพระสัญญาของพระองค์ (ปฐก.12:1-3) พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้วผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม

จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "อับราฮัมได้เห็น**เรา**แล้ว" แต่ตรัสว่า "*อับราฮัมได้เห็น**วันของเรา***" อับราฮัมได้เห็นวันของพระเยซูในการที่ว่าพระเจ้าทรงบอกเขาว่าจะมีวันเช่นนั้น และถึงแม้ว่าอับราฮัมได้เห็นวันนั้นผ่านทางดวงตาแห่งความเชื่อเท่านั้น *เขาก็ชื่นชมยินดี*เพราะเขารู้ว่าพระสัญญาทุกข้อที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ประชากรของพระองค์จะถูกรักษา "ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า '*อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน*'" (รม. 4:3)

ข้อ 57: "*พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า "ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ"*

พวกยิวเหล่านั้นตีความผิดถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้ง พวกเขาคิดว่าพระองค์กำลังบอกพวกเขาว่าอับราฮัมเคยเห็น**พระองค์**, ชายคนหนึ่ง, ในร่างกายหนึ่ง พวกเขาได้อ่านบทที่ห้าสิบสามของอิสยาห์ แต่พวกเขาก็จำพระเมสสิยาห์ของพวกเขาไม่ได้, พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะเสด็จมาถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งเดียวนั้นซึ่งไม่ต้องถูกถวายซ้ำอีกเลย, เครื่องสัตวบูชาแห่งพระโลหิตของพระองค์เองบนกางเขนหยาบกร้านอันหนึ่ง

"*ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี*" เพราะถูกปิดตาโดยพระของยุคนี้ ผู้คนเหล่านี้ที่ความคิดฝักใฝ่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่อาจดูออกว่าในฐานะพระบุตรของพระเจ้า (ซึ่งพระเยซูได้กล่าวอ้างหลายต่อหลายครั้งแล้วว่าทรงเป็น), ในฐานะพระเจ้าในเนื้อหนัง, พระองค์ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่เป็นนิตย์ไปจนถึงเป็นนิตย์ พระองค์ได้ทรงอยู่กับพระเจ้า*ในเริ่มแรกนั้น* และการมีตัวตนของพระองค์ไม่อาจวัดเป็นจำนวนปีได้! พวกเขาไม่มีความเชื่อในถ้อยคำของพระองค์ และหากปราศจากความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า พระเจ้าทรงกระทำกิจในความเชื่อ, พระองค์ทรงให้เกียรติความเชื่อและทรงอวยพรคนทั้งหลายตามความเชื่อของพวกเขา

ข้อ 58: "*พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น"*

พวกยิวเหล่านั้นเข้าใจในทันทีว่า "**เราเป็น**" คือผู้ใด พวกเขารู้ว่าพระเยซูกำลังประกาศอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ได้ทรงเป็นอยู่มาก่อน*อับราฮัม*ได้มีตัวตน, ว่าพระองค์ทรงเป็น**เราเป็น**ผู้ยิ่งใหญ่นั้น, พระเจ้าองค์นิรันดร์, พระเจ้าของอับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ พระเยซูกำลังประกาศในที่นี้ว่า "ก่อนอับราฮัมได้เกิดมา เราก็เป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาในนิรันดร์กาลแล้ว!" พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "ก่อนอับราฮัม*เป็นอยู่ในอดีต*นั้น เราก็*เป็นอยู่ในอดีต*" พระองค์จะตรัสเช่นนั้นก็ได้และมันก็จะเป็นความจริง; แต่พระองค์กำลังตรัสคำประกาศแบบพระเจ้าแก่เหล่าศัตรูของพระองค์, คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์, พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ดังนั้นสิ่งที่พระองค์ตรัสก็คือ "ก่อนอับราฮัม*ได้เป็นอยู่*นั้น *เราเป็น*" พระองค์ไม่มีการเริ่มต้น, พระองค์ทรงอยู่***ใน***เริ่มแรกนั้น, พระองค์ไม่ได้*เริ่ม*ที่จะมีชีวิต, ด้วยว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด, พระบุตรก็ทรงมีชีวิตใน*พระองค์เอง*ฉันนั้น ไม่เคยมีสักคราเลยที่ตรีเอกานุภาพไม่ได้ทรงเป็นอยู่-พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์, *ทรงเป็นนิรันดร์*

ในคำประกาศเรื่องความจริงอันเป็นนิรันดร์ที่พระเยซูตรัสในที่นี้ เราเห็น*พระผู้สร้าง**ใน**สิ่งที่ถูกสร้าง* บุรุษผู้นี้ที่พวกเขากำลังจ้องมองคือพลับพลาที่พระผู้สร้างทรงมาเข้าอาศัยอยู่ พระเจ้าทรงอยู่**ในพระคริสต์**ขณะที่พระองค์ทรงยืนอยู่ตรงนั้นตรัสแก่พวกยิว พระองค์ผู้นี้ได้ทรงถูกสร้างมาจากเชื้อสายของอับราฮัม และก่อนอับราฮัมได้เป็นอยู่นั้น (และเพื่อที่อับราฮัมจะได้**เป็นอยู่**) พระองค์ผู้นี้จึง**ได้ทรงเป็นอยู่** ความเป็นพระเจ้าไม่ทรงมีอดีตหรืออนาคต; ความเป็นพระเจ้าทรงมีแต่ปัจจุบันชั่วนิรันดร์เท่านั้น พระเจ้าไม่ใช่ "เราเคยเป็น" และไม่ใช่ "เราจะเป็น" แต่เป็น "เรา**เป็น**" พระเยซูตรัสแก่โธมัสว่า "เรา**เป็น**ทางนั้น" พระองค์ทรงเป็นทางนั้นเสมอมา, พระองค์จะทรงเป็นทางนั้นเสมอไป พระองค์ได้ทรงเป็นทางนั้นในสวนเอเดน, พระองค์ได้ทรงเป็นทางนั้นมาตลอดยุคสมัยภาคพันธสัญญาเดิม, พระองค์ทรงเป็นทางนั้นวันนี้และจะทรงเป็นทางนั้นจนกว่าการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัด-และจากนั้นพระองค์จะทรงเป็นผู้ที่ได้รับสง่าราศีในหลายยุคสมัยนิรันดร์เมื่อสิ่งสารพัดจะถูกสร้างใหม่

พระคริสต์ทรงเป็นเป้าหมายแห่งสง่าราศีนิรันดร์ของพระบิดา, ผู้ที่จะรับสง่าราศีนิรันดร์ทั้งสิ้นไปตลอดหลายยุคสมัยแห่งนิรันดร์กาล พระองค์ทรงเป็นไข่มุกที่มีราคามากนั้น, เพชรพลอยแห่งเพชรพลอยทั้งหลาย, พระองค์ผู้ที่พระเจ้าจะประทานสง่าราศีและคำสรรเสริญทั้งสิ้นไปตลอดหลายนิรันดร์กาลที่รออยู่เบื้องหน้า-และถูกต้องแล้วที่เป็นเช่นนั้น เพราะว่าพระเยซูได้ทรงชำระหนี้บาปแล้ว, สิ่งทรงสร้างที่พระผู้สร้างทรงสถิตอยู่ภายในได้ทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้ว พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว และบัดนี้ประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ, เพื่อทำการเสนอความแทนทุกคนที่จะมาถึงพระเจ้าโดยพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงคู่ควรกับคำสรรเสริญ, สง่าราศี, เกียรติยศ, การเทิดทูน, และการนมัสการทั้งสิ้น-บัดนี้และตลอดทุกยุคสมัยไม่สิ้นสุดชั่วนิรันดร์

ข้อ 59: "*คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น*"

จากเรื่องนี้เราทราบว่าพวกยิวเหล่านี้ทราบ*แน่ชัด*ว่าพระเยซูได้ตรัสอะไรแก่พวกเขา พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์เพิ่งประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง, ว่าพระองค์ได้ทรงกล่าวอ้างด้วยใจกล้าว่าทรงเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมเพราะว่าพระองค์ทรงเป็น**เราเป็น**ผู้ยิ่งใหญ่นั้น แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อพระองค์และพวกเขาถือว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสเป็นการหมิ่นประมาทขั้นสูง ตามพระราชบัญญัติของพวกเขาและศาสนาของพวกเขา ผู้ที่ทำแบบนั้นจึงควรถูกหินขว้างจนตาย และด้วยความเดือดดาลสุดขีด พวกเขาจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อที่จะขว้างใส่พระองค์จนตาย!

"*แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร*" มันยังไม่ถึงเวลาที่กำหนดไว้สำหรับพระองค์ที่จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะถูกยกขึ้นบนกางเขนอันหนึ่ง ไม่ใช่เพื่อที่จะถูกหินขว้างจนตาย ดังนั้นพระองค์จึงทรงหลบไป-เห็นได้ชัดว่าเป็นการปลีกตัวไปอย่างน่าอัศจรรย์, ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงผ่านไป "*ท่ามกลางเขาเหล่านั้น*" โดยไม่ถูกพบเห็น เพราะความทรงสรรพลานุภาพและความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระองค์จึงทรงสามารถเดินผ่านฝูงชนหมู่หนึ่งไปได้โดยไม่ถูกสังเกตเห็น สาวกสองคนนั้นที่เดินไปกับ

พระองค์บนถนนที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูสได้เห็นพระองค์-และถึงกระนั้นพวกเขาก็มองไม่เห็นพระองค์ ลูกา 24:16 บอกเราว่า “แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้” (และดู ลูกา 4:30 เช่นกัน)

พวกเราที่เป็นพยานเพื่อพระเยซูควรมีความกล้าหาญเมื่อเราถูกหัวเราะเยาะ, ถูกวิจารณ์, ถูกข่มเหง พวกเราส่วนใหญ่ไม่รู้*ความหมาย*ของการถูกข่มเหง-แต่ถ้าเราคิดว่าเราถูกข่มเหง, ถ้าเราคิดเอาเองว่างานรับใช้ควรเป็นเรื่องง่าย เราก็ควรอ่านซ้ำข้อ 12 ถึง 59 ของบทนี้ สิบครั้งในข้อพระคำเหล่านั้นพวกศัตรูของพระเยซูพูดแทรกพระองค์, พูดโต้แย้งพระองค์, เยาะเย้ยพระองค์, ด่าว่าพระองค์-แต่พระองค์ทรงรักษาศักดิ์ศรีของพระองค์ไว้; และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงสู้ทน “การโต้แย้งเช่นนั้นของคนบาปทั้งหลาย” พระองค์ก็เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อนำเสนอพระองค์เองแก่พวกเขาในความรัก และเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เพื่อพวกเขา

ข้อเท็จจริงที่ว่าเหล่าศัตรูของพระองค์ตอบพระองค์ไม่ได้, พวกเขาทำให้พระองค์สงบปากสงบคำไม่ได้, และพวกเขาทำลายพระองค์ไม่ได้, ก็เป็นหลักฐานว่าถ้อยคำที่พระองค์ตรัสคือถ้อยคำของพระเจ้า หลักคำสอนของพระองค์เป็นความจริงของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น แต่พระองค์ทรงเป็น*พระเจ้า พระผู้สร้าง**ใน**กายมนุษย์ที่ถูกสร้าง*ด้วย

บทที่ 9

9:1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด
9:2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด”
9:3 พระเยซูตรัสตอบว่า “มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา
9:4 เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้
9:5 ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก”
9:6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น
9:7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า “จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด” (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้
9:8 เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า “คนนี้มิใช่หรือที่เคยนั่งขอทาน”
9:9 บางคนก็พูดว่า “คนนั้นแหละ” คนอื่นว่า “เขาคล้ายคนนั้น” แต่เขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น”
9:10 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร”
9:11 เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย’ ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้”
9:12 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คนนั้นบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”
9:13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี
9:14 วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต
9:15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า “เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น”
9:16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวันสะบาโต” คนอื่นว่า “คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร” พวกเขาก็แตกแยกกัน
9:17 เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์”
9:18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา
9:19 แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น”

9:20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า “เราทราบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด
9:21 แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้”
9:22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา
9:23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า “จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว”
9:24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้อยู่ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป”
9:25 เขาตอบว่า “ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้”
9:26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า “เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด”
9:27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ”
9:28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า “แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส
9:29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน”
9:30 ชายคนนั้นตอบเขาว่า “เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด
9:31 พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น
9:32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้
9:33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้”
9:34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า “แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ” แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย
9:35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ”
9:36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”
9:37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้นั้นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า”
9:38 เขาจึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ” แล้วเขาก็นมัสการพระองค์
9:39 พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด”
9:40 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราตาบอดด้วยหรือ”

9:41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่”

มีหลายสิ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่ครอบคลุมทั้งบทนี้ของข่าวประเสริฐของยอห์น เฉพาะยอห์นผู้เป็นที่รักบันทึกการอัศจรรย์นี้และ, เช่นเดียวกับการอัศจรรย์อื่นๆในข่าวประเสริฐของเขา, มันถูกพรรณนาอย่างระมัดระวัง, พร้อมกับทุกรายละเอียดที่ถูกชี้ให้เห็น นี่เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์สี่อย่างที่ถูกบันทึกไว้ซึ่งพระเยซูทรงกระทำในแคว้นยูเดีย, ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ยอห์นบันทึกการอัศจรรย์แปดอย่างของพระเยซู-สี่อย่างในแคว้นกาลิลี (อย่างแรกในงานเลี้ยงสมรสที่บ้านคานา, จากนั้นคือการรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นั้น, การเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้น, และการเดินบนน้ำของพระเยซู); และการอัศจรรย์สี่อย่างใน*แคว้นยูเดีย* (การชำระพระวิหาร, การรักษาชายป่วยคนนั้น, การทำให้คนตาบอดคนนั้นกลับมองเห็นได้, และการชุบชีวิตลาซารัส) การอัศจรรย์แต่ละอย่างเหล่านี้นำเสนอภาพๆหนึ่งที่ชัดเจนของสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ

การอัศจรรย์ที่ถูกบันทึกตรงนี้เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พวกยิวถูกสอนให้คาดหวังในเวลาที่พระเมสสิยาห์ของพวกเขาเสด็จมา: “ในวันนั้นคนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะเห็นออกมาจากความคลุ้มและความมืดของเขา” (อสย. 29:18)

นี่เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์เหล่านั้นที่บ่งบอกว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้วเช่นกัน: “ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น” ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา” (มธ. 11:2-5)

การอัศจรรย์นี้ได้ถูกกระทำในสถานที่ๆมีผู้คนมากมายอยู่ในเหตุการณ์จนไม่มีใครจะปฏิเสธมันได้; และชายคนนั้นที่การอัศจรรย์นี้ถูกกระทำก็เป็นผู้ที่ทุกคนรู้จักดีจนไม่มีใครจะเมินเฉยการอัศจรรย์นี้ได้ พวกยิวเหล่านั้นต้องจำใจยอมรับมัน

ข้อ 1: “*เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด*”

พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่บอกเราว่าชายผู้นี้อยู่ที่ไหน บางทีเช่นเดียวกับชายง่อยคนนั้นที่เปโตรและยอห์นพบในกิจการ 3 เขาอาจกำลังนั่งอยู่ใกล้ประตูพระวิหาร เนื่องจากคนเหล่านั้นที่เข้าไปในพระนิเวศแห่งการนมัสการน่าจะให้ทานมากกว่าคนเหล่านั้นในสถานที่อื่นๆ ในศาสนาของพวกยิว พระราชบัญญัติดูแลคนตาบอด: “เจ้าอย่าแช่งคนหูหนวก หรือวางของให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์” (ลนต. 19:14) นอกจากนี้ในพระราชบัญญัติ 27:18 เราอ่านว่า “ผู้ใดทำให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง”

น่าสนใจตรงที่ว่าชายตาบอดผู้นี้ไม่ได้อ้อนวอนขอการรักษาให้หาย, เขาไม่ได้ร้องขอเหมือนอย่างบารทิเมอัสคนตาบอดได้กระทำ (มาระโก 10:46, 47) พระวจนะบอกเราว่า “*เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น* ***พระองค์ทอดพระเนตรเห็น****ชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด*” พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเห็นทุกสิ่งเสมอ, พระองค์ไม่เคยคลาดดวงวิญญาณที่น่าสงสารและขัดสนเลย พระองค์ทรงเห็นชายตาบอดผู้นี้และทรงรักษาเขา

ให้หายโดยไม่ได้ถูกร้องขอ เหมือนกับที่เป็นจริงในกรณีของชายป่วยคนนั้นในยอห์น 5 ผู้ซึ่งเป็นอัมพาตมาเป็นเวลานานเหลือเกิน

การอัศจรรย์ที่กระทำกับคนตาบอดถูกบันทึกไว้มากกว่าการอัศจรรย์ที่กระทำกับความเจ็บป่วยของมนุษย์ในรูปแบบอื่นๆ เราอ่านตอนที่พระองค์ทรงรักษาชายหูหนวกและเป็นใบ้คนหนึ่ง, ครั้งหนึ่งที่พระองค์ทรงรักษาชายอัมพาตคนหนึ่ง, คนหนึ่งที่เป็นโรคมานน้ำ, สองครั้งที่พระองค์ทรงรักษาคนโรคเรื้อน, สองครั้งที่พระองค์ทรงรักษาคนที่ป่วยเป็นไข้ให้หาย, สามครั้งที่พระองค์ทรงชุบชีวิตคนตาย, และ*สี่ครั้ง* (อาจจะห้าครั้ง) ที่พระองค์ทรงรักษาคนตาบอดให้หาย (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาอิสยาห์ 32:3; 35:5; และ 42:7)

ข้อ 2: *"และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด"*

"พวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์" แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงถูกห้อมล้อมโดยเหล่าผู้ติดตามปกติของพระองค์ และนี่ดูเหมือนจะบ่งบอกถึงช่วงเว้นวรรคระหว่างส่วนท้ายของบทที่ 8 กับเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกในที่นี้ ในพระคำข้อสุดท้ายของบทที่ 8 พระเยซูโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทรงซ่อนพระองค์เสียและทรงเคลื่อนไหวผ่านท่ามกลางเหล่าศัตรูของพระองค์โดยไม่ถูกพบเห็น และดูเหมือนมันไม่สมเหตุสมผลที่พระองค์จะทรงถูกห้อมล้อมโดยเหล่าสาวกของพระองค์อีกครั้งในทันที ดังนั้นมันจึงน่าจะมีช่วงเว้นวรรค, ช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านไป, ระหว่างเหตุการณ์เหล่านั้นในบทที่ 8 และเหตุการณ์เหล่านั้นในบทนี้

"พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา" ตรงนี้พวกสาวกน่าจะกำลังคิดถึงอพยพ 20:5 ที่พระเจ้าตรัสว่า "...เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน" พวกเขาลืมความจริงของเอเสเคียล 18:20 ไปเสียแล้ว: "ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัว และคนชั่วจะรับความชั่วของตน"

มนุษยชาติมักคิดว่าความทุกข์ทรมานและความเจ็บป่วยฝ่ายร่างกายทั้งหมดเป็นผลลัพธ์โดยตรงของบาปในชีวิตของคนๆหนึ่ง และแม้หากว่าการพิพากษาไม่*ถูกประกาศอย่างเปิดเผย* มันก็ถูกสันนิษฐานว่าคนที่เจ็บป่วยนั้นได้กระทำบาปที่ร้ายแรงบางอย่างหรือเป็นคนที่ชั่วมากๆ พวกเพื่อนของโยบมีความผิดในบาปนี้ของการพิพากษา และในกิจการ 28 เมื่อเปาโลเรือแตกบนเกาะเมลิตาและถูกงูพิษตัวหนึ่งกัด ผู้คนเหล่านั้นก็กล่าวว่า "คนนี้คงเป็นฆาตกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้" แต่เปาโลสะบัดงูพิษตัวนั้นออกไปและไม่ได้รับอันตรายใดๆเลยจากรอยกัดที่มีพิษร้ายของมัน **จากนั้น**เราถูกบอกว่า "ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร *เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ!"* อ่านเรื่องนี้ในกิจการ 28:1-6 การคิดเช่นนี้ดูเหมือนเป็นสาเหตุที่พวกสาวกถามพระเยซูว่าผู้ใดได้ทำบาป-ชายตาบอดคนนี้ หรือพ่อแม่ของเขา (กรุณาศึกษาถ้อยคำของพระเยซูตามที่ถูกบันทึกในลูกา 13:1-5)

คำที่แปลเป็น “*พระอาจารย์*” ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่คือคำกรีกเดียวกับที่ถูกแปลเป็น “รับบี” ในยอห์น 1:38, 49; 3:2, 26; และ 6:25 ไม่มีคำอธิบายที่ถูกให้ไว้ว่าทำไมมันถูกแปลเป็น “พระอาจารย์” ในที่นี้ และ “รับบี” ในข้อพระคำอีกห้าข้อที่เหลือ

ข้อ 3: “*พระเยซูตรัสตอบว่า “มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา”*

นี่ไม่ได้หมายความว่าชายผู้นี้และพ่อแม่ของเขาไม่เคยทำบาปเลย “เหตุว่า***ทุกคน****ได้ทำบาป*และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:23); แต่พระเยซูแค่หมายความว่า*การเป็นคนตาบอด*ของชายผู้นี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะบาปทั้งหลายที่ถูกกระทำโดยพ่อแม่ของเขาหรือตัวเขาเอง พระคำข้อนี้ก็ไม่ได้สอนเหมือนกันว่าบาปของพ่อแม่ไม่เป็นเหตุให้ลูกๆต้องทนทุกข์ เราทราบว่าในหลายๆกรณีบาปของพ่อแม่ก็นำความทุกข์ยากมาสู่ลูกๆในหลายวิธี**จริงๆ** วารสารและสิ่งพิมพ์ทางการแพทย์รายปักษ์ทั้งหลายไม่ได้ปิดบังข้อเท็จจริงที่ว่าแม่ที่เป็นคนติดยาน่าจะให้กำเนิดลูกที่ติดยาแม้กระทั่งในตอนที่พวกเขาเกิด เชื่อกันว่าแม่ที่เป็นติดเหล้า, และแม้แต่แม่เหล่านั้นที่ชอบสูบบุหรี่, ก็ให้นิสัยเหล่านั้น*ดีกรีหนึ่ง*แก่เชื้อสายของพวกเธอในกระแสเลือดของพวกเขา! มีอีกหลายวิธีที่ลูกๆอาจทนทุกข์เพราะบาปเหล่านั้นของพ่อแม่ แต่ในกรณี*นี้*การตาบอดของบุตรคนนี้ไม่ได้เกิดจากบาปของครอบครัวของเขาโดยตรง

“*แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา*” ความจริงที่ถูกประกาศในที่นี้ต้องถูกยอมรับโดยความเชื่อ คำกล่าวนี้ชัดเจน: การตาบอดของชายผู้นี้ได้ถูกกำหนดโดยพระเจ้า*เพื่อที่การอัศจรรย์นี้จะสำแดงฤทธิ์เดชที่พระเยซูทรงมี*, เพื่อแสดงให้ผู้คนเหล่านั้นเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นดังที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างทั้งหมด-ว่าพระองค์ทรงมา*จาก*พระเจ้า, *พระบุตรของพระเจ้า*, ใช่แล้วครับ, *พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง* ถ้อยคำเหล่านี้ให้ความกระจ่างแก่คำถามที่ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงอนุญาตให้ความชั่วร้ายเข้ามาในสิ่งทรงสร้างของพระองค์ พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ซาตานและความชั่วร้ายเข้ามาเพื่อที่พระองค์จะทรงแสดงความเมตตา, ความกรุณา, และพระคุณที่ช่วยให้รอด ถ้ามนุษย์ไม่เคยทำบาปเลย พระเจ้าก็คงไม่มีโอกาสที่จะแสดงพระคุณอันอุดมยิ่งนักของพระองค์ในความกรุณาของพระองค์ที่มีต่อเราโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (อฟ. 2:1-10) การยอมให้ซาตานเข้ามาในสวนเอเดน (อันเป็นการอนุญาตให้ความชั่วร้ายเข้ามาในโลก) ทำให้พระราชกิจของพระเจ้าที่แสดงถึงความเมตตาและพระคุณเป็นจริงได้, และสติปัญญาที่ไม่อาจหยั่งถึงได้ของพระองค์ในการจัดหาความรอดให้แก่คนบาปทั้งหลาย-ความรอดที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์แล้วแก่คนทั้งปวง การไถ่คนบาป, การไถ่คริสตจักร (พระกายของพระคริสต์) คือ “บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจในสวรรคสถานรู้จักพระปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (อฟ. 3:10, 11) เพราะมนุษย์ได้ล้มลงแล้ว เราจึงมีข่าวสารแห่งความรัก, ความเมตตากรุณา, พระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า-และกางเขนนั้น อาดัมเป็นผู้ไร้เดียงสา แต่ความไร้เดียงสาเป็นแง่ลบ *ผู้เชื่อทั้งหลาย*ไม่ใช่คนไร้เดียงสา ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นคน*ชอบธรรม* เพราะว่าเมื่อเราเชื่อในพระเยซู พระเจ้าก็ทรง*ยก*ความชอบธรรมให้แก่เรา *พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา;* ด้วยเหตุนี้การเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่จึงเปี่ยมด้วย

สง่าราศีมากกว่าการเป็นเหมือนอย่างอาดัมในสวนเอเดน ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า*โดยการทรงไถ่*เช่นเดียวกับโดยการทรงสร้าง

เราจะไม่มีวันเข้าใจโรม 8:28 ได้อย่างถ่องแท้ แต่ผมเชื่อทุกคำของมัน: "เราทราบว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า, แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์" โรม 9:17 เป็นพระคำอีกข้อที่ผมยอมรับโดยความเชื่อ: "เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า 'เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก'"

ไม่มีเรื่องบังเอิญกับพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้สิ่งใดเกิดขึ้นโดยปราศจากเหตุผล และพระองค์ทรงกระทำให้สิ่งต่างๆเกิดขึ้นเพื่อถวายเกียรตินิรันดร์แก่พระองค์เสมอและ (สุดท้ายแล้ว) *เพื่อประโยชน์สุขของมนุษยชาติทั้งปวง*

จงพิจารณาเรื่องนี้: ถ้าคนบาปคนใดจะถูกยกออกมาจากนรกและถูกวางในกลางสวรรค์ทันที สวรรค์ก็คงเป็นนรกสำหรับคนบาปคนนั้นเพราะว่าเพื่อที่คนบาปคนหนึ่งจะมีความสุขกับสวรรค์ได้ เขาก็ต้องได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า, *มนุษย์ภายใน*ต้องถูกเปลี่ยนแปลง สวรรค์เป็นสถานที่ๆถูกจัดเตรียมไว้สำหรับผู้คนที่ถูกเตรียมพร้อมแล้ว และคนๆนั้นที่ไม่รักพระวจนะของพระเจ้า, ผู้คนของพระเจ้า, และสิ่งต่างๆของพระเจ้าก็คงรู้สึกไม่สบายใจในสวรรค์ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสถานที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์, ความชอบธรรม, และความบริสุทธิ์ไว้แล้ว; ด้วยเหตุนี้ถ้าคนบาปคนใดจะถูกดึงตัวออกมาจากนรกในทันทีและถูกวางในเมืองบรมสุขเกษม เมืองบรมสุขเกษมก็จะกลายเป็นนรกทันทีสำหรับบุคคลผู้นั้นที่ไม่ได้บังเกิดโดยพระวิญญาณ, ไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า เพื่อที่จะเข้าและมีความสุขกับสวรรค์ เราต้องถูกทำให้เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ (2 คร. 5:17)

*ทำไม*ชายผู้นี้ถึงเกิดมาตาบอด? "*แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา*" *ทำไม*อาดัมถึงล้มลง? เพื่อที่พระเจ้าจะได้ประทานอาดัมคนสุดท้ายแก่เรา, พระเยซูคริสต์เจ้า, เพื่อที่มนุษย์จะได้รับความรอด *ทำไม*ความชั่วร้ายถึงถูกอนุญาตให้มีในโลกวันนี้? เพื่อที่พระเจ้าจะทรงได้รับสง่าราศีในการช่วยเราให้รอด*จาก*ความชั่วร้ายและในการประทานความชอบธรรม, ความบริสุทธิ์, และความเป็นอย่างพระเจ้าแก่เรา *ทำไม*ร่างกายของมนุษย์ (แม้แต่ร่างกายของผู้เชื่อแท้) ถึงเจ็บป่วยและตาย? เพื่อที่พระเจ้าจะทรงได้รับสง่าราศีในการชุบร่างกายนั้นให้เป็นขึ้นจากตาย, ประทานความเป็นอมตะให้แก่มนุษย์ที่ต้องตาย, และประทานร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซูแก่เรา (1 ยอห์น 3:1, 2)

ข้อ 4: "*เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้*"

"*พระราชกิจ*" เชื่อมโยงพระคำข้อนี้กับข้อก่อนหน้า พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "การรักษาชายผู้นี้ที่เกิดมาตาบอดให้หายเป็นหนึ่งในพระราชกิจยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่พระบิดาได้ทรงกำหนดให้เรากระทำ ขณะที่ยังกลางวันอยู่เราต้อง*ทำ*พระราชกิจเหล่านั้นที่ถูกกำหนดไว้แก่เรา การตาบอดของชายผู้นี้ได้ถูกกำหนดโดยพระเจ้าเพื่อที่เราจะสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้าของเราในการรักษาเขาให้หาย"

"เมื่อยังวันอยู่" หมายถึงการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระเยซู และหมายถึงการสถิตอยู่ด้วยฝ่ายร่างกายของพระองค์กับเหล่าสาวกของพระองค์ มันเป็นเวลาแห่งพระพรอันไม่ธรรมดาสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้เดินในแสงอาทิตย์แห่งความรักของพระองค์และความสว่างแห่งตัวตนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นงานรับใช้ปวงชนของพระองค์และทรงถูกรับขึ้นไปพ้นจากสายตาของพวกเขา การไม่สถิตอยู่ด้วยของพระองค์ก็กลายเป็นกลางคืน เพราะว่าถึงแม้ว่าพวกเขามี*พระสัญญา*เรื่องพระผู้ปลอบประโลม พวกเขาก็ไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงวันเหล่านั้นที่จะตามหลังการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขารู้จักชั่วขณะที่มืดมิดและน่าผิดหวังหลายครั้ง

อย่างไรก็ตาม เราจะต้องไม่เข้าใจโดยคำกล่าวนี้ว่าหลังจากที่พระเยซูทรงจากโลกนี้ไปแล้ว ไม่มีความสว่างอีกต่อไปสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย ใน 1 ยอห์น 1:7 เราอ่านว่า "แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น" ผู้เชื่อทั้งหลาย*มีความสุขกับ*ความสว่างฝ่ายวิญญาณ, *คริสตจักร*ดำเนินในความสว่างนั้น; แต่พวกสาวกได้ถูกทิ้งไว้ในช่วงเวลาแห่งค่ำคืนเมื่อพระเยซูทรงถูกจับกุม, ถูกไต่สวน, ถูกปรับโทษ, ถูกตรึงกางเขน, และทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ในโรม 13:12 เราอ่านว่า "กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง" ในข้อพระคำตอนนี้เปาโลกล่าวถึงการสถิตอยู่ด้วยฝ่ายร่างกายของพระคริสต์ว่าเป็น "กลางคืน" และจากนั้นก็พูดถึงการเสด็จมาอีกทีของพระองค์ในการรับขึ้นไปนั้นว่าเป็น "รุ่งเช้า"-ซึ่งจะเป็นวันที่เจิดจ้าอย่างแท้จริงสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย!

อาจมีการอ้างอิงเชิงพยากรณ์ในข้อสี่เช่นกัน ซึ่งหมายถึงความมืดบอดที่จะเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลตามที่ถูกบรรยายไว้โดยเปาโลในบทที่สิบเอ็ดของโรม (กรุณาศึกษาบทนั้นทั้งบท) มันเป็นความจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอล*ในฐานะประชาชาติหนึ่ง*เดินในความมืดวันนี้ถึงแม้ว่าพวกยิวกำลังกลับมายังรัฐอิสราเอลใหม่ของพวกเขาก็ตาม พวกเขากำลังกลับมาในความมืดฝ่ายวิญญาณ, พวกเขากำลังรอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพวกเขาอยู่เหมือนเดิม ยิวไม่กี่คนได้บังเกิดใหม่แล้วและเดินในความสว่างนั้น; แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่งชนชาติอิสราเอลคลำเปะปะอยู่ในความมืด-และจะทำเช่นนั้นต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกทีพอถึงตอนนั้นพวกเขาจะเห็นพระองค์, พวกเขาจะเห็นรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์, จากนั้นพวกเขาจะจำพระองค์ได้และต้อนรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ นั่นจะเป็นวันแห่งความสว่างอันเปี่ยมสง่าราศีสำหรับชนชาติอิสราเอล!

ข้อ 5: *"ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก"*

ในที่นี้พระเยซูทรงประกาศจุดประสงค์ของพระองค์ในการเสด็จ*เข้ามาใน*โลก และตำแหน่งของพระองค์เช่นกันขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะเป็น**ความสว่าง**นั้น, ผู้นำทางฝ่ายวิญญาณ, เพื่อที่จะช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความมืดและใส่ความสว่างของพระเจ้าไว้ภายในพระเยซูกำลังจะรักษาชายตาบอดคนหนึ่งให้หายในวันสะบาโต; พระองค์ทรงทราบว่าพวกยิวเหล่านั้นจะไม่เห็น

ชอบกับสิ่งที่พระองค์กำลังกระทำ และพระองค์ทรงแก้ต่างการกระทำของพระองค์โดยการตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ตราบใดที่เราอยู่**ใน**โลก เราจะเป็น**ความสว่าง**ของโลกและจะช่วยดวงวิญญาณของมนุษย์ให้รอดพ้นจากบาปและร่างกายของพวกเขาให้พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บ ขณะที่ยังวันอยู่เราต้องกระทำงานเหล่านั้นของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา เราต้องใช้ทุกโอกาสที่มี-ไม่ใช่แค่หกวัน แต่ในวันสะบาโตเช่นกัน-เพื่อกระทำการงานที่ดีทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่บนแผ่นดินโลกนี้"

ข้อ 6 และ 7: *"เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น แล้วตรัสสั่งเขาว่า "จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด" (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้"*

น้ำลายถูกกล่าวถึงสามครั้งในการเชื่อมโยงกับการอัศจรรย์ต่างๆที่ถูกกระทำโดยพระเยซู-ตรงนี้ในข้อ 6 และสองครั้งในข่าวประเสริฐของมาระโก:

"เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะลิ้นคนนั้น แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า "เอฟฟาธา" แปลว่า "จงเปิดออก" แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด" (มาระโก 7:32-35)

"พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า "ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา" พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน" (มาระโก 8:22-25)

ในแต่ละกรณีเหล่านี้ คุณจะสังเกตเห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นในลักษณะที่แตกต่างกัน เราไม่รู้ว่าทำไมพระองค์ทรงทำโคลนจากน้ำลายและทาตาของชายผู้นี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ แน่นอนว่าพระองค์จะตรัสคำๆหนึ่งและชายผู้นี้จะถูกรักษาให้หายเลยก็ได้; หรือพระองค์อาจรักษาเขาให้หายโดยแค่การมองไปที่เขาก็ได้ แต่ในโอกาสพิเศษนี้ ด้วยเหตุผลต่างๆที่มีแต่พระองค์กับพระบิดาในสวรรค์เท่านั้นที่ทรงทราบ พระองค์ทรงถ่มน้ำลายบนพื้นดิน, ทรงทำโคลนจากน้ำลายนั้น, ทาตาของชายผู้นี้, และจากนั้นก็ประทานคำสั่งต่างๆแก่เขาว่าเขาควรทำอะไร เราทราบว่าทั้งโคลนนั้นและน้ำลายนั้นไม่ได้เปิดตาของชายผู้นี้ *เขาถูกรักษาให้หายโดยการเชื่อฟัง**พระวจนะ***

นี่เป็นจริงเช่นกันในหลายกรณีในภาคพันธสัญญาเดิม เมื่อชนชาติอิสราเอลถูกพวกงูกัดในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าทรงบอกโมเสสให้ทำงูทองสัมฤทธิ์, ยกมันขึ้นบนเสา, และบอกผู้คนให้มองไปที่งูนั้นและรับการรักษาให้หาย คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระวจนะก็รับการรักษาให้หาย, คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระวจนะก็*ตาย* ไม่มีอำนาจรักษาให้หายในงูนั้นหรือทองสัมฤทธิ์ที่งูนั้นถูกทำขึ้นมา แต่*ความเชื่อฟังต่อ**พระวจนะ***ได้นำการรักษาให้หายมา (กดว. 21:6-9)

เมื่อชนชาติอิสราเอลกระหายน้ำในระหว่างการเดินทางของพวกเขา พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงบอกโมเสสให้ขุดบ่อน้ำ; พระองค์ทรงบอกเขาให้*ตีหิน* โมเสสเชื่อฟัง และน้ำก็ทะลักออกมาจากศิลานั้น (อพย. 17:6)

เมื่อกำแพงเมืองเยรีโคดูเหมือนจะไม่มีทางถูกทำลายได้เลย พระเจ้าก็ทรงทำลายกำแพงเหล่านั้น-ไม่ใช่ด้วยระเบิดไฮโดรเจน แต่โดยเสียงแตรเขาแกะตัวผู้ (ยชว. 6:1-20)

คนของพระเจ้าได้สังหารศัตรูนับพันคน-ไม่ใช่ด้วยหอกหรือดาบปลายปืน แต่ด้วยขากรรไกรของลาตัวหนึ่ง (ผู้วินิจฉัย 15:15, 16)

พระเจ้าได้ทรงรักษาน้ำเค็มด้วยเกลือ (2 พงศ์กษัตริย์ 2:19-21) และทรงทำให้น้ำขมกลับจืดโดยแค่บัญชาโมเสสให้โยนต้นไม้ต้นหนึ่งลงไปในน้ำนั้น (อพย. 15:23-25) เด็กเลี้ยงแกะคนหนึ่งได้สังหารยักษ์ตนหนึ่งด้วยสลิงและหินก้อนหนึ่งจากก้นลำธาร (1 ซมอ. 17:40, 49, 50)

ทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา และเราไม่มีสิทธิ์ที่จะตั้งคำถามสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ในกรณีของชายผู้นี้ที่ตาบอดมาตั้งแต่เกิด พระเยซูจะตรัสพระวจนะและเขาจะมองเห็นทันทีเลยก็ได้; แต่พระองค์ทรงทำโคลนและด้วยโคลนนั้นทรงทาตาของชายผู้นี้ โดยกฎต่างๆของธรรมชาติ ถ้า*เรา*ถูโคลนในตาของใครสักคน มันก็คงทำให้เขาตาบอด; แต่พระเยซูทรงใช้สิ่งที่ปกติแล้วคงทำให้คนๆหนึ่งตาบอด และทรงทำให้การอัศจรรย์นั้นเกิดขึ้นคือการเปิดตาของเขา ชายคนนั้นไม่ได้ถามว่าตาของเขาถูกรักษาให้หายได้**อย่างไร**; เขาแค่เชื่อการอัศจรรย์นั้น ในทำนองเดียวกัน เราไม่ต้องถามว่าพระโลหิตของพระเยซูชำระเราให้สะอาดจากบาปได้**อย่างไร**; เราแค่ต้อง*เชื่อ*และมีประสบการณ์กับการอัศจรรย์นั้น กางเขนนั้นเป็นหินสะดุดแก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะมาหาพระเจ้าโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู; แต่แก่คนเหล่านั้นที่มาหาพระเจ้า กางเขนนั้นคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอด

"จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด" คุณจะสังเกตเห็นว่าจนถึงจุดนี้ชายตาบอดผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อรับการรักษาให้หาย *พระเยซู**ทรงเห็น**ชายผู้นี้, พระองค์ทรงปรารถนา*ที่จะรักษาเขาให้หาย, พระองค์ทรงเข้าหาเขา, พระองค์ทรงทำโคลนและทาตาของเขา **จากนั้น**พระองค์ประทานคำสั่งต่างๆแก่ชายผู้นี้ให้ไปล้างในสระสิโลอัม คำบัญชานี้จะเตือนความจำยิวที่เคร่งศาสนาคนใดเกี่ยวกับคำสั่งที่คล้ายๆกันที่เอลีชาให้แก่นาอามานคนโรคเรื้อนนั้น: "ขอจงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิมและท่านจะสะอาด" (2 พงศ์กษัตริย์ 5:10)

ผมรับประกันคุณว่าถ้าชายตาบอดผู้นี้ไม่ได้เชื่อฟังเมื่อพระเยซูตรัสว่า "จงไปเถิด" เขาก็คงตาบอดต่อไปตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่ น้ำในสระสิโลอัมไม่มีอำนาจรักษาให้หายใดๆเลย; มันคือความเชื่อฟังต่อ**พระวจนะ**ที่นำการรักษาให้หายมาให้ พระเยซูทรงบัญชาชายผู้นี้ว่า *"จงไปเถิด"* วันนี้พระองค์ทรงเชิญชวนเราว่า *"จงมาเถิด"*

"บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก*จงมาหาเรา* และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข" (มธ. 11:28)

"และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย" (ยอห์น 6:37 วรรคหลัง)

"พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า "เชิญมาเถิด" และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า "เชิญมาเถิด" และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา *ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย"* (วว. 22:17)

กรุณาหมายเหตุว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสแก่ชายตาบอดผู้นี้ว่า "จงไปและล้างในน้ำที่เจ้าเลือกได้ตามสบาย" พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "จงไปและล้างในที่ใดก็ตามที่เจ้าคิดว่าดีที่สุด" และพระองค์ไม่ได้สั่งชายผู้นี้ว่า "จงไปยังน้ำที่อยู่*ใกล้ที่สุด*และล้างเถิด" พระองค์ประทานคำสั่งและข้อปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงแก่ชายผู้นี้: "จงไปล้างออกเสียใน*สระสิโลอัม*เถิด"-และถ้าชายผู้นี้ได้ตัดสินใจว่าเขาไม่เลือกที่จะล้างในสระสิโลอัมแต่กลับเดินทางไปยัง*แม่น้ำจอร์แดน*และล้าง เขาก็คงไม่ได้รับการมองเห็นของตน

เราไม่ได้รับสิ่งใดจากพระเจ้านอกเสียจากเราเชื่อฟังพระวจนะ ถ้าเราหวังว่าจะได้รับพระพรต่างๆของพระองค์ เราก็ต้อง*อ้างสิทธิ์ใน*พระพรเหล่านั้นตามข้อปฏิบัติต่างๆที่ให้ไว้ในพระวจนะ เราไม่ได้รับความรอดตามแผนการหรือแผนงานของเราเอง และไม่ใช่โดยสิ่งที่มนุษย์กล่าวด้วย เราได้รับความรอดตามแผนการและแผนงานที่ถูกจัดวางไว้โดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ในประโยคที่ถูกแทรกเข้ามาในข้อ 7 เราเรียนรู้ว่า "*สิโลอัมแปลว่า '**ใช้ไป**'*" สระสิโลอัมถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในเนหะมีย์ 3:15 (สิโลอาห์) และอีกครั้งในอิสยาห์ 8:6 (ชิโลอาห์)

ย่อมเกิดคำถามขึ้นมาว่า ทำไมยอห์นใส่ประโยคแทรกเข้ามาในพระคำข้อนี้ โดยเฉพาะการเอ่ยชื่อสระนั้น? คำตอบเดียวที่สมเหตุสมผลเท่าที่ผมมองเห็นได้ก็คือว่าพวกยิวที่เกรงกลัวพระเจ้าทุกคนคงจะเข้าใจสำนวนที่ว่า "ผู้ที่ถูกส่งมา" ("ใช้ไป") นั้นชี้ไปยังพระเมสสิยาห์ของพวกเขาผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงส่งมา พระเยซูผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงรักษาจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายให้หาย, "ผู้ทรงถูกส่งมา" จากพระเจ้า, ทรงเป็น "สิโลอัม" (น้ำพุนั้น) แห่งพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการและแห่งพระพรฝ่ายร่างกายทุกประการเช่นกัน ด้วยว่า "ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง" (ยากอบ 1:17)

"*เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้*" พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าใครสักคน*นำ*ชายผู้นี้ไปยังสระสิโลอัมหรือว่าเขาไปคนเดียว เนื่องจากเขาใช้ชีวิตตลอดทั้งชีวิตของเขาในชุมชนนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลที่จะคิดว่าเขาไปที่นั่นคนเดียว และอาจเคยไปที่นั่นมาหลายครั้งแล้วก่อนหน้านี้ก็ได้ สิ่งสำคัญก็คือว่าเมื่อพระเยซูทรงสั่งเขาให้ไปล้าง เขาก็เชื่อฟังโดยปราศจากคำถามและโดยไม่ขอให้มนุษย์คนใดมาช่วย

ไม่มีข้อสงสัยใดๆในหัวของผมเลยว่าชายผู้นี้ถูกรักษาให้หายทันทีที่เขาเอาน้ำทาตาของเขาและล้างโคลนนั้นออก พระคัมภีร์บอกเราว่าเขาล้างและ "*กลับเห็นได้*" ข้อเท็จจริงที่ว่าชายผู้นี้สามารถ*เดิน*ได้ด้วยซ้ำหลังจากได้รับการมองเห็นก็เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งในตัวมันเองแล้ว! วันนี้ ถ้าการอัศจรรย์แห่งการผ่าตัดสมัยใหม่ทำให้คนๆหนึ่งกลับมองเห็นได้ มันก็ต้องใช้เวลาอีกหลายวันกว่าจะยอมให้แสงอาทิตย์ส่องเข้ามาในดวงตาที่กลับมองเห็นแล้ว แต่จงสังเกตว่าชาย*ผู้นี้*ได้รับการรักษาให้หาย*ทันที*, การมองเห็นของเขาถูกมอบให้แก่เขา*ทันที-และพระเยซูไม่ได้เอาแว่นทึบแสงมาสวมให้เขา!* เมื่อ*พระเจ้า*ทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่ง ผลลัพธ์ต่างๆก็เป็นความสำเร็จร้อยเปอร์เซ็นต์

นี่เป็นจริงเช่นกันในความรอดของเรา เมื่อพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด พระองค์ก็ไม่ได้ทรงช่วยเราให้รอด*เพียงบางส่วน* พระองค์ไม่ใช่แค่ "แปะแผลเรา" ไม่เลยครับ พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์, "สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป *ดูเถิด สิ่ง**สารพัด**กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น*" (2 คร. 5:17)

ข้อ 8: "*เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า "คนนี้มิใช่หรือที่เคยนั่งขอทาน"*

การกล่าวถึง "*เพื่อนบ้าน*" ของชายผู้นี้ก็คงบ่งบอกว่าเขากลับไปบ้านของเขาทันทีที่ดวงตาของเขาถูกเปิด-ซึ่งคงจะเป็นเรื่องธรรมดาและเข้าใจได้ที่เขาจะกระทำ "เพื่อนบ้าน" ของเขาคงหมายถึงคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ใกล้เขา และ "*คนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน*" คือคนเหล่านั้นที่คุ้นเคยกับการเห็นเขาขอทานอยู่ในเมือง ในสมัยนั้น เช่นเดียวกับสมัยนี้ พวกคนขอทานตาบอดถูกพบในที่ๆคนผ่านไปผ่านมาเยอะใกล้กับอาคารสาธารณะต่างๆซึ่งเป็นที่ๆคนจำนวนมากจะเห็นพวกเขา เนื่องจากชายผู้นี้ตาบอดมาทั้งชีวิตก่อนหน้านี้ ผมจึงไม่สงสัยเลยว่าเขาเป็นภาพคุ้นตาสำหรับหลายร้อยคนที่ชินกับการเห็นเขาขอทาน

ผู้คนเหล่านั้นถามกันและกันว่า "*คนนี้มิใช่หรือที่เคยนั่งขอทาน*" นี่ขจัดข้อสงสัยใดๆที่ว่าชายผู้นี้เป็นคนยากจน โดยเป็นคนยิวที่อยู่ในชนชั้นที่ต่ำต้อยที่สุด มันเป็นความจริงที่ว่า*สมัยนี้*คนตาบอดจำนวนมากมีการศึกษาดีและพบหนทางที่พวกเขาจะดูแลตัวเองได้และใช้ชีวิตในสภาพการณ์ต่างๆที่สะดวกสบาย; แต่ในสมัยนั้นพวกคนตาบอดส่วนใหญ่น่าจะเป็นคนที่ยากจนและต้องพึ่งพาความเมตตาของผู้อื่น

ข้อ 9: "*บางคนก็พูดว่า "คนนั้นแหละ" คนอื่นว่า "เขาคล้ายคนนั้น" แต่เขาเองพูดว่า "ข้าพเจ้าคือคนนั้น"*

บางคนที่เคยเห็นชายผู้นี้ก็จำเขาได้ทันทีว่าเป็นขอทานตาบอดคนนั้นที่พวกเขาเห็นจนชินแล้ว และถึงแม้ว่าดวงตาของเขาถูกเปิดแล้วตอนนี้ พวกเขาก็ดูออกอย่างชัดเจนว่าเขาเป็นเพื่อนบ้านของตนที่เคยตาบอด

"*คนอื่นว่า "เขา**คล้าย**คนนั้น*" คนเหล่านั้นที่กล่าวคำพูดนี้น่าจะเป็นพวกที่อาศัยอยู่ในและใกล้กรุงเยรูซาเล็มที่เคย*เห็น*ชายตาบอดคนนี้-บางทีอาจเป็นครั้งคราว-แต่ก็ยังไม่รู้จักเขาดีพอที่จะแน่ใจเรื่องตัวตนของเขา ถึงอย่างไรแล้ว การอัศจรรย์ที่ได้ถูกกระทำกับชายผู้นี้ได้เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของเขาแล้ว ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย จงมองดูใบหน้าของคนๆหนึ่งที่ไม่เคยเห็นแสงกลางวันมาก่อน, คนๆหนึ่งที่ดวงตาของเขาไม่เคยมองเห็นมาก่อนเลย บัดนี้ลองจินตนาการใบหน้านั้นที่ถูกแปลงสภาพด้วยความชื่นบานและความอัศจรรย์แห่งดวงตาที่มองเห็นได้ชัดเจน-และมันจะเป็นเรื่องง่ายที่จะเข้าใจว่าชายผู้นี้ถูกแปลงสภาพแล้วโดยการอัศจรรย์นี้จนคนเหล่านั้นที่เคยเห็นเขามาหลายครั้งหลายคราไม่อาจระบุตัวตนเขาได้อย่างแน่ชัดว่าเป็นขอทานตาบอดคนนั้นผู้ซึ่งพวกเขาคุ้นเคยพอสมควร

มีบทเรียนฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่บทเรียนหนึ่งตรงนี้ เมื่อคนไม่เชื่อที่น่าสังเวชและถูกบาปทำให้ตาบอดกลับใจใหม่, บังเกิดใหม่โดยทางการอัศจรรย์ที่ถูกกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความคิดของเขาก็ถูกเปิดและมีการเปลี่ยนแปลงที่สังเกตเห็นได้มากๆในคนๆนั้น-ใช่แล้วครับ แม้แต่ในรูปลักษณ์ของเขา มันเป็นความจริงที่ว่าคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมีชีวิตอยู่ในพลับพลาที่เป็นเนื้อหนังหลังเดิม แต่เมื่อคนๆหนึ่งบังเกิดโดยพระวิญญาณ ลักษณะและวิธีการใช้ชีวิตทั้งหมดของเขาก็จะถูกเปลี่ยนแปลง

จงสังเกตว่าไม่มีข้อสงสัยในความคิดของชายผู้นั้นที่ได้รับการรักษาให้หายแล้วเลย เขาให้คำพยานที่แน่ชัดและเที่ยงตรงว่า: "*ข้าพเจ้าคือคนนั้น*" เขาได้ยินพวกเพื่อนบ้านและพวกคนรู้จักพูดกันเกี่ยวกับตัวเขาโดยถามคำถามต่างๆและแสดงความสงสัยเกี่ยวกับตัวตนของเขา; ดังนั้นเขาจึงกล่าวชัดเจนว่าเขาคือชายคนนั้นที่พวกเขารู้จักว่าเป็นขอทานตาบอดคนหนึ่ง

ข้อ 10: "*เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร"*

คำถามนี้มาจากคนกลุ่มนั้นที่มารุมล้อมชายตาบอดผู้นี้เมื่อเขากลับมาจากสระสิโลอัมหลังจากที่ดวงตาของเขาถูกเปิดแล้ว บางคนเป็นเพื่อนบ้านของเขา และคนอื่นๆในกลุ่มนั้นอาจเป็นคนต่างถิ่นที่ได้ยินเรื่องการอัศจรรย์นั้นและอยากเห็นชายผู้นี้ที่ดวงตาของเขาถูกเปิดแล้วอย่างอัศจรรย์ การมหัศจรรย์เช่นนั้นย่อมจะดึงดูดทุกคนที่ได้ยินเกี่ยวกับมัน พวกเขามาห้อมล้อมเขาและถามว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้*อย่างไร*?"

ข้อ 11: "*เขาตอบว่า "ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้"*

ชายผู้นี้ให้บันทึกข้อเท็จจริงในกรณีนี้อย่างเรียบง่ายและเข้าใจได้ เขาทราบพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า*เยซู*ได้อย่างไรนั้น เราคงได้แต่เดา บางทีคนหนึ่งในผู้คนเหล่านั้นที่ได้เห็นการอัศจรรย์นั้นบอกเขาว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่รักษาเขาให้หาย ไม่ว่าจะอย่างไร ขอทานคนนั้นก็รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นเพียง "ชายคนหนึ่งชื่อเยซู" และไม่มากไปกว่านั้น นี่ปรากฏชัดในข้อ 35 เมื่อพระเยซูทรงถามเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" ชายคนนั้นตอบว่า "*ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น* ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้" เมื่อเขาสารภาพตรงนี้ว่าชายคนหนึ่งชื่อเยซูได้กระทำการอัศจรรย์ที่เปิดตาของเขา เขาก็ไม่ได้รู้ในตอนนั้นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย; แต่เขาให้ข้อเท็จจริงแต่ละประการของการอัศจรรย์นั้นอย่างถูกต้อง-"ชายคนหนึ่งชื่อเยซูเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า, บอกข้าพเจ้าให้ไปและล้างในสระสิโลอัม ข้าพเจ้าก็ไป, ข้าพเจ้าล้างตามที่เขาสั่ง, และข้าพเจ้าได้รับการมองเห็นของข้าพเจ้า"

ข้อ 12: "*เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ผู้นั้นอยู่ที่ไหน" คนนั้นบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"*

ความปรารถนาที่จะเห็นพระเยซูเป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่คนเหล่านั้นที่ถามว่า "*ผู้นั้นอยู่ที่ไหน*" ไม่น่าจะตั้งใจที่จะนมัสการพระองค์หรือสรรเสริญพระนามของพระองค์สำหรับการอัศจรรย์แสนวิเศษนั้นที่พระองค์พึ่งกระทำ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเป็นศัตรูของพระองค์ และพวกเขาอยากลงมือกับพระองค์และนำตัวพระองค์ไปอยู่ต่อหน้าพวกขุนนางเพื่อที่จะปรับโทษพระองค์ถึงตาย

คำตอบที่ชายผู้นี้ให้ดูเหมือนจะบ่งบอกอย่างแน่นอนว่าเขาไม่ได้กลับไปยังสถานที่ๆเขาเคยขอทาน แต่หลังจากที่ดวงตาของเขาถูกเปิดแล้วเขาก็กลับไปบ้านเพื่อเล่าให้ครอบครัวและเพื่อนๆฟัง ถ้าเขากลับไปยังสถานที่ๆพระเยซูทรงรักษาเขาให้หาย เขาก็น่าจะบอกพวกคนที่ซักถามเขาไปแล้วว่าพระเยซูทรงอยู่ที่นั่นก่อนหน้านั้นเพียงไม่นานและพระองค์จึงไม่น่าจะไปไกลมากนัก คนเหล่านี้ดูเหมือนจะคิดว่าผู้กระทำการอัศจรรย์เช่นนั้นคงจะไม่ไปไกลนักจากผู้ที่ได้รับการอัศจรรย์นั้น พวกเขากำลังตัดสินพระเยซูโดยใช้มาตรฐานของมนุษย์และไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรง*หลีกเลี่ยง*การตกเป็นจุดสนใจมากกว่าที่จะแสวงหามันอยู่เสมอ

ข้อ 13: "*เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี"*

"เขา" (พวกเขา) ที่พาชายหนุ่มคนนี้ไปหาพวกฟาริสีคงเป็นคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกันกับเขา พวกเขาคิดว่าการอัศจรรย์ที่น่าทึ่งขนาดการรักษาให้หายแบบฉับพลันนี้ของชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอดต้องมีการสอบสวนเพิ่มเติม ดังนั้นพวกเขาจึงพาเขาไปอยู่ต่อหน้า "สภาใหญ่" นั้น, หรือสภาซานเฮดริน, ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นคนกลุ่มเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงให้การและทรงแก้ต่างต่อหน้าพวกเขาในบทที่ 5 ไม่มีคนกลุ่ม*อื่น*แล้วในแวดวงศาสนาในกรุงเยรูซาเล็มที่สามารถตัดคนๆหนึ่งออกจากกลุ่ม และคนเหล่านี้ก็*ขับไล่*ชายหนุ่มผู้นี้ออกไปจากธรรมศาลาจริงๆ (ดู ข้อ 34)

ข้อ 14: *"วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต"*

ที่โคลนนั้นถูกทำในวันสะบาโตก็ถูกชี้ให้เห็นด้วยเหตุผลสองประการ: ประการแรก เพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโตเช่นเดียวกับวันอื่นๆที่เหลือทั้งหมด พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้วันต่างๆ, พิธีการต่างๆ, เทศกาลเลี้ยงต่างๆสำเร็จจริง-กล่าวโดยสรุปก็คือ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้*ระบบเดิม*ทั้งหมดสำเร็จจริงเพื่อที่ยุค*ใหม่*จะนำชีวิตมาให้โดยทางพระวิญญาณ ประการที่สองก็คือ มันเน้นย้ำความเกลียดชังและความเป็นศัตรูอันขมขื่นของพวกยิวที่มีต่อพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งพวกเขามองว่าเป็นผู้ละเมิดพระบัญญัติและผู้ทำให้วันสะบาโตบริสุทธิ์ของพวกเขาเป็นมลทิน

ใน*การกระทำ*การอัศจรรย์ต่างๆในวันสะบาโต พระเยซูกำลังสอนพวกยิวถึงความหมายที่แท้จริงของวันสะบาโต โดยแสดงให้พวกเขาเห็นว่าการงานต่างๆแห่งความเมตตาและการกระทำต่างๆแห่งความรักจะต้องถูกกระทำแม้กระทั่งในวันนั้น การงานต่างๆแห่งความเมตตา, ความสงสาร, และความรักทำได้ทุกเวลาเสมอและควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและในพระนามของพระเยซู

ข้อ 15: *"พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า "เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น"*

"***พวกฟาริสี****ก็ได้ถามเขาอีก"* นี่เป็นคำถามเดียวกับที่*เพื่อนบ้าน*เหล่านั้นได้ถามเขา พวกเขารู้ว่าเขาเกิดมาตาบอด, พวกเขารู้ว่าดวงตาของเขาบัดนี้เปิดออกแล้วอย่างน่าอัศจรรย์ และพวกเขาอยากรู้ว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร พวกฟาริสีเหล่านั้น, เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น, น่าจะสนใจในความสมบูรณ์และความได้ผลของการรักษาให้หายนั้นมากกว่าจะสนใจว่าการรักษาให้หายนั้นสำเร็จได้อย่างไร คำถามที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับความรอดของคนบาปคนหนึ่งไม่ใช่วิธีการ (หรือลักษณะ) ที่มันถูกทำสำเร็จ แต่ว่าคนๆนั้นที่อ้างตัวว่ารับความรอดแล้วได้รับความรอดอย่างแท้จริงหรือไม่ การงานแห่งการสร้างใหม่ได้ถูกกระทำในใจนั้นอย่างแท้จริงแล้วไหม? ข้อถกเถียงทางศาสนาที่แพร่หลายมากที่สุดท่ามกลางผู้คนไม่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณทรงฟื้นใจใหม่แล้ว แต่เป็น*วิธีที่มันได้ถูกกระทำ!* เรารู้ว่ามีทางเดียวที่จะรับความรอด-โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ; แต่คนบางกลุ่มประกาศว่าพวกเขาเป็น*ผู้อารักขาพวกเดียว*แห่งทางนั้น และบางกลุ่มถึงกับโต้แย้งเกี่ยวกับตำแหน่งหรือท่าทางของร่างกายตอนที่คนๆหนึ่งรับความรอดด้วยซ้ำ กลุ่มอื่นๆก็แย้งว่าคนๆหนึ่งไม่อาจรับความรอดได้นอกจากในคริสตจักร มันไม่สำคัญว่าคนๆหนึ่งอยู่ในพระวิหาร, ในคริสตจักรโดยก้มศีรษะที่ธรรมาสน์, นั่งรถยนต์ที่วิ่งไปตามทางหลวง, นั่งอยู่ในเครื่องบิน, หรือนอนอยู่บนเตียงในยามค่ำคืนหรือใกล้รุ่ง

สาง ใครๆก็รับความรอดได้ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนก็ตามถ้าเขารู้สึกถึงความต้องการพระผู้ช่วยให้รอด, กลับใจใหม่, และร้องออกพระนามของพระองค์ในความเชื่อ!

ชายผู้นั้นให้คำตอบแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นด้วยใจกล้าซึ่งเป็นคำตอบเดียวกับที่เขาได้ให้แก่พวกเพื่อนบ้านของเขา เว้นแต่ว่าเขาไม่ได้กล่าวถึงพระนามของพระเยซู เขาใช้คำสรรพนาม "เขา" ซึ่งบ่งบอกว่าเขารู้ว่าพวกฟาริสีเหล่านั้นคงจะเข้าใจว่าเขากำลังพูดถึงพระเยซู

คำพยานและความกล้าหาญอันเรียบง่ายและตรงไปตรงมาของขอทานผู้น่าสงสารคนนี้ควรเป็นสิ่งที่เราให้ความสนใจ เขาไม่ได้ลังเลที่จะยืนหยัดต่อหน้าพวกเขาและให้การเกี่ยวกับเยซูผู้นี้ที่พวกเขาเกลียดชัง เขาเผชิญการข่มเหงอย่างรุนแรง เขารู้ว่า*แม้แต่พ่อแม่ของเขาเอง*ก็คงไม่ให้การรับรองเพื่อเขาเพราะมีการตกลงกันแล้ว (ข้อ 22) ว่าใครก็ตามที่ยอมรับพระคริสต์ผู้นี้จะถูกขับออกจากธรรมศาลา เขารู้สึกขอบคุณเหลือเกินสำหรับการมองเห็นของเขา มันไม่สำคัญเลยว่าสิ่งใดบ้างจะเกิดขึ้นตามมา

พระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คือว่า "*ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเถิด!*" (เพลงสดุดี 107:2) เราไม่ควรละอายเรื่องพระเยซู, ละอายที่จะบอกเล่าข่าวดีแห่งความรอดและให้ผู้คนรู้ว่าข่าวประเสริฐได้เข้ามาในชีวิตของเราเองแล้ว

ข้อ 16: "*ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า "ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวันสะบาโต" คนอื่นว่า "คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร" พวกเขาก็แตกแยกกัน*"

ในที่นี้เราเห็นพวกฟาริสีสองกลุ่ม-กลุ่มหนึ่งประกอบด้วยเหล่าศัตรูของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพร้อมที่จะใช้สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาจะกล่าวหาพระองค์ได้ว่าเป็นคนนอกรีตและศัตรูต่อศาสนาของพวกบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขากล่าวว่า "ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาเป็นคนชั่วเพราะเขามิได้รักษาวันสะบาโต" พวกเขากำลังอนุมานว่าชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า, *ศาสดาพยากรณ์*คนหนึ่งของพระเจ้า, คงไม่ทำงานในวันสะบาโต-และในการคิดเช่นนี้พวกเขาแสดงออกถึงความโฉดเขลาของตนเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง

พวกฟาริสีอีกกลุ่มที่เหลือประกอบด้วยคนส่วนน้อยที่ได้เฝ้าดูพระเยซู, พวกเขาได้ฟังถ้อยคำแห่งชีวิตอันแสนวิเศษของพระองค์และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ *พวกเขา*ถามว่า "ชายคนหนึ่งที่*ไม่ได้*ถูกส่งมาจากพระเจ้า, ชายคนหนึ่งที่เป็นคนชั่วและต่ำทราม, จะทำสิ่งที่น่าทึ่งอย่างการเปิดตาของคนๆหนึ่งที่ไม่เคยเห็นแสงกลางวันเลยได้อย่างไร?" นี่เป็นคำสารภาพเดียวกับที่นิโคเดมัสได้กล่าวตอนที่เขามาหาพระเยซูครั้งแรกตอนกลางคืนโดยสารภาพว่า "ไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย" พวกฟาริสีส่วนใหญ่เหล่านั้นต่อต้านพระองค์ แต่มีคนส่วนน้อยที่, เช่นเดียวกับนิโคเดมัส (และอาจจะรวมกามาลิเอลด้วย) มีเหตุผลเพียงพอที่จะเห็นว่าไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำ

"*พวกเขาก็แตกแยกกัน*" เราพบถ้อยคำเหล่านี้สามครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น-ตรงนี้ และในบทที่ 7 ข้อ 43 และบทที่ 10 ข้อ 19 คุณจะสังเกตเห็นว่าคนส่วนน้อยกลุ่มเล็กๆนี้ไม่ได้กล่าวอย่างเปิดเผยว่าพวกเขา*อยาก*จะพูดอะไรจริงๆ-นั่นคือ พวกเขาไม่ได้กล่าวคำพูดในลักษณะฟันธง พวกเขาถามคำถามหนึ่ง ซึ่งบ่งบอกถึง

ความกลัวของพวกเขาที่มีต่อสิ่งที่คนส่วนใหญ่จะพูด ดังนั้นถึงแม้ว่าคนกลุ่มหนึ่งอยากทำลายพระเยซูและคนอีกกลุ่มที่เหลืออยากจะช่วยพระองค์ให้พ้น *ทั้งสองกลุ่ม*ก็ไม่มีความกล้าและกล้าฟันธงในคำพูดของตน พวกฟาริสีส่วนใหญ่นั้นกลัวฝูงชนที่เป็นคนธรรมดา และคนส่วนน้อยนั้นกลัวสภาซานเฮดรินและพวกขุนนางในธรรมศาลา

แม้กระทั่งในปัจจุบัน ในชุมนุมชนใหญ่ๆที่ผู้คนมาพบปะกันเพื่อถกคำถามต่างๆทางศาสนา ก็มีบางคนอยู่เสมอที่เป็นผู้เชื่อที่ยำเกรงพระเจ้า, ที่เต็มใจที่จะสนับสนุนความจริง; แต่พวกเขานั่งอยู่ท่ามกลาง*เหล่าศัตรู* และหลายครั้งพวกเขาไม่พูดทุกสิ่งที่อยู่ในใจของตน *กามาลิเอล*นั่งอยู่ในชุมนุมชนแบบนั้น (อ่านกิจการ 5:34-39) เราไม่ควรอยู่ให้ห่างจากคริสตจักรเพียงเพราะว่าเรามีจำนวนน้อยกว่า ถ้ามีโอกาสที่จะปกป้องความจริง เราก็ควรปกป้องมัน ไม่ว่าการกล่าวแก้นั้นจะต่อสู้คนจำนวนน้อยหรือมาก เราควรเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในฤทธิ์เดชอันมหันต์ของพระองค์ ในกิจการ 4:20 พวกสาวกกล่าวว่า “ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้”

เราไม่สามารถกล่าวอย่างสัตย์จริงได้ว่าการแตกแยกทุกอย่างเป็นเรื่องชั่วร้าย และความพร้อมเพรียงและการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทุกอย่างก็ไม่จำเป็นว่าต้องเป็น*เรื่องดี* เราต้องถูกนำโดยพระวิญญาณในสิ่งสารพัด; เราต้อง “*พิสูจน์*วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่” (1 ยอห์น 4:1)

ข้อ 17: “*เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์”*

มันน่าสนใจที่สุดที่ว่าพวกนักศาสนาเหล่านี้ที่น่าจะเป็นผู้รู้, ผู้ทรงเกียรติ, และเย่อหยิ่งยอมลดตัวลงมาถามขอทานผู้น่าสงสารคนหนึ่งว่า “เจ้าคิดอย่างไรเกี่ยวกับคนๆนี้? เจ้าคิดว่าเขาเป็นใคร? ตามคำพยานของเจ้าเขาได้กระทำการรักษาให้หายนี้กับตัวเจ้า ดังนั้นบอกพวกเรามาสิว่าเจ้าคิดอย่างไรจริงๆเกี่ยวกับเขา”

คำถามที่พวกฟาริสีเหล่านี้ถามไม่ได้เกี่ยวข้องกับความยิ่งใหญ่หรือ*คุณภาพ*ของการอัศจรรย์นั้น แต่เกี่ยวข้องกับบุคคลผู้นั้นที่กระทำการอัศจรรย์ พวกเขากำลังพยายามอยู่เหมือนเดิมที่จะทำให้ชายผู้นี้ที่ได้รับการรักษาให้หายกล่าวอะไรบางอย่างเกี่ยวกับพระเยซูที่จะเปิดโอกาสให้พวกเขาประณามพระองค์ได้

“*ชายคนนั้นตอบว่า “**ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์**”* ศาสดาพยากรณ์ไม่ใช่คนที่บอกล่วงหน้าถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นเสมอไป การใช้คำๆนี้ของพระคัมภีร์มีความหมายที่กว้างกว่าเยอะ พวกศาสดาพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมไม่ใช่คนบอกล่วงหน้าถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นทุกคน; หลายคนในพวกเขาเป็นผู้ที่เทศนาคำเตือนและกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในความหมายนี้เองที่ชายตาบอดผู้นี้เรียกพระเยซูเจ้าว่า “ศาสดาพยากรณ์”-ไม่ใช่เพราะสิ่งที่พระองค์*ตรัส*มากเท่ากับเพราะสิ่งที่พระองค์*กระทำ*

พวกยิวส่วนใหญ่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง-แต่ไม่มากไปกว่านั้น ฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์เข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มกล่าวว่า “นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี” (มธ. 21:11) ในมัทธิว 21:46 เราอ่านว่าเมื่อพวกฟาริสีเหล่านั้นหาโอกาสที่จะลงไม้ลงมือกับพระเยซู “เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์” หรือเป็นหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์ เมื่อพระเยซูทรงชุบชีวิตบุตรชายของหญิงม่ายชาวเมืองนาอิน “ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา”” (ลูกา 7:16) สาวกสองคนนั้นที่กำลังเดินทางไปยัง

บ้านเอมมาอูสพูดถึงพระองค์ว่าเป็น “ศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย” (ลูกา 24:19) ขอทานในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ไม่ได้เป็นพยานรับรองว่าพระเยซูทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์**ผู้นั้น**” (พระเมสสิยาห์) ที่โมเสสได้สัญญาไว้ เขากล่าวแค่ว่า “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง”-แต่แม้แต่คำกล่าวนี้ก็ต้องใช้ความกล้าหาญในส่วนของเขาและบ่งบอกถึง*การเริ่มต้นของความเชื่อในใจของเขา* มันเป็นคำประกาศที่แสดงถึงความเชื่อของเขาว่าพระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงยกขึ้นเป็นพิเศษและที่ประกอบด้วยฤทธิ์เดช เหมือนกับเอลียาห์และโมเสส

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์กล่าวว่าตามความเชื่อของยิว ศาสดาพยากรณ์อาจละเว้นการถือวันสะบาโตได้เพื่อที่จะกระทำภารกิจหนึ่งแห่งความเมตตา และมันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ชายผู้ที่ได้รับการรักษาให้หายทราบเรื่องนี้ ถึงอย่างไรแล้ว การที่เขากล่าวว่าพระเยซูเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งก็ส่งผลเสียอย่างรุนแรงต่อพวกฟาริสีเหล่านั้น ศาสดาพยากรณ์ที่แท้จริงผู้ซึ่งพระเจ้าทรงส่งมายังประชากรภายใต้การทรงเรียกและการมอบหมายหน้าที่ของพระเจ้าได้รับอนุญาตให้กระทำได้*หลายสิ่ง* พวกเขาได้รับสิทธิพิเศษหลายประการที่เกี่ยวข้องกับการถือบัญญัติต่างๆทางพิธีการ (เราเห็นเรื่องนี้ในชีวิตของดาวิดและเอลียาห์) ด้วยเหตุนี้คำตอบที่ชายหนุ่มผู้นี้ให้แก่พวกฟาริสีเหล่านั้นจึงมีน้ำหนักมาก และพวกเขาก็ทราบดี

ข้อ 18: “*แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา*”

ตรงนี้ เช่นเดียวกับในที่อื่นๆอีกหลายแห่ง เราเห็นความไม่เชื่อที่เหนือธรรมดาของพวกยิวเหล่านั้นและความมุ่งมั่นของพวกเขาที่จะปิดตาของตนไม่มองเห็นความสว่างนั้น พวกเขามีโอกาสมากมายที่จะเชื่อ, พวกเขาได้เดินและพูดคุยกับพระเยซูแล้ว, พวกเขาได้ยินคำสอนต่างๆของพระองค์แล้ว, พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์แล้ว; แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อ สิ่งที่ทำให้ผู้คนเป็นคนไม่เชื่อและปฏิเสธพระเจ้าก็คือ การที่พวกเขาไม่มี*ความประสงค์ที่จะเชื่อ*ข่าวประเสริฐอันเรียบง่าย ไม่ใช่ที่พวกเขาไม่มี*เหตุผลต่างๆ*ที่จะเชื่อ พวกเขาจงใจเป็นคนตาบอด, แกล้งทำเป็นไม่รู้, และ (ผมกล่าวเรื่องนี้ด้วยความกลัวและความสั่นเทิ้มและในความยำเกรงสุดขีด) พระเจ้าไม่สามารถช่วยเหลือผู้ใดได้*นอกเสียจากว่าคนๆนั้นมีความประสงค์ที่จะเชื่อ*

ข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่บอกเราว่าพวกยิวเหล่านั้น (พวกผู้นำทางศาสนา, โดยเฉพาะพวกฟาริสี) ไม่ได้เชื่อ “*จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา*” “*จนกระทั่ง*” ไม่ได้บ่งบอกถึงการที่พวกเขาได้ข้อสรุปหลังจากที่พวกเขาได้พูดคุยกับพ่อแม่ของชายผู้นั้นแล้ว บริบทแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นคนไม่เชื่อ*ก่อน*ที่พวกเขาเรียกพ่อแม่นั้นมาและพวกเขา*ยังเป็น*คนไม่เชื่อ*ต่อไป*จนกระทั่งหลังจากที่พ่อแม่นั้นให้คำพยานว่าลูกชายของพวกเขาเคยตาบอดและเดี๋ยวนี้มองเห็นแล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่าพ่อแม่นั้นถูกเรียกมาก็หมายความว่าพวกเขาถูกเรียกตัวมาอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน เหมือนกับที่พวกพยานถูกเรียกให้มาปรากฏตัวที่ศาลของเรา

ข้อ 19: “*แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น*”

เปาโลบอกเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า "ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง" (1 คร. 3:19) กล่าวอีกนัยหนึ่ง กลอุบายต่างๆของซาตานบางครั้งก็ย้อนกลับมาทำร้ายตัวมันเอง-และกรณีนี้ก็เป็นแบบนั้น พวกศัตรูของพระเยซูไม่ได้ช่วยให้แผนการของตัวเองสำเร็จเลยโดยการเรียกตัวพ่อแม่ของชายผู้รับการรักษาให้หายมา ตรงกันข้าม พวกเขานำตัวพยานที่ดีที่สุดสองคนที่ชายผู้นั้นจะมีได้ซึ่งจะให้การเกี่ยวกับตัวตนของเขามาอยู่ต่อหน้าฝูงชน

จงสังเกตวิธีที่พวกฟาริสีเหล่านั้นเรียบเรียงคำถามของตน: "ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือ*ที่เจ้า**บอก**ว่า*ตาบอดมาแต่กำเนิด"-ซึ่งบอกเป็นนัยว่าพวกเขาคิดว่าพ่อแม่นั้นกำลังกระทำอย่างหลอกลวง โดยวางแผนเล่นงานพวกเขาแทนพระเยซูโดยการป่าวประกาศว่าลูกชายของตนเกิดมาตาบอด จากภาษาที่ถูกใช้ตรงนี้ดูเหมือนจะแน่นอนว่าพวกฟาริสีเหล่านั้นเชื่อว่าพ่อแม่นั้นกำลังโกหกเกี่ยวกับลูกชายของตน และจากนั้นพวกเขาก็ถามว่า "*ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึง**มองเห็น**?*"

ข้อ 20-22: "*บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า "เราทราบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้" ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา*"

พ่อแม่นั้นกล่าวคำประกาศอย่างชัดเจน คือคำประกาศที่พวกฟาริสีเหล่านั้นไม่อาจโต้แย้งได้: "เรา**ทราบ**ว่าคนนี้เป็น*บุตรชายของเรา*" (แน่นอนว่านี่เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล พ่อแม่ไม่มีทางเข้าใจผิดได้เกี่ยวกับลูกคนหนึ่งที่เกิดมาในบ้านของตน) "เรา**ทราบ**...ว่าเขา*เกิดมาตาบอด!*" คำกล่าวนี้ก็ไม่อาจโต้แย้งได้เช่นกัน ชายผู้นี้เป็นลูกของพวกเขา และพวกเขาไม่น่าจะเข้าใจผิดได้เกี่ยวกับลูกของพวกเขาซึ่งเกิดมาตาบอด

"*แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ*" ผมไม่อยากเชื่อว่าชายผู้นี้ไม่ได้บอกพ่อแม่ของเขาว่าใครได้เปิดตาของเขา มันคงจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาจริงๆที่เขาจะอยากให้พ่อแม่รู้เป็นคนแรกเกี่ยวกับเรื่องที่เขาถูกรักษาให้หาย คำกล่าวนี้ของพ่อแม่ของเขาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้มากเกินกว่าที่จำเป็นจริงๆ เหตุผลที่พวกเขามีท่าทีเช่นนี้ถูกให้ไว้อย่างชัดเจนในข้อ 22 พวกเขากล่าวแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นว่า "*จงถาม**เขา**เถิด เขาโตแล้ว*"

"*ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว*" ความกลัวพวกยิวถูกกล่าวถึงสี่ครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น: เราพบมันในพระคำข้อนี้ที่เราศึกษาอยู่, ในบทที่ 7 ข้อ 13, ในบทที่ 12 ข้อ 42, และในบทที่ 19 ข้อ 38 ข้อเท็จจริงที่ว่า "*พวกยิวตกลงกันแล้ว*" ก็พิสูจน์ว่าพวกเขาได้ตัดสินใจแล้ว และไม่ว่าพระเยซูตรัสหรือกระทำอะไรก็ตาม พวกเขาก็จะไม่ยอมเชื่อ

"*ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา*" มันเป็นเรื่องร้ายแรงจริงๆสำหรับยิวคนหนึ่งที่จะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา การกระทำเช่นนั้นก็เท่ากับการถูกตัดขาดจากญาติมิตรและจากการร่วมสามัคคีธรรมกับยิวคนอื่นๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันหมายถึง*การตัดขาดจากการร่วมสามัคคีธรรมอย่างสิ้นเชิง* แม้กระทั่งวันนี้ ถ้ายิวคนใดกลายเป็นคริสเตียน เขาก็ถูกตัดความสัมพันธ์-โดยครอบครัวของเขาเองเช่นเดียวกับโดยยิวที่เคร่งครัดคนอื่นๆ ตามคำพยานของยิวหลายคนที่กลับใจเชื่อซึ่งผมเคยพูดคุยด้วย

ครอบครัวยิวจัดงานศพต่อหน้าผู้คนจริงๆให้แก่สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวนั้นที่กลายเป็นผู้เชื่อ ในสมัยของการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระเยซู มันเป็นเรื่องร้ายแรงที่จะเสี่ยงกับการถูกขับออกจากธรรมศาลา

ผมเห็นว่าพ่อแม่ของชายผู้นี้น่าจะมีความสุขเหลือเกินที่ลูกชายของพวกเขาหายตาบอดแล้ว พวกเขาน่าจะเป็นพยานรับรองว่าพระเยซูทรงเปิดตาลูกชายของพวกเขาแล้ว ถ้าพวกเขาเป็นพยานด้วยใจกล้าเพื่อพระเยซู บ้านของพวกเขาก็คงกลายเป็นศูนย์กลางแห่งการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ได้; แต่แทนที่จะเป็นพยานอย่างที่พวกเขาควรกระทำ เพราะความกลัวพวกยิวพวกเขาจึงปฏิเสธการรับรู้ว่าผู้ใดได้รักษาลูกชายของพวกเขา

ข้อ 23: *"เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว"*

ในสมัยนั้นชายหนุ่มที่ถูกประกาศว่า *"โตแล้ว"* เมื่อเขามีอายุสามสิบปี พ่อแม่ของชายผู้นี้ไม่อยากถูกระแวงว่าเข้าข้างหรือปกป้องพระองค์ผู้ได้ทรงรักษาเขาให้หาย พวกเขาจึงโยนคำถามทุกข้อไปให้ลูกชายตอบโดยตรงและปฏิเสธที่จะให้ความเห็นใดๆเกี่ยวกับ*วิธีการ*ของการอัศจรรย์นั้น, หรือตัวตนของบุรุษผู้นั้นที่ได้กระทำการอัศจรรย์นั้น

ข้อ 24: *"คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้อยู่ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป"*

ชายผู้นี้ที่ได้รับการรักษาให้หายจากการตาบอดถูกเรียกตัวให้มาอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินเป็นครั้ง*ที่สอง* อาจเป็นได้ว่าเขาถูกสั่งให้ออกไปขณะที่พ่อแม่ของเขาถูกซักถาม; แต่เมื่อพ่อแม่ปฏิเสธที่จะให้การเกี่ยวกับบุคคลผู้ได้รักษาเขาให้หาย จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเรียกตัวผู้เป็นลูกกลับมาและซักถามเขาอีกหน

ในการซักไซ้ไล่เลียงของพวกเขา พวกฟาริสีเหล่านั้นกล่าวแก่เขาว่า *"จงสรรเสริญ**พระเจ้า**เถิด **เรา**รู้อยู่ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป"* คำสรรพนาม "เรา" เป็นคำกรีกที่เน้นย้ำมากๆ-นั่นคือ *"**พวกเรา**ที่เป็นผู้คงแก่เรียนในอิสราเอล*ควรรู้ดีที่สุด" ถึงอย่างไรแล้ว นี่เป็นแค่ขอทานจนๆที่ไม่รู้ประสีประสาคนหนึ่ง, ชายคนหนึ่งผู้ซึ่งจนถึงบัดนี้ไม่เคยเห็นแสงกลางวันและที่ได้หาเลี้ยงชีพโดยการขอทานตามท้องถนนของเมืองนี้ เขาไม่เคยเข้าเรียนในสำนักศาสนา, เขาไม่เชี่ยวชาญในประเพณีต่างๆของพวกเขา, และชายผู้ทรงภูมิเหล่านี้รู้สึกว่าพวกเขารู้มากกว่าขอทานผู้นี้และพวกเขาคาดหวังให้เขาทำสิ่งที่พวกเขา*บอก*เขาให้กระทำ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงสั่งเขาว่า "จงถวายเกียรติยศและสง่าราศีแด่*พระเจ้า*เถิดสำหรับการถูกรักษาให้หายของเจ้า เพราะว่าผู้ละเมิดสะบาโตคนนี้, คนบาปผู้นี้, ไม่มีทางเปิดตาของเจ้าได้หรอก"

ข้อ 25: *"เขาตอบว่า "ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่าข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้"*

คำตอบของชายผู้นี้ที่ให้แก่สภาซานเฮดรินเรียบง่าย แต่ก็ชัดเจนและเป็นการยืนยัน: เขาไม่สามารถบอกพวกเขาได้ว่าพระเยซูเป็นคนบาปหรือไม่ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เขารู้แน่นอน**จริงๆ**: เขาประกาศว่า *"ข้าพเจ้าเคย**ตาบอด** แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้!"* ประเด็นหลักของคำพยานของเขาก็คือ***ความเป็นจริง**ของการอัศจรรย์นั้น* เขา**รู้**ว่าเขาเคยตาบอดตั้งแต่เกิด, เขารู้ว่า**เขามองเห็นได้แล้วตอนนี้** และนั่นก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเขา ในตอนนั้นเขายังไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับอุปนิสัยของพระเยซู เขาไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นคนบาปหรือไม่; แต่เขารู้ว่าเขาต้องเชื่อประสาทสัมผัสต่างๆของตัวเอง และสัมผัสต่างๆของเขาก็เป็นพยานรับรองแก่เขาว่า

ตอนนี้เขากำลังมองเห็น ขณะที่ก่อนหน้านั้นเขาเป็นคนตาบอดมาตั้งแต่วันที่เขาเกิด ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่สงสัยข้อเท็จจริงแห่งการมองเห็นของเขา เขาสามารถตอบได้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับ*ข้อเท็จจริงที่มั่นคงแน่นอน*แห่งการถูกรักษาให้หายของเขา

ผมเชื่อว่าคำพยานในข้อ 25 ประกาศความจริงประการหนึ่งเกี่ยวกับความรอด ผมเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับคนๆหนึ่งที่จะได้รับความรอดและไม่รู้เรื่องนั้น คนบาปทุกคน*ตาบอด*ฝ่ายวิญญาณ; และเมื่อคนหนึ่งได้บังเกิดใหม่แล้ว*ดวงตาฝ่ายวิญญาณของเขาก็ถูกเปิด* เปาโลกล่าวว่า “แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ *ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป* เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3, 4) การต้อนรับพระเยซูคือการเปิดความคิดที่ถูกปิดและการรักษามนุษย์ภายในให้หาย มีหลายสิ่งเกี่ยวกับความรอดที่เราไม่อาจรู้ได้, เข้าใจได้, หรืออธิบายได้; แต่เรา**สามารถ**ทราบได้ว่าขณะที่เมื่อก่อนเราเคย*เป็นผู้หลงหาย*-น่าสมเพชและอยู่ในบาป-เราได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงใจ, ความคิด, และวิญญาณอย่างสิ้นเชิงแล้ว ทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวเราแตกต่างไปจากเดิมเพราะว่าเราเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์-*และเราก็**ทราบ**เรื่องนั้น!*

เปาโลประกาศว่า “*...ข้าพเจ้า**รู้จัก**พระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ* และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12)

ยอห์นเป็นพยานรับรองว่า “*เราทั้งหลาย**รู้**ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว...*” (1 ยอห์น 3:14 วรรคแรก)

ใน 1 ยอห์น 5:10-13 เราอ่านว่า “*ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ใน**ตัวเอง*** ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิต *ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า **เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้**ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า*”

ความเชื่อที่แท้จริงมองไปที่*ผลลัพธ์*เท่านั้น และไม่กังวลเกี่ยวกับวิธีการที่ผลลัพธ์นั้นถูกทำให้เกิดขึ้น ตรงกันข้าม *ความไม่เชื่อ*ปฏิเสธที่จะมองไปยังผลลัพธ์เพียงอย่างเดียว แต่แก้ตัวโดยการถามคำถามต่างๆเกี่ยวกับ*วิธีการ*ที่ทำให้ได้ผลลัพธ์ดังกล่าว “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์” (ฮบ. 11:6)

เพื่อนที่รักเอ๋ย ถ้า**คุณ**ไม่รู้ว่าคุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแน่นอนพอๆกับที่คุณรู้ว่าคุณกำลังหายใจอยู่ ผมก็ขออ้อนวอนคุณให้ก้มศีรษะของคุณและทูลพระเยซูว่าคุณอยากได้รับความรอด จงทูลขอการยกโทษบาปทั้งหลายของคุณ, ต้อนรับพระเยซู, และพระเจ้าจะทรงช่วยคุณให้รอดเดี๋ยวนี้ทันที *ความรอดตามพระคัมภีร์*ก่อให้

เกิดความแน่ใจ-เรา**รู้**ว่าเราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว, เรา**รู้**ว่าขณะที่เมื่อก่อนเราเคยตาบอด, คลำเปะปะในความมืดแห่งบาป, ***เดี๋ยวนี้***เรามองเห็นแล้ว และเราเดินในความสว่างนั้นเพราะว่าเราเป็นลูกของความสว่าง

ข้อ 26: *"คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด"*

เมื่อพวกศัตรูของพระเยซูทำการสอบสวนชายผู้นี้อีกรอบ พวกเขาก็ถามเขาเกี่ยวกับ*วิธีการ*เปิดตาของเขา ก่อนหน้านี้พวกเขาได้ไต่สวนเขาเกี่ยวกับว่า**ใคร**เปิดตาของเขา และคราวนี้พวกเขาก็อยากรู้ว่าตาของเขาถูกเปิดได้**อย่างไร** (พวกเขาเลิกพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปเลยก็ดีเสียกว่า ด้วยว่าในการไต่สวนชายผู้นี้ต่อไปอย่างไม่เลิกรา พวกเขาก็ต้องอับอาย ดังที่เราจะเห็นในข้อพระคำที่ตามมา)

พญามารทำลายแผนการชั่วร้ายของมันเองเมื่อมันนำการข่มเหงมาต่อสู้เหล่าผู้เชื่อ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าผู้เชื่อที่ยังอ่อนแอและพวกทารกแรกเกิดในพระคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายเรียนรู้บทเรียนสำคัญๆภายใต้ความกดดัน, การข่มเหง, การโจมตีต่างๆจากซาตาน-บทเรียนต่างๆที่พวกเขาคงไม่มีวันได้รู้เลย*ถ้าพวกเขาไม่ได้ถูกข่มเหง* คริสตจักร*เติบโต*ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้น มีผู้กล่าวว่าโลหิตของเหล่ามรณะสักขีคือเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักร และสิ่งน่าเศร้าอย่างหนึ่งวันนี้ก็คือว่าผู้เชื่อแท้ทั้งหลายไม่ได้กำลังพูดออกมาอย่างที่พวกเขาควรกระทำ ถ้าพวกเขา*พูด* ก็คงมีการข่มเหงมากขึ้นที่พุ่งเป้ามาที่คริสตจักร คริสเตียนส่วนใหญ่วันนี้ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์

ข้อ 27: *"ชายคนนั้นตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ"*

ในที่นี้คำตอบของชายผู้นี้บ่งบอกถึงความอดทนที่ใกล้จะหมดเต็มที เขาไม่เห็นเลยว่าการที่พวกเขาถามเขาด้วยคำถามเดิมๆนั้นจะมีประโยชน์อันใด เป็นไปได้ไหมว่าพวกเขากำลังพยายามทำให้เขาปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่าเขา*มองเห็น*ได้แล้ว? พวกเขากำลังพยายามทำให้เขาเลิกเชื่อประสาทรับรู้ต่างๆของตัวเขาเองหรือ? คำตอบของเขาในที่นี้บอกเป็นนัยว่า "ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่าน*อย่างแน่ชัด*แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น และข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดจะเพิ่มเข้ากับคำพยานนั้นแล้ว พวกท่านไม่ได้เชื่อสิ่งที่ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่าน ฉะนั้นทำไมข้าพเจ้าควรกล่าวเรื่องเดิมซ้ำอีกเล่า? พวกท่านอยากได้ยินคำพยานเดิม*ซ้ำอีก*หรือ? ข้าพเจ้าไม่ยอมเปลี่ยนคำพยานแน่-ไม่มีอะไรจะต้องเพิ่มเข้ากับมันแล้ว และข้าพเจ้าไม่ยอมเอาอะไรออกจากมันด้วย ถ้าพวกท่านไม่ได้เชื่อข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น พวกท่านจะเชื่อข้าพเจ้าไหมถ้าข้าพเจ้ากล่าวคำพยานเดิมซ้ำอีก?"

"*ท่านจึงอยาก*" และ "*ท่านอยาก*" เป็นคำเดียวกันในภาษากรีก ความหมายที่แท้จริงก็คือ "พวกท่าน*ประสงค์*หรือ? พวกท่านมี*ความประสงค์*ที่จะฟังหรือ? พวกท่านเต็มใจตอนนี้ที่จะเชื่อในพระองค์หรือ?" ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำถามนี้ถูกถามในเชิงถากถางและประชดประชัน ดูเหมือนจะไม่สมเหตุสมผลที่ชายผู้นี้ถามคำถามแบบนั้นในเชิงจริงจัง เมื่อพิจารณาการไต่สวนยืดยาวที่คนพวกนี้เพิ่งกระทำกับเขา ผมเห็นว่าขอทานคนนี้กำลังกล่าวว่า "จากคำถามที่พวกท่านถามซ้ำๆ พวกท่านก็บอกเป็นนัยว่าตัวพวกท่านเองอยากกลายเป็นสาวกของเขา *นั่นใช่ไหมคือสิ่งที่พวกท่านอยากได้จริงๆ?"*

ข้อ 28 และ 29: *"เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า "แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน"*

พวกฟาริสีเหล่านั้นรู้สึกว่าตนถูกดูถูกโดยการบอกเป็นนัยว่าพวกเขาอยากกลายเป็นสาวกของพระเยซู! *พวกเขา*ซึ่งเป็นนักเรียนแห่งพระราชบัญญัติผู้ทรงปัญญาและเปี่ยมด้วยความรู้, อาจารย์และผู้นำในอิสราเอล, ไม่มีทางยอมเป็นสาวกของคนลวงโลกผู้นี้เด็ดขาด! พวกเขาประกาศว่า "**พวกเรา**เป็นสาวกของ*โมเสส*, พวกเราเป็นลูกหลานของ*อับราฮัม*! มีแต่คนโฉดเขลาที่น่าสังเวชอย่างเจ้านั่นแหละที่อยากติดตามชายผู้นี้" พวกเขาพูดถึงโมเสสราวกับว่าเขาเป็นศัตรูคนหนึ่งของพระเยซู ขณะที่โมเสสได้พยากรณ์*เกี่ยวกับ*พระเมสสิยาห์และได้ตั้งตาคอยให้ถึงวันนั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จมา พวกเขาต้องไปอ่านพระราชบัญญัติ 18:15-19 ซ้ำอีกรอบ

"*แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน*" กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขากล่าวว่า "พวกเรา*รู้*ว่าพระเจ้าได้ส่งโมเสสมาและมอบหมายหน้าที่แก่เขาให้เป็นผู้ให้พระราชบัญญัติและครูคนหนึ่งในอิสราเอล พวกเรากำลังทำให้พระเจ้าพอพระทัยเมื่อพวกเราติดตามโมเสสเพราะว่าโมเสสเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า แต่พวกเราไม่รู้ว่าใครมอบหมายหน้าที่แก่เยซูผู้นี้ที่เจ้ากล่าวว่าได้รักษาเจ้าให้หายจากการตาบอดของเจ้า; พวกเราไม่รู้ว่าใครให้สิทธิอำนาจแก่เขาเพื่อที่จะสั่งสอนหรือเทศนา แต่พวกเรา**รู้**ว่าโมเสสเป็นใคร ดังนั้นพวกเราจึงติดตามโมเสส"

("*เขามาจากไหน*" ในคำกล่าวนี้ไม่ได้หมายถึงตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ แต่หมายถึงสิทธิอำนาจที่พระเยซูทรงเทศนาและกระทำการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์) พวกยิวเชื่อฝังใจว่า "*พระเจ้าได้ตรัสกับ**โมเสส***" แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่หรือผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 30: "*ชายคนนั้นตอบเขาว่า "เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด"*

คำสรรพนาม "*พวกท่าน*" เป็นคำที่แรงมากในที่นี้ ซึ่งหมายความว่า "**พวกท่าน**คนฟาริสี พวกท่านที่เป็นขุนนางและผู้คงแก่เรียนที่อ้างตัวว่าเชี่ยวชาญเป็นอย่างดีในศาสนา **พวกท่าน**น่าจะรู้อยู่แล้วว่าไม่มีคนปกติคนใดจะเปิดตาคนที่เกิดมาตาบอดได้ เรื่องแบบนั้นไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยและด้วยเหตุนี้พวกท่านจึงควรยอมรับว่าชายผู้นี้มาจากพระเจ้า เขาเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง และถึงกระนั้นพวกท่านก็ไม่ยอมรับสารภาพความจริงข้อนี้ พวกท่านไม่มีความประสงค์ที่จะเชื่อความจริงนี้"

ข้อ 31: "*พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น"*

ดังนั้นชายผู้ได้รับการรักษาให้หายแล้วจึงยกเหตุผลแบบเรียบง่ายของตนต่อไป มันเป็นหลักการที่ยอมรับกันท่ามกลางพวกยิวว่าพระเจ้าไม่ทรงฟังคำอธิษฐานของคนชั่ว และพระองค์ไม่ประทานฤทธิ์เดชแก่คนชั่วที่จะกระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่างๆ คนเหล่านั้นที่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆก็ได้รับความสามารถจากพระเจ้าที่จะกระทำการงานเหล่านั้นได้ พวกเขาเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ พวกฟาริสีทราบเรื่องนี้ พวกเขารู้ว่าพระเจ้าไม่ได้มองมายังเหล่าคนบาปที่ไม่สำนึกผิดด้วยความโปรดปราน ดังนั้นการยกเหตุผลของชายหนุ่มผู้นี้จึงถูกสนับสนุนโดยหลักคำสอนของพวกยิวเอง "*พระเจ้ามิได้ฟังคนบาป*" ใช้กับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับความบาปของตนหรือรู้สึกว่าตนต้องการการยกโทษ ที่ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงฟังเหล่าคนบาปที่ไม่สำนึกผิดก็ถูกสอนในข้อพระคำอย่างโยบ 35:12; เพลงสดุดี 18:41; สุภาษิต 1:28; 28:9; อิสยาห์ 1:15; เยเรมีย์ 11:11; 14:12; เอเสเคียล 8:18; มีคาห์ 3:4; เศคาริยาห์ 7:13

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ทรงฟังคนบาปที่ถูกฟ้องใจและสำนึกผิดเมื่อเขาร้องทูลขอความเมตตาและการอภัยโทษ ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่สอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงฟังคนบาปทั้งหลายที่มีใจแตกสลายและชอกช้ำ (ศึกษาเพลงสดุดี 34:18; 51:17; อิสยาห์ 1:18; 1 ยอห์น 1:9; โรม 10:13)

"ผู้ใดนมัสการพระเจ้า" หมายถึงสิ่งที่เป็นมากกว่าการนมัสการภายนอก เช่น การกล่าวคำอธิษฐานต่างๆและการนมัสการพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ มันหมายถึงคนๆหนึ่งที่ยำเกรงพระเจ้า, ผู้ที่ให้เกียรติพระเจ้าและ *"กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์"* เอลียาห์เป็นคนแบบนั้น พระเจ้าทรงฟังเอลียาห์บนภูเขาคาร์เมล, ทรงตอบคำอธิษฐานของเขา, และการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ได้ถูกกระทำ; แต่เหล่าผู้นมัสการพระบาอัลไม่ได้รับคำตอบสำหรับคำอธิษฐานต่างๆของพวกเขา อ่านเรื่องราวนั้นใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18:17-40

ขอทานที่ถูกรักษาให้หายแล้วผู้นี้ยังไม่รู้จักหรือเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง, พระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย เขาเชื่อว่าพระองค์เป็นคนชอบธรรม, เป็นผู้ที่พระเจ้าจะทรงฟังเมื่อพระองค์อธิษฐาน; แต่เขายังไม่เห็นพระองค์ว่าเป็นผู้ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เอง เขาไม่ได้เห็นพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง แต่ความเชื่อของเขากำลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ถ้าคนใดปรารถนาที่จะรู้จักความจริง พระเจ้าก็จะทรงทำให้คนๆนั้นสามารถได้ยินและรู้จักความจริงได้

ข้อ 32: *"ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้"*

ข้อ 32 และ 33 ให้ข้อสรุปของข้อโต้แย้งของชายผู้นี้ที่ตาบอดตั้งแต่เกิดจนถึงตอนที่พระเยซูทรงเปิดตาของเขา การที่ตาของคนๆหนึ่งที่เกิดมาตาบอดถูกเปิดและถูกทำให้มองเห็นอย่างชัดเจน ก็เป็นการงานที่เกินฤทธิ์เดชของมนุษย์ธรรมดา เรื่องอย่างนี้ไม่เคยถูกได้ยินมาก่อนเลยตั้งแต่โลกนี้ได้เริ่มต้น ดังนั้นชายผู้นี้จึงทราบว่านี่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งเขากล่าวแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นว่า "ชายที่ชื่อเยซูคนนี้ได้กระทำการงานอย่างหนึ่งซึ่งไม่มีใครทำได้เลยนอกจากพระเจ้า พวกท่านได้เห็นหลักฐานของการอัศจรรย์นี้แล้ว พวกท่านได้เห็นแล้วว่ามันพิสูจน์ว่าเขาถูกส่งมาจากพระเจ้าและได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้า-มิฉะนั้นเขาก็คงเปิดตาของข้าพเจ้าไม่ได้เลย"

"ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว" ในภาษากรีกอ่านว่า "ตั้งแต่**ยุค**ของโลก" ซึ่งหมายถึงตั้งแต่เริ่มแรกนั้น เราพบความจริงเดียวกันที่ถูกนำเสนอในกิจการ 3:21; 15:18; และเอเฟซัส 3:9

ชายผู้นี้ที่ไม่เคยเข้าเรียนโรงเรียนศาสนศาสตร์กลับมีความรู้มากกว่าพวกฟาริสีเหล่านั้นในสิ่งต่างๆของพระวิญญาณและตัดสินสิ่งต่างๆของพระเจ้าอย่างถูกต้องมากกว่าทั้งสภาของพวกฟาริสี และเราไม่ได้ถูกนำพาอย่างถูกต้องเสมอไปโดยคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจวันนี้ เช่น พวกบิชอปและผู้ปกครองทางศาสนาคนอื่นๆ หลายครั้งพระวิญญาณทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆแก่ผู้เชื่อธรรมดา และบ่อยครั้งสมาชิกคริสตจักรที่เป็นคนธรรมดาก็มีความเข้าใจลึกซึ้งในสิ่งต่างๆของพระเจ้ามากกว่าผู้ที่โดดเด่นบางคนเหล่านั้นในสาขาของศาสนา

ข้อ 33: *"ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้"*

เมื่อพิจารณาสิ่งที่พวกฟาริสีกล่าวแก่ชายผู้นี้ในข้อพระคำที่ตามมา คำกล่าวนี้เห็นได้ชัดว่าทำให้คนเหล่านั้นโกรธจัด ในข้อ 24 พวกเขาได้บอกเขาว่าพระเยซูเป็นคนบาปคนหนึ่ง; และตอนนี้เขาก็หักล้างคำกล่าว

อ้างของพวกเขาโดยการประกาศด้วยใจกล้าว่าถ้า "ท่านผู้นั้นไม่ได้*มาจากพระเจ้า*แล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้" นี่ยิ่งทำให้พวกเขาโกรธจัดยิ่งกว่าเดิมจนพวกเขากลับมาโจมตีเขาแทน

ข้อ 34: "*เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า "แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ" แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย*"

พวกฟาริสีเหล่านั้นรู้ว่าข้อโต้แย้งของชายผู้นี้ไม่มีทางตอบกลับได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงหันมาเล่นงานเขาและเริ่มด่าว่าและเย้ยหยันเขา พวกเขากล่าวว่า "***เจ้า****เป็นใคร?* เจ้าเป็นคนที่น่าสมเพชเวทนา เกิดมาในบาปและทนทุกข์มาตลอดชีวิตของเจ้า*เพราะ*บาป แต่เจ้าก็บังอาจมาสอน**พวกเรา**ที่เป็นเหล่าผู้นำทางศาสนาในอิสราเอล! เจ้าคิดว่าเจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณมากกว่าที่**พวกเรา**รู้หรือ?"

"*แล้วเขาจึง****ไล่คนนั้นออกไปเสีย***" นี่หมายถึงมากกว่าการไล่ชายหนุ่มผู้นี้ออกไปจากห้องที่กำลังจัดประชุมนั้นอยู่ มันหมายความว่าพวกเขาขับไล่เขาออกไปจากธรรมศาลา, การตัดขาดการร่วมสามัคคีธรรมอย่างเป็นทางการจากประโยชน์สุขร่วมกันของอิสราเอล-ในทางศาสนา, ทางการเมือง, ทางสังคม นี่เป็นสิ่งที่น่าอดสูมากที่สุดที่จะเกิดขึ้นกับยิวคนหนึ่งได้

เมื่อบรรดาผู้มีอำนาจและตำแหน่งสูงเริ่มที่จะข่มเหงคนเหล่านั้นที่มีอำนาจ*น้อยกว่า* การข่มเหงเช่นนั้นก็เป็นพยานรับรองว่าพวกเขากำลังพ่ายแพ้ในการต่อสู้และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มโมโหและทนไม่ไหวแล้ว ความจริงอันบริสุทธิ์ก็รอได้, ความจริงอันบริสุทธิ์สามารถที่จะ*ทนไหว*; แต่ความเท็จนั้นรอไม่ได้, ความเท็จไม่สามารถทนไหว พวกฟาริสีเหล่านั้นไม่อาจตอบข้อโต้แย้งของชายผู้นี้ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพยายามที่จะหุบปากเขาโดยการอวดเบ่งและใส่ร้าย คนยิวกลัวการถูกขับออกจากประโยชน์สุขร่วมกันของอิสราเอลรองจากความกลัวตายของเขา

มีหลายกรณี*วันนี้*ที่เหล่าผู้รับใช้หนุ่มที่จริงใจถูกขับออกจากสถาบันศาสนศาสตร์เพียงเพราะว่าพวกเขาเข้ากันไม่ได้กับ "โปรแกรม" แต่ขอบคุณพระเจ้าที่คริสตจักรใหญ่ๆ, นิกายทั้งหลาย, บรรดาโรงเรียนสอนศาสนศาสตร์และที่ประชุมทางศาสนาทั้งหลายไม่สามารถขับเราออกจากชีวิตนิรันดร์ได้! พระคริสต์ ผู้ทรงให้กำเนิดชีวิตนิรันดร์ ก็ทรงถูกขับออกเช่นกัน พระองค์ไม่เพียงทรงถูกขับออกจากพวกเขาเท่านั้น พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนด้วย เราควรชื่นชมยินดีเมื่อเราถูกนับว่าสมควรถูกข่มเหงเพื่อเห็นแก่พระองค์ เปาโลบอกทิโมธีคนหนุ่มว่า "แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง" (2 ทธ. 3:12) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว" (ยอห์น 16:33) มันเป็นเกียรติยศที่จะถูกขับออกจากที่ประชุมหรือโรงเรียนทางศาสนาที่ปฏิเสธการดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์, ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, หรือหลักคำสอนพื้นฐานอื่นใดแห่งความเชื่อนั้น

ข้อ 35 และ 36: "*พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" ชายคนนั้นทูลตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้นซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้*"

น่าจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านไประหว่างข้อ 34 และข้อ 35 ดูเหมือนไม่สมเหตุสมผลที่เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกในข้อนี้และข้อต่อๆไป (และส่วนแรกของบทที่ 10) จะเกิดขึ้นวันเดียวกับที่พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดคนนั้น

"พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว" แน่นอนว่าพระเยซูทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับการข่มเหงชายผู้นี้กระทั่ง*ก่อนที่มันเกิดขึ้นเสียอีก* แต่พระองค์ไม่ได้ทรงทำอะไรเกี่ยวกับมันจนกระทั่งเรื่องนี้ถูกรายงานไปทั่วกรุงเยรูซาเล็มแล้ว

"และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้น..." เมื่อพวกยิวเหล่านั้นขับเขาออกจากพระวิหารแล้ว *องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระวิหาร*ก็กำลังรอคอยที่จะต้อนรับเขา-และพระองค์จะทรงทำแบบเดียวกันสำหรับผู้เชื่อคนใดที่ถูกเรียกให้ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์! พระองค์ทรงเป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่เสมอในเวลายากลำบาก, พร้อมตลอดเวลาที่จะตรัสถ้อยคำแห่งการปลอบประโลมใจ, การหนุนใจ, และสันติสุขแก่ผู้เชื่อคนใดที่ทนทุกข์

"พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่แห่งในข่าวประเสริฐสี่เล่มที่พระเยซูทรงเรียกตัวเองว่า *"พระบุตรของพระเจ้า"* (ดู ยอห์น 3:18; 5:25; 10:36; และ 11:4 เช่นกัน)

คำกรีกที่ถูกแปลเป็น *"เจ้า"* เป็นคำเน้นหนักมากๆในพระคำข้อนี้ สิ่งที่พระเยซูตรัสจริงๆแก่ชายที่ได้รับการรักษาให้หายคนนี้ก็คือ "คนอื่นๆอีกหลายคนกำลังไม่เชื่อ *เจ้าล่ะ*เชื่อไหม? ฝูงชนมากมายปฏิเสธที่จะเชื่อว่าเราคือพระบุตรของพระเจ้า-***เจ้าจะ***เชื่อไหม?* เจ้ามี***ความประสงค์***ที่จะเชื่อไหม?" ชายผู้นี้ได้รับสารภาพแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง และในที่นี้พระเยซูประทานโอกาสแก่เขาที่จะก้าวไปสู่ความเชื่อที่ช่วยให้รอด: "ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า..." (1 ยอห์น 5:1)

ชายผู้นี้*มี*ความประสงค์ที่จะเชื่อ เขาถามว่า *"ท่านเจ้าข้า ผู้ใด**เป็น**พระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้?"* เมื่อคนๆหนึ่งเริ่มไต่ถามเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า คนๆนั้นก็กำลังมุ่งหน้าไปสู่การไถ่แล้ว สุดยอดของคำถามก็คือ "ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของผู้ใด?" คำพูดของชายหนุ่มผู้นี้แสดงออกถึงความปรารถนา และจิตใจที่ปรารถนาที่จะรู้จักพระเยซูก็จะ*มารู้จักพระองค์*

ข้อ 37: *"พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้นั้นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า"*

ในอีกแค่กรณีเดียวเท่านั้น (ตอนที่พระองค์กำลังตรัสกับหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นที่บ่อน้ำของยาโคบ) ที่พระเยซูประกาศอย่างชัดเจนและไม่มีทางผิดพลาดได้เลยถึงความเป็นพระเจ้าและความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ พระองค์ทรงทราบใจของชายผู้นี้, พระองค์ทรงรู้ว่าคำถามนี้มาจากความปรารถนาอันจริงใจที่จะใช้ความเชื่อแท้ในพระเยซูคริสต์เจ้า

"พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจถ่อม" (เพลงสดุดี 25:9)

"...พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้" (มธ. 11:25)

"บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชม

ยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน" (มธ. 5:10-12)

"พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลาเพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า 'ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า'" (1 คร. 1:26-31)

ข้อ 38: "*เขาจึงทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ" แล้วเขาก็นมัสการพระองค์*"

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำงานในใจของชายผู้นี้ และยิ่งเขาคิดถึงการอัศจรรย์เรื่องการรักษาให้หายนั้นที่ได้ทำให้ตาของเขาที่เคยบอดมองเห็นได้มากเท่าไร เขาก็ยิ่งเชื่อมั่นมากเท่านั้นว่าบุคคลที่ได้กระทำการอัศจรรย์นั้นทรงเป็นพระเมสสิยาห์, พระคริสต์ของพระเจ้า เขาได้ฟังและเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซูแล้ว-และได้รับการรักษาดวงตาของเขาให้หาย ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะ เขากล่าวว่า "*พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์**เชื่อ**" แล้วเขาก็นมัสการพระองค์!*"

คำกล่าวนี้เป็นมากกว่าการแสดงความเคารพและความยำเกรงต่อพระเยซู ชายผู้นี้รู้ว่าเขาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระบุตรของพระเจ้า-ใช่แล้วครับ พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง พระเยซูไม่ได้ทรงตำหนิเขา แต่*ยอมรับ*การนมัสการของเขา อันเป็นการรับรองว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่แท้จริง เพราะว่า*พระเจ้าเพียงผู้เดียว*ทรงคู่ควรแก่การนมัสการ-และไม่มีศาสดาพยากรณ์แท้คนใดเคยยอมให้มนุษย์ก้มกราบลงที่เท้าของเขาและนมัสการเขา (อ่าน กิจการ 10:25, 26; 14:8-18; วิวรณ์ 19:10 และ 22:9)

ในการศึกษาการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู เราพบว่าน้อยคนนักนมัสการพระองค์หลังจากที่พวกเขาได้รับการรักษาให้หายและได้รับการอวยพรจากพระองค์ ในลูกา 17:12-19 เราอ่านเรื่องคนโรคเรื้อนสิบคนนั้นที่พระเยซูทรงรักษาให้หาย และ "***คนหนึ่ง**ในพวกนั้น* เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์...ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "*มี**สิบคน**หายสะอาดมิใช่หรือ แต่**เก้าคนนั้น**อยู่ที่ไหน ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้*" แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"

ข้อ 39: "*พระเยซูตรัสว่า "เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด*"

ยอห์น 3:17 บอกเราว่า "เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น" ในยอห์น 12:47 พระเยซูตรัสว่า "ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามิได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด"

ถึงกระนั้นก็ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างข้อพระคำสองตอนนั้นและคำตรัสในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะเป็นผู้พิพากษา*ในขณะนั้น;* พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด, เพื่อรับบาปไปเสีย แต่ถึงแม้ว่าในขณะนั้นพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อที่จะพิพากษา พระองค์ก็เสด็จมาแล้วเพื่อ*ก่อให้เกิด*การพิพากษาหนึ่ง, เพื่อนำมาซึ่งการแบ่งแยก (ความแตกแยก) ระหว่างผู้คน พระองค์เสด็จมาแล้ว-ความสว่างของโลก-เพื่อที่จะเป็นเหตุแห่งความสว่างที่สาดส่องลงบนความคิดที่มีความประสงค์ที่จะรู้จักพระองค์และเชื่อในพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ การเสด็จเข้ามาในโลกของพระองค์คือเหตุแห่งความสว่างที่สาดส่องลงบนความคิดทั้งหลายซึ่ง, *ก่อน*พระองค์ได้เสด็จมานั้น, เคยนั่งอยู่ในความมืด เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว *คนเหล่านั้นที่เชื่อ*ก็ได้เห็นความสว่างนั้น *ก่อนที่*พระองค์เสด็จมานั้น มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะมองเห็น นี่คล้ายกับสิ่งที่สิเมโอนกล่าวในลูกา 2:34, 35: "*...เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง*"

พวกชาวประมงจนๆและคนต่ำต้อย, พวกคนธรรมดาได้รับความสว่างที่ถูกเปิดเผยแก่พวกเขาซึ่ง*ไม่มีทาง*ถูกเปิดเผยเลยถ้าพระเยซูไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลก ในทางกลับกัน พวกคนฟาริสีที่ถือว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม, ที่ภาคภูมิใจในวงศ์วานของตนและโอ้อวดว่าตนเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ก็ตกอยู่ในความมืดมัว*เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธพระเยซู* (มธ. 11:25) ความสว่างที่ถูกปฏิเสธกลายเป็นความมืด; ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งเคยมองเห็นจึงกลับตาบอดสนิท ข่าวประเสริฐ, เมื่อถูกยอมรับ, ก็นำมาซึ่งความสว่างและความรอด แต่เมื่อถูกปฏิเสธ ข่าวประเสริฐเดียวกันนั้นก็ทำให้ความมืดบอดเข้าปกคลุมความคิดและใจของคนๆนั้นที่ปฏิเสธมันโดยอัตโนมัติ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความจริงก็จะติดตามความเท็จโดยอัตโนมัติ ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า "ความเป็นกลางฝ่ายวิญญาณ" เชื่อในพระเยซูและเราก็ถูกปลดปล่อยให้เป็นไท ปฏิเสธพระองค์และเราก็ยอมจำนนต่อการตกเป็นทาส, ความมืด, ความสิ้นหวัง, และการพิพากษาปรับโทษ:

"แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่า*พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พูดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง* เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น" (1 ยอห์น 1:5-7)

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ คำกล่าวที่ว่า "*คนที่มองเห็นกลับตาบอด*" ในภาษากรีกอ่านว่า "เพื่อที่คนทั้งหลายที่มองเห็นจะ***กลายเป็น****คนตาบอด*"

"*การพิพากษา*" ในวาระนี้ไม่ได้ถูกใช้ในความหมายเชิงรุก เหมือนตอนที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตายเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา มันเป็นกิจการแห่งการแยกออกซึ่งเป็นผลที่ตามมาอย่างหนึ่ง (ไม่ใช่จุดประสงค์) ของการเสด็จเข้ามาในโลกของพระคริสต์ เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลก มนุษย์ทุกคนก็แบ่งแยกตัวเองออกเป็นสองกลุ่มโดยอัตโนมัติ: พวกเขาแสดงให้เห็นว่าตัวเองเป็นของความมืด หรือของความสว่าง พวกเขา*รับ*ความสว่างนั้น หรือพวกเขา*ปฏิเสธ*มัน คนเหล่านั้นที่ "ตาบอด"-คนซื่อๆที่ไม่ประสีประสาอย่างชายผู้นั้นที่พระเยซูเพิ่งรักษาให้หาย ได้มองเห็น*เพราะว่าพวกเขามี****ความประสงค์****ที่จะมองเห็น;* แต่คน

เหล่านั้นที่อ้างตัวว่ามองเห็น, พวกผู้นำทางศาสนาที่เย่อหยิ่งและหลงตัวเองเหล่านั้นที่คิดว่าตัวเองมองเห็นชัดเจนฝ่ายวิญญาณ กลับถูกพบว่า***ตาบอด****สนิท*

ข้อ 40: *"เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราตาบอดด้วยหรือ"*

เชื่อใจได้เลยว่านี่ไม่ใช่การไต่ถามที่จริงใจและกระวนกระวายใจเกี่ยวกับสถานะฝ่ายวิญญาณของพวกเขา จริงๆแล้วพวกเขากำลังถามว่า "ท่านหมายความว่าพวกเราที่เป็นอาจารย์สอนพระราชบัญญัติเป็นคนตาบอดหรือ? ว่าพวกเราไม่เข้าใจสิ่งต่างๆของโมเสสศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ?" ("ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่ายิว และพึ่งพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด"-โรม 2:17) ในความคิดเห็นของพวกเขาเอง คนที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและเย่อหยิ่งเหล่านี้เป็น*ผู้อารักขาความสว่างนั้น* และเย้ยหยันความคิดที่ว่าจะมีใครมาเรียกพวกเขาว่า*ตาบอด!*

ข้อ 41: *"พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า 'เรามองเห็น' เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่"*

พระเยซูให้คำตอบอันน่าทึ่งแก่เหล่าศัตรูของพระองค์! พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ถ้าพวกท่าน**ตาบอด**ก็คงดีกว่าตั้งเยอะ! ถ้าพวกท่านเห็นแล้วว่าพวกท่านตาบอดและยอมรับสารภาพมัน, ถ้าพวกท่านมาหาความสว่างนั้น พวกท่านก็คงไม่มีความผิดในบาปนั้นที่จะทำให้พวกท่านถูกพิพากษา, คือบาปแห่งความไม่เชื่อ ขอทานผู้น่าสงสารคนนี้ได้รับสารภาพอย่างเปิดเผยแล้วว่าเราคือพระเมสสิยาห์, พระบุตรของพระเจ้า, แต่*พวกท่าน*ปฏิเสธที่จะเชื่อ *ดังนั้นบาปของพวกท่านจึงยังมีอยู่*, บาปที่ใหญ่โตที่สุดที่มนุษย์จะกระทำต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้"

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ทรงหมายความว่าความไม่รู้ทำให้มนุษย์พ้นจากความผิด พระองค์ทรงหมายความว่าคนที่เป็นคนบาปอย่างเปิดเผย, มีความผิดและสมควรตกนรก, ก็เปิดรับต่อข่าวประเสริฐมากกว่าคนเหล่านั้นที่เป็นคน "เคร่งศาสนาแต่หลงหาย" คนที่ใจแข็งมากที่สุดต่อข่าวประเสริฐคือคนเคร่งศีลธรรมที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและมั่นใจในตัวเองที่กำลังวางใจในการทำความดีต่างๆ, การดำเนินชีวิตแบบเที่ยงตรง-หรืออาจในข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นลูกหลานของเหล่าผู้รับใช้, พวกมิชชันนารี, และเหล่าผู้นำในคริสตจักร คนแบบนั้นจะให้การว่าตัวเองเป็น "คนดี" มาตลอด, เขาไม่เคยทำบาปเป็นนิสัย, และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ต้องการสิ่งที่เขาเรียกว่า "ศาสนาโรงฆ่าสัตว์" มันเกือบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้คนแบบนั้นฟังข่าวประเสริฐและทำให้พวกเขาตระหนักว่าพวกเขาเป็นคนที่หลงหายและต้องการพระผู้ช่วยให้รอด คริสตจักรหลายแห่งในอเมริกาวันนี้เต็มไปด้วยผู้คนที่ได้ "เข้าร่วม" กับคริสตจักร, พวกเขาได้รับบัพติศมาโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง, พวกเขาเข้าร่วมการประชุมนมัสการต่างๆ, ถวายทรัพย์จากรายได้ของตนและสละเวลาของตน-แต่พวกเขาไม่เคยมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเยซูเลย! ความรอดไม่ได้มาโดยการดำเนินชีวิต, การถวายทรัพย์, การกระทำหรือ**การไม่กระทำ**; มันมาโดยการต้อนรับพระเยซู: "แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า" (ยอห์น 1:12, 13)

คนๆหนึ่งที่เกิดมาในป่าดงดิบที่มืดที่สุดของแผ่นดินโลกและไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ ก็ดีกว่าคนที่เคยได้ทราบความจริงแล้วและ*ปฏิเสธ*มัน การมีชีวิตอยู่และตายไปโดยที่ไม่เคยเห็นพระคัมภีร์เลยสักเล่มหรือได้ยินพระนามของพระเยซูเลยก็ดีกว่าการอยู่ในอเมริกา-ดินแดนแห่งพระคัมภีร์ที่เปิดออก, ดินแดนที่มีคริสตจักรอยู่บนเกือบทุกหัวมุมถนน-และปฏิเสธความรอดที่ถูกซื้อโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระเยซู! ผู้คนจะถูกพิพากษาตามความสว่างนั้นที่พวกเขา*ปฏิเสธ*, ตามความจริงนั้นที่พวกเขาได้ทราบแต่ปฏิเสธที่จะรับ "และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก..." (ลูกา 12:48)

การอัศจรรย์นี้, คือการเปิดตาของชายคนหนึ่งที่ตาบอดตั้งแต่เกิด, มีนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่เพราะว่ามันนำเสนอภาพที่งดงามของการให้ความกระจ่างแก่ใจและวิญญาณในความรอดของคนบาปคนหนึ่ง คนไม่เชื่อทุกคนตาบอด (2 คร. 4:3, 4) แต่เมื่อคนใดเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า-ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก-เขาก็เดินในความสว่างนั้นเพราะว่าเขากลายเป็น*ลูก*ของความสว่างแล้ว

มันน่าสนใจมากที่สุดสำหรับผมที่พระคัมภีร์ไม่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมใดๆเกี่ยวกับชายผู้นี้ที่ถูกรักษาให้หายจากการตาบอดของเขา-ข้อพิสูจน์เพิ่มเติมที่ว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ ด้วยว่าถ้าคนปกติธรรมดาได้เขียนเรื่องราวนี้ พวกเขาก็คงเขียนต่อด้วยข้อมูลอ้างอิงอื่นๆอย่างแน่นอน ชายที่ได้รับการรักษาให้หายผู้นี้ก็คงจะถูกเรียกตัวให้ไปให้การในที่ประชุมใหญ่ๆและคงจะถูกใช้งานในหลายโอกาสเพื่อเป็นตัวอย่าง; แต่ในการรับใช้ของพระเยซูมันไม่ใช่แบบนั้น *คนจำนวนมาก*เชื่อและได้รับการรักษาให้หายผู้ซึ่งชื่อของพวกเขาไม่ถูกบันทึกในพระวจนะของพระเจ้า: "มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง *ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น* เอเมน" (ยอห์น 21:25)

คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถกล่าวร่วมกับชายผู้นี้ที่ได้รับการรักษาให้หายจากการตาบอดว่า "สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้า**ทราบ**ก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่**เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้**!" ขณะที่พวกเราเคยตายไปแล้วในการละเมิดและการบาปต่างๆ **เดี๋ยวนี้**พวกเรามีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า ขณะที่พวกเราเคยถูกจองจำโดยซาตาน ความจริงได้ปลดปล่อยพวกเราให้เป็นไทแล้ว ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณไม่รู้ว่าคุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแน่นอนพอๆกับที่ชายคนนี้ได้ทราบว่าเขาได้รับการมองเห็นฝ่ายร่างกายของตนแล้ว ผมก็ขอร้องคุณให้หาที่เงียบๆและคุกเข่าลงต่อหน้าพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่เปิดออก, ให้ความเชื่อของคุณอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูและยอมให้พระองค์เสด็จเข้ามาในใจของคุณเดี๋ยวนี้ จากนั้นคุณเองก็สามารถกล่าวได้ว่า "ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่**เดี๋ยวนี้**ข้าพเจ้ามองเห็นได้!"

บทที่ 10

10:1 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มิได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร
10:2 แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ
10:3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป
10:4 เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน
10:5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า”
10:6 คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย
10:7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย
10:8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา
10:9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร
10:10 ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์
10:11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ
10:12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป
10:13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย
10:14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา
10:15 เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ
10:16 แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว
10:17 ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก
10:18 ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชานี้เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”
10:19 พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก
10:20 พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม”
10:21 พวกอื่นก็พูดว่า “คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ”
10:22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว
10:23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน
10:24 แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า “จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด”

10:25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา
10:26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว
10:27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา
10:28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้
10:29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้
10:30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”
10:31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย
10:32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า”
10:33 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า “เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า”
10:34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ’
10:35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้
10:36 ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ
10:37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย
10:38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”
10:39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้
10:40 พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น
10:41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง”
10:42 และมีคนหลายคนที่นั่นได้เชื่อในพระองค์

ผมอยากชี้ให้เห็นสามสิ่งเกี่ยวกับข้อพระคำเก้าข้อแรกของบทนี้:

1. ข้อพระคำตรงนี้เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับบทก่อนหน้า; ว่าที่จริง พระเยซูทรงตำหนิพวกฟาริสีเหล่านั้นต่อไปเพราะการกระทำของพวกเขาที่มีต่อชายผู้ที่เกิดมาตาบอดคนนั้น ประโยคเปิดของบทที่ 10 ควรถูกอ่านว่าต่อเนื่องจากพระคำข้อปิดท้ายของบทที่ 9 โดยไม่มีการพักหรือการแยกจากกัน ดังนั้นเราก็จะอ่านว่า

“ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า...”

2. เราพบคำอุปมาหนึ่งในข้อพระคำตอนนี้-และเช่นเดียวกับคำอุปมาทุกเรื่องของพระเยซู มันนำเสนอบทเรียนหลักเรื่องเดียว เมื่อเราทราบเช่นนี้แล้ว เราก็ต้องระวังที่จะไม่ “ชะโงกออกข้างนอก” ไปมองทุกรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ; เราต้องไม่ยึดความจริงหรือจับพระวจนะอย่างผิดๆเพื่อที่จะใส่ความหมายฝ่ายวิญญาณเข้ากับทุกส่วนเล็กๆของภาพที่ถูกนำเสนอในคำอุปมาเรื่องนี้ ในข้อพระคำตอนนี้เป็นพิเศษ บทเรียนทั่วไปก็คือว่าพระคริสต์ทรงชี้ให้เห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างคริสตจักรกับฝูงแกะ คริสตจักรคือฝูงที่พระเจ้าทรงเรียกและทรงรวบรวมผู้คนทั้งหมดของพระองค์เข้าไว้ข้างใน พระเยซูทรงแสดงตัวพระองค์เองว่าเป็น**ประตู**สู่ฝูงนั้น และไม่มีทางเข้าอื่นสู่คริสตจักรแท้ ผู้ใดก็ตามที่เข้าก็ต้องเข้ามาทางพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นทางนั้นเสมอมา-ใช่แล้วครับ ตั้งแต่สวนเอเดนเลยด้วยซ้ำ เหล่าผู้เชื่อสมัยพันธสัญญาเดิม*มองไปข้างหน้า*ยังการเสด็จมาของพระเมษโปดก, ผู้เชื่อสมัยพันธสัญญาใหม่มอง*ย้อนกลับไป*ยังกลโกธาซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูทรงชำระหนี้บาปแล้ว

3. เป้าหมายของพระองค์ในการประทานคำอุปมานี้แก่เหล่าศัตรูของพระองค์ก็คือ เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาช่างไม่เหมาะสมจริงๆที่จะเป็นเหล่าผู้นำและครูสอนในอิสราเอล พวกเขาไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงและงานของเหล่าผู้เลี้ยงรองของพระเจ้าและดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้รับตำแหน่งของตนในจิตวิญญาณที่ถูกต้อง

คุณจะสังเกตเห็นเช่นกันว่าในเก้าข้อแรกของบทนี้ พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่า “ประตู”-และประตูอย่างเดียวเท่านั้น พอถึงข้อ 11 พระองค์ถึงทรงเรียกพระองค์เองว่าผู้เลี้ยงที่ดี

คำเทศนาของพระคริสต์เรื่องคุณสมบัติของผู้เลี้ยงที่ดี

ข้อ 1: *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มิได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร”*

“แท้จริงแล้วสองรอบ” (“เราบอกความจริง”) เกริ่นนำความจริงประการหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบที่เข้าใจง่าย, ภาพประกอบที่เข้ากันกับชีวิตประจำวันของเหล่าผู้ฟังของพระองค์ พระองค์กำลังตรัสแก่ผู้คนที่คุ้นเคยกับแกะและคอกแกะ และพวกเขาทราบดีว่าใครก็ตามที่พยายามเข้าคอกแกะโดยการปีนข้ามกำแพง (แทนที่จะเข้าทางประตู) ก็จะถูกสงสัยว่าเป็นขโมย ผู้เลี้ยงแกะก็เข้าทางประตูเสมอ โดย*ไม่เคย*เข้าโดยการปีนข้ามรั้วเลย

พวกฟาริสีเหล่านั้นอ้างตัวว่าเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ, อาจารย์, และผู้อารักขาพระราชบัญญัติของพระเจ้า-แต่พวกเขาไม่เคยถูกแต่งตั้งให้เป็นเช่นนั้นโดยพระเยซูเจ้าเลย; พวกเขาได้เข้าตำแหน่งเหล่านั้นโดยใช้วิธีอื่นๆที่ไม่ใช่สิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณหรือจากพระเจ้า และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเป็นขโมยและโจรฝ่ายวิญญาณ แทนที่จะ*ช่วยเหลือ*ดวงวิญญาณทั้งหลายให้ได้รับความรอด พวกเขากำลัง*ปล้น*ดวงวิญญาณเหล่านั้นจากโอกาสที่จะได้รับความรอดเพราะว่าพวกเขากำลังสอนประเพณีต่างๆของมนุษย์ ศิษยาภิบาลและอาจารย์ที่แท้จริงในคริสตจักรก็ได้รับการแต่งตั้ง, เจิมตั้ง, และรับมอบหมายหน้าที่จากพระเจ้าและถูกนำพาโดยพระ

วิญญาณ มีคนมากมายวันนี้ที่ได้เข้าสู่งานรับใช้โดยวิธีอื่นๆที่ไม่ผ่านเข้าทางประตูนั้น พวกเขาเข้าสู่งานรับใช้-ไม่ใช่โดยการแต่งตั้งจากพระเจ้า-แต่โดยการตัดสินใจเลือก "อาชีพ" หรือด้วยเหตุผลอื่น

"คอกแกะ" ในที่นี้คือ คริสตจักรที่แท้จริง และคนเหล่านั้นที่อยากจะเข้าก็ต้องเข้าทางประตูนั้น, พระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นทางนั้น, เป็นความจริง, และเป็นชีวิต; ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากโดยทางพระองค์ คนที่เป็นขโมยและโจรฝ่ายวิญญาณคือ ผู้ที่พยายามเข้าสวรรค์โดยทางการเป็นสมาชิกคริสตจักร, การรับบัพติศมาด้วยน้ำ, การดำเนินชีวิตที่ดี, การให้ด้วยใจกว้าง, การปฏิบัติตามกฎทองคำนั้น, โดยพยายามที่จะรักษาพระราชบัญญัติของโมเสส, หรือโดยวิธี*อื่น*ใดนอกจากโดยและผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ผู้ทรงเป็น***ประตู***นั้น คนแบบนั้นจะเอาปืนจ่อพระพักตร์พระเยซูและขโมยสิ่งที่พระองค์เพียงผู้เดียวสามารถซื้อได้ (และทรงซื้อแล้ว)-*ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์!*

การดูแลรักษาแกะเป็นเรื่องปกติธรรมดาในปาเลสไตน์ และผู้คนที่พระเยซูตรัสคำอุปมานี้ก็เข้าใจความหมายที่พระองค์ต้องการจะสื่อมากกว่าที่พวกเราส่วนใหญ่จะเข้าใจ พวกคนเลี้ยงแกะ, คอกแกะ, ขโมยที่ปีนข้ามกำแพงแทนที่จะเข้าทางประตู, เป็นคำที่พวกยิวคุ้นเคยดีและพวกเขาก็เข้าใจอย่างครบถ้วนว่าพระเยซูกำลังตรัสอะไร (ศึกษาบทที่ยี่สิบสามทั้งบทของเยเรมีย์, บทที่สามสิบสี่ทั้งบทของเอเสเคียล, และบทที่สิบเอ็ดของเศคาริยาห์)

ใช่แล้วครับ พวกสมาชิกสภาซานเฮดรินทราบดีถึงนิสัยเหล่านั้นของคนเลี้ยงแกะและกฎต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคอกแกะ พวกเราถูกสั่งให้ "ฉลาดเหมือนงูและไม่มีพิษภัยเหมือนนกเขา" และพระเยซูก็ทรงเป็นแบบนั้นเลย ถ้าพระองค์ทรงมองเข้าไปในใบหน้าของพวกอาจารย์และผู้นำเหล่านั้นในอิสราเอลและตรัสว่า "**พวกเจ้า**เป็นขโมยและโจร!" พวกเขาก็คงทำหน้าบูดบึ้งใส่พระองค์ด้วยความเดือดดาลไปแล้ว; แต่เพราะคำสอนที่เรียบง่ายของคำอุปมาเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงชี้ให้พวกเขาเห็นโดยอ้อมว่าพวกเขาเป็นพวกขโมยและโจรฝ่ายวิญญาณ-และผมเชื่อว่าพวกเขาเข้าใจความหมายของพระองค์

มีหลายครั้งที่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องร้องเสียงดังและไม่ยับยั้งไว้; ประกาศพระวจนะในเวลาที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส; ตักเตือน, ตำหนิ, เตือนสติ ในหลายคราวพระเยซูทรง*ตำหนิ*อย่างรุนแรง เราคงไม่อ่านเจอถ้อยคำที่รุนแรงและบาดลึกมากไปกว่าที่พระองค์ตรัสในมัทธิว 23 พระวจนะอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปนของพระเจ้าย่อมตัดจนขาด-มันคมยิ่งกว่าดาบสองคม และเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าก็ได้รับบัญชาให้*เทศนา*พระวจนะ พวกเรามีคำเทศนาเคลือบน้ำตาลและจุ่มช็อคโกแลตมากเกินไปแล้ววันนี้ เราต้องการไฟนรกและกำมะถันที่พลุ่งออกมาจากธรรมาสน์มากขึ้นและการออมชอมน้อยลง

เมื่อเราศึกษาการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู เราก็พบว่าพวกครูสอนเท็จทำให้พระองค์ไม่พอใจมากที่สุด พระองค์ทรงตำหนิพวกผู้พยากรณ์เท็จและพวกผู้เลี้ยงปลอมอย่างรุนแรง ที่พระองค์ทำแบบนั้นก็ถูกต้องแล้ว ด้วยว่าครูสอนเท็จเป็นบุคคลที่อันตรายมากที่สุดบนแผ่นดินโลก พวกโจรปล้นธนาคารเอาเงินไปจากผู้คน, พวกย่องเบาที่บุกรุกเข้าไปในบ้านเรือนและขโมยเสื้อผ้า, เครื่องเพชร, และทรัพย์สินส่วนตัวก็ขโมยสิ่งที่สามารถถูกทดแทนได้; แต่*โจรฝ่ายวิญญาณ*, ครูสอนเท็จ, ปล้นเอาสิทธิ์ที่จะมีชีวิตนิรันดร์ไปจากผู้คน และคนเหล่านั้นที่ติดตามครูแบบนั้นก็จะถูกพรากสิ่งอันมีค่ามากที่สุดเท่าที่มนุษย์จะครอบครองได้! ในมัทธิว 16:26 องค์พระผู้

เป็นเจ้าเองตรัสว่า *"เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา"*

คำกรีกที่แปลเป็น *"ขโมย"* ในพระคำข้อนี้มีความหมายว่า "การหลอกลวงแบบลับๆและความไม่ซื่อตรง" และคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น *"โจร"* ก็บอกเป็นนัยมากกว่าความรุนแรงแบบเปิดเผย มีครูสอนเท็จอยู่มากมายหลายชนิด บางคนพูดจาโผงผาง, มีใจกล้า, และโอ้อวดเกี่ยวกับแนวคิดเสรีของพวกเขา คนเหล่านี้ภาคภูมิใจยิ่งนักในการปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี, การดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ คนอื่นๆก็แยบยล; พวกเขานุ่งห่มหนังแกะมาแต่ภายในพวกเขาคือสุนัขป่าที่ดุร้าย คนเหล่านี้เป็นอันตรายมากที่สุด พวกเขาเป็นนักเทศน์ที่มีการศึกษาในธรรมาสน์ทั้งหลายทั่วดินแดนนี้ในวันนี้ผู้ซึ่งเทศนาความจริงแค่มากพอที่จะนำผู้คนเข้าสู่ความเท็จ พวกเขากล่าวสิ่งดีๆเกี่ยวกับพระเยซู, พวกเขาพูดถึงพระองค์โดยใช้คำพูดสวยหรูว่าทรงเป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่, หรือเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่ด้วยซ้ำ; แต่เมื่อพวกเขาถูกต้อนให้ประกาศสิ่งที่พวกเขาเชื่อจริงๆ พวกเขาก็ได้แต่สารภาพว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง-และนั่นก็เป็นความจริง พระองค์**ทรงเป็น**บุรุษผู้ยิ่งใหญ่**ในตอนนั้น** แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมากกว่านั้น: **พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง**-และนี่เป็นสิ่งที่พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมจะปฏิเสธ

"มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางเหล่านั้นแห่งความมรณา" (สภษ. 16:25) มี*ทางหนึ่ง* (เอกพจน์) ที่ดูเหมือนถูกสำหรับ*คนๆหนึ่ง* (บุคคลผู้หนึ่ง) ผู้คนมากมายวันนี้ได้คิดค้นทางต่างๆของพวกเขาเองขึ้นมา โดยตีความพระคัมภีร์ให้สอดคล้องกับความคิดและหลักคำสอนต่างๆของพวกเขาเอง และมันไม่ควรเป็นเช่นนี้เลย เราจะต้องศึกษาและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง เราจะต้องไม่บิดเบือน, ดัดแปลง, เพิ่มเข้าหรือตัดออกจากพระวจนะของพระเจ้าเพื่อที่จะทำให้มันสอดคล้องกับความปรารถนาต่างๆของตัวเราหรือ "ศาสนา" ส่วนตัวของเราเอง จงสังเกตว่า พระคำข้อนี้ที่เพิ่งถูกยกมาจากสุภาษิตกล่าวว่า "มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มัน*สิ้นสุดลง*ที่**ทางเหล่านั้น** (พหูพจน์) *แห่งความมรณา"* "ทางเหล่านั้น" ทั้งหมดเป็นทางทั้งหลายแห่งความมรณา; มีทางแห่งชีวิต**ทางเดียว**เท่านั้น และพระเยซูทรงเป็น**ทาง**นั้น ไม่มีประตูอื่นใดที่เราจะสามารถเข้าสวรรค์ได้ "ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า" (กิจการ 4:12) ผู้รับใช้คนใดที่เทศนาหลักคำสอนอื่นใดก็เป็นขโมยและโจร และเขาจะทนทุกข์การพิพากษาปรับโทษในนรก

ข้อ 2: *"แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ"*

ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงของฝูงแกะนั้น-ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลแกะ-ก็มีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะเข้าไปในคอกแกะทางประตูนั้น และไม่กลัวที่จะถูกพบเห็นว่าทำเช่นนั้น

ในพระคำข้อนี้ พระเยซูไม่ได้กำลังตรัสถึงพระองค์เอง แต่ตรัสถึง*เหล่าผู้เลี้ยงรอง*ของพระเจ้า พระองค์ตรัสถึงพระองค์เองในภายหลัง, ในข้อ 11, แต่ในข้อนี้พระองค์ทรงเป็น*ประตู*ที่คนอื่นๆเข้ามาทางนั้น ผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐก็เข้าคริสตจักรโดยทางประตูนั้น, พระเยซูคริสต์เจ้า-และเพราะว่าเขาเข้าโดยทางประตูนั้น เขาจึงเป็น*ผู้เลี้ยงที่แท้จริง*คนหนึ่ง, ผู้หนึ่งที่รักและดูแลฝูงแกะนั้น คนเหล่านั้นที่เข้าสู่งานรับใช้โดย

ทางความทะเยอทะยานส่วนตัว, เพราะรักความสบาย, หรือด้วยเหตุผลอื่นใดนอกจากเพื่อนำผู้คนมาถึงพระเยซูก็เป็นขโมยและโจร เหล่าผู้เลี้ยงที่แท้จริงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง

ข้อ 3: "*นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป*"

ในที่นี้เราเห็นลักษณะเฉพาะตัวสี่ประการของผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง-ลักษณะเฉพาะตัวต่างๆที่ขโมยหรือโจรไม่มี:

1. "*นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น*" ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงก็เป็นผู้ที่นายประตูรู้จัก เขาเข้าไปทางประตูนั้น, เขาไม่พยายามปีนข้ามกำแพง

2. "*แกะย่อมฟังเสียงของท่าน*" แกะจำเสียงของผู้เลี้ยงที่แท้จริงคนนั้นได้, พวกมันฟังเขา, พวกเขาเชื่อฟังสิ่งที่เขากล่าว

3. "*ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน*" ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงย่อมรู้จักเหล่าสมาชิกแห่งฝูงแกะของเขาเป็นรายตัว

4. "*ท่าน...นำพวกแกะออกไป*" ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงย่อมนำฝูงแกะไปยังทุ่งหญ้าอันดี; เขาอยากได้อาหารดีๆสำหรับพวกแกะ, เพื่อที่พวกแกะจะได้*เติบโต*และสุขภาพดีและแข็งแรง

คอกแกะในซีกโลกตะวันออกมีกำแพงสูงและแข็งแรงปิดล้อม และมีนายประตูคนหนึ่งคอยเฝ้าตอนกลางคืนเพราะว่าฝูงแกะไม่สามารถถูกปล่อยไว้ตามลำพังอย่างปลอดภัยได้ มันเป็นหน้าที่ของนายประตูที่จะเฝ้ายามฝูงแกะจนรุ่งเช้าและจากนั้นจึงเปิดประตูรั้วให้แก่พวกผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง ซึ่งผ่านเข้าไปในคอกแกะนั้นอีกครั้งเพื่อมารับแกะของพวกเขาไป พวกคนเลี้ยงแกะเหล่านั้นรู้จักแกะแต่ละตัวในฝูงของตน; บ่อยครั้งพวกเขาตั้งชื่อให้แกะแต่ละตัว และแกะเหล่านั้นก็*รู้จัก*ชื่อของพวกมัน

พวกผู้เลี้ยงแกะในซีกโลกตะวันออก*นำ*แกะของพวกเขาไป, พวกเขาไม่ไล่ต้อนพวกมัน ตอนที่ผมไปเยือนปาเลสไตน์ ผมได้เห็นพวกคนเลี้ยงแกะให้ฝูงแกะของพวกเขากินหญ้าที่ตีนภูเขาเนโบ และเมื่อดวงอาทิตย์เริ่มคล้อย พวกเขาก็ส่งเสียงเรียกไปยังแกะเหล่านั้นที่กำลังกินหญ้าอยู่ในหุบเขานั้น, ฝูงแกะทั้งหมดที่ปะปนกันขณะที่พวกมันกินหญ้า แต่เมื่อผู้เลี้ยงแกะแต่ละคนส่งเสียงเรียกอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเขาเอง แกะแห่งคอกของเขาก็ตามเขา โดยทิ้งฝูงแกะที่ปะปนกันเหล่านั้นและตามเสียงของผู้เลี้ยงที่พวกมันรู้จัก ไม่แปลกใจเลยที่ดาวิดกล่าวว่า "**พระเยโฮวาห์**ทรงเป็นผู้เลี้ยง**ของข้าพเจ้า**...พระองค์ทรงนำข้าพเจ้า"

"*นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น*" มีการตีความและความเห็นหลากหลายแบบเกี่ยวกับว่า "*นายประตู*" เป็นใคร ส่วนตัวแล้ว ผมไม่คิดว่ามันบิดเบือนพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่านายประตูผู้นี้คือ**พระเยซู** ผมเชื่อว่าความหมายที่แท้จริงตรงนี้ก็คือว่า ผู้เลี้ยงที่แท้จริงคนหนึ่งไม่เพียงเข้าไปโดยทางที่ถูกต้องเท่านั้น (ผ่านเข้าทางประตูนั้น) แต่ยังมีการอำนวยความสะดวกทุกอย่างสำหรับการเข้าไปของเขาด้วย-นั่นคือ เขาถูกแต่งตั้ง, เจิมตั้ง, ได้รับมอบหมายหน้าที่, และถูกส่งไปโดยพระเจ้า; และ*พระองค์ผู้ทรงแต่งตั้งก็ทรง**เปิดประตูนั้น**เช่นกัน* ในวิวรณ์ 3:8 เราอ่านว่า "เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด *เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้*

ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้รักษาคำของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา”

ข้อ 4: *“เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน”*

พระคำข้อนี้บรรยายลักษณะผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงและสัตย์ซื่อต่อไป เมื่อผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงนำแกะของเขาจากคอกแกะไปยังทุ่งหญ้า เขาก็เดินนำหน้าพวกมันและนำพวกมัน “ไปในทุ่งหญ้า*เขียวสด”*

ในดินแดนต่างๆของพระคัมภีร์พวกคนเลี้ยงแกะ*เดินนำหน้า*แกะเสมอ; พวกเขาไม่เคย*ต้อน*พวกแกะเลย ดังนั้นผู้เลี้ยงแกะจึงไม่ขอให้แกะของเขาไปในที่ๆเขาไม่เคยไปก่อนพวกมัน นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับพระผู้เลี้ยงที่ดีของเรา, พระเยซูคริสต์เจ้า **พระองค์**ได้ทรงดำเนินในการเดินทางบนโลกนี้ก่อนที่พระองค์ทรงขอให้เราเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ “เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้กอปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน” (ฮบ. 2:17) พระเยซูทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างพวกเรา ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงปราศจากบาป พระองค์*ได้ทรงชนะ*โลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้ว-และพระองค์จะไม่มีทางขอให้เราเดินมากกว่าที่พระองค์ได้เดินนำหน้าเราไปแล้วสักก้าวเดียว!

“แกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน” ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในพวกเขา และด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วจึงจะได้ยินเสียงของผู้เลี้ยงแท้คนหนึ่ง เมื่อความจริงถูกเทศนาจากธรรมาสน์ ลูกของพระเจ้าคนนั้นก็*รู้จัก*ความจริงนั้น ด้วยว่า “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม. 8:16) ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณไม่สามารถแยกแยะเสียงของผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงคนหนึ่งได้, ถ้าคุณไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างความจริงกับความเท็จได้ ผมก็เกรงว่าคุณไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย!

ข้อ 5: *“คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า”*

ในพระคำข้อนี้พระเยซูทรงนำมาสู่ข้อสรุปของการนำเสนอเรื่องผู้เลี้ยงแกะแท้และฝูงแกะของเขา พวกยิวเหล่านั้นรู้ว่า*พวกแกะ*คุ้นเคยกับเสียงของ*ผู้เลี้ยงแกะคนเดียว*และจะไม่ยอมเชื่อฟังเสียงของคนแปลกหน้า ในทางตรงข้าม พวกมันจะ*ตกใจกลัว*เพราะเสียงของคนแปลกหน้า นี่เป็นจริงเช่นกันในชีวิตของผู้เชื่อ เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในใจของลูกของพระเจ้าทุกคน ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจึงจะไม่เชื่อฟังเสียงของผู้เลี้ยงปลอม จำไว้ว่า “พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในวิถีต่างๆแห่ง*ความชอบธรรม”*-ไม่ใช่ในวิถีต่างๆแห่งความเท็จ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปิดเผยครูสอนเท็จ: “ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และพวกท่านก็รู้ทุกสิ่ง” (1 ยอห์น 2:20)

ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าคนว่ากันว่าแกะเป็นสัตว์ที่โง่ที่สุด พวกมันมีลักษณะเฉพาะตัวที่น่าทึ่ง-ยกตัวอย่างเช่น พวกมันมีความสามารถที่จะได้ยินและจดจำเสียงของผู้เลี้ยงแกะของมันได้ *และพวกมันติดตามเสียงที่พวกมันรู้จัก**เท่านั้น*** ลูกแกะอายุหนึ่งวันตัวเล็กๆท่ามกลางแกะหลายพันตัวจะจำเสียงของแม่มันเองได้

ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อทั้งหลายย่อมรู้จักเสียงของพระเจ้า, เสียงของผู้เลี้ยงรองที่แท้จริงเมื่อพระเจ้าตรัสผ่านทางเขา ลูกๆของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระในพระโลหิตย่อมไม่พลัดหลงไปตามสิ่งที่เท็จ

ผู้เชื่อที่รัก ถ้าคุณกำลังเข้าร่วมกับคริสตจักรสมัยใหม่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ๆข่าวประเสริฐแบบเสรีนิยมถูกเทศนา, โดยปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี, การดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์, การลบมลทินด้วยพระโลหิต, การเสด็จกลับมาของพระเยซู-หรือหลักคำสอนพื้นฐานอื่นใดแห่ง "ความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนแล้ว" (ยูดาส 3) คุณก็ควร*ออกมาจากคริสตจักรนั้น!* คุณไม่ควรเปิดรับคำสอนผิดและมันเป็นบาปที่น่าเกลียดที่จะสนับสนุนผู้รับใช้คนใดหรือคริสตจักรใดที่คำสอนผิดถูกเทศนา (2 ยอห์น 7-11) คนที่หัวคิดดีๆย่อมไม่ฝากธุรกิจของตนไว้กับทนายความที่ได้ชื่อว่าเป็นคนไม่ซื่อตรง และเขาคงไม่ใช้บริการหมอที่ได้ชื่อว่าเป็น "หมอเถื่อน" เรายิ่งต้องระวังสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพแห่งจิตวิญญาณของเรามากกว่าเป็นล้านเท่าเมื่อเทียบกับสิ่งต่างๆของชีวิตนี้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกคุณบางคนกำลังถามว่า "ผู้รับใช้ของฉันเป็น*พวกเสรีนิยม* แต่เขาก็เทศนาข่าวประเสริฐบ้างนะ ดังนั้นฉันขอรับสิ่งดีและไม่เอาสิ่งเลวละกัน" แต่**พระเยซู**ตรัสว่าแกะของพระองค์จะ***หนีไปจาก****เสียงของพวกคนแปลกหน้า* การกำจัดสิ่งผิดออกไปและรับสิ่งดีนิดหน่อยเท่าที่มีไว้ยังไม่เพียงพอ พระวจนะของพระเจ้าบัญชาเราว่า "และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า" (อฟ. 5:11) เราถูกบัญชาเช่นกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด ...' (2 คร. 6:17) เราจะต้องหนีจากพวกครูสอนเท็จเหมือนกับที่เราจะหนีจากโรคร้ายหรือภัยอันตรายอื่นใดก็ตาม ด้วยว่า "และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย" (2 ทธ. 2:17)

เปาโลเขียนถึงพวกคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียว่า "ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมิใช่อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้ว*ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง* ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า *ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง*" (กท. 1:6-9)

ข้อ 6: "*คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย*"

พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวชัดเจนว่านี่เป็นคำอุปมา (คำกรีกที่ถูกใช้บอกเป็นนัยถึงเรื่องเล่าเปรียบเทียบหรือภาพเปรียบ) ถึงแม้ว่าพวกฟาริสีเหล่านั้นอาศัยอยู่ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูตรัสถึงและคุ้นเคยดีกับลักษณะเฉพาะตัวต่างๆของทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกล่าวถึง "*พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย*" ทำไมน่ะหรือ? เพราะว่าพวกเขาแกล้งโง่-เย่อหยิ่ง, เต็มล้นด้วยการคิดว่าตัวเองชอบธรรม พวกเขามองไม่เห็นตัวเองว่าแท้จริงแล้วพวกเขาเป็นอย่างไร-พวกขโมยและโจร (กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ) แม้ในขณะที่พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นผู้เลี้ยงและอาจารย์ พวกเขากำลังนำจิตวิญญาณหลายดวงไปสู่ความพินาศ

ไม่ใช่ไปสู่ความรอด พวกเขามองไม่เห็นว่าตัวเองขาดคุณสมบัติในการเป็นอาจารย์และผู้นำ และการกระทำต่างๆของพวกเขาก็พิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ใช่ผู้เลี้ยงของฝูงแกะนั้นที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาลืมเอเสเคียล 34 ไปเสียแล้ว; มิฉะนั้นพวกเขาก็คงเข้าใจอย่างชัดเจนถึงคำอุปมาที่พระเยซูเพิ่งตรัสแก่พวกเขา (กรุณาอ่านเอเสเคียล, บทที่ 34 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้)

ข้อ 7: *"พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย"*

ถึงแม้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทราบใจและความคิดของคนเหล่านี้ พระองค์ก็ทรงอธิบายความหมายของคำอุปมาที่พระองค์เพิ่งตรัสไปนั้น มนุษย์เชื่องช้าเสมอที่จะฟัง-และช้ากว่าที่จะ*เชื่อ* เราสามารถเรียนรู้บทเรียนหนึ่งในเรื่องความอดทนตรงนี้; เราควรเล่าเรื่องโบราณนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยทวนซ้ำข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอด โดยรู้ว่าพระวจนะจะถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า: "คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นฉันนั้น" (อสย. 55:11)

"***เราเป็นประตู****ของแกะทั้งหลาย*" ความจริงจังของคำตรัสนี้ ซึ่งถูกนำหน้าโดย "แท้จริงแล้วสองรอบ" เป็นสิ่งที่เราควรเน้นย้ำ: พระเยซู, *และ****พระองค์แต่เพียงผู้เดียว***, ทรงเป็นประตูที่*ทุกคน*ต้องเข้าไปหากพวกเขาอยากเข้ามาในคอกแกะของพระเจ้า ผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะ-ศิษยาภิบาล, อาจารย์, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, มิชชันนารี, ผู้เชื่อธรรมดา-ทุกคนต้องเข้ามาโดยทางพระเยซูคริสต์

เราควรสังเกตภาพประกอบเหล่านั้นที่งดงามและเปี่ยมด้วยความหมายที่พระเยซูทรงนำเสนอพระองค์เองและตำแหน่งของพระองค์แก่ชนชาติอิสราเอลในข่าวประเสริฐของยอห์น-นั่นคือ "ขนมปังแห่งชีวิต...น้ำที่มีชีวิต...ความสว่างของโลก...ประตูนั้น...ผู้เลี้ยงที่ดี"-และพวกยิวเหล่านั้น*น่า*จะเข้าใจความหมายของภาพเปรียบแต่ละอันเหล่านี้ขณะที่พระเยซูทรงเสนอพระองค์เองแก่พวกเขาในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา การเสนอพระองค์เองในฐานะประตูนั้น-ประตู**เดียว**นั้น-ที่นำเข้าสู่คอกแกะก็ตรงกับคำเตือนของพระองค์ในคำเทศนาบนภูเขานั้นเมื่อพระองค์ทรงประกาศว่า "จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย" (มธ. 7:13, 14)

ข้อ 8: *"บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา"*

คำกริยารูปปัจจุบันกาล ("เป็น") บ่งบอกว่าพระเยซูไม่ได้กำลังตรัสถึงพวกผู้พยากรณ์หรือใครก็ตามที่ได้มา "ก่อน" พระองค์จากมุมมองด้านเวลาหรือสถานที่ ดังนั้นพวกเราจึงต้องตีความ "*ก่อนเรา*" ใน*ความหมายอีกแบบหนึ่ง*นอกจากความหมายด้านเวลาหรือสถานที่ ผมเชื่อว่าสิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นถูกตั้งใจไว้สำหรับพวกฟาริสีเหล่านั้นที่พระองค์กำลังสนทนาด้วย ความหมายตรงนี้ก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ได้มาก่อนพระองค์*ในเกียรติยศหรือสิทธิอำนาจ,* คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ให้พระองค์มาเป็นที่หนึ่ง, แต่อ้างเกียรติยศเพื่อตัวพวกเขาเองแทนที่จะถวายเกียรติพระเยซู, คนเหล่านั้นที่ได้นำผู้คนไปในทางที่ผิด, โดยปรนนิบัติเป้าหมายของตัวพวกเขาเองแทนที่จะปรนนิบัติพระเจ้าและความจริงของพระองค์

คนเหล่านี้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอลที่ปิดอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้ไม่ให้ผู้อื่นเข้าไป เป็น "ขโมยและโจร" เพราะว่าพวกเขาก็ไม่ได้เข้าไปเองและไม่ยอมให้คนทั้งหลายที่กำลังเข้าไปได้เข้าไป (มธ. 23:13)

"แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา" "ฝูงแกะ" หมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว, ผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้า เช่น สิเมโอน, นางอันนา, และคนอื่นๆที่กำลังรอคอยพระเมสสิยาห์และมิได้หยุดที่จะมีความเชื่อว่าพระองค์จะเสด็จมา-และเมื่อพระองค์**เสด็จมาแล้ว** พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า:

"ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อ*สิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า* สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ *เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์"* (ลูกา 2:25-32)

"ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟานูเอลในตระกูลอาเชอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง" (ลูกา 2:36-38)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตจะไม่ "ฟัง" ครูสอนเท็จ พระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของผู้เชื่อแท้จะทรงเปิดเผยความเท็จที่กำลังถูกสอน แต่เราต้องจำไว้ว่าเหล่าสมาชิกคริสตจักรไม่ใช่*แกะ*เสมอไป; ไม่ใช่ทุกคนที่เข้าร่วมกับคริสตจักรได้รับความรอด เมื่อพระเยซูตรัสถึง "แกะ" พระองค์ก็ทรงหมายถึงเหล่าสมาชิกที่สัตย์ซื่อแห่งอาณาจักรของพระเจ้า, คนเหล่านั้นที่จำเสียงของผู้เลี้ยงแกะได้

ข้อ 9: *"เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร"*

สี่สิ่งที่น่าสนใจถูกบอกเป็นนัยในพระคำข้อนี้:

1. ทุกคนที่มาหาพระเยซูจะได้รับความรอด*เป็นรายบุคคล*

2. ทุกคนที่มาหาพระเจ้าโดยทางพระเยซูผู้ทรงเป็นประตู**นั้น**จะไม่เพียงได้รับชีวิตเท่านั้น แต่จะได้รับสามัคคีธรรมและการร่วมสนิทแบบใกล้ชิดกับพระเจ้าพระบิดาด้วย

3. ทุกคนที่มาหาพระเจ้าโดยทางพระเยซูจะ "เข้าออก" (บ่งบอกถึงทั้งความปลอดภัยและเสรีภาพ) และจะได้รับของประทานต่างๆเพื่อที่จะใช้เป็นพรแก่สมาชิกคนอื่นๆของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

4. ทุกคนที่มาหาพระเจ้าโดยทางพระเยซูจะพบอาหาร, การฟื้นจิตใจและวิญญาณให้สดชื่น-และ**พระองค์**ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถให้อาหารนั้นได้

เราสังเกตเห็นตรงนี้ว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่าถ้า*เพียงพวกฟาริสีที่มีความรู้เหล่านั้น*จะยอมเข้าไป พระองค์ตรัสว่า "ถ้า**ผู้ใด**เข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด" มันเป็นความจริงที่ว่าเมื่อพระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไปพระองค์ทรงสั่งพวกเขาว่า "อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย *แต่ว่าจงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า"* (มธ. 10:5, 6) แต่บัดนี้พระองค์ทรงเชิญชวนใครก็ได้และทุกคน, ผู้ใหญ่และผู้น้อย, คนชั่วหรือคนสะอาดและเที่ยงธรรม, คนรวยหรือคนจน, คนมีปัญญาหรือคนไร้ปัญญา, ทาสหรือไท, ผิวขาวหรือผิวสี, **ใครก็ได้**ที่ประสงค์จะเข้าสวรรค์โดยพระเยซูผู้ทรงเป็นประตูนั้นก็จะได้รับความรอด! แน่นอนว่านี่ทำลายหลักคำสอนเรื่องการลบมลทินแบบจำกัดจนสิ้นซาก-ที่สอนว่าบางคนถูกเลือกให้รับความรอดและคนอื่นๆ**ไม่**ถูกเลือก

การ "*เข้าออก"* บ่งบอกถึงเสรีภาพแบบที่เรามีในบ้านของเราเอง โดยแสดงออกถึงการร่วมสนิทอันอัศจรรย์และสามัคคีธรรมอันเปี่ยมสุขที่ผู้เชื่อมีกับพระคริสต์ กิจการ 1:21 พูดถึง "ตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้า*ได้เสด็จเข้าออกกับเรา"*

ในยอห์น 14:23 พระเยซูตรัสว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา *แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา"*

ในวิวรณ์ 3:20 เราอ่านว่า "ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู *เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา"*

การ "*พบอาหาร"* หมายถึงอาหาร, ความสุขสบาย, ความสดชื่น-ซึ่งทุกคนที่มาหาพระเยซูจะได้รับ

การ "*เข้าออกและพบอาหาร"* ชี้ไปยังความรักและการปกป้องที่พระเยซูทรงมีสำหรับแกะแต่ละตัวของพระองค์ คนที่เชื่อในพระเยซูก็กลายเป็น*ลูก*คนหนึ่ง ไม่ใช่*ทาส*คนหนึ่ง เขาเข้าและออกโดยมีความสุขกับเสรีภาพในแต่ละวัน พระเจ้าไม่ทรงกั้นรั้วไว้รอบลูกๆของพระองค์ พวกเขามีเสรีภาพและพวกเขาถูกนำและถูกปกป้องโดยพระผู้เลี้ยงที่ดี คำกล่าวที่แสนอัศจรรย์นี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหันความคิดของเราไปยังเพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสาม ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึงอย่างไม่มีข้อสงสัย:

"*พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ แม้ข้าพระองค์เดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์จะไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธารพระกรของพระองค์เล้าโลมข้าพระองค์ พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ขันน้ำของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่ แน่ทีเดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์"* (เพลงสดุดี 23)

"*ผู้เลี้ยงแกะ"* ในข้อ 2 คือผู้เลี้ยงรอง (ศิษยาภิบาล) ผู้ได้เข้าสู่คริสตจักรแล้วโดยทางพระเยซู ผู้ทรงเป็นประตูนั้น ผมแน่ใจว่าคุณสังเกตเห็นแล้วว่าตลอดข้อพระคำตอนนี้ มีการเน้นไปที่ "*เสียง*ของผู้เลี้ยงแกะ" และที่*การฟัง*เสียงนั้น-(และในกรณีนี้ "เสียง" ก็หมายถึงคำสอนของผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง) เขาเป็นผู้ที่เข้ามาทาง

ประตูนั้นแล้ว, เขาเป็นผู้ที่กล่าวถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินผ่านทางเสียงของพระผู้เลี้ยงใหญ่ นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงนั้น (ผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง) กล่าวพระวจนะของพระเจ้า อันเป็นการให้อาหารฝูงแกะของเขา แต่ผู้เลี้ยงแกะ*และแกะ*ต้องเข้าคอกแกะโดยทาง**ประตู**เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์เจ้า

เราควรสังเกตว่าประตูมีไว้เพื่อจุดประสงค์สองประการ: มันยอมให้*เหล่ามิตรสหาย*เข้ามาข้างใน และมันกันพวกศัตรูไว้*ข้างนอก ประตู*ไม่ใช่รูในกำแพง; รูในกำแพงคือ***ช่อง***ประตู *ประตู*คือโครงสร้างที่เคลื่อนไหวได้-แก้ว, ไม้, หรือโลหะ-ซึ่ง*ปิด*ช่องประตูนั้น มันเปิดและปิด และเมื่อ*ประตู*เปิด *ช่องประตู*ก็เปิด; แต่เมื่อประตูนั้นปิด มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าไปทางช่องประตูนั้น ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระเยซูทรงเป็น**ประตู**นั้น, พระองค์ผู้จะทรงรับเราไว้ถ้าเราเชื่อในพระองค์และวางใจพระองค์; แต่ถ้าเราปฏิเสธที่จะเชื่อ พระองค์ก็ทรงเป็นประตูนั้นที่จะปิดเพื่อกันเราออกจากสวรรค์ ประตูเดียวกันนี้ที่ยอมให้เราเข้าไป, โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์, ก็จะรับประกันว่าเรา**ไม่ได้**เข้าถ้าเราปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นประตูนั้น, ทางนั้น, ความจริงนั้น, ชีวิตนั้น พระองค์จะทรงเปิดทางไปสวรรค์แก่คนเหล่านั้นที่ฟังพระวจนะของพระองค์และเชื่อในพระองค์ ในมัทธิว 10:32, 33 พระองค์ตรัสว่า *"เหตุดังนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย"*

พระคริสต์พระผู้เลี้ยงที่ดีของเรา

ข้อ 10: *"ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์"*

ในพระคำข้อนี้และข้ออื่นๆที่ตามมา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปลี่ยนจากการตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็นประตูนั้นและทรงนำเสนอพระองค์เองว่าเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ในพระคำข้อนี้พระองค์ทรงเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเป้าหมายของผู้เลี้ยงปลอมกับเป้าหมายของพระองค์เองในการเสด็จเข้ามาในโลก

"ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย" ฉากหลังตรงนี้ยังเป็นภาพของคอกแกะเหมือนเดิม ซึ่งพระเยซูทรงใช้เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้เลี้ยงปลอมกับพระองค์เอง ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น ขโมยไม่ได้เข้าคอกแกะเพื่อผลประโยชน์ของฝูงแกะ แต่เพื่อผลประโยชน์ของ*ตัวเขาเอง*; เขามาไม่ใช่เพื่อที่จะช่วย แต่เพื่อทำร้าย พวกฟาริสีเหล่านี้เป็นครูสอนในศาสนาของพวกยิวเหล่านั้น*เพื่อที่จะตักตวงผลประโยชน์* พวกเขาสอนหลักคำสอนซึ่งทำลายจิตวิญญาณหลายดวงและนำคนเหล่านั้นให้หลงแทนที่จะช่วยพวกเขาให้รอด นี่ก็เป็นจริงในวันนี้ ในธรรมาสน์หลายแห่ง "พวกผู้เลี้ยงปลอม" ได้เข้าสู่การรับใช้เพื่อใช้มันแสวงหาผลประโยชน์ของตัวเอง ขณะที่เหล่าผู้เลี้ยง*แท้*ทุกคนอยู่ในงานรับใช้เพราะว่าพวกเขาเข้ามาทางประตูนั้นแล้ว และผู้รับใช้เหล่านั้นก็คิดถึงประโยชน์สุขของฝูงแกะของเขาอยู่ในใจเสมอ อัครทูตเปาโลเป็นผู้รับใช้แบบนั้น เขากล่าวว่า *"ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์"* (1 ทธ. 1:12)

ตรงข้ามกับผู้เลี้ยงปลอมเหล่านี้ (พวกขโมยและพวกโจร) พระเยซูทรงนำเสนอ*พระองค์เอง*และจุดประสงค์หลักของพระองค์ในการเสด็จจากพระทรวงของพระบิดาเพื่อเข้ามาในโลก: *"เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลาย*

จะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์" ขโมยมาเพื่อที่จะ*พราก*ชีวิต; พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะ*ประทาน*ชีวิต-ชีวิตที่ครบบริบูรณ์ ซึ่งเป็นสิทธิ์โดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน

"เขาทั้งหลาย" ในตอนท้ายของข้อที่เราศึกษาอยู่นี้หมายถึง *"**ผู้ใด**ก็ตาม"* ของข้อ 9-**ผู้ใด**ก็ตามที่ประสงค์จะเข้ามาข้างในโดยทางประตูนั้น

"อย่างครบบริบูรณ์" ชี้ไปยังพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า และสิ่งที่พระคุณนั้นจัดหาให้ "เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่*นำไปถึงความรอด*ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว *สอนให้เรา*ละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า *คอยความหวังอันมีสุข* และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็น*หมู่ชนพิเศษเฉพาะ*ของพระองค์ และเป็นคนที่ขวนขวายกระทำการดี" (ทต. 2:11-14)

พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่คนทั้งหลายจะมองเห็นทางแห่งชีวิตอย่างชัดเจนมากขึ้น-และแน่นอนว่าภาคพันธสัญญาใหม่ให้ภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับการไถ่, ความชอบธรรม, การนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม, และการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์มากยิ่งกว่าที่ถูกให้ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม ยกตัวอย่างเช่น *โยบ*ร้องออกมาว่า "ถ้ามนุษย์ตายแล้วเขาจะมีชีวิตอีกหรือ" (โยบ 14:14) แต่เรา**ทราบ**ว่าเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว, *"ดังนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา"* (1 ยอห์น 4:13) ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู-นำมาซึ่งการอภัยโทษ, สันติสุข, และความมั่นใจซึ่งวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาเดิมไม่มีจริงๆ เมื่อ*พระเยซู*เสด็จมาแล้ว ความสว่างและชีวิตก็มา (ยอห์น 1:4-9)

เปาโลเขียนถึงทิโมธี บุตรของเขาในงานรับใช้ว่า "เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้นและได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครทูต และเป็นครูของพวกต่างชาติ เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย **เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น**" (2 ทธ. 1:7-12)

ในโรม 5:15-21 เราอ่านว่า "แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว *มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก* และของประทาน

นั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่*ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม* เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว *มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์*) ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของคนๆเดียวฉันใด *ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต* เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่มิได้เชื่อฟังฉันใด *คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น* เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น *ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น* เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด ***พระคุณ****ก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น”*

ท่านผู้เชื่อที่รัก **คุณ**กำลังมีความสุขกับ*สิทธิแต่กำเนิดฝ่ายวิญญาณของคุณ* หรือการบังเกิดใหม่เป็นส่วนที่ขยายออกมาแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนของคุณ? หากนี่เป็นความจริง คุณก็กำลังถูกโกงอยู่! จงยอมจำนนตัวคุณอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้า-ร่างกายของคุณให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต, อวัยวะต่างๆของคุณให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม และ*ในทุกสิ่งที่คุณกระทำ* จงกระทำทุกสิ่งเพื่อเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า; และคุณจะรู้จักความชื่นชมยินดีที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้, ความมั่นใจที่ไม่อาจหวั่นไหวได้, และชีวิตที่ครบบริบูรณ์อย่างที่คุณไม่เคยรู้จักมันเลย พระเยซูได้เสด็จมา-ไม่เพียงเพื่อที่จะช่วยเราให้รอดเท่านั้น แต่เพื่อที่จะอวยพรเราเกินกว่าสิ่งใดที่เราจะคิดหรือทูลขอได้ด้วย; แต่พระองค์ไม่สามารถอวยพรลูกที่ซุกซนและเห็นแก่ตัวได้ เราต้องยอมจำนนทุกอย่างของเราต่อพระองค์หากเราหวังว่าจะมีความสุขกับสิทธิแต่กำเนิดฝ่ายวิญญาณของเรา

ข้อ 11: “*เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ”*

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “สำหรับทุกคนที่เชื่อในเรา เราเป็นแบบที่ผู้เลี้ยงแกะที่ดีคนหนึ่งเป็นแก่ฝูงแกะแห่งคอกของเขา ผู้เลี้ยงแกะที่ดีย่อมรักแกะของตน, เขาเฝ้าดูแลและปกป้องพวกมัน-และถ้าจำเป็น *เขาก็สละ****ชีวิต****ของตน*เพื่อพวกมัน”

ตอนที่ผมไปเยือนปาเลสไตน์ มิชชันนารีที่น่ารักคนหนึ่งซึ่งได้ใช้ชีวิตมานานสามสิบห้าปีในดินแดนนั้นเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง:

หลังจากที่เขาไปถึงในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไม่นาน เขาก็ไปเยี่ยมผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งตอนอาทิตย์ตกดินพอดีตอนที่พวกแกะกำลังถูกนำไปเข้าคอก ยกเว้นคอกแกะแบบปกติที่อยู่ในหรือใกล้เมืองเล็กๆ คอกแกะส่วนใหญ่-ซึ่งอยู่ในทุ่งนาหรือทะเลทราย-ก็ทำขึ้นด้วยพุ่มไม้หนามอย่างที่เคยถูกใช้ทำมงกุฎหนามให้พระเยซู พุ่มไม้เหล่านั้นถูกปลูกไว้ชิดกัน, พวกมันโตจนสูง, และหนามเหล่านั้นก็เป็นอันตรายจนสัตว์หรือคนไม่สามารถผ่านพวกมันเข้าไปได้โดยไม่ถูกหนามบาดเป็นแผลน่ากลัว

แต่มีช่องประตูอันหนึ่งในกำแพงหนามเหล่านี้ และผู้เลี้ยงแกะก็เข้าไปทางช่องประตูนี้, พวกแกะก็ตามเข้าไป, จากนั้นผู้เลี้ยงแกะก็เดินวนรอบและกลับมาที่ทางเข้า-แต่มิชชันนารีท่านนี้ไม่เห็นอะไรเลยที่ผู้เลี้ยงแกะ

จะใช้ปิดช่องประตูนั้น เขาจึงถามว่า “ประตูอยู่ไหนล่ะครับ? อะไรช่วยกันพวกสัตว์ล่าเหยื่อและพวกขโมยออกไป?”

ผู้เลี้ยงแกะชราคนนั้นก็นั่งลงในช่องประตูนั้น, วางเท้าของเขาพาดด้านหนึ่งของทางเข้านั้น, เอนหลังพิงอีกด้านที่เหลือ, เงยหน้ามองมาที่มิชชันนารีท่านนั้นและตอบกลับมาว่า “*ผม*นี่แหละเป็นประตู! ก่อนที่สิ่งใดหรือใครจะสามารถทำร้ายแกะตัวหนึ่งของผมได้ เขาก็ต้องข้ามผมไปก่อน”

ขณะที่ผมฟังมิชชันนารีท่านนี้เล่าเรื่องราวนี้ น้ำตาก็ไหลอาบแก้มของผม ผมชื่นชมยินดีและนมัสการช่างเป็นภาพอันงดงามของพระเยซู! พระองค์ตรัสว่า “เราเป็น**ประตู**นั้น” จากนั้นพระองค์ทรงนำเสนอพระองค์เองในฐานะ “ผู้เลี้ยงที่ดี” และพระองค์ได้ทรง**สละชีวิต**ของพระองค์เพื่อฝูงแกะจริงๆ พระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์เพื่อที่*พวกเรา*จะได้*มี*ชีวิต เพราะว่า**พระองค์**ทรงพระชนม์อยู่ **พวกเรา**จึงมีชีวิตอยู่-และไม่มีศัตรูใดสามารถขโมยเราไปจากพระองค์ได้เพราะว่าไม่มีศัตรูใดสามารถผ่านโดยข้ามหรือเข้ามาทางประตูนั้นได้, พระผู้เลี้ยงที่ดีผู้ทรงปกป้องเรา! ผมซาบซึ้งเหลือเกินที่ผมได้รู้จักพระองค์ในฐานะพระผู้เลี้ยงของผม ผมไม่กังวลเกี่ยวกับการเข้าสวรรค์ เพราะว่าผมมี**ประตู**สู่สวรรค์สถิตอยู่ในใจของผมแล้ว ถ้าคุณไม่มีพระคริสต์ในใจของคุณ คุณก็*ไม่มี*ความหวัง

พวกยิวเหล่านั้นเข้าใจภาพประกอบเรื่องผู้เลี้ยงที่ดีนี้ พวกเขาเข้าใจว่าโดยการนำเสนอพระองค์เองว่าเป็นผู้เลี้ยงที่ดี พระองค์กำลังประกาศตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา, ผู้เลี้ยงแห่งจิตวิญญาณของพวกเขา ในปฐมกาล 49:24 เราอ่านว่า “แต่ธนูของเขาเองยืนหยัดต่อสู้ ลำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (***ผู้เลี้ยงแกะ****คือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น*)” เพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสามเป็นหนึ่งในการนำเสนอที่ทรงพลังมากที่สุดของพระเยซูในฐานะผู้เลี้ยงที่ดีนั้น-และแน่นอนว่าพวกยิวเหล่านั้นคุ้นเคยดีกับหนังสือเพลงสดุดี บทที่สามสิบสี่ของเอเสเคียลก็คงทำให้พวกเขาคุ้นเคยกับการที่พระคริสต์ทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นผู้เลี้ยงที่ดีเช่นกัน (ผมแนะนำคุณแล้วให้ศึกษาบทนั้น แต่คงจะดีที่จะกลับไปและอ่านมันอีกรอบ)

“ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ” นี่แสดงให้เห็นความแตกต่างขั้นพื้นฐานระหว่างผู้เลี้ยงที่ดีกับผู้ที่รับจ้าง ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นจะทรงเสี่ยงชีวิตของพระองค์ เหมือนกับที่ดาวิดได้กระทำตอนที่เขาสู้กับสิงโตและหมีแทนที่จะยอมให้ลูกแกะแม้สักตัวเดียวถูกพรากไปจากเขา (1 ซมอ. 17:34-36) ลักษณะเฉพาะตัวต่างๆ ของผู้เลี้ยงแกะที่ดีพวกยิวเหล่านั้นก็รู้จัก, และพวกเขาเข้าใจว่าพระเยซูกำลังตรัสแก่พวกเขาว่า “เราได้มากระทำเพื่อพวกท่าน คือสิ่งที่ผู้เลี้ยงที่ดีกระทำเพื่อแกะของเขา เราได้มาตาย เพื่อที่จอมขโมยและจอมโจรนั้น, พญามาร, จะได้ไม่ทำลายพวกท่าน เราได้มาสละชีวิตของเราเพื่อที่พวกท่านจะมีชีวิต” แต่พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะฟังถ้อยคำของพระองค์; พวกเขาไม่มีความประสงค์ที่จะเห็นสิ่งที่พระองค์กำลังแสดงให้พวกเขาเห็น

ข้อ 12: “*แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป”*

ในที่นี้พระเยซูทรงชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “ผู้ที่รับจ้าง”-คนที่ถูกจ้างและได้รับค่าจ้างเพื่อดูแลฝูงแกะ-กับผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงซึ่งฝูงแกะเป็นของเขา และผู้ซึ่งจะปกป้องพวกมันด้วยชีวิตของเขา

"ผู้ที่รับจ้าง...เห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป" ผู้ที่รับจ้าง, ซึ่งดูแลฝูงแกะเพื่อเงินและไม่ใช่เพราะความรัก, ก็จะสนใจแต่*ผลประโยชน์ของตัวเอง*และจะวิ่งหนีไปและทิ้งฝูงแกะไว้ให้พวกสุนัขป่าเล่นงานตามใจชอบ ขณะที่ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง, ซึ่งดูแลแกะของเขาด้วยความรักและการอุทิศตัว, ก็จะอยู่ต่อและสู้, โดยยอมสละชีวิตของตนเพื่อปกป้องแกะของตน, หากจำเป็น

พวกยิวเหล่านั้นที่พระเยซูกำลังสนทนาด้วยเข้าใจความหมายของพระองค์ ด้วยว่ามีผู้ที่รับจ้างอยู่เป็นจำนวนมากท่ามกลางเหล่าผู้เลี้ยงแกะแห่งกรุงเยรูซาเล็ม บทที่สามสิบสี่ของเอเสเคียล (ซึ่งถูกอ้างอิงแล้ว) ให้ภาพที่มีรายละเอียดของผู้เลี้ยงแกะที่ไร้ความเชื่อ และด้วยเหตุนี้พวกฟาริสีเหล่านั้น, พวกนักเรียนที่ศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม, คงจะคุ้นเคยกับความหมายขององค์พระผู้เป็นเจ้าในที่นี้ พระองค์กำลังบอกพวกเขาว่าพวกเขาก็ไม่ได้ดีไปกว่าพวกผู้ที่รับจ้างซึ่งคงจะทิ้งฝูงแกะและยอมให้พวกสุนัขป่ามาเขมือบแกะเหล่านั้น; เพราะว่าพวกเขาเองก็แสวงหาผลกำไรของตน, พวกเขาเป็นคนเห็นแก่ตัว, คิดว่าตัวเองชอบธรรม, สนใจในสิ่งที่พวกเขาจะได้รับแทนที่จะสนใจในสิ่งที่พวกเขาจะ*ให้*ได้ และพวกเขาไม่ห่วงใยจิตวิญญาณของผู้คนเลย

มัทธิว 9:36 บอกเราว่าเมื่อพระเยซูได้เสด็จมาปรากฏตัวในการรับใช้ปวงชนของพระองค์ "และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอิดโรย*กระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง"* พวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้อาวุโส-คนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นเหล่าขุนนางในอิสราเอล-ไม่ได้ปกป้องฝูงแกะนั้นจากการโจมตีของพญามารและเหล่าสุนัขป่าที่ร้ายกาจของมัน พวกเขาเป็นเหมือน "ผู้ที่รับจ้าง" โดยไม่สนใจสวัสดิภาพของแกะเลย

นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้รับใช้*ทุกคน*ที่รับเงินเดือนเป็น*ผู้ที่รับจ้าง*-มิใช่เช่นนั้นเลยครับ มีคนของพระเจ้าจำนวนมากที่เทศนาเพราะว่าพวกเขารักจิตวิญญาณ, เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของจริงที่ให้จิตวิญญาณมาก่อนเงินเดือน มันเป็นเรื่องน่าชื่นใจสำหรับผมในงานประกาศข่าวประเสริฐของผมที่ได้พบกับชายบางคนเหล่านี้, แม้กระทั่งบางคนที่ทิ้งคริสตจักรที่ให้เงินเดือนสูงๆ และมารับหน้าที่ในคริสตจักรที่เล็กกว่าและยากจนกว่า, เพื่อที่จะสานต่องานที่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเขาให้กระทำ

แน่นอนว่าเหล่าผู้รับใช้ต้องรับค่าเลี้ยงชีพ และเราก็ทราบว่าเมื่อพระเยซูทรงส่งเจ็ดสิบคนนั้นออกไป พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า "ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน" (ลูกา 10:7) ใน 1 โครินธ์ 9:14 เปาโลกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น" แต่มี "ผู้ที่รับจ้าง" อยู่เป็นจำนวนมากในการรับใช้วันนี้

ข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้ไม่ได้หมายความว่า ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าไม่ควรหนีจากอันตรายหรือพยายามที่จะปกป้องตัวเองเลยไม่ว่าในกรณีใด เมื่อพระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไป แม้ว่าพวกเขาถูกส่งไปยัง "แกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล" พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขาว่า "แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง..." (มธ. 10:23)

อัครทูตเปาโลเป็นนักเทศน์ที่กล้าหาญที่สุด, ไม่เกรงกลัวมากที่สุดคนหนึ่งในพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้า แต่หลายครั้งเขาก็หนีเอาชีวิตรอดอย่างมีปัญญา (อ่าน กิจการ 9:20-25, 29, 30; 14:5, 6) มีตอนอื่นๆ ที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ที่ผู้คนของพระเจ้าต้องจำใจไปที่อื่นต่อ ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า

ในทางกลับกัน มีเหล่าดวงวิญญาณของพวกวิสุทธิชนในเมืองบรมสุขเกษมวันนี้ที่ได้สละชีวิตของตนเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ บางคนถูกจับมัดเสาและถูกไฟเผา, คนอื่นๆถูกโยนให้เป็นอาหารของพวกสัตว์ป่าในสังเวียน ตลอดหลายร้อยปีเหล่าคริสเตียนบางครั้งถูกเรียกให้สละชีวิตของตนเพื่อคริสตจักรและกลายเป็นผู้พลีชีพเพื่อพระเยซูคริสต์ ผู้คนได้ทนทุกข์อย่างหนัก-และจะทนทุกข์เช่นนั้นต่อไป-เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ; แต่ไม่มีกฎเหล็กตายตัวว่าผู้รับใช้คนหนึ่งควร*สู้ทน*ภัยอันตรายเช่นนั้นนานขนาดไหน แต่ละคนต้องตัดสินใจเรื่องนี้เอง ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในกิจการ 15:26 เปาโลและบารนาบัสถูกแนะนำแก่คริสตจักรที่เมืองอันทิโอกว่าเป็น “ผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้ปกครองของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า “แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น” (กิจการ 20:24) อีกครั้งในกิจการ 21:13 เขากล่าวว่า “ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า” ถ้าเราฟังเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะทรงนำพาเราว่าเมื่อไรที่เราควรหนีจากอันตราย และเมื่อไรที่เราควรยืนหยัด-แม้กระทั่งถึงความตายก็ดี, หากนั่นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า

ข้อ 13 และ 14: “*ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา*”

ข้อ 13 อธิบายตัวมันเองอยู่แล้วและถูกพูดถึงไปแล้วในคำอธิบายก่อนหน้านี้ คนที่แค่ “รับจ้าง” เพื่อเฝ้าฝูงแกะก็จะละทิ้งพวกมันเมื่อพวกสุนัขป่ามา “*เพราะเขา**เป็น**ลูกจ้าง*” และไม่รักแกะเหล่านั้น

“*เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี*” คำกล่าวนี้ซึ่งถูกให้เป็นครั้งที่สองแล้วในพระคำสี่ข้อ แสดงให้เห็นความสำคัญของตำแหน่งหน้าที่ของพระผู้เลี้ยงที่ดีนั้น พระเจ้าไม่จำเป็นต้องตรัสอะไรมากกว่าหนึ่งครั้งเพื่อทำให้มันเป็นเช่นนั้น และเมื่อคำตรัสใดถูกกล่าวซ้ำในพระคัมภีร์ เราก็ทราบได้ว่าการทวนซ้ำนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญสุดๆ มัน**เป็น**เรื่องสำคัญที่เราต้องจดจำข้อเท็จจริงจากสวรรค์ที่ว่าพระเยซูทรงเป็น “*ผู้เลี้ยงที่ดี**นั้น***” ในลักษณะเดียวกับที่พระองค์ทรงเป็น “น้ำ**นั้น**...ขนมปัง**นั้น**...ความสว่าง**นั้น**...ความจริง**นั้น**...ผู้**นั้น**ที่ให้กำเนิดชีวิตนิรันดร์...ผู้**นั้น**ที่ริเริ่มและทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ...อัลฟาและโอเมกา” *พระองค์ทรงเป็น**เราเป็น**ผู้ยิ่งใหญ่**นั้น**!*”

“เรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา” นี่ชี้ให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่าง “ผู้ที่รับจ้าง” กับผู้เลี้ยงที่แท้จริง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำกล่าวนี้บาดลึกลงในใจสำนึกผิดชอบของพวกยิวเหล่านั้น พวกเขารู้ตัวว่าพระเยซูกำลังบอกพวกเขาว่า “พวกท่านไม่*รู้จัก*เรา ด้วยเหตุนี้พวกท่านจึงไม่ใช่ของเรา โมเสสได้เขียนถึงเรา, อับราฮัมได้เห็นวันของเราแล้วและชื่นชมยินดีในมัน; แต่**พวกท่าน**ปฏิเสธที่จะยอมรับเราในฐานะพระผู้เลี้ยงที่ดี, พวกท่านปฏิเสธที่จะฟังเสียงของเรา, และโดยการกระทำต่างๆของพวกท่าน พวกท่านก็เป็นพยานรับรองว่าพวกท่านไม่ได้เป็นของคอกเรา”

พระเยซูทรงรู้จัก (และทรงดูแล) ลูกทุกคนของพระองค์*แบบเป็นส่วนตัว* พระองค์ทรงรู้จักแต่ละคน-ความอ่อนแอต่างๆ, การถูกทดลองต่างๆ, การถูกทดสอบต่างๆ, และความผิดหวังต่างๆที่โจมตีลูกแต่ละคนของ

พระองค์ พระองค์ทรงทราบ*ความต้องการ*ในแต่ละวันของแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และผู้เชื่อแท้ทุกคนก็รู้จัก "ผู้เลี้ยงที่ดีนั้น", ฟังเสียงของพระองค์, ติดตามการทรงนำของพระองค์, และดังนั้นจึงดูออกว่าใครเป็น "ผู้ที่รับจ้าง" และพวกครูสอนเท็จ มีคนมากมายในคริสตจักรหลายแห่งวันนี้ที่รู้ว่าพระเยซู*ได้เสด็จมาแล้ว*, พวกเขายอมรับพระองค์ในฐานะ*พระบุตรของพระเจ้า*, และพวกเขารู้ว่าพระองค์ได้สิ้นพระองค์บนกางเขนเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด-แต่นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขารู้จักพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของพวกเขา คนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและถูกล้างชำระในพระโลหิตของพระเยซูก็*รู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัวในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด**องค์นั้น***

ข้อ 15: "*เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ*"

พระคำข้อนี้ควรถูกอ่านแบบเชื่อมโยงกับข้อพระคำก่อนหน้า โดยไม่มีการแบ่งแยกระหว่างทั้งสองข้อนี้เลย ความหมายก็คือว่าการรู้จักกันทั้งสองฝ่ายระหว่างพระคริสต์พระผู้เลี้ยงที่ดีกับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วนั้น เป็นเหมือนการรู้จักกันทั้งสองฝ่ายระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระคริสต์พระบุตร-ความรู้อย่างหนึ่งที่สนิทสนมเหลือเกิน, ลึกซึ้งเหลือเกิน, ยากที่จะเข้าใจได้เหลือเกิน, จนไม่มีถ้อยคำใดจะพรรณนามันได้ ลักษณะเฉพาะตัวของการรู้จักกันอย่างสนิทสนมของพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตรเป็นหนึ่งในข้อลึกลับที่ลึกซึ้งซึ่งเราไม่มีวันเข้าใจได้อย่างถ่องแท้: "*สิ่งลี้ลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิตย์...*" (พบญ. 29:29) ถึงกระนั้นความรู้นี้และการร่วมสนิทนี้ที่เกินขีดจำกัด, ซึ่งพระองค์ผู้ทรงไร้ขีดจำกัดทรงทราบแต่ผู้เดียว, ก็มีอยู่*ระหว่างพระคริสต์กับลูกๆของพระองค์,* และสามารถถูกเปรียบเทียบได้กับความรู้ที่มีอยู่ระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตร*เท่านั้น* แผ่นดินโลก-ซึ่งมีขีดจำกัด-*ไม่มีสิ่งใด*ที่จะใช้อธิบายการเปรียบเทียบเช่นนั้นได้

"*ชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ*" ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้นเพื่อลบมลทินบาป, การลบล้างพระอาชญาซึ่งพระองค์จะทรงกระทำในไม่ช้าผ่านทางการหลั่งพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั้น-ข้อพิสูจน์สูงสุดแห่งความรักของพระองค์ที่มีให้แก่ฝูงแกะนั้น พระเยซูบนกางเขนทรงเป็นความรักของพระเจ้าที่ถูกแสดงออก-สิ่งดีที่สุดของพระเจ้าเพื่อสิ่งเลวที่สุดของมนุษย์

ในยอห์น 15:13 พระเยซูตรัสว่า "ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน"-แต่**พระองค์**ทรงกระทำมากกว่านั้น: *พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อพวกศัตรูของพระองค์!* "พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น *พระคริสต์**ได้ทรงสิ้นพระชนม์**เพื่อเรา*" (รม. 5:8)

อย่างไรก็ตาม "*แกะ*" ในพระคำตอนนี้ก็ไม่ได้สอนเรื่องการลบมลทินแบบจำกัด-นั่นคือ ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนจำนวนจำกัดเท่านั้น ถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์ ***ทุกคน**ก็คงตายหมดแล้ว* ด้วยว่า "ค่าจ้างของบาปคือความตาย" ถ้าพระผู้เลี้ยงที่ดีไม่ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อแกะเหล่านั้น คงไม่มีผู้ใดที่จะเข้าคอกแกะนั้นได้เลย ยอห์น 1:29; 3:16; 6:33 และ 1 ยอห์น 2:1, 2 เป็นข้อพิสูจน์ที่มากเกินพอว่าพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้สอนว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น "***ผู้ใดมีใจปรารถนา** ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย*" (วว. 22:17)

ข้อ 16: *"แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว"*

"*แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่*" หมายถึงพวกคนต่างชาติ พระเยซูไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกยิวเท่านั้น ถึงแม้ว่าข่าวสารนั้นมีมา "ถึงยิวก่อน" (รม. 1:16) แต่มันก็มายังชาวกรีก (คนต่างชาติ) เช่นกัน

"*คอกนี้*" หมายถึงพวกยิวที่เชื่อในท่ามกลางชนชาติอิสราเอล ในยุคแห่งพระคุณนี้ คริสตจักรประกอบด้วยพวกยิวและพวกคนต่างชาติที่เชื่อ ผู้เชื่อทุกคนเป็นสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ก่อนพระเยซูได้เสด็จมานั้น พวกคนต่างชาติไม่มีความหวัง, เป็นคนต่างด้าวจากประโยชน์สุขร่วมกันของชนชาติอิสราเอล, เป็นคนต่างถิ่นต่อพันธสัญญาเหล่านั้นแห่งพระสัญญา, และปราศจากพระเจ้า "แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็น***คนใหม่คนเดียว***ในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า **เป็นกายเดียวโดยกางเขน**ซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน" (อฟ. 2:11-18 บางส่วน)

เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้น "แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่" พวกคนต่างชาติในขณะนั้นก็เป็นคนต่างด้าวจากประโยชน์สุขร่วมกันของชนชาติอิสราเอล, คนต่างถิ่นต่อบรรดาพันธสัญญาแห่งพระสัญญา; แต่พระเยซูได้ทรงเปลี่ยนแปลงทั้งหมดนั้นแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อ "ผู้ใดก็ตาม" จะสามารถกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งครอบครัวของพระเจ้าได้-ในยุคสมัยนี้, สมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

"แกะอื่น" หมายถึงพวกคนต่างชาติที่จะฟังข่าวประเสริฐและจะเชื่อในพระเยซูหลังจากการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว "แกะอื่น" เหล่านี้ยังไม่ได้รับความรอดในขณะนั้น-แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดและทรงทราบเบื้องปลายตั้งแต่เบื้องต้น และเนื่องจากคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ได้ถูกมอบให้แก่พระเยซูก่อนที่โลกได้มีขึ้นมา พวกเขาจึงจะได้รับความรอดเมื่อพวกเขาฟังการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

เกรงว่าใครบางคนจะเข้าใจผิด ผมขออธิบายตรงนี้ว่าคริสตจักรพันธสัญญาใหม่*ในฐานะกายหนึ่ง*ได้ถูกเลือกและถูกสัญญาแล้วก่อนที่พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างโลก (จงศึกษา 1 เปโตร 1:18-23) คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ในฐานะกายหนึ่งซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐาน (อฟ. 5:21-33) ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า, ถูกเลือกให้เป็นอยู่ เมื่อพระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า "บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้" (มธ. 16:13-18) พระองค์ก็กำลังตรัสถึงคริสตจักรพันธสัญญาใหม่, *กาย*นั้นพระองค์ไม่ได้ตรัสว่าพญามารจะไม่โจมตี-และถึงกับทำให้ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วบางคนสะดุด-แต่*ไม่ล้ม*! "คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง" (1 คร. 10:12) อย่างไรก็ตาม คริสตจักร*ในฐานะกายหนึ่ง*

จะไร้ตำหนิอย่างแน่นอนพอๆกับที่พระเจ้าเองทรงไร้ตำหนิ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าคริสตจักรในฐานะกายหนึ่งต้องถูกนำเสนอแก่พระเยซูโดยปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยหรืออะไรแบบนั้น (อฟ. 5:27) คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า คริสตจักร*ในฐานะกายหนึ่ง*ได้ถูกเลือกก่อนการวางรากฐานของโลก *คนทั้งหลาย*ที่รวมกันเป็นกายนั้นก็เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ยินจะรับความรอด แต่ทุกคนที่*ฟังและเชื่อ***จริงๆ**ก็ได้รับความรอด

แต่ละคนที่เชื่อข่าวประเสริฐและต้อนรับพระเยซูเจ้าเป็นการส่วนตัว ก็ถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามแบบพระฉายของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า เปาโลบอกเราว่า “เราทราบว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (รม. 8:28, 29)

เมื่อสิ่งต่างๆ*ทั้งหมด*ที่เกิดขึ้นกับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกรวมเข้ากัน พวกมันก็ล้วนเกิดขึ้นเพื่อผู้เชื่อแต่ละคนจะได้ถูกปั้นแต่งและขึ้นรูป, ถูกทำให้เหมือนกับพระบุตรของพระเจ้า, พระบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก, พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงโบยบุตรชายทุกคน การตีสอนและการโบยมีไว้เพื่อให้เกิดผลดีต่อเราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า การตีสอนปั้นแต่งเราและทำให้เราเหมาะสมสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์

“*แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่*” ไม่ได้หมายความว่าคนต่างชาติบางคนถูกเลือกให้รับความรอด ขณะที่คนอื่นๆไม่ได้ถูกเลือกและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง**ไม่สามารถ**รอดได้ มันหมายความว่าทั้งพวกยิวและคนต่างชาติที่ได้ยินข่าวประเสริฐและต้อนรับพระเยซูในยุคแห่งพระคุณนี้ ก็กลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรแท้หนึ่งเดียวนี้

เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ได้ถูกมอบให้แก่พระเยซูในการประชุมสภานิรันดร์ของตรีเอกานุภาพก่อนการวางรากฐานของโลก และกำลังถูกก่อตัวขึ้นในขณะนี้ มันได้เริ่มต้นที่วันเพ็นเทคอสต์นั้นและจะดำเนินต่อไปจนกว่าจะถึงการรับขึ้นไปนั้น แต่ละคนที่ได้ยินข่าวประเสริฐและต้อนรับพระเยซูเจ้าตามเงื่อนไขแห่งข่าวประเสริฐก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์: “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ” (1 คร. 12:13, 14)

เพื่อนที่รักครับ ถ้าคุณต้องใช้เวลาชั่วนิรันดร์ในบึงไฟนั้น มันก็จะไม่ใช่เพราะว่าคุณไม่ได้ถูกเลือก (หรือถูกลิขิตไว้ล่วงหน้า) เพื่อให้รับความรอด มันจะเป็นเพราะว่าคุณ**ไม่ยอม**มาหาพระเยซูและยอมให้พระองค์ช่วยคุณให้รอด!

“*แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย*”-นั่นคือ พวกคนต่างชาติที่ในขณะนั้นนับถือพระอื่น*จะกลายเป็น*สมาชิกแห่งพระกายของพระคริสต์ และพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้ที่นำพวกเขาเข้ามา

"แกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา" นี่เป็นทั้งคำพยากรณ์และคำสัญญา ผมไม่สงสัยเลยว่าพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เพื่อหนุนใจเหล่าสาวกของพระองค์ในงานรับใช้ของพวกเขา สิ่งที่พระองค์ตรัสจริงๆแล้วก็คือ "เราได้มาเพื่อที่จะช่วยคนอื่นๆที่ไม่ได้อยู่ในคอกของพวกยิวให้รอดเช่นกัน เราได้มาเพื่อ 'แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้ได้รับความรอด' (ลูกา 19:10) เมื่อพวกท่านประกาศข่าวประเสริฐ 'ผู้ที่หลงหาย' ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติก็จะ*ได้ยิน*ข่าวประเสริฐ และในการได้ยิน*ข่าวประเสริฐ*พวกเขาก็จะ*ได้ยินเสียงของเรา*, พวกเขาจะจำเสียงของพระผู้เลี้ยงที่ดีนั้นได้, พวกเขาจะมาหาเราและเราจะช่วยพวกเขาให้รอด" พระองค์ตรัสแก่เจ็ดสิบคนนั้นว่า "ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา" (ลูกา 10:16)

"แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว"-(คำกรีกอ่านว่า "*ฝูงแกะ*เดียว") มีคริสตจักรเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น-คริสตจักรของพระเจ้า (กิจการ 20:28)-และเมื่อผมกล่าวว่า "คริสตจักรของพระเจ้า" ผมก็ไม่ได้กำลังหมายถึงนิกายหนึ่งแต่หมายถึงคริสตจักร**นั้น**ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่, คริสตจักรซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐาน ผู้เชื่อทุกคนเป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระองค์, กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์, ซึ่งถูกให้บัพติศมา*เข้าใน*กายนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, และถูกทำให้ดื่มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียว (1 คร. 12:12, 13) มีคริสตจักร*แท้หนึ่งเดียว*เท่านั้น-องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว, ความเชื่อเดียว, บัพติศมาเดียว, ฝูงแกะเดียว, ผู้เลี้ยงเดียว

ในการกล่าวถึงคริสตจักรแท้หนึ่งเดียวนั้น (คอกเดียว, ฝูงเดียว) เราไม่กล้าที่จะแคบเกินไปหรือเปิดกว้างเกินไป ถ้าเราแคบเกินไป เราก็จะมีความผิดในการบาปของพวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้ใหญ่เหล่านั้น ถ้าเราเปิดกว้างเกินไป เราก็จะจัดกลุ่มสมาชิกคริสตจักรท้องถิ่นทุกคนให้เป็นคริสเตียน และนี่ก็ไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่สมาชิกคริสตจักรทุกคนเป็น*คริสเตียน* แต่คริสเตียนแท้บางคนก็สามารถถูกพบเจอได้ในคริสตจักรเกือบทุกแห่ง ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะอยู่ในคริสตจักรนิกายใด ถ้าเขาถูกล้างชำระในพระโลหิตและรับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า, บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง, เขาก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งของฝูงแกะเดียวนั้น, คริสตจักรแท้หนึ่งเดียวนั้น; แต่ถึงแม้ว่าคนๆหนึ่งเป็นสมาชิกในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่*โดดเด่น*มากๆ, ถ้าเขาไม่ได้บังเกิดใหม่ เขาก็**ไม่**เป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรแท้หนึ่งเดียวนั้น

ข้อ 17: *"ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก"*

นี่เป็นอีกหนึ่งข้อลึกลับของพระเจ้าที่เชื่อมโยงกับความเป็นหนึ่งเดียวกัน, สามัคคีธรรม, และความรักระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตร มันเป็นข้อความที่เราต้องรับเอาโดยความเชื่อ-*เชื่อมันเพราะว่าพระเยซูตรัสมัน* พระองค์ทรงใช้ภาษาของแผ่นดินโลกที่เกี่ยวข้องกับความรัก

ก่อนพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างโลกหรือสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในโลก มีลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเยซูจะเสด็จจากพระทรวงของพระบิดา, รับกายหนึ่ง, และหลั่งพระโลหิตของพระองค์เพื่อการไถ่คนบาปทั้งหลาย (1 ปต. 1:18-23); แต่ขณะที่เราขอบคุณพระเยซูเจ้าที่ทรงซื้อความรอด, ขณะที่เราสรรเสริญพระนามของพระองค์และร้องเพลงว่า "พระนามที่อ่อนหวานที่สุดเท่าที่ลิ้นมนุษย์จะเอ่ย, บทเพลงไพเราะที่สุดเท่าที่เคยถูกขับร้อง" เรา

ต้องไม่ลืมว่า**พระเจ้า**ทรงเป็นผู้ที่ "รักโลกจนได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์" **พระเจ้า**ทรงเป็นผู้ที่สำแดงความรักของพระองค์ต่อเราในการที่ "ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น" พระองค์ทรงยอมให้พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา (รม. 5:8) **พระเจ้า**ทรงเป็นผู้ที่ให้พระเยซูเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของเราทั้งหลาย (รม. 3:25) ดังนั้นเราจึงควร "***ชื่นชมยินดีในพระเจ้า****โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า*" (รม. 5:11)

"*ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา*" เพราะความเต็มใจของพระเยซูที่จะสละวางชีวิตของพระองค์ เราจึงอ่านว่า "เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ 'หัวเข่าทุกหัวเข่า' ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี 'จะต้องคุกกราบลง' นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ 'ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา" (ฟป. 2:9-11)

ผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ เราอ่านว่า "ฉะนี้เราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ละเมิด" (อสย. 53:12)

"*เพื่อจะรับชีวิตนั้น (ชีวิตของเรา) คืนมาอีก*" ชี้ไปยังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นการเตือนใจเหล่าผู้ฟังของพระองค์ว่าพระองค์ทรงแตกต่างจากแม้กระทั่ง*พวกผู้เลี้ยงแกะฝ่ายโลก*ที่ดีที่สุด พวกเขาอาจสละวางชีวิตของพวกเขาเพื่อแกะ แต่พวกเขาไม่สามารถรับชีวิตนั้นคืนมาอีกได้; ความตายของพวกเขาจะเป็นจุดจบแห่งการรับใช้ของพวกเขา แต่มันไม่เป็นแบบนั้นกับพระเยซู พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์, *พระองค์ทรงรับชีวิตนั้นคืนมาแล้ว*, และประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เรื่อยไปเพื่อทำการอ้อนวอนเผื่อเรา พระองค์ทรงเป็นคนกลางผู้เดียวนั้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5)

ใจความหลักของผู้รับใช้ทุกคนแห่งข่าวประเสริฐควรเป็นการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า "*ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์*" พญามารไม่สนว่าเราเทศนาอย่างร้อนรนขนาดไหน หากเราไม่กล่าวถึงใจความหลักของข่าวประเสริฐ-พระโลหิตของพระเยซู; ด้วยว่าปราศจากการทำให้โลหิตตกก็ไม่มีการยกบาป (ฮบ. 9:22) พระโลหิตของพระเยซูชำระให้สะอาดจากบาป**ทุกอย่าง** และพระโลหิตเป็นฤทธิ์เดชที่ชำระให้สะอาด**หนึ่งเดียวเท่านั้น** พระโลหิตของพระเยซูเป็นจุดศูนย์กลาง, จิตใจ, และจังหวะการเต้นของหัวใจของข่าวประเสริฐ, และด้วยเหตุนี้คำเทศนาใดที่ไม่มีข่าวสารเรื่องกางเขนนั้นจึงเป็นคำเทศนาที่ว่างเปล่า ข่าวประเสริฐที่ไร้พระโลหิตเป็นข่าวประเสริฐของซาตาน ไม่ใช่ข่าวประเสริฐของพระเจ้า

พวกยิวเหล่านั้นคิดว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนเพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในพระองค์ พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงละทิ้งพระองค์แล้วและทรงมอบพระองค์ไว้แก่พวกเขาเพื่อนำไปตรึงกางเขน ตรงกันข้าม พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยเมื่อพระเยซูเสด็จไปที่กางเขนนั้นด้วยความเต็มใจเพื่อชำระหนี้บาป "เป็นน้ำ

พระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านฟกช้ำด้วยความระทมทุกข์" เราถูกรักษาให้หาย "*ด้วยรอยเฆี่ยนของพระองค์*" เท่านั้น เราถูกทำให้เป็นปกติโดย*รอยฟกช้ำของพระองค์*เท่านั้น (อ่านอิสยาห์ 53 ทั้งบท)

ผู้ใดฆ่าพระเยซู?

ข้อ 18: "*ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชานี้เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา*"

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นความสมัครใจ พระองค์ทรงยินดีสละชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลาย ซึ่งเป็นอีกแง่มุมหนึ่งที่พระองค์ทรงแตกต่างจากผู้เลี้ยงแกะฝ่ายโลกคนใด ผู้เลี้ยงแกะที่ดีอาจสละชีวิตของตนเพื่อแกะของเขา-แต่ก็จะสละชีวิตนั้น*โดยฝืนใจของเขา* ไม่มีคนสติดีๆคนใดอยากตาย คริสเตียนไม่กลัวความตาย แต่เราทุกคนรักชีวิต, เราอยากมีชีวิตอยู่เพื่อมีสามัคคีธรรมกับมิตรสหายและครอบครัวของเรา, และเพื่อรับใช้พระเจ้า แต่พระผู้เลี้ยงที่ดี, พระผู้เลี้ยงใหญ่ของผู้เชื่อทุกคน, ทรง*เต็มใจ*สละวางชีวิตของพระองค์, ทรง*เต็มใจ*ทำให้จิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ได้ถูกบังคับให้ทำเช่นนั้น, พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อทำให้พระบิดาในสวรรค์ทรงพอพระทัย; และเพื่อเป็นการตอบแทนพระเจ้าจึงทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดซึ่งเป็นผู้ที่ให้ความเชื่อของพวกเขาอยู่ในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู-พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32)

*พวกยิว*ไม่ได้ฆ่าพระเยซู และ*พวกโรม*ก็ไม่ได้ฆ่าพระองค์เช่นกัน มันเป็นความจริงที่ว่าพวกยิวเหล่านั้นเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ และพวกโรมก็ตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่ง; แต่พวกเขาไม่ได้เอาชีวิตของพระองค์ไป พระองค์คงจะยังถูกตรึงบนกางเขนนั้นอยู่เหมือนเดิมถ้าพระองค์ไม่ได้มอบวิญญาณของพระองค์กลับคืนสู่พระเจ้าพระบิดา *ไม่มีผู้ใด*เอาชีวิตของพระเยซูไป; พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์*เพื่อที่**เราทั้งหลาย**จะมีชีวิต* ไม่มีผู้ใดฆ่าพระเยซูได้หากพระองค์ไม่ทรงเต็มใจที่จะสิ้นพระชนม์ ด้วยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังและ**พระเจ้าทรงตายไม่ได้!** ความรักของพระเยซูที่มีให้แก่คนบาปทั้งหลายที่น่าสังเวช, หลงหาย, และสมควรตกนรกคือสิ่งที่ตรึงพระองค์เข้าที่กางเขนนั้น-ไม่ใช่คำสั่งของสภาซานเฮดริน, ไม่ใช่คำสั่งของปีลาตหรืออำนาจของพวกทหารโรม, ไม่ใช่ตะปูเหล่านั้นในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์; *แต่ฤทธิ์เดชแห่งความรักของพระองค์ที่มีต่อ**เรา*** พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์ในชั่วขณะที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะตาย ไม่มีมนุษย์คนใดทำให้พระองค์เจ็บจนต้องสิ้นพระชนม์ พระองค์*ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์*เพื่อที่พระองค์จะรับมันคืนมาอีก พระองค์ทรงถูก "โบยตีโดยพระเจ้า" (อสย. 53:4)

"*เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก*" ในที่นี้พระเยซูทรงประกาศพระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจเต็มเปี่ยมที่จะสละวางชีวิตของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงโปรด, ในชั่วขณะที่มันถูกวางแผนไว้แล้ว; และพระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะ*เอาชีวิตนั้นคืนมาอีก*เมื่อพระองค์ทรงโปรด พระองค์ทรงสัญญาว่าจะเป็นขึ้นในวันที่สาม-และนั่นก็เป็นสิ่งที่พระองค์*ทรงกระทำแล้ว* ดังนั้นเราจึงเห็นว่าชีวิตของพระองค์และความตายของพระองค์ไม่เพียงอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เท่านั้น แต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ก็ด้วย

กิจการ 2:24 และ 32 ยกให้การฟื้นคืนพระชนม์นั้นเป็นฝีมือของพระเจ้าพระบิดา ใน 1 เปโตร 3:18 มันถูกยกให้เป็นฝีมือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่เราอ่านว่าพระคริสต์ได้ทรงชุบ *พระองค์เอง*ให้เป็นขึ้นจากตายภายใต้ฤทธิ์เดชของพระองค์เอง; แต่ไม่มีความขัดแย้งใดๆในที่นี้เลย ตรีเอกานุภาพทรงเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์แบบในทุกส่วนของพระราชกิจในฐานะคนกลางของพระคริสต์ ทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพได้ทรงร่วมงานกันอย่างเต็มที่ และแต่ละรายละเอียดแห่งการรับใช้ของพระคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับการไถ่ก็เป็นพระราชกิจของตรีเอกานุภาพในความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ครบถ้วนและสมบูรณ์แบบ

"*พระบัญชานี้เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา*" ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงได้รับพระบัญชาจากพระบิดาก็ไม่ได้หมายความว่าพระบุตรทรง*ด้อยกว่า*พระบิดา "พระบัญชา" แค่หมายความว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของการมอบหมายหน้าที่ที่พระเยซูทรงได้รับจากพระบิดาในสวรรค์ตอนที่พระองค์เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อชำระหนี้บาป นี่เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจที่ประทานให้พระองค์กระทำเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อ "ทำงานเหล่านั้นของพระเจ้า" พระองค์ทรงเน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำตามความประสงค์ของพระองค์เองหรือทำงานทั้งหลายของพระองค์เอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าพระบิดา-และทำงานที่พระบิดาประทานให้พระองค์กระทำนั้นจนสำเร็จ

คำตรัสตรงนี้ยังกล่าวถึงหลักคำสอนทั้งหมดที่พระเยซูเพิ่งทรงประกาศแก่พวกยิวในคำเทศนานี้เช่นกัน-หลักคำสอนที่พระองค์ทรงได้รับมาจากพระบิดาของพระองค์และซึ่งพระองค์ทรงเทศนาเพราะว่าพระบิดาของพระองค์ทรงบัญชาพระองค์ให้เทศนามัน:

"ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้นเรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด" (ยอห์น 14:10, 11)

"เพราะเรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา" (ยอห์น 12:49)

ข้อ 19: "*พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก*"

ผมได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ในบทเรียนเหล่านี้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้สร้างความแตกแยกที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมนุษย์-และมันก็ควรเป็นเช่นนี้ เพราะว่าไม่มีความเป็นกลางในที่ๆพระเจ้าทรงเข้ามาเกี่ยวข้อง เราเห็นไปแล้ว (บทที่ 7, ข้อ 43) ว่า "ประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์" ในบทที่ 9 ข้อ 16 มี "ความแตกแยกในท่ามกลาง (พวกฟาริสีเหล่านั้น)" และในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ "*พวกยิวแตกแยกกันอีก*" ที่ว่าพระเยซูจะทรงเป็นผู้ที่ทำให้ผู้คนแตกแยกกันก็ถูกพยากรณ์ไว้แล้วในอิสยาห์ 8:14 และในลูกา 2:34 เช่นกัน ถ้าพวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสที่เย่อหยิ่งเหล่านั้นรู้จักพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมของพวกเขาอย่างที่พวกเขากล่าวอ้างว่ารู้จัก พวกเขาก็น่าจะรู้ตัวแล้วว่าความแตกแยกที่พระเยซูทรงก่อให้เกิดขึ้นทุกหนแห่งที่พระองค์ไปสอนนั้นเป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์, ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา, พระบุตรของพระเจ้า

"*พระดำรัสนี้*" ชี้ไปยังคำเทศนาในหลายข้อก่อนหน้า เมื่อพระองค์ได้ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดแจ้งเหลือเกินว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์, ได้ทรงประกาศตัวพระองค์เองว่าเป็นพระผู้เลี้ยงที่ดี, และตรัสชัดแจ้งถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ เราได้หมายเหตุไปก่อนหน้านี้แล้วว่าประชาชนบางคนเหล่านั้นยอมรับพระองค์ให้เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง, คนอื่นๆก็ยังไม่ได้ตัดสินใจเกี่ยวกับพระองค์, แต่ยังมีคนอื่นๆอีก-คนเหล่านั้นที่อยู่ในคณะของพวกฟาริสีและบรรดาสมาชิกของสภาซานเฮดริน-ที่ปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิง พวกเขาแค่ไม่อยากยอมรับคนที่พวกเขาเห็นว่าเป็น "คนลวงโลก" ที่ถ่อมใจและไม่อวดดีผู้นี้ในฐานะพระเมสสิยาห์-จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

ดังนั้น จึงมีความแตกแยกในท่ามกลางพวกเขา

ข้อ 20: "*พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม*"

ไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกที่สามารถโหดและทารุณได้เท่ากับนักศาสนา-ผู้ที่เคร่งครัดในศาสนาแต่หลงหายอย่างน่าเศร้า คนบาปทั้งหลายมีใจกรุณาต่อกันและกันมากกว่าพวกนักศาสนามีใจกรุณาต่อผู้คนที่ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ สิ่งที่พวกยิวเหล่านั้นกล่าวจริงๆแล้วก็คือ: "**เจ้า**เป็นใคร? เจ้าเป็นชาวแคว้นกาลิลีจนๆ, ลูกของช่างไม้ธรรมดา, เติบโตมาในร้านช่างไม้-และเจ้ายังมีหน้ามาเรียกตัวเองว่าเป็น 'ผู้เลี้ยงที่ดี'! เจ้าพูดเกี่ยวกับการสละวางชีวิตของเจ้าและรับมันกลับคืนมาอีก เจ้ากล่าวว่าเจ้าได้รับพระบัญชาเช่นนั้นจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้ามีผีตนหนึ่งเข้าสิง; เจ้าเป็น**คนบ้า**-*คนเสียสติ*" จากนั้นพอหันไปหาฝูงชนเหล่านั้นที่ฟังพระเยซูมาตลอด พวกเขาจึงถามว่า "*พวกท่านฟังเขาทำไม?* ทำไมพวกท่านมาฟังคนแบบนี้?"

คำกล่าวหาแบบเดียวกันถูกนำมาใช้ปรักปรำเปาโลเมื่อเขาแก้ต่างต่อหน้าอากริปปา *เฟสทัส*กล่าวแก่เขาว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้วิชามากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป" (กิจการ 26:24) เปาโลประกาศความรอดที่แน่ชัด, รู้ว่าเป็นเช่นนั้น, และรู้สึกได้ถึงพระเจ้า-ถึงกระนั้นเฟสทัสก็กล่าวแก่เขาว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าใช้เวลาในโรงเรียนมากเกินไปแล้ว เจ้ามีการศึกษามากเกินไปแล้ว เจ้าเรียนรู้มากเกินไป และมันทำให้เจ้า*เสียสติ*ไปแล้ว!" (*วันนี้* เมื่อผู้รับใช้คนใดเทศนาความจริงอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปน พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมก็กล่าวโต้แย้งเขา-พวกเขาพูดว่า "เขาไม่ได้ไปโรงเรียนนานพอ เขาต้องฝึกมากกว่านี้อีก" หรือบางทีพวกเขากล่าวว่า "เขาไม่ได้ไปเข้าเรียนโรงเรียน*ที่ถูกต้อง*") โลกชอบข่าวประเสริฐแบบสบายๆ, ฟังแล้วไม่หนักหูแต่รื่นหูที่ไม่ทำร้ายความรู้สึกใคร-ไม่แม้แต่ความรู้สึกของพญามาร พวกนักศาสนาที่ไม่กลับใจเชื่อเกลียดข่าวประเสริฐที่บริสุทธิ์มาโดยตลอด, พวกเขาคอยวิพากษ์วิจารณ์ผู้รับใช้ที่เน้นหลักข้อเชื่อเดิมอยู่ตลอด, และพวกเขาจะทำเช่นนั้นอยู่เสมอ ผู้รับใช้แบบเดียวที่หลีกหนีคำวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขาได้คือผู้รับใช้ที่เทศนาข่าวประเสริฐเพื่อสังคมแทนที่จะเทศนาพระวจนะของพระเจ้าอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปน พระเยซูทรงถูกวิพากษ์วิจารณ์-*และถูกตรึงกางเขน* ยกเว้นยอห์นผู้เป็นที่รัก *พวกอัครทูต*ถูกวิพากษ์วิจารณ์, ถูกจำคุก, ถูกฆ่าในฐานะมรณะสักขีเพราะเหตุแห่งพระคริสต์-และแม้แต่*ยอห์น*ก็ถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอสเพราะคำพยานของเขา ใช่แล้วครับ โลกยัง "เนรเทศ" เหล่าผู้รับใช้ที่กล้าเทศนาพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดยปราศจากความกลัว, การประจบสอพลอ, หรือการออมชอม*อยู่เหมือนเดิม*

ข้อ 21: "*พวกอื่นก็พูดว่า "คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ*"

มีเหตุผลมากมายที่ว่าทำไมผมถึงทราบว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่ผลงานของมนุษย์ธรรมดา-และข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้เป็นหนึ่งในเหตุผลเหล่านี้ มันกล่าวเพียงว่า "***พวกอื่น****ก็พูดว่า...*" ถ้าผมเขียนพระคำข้อนั้น ผมก็คง*เอ่ยชื่อ*คนเหล่านี้ไปแล้วเพราะผมเชื่อว่าพวกเขาสมควรแก่การถูกเอ่ยชื่อ; แต่ทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา และเราไม่ตั้งคำถามสติปัญญาของพระองค์ ผมคิดว่าถ้าพระคัมภีร์*ได้ระบุ*ชื่อคนเหล่านี้ คริสตจักรมากมายและหลายนิกายก็คงถูกตั้งชื่อตามคนพวกนี้ไปแล้ว

คนเหล่านั้นที่มีใจพร้อมที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นมากกว่าคนธรรมดาก็กล่าวปกป้องพระองค์ในสองเรื่อง:

ถ้อยคำของพระองค์: "คำอย่างนี้ไม่เป็น**คำ**ของผู้ที่มีผีสิง"

พระราชกิจต่างๆของพระองค์: "ผีจะ**ทำให้คนตาบอดมองเห็น**ได้หรือ"

พญามารและพวกผีไม่ถวายเกียรติพระเจ้าในทั้งการงานต่างๆหรือถ้อยคำต่างๆ พวกมันไม่พากเพียรทำความดีและช่วยชีวิตของมนุษย์ พวกมันมีความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียว-เพื่อทำให้มนุษย์ตกนรกและใส่ร้ายพระเจ้าและพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ การงานต่างๆที่พระเยซูได้ทรงกระทำท่ามกลางผู้คนเหล่านี้และถ้อยคำต่างๆที่พระองค์ตรัสก็เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับการงานและถ้อยคำของคนๆหนึ่งที่เป็นบ้า คนเหล่านั้นที่เป็นมิตรกับพระเยซูกำลังใช้หลักเหตุผลที่ดีและสามัญสำนึกที่ดี แต่พวกฟาริสีเหล่านี้ปฏิเสธที่จะใช้เหตุผลและพวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงต่างๆที่สมเหตุสมผล พวกเขาคุ้นเคยกับอิสยาห์ 35:5 ซึ่งกล่าวว่า "แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก" นี่ชี้ไปที่พระเมสสิยาห์ของพวกเขาอย่างชัดเจน แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะยอมรับว่าถ้อยคำที่พระเยซูตรัสและการงานต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำนั้นไม่ใช่ถ้อยคำและการงานของคนบ้า, คนๆหนึ่งที่มีผีตนหนึ่งเข้าสิง

ในภาษากรีก คำที่ตรงนี้แปลเป็น "*คำ*" จริงๆแล้วอ่านว่า "*คำกล่าวต่างๆ*"-ไม่ใช่แค่คำที่พระเยซูเพิ่งตรัสไปแล้วเท่านั้น แต่คำกล่าวต่างๆของพระองค์-ถ้อยคำแสนวิเศษ*ทั้งหมด*ที่พระองค์ได้ตรัสไปแล้ว คำตรัสต่างๆของพระเยซูไม่เหมือนกับคำกล่าวของมนุษย์คนอื่นใดที่เคยมีชีวิตอยู่ ("ไม่มีใครเคยพูดเหมือนคนนี้เลย") แต่พวกยิวเหล่านั้นก็ปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงนี้

พระเยซูทรงประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์

ข้อ 22 และ 23: "*ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน*"

ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่า*เทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหาร*ถูกจัดเพื่อระลึกถึงการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ในกรุงเยรูซาเล็มในสมัยของเอสรา หลังจากการกวาดต้อนไปยังบาบิโลน: "และชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เหลืออยู่ ได้ฉลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ด้วยความชื่นบาน" (เอสรา 6:16)

น่าสนใจตรงที่ว่ายอห์นเท่านั้นบันทึกการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าร่วมเทศกาลเลี้ยงใหญ่สี่เทศกาลของพวกยิว: เทศกาลปัสกา (บทที่ 2,ข้อ 13); เทศกาลเพ็นเทคอสต์ (บทที่ 5, ข้อ 1); เทศกาลอยู่เพิง (บทที่ 7, ข้อ 2); และในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้, เทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหาร

"และเป็นฤดูหนาว" ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใส่ช่วงเวลาของปีมาให้เพื่ออธิบายว่าทำไมพระเยซูถึงทรงดำเนินอยู่ใต้ที่ปกคลุมรอบพระวิหาร, *"ที่เฉลียงของซาโลมอน"* พระองค์ทรงดำเนินอยู่ใน*ลานชั้นนอก*, ไม่ใช่ภายในกำแพงพระวิหาร พื้นที่ๆเรียกว่า "เฉลียงของซาโลมอน" เป็นที่ๆพวกยิวรวมตัวกันเพื่ออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องต่างๆทางศาสนา และน่าจะเป็นที่นี้ที่พระเยซูทรงนั่งอยู่ท่ามกลางพวกอาจารย์สอนพระราชบัญญัติตอนที่พระองค์อายุสิบสองปี: "ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่" (ลูกา 2:46)

"เฉลียงของซาโลมอน" เป็นสิ่งที่เราคงจะเรียกว่า *นอกชาน*-ทางเดินยาวๆมีที่ปกคลุม, ใต้หลังคาอันหนึ่งซึ่งถูกค้ำโดยเสาหลายต้นอยู่ด้านหนึ่ง หลังคาอันนี้ช่วยกันแสงแดดในช่วงหน้าร้อน และเมื่อฝนที่หนาวเย็นมา ผู้คนก็สามารถเดินใต้หลังคานี้เพื่อรับการปกป้องจากฝนได้ โจเซฟัสนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าเฉลียงของซาโลมอนเป็นส่วนเดียวของพระวิหารหลังใหญ่นั้นที่ไม่ได้ถูกทำลายจนราบคาบ

ข้อ 24: *"แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด"*

ขณะที่พระเยซูทรงเดินอยู่ในเฉลียงของซาโลมอน พวกยิวก็มาห้อมล้อมพระองค์จนกระทั่งพระองค์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และจากนั้นพวกเขาก็ถามพระองค์ว่า *"จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด?"* (เราอาจถามว่า "ท่านจะทำให้พวกเราคาใจอีกนานเท่าใด?") พระเยซูจะทรงกระทำหรือตรัสอะไรได้มากกว่านี้ที่จะบอกพวกเขาอย่างชัดแจ้งว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าหรือไม่? พวกเขาได้เห็นการรักษาชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอดแล้ว-การอัศจรรย์ที่ไม่เคยถูกกระทำมาก่อนเลยนับตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม! พวกเขาได้เห็นการเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้นอย่างน่าอัศจรรย์แล้ว ตลอดจนการอัศจรรย์แสนวิเศษอีกมากมาย พวกเขาได้ยินถ้อยคำแสนวิเศษที่ให้ชีวิตของพระองค์แล้ว กระนั้นพวกเขาก็ยังถามว่า "ทำไมท่านถึงทำให้พวกเราคาใจ? ทำไมท่านไม่บอกเราให้ชัดๆไปเลยว่าท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่?"

คำกรีกที่แปลเป็น *"ให้ชัดแจ้ง"* ไม่จำเป็นต้องหมายถึง "ในถ้อยคำที่ชัดแจ้ง" แต่หมายถึง *"ด้วยใจกล้า, ปราศจากความลึกลับ"* พวกเขาปฏิเสธที่จะเข้าใจคำอุปมาต่างๆที่พระองค์ตรัส, พวกเขาปฏิเสธที่จะมองเห็นการนำเสนอพระองค์เองในฐานะพระผู้เลี้ยงที่ดี, พระองค์ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะสละวางชีวิตของพระองค์และมีฤทธิ์อำนาจที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ดังนั้นคราวนี้พวกเขาถามว่า "ทำไมถึงทำให้พวกเราตกอยู่ในสภาวะแห่งความไม่แน่นอนและความตื่นเต้นแบบนี้เล่า? บอกเรามาชัดๆเถิด, โดยปราศจากความลึกลับใดๆ,ว่าท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่"

ข้อ 25: *"พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา"*

"เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ" ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในที่นี้พระเยซูกำลังหมายถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแก่สภาซานเฮดรินในบทที่ 5 หลังจากการรักษาชายผู้นั้นให้หายที่สระเบเธสดา ในการอภิปรายนั้นพระองค์ได้ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ และว่าพระบุตรทรงกระทำแต่สิ่งที่พระองค์ทรงเห็นพระบิดากระทำเท่านั้น "ด้วยว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตร

เห็นสิ่งสารพัดที่พระบิดาเองทรงกระทำ... ทุกคนควรถวายเกียรติพระบุตร เหมือนกับที่พวกเขาถวายเกียติพระบิดา ผู้ที่ไม่ถวายเกียรติพระบุตรก็ไม่ถวายเกียรติพระบิดาผู้ได้ทรงส่งพระบุตรมา...ผู้ที่ฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การพิพากษาลงโทษ; แต่ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว...พระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น" พระองค์ทรงชี้ให้เห็นพยานสี่ทบแห่งความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์: ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, พระราชกิจต่างๆที่พระเยซูได้ทรงกระทำ, คำพยานของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์, และคำพยานของพระคัมภีร์ *ทั้งสี่นี้เป็นพยานรับรอง*ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง, "ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น" ที่จะเสด็จมาตามที่โมเสสได้พยากรณ์ไว้

คุณจะสังเกตเห็นว่าพวกยิวเหล่านั้นถามพระเยซูว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด" คำตอบของพระองค์แสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาไม่ใช่คนที่สงสัย-พวกเขาเป็น*คนไม่เชื่อ* **มี**ความแตกต่างระหว่างการสงสัยกับความไม่เชื่อแบบตรงๆ ผมคิดจริงๆว่าพระเจ้าทรงมีความนับถือต่อคนไม่เชื่อมากกว่าที่พระองค์ทรงมีให้แก่คนที่สงสัยหรือคนที่ไม่แน่ใจเกี่ยวกับการมีอยู่จริงของพระเจ้า

"*การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา*" กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า "ถ้าพวกท่านไม่สามารถเชื่อสิ่งที่เรากล่าวได้ ก็จงเชื่อเรา*เพราะการงานเหล่านั้นที่เรากระทำ*เถิด" ในที่อื่นๆ การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูถูกเสนอเพื่อเป็นข้อพิสูจน์แน่ชัดของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่าคนธรรมดา, พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์**องค์นั้น**, **เราเป็น**ผู้ยิ่งใหญ่ อ่านยอห์น 3:2; 5:36; 7:31; 9:33 อีกหน อ่านกิจการ 2:22 เช่นกัน

พระเยซูตรัสแก่คนไม่เชื่อเหล่านี้ว่า "ถ้าพวกท่านไม่ยอมเชื่อสิ่งที่เรากล่าวและกระทำไปแล้ว, ถ้าพวกท่านไม่ยอมรับว่าการอัศจรรย์ต่างๆของเราพิสูจน์ว่าเราเป็นพระเมสสิยาห์, พระบุตรของพระเจ้า, งั้นไม่ว่าเราจะทำหรือกล่าวสิ่ง*อื่น*ใด พวกท่านก็จะยังไม่ยอมเชื่ออยู่ดี"

จงสังเกตว่าพระองค์ตรัสว่า "*การซึ่งเราได้กระทำใน**พระนามพระบิดา**ของเรา*-ไม่ใช่การต่างๆที่เราเลือกเอง, ไม่ใช่การต่างๆที่เราเลือกที่จะกระทำ แต่เป็นการงานต่างๆที่พระบิดา*ได้ทรงกำหนด*ให้เรากระทำ" พระเยซูทรงระมัดระวังเสมอที่จะเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่าพระองค์ไม่ได้กำลังตรัสหรือกระทำการโดยเป็นเอกเทศจากพระบิดา แต่ในความสามัคคีอันสมบูรณ์แบบกับพระองค์ การอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์กระทำและถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ตรัสเป็นการงานที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำจนสำเร็จและถ้อยคำที่พระบิดาประทานให้พระองค์ตรัส, ถ้อยคำที่เป็นจิตวิญญาณและชีวิต

ข้อ 26: "*แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว*"

(เราถูกบอกว่าในภาษากรีก พระคำข้อนี้อ่านว่า "พวกท่านทั้งไม่เชื่อถ้อยคำของเราหรือการงานต่างๆของเรา **เพราะว่า**พวกท่านไม่ได้อยู่ในจำนวนแกะของเรา ถ้าพวกท่านเป็นแกะของเรา พวกท่านก็จะเชื่อ; ความเชื่อเป็นหนึ่งในเครื่องหมายบ่งชี้ของแกะเหล่านั้น")

นี่คือความหมายของพระคำข้อนี้: ข้อเท็จจริงที่ว่าคนเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในท่ามกลางแกะของพระคริสต์ไม่ใช่*สาเหตุ*ของความไม่เชื่อของพวกเขา ตรงกันข้าม ความไม่เชื่อของพวกเขาเป็นหลักฐานที่แสดงว่าพวกเขา

ไม่ใช่*แกะ*ของพระคริสต์ พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า "ท่านทั้งหลาย**ไม่ยอม**มาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต" (ยอห์น 5:40) พวกเขาไม่ใช่แกะของพระองค์-ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ถูกเลือกหรือถูกลิขิตไว้ล่วงหน้า แต่เพราะ*ความไม่เชื่อ*ของพวกเขา

ถ้อยคำปิดท้ายของพระคำข้อนี้-"*ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว*"-ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชี้กลับไปยังบทที่ 8, ข้อ 47: "ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า" ถ้อยคำเหล่านี้ยังชี้กลับไปยังข้อ 3 และ 4 ของบทที่เราศึกษากันอยู่เช่นกัน ผู้คนเหล่านั้นที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ได้ตัดสินใจแล้วว่าจะปฏิเสธพระองค์ พวกเขากล่าวว่า "พวกเราจะไม่รับเขา พวกเรารู้จักชายคนนี้, พวกเรารู้จักพี่น้องชายหญิงของเขา เขาเป็นคนลวงโลก, เป็นลูกนอกสมรส, และพวกเราปฏิเสธที่จะเชื่อในเขา"

ข้อ 27: "*แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา*"

ในที่นี้พระเยซูทรงพรรณนาอุปนิสัยของคนเหล่านั้นที่อยู่ในคอกแกะนั้น-แกะของพระองค์ หลังจากได้กล่าวแก่**พวกฟาริสี**เหล่านั้นไปแล้วว่าพวกเขา**ไม่ใช่**แกะ คราวนี้พระองค์ทรงชี้ให้เห็นลักษณะเฉพาะตัวต่างๆของคนเหล่านั้นที่**เป็น**แกะ นี่เป็นหนึ่งในข้อพระคำที่เปี่ยมล้นด้วยความหมายมากที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นทั้งเล่ม

พระเยซูทรงเรียกลูกๆของพระองค์ว่า "*แกะ*" ผู้เชื่อแท้ทุกคนเป็น "แกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์, แกะแห่งคอกของพระองค์"-และนี่ไม่ใช่โดยบังเอิญ เราช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และไร้ซึ่งความหวังหากปราศจากพระผู้เลี้ยง เราต้องพึ่งพาพระองค์ในทุกสิ่ง แกะเป็นสัตว์ที่โง่เขลา, อ่อนแอ, ชอบพลัดหลงไปหากผู้เลี้ยงแกะไม่ปกป้องพวกมันและรักษาพวกมันไว้ในฝูงแกะ

เราเห็นความจริงอันประเสริฐอีกประการหนึ่งตรงนี้: พระเยซูทรงเรียกแกะเหล่านั้นว่า "*แกะ**ของเรา***" ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลของพระผู้เลี้ยงที่ดี พระองค์ทรงซื้อเราแล้วด้วยราคาแสนแพงแห่งพระโลหิตของพระองค์เองและเราเป็นของพระองค์โดยการไถ่และการซื้อ เราเป็นทรัพย์สินอันมีค่าและพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเนื่องจากนี่เป็นความจริง *เราจึงเป็นความรับผิดชอบของพระองค์เช่นกัน* ผมกล่าวอย่างนี้ด้วยความกลัวและตัวสั่น: พระผู้เลี้ยงที่ดีทรงสนใจในการปกป้องเรา ดูแลเรา และความสำเร็จของเรามากกว่าที่ตัวเราเองสนใจเป็นล้านเท่า พระองค์ทรงนำเราเข้าในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรม "เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์"

"*แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา*" เราเป็น "แกะ" เพราะว่าเราฟังเสียงของพระองค์**แล้ว** (ยอห์น 5:24) เราฟังพระวจนะ และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความรอดของเรา เราได้ยินเสียงของพระองค์แล้วเมื่อพระองค์ทรงเรียกเราให้มาสู่การกลับใจใหม่ เมื่อพระองค์ทรงเรียกเราให้เชื่อ พระองค์ก็ทรงเรียกเราให้มาหาพระองค์เอง:

"บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน ด้วยว่าแอกของเราก็แบกง่าย และภาระของเราก็เบา" (มธ. 11:28-30) แต่คน

เหล่านี้ที่พระเยซูกำลังสนทนาด้วยนั้นไม่ยอมฟังเสียงของพระองค์, พวกเขาปฏิเสธที่จะมาเมื่อพระองค์ทรงเรียก ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง "ไม่ใช่แกะ (ของพระองค์)"

"*...และเรารู้จักแกะเหล่านั้น*" พระเยซูทรงรู้จักชื่อลูกแต่ละคนของพระองค์ พระองค์ทรงรักเราด้วยความรักที่พิเศษเฉพาะและทรงรู้จักเราด้วยความรู้ที่พิเศษ พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวเรา; ผมทุกเส้นของศีรษะเราก็ถูกนับไว้แล้ว-และพระองค์ทรงทราบจำนวนนั้น! พระองค์ทรงทราบความลับต่างๆแห่งใจของเรา, ภาระต่างๆ, ความปรารถนา ไม่มีน้ำตาสักหยดไหลจากตาของผู้เชื่อโดยที่พระองค์ไม่ทราบ

"*และแกะนั้นตามเรา*" พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น และผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย-เช่นเดียวกับแกะ-ย่อมติดตามพระผู้เลี้ยงของพวกเขา แกะเชื่อฟังและวางใจผู้เลี้ยงแกะฉันใด ผู้เชื่อทั้งหลายก็เชื่อฟังและวางใจพระเยซูคริสต์เจ้าฉันนั้น ผู้เชื่อแท้สามารถร้องเพลงจากใจได้ว่า:

"เต็มใจไปที่พระองค์ทรงใช้ให้ไป
ไม่ว่าบกหรือน้ำก็ไป
เต็มใจพูดถ้อยคำซึ่งพระองค์บัญชา
เต็มใจกระทำตามน้ำพระทัย"

กล่าวกันว่าแกะเป็นสัตว์ที่ซื่อมากที่สุด-แต่พวกมันก็*เหนือกว่า*สัตว์อื่นๆในเรื่องความรักและความไว้วางใจเช่นกัน เพียงได้ยินเสียงที่แผ่วเบาที่สุดของผู้เลี้ยงแกะ แกะก็จะตามเขาไป แต่พวกมันจะไม่ตามพวกคนแปลกหน้า แกะไม่สามารถพบทุ่งหญ้าและจะอดตายถ้าปราศจากผู้เลี้ยงแกะ แกะไม่สามารถปกป้องตัวพวกมันเองได้และหากปราศจากการดูแลของผู้เลี้ยงแกะ พวกสุนัขป่าก็จะเขมือบฝูงแกะนั้น ไม่มีสัตว์อื่นใดที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นเพื่อการเลี้ยงชีพและการปกป้องมากขนาดนั้น

ในภาษากรีก ความหมายของพระคำข้อนี้คือ "แกะของเราเป็นกายเดียว ซึ่งฟังเสียงของเรา-กายเดียว (เอกพจน์)-แต่*แกะแต่ละตัว*ในคอกแกะก็ตามเรา" ในข้อ 16 ของบทนี้พระเยซูตรัสว่า "แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียวและมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว" **มี**คอกเดียวและผู้เลี้ยงเดียว; แกะเหล่านั้น*ในฐานะกายหนึ่ง*ก็ฟังเสียงของพระองค์และ*ในฐานะแกะแต่ละตัว*พวกมันก็ติดตามพระองค์

ข้อ 28: "*เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้*"

ความจริงอันยิ่งใหญ่ ซึ่งถูกกล่าวอย่างชัดเจน! พระผู้เลี้ยงที่ดีประทาน "*ชีวิตนิรันดร์*", ของขวัญอันมีค่าของพระเจ้า, ความรอดโดยพระคุณ, ให้แก่แกะของพระองค์ พระคุณนำมาซึ่งความรอด, การอภัยโทษ, การนับว่าชอบธรรม-และจากนั้น ขณะที่ "ความดีและความเมตตาจะติดตามเราไปตลอดวันคืนชีวิตของเรา" นั่นก็ไม่ใช่จุดจบ: **พวกเราจะ "อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์!"**

จงสังเกตว่าพระผู้เลี้ยงที่ดีตรัสว่า "*เรา**ให้**ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น*" (คำกริยารูปปัจจุบันกาล)-ไม่ใช่ "เรา*ให้แล้ว*", ไม่ใช่ "เรา*จะให้* ณ เวลาหนึ่งเวลาใดในอนาคต", แต่ "เรา**ให้**ชีวิตนิรันดร์-***เดี๋ยวนี้***เลย-*" ชีวิตนิรันดร์เป็นกรรมสิทธิ์ปัจจุบันของลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้ว เราไม่ได้กำลัง*หวังว่าจะได้รับ*ชีวิตนิรันดร์เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิตนี้ เราไม่อธิษฐานว่า "พระองค์เจ้าข้า *ในที่สุด*ขอ

โปรดช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายในสวรรค์ด้วยเถิด” ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วได้รับความรอด**เดี๋ยวนี้** ชั่วเสี้ยววินาทีที่คนๆหนึ่งให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า วินาทีนั้นเขาก็ได้ชีวิตนิรันดร์เป็นกรรมสิทธิ์ทันที

“*และแกะนั้นจะ**ไม่พินาศเลย**!*” ผมไม่เห็นเหตุผลใดเลยที่จะมีใครโต้แย้งเกี่ยวกับความหมายของคำตรัสนี้ พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา...เรารู้จักแกะเหล่านั้น...แกะเหล่านั้นตามเรา...เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น...และแกะเหล่านั้นจะ**ไม่พินาศเลย**”

“***และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้***” ภาษากรีกอ่านว่า “บุคคลใดหรือผู้ใด” นั่นคือ “มนุษย์, พญามาร, ทูตสวรรค์, หรือบุคคลอื่นใดไม่มีทางแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้” สมมติว่าเรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานคำอธิบายเพิ่มเติม ผ่านทางปลายปากกาของเปาโล:

“ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

“*แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ* ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ *แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย* ***เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มีอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้***” (รม. 8:31-39)

จงสังเกตตำแหน่งของแกะเหล่านั้น: แกะเหล่านั้นไม่ได้ยึดพระผู้เลี้ยงไว้, พระหัตถ์ของพระผู้เลี้ยงยึดแกะเหล่านั้นไว้ แทนที่ผู้เชื่อต้องพยายาม “อึดไว้” หรือ “ยึดไว้” เราต้องตระหนักว่าเราอยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้เลี้ยง และข้อเท็จจริงที่ว่าพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ยึดเราไว้ก็เป็นเคล็ดลับแห่งชัยชนะของคริสเตียน มันเป็นสิทธิแต่กำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วที่จะดื่มด่ำกับสันติสุขอันแสนหวานนี้, ของประทานแห่งความรักและพระคุณของพระเจ้า

ข้อ 29: “*พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้*”

ความจริงที่ถูกประกาศตรงนี้เพิ่มความแข็งแกร่งเข้ากับความจริงที่ถูกประกาศในหลายข้อก่อนหน้า ความจริงเดียวกันนี้ถูกประกาศในโคโลสี 3:3 เช่นกัน-“ชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” พระเยโฮ

วาห์, พระบิดาในสวรรค์, ได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่พระเยซู ด้วยเหตุนี้พวกมันจึงเป็น**ของพระองค์**-แต่พวกมันก็เป็นของพระบิดาเช่นกัน และพระเยซูทรงให้ความมั่นใจเราว่าพระบิดา *"ทรงเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง"* พระองค์ไม่เพียง "มีฤทธิ์มาก" เท่านั้น พระองค์**ทรงมหิทธิฤทธิ์!** ไม่มีผู้ใดในสวรรค์, ในแผ่นดินโลก, หรือใต้แผ่นดินโลกที่ทรงฤทธิ์เท่ากับพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงสรรพลานุภาพ, พระองค์ทรงเป็นเจ้าของ*ฤทธิ์อำนาจทั้งปวง* ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีสิ่งใด-ชีวิต, ความตาย, เหล่าผู้ครอบครอง, เหล่าผู้มีอำนาจ, หรือบุคคลใดๆ-จะสามารถแย่งชิงแกะเหล่านั้นออกไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้

ถ้อยคำประเสริฐเหล่านี้นำความมั่นใจอันไม่คลอนแคลนมาสู่หัวใจของผู้เชื่อแท้ มันทำให้ผมชื่นชมยินดีด้วยความปีติอันเหลือจะกล่าวที่ได้รู้ว่าพระเจ้าพระบิดาทรงสนพระทัยในตัวผมมากพอๆกับที่พระเยซูพระบุตรทรงสนพระทัยในตัวผม พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่รักผมและยอมให้พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อผม (ยอห์น 3:16), พระเจ้าได้ทรงช่วยผมให้รอดแล้วเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32), ดังนั้นพระเจ้าพระบิดาจึงทรงสนพระทัยในสวัสดิภาพของผมในฐานะลูกของพระองค์, สมาชิกคนหนึ่งแห่งคริสตจักรของพระองค์

"คอกเดียว" นี้ (คริสตจักรพันธสัญญาใหม่) ได้ถูกประทานให้แก่พระเยซูโดยพระเจ้าพระบิดาก่อนที่โลกนี้ได้เป็นขึ้นมาเสียอีก คอกนั้นบัดนี้กำลังถูกประกอบกันขึ้นด้วยคนทั้งหลายที่ได้ยินเสียงของพระผู้เลี้ยงและมาหาพระองค์*ในความเชื่อ* ประตูแห่งนรกจะไม่มีชัยต่อ*คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่* คริสตจักรจะถูกทำให้ครบสมบูรณ์และถูกนำเสนอต่อพระเยซู "คริสตจักรที่มีสง่าราศี... ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ" (กรุณาศึกษาเอเฟซัส 5:22-33)

ข้อ 30: *"เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน"*

นี่ไม่ได้ทำลายตรีเอกานุภาพ มีพระเจ้า**องค์เดียว** ซึ่งถูกสำแดงในสามพระภาค: พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในมัทธิว 16:16, 17 เมื่อเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่" พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า "...เนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่*พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตใน**สวรรค์***ทรงแจ้งให้ทราบ" ขณะนั้นพระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก กระนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า "พระบิดาของเราผู้ทรงสถิต*ในสวรรค์*" ใครบางคนอาจถามว่า "ทำไมคุณไม่อธิบายเรื่องตรีเอกานุภาพล่ะ?" คำตอบของผมแก่คำถามนั้นก็คือว่า ถ้าผมสามารถอธิบายเรื่องตรีเอกานุภาพได้ ผมก็คงเทียบเท่ากับพระเจ้าแล้ว ผมขอบคุณพระเจ้าที่ผมอธิบายเรื่องตรีเอกานุภาพไม่ได้ มันเป็นหนึ่งในข้อลึกลับที่ลึกซึ้งที่พระเจ้าจะอธิบายแก่เราในชั้นเรียนพระคัมภีร์ในสวรรค์ ในระหว่างนี้ เรายอมรับมันโดยความเชื่อ เราเชื่อมันเพราะว่าพระคัมภีร์สอนมัน

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ พระเยซูกำลังตรัสว่า "*เรา*เป็นผู้หนึ่ง, *พระบิดา*ทรงเป็นผู้หนึ่ง *กระนั้นเรา**สอง**ก็เป็น**หนึ่งเดียวกัน***-หนึ่งเดียวกันในความรัก, หนึ่งเดียวกันในฤทธิ์อำนาจ, หนึ่งเดียวกันในศักดิ์ศรี, หนึ่งเดียวกันในสภาวะ, หนึ่งเดียวกันในสาระ, หนึ่งเดียวกันในถ้อยคำ" ดังนั้นแกะทั้งหลายของพระผู้เลี้ยงที่ดีจึงปลอดภัยสองชั้น, ได้รับการปกป้องสองชั้น ความปลอดภัยของพวกเขาแน่นอนพอๆกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร*ทรงพระชนม์อยู่* ในจดหมายฝากฉบับที่สองของเขา, ข้อ 8, ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้ว่า "ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้*ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว* แต่จะได้รับบำเหน็จ

เต็มที่" แต่นี่กล่าวถึงหน้าที่คนต้นเรือน, ไม่ใช่ความรอด เราไม่ได้ "กระทำให้เกิด" ความรอดของเรา; ความรอดเป็นของประทานของพระเจ้า

พวกยิวเหล่านั้นเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพระเยซูตรัสอะไรเมื่อพระองค์ทรงประกาศว่า "เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง

ข้อ 31: "*พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย*"

นี่เป็นครั้งที่สองที่พวกยิวหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อที่จะขว้างใส่พระเยซู (ดู บทที่ 8 ข้อ 59 เช่นกัน) เมื่อพระองค์ตรัสว่า "เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" พวกเขาก็กล่าวหาพระองค์ว่าพูดหมิ่นประมาท-และถ้าพระองค์ไม่ได้พูดความจริง, ถ้าพระองค์ไม่ได้*เป็น*อันหนึ่งอันเดียวกันกับพระบิดา, *พระเจ้าในเนื้อหนัง*, พระองค์ก็คง*มีความผิด*ในการหมิ่นประมาทไปแล้ว ภาคพันธสัญญาเดิมบัญญัติไว้ว่า "ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองก็ดี เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย" (ลนต. 24:16) ดู กันดารวิถี 15:36 และ 1 พงศ์กษัตริย์ 21:13 เช่นกัน ดังนั้น เมื่ออ้างว่าพระเยซูได้พูดหมิ่นประมาท พวกยิวเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อที่จะขว้างใส่พระองค์ ถึงแม้ว่าในความหมายที่แท้จริงพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะประหารชีวิตใครได้ พวกเขาอยู่ภายใต้การปกครองของพวกโรม และถ้าพวกเขาเอาหินขว้างพระเยซูพวกเขาก็คงทำสิ่งที่ผิดกฎหมายและการกระทำของพวกเขาก็คงเหมือนกับฝูงชนที่รุมประชาทัณฑ์ในสมัยของเรา

ในบทที่ 8 ข้อ 59 ภาษากรีกหมายความว่าพวกยิวเหล่านั้น*หยิบ*ก้อนหินหลายก้อนขึ้นมาจริงๆ แต่ในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้เราพบคำกรีกคำหนึ่งที่แตกต่างไปจากเดิมซึ่งหมายความว่าพวกเขา*แบก*หินหลายก้อน กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขามีหินหลายก้อนอยู่ในมือของตนอยู่แล้ว โดยหวังจะหาข้ออ้างที่จะขว้างหินใส่พระเยซูได้ เนื่องจากพวกเขากำลังห้อมล้อมพระองค์อยู่ในเฉลียงของซาโลมอน มันจึงไม่มีเหตุผลที่จะมีก้อนหินอยู่ในบริเวณนั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงน่าจะเอาก้อนหินหลายก้อนติดตัวมาด้วย โดยหวังว่าจะได้โอกาสใช้พวกมัน แต่พวกเขาขว้างหินเหล่านั้นไม่ได้ เพราะว่าพระเยซูไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์โดยการถูกหินขว้างใส่จนตาย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่ง และนรกทั้งสิ้นก็หยุดพระองค์ไม่ได้

ข้อ 32: "*พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า"*

ในหลายคราวพวกยิวเหล่านั้นได้ขอหมายสำคัญต่างๆเพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ (หมายสำคัญต่างๆ) มากมายต่อหน้าพวกเขา และบัดนี้พระองค์ทรงถามพวกเขาว่าอันไหนในกิจการดีๆเหล่านี้ที่ทำให้พวกเขาโมโหเสียจนพวกเขาอยากเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย พระองค์ไม่ได้ทำร้ายผู้ใด, พระองค์ได้เลี้ยงอาหารผู้หิวโหย, ให้เสื้อผ้าคนเปลือยกายนุ่งห่ม, รักษาคนเจ็บป่วยให้หาย, ทำให้คนตายเป็นขึ้น, เปิดตาคนตาบอด, ทำให้คนหูหนวกได้ยิน, ทำให้แขนขาที่ลีบกลับเหยียดตรง พวกเขาวางแผนจะเอาหินขว้างพระองค์เพราะการกระทำที่ดีเหล่านี้หรือ? และหากเป็นเช่นนั้น พวกเขาจะเอาหินขว้างพระองค์เพราะการอัศจรรย์ของพระองค์*อันไหน*เล่า?

"เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา" "เราได้สำแดง" หมายความว่า "เราได้กระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ต่อหน้าผู้คน, เราได้กระทำกิจการที่ทรงฤทธิ์และมหัศจรรย์เหล่านี้ต่อหน้าพวกท่าน การเหล่านั้นไม่ได้ถูกกระทำในซอกหลืบหรือในที่ลับ แต่อย่างเปิดเผย-ตามท้องถนนของพวกท่าน, ในพระวิหารของพวกท่าน, ในบ้านเรือนของพวกท่าน"

ตรงนี้ เช่นเดียวกับในงานรับใช้ทั้งหมดของพระองค์ พระเยซูทรงเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงจากสวรรค์ที่ว่าพระองค์กำลังกระทำพระราชกิจ*ของพระบิดา* พระองค์ทรงเน้นย้ำความจริงนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกที่ว่าสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและตรัสนั้นเป็นการเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำการงานต่างๆของพระบิดา ไม่ใช่การงานต่างๆของพระองค์เอง

การที่พระองค์ตรัสถึง "การดี*หลายประการ*" ก็บอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายที่ไม่ได้ถูกบันทึกในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม (ดู ยอห์น 21:25 เช่นกัน) และไม่ต้องสงสัยเลยว่าแม้กระทั่งในกรุงเยรูซาเล็มพระองค์ก็ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายที่ไม่ถูกบันทึกไว้; แต่ทั้งๆที่ได้เห็นการงานทรงฤทธิ์ต่างๆของพระองค์ พวกยิวเหล่านั้นก็ปฏิเสธที่จะเชื่อพระองค์หรือต้อนรับพระองค์

"ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า" พวกยิวเหล่านั้นประหารคนชั่วให้ตายโดยการเอาหินขว้าง แต่พระเยซูไม่ได้กระทำความชั่วร้ายใดๆและพวกเขาก็ทราบดี สิ่งที่พระองค์ทรงถามพวกเขาก็คือว่า "พวกท่านกำลังแสวงหาที่จะฆ่าเราเพราะเราทำดีอย่างนั้นหรือ? คนไหนในพวกท่านฟ้องเราได้ว่าทำ*บาป*เล่า? พวกท่านจะเอาหินขว้างเราให้ตายเพราะการดีอันไหนของเราเล่า?"

ข้อ 33: *"พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า"*

ในที่นี้พระเยซูทรงท้าทายเหล่าศัตรูของพระองค์ พระองค์ไม่ได้กระทำความชั่วร้ายใดๆเลย และพวกเขาเอาหินขว้างพระองค์ให้ตายเพราะทำดีก็ไม่ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นพวกเขาจึงตอบว่าพวกเขาไม่ได้กำลังจะเอาหินขว้างพระองค์ให้ตายเพราะ*การงานที่ดีทั้งหลาย*ของพระองค์ แต่เพราะว่าพระองค์เป็นคนพูดหมิ่นประมาท-"*เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า*" ในบทที่ 5 ข้อ 18 ของบทเรียนนี้ เราอ่านแล้วว่าพวกยิวเหล่านั้นหาช่องที่จะฆ่าพระเยซู "มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย *ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า*"

เราต้องจำไว้ว่าจากมุมมองของเนื้อหนัง พระเยซูทรงเป็นยิวคนหนึ่ง พระองค์ทรงเติบโตมาในร้านช่างไม้ของโยเซฟที่เมืองนาซาเร็ธ, ทรงถูกเลี้ยงดูมาในชุมชนหนึ่งกับเด็กชาวยิวคนอื่นๆ; และแม้ว่าเราแทบไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับวัยเด็กและช่วงวัยรุ่นของพระองค์ พระคัมภีร์ก็บอกเราว่าพระองค์ "ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย" (ลูกา 2:52) ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายิวบางคนเหล่านี้จำพระองค์ได้ในฐานะเด็กผู้ชายคนหนึ่งและพวกเขาไม่อาจทำใจเชื่อได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง! พวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับว่าพระองค์ตรัสไม่เหมือนกับที่มนุษย์คนใดเคยพูด, ว่าการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยนับตั้งแต่มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นมา พระเยซูทรงอยากให้พวกเขาลืมทุกสิ่งที่พวกเขาเคยรู้เกี่ยวกับพระองค์จากมุมมองแบบมนุษย์และเชื่อพระองค์

เพราะเห็นแก่การงานนั้น, เพราะการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์กำลังกระทำ พระองค์ทรงอยากให้พวกเขายอมรับ, เหมือนกับที่นิโคเดมัสได้ยอมรับ, ว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้โดยใช้ฤทธิ์เดชของตัวเขาเอง

แต่พวกยิวเหล่านั้น*เข้าใจ*พระองค์เมื่อพระองค์ตรัสถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสภาวะกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพวกเขาจึงกล่าวว่า "ท่านตั้งตัวเป็น**พระเจ้า**!"

ข้อ 34: "*พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าวว่าท่านทั้งหลายเป็นพระ'"*

คำแก้ต่างที่พระเยซูทรงใช้ตรงนี้เพื่อต่อสู้เหล่าศัตรูของพระองค์ก็น่าทึ่งจริงๆ-นั่นคือ ถ้าพวกคนใหญ่คนโต (พวกเจ้านาย แต่ก็เป็น*มนุษย์*อยู่ดี) ถูกเรียกว่าพระ พวกเขาจะกล่าวหา***พระองค์, พระบุตร****ของพระเจ้า,* ว่าพูดหมิ่นประมาทเพราะพระองค์*ทรงเรียกตัวเองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า*อย่างนั้นหรือ? พระเยซูทรงยกข้อความมาจากเพลงสดุดีบทที่แปดสิบสอง ซึ่งอาสาฟ, ที่กำลังกล่าวถึงตำแหน่งและหน้าที่ของพวกเจ้านายและพวกขุนนาง, เรียกคนเหล่านั้นว่า "พวกพระ" (gods) เพราะความรับผิดชอบของพวกเขานั้นใหญ่โตเหลือเกินเมื่อเทียบกับความรับผิดชอบของมนุษย์คนอื่นๆ และพวกเขาก็อยู่สูง*เหนือ*คนอื่นๆเหลือเกิน-เหมือนกับใน 2 ซามูเอล 1:14: "ดาวิดถามเขาว่า "ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยื่นมือออกทำลาย*ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้*" นอกจากนี้ใน 2 พงศาวดาร 19:4-6 เราอ่านที่ว่าเยโฮชาฟัทตั้งพวกผู้วินิจฉัยไว้ในแผ่นดินนั้น... และกล่าวแก่พวกผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า "จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ *เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา"*

"*พระราชบัญญัติ"* ที่พระเยซูทรงหมายถึงนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่คือพระคัมภีร์ พวกยิวแบ่งพันธสัญญาเดิมออกเป็นสองส่วน-พระราชบัญญัติ และพวกศาสดาพยากรณ์-และพระราชบัญญัติก็รวมถึงหนังสือต่างๆของโมเสสเช่นเดียวกับหนังสือเล่มอื่นๆด้วย ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงเพลงซาโลมอน ในมัทธิว 5:17 พระเยซูตรัสว่า "อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลาย**พระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์**เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ" ในมัทธิว 22:40 พระองค์ตรัสว่า "**พระราชบัญญัติ**และ**คำพยากรณ์**ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้" ในลูกา 24:44 พระองค์ตรัสถึงพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่าเป็นพระราชบัญญัติ, เพลงสดุดี, และพวกศาสดาพยากรณ์: "พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ใน**พระราชบัญญัติ**ของโมเสส และใน**คัมภีร์ศาสดาพยากรณ์** และใน**หนังสือสดุดี**กล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ"

ในคำแก้ต่างของพระองค์ต่อสู้กับพวกศัตรูของพระองค์ในที่นี้ พระเยซูทรงใช้งานเขียนศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับเกียรติของพวกเขาเอง-งานเขียนต่างๆของโมเสสและดาวิด, บุรุษผู้ที่พวกยิวเหล่านั้นให้ความเคารพอย่างสูง อันที่จริง มันน่าสนใจมากที่สุดที่จะหมายเหตุว่าในงานรับใช้ปวงชนของพระคริสต์ พระองค์ทรงใช้พระคัมภีร์บ่อยครั้งในฐานะเป็นผู้พิพากษาหนึ่งเดียวในเรื่องข้อพิพาท เมื่อพระองค์ทรงพบกับซาตานบนภูเขาแห่งการทดลองในมัทธิว 4:1-11 พระองค์ทรงตอบผู้ทดลองนั้นในแต่ละคราวโดยการยกพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์ไม่จำเป็นต้องยกข้อพระคัมภีร์ที่มีเขียนไว้อยู่แล้วเพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสก็จะเป็นพระวจนะ

ของพระเจ้า พระองค์ตรัสเฉพาะตามที่พระบิดาประทานถ้อยคำแก่พระองค์ และดังนั้นถ้อยคำของพระองค์จึงเป็นถ้อยคำของพระเจ้า แต่ตลอดการรับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงใช้ข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอย่างอิสระ

พระเยซูตรัสถามว่า *"มีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า"* ซึ่งมีความหมายว่า "พวกท่านไม่รู้หรือว่าพระคัมภีร์ของพวกท่านกล่าวอะไรเกี่ยวกับคนทั้งหลายที่เป็นพวกเจ้านายและพวกผู้พิพากษาที่ถูกเรียกว่าพวกพระ?" ถ้าภาคพันธสัญญาเดิม พร้อมกับนัยสำคัญอันลึกซึ้งของมันเกี่ยวกับเดชานุภาพที่หาใดเปรียบของพระเจ้า ไม่กลัวที่จะเรียกคนเหล่านั้นว่าพวกพระ พระองค์กำลังพูดหมิ่นประมาทในการเรียกตัวเองว่า*พระบุตรของพระเจ้า*อย่างนั้นหรือ? พระเยซูไม่ได้โต้แย้งกับพวกศัตรูของพระองค์; พระองค์แค่ประทานพระวจนะของพระเจ้าแก่พวกเขา เหล่าผู้รู้ภาษาฮีบรูบอกเราว่าคำที่แปลเป็น "พวกผู้พิพากษา" ในอพยพ 22:8, 9 ในภาษาฮีบรูจริงๆ แล้วคือ "พวกพระ" (gods) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ อ่านอพยพ 21:6 และ 22:28 เช่นกัน

ข้อ 35 และ 36: *"ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า 'ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ"*

สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้จริงๆแล้วก็คือ: ถ้าพวกเจ้านายและพวกผู้พิพากษา-ซึ่งได้รับการแต่งตั้ง, ถูกเจิมตั้ง, และได้รับเกียรติยศนี้โดยพระคุณ-ไม่ได้ทำผิดประการใดเมื่อพวกเขาเรียกตัวเองว่าพระ (หรือเมื่อพวกเขาถูกเรียกว่าเป็นพวกพระ) เช่นนั้นแล้ว**พระองค์**, **พระบุตร**ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, สมควรถูกหินขว้างจนตายเพราะพระองค์ทรงประกาศตัวว่า**เป็น**พระเจ้าในพลับพลาแห่งเนื้อหนังอย่างนั้นหรือ?

คนทั้งหลาย *"ที่รับพระวจนะของพระเจ้า"* หมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้ปฏิบัติหน้าที่และถูกตั้งให้อยู่ในตำแหน่งเจ้านายและพวกผู้พิพากษา พวกเขาเป็นบุคคลที่พระเจ้าได้สนทนาด้วย, เป็นผู้ที่พระองค์ได้ประทานคำบัญชาให้ปกครองเพื่อพระองค์ เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าภาษาที่ถูกใช้ตรงนี้ในต้นฉบับมีความหมายเกือบคล้ายกับภาษาในลูกา 3:2 ที่เราถูกบอกว่า "พระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์น..." พระเจ้าได้ประทานหน้าที่พิเศษแก่ยอห์น และนี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ถูกเรียกว่า "พระ" ในเพลงสดุดี 82

"จะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้" มันเป็นหลักการหนึ่งที่รับรู้กันในท่ามกลางพวกยิวว่าพระวจนะของพระเจ้าไม่อาจถูกฝ่าฝืน, ถูกทำให้เป็นโมฆะ, หรือถูกทำลายเสียได้ และพระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาถึงข้อเท็จจริงนี้ ทุกสิ่งในพระวจนะควรได้รับความเคารพยำเกรง, สักจุดหรือสักขีดหนึ่งไม่ควรถูกปฏิเสธหรือถูกมองข้ามเลย พวกยิวเหล่านั้นเชื่อเช่นนี้ พวกเขาเชื่อว่าทุกสิ่งในพระคัมภีร์ของพวกเขามีน้ำหนักเต็มที่, ไม่มีสักคำเดียวที่ไม่สำคัญ, ไม่มีสักคำที่ควรถูกเอาออก, มองข้าม, หรือหลบเลี่ยงเพราะว่าทุกคำเป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เนื่องจากนั่นเป็นความจริง และเนื่องจากในเพลงสดุดี 82 พวกคนธรรมดาอย่างพวกเจ้านายและพวกผู้พิพากษาถูกเรียกว่า "พระ" มันจึงไม่ผิดอย่างแน่นอนที่พระเยซูจะตรัสว่า "เรากับพระบิดาของเราเป็น**อันหนึ่งอันเดียวกัน**"

ในข้อ 36 พระเยซูตรัสซ้ำความจริงที่พระองค์ทรงประกาศไปแล้ว "*ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่าน...*" ภาษากรีกเปิดช่องไว้ตรงนี้และอาจอ่านได้ว่า "*ท่านทั้งหลายพูดถึง**เรา***" ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสถึงพระองค์เอง โดยไม่เปิดช่องสำหรับข้อสงสัยเกี่ยวกับว่าพระองค์ตรัสถึงผู้ใด

"*ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้*" จริงๆแล้วมีความหมายว่า "ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแยกตั้งไว้ต่างหากและทรงกำหนดไว้มาตั้งแต่ตลอดชั่วนิรันดร์กาล, ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งในพันธสัญญาแห่งพระคุณ, มหาปุโรหิตของพวกเรา, คนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์" พระเยซูได้ทรงกลายเป็น "บุตรมนุษย์" เมื่อพระองค์ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี แต่พระองค์ทรงเป็น*พระบุตรของ**พระเจ้า***มาตลอดชั่วนิรันดร์กาล

พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็นผู้นั้น "*ที่ถูกส่งเข้ามาในโลก*" พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อภารกิจหนึ่งเดียว-เพื่อที่จะเป็น*พระผู้ช่วยให้รอด*ของโลก "เจ้าจะเรียกนามของท่านว่า **เยซู** เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย" (มธ. 1:21) *เยซู*เป็นชื่อฝ่ายโลกของพระองค์ ซึ่งมีความหมายว่า**ผู้ช่วยให้รอด** พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด, เพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก พระองค์ได้เสด็จมาตายเพื่อที่**เรา**จะมีชีวิต พระองค์ทรงเป็น "ผู้ที่ถูกส่งมา" ของพระบิดา, ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงส่งมาเพื่อเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลาย (รม.3:25)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกแยกตั้งไว้ให้บริสุทธิ์*ในทางตำแหน่ง*ทันทีที่พวกเขาบังเกิดใหม่; พวกเขาถูกพาออกมาจากอาณาจักรแห่งความมืดและถูกวางไว้ในอาณาจักรแห่งความสว่าง (คส. 1:13), ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับพระเจ้า แต่การแยกตั้งที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ก็ยอดเยี่ยมมากกว่าการชำระแยกตั้ง**ของเรา** พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงถูกแยกขาดจากคนอื่นๆทุกคน พระองค์ทรงเป็น*พระบุตรที่บังเกิดมา**องค์เดียว**ของพระเจ้า, พระเมษโปดก**นั้น**ของพระเจ้า*ซึ่งรับบาปของโลกไปเสีย, และการแยกตั้งของพระองค์ก็เหนือกว่าสิ่งใดที่เราจะเคยรู้จักในชีวิตนี้มากนัก มีพระเยซู**เพียงผู้เดียว**, พระผู้ช่วยให้รอด**เพียงองค์เดียว**; พระองค์ได้ทรงกระทำในกายหนึ่งคือสิ่งที่ไม่มีผู้ใดเคยกระทำหรือจะกระทำได้ พระเยซูทรงสำแดงพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา, พระวิญญาณและเดชานุภาพของพระเจ้าให้ประจักษ์ พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวในสิ่งสารพัด-การกำเนิด, ชีวิต, การรับใช้, การรักษาโรค, การสั่งสอน, ฤทธิ์เดช, และถ้อยคำ แท้จริงแล้ว "พระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่**พระบุตร**แล้ว" (ยอห์น 6:27)

"**ด้วยเหตุนี้** พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อเสนอความให้คนเหล่านั้นมหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสำหรับเรา **คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง** ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชา**เพียงครั้งเดียว** คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหา

ปุโรหิต แต่**คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์**” (ฮบ. 7:25-28)

ข้อ 37: *“ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย”*

พระเยซูทรงอ้างหลักฐานที่เป็นการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อหน้าเหล่าศัตรูของพระองค์อีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า “ถ้าการงานต่างๆของเราไม่ได้พิสูจน์ว่าเราเป็นมากกว่ามนุษย์ เราก็ไม่ขอร้องพวกท่านให้เชื่อว่าเราเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่ถ้าการงานต่างๆของเราพิสูจน์**จริงๆ**ว่าเราเป็นมากกว่ามนุษย์, มากกว่าศาสดาพยากรณ์ธรรมดาๆคนหนึ่ง, พวกท่านก็ไม่มีสิทธิ์เรียกเราว่าเป็นคนพูดหมิ่นประมาท!”

กรุณาสังเกตว่าพระเยซูทรงเรียกการงานต่างๆของพระองค์ว่า *“พระราชกิจของ**พระบิดา**ของเรา”* พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะออมชอมคำกล่าวก่อนหน้านี้ของพระองค์ที่ว่าพระองค์กับพระเจ้าพระบิดาทรงเป็น**อันหนึ่งอันเดียวกัน** ตั้งแต่ตอนต้นของการรับใช้ปวงชนของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสชัดเจนแก่เหล่าผู้ฟังของพระองค์ว่าพระองค์ทรงอยู่บนโลกเพื่อกระทำภารกิจหนึ่งเพื่อพระบิดาของพระองค์ และไม่ว่าพระองค์ตรัสหรือกระทำสิ่งใดก็ตาม หรือไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ไหนก็ตาม พระองค์ก็กำลังกระทำพระราชกิจของพระเจ้าพระบิดา โดยแสวงหาที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา พระองค์ตรัสว่า “พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29)

ข้อ 38: *“แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”*

ในที่นี้พระเยซูทรงยุติข้อโต้แย้งของพระองค์ที่มีต่อเหล่าศัตรูของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ตรัสในตอนท้ายคำพยานของพระองค์จริงๆแล้วก็คือนี่:

“พวกท่านรับสารภาพว่าไม่มีมนุษย์คนใดเคยพูดเหมือนอย่างที่เราพูด เป็นความจริงที่ว่าถ้อยคำของเราเป็นจิตวิญญาณและชีวิต แต่ถ้าพวกท่านปฏิเสธที่จะ*เชื่อ*ถ้อยคำของเราหรือยอมรับคำพยานของเรา เราก็ขอให้พวกท่านสังเกตและยอมรับหลักฐานแห่งการงานอันทรงฤทธิ์ของเรา, การงานเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานให้เรากระทำ การงานทั้งหลายของเราจะพิสูจน์แก่พวกท่านว่าเราเป็นพระบุตรของพระเจ้า, ว่าเรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน, ว่าพระบิดาทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์”

การร่วมสนิทอันยิ่งใหญ่! การร่วมสนิทและสามัคคีธรรมอันยิ่งใหญ่! พระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระบิดาในทุกด้าน-ในฤทธิ์เดช, ความบริสุทธิ์, ความชอบธรรม, ใน**ทุก**สิ่ง

พวกศัตรูของพระเยซูเข้าใจดีว่าพระองค์ตรัสอะไร พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังอ้างความเท่าเทียมกับพระเยโฮวาห์, พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังบอกพวกเขาว่าถ้าพวกเขารู้จักพระเจ้าอย่างที่พวกเขา*อ้าง*ว่ารู้จักพระองค์ พวกเขาก็จะตระหนักและยอมรับพระบุตรของพระองค์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาปฏิเสธพระองค์และที่พวกเขาไม่ยอมฟังถ้อยคำของพระองค์หรือยอมรับการอัศจรรย์ต่างๆ

ของพระองค์ก็เป็นพยานรับรองว่าพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า พวกเขาเข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ดังถูกพิสูจน์โดยพระคำข้อถัดไป

ข้อ 39: *"พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้"*

ในอิสยาห์ 1:18 พระเจ้าทรงเชิญชวนว่า "มาเถิด ให้เราสู้ความกัน" แต่พวกศัตรูเหล่านั้นของพระเยซูก็ปฏิเสธที่จะใช้เหตุผล เพราะพวกเขาเป็นคนใจแข็งกระด้าง, ถูกปิดตาโดยพระแห่งยุคนี้, แกล้งโง่เรื่องหมายสำคัญและคำพยากรณ์ต่างๆที่ถูกให้ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาจึงมุ่งมั่นที่จะจับกุมพระเยซูและประหารชีวิตพระองค์เสีย ไม่ว่าพระองค์ตรัสหรือทำสิ่งใดก็ตาม

"แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้" ความมรณาของพระเยซู และลักษณะที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ ได้ถูกกำหนดไว้แล้วก่อนที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลกหรือสิ่งใดที่มีอยู่ในนั้น ด้วยเหตุนี้ถึงแม้ว่าเหล่าศัตรูของพระองค์คอยหาช่องที่จะจับพระองค์ พวกเขาก็ทำไม่ได้ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระองค์ทรงเดินผ่านพวกเขาไปอย่างน่าอัศจรรย์โดยไม่ถูกสังเกตเห็นเลย ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า "พระองค์ทรงออกมาจากมือของพวกเขา"-การหนีพ้นอันน่ามหัศจรรย์อย่างแน่นอน เหล่าศัตรูของพระองค์ไม่อาจลงไม้ลงมือกับพระองค์ได้ พระองค์ทรงถูกพาออกไปจากท่ามกลางพวกเขาผ่านทางการอัศจรรย์หนึ่ง หรือไม่พวกเขาก็ถูกทำให้ตาบอดชั่วขณะและไม่อาจมองเห็นพระองค์ได้ พระองค์ทรงหายตัวไปจากท่ามกลางพวกเขา

พระเยซูเสด็จกลับมายังสถานที่ๆพระองค์ทรงรับบัพติศมา

ข้อ 40: *"พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น"*

ที่ว่าพระเยซู *"เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก"* ก็หมายถึงการเริ่มต้นการรับใช้ปวงชนของพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จมาหายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาผู้ซึ่งขณะนั้นกำลังให้บัพติศมา "ในเบธาบาราฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น" (บทที่ 1 ข้อ 28) ไม่มีบันทึกว่าพระเยซูเคยไปเยือนสถานที่แห่งนั้นนับตั้งแต่ยอห์นได้ให้บัพติศมาพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้า-ใช่แล้วครับ แต่ผมชอบข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน และในการเสด็จกลับไปยัง "ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก" ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงอยากให้การรับใช้ของพระองค์สิ้นสุดในสถานที่เดียวกับที่มันได้เริ่มต้น

นอกจากนี้ ในการเสด็จกลับไปยังสถานที่ๆพระองค์ทรงเริ่มต้นการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูทรงเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศว่าพระองค์เป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะรับบาปของโลกไปเสีย พวกเขายอมรับ*ยอห์น*ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งและเชื่อว่าเขามาหาพวกเขาโดยการแต่งตั้งของพระเจ้าเพื่อทำภารกิจของพระเจ้า

การเสด็จกลับมาของพระเยซูยังสถานที่ๆพระองค์ทรงรับบัพติศมาคงจะเตือนความจำเหล่าสาวกของพระองค์ด้วยถึงบทเรียนแรกที่พวกเขาได้เรียนรู้จากพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงสอนพวกเขาที่นั่น ช่างมีค่าประเสริฐและแตะต้องใจมนุษย์จริงๆ ที่*พระเยซู, พระเจ้าที่แท้จริง*, ทรงอยากเสด็จกลับไปยังสถานที่ๆพระองค์ได้ทรงเริ่มการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์!

"และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น" เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้เวลาสามหรือสี่เดือนอยู่ที่นั่น-เวลาระหว่างเทศกาลฉลองพระวิหารกับปัสกาสุดท้ายนั้น ซึ่งจะเป็นตั้งแต่ฤดูหนาวไปจนถึงอีสเตอร์ เราไม่ทราบว่าพระองค์ทรงอาศัยอยู่กับที่ไหนหรือกับใคร แต่ถ้าพระเจ้าทรงอยากให้เรารู้ มันก็คงถูกบันทึกในพระวจนะของพระองค์ไปแล้ว

ข้อ 41: *"คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า "ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง"*

จากพระคำข้อนี้เราทราบว่าพระเยซูไม่ได้พักอาศัยอยู่ในที่สันโดษหรือซ่อนตัวพระองค์จากประชาชน *"คนเป็นอันมาก"* ได้มาฟังพระองค์-เราไม่รู้ว่ามี*กี่คน* อาจมีหลายร้อยคน หรือหลายพันคน พวกเขามาฟังพระองค์ในจุดที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เทศนาและให้บัพติศมาคนจำนวนมากเหลือเกิน คนเหล่านั้นที่เคยได้ยินยอห์นก็นึกถึงคำพยานของเขาเกี่ยวกับพระเยซู และน่าจะจำได้ถึงวันนั้นที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาตอนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาในรูปกายดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์

คำเทศนาต่างๆของพระเยซู ซึ่งถูกกล่าวตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา เห็นได้ชัดว่าทำให้ประชาชนนึกถึงสิ่งเหล่านี้ และพวกเขากล่าวว่า *"ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง"* การรับใช้ของยอห์นกินเวลาไม่นาน แต่พวกยิวเหล่านั้นก็ไม่ได้ลืมคำเทศนาต่างๆของเขา เฮโรดสั่งตัดศีรษะเขาตามคำขอของหญิงชั่วคนหนึ่ง เพื่อเป็นการหุบปากยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่เฮโรดก็ไม่สามารถทำลายคำเทศนาเหล่านั้นที่ยอห์นได้เทศนา "พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้" (2 ทธ. 2:9) คำเทศนาที่แท้จริงไม่เคยตาย มันมีชีวิตอยู่เรื่อยไป

เป็นความจริงที่ว่าไม่มีสักคำเดียวถูกบันทึกไว้เกี่ยวกับการอัศจรรย์ใดที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเคยกระทำ เขาเป็นผู้รับใช้พิเศษคนหนึ่งของพระเจ้า, ถูกแต่งตั้ง, ถูกเจิมตั้ง, และ*ถูกส่งมา*-เสียงหนึ่งที่จะประกาศพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา เขาได้กระทำการงานของเขาและจากนั้นก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษม เขากำลังหยุดพักจากการงานหนักของเขา แต่การงานเหล่านั้นของเขาก็ติดตามเขาไป ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้ยังประกาศความจริงมหัศจรรย์เหล่านั้นที่ยอห์นได้ประกาศอยู่เหมือนเดิม!

ถ้าผมจากโลกนี้ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าวันนี้ ผมก็อยากรู้ว่าจะมีคนกล่าวถึงผมเหมือนกับที่กล่าวถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาหรือไม่ "ทุกสิ่งซึ่งเขาได้กล่าวถึงท่านผู้นี้ (พระเยซู) เป็นความจริง!"

ข้อ 42: *"และมีคนหลายคนที่นั่นได้เชื่อในพระองค์"*

ผมไม่เชื่อว่ามันเป็นไปได้ที่จะกล่าวว่าคนเหล่านี้เชื่อด้วยใจหรือด้วยสมอง *บางคน*น่าจะเชื่อด้วยใจ และคนอื่นๆเชื่อแค่ในสมองเท่านั้น สำนวนเดียวกันนี้ถูกพบในบทที่ 8 ข้อ 30 และในบทที่ 11 ข้อ 45

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพวกยิวหลายคนเหล่านั้นเชื่ออย่างลับๆว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา แต่พวกเขากลัวสภาซานเฮดรินและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ได้เปิดเผยความเชื่อของตนให้คนอื่นรู้ พวกเขากลัวที่จะสารภาพพระองค์อย่างเปิดเผย แน่นอนว่าหลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พวกยิวหลายคนเหล่านั้นได้สารภาพความเชื่อของตนอย่างเปิดเผยและรับบัพติศมา:

“แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน...การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น...ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ยท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ” (กิจการ 4:4; 6:7; 21:20)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลายคนเหล่านั้นที่ *“ได้เชื่อในพระองค์”* (ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่) เชื่อเท่าที่พวกเขาจะเชื่อได้ ณ จุดนั้น พวกเขากลายเป็น “ผู้เรียนรู้” และผู้แสวงหา และในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เช่นเดียวกับในเวลาต่อมา หลายคนเหล่านั้นที่เชื่อที่สมองวันนั้นก็กลายเป็นผู้เชื่อแท้และได้บังเกิดใหม่ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเราจะพบกับคนเหล่านี้หลายคนในรุ่งอรุณแห่งการฟื้นคืนชีพอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น!

บทที่ 11

11:1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น
11:2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่)
11:3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่”
11:4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า “โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น”
11:5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส
11:6 ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน
11:7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า “ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด”
11:8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วๆนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ”
11:9 พระเยซูตรัสตอบว่า “วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้
11:10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา”
11:11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า “ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น”
11:12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี”
11:13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน
11:14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว
11:15 เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด”
11:16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดุมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์”
11:17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่า เขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว
11:18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร
11:19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ
11:20 ครั้นมารธารู้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน
11:21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย
11:22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์”
11:23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก”

11:24 มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา”
11:25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก
11:26 และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม”
11:27 มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก”
11:28 เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า”
11:29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์
11:30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น
11:31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์”
11:32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย”
11:33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์
11:34 และตรัสถามว่า “พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน” เขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด”
11:35 พระเยซูทรงพระกันแสง
11:36 พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร”
11:37 และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ”
11:38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้
11:39 พระเยซูตรัสว่า “จงเอาศิลาออกเสีย” มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสี่วันแล้ว”
11:40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า”
11:41 พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์
11:42 ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา”
11:43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด”

11:44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด”
11:45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์
11:46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง
11:47 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า “เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ
11:48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป”
11:49 แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย
11:50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ”
11:51 เขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น
11:52 และมิใช่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้นให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน
11:53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย
11:54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์
11:55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว
11:56 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ”
11:57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

ข้อ 1: “*มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น*”

พระคำข้อนี้ให้เนื้อหาหลักของบทนี้ทั้งบท มันแนะนำให้รู้จักกับ “*ชายคนหนึ่ง*” ซึ่งไม่เคยถูกกล่าวถึงมาก่อน, ชายคนหนึ่ง “*ชื่อลาซารัส*” เขาเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง*ที่เราไม่ทราบประวัติชัดเจน*; บันทึกศักดิ์สิทธิ์ไม่มีประวัติศาสตร์เกี่ยวกับตัวเขา และเราไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับตัวเขาเว้นแต่สิ่งที่ยอห์นบันทึกในที่นี้และในบทที่ 12

จากสิ่งที่ถูกบันทึกในบทเรียนที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้ เราทราบว่าลาซารัสเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้า และว่าเขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อเบธานี, *"เมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น"* เบธานีตั้งอยู่บนเนินลาดทางทิศตะวันออกของภูเขามะกอกเทศ, ประมาณสองไมล์ไปทางทิศตะวันออกจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางเมืองเยรีโค ตำแหน่งที่ตั้งเดิมของมันเป็นที่รู้จักดีในวันนี้ และเป็นที่ยอมรับกันโดยไม่มีข้อโต้แย้ง ผมได้รับเกียรติให้ไปเยือนพื้นที่แห่งนั้นที่เมืองเล็กๆนี้เคยตั้งอยู่, เป็นที่ๆองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตาย มันไม่ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาเดิม แต่เหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกในบทที่เราศึกษาอยู่นี้ทำให้มันเริ่มเป็นที่รู้จักในบันทึกลำดับเหตุการณ์ต่างๆแห่งประวัติศาสตร์คริสเตียน

เบธานียังเป็นสถานที่ๆพระเยซูทรงค้างคืนก่อนทุกข์ทรมานเช่นกัน และจากหมู่บ้านนั้นพระองค์ทรงเริ่มต้นการเสด็จเข้านครบริสุทธิ์อย่างผู้มีชัย

พระเยซูเสด็จขึ้นกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์จากหมู่บ้านเล็กๆแห่งนี้เช่นกัน: "พระองค์จึงพาเขาออกไปถึง*หมู่บ้านเบธานี* แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น *พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์"* (ลูกา 24:50, 51) ลาซารัสอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆแห่งนี้ กับพี่สาวของเขา คือมารีย์และมารธา

ข้อ 2: "(*มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่*)

"มารีย์" สี่คนถูกกล่าวถึงในการเชื่อมโยงกับการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา: มารีย์หญิงพรหมจารี มารดาของพระเยซู; มารีย์ ภรรยาของเคลโอปัส; มารีย์ชาวมักดาลา; และมารีย์น้องสาวของมารธาและลาซารัส ด้วยเหตุนี้ เพื่อที่เราจะได้รู้ว่า*คนไหน*ในหญิงเหล่านี้เป็นน้องสาวของมารธาและลาซารัส ยอห์นจึงอธิบายว่านี่คือมารีย์ *"ที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์"*

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่พระเยซูเจ้าทรงถูกชโลมน้ำมันหอม บางคนกล่าวว่าสามครั้ง, บางคนว่าสองครั้ง เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงถูกชโลมในระหว่างช่วงต้นๆของการรับใช้ของพระองค์ และอีกหนในตอนใกล้การสิ้นสุดการรับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงถูกชโลมในบ้านของซีโมน*คนฟาริสี* และพระองค์ทรงถูกชโลมในบ้านของซีโมน*คนโรคเรื้อน*ในหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงถูกชโลมโดยหญิงคนหนึ่งที่เป็นคนบาปหนา และพระองค์ทรงถูกชโลมโดยน้องสาวของมารธา, "มารีย์" ผู้ที่เรากำลังศึกษาอยู่ตอนนี้ แน่นอนว่ามีการชโลมอย่างน้อยสองหน และดูเหมือนว่าน่าจะมีสามหน ในข่าวประเสริฐของมาระโก (บทที่ 14) เราอ่านว่าหญิงคนหนึ่งชโลมพระเยซู*สองวัน*ก่อนเทศกาลปัสกา และในหนนี้นางได้เทน้ำมันหอมนั้นบน*พระเศียร (ศีรษะ)* ของพระองค์ ยอห์นบอกเราว่าพระองค์ทรงถูกชโลม*หก*วันก่อนเทศกาลปัสกา และว่าน้ำมันหอมนั้นถูกเทบน*พระบาท*ของพระองค์ ถ้าเราเห็นพ้องว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกชโลม*สองหน*ในระหว่างสัปดาห์สุดท้ายของพระองค์บนแผ่นดินโลกก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์-หนหนึ่ง*หก*วันก่อนเทศกาลปัสกา และอีกหนหนึ่ง*สอง*วันก่อนเทศกาลปัสกา-เราก็จะไม่ประสบความยุ่งยากใดๆเลย; และการชโลมของลูกา 7:37, 38 โดยหญิงผู้นั้น "ซึ่งเป็นคนบาป" ก็จะเป็นการชโลมหนที่สาม ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่ามารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีเป็นผู้ที่ชโลมพระองค์ทั้งสองครั้งในระหว่างสัปดาห์สุดท้ายนั้นก่อนเทศกาลปัสกา

แม้อาจเป็นเช่นนั้น ผมก็ซาบซึ้งที่ไม่ว่าพระองค์ทรงถูกชโลมหนเดียว, สองหน, หรือสามหน การถูกชโลมของพระองค์ก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความรอดของเรา! พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น และความยุ่งยากหรือการไม่เห็นพ้องตรงกันเล็กๆน้อยๆก็จะถูกอธิบายและทำให้เข้าใจในชั้นเรียนพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ในสวรรค์เมื่อเรานั่งแทบพระบาทของพระเยซู ผมไม่รู้สึกลำบากใจเพราะสิ่งต่างๆที่ผมไม่เข้าใจ แต่เพราะสิ่งที่ผม**เข้าใจ**; ด้วยว่าสิ่งเหล่านั้นที่เราสามารถหยั่งถึงและเข้าใจได้ก็ทำให้ผมสาละวนเหลือเกิน, และแสดงให้ผมเห็นว่าผมหล่นจากสง่าราศีของพระเจ้ามาไกลเหลือเกิน, จนผมไม่มีเวลาที่จะว้าวุ่นใจหรือวิตกกังวลเกี่ยวกับว่าพระเยซูทรงถูกชโลมสองหนหรือสามหน! (ศึกษามัทธิว 26:7, มาระโก 14:3, และยอห์น 12:3)

เราจะเรียนรู้ในบทนี้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอาจเจ็บป่วยเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ ผมเชื่อจริงๆว่าในบางกรณีความเจ็บป่วยมาถึงผู้เชื่อทั้งหลายเพราะความบาป, ด้วยว่ามีคริสเตียนบางคนที่ปฏิเสธที่จะมองขึ้นข้างบนจนกระทั่งพระเจ้าทรงทำให้พวกเขานอนราบบนหลังของพวกเขาในเตียงโรงพยาบาล; แต่วิสุทธิชนบางคนผู้เป็นที่รักยิ่งของพระเจ้า, ผู้ซึ่งอุทิศตัวมากที่สุดนั่งรถเข็นหรือนอนในสถานพักฟื้น, บ้านพัก, และโรงพยาบาล ความเจ็บป่วยเกิดขึ้นกับคริสเตียนที่ดีที่สุด และความเจ็บป่วยในชีวิตของผู้เชื่อก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเครื่องหมายที่บ่งบอกถึงบาปที่ไม่ถูกสารภาพในชีวิตนั้น ผมขอกล่าวซ้ำ-ความเจ็บป่วยในชีวิตของผู้เชื่อสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้

ข้อ 3: *"ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่"*

มารีย์และมารธาทราบแน่ชัดว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ไหน-ซึ่งบ่งบอกถึงความรักอันลึกซึ้งกับการร่วมสนิทอันมีค่าและสามัคคีธรรมระหว่างครอบครัวนี้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า-และพวกเขาใช้คนไปแจ้งข่าวแก่พระองค์: *"พระองค์เจ้าข้า ... ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่!"* จงสังเกตความเคารพที่หญิงสองนี้มีให้แก่พระเยซูดังที่ถูกแสดงในข้อความอันถ่อมใจของพวกเธอ พวกเธอไม่ได้เรียกร้องให้พระองค์รักษาน้องชายของพวกเธอให้หาย, พวกเธอไม่ได้ยืนกรานอย่างสิ้นสติให้พระองค์เสด็จมาโดยเร็วและ "ทำอะไรสักอย่าง" พวกเธอแค่ส่งข้อความไปบอกพระองค์ว่าลาซารัสป่วยอยู่

จงสังเกตอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่เหมือนใครเกี่ยวกับข้อความนี้: หญิงสองคนนี้ไม่ได้กล่าวว่า "*ลาซารัส*ป่วยอยู่", พวกเธอไม่ได้เรียกชื่อน้องชายของพวกเธอ พวกเธอทูลว่า "ผู้ที่*พระองค์ทรงรักนั้น*กำลังป่วยอยู่" มีการทุ่มเทและความเข้าใจระหว่างพระเยซูกับลาซารัสเหลือเกินจนมารธาและมารีย์รู้ว่าข้อความของพวกเธอจะเป็นที่เข้าใจเมื่อพวกเธอทูลว่า "ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่"

ผมดีใจเหลือเกินที่ความรักของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้าไม่ได้มีลักษณะเหมือนกับความรักของมนุษย์ ใน 1 ยอห์น 3:1 เราอ่านว่า "จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า..." ในฮีบรู 13:8 เราอ่านว่า "พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้และเวลาวันนี้ และต่อๆไปเป็นนิจกาล" ความรัก**ของเรา**ย่อมเปลี่ยนแปลงไป; ความรัก**ของพระองค์***ไม่มีวัน*เปลี่ยนแปลงเลย "พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์...พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด" (ยอห์น 13:1)

ข้อความที่มารีย์และมารธาส่งไปหาพระเยซูไม่ได้ประกอบด้วยถ้อยคำสวยหรู; มันสั้นและเรียบง่าย แต่ชัดเจนและเข้าใจได้ เมื่อเราอธิษฐาน เราก็ไม่ต้องตกแต่งคำทูลขอต่างๆของเราด้วย "พู่" และถ้อยคำไพเราะ เราสามารถมาหาพระเยซูและพูดคุยกับพระองค์ได้เหมือนกับที่เราจะพูดคุยกับเพื่อนที่ใกล้ชิดและเป็นที่รักที่สุดของเราบนโลก เราไม่ควร*บงการ*พระเจ้าในคำอธิษฐาน; เราต้องอธิษฐานเหมือนกับที่พระเยซูทรงอธิษฐานว่า "พระบิดาเจ้าข้า ไม่ใช่ตามความปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ" เราต้องจำไว้ว่าพระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น *เรา*ทราบเฉพาะชั่วขณะนี้เท่านั้น แต่**พระองค์**ทรงทราบทุกชั่วขณะแห่งทุกโมงยามแห่งทุกวันที่อยู่เบื้องหน้า มันไม่จำเป็นต้องเป็นคำอธิษฐานที่ยืดยาวและใช้คำพูดสวยหรูที่ได้รับคำตอบ แต่เป็นคำอธิษฐาน*ที่จริงใจ*, ความปรารถนาที่จริงใจของหัวใจที่ร้อนรน มันอาจเป็นเพียงถ้อยคำไม่กี่คำ แต่ถ้ามันทำให้ความต้องการต่างๆแห่งหัวใจและชีวิตของเราเป็นที่ทราบต่อพระเจ้า ทั้งหมดที่จำเป็นก็มีเพียงเท่านั้น แน่นอนว่าพระองค์*ทรงทราบ*ความต้องการต่างๆของเราแม้กระทั่งก่อนที่เราทูลขอเสียอีก แต่มันทำให้พระเจ้าพระบิดาทรงปีติยินดีที่เห็นลูกๆของพระองค์เข้ามาหาพระองค์ในคำอธิษฐานและการร่วมสนิท

พระเจ้าสามารถรักษาให้หายได้, พระองค์ทรงรักษาให้หาย*จริงๆ*-แต่ไม่ใช่ในทุกกรณี อัครทูตเปาโลเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ยำเกรงพระเจ้า, อุทิศตัว, และได้รับการเจิมตั้ง กระนั้นเพื่อนรักที่สุดสองคนของเขา, เอปาโฟรดิทัสและทิโมธี, ก็มีสุขภาพไม่ดีทั้งคู่ ถ้าเขาสามารถรักษาพวกเขาให้หายได้โดยการอธิษฐาน เขาก็คงทำแบบนั้นไปแล้ว เปาโลเองได้อธิษฐานสามครั้งขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเอา "หนามในเนื้อหนัง" ของเขาออกไป พระเจ้าไม่ได้ทรงเอาหนามนั้นออกไป ทั้งๆที่เปาโลอธิษฐานอย่างร้อนรน, แต่ตรัสว่า "พระคุณของเราก็เพียงพอสำหรับเจ้าแล้ว" การบอกลูกคนใดของพระเจ้าว่าเขาไม่สามารถรับการรักษาให้หายได้เพราะว่าเขาขาด*ความเชื่อ*ก็เป็นการกระทำที่โหดร้ายทารุณ! พระเจ้าทรงสามารถรักษาให้หายได้, พระองค์ทรงรักษาให้หายจริงๆ, แต่พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งตามพระประสงค์ของพระองค์และจุดประสงค์นิรันดร์ของพระองค์

ข้อ 4: "*เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า "โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น*"

มารีย์และมารธาน่าจะส่งข้อความของตนไปถึงพระเยซูโดยใช้คนบอกต่อ, ข้อความที่เป็นคำพูด; และในพระคำข้อนี้พระเยซูได้ประทานคำตอบให้แก่ผู้ส่งสารเพื่อนำกลับไปรายงาน ข้อความที่พระองค์ทรงส่งไปถึงมารีย์และมารธาคือนี่: "ลาซารัสป่วยอยู่ แต่ความเจ็บป่วยของเขาจะไม่นำความตายมาในความหมายที่ว่าร่างกายของเขาจะกลับคืนสู่ผงคลี ความเจ็บป่วย*นี้*มีไว้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และโดยความเจ็บป่วยนี้*พระบุตรของพระเจ้า*จะได้รับเกียรติ"

พระเยซูจะตรัสแก่ผู้ส่งสารคนนั้นก็ได้ว่า "ท่านจงกลับไปบอกมารีย์และมารธาว่าลาซารัสจะตาย แต่ว่าเราจะ*ทำให้เขาเป็นขึ้น*จากตาย" อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ได้ฝากข้อความแบบนั้นไป เพราะพระองค์ทรงทราบว่าแม้หากว่าพระองค์ทรงบอกพี่สาวทั้งสองของลาซารัสว่าจะเกิดอะไรขึ้นจริงๆ พวกนางก็คงไม่เข้าใจและใจของพวกนางคงแตกสลายเมื่อได้ทราบข่าวนั้น

ข้อ 5: "*พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส*"

สิ่งหนึ่งที่เราเรียนรู้ตรงนี้ก็คือว่า ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้วเป็นที่รักเหมือนๆกันโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าแต่ละคนจะเป็นอย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ทรงแสดงความลำเอียงในครอบครัวนี้; พระองค์ทรงรักทั้งสามคนเท่าๆกัน คำเทศนามากมายถูกเทศนาเกี่ยวกับมารีย์และมารธา และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพราะเหตุการณ์ของลูกา 10:38-42-มารีย์จึงถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งว่าเป็นที่โปรดปรานมากกว่ามารธา อย่างไรก็ตาม ในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ ดูเหมือนว่าในพฤติกรรมของนางมารธาโดดเด่นกว่ามารีย์เยอะ เพราะขณะที่มารีย์นั่งอยู่ในบ้านและปฏิเสธที่จะออกมาพบพระเยซู มารธาวิ่งออกมาพบพระองค์ทันทีที่นางได้ยินว่าพระองค์กำลังเสด็จมา

ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนจะแสดงอารมณ์ออกมาเหมือนๆกันภายใต้สภาพการณ์คล้ายๆกัน บางคนแสดงออกมากกว่าขณะที่คนอื่นๆเงียบ บางครั้ง เมื่อคนที่เรารักจากโลกนี้ไป สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวจะร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรขณะที่สมาชิกอีกคนของครอบครัวนั้นอาจไม่หลั่งน้ำตาสักหยด กระนั้นคนที่ไม่ร้องไห้ก็อาจรู้สึกถึงความเศร้าโศกมากกว่าคนที่ร้องไห้ก็ได้ เราไม่สามารถตัดสินผู้คนได้โดยการแสดงออกทางอารมณ์ของพวกเขา

คำกรีกที่แปลเป็น “รัก” ในข้อ 5 ซึ่งพรรณนาถึงความรักของพระเยซูที่มีให้แก่ครอบครัวนี้ ไม่ใช่คำเดียวกับที่แปลว่า “รัก” ในข้อ 3 คำกรีกที่ถูกใช้ในพระคำข้อนี้สื่อถึงความรักอันลึกซึ้ง, ดีงาม, ยอดเยี่ยม ขณะที่คำที่แปลเป็น “รัก” ในข้อ 3 บ่งบอกถึงความรักแบบที่มีระหว่างลูกคนหนึ่งกับพ่อแม่ของเขา หรือระหว่างสามีกับภรรยา (คำกรีกเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “จุบ” ในมัทธิว 26:48, มาระโก 14:44, และลูกา 22:47) มันจึงเป็นที่เข้าใจได้ว่าคำกรีกเดียวกันนี้ไม่ควรถูกใช้ในการอ้างอิงถึงความรักของพระเยซูที่มีให้แก่มารีย์, มารธา, และลาซารัส เพราะว่าหากคำๆนี้ถูกใช้ก็มีบางคนที่จะตั้งคำถามเกี่ยวกับความรักของพระเยซูที่มีให้แก่พี่น้องสองคนนี้-โดยเฉพาะเมื่อเราพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ไปเยือนบ้านหลังนี้บ่อยครั้งและมีความสุขกับการมีสามัคคีธรรมที่นั่น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานคำนี้ให้ยอห์นใช้ในที่นี้เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งใดที่ดูเหมือนชั่วร้าย ช่างน่าประเสริฐจริงๆที่ได้รู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกป้องทุกคำที่ถูกเขียนลงในพระคัมภีร์ของเรา-หลักฐานอีกชิ้นหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ, เหล่าผู้บริสุทธิ์เขียนตามการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และบันทึกลงตามคำบอกของพระเจ้า

ข้อ 6: *“ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน”*

พระเยซูทรงสัพพัญญูและพระองค์ทรงทราบว่าลาซารัสป่วยแม้กระทั่งก่อนที่พระองค์ทรงได้รับข่าวจากมารธาและมารีย์ พระองค์ทรงทราบด้วยว่า*ทำไม*เขาถึงป่วย และพระองค์ทรงทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น ดังนั้นพระองค์จึงไม่รีบเร่งไปยังหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงจงใจ *“พักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน”* ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงที่หมู่บ้านเบธานีในที่สุด ลาซารัสก็ตายไปแล้วสี่วัน

มารีย์และมารธาไม่ได้มีโรม 8:28 เหมือนอย่างที่เรามี และพวกนางคงสงสัยเป็นแน่ว่าทำไมพระเยซูถึงไม่เสด็จมา แน่นอนว่าพวกนางรู้สึกผิดหวังที่พระองค์ทรงชักช้าขนาดนั้นเมื่อพวกนางส่งข่าวไปบอกพระองค์แล้วว่าลาซารัสป่วยอยู่ บางครั้งแม้แต่ผู้เชื่อที่อุทิศตัวมากที่สุดก็ถามว่า “ทำไม?” เมื่อพระเจ้าทรงประวิงเวลาคำตอบสำหรับคำอธิษฐาน ถ้าเราอธิษฐานในความเชื่อโดยมีใจเชื่อ พระองค์จะทรงตอบ-ในเวลาของพระองค์

เอง, ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง, และเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่เช่นเดียวกับมารีย์และมารธา บางครั้งเราก็สงสัยและถามว่า "ทำไม?" วันหนึ่งผ่านไปหลังจากที่ส่งข่าวไปบอก, วันที่สองผ่านไป, วันที่สาม-และพระเยซูก็ยังไม่เสด็จมาสักที จากนั้นวันที่สี่ พระองค์ก็เสด็จมาถึง

พระเยซูทรงทราบความกระวนกระวายใจของพี่น้องสองคนนี้, พระองค์ทรงทราบความปวดร้าวแห่งจิตใจและวิญญาณของพวกนาง; กระนั้นพระองค์ก็ยังอยู่ต่อไปในเบธาบารา บางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ทนทุกข์เพื่อที่จะนำเกียรติยศและสง่าราศีมาสู่พระนามของพระองค์และเพื่ออวยพรผู้เชื่อคนอื่นๆ พระเยซูจะทรงไม่ให้ความกระวนกระวายใจและความทรมานใจเกิดขึ้นกับมารีย์และมารธาก็ทำได้ แต่พระองค์ทรง*อนุญาต*ให้มันเกิดขึ้นเพราะว่าพระองค์ทรงมีจุดประสงค์อย่างหนึ่งในการทำเช่นนั้น พระองค์จะเสด็จมาถึงบ้านของลาซารัสก่อนเขาตายก็ทำได้, พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายและขัดขวางไม่ให้เขาตายก็ทำได้ พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นั้นให้หายก็ทำได้-โดยไม่ต้อง*เสด็จไป*ยังหมู่บ้านเบธานีด้วยซ้ำ แต่ถ้าพระองค์ทำแบบนั้น เราก็คงไม่มีบทที่เปี่ยมสง่าราศีนี้-หนึ่งในบทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม

ผมขอกล่าวซ้ำว่า-ความเจ็บป่วยและความทุกข์ทรมานของผู้เชื่อคนใดไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ทรงรักเราหรือว่าพระเยซูทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว ลาซารัสป่วยเพื่อเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า-และพระเจ้าทรงสามารถได้รับสง่าราศีผ่านทางความเจ็บป่วยและความทุกข์ยากของเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์วันนี้ได้ เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว, โดยรู้ว่า "ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า, แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์" เราจึงควรสามารถกล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า "เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า" (2 คร. 12:9)

ข้อ 7: "*หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า "ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด"*

ภาษากรีกในที่นี้มีการเน้นย้ำมากกว่าภาษาอังกฤษ โดยสื่อถึงช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านไป และจะอ่านได้ว่า "*ต่อมา, ภายหลังเหตุการณ์นี้,* พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ให้พวกเราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด"

"*ให้พวกเราไป*" เป็นภาษาของพ่อใจดีคนหนึ่งที่พูดกับลูกๆของเขา หรือเหมือนอย่างที่พระผู้เลี้ยงที่ดีตรัสแก่พวกแกะของพระองค์ พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "*เรา*จะไป" พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "*พวกท่าน*จงไป" พระองค์ตรัสว่า "ให้**พวกเรา**ไปกันเถิด พวกเราจะไปด้วยกันเป็นกลุ่มเดียว" นี่บ่งบอกว่าพวกสาวกได้รับอนุญาตให้ตัดสินใจหรือเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการไปยังกรุงเยรูซาเล็มได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาใกล้ชิดกับพระเยซูมากขนาดไหนและพวกเขาใช้ชีวิตในสามัคคีธรรมและการร่วมสนิทอย่างสนิทสนมจริงๆ พวกเขาทูลตอบพระองค์ด้วยถ้อยคำที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความรู้สึกของพวกเขาและความกลัวของพวกเขา

ข้อ 8: "*พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วๆนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ"*

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “*พระอาจารย์*” ถูกแปลเป็น “รับบี” ในอีกหลายแห่ง ไม่มีสิ่งใดที่ไร้มารยาทในการที่พวกสาวกเรียกพระเยซูว่า “พระอาจารย์” เลย การเรียกเช่นนั้นมักถูกใช้ในการแสดงให้เห็นเกียรติยศและความเคารพที่มีให้แก่อาจารย์หรือผู้นำคนหนึ่ง

“*เมื่อเร็วๆนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย*” นี่หมายถึงสภาซานเฮดริน, พวกผู้นำยิว, ไม่ใช่ประชาชนยิวทั่วไป คำที่แปลเป็น “*เมื่อเร็วๆนี้*” ปกติแล้วถูกแปลเป็น “บัดนี้, ณ เวลานี้” เวลาผ่านไปเพียงไม่นานนับตั้งแต่พวกยิวได้พยายามที่จะเอาหินขว้างพระเยซูให้ตาย และบัดนี้พระองค์กำลังจะเสด็จกลับไปยังสถานที่แห่งนั้นอีก ความหมายตรงนี้จึงเป็น “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกยิว*กระทั่งตอนนี้*ก็หาโอกาสที่จะเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย!”

“*แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ*” น้ำเสียงของคำถามตรงนี้บ่งบอกว่าพวกสาวกประหลาดใจจนถึงขั้นอัศจรรย์ใจ “พวกเรา*ได้ยิน*พระองค์ถูกต้องแล้วหรือ? พระองค์ตั้งใจว่าจะกลับไปยังแคว้นยูเดียเร็วขนาดนี้จริงๆหรือ? พวกยิวจะเอาหินขว้างพระองค์และฆ่าพระองค์นะ!” พวกสาวกรักพระเยซู พวกเขาห่วงใยเกี่ยวกับสวัสดิภาพของพระองค์-และเราอาจสันนิษฐานได้ว่าพวกเขาก็กลัวเรื่องชีวิต*ของพวกเขาเอง*เช่นกัน เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้ติดตามของพระองค์และเพื่อนร่วมเดินทางที่ใกล้ชิดของพระองค์อย่างเปิดเผย ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่ามีความหน้าซื่อใจคดในส่วนของพวกสาวก พวกเขากลัวแทนพระเยซูอย่างแท้จริง และพวกเขายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าสิ่งใดรอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้า

ข้อ 9: “*พระเยซูตรัสตอบว่า “วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้*”

พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามของพวกเขาตรงๆ; พระองค์ทรงตอบในลักษณะที่น่าทึ่งมากที่สุด พระองค์จะตรัสก็ได้ว่า “อย่ากลัวเลย เราจะดูแลพวกท่าน-และพวกท่านไม่จำเป็นต้องกลัวเรื่องชีวิต*ของเรา*เพราะว่าเราจะได้รับการปกป้องจากพระเจ้า” แต่พระองค์ก็ไม่ได้ตรัสอย่างนั้น แทนที่จะทำแบบนั้น พระองค์ทรงยกคำสุภาษิตหนึ่ง และจากนั้นก็ทรงเอาบทเรียนต่างๆออกมาจากคำสุภาษิตนั้นเกี่ยวกับคนที่กำลังวางแผนการเดินทาง และเวลาที่คนๆนั้นจะเลือกสำหรับการเดินทาง พระองค์ไม่ได้ให้ข้อสรุป แต่ทิ้งการประยุกต์ใช้ไว้กับพวกสาวก นี่คงจะดูแปลกในสายตาของเรามากกว่าในสายตาของพวกสาวกเสียอีก กระทั่งทุกวันนี้ชาวตะวันออกก็มักยกคำสุภาษิตต่างๆในการตอบคำถามต่างๆ

“*วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ?*” วันหนึ่ง, กล่าวโดยทั่วไปแล้ว, มีสิบสองชั่วโมงที่เป็นกลางวันและสิบสองชั่วโมงที่เป็นกลางคืน เมื่อคนๆหนึ่งจะออกเดินทาง ถ้าเขาเดินทางตอนกลางวันเขาก็สามารถมองเห็นว่าเขากำลังเดินทางไปที่ไหน, เขาสามารถหลีกเลี่ยงหลุมพรางต่างๆได้, และเขาจะไม่ตกอยู่ในมือของพวกโจรเพราะดวงอาทิตย์กำลังฉายแสงและเขาสามารถมองเห็นเส้นทางได้อย่างชัดเจน แต่ถ้าเขาเลือกเดินทางตอนเที่ยงคืนเขาก็อาจสะดุด, เขาอาจตกอยู่ในมือของพวกขโมยและพวกโจร คนที่เฉลียวฉลาดซึ่งเดินทางด้วยเท้าจะเดินทางตอนกลางวัน-และนี่ก็ประยุกต์ใช้ได้อย่างเฉพาะเจาะจงในสมัยที่พระเยซูดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลก

พระเยซูได้ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์บ่อยๆว่า “เวลาของเรายังมาไม่ถึง” พวกเขาได้เห็นหลายครั้งเมื่อพวกยิวได้พยายามที่จะฆ่าพระองค์ และทุกครั้งพระองค์ได้หนีพ้นเงื้อมมือของพวกเขาไปได้อย่างน่า

อัศจรรย์ พวกเขาน่าจะรู้แล้วว่าถ้าพระเยซูทรงถูกทำลายได้ พระองค์ก็คงถูกทำลายไปเรียบร้อยแล้ว สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสแก่พวกเขาในที่นี้จริงๆแล้วก็คือ "พวกท่านไม่จำเป็นต้องกลัวเลย ไม่จำเป็นต้องเดือดเนื้อร้อนใจเลยเพราะว่าเวลาของเรายังมาไม่ถึง วันของเราซึ่งมีสิบสองชั่วโมงยังไม่หมดเลย และตราบใดที่เราเดินอยู่ในวันนั้นพวกศัตรูของเราก็ทำอันตรายเราไม่ได้เลย ในการกลับไปยังหมู่บ้านเบธานี เราจะเป็นเหมือนชายคนหนึ่งที่เดินทางในแสงแดดจ้า คืนของเราจะปรากฏในไม่ช้า, ชั่วโมงของเราจะมาถึงอีกไม่นาน; แต่มีอยู่สิบสองชั่วโมงในการรับใช้ของเราและชั่วโมงที่สิบสองของเรายังมาไม่ถึงเลย ใช่แล้ว พวกเราจะไปยังหมู่บ้านเบธานีอีก"

ผมเชื่อและเทศนาอยู่เสมอว่าผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วที่ดำเนินในความสว่างนั้น (คริสเตียนคนใดที่ยอมจำนนต่อพระคริสต์อย่างสิ้นสุดใจ) เป็นผู้ที่ไม่มีทางถูกทำลายได้ เขาไม่สามารถถูกทำลายได้จนกว่างานของเขาจะเสร็จสิ้น มันเป็นความจริงที่ว่า**มี**บาปอย่างหนึ่งที่นำไปสู่ความตาย (1 ยอห์น 5:16) และผู้เชื่อคนใดที่ไม่เชื่อฟังก็อาจถูกตัดทิ้งเสียได้ แต่คริสเตียนคนใดที่เชื่อฟังก็เป็นอมตะจนกว่างานของเขาเพื่อพระเยซูจะเสร็จสิ้นแล้วบนแผ่นดินโลก พญามารและปีศาจทุกตนแห่งนรกไม่สามารถทำลายเขาได้จนกว่าเขาได้ทำงานรับใช้ที่พระเจ้าได้ประทานให้เขากระทำเสร็จสมบูรณ์แล้ว

ข้อ 10: "*แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา*"

พระคำข้อนี้อธิบายตัวมันเองแล้ว ในสมัยนั้นไม่มีไฟถนน, ไฟฉาย, หรือโคมไฟแบบที่เรามีสมัยนี้ และพวกสาวกเข้าใจอย่างชัดเจนว่าคนที่เดินในเวลากลางคืนจะสะดุด นั่นเป็นการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติของสิ่งที่พระเยซูตรัส อันที่จริงแล้ว พระองค์กำลังให้ความมั่นใจพวกเขาว่าพระองค์ไม่มีทางถูกทำลายได้จนกว่าวันแห่งการทำงานของพระองค์จะสิ้นสุดลง และตราบใดที่พวกเขาเดินกับพระองค์ *พวกเขา*ก็ไม่อาจถูกทำร้ายหรือถูกทำลายได้ ในเวลาต่อมา เมื่อสิ้นสุดชีวิตและการรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ตรัสแก่พวกศัตรูของพระองค์ว่า "นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และอำนาจแห่งความมืด" (ลูกา 22:53) จากนั้นพวกเขาก็จับกุมพระองค์และนำตัวพระองค์ไป และพวกสาวกก็หนีไป แต่นั่นเป็นหลังจากที่ "สิบสองชั่วโมง" ของพระองค์สิ้นสุดลงแล้วเท่านั้น

ข้อ 11: "*พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า "ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น"*

(ภาษากรีกอ่านว่า "ลาซารัส, เพื่อนของพวกเรา, ถูกวางหลับไปแล้ว" และคำกรีกที่แปลเป็น "นอน" ก็หมายความว่า "ตายไปแล้ว") พระเยซูทรงใช้วิธีที่นุ่มนวลนี้ในการแจ้งข่าวแก่พวกสาวกว่าลาซารัสตายแล้ว คำของเรา "cemetery" (สุสาน) มาจากคำกรีกเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ตรงนี้ และมีความหมายตรงตัวว่า "สถานที่แห่งการนอน"

น่าสนใจตรงที่ว่าคำว่า "นอน" ไม่เคยถูกใช้ในการอ้างอิงถึงความตายของสัตว์เลย; ใช้กับมนุษย์เท่านั้น *ความตาย*ไม่ใช่การดับสูญ; เราไม่ได้ดับสูญเมื่อเราตาย-เราแค่นอนลงเพื่อที่จะลุกขึ้นอีก จงศึกษาดาเนียล 12:2; มัทธิว 27:52; กิจการ 7:60; 13:36; 1 โครินธ์ 11:30; 15:1-18; และ 1 เธสะโลนิกา 4:13, 14

ผมดีใจเหลือเกินที่พระเยซูทรงเรียกลาซารัสว่า “สหาย”! เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า, ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ แต่เราก็เป็น “เพื่อน” เช่นกัน ในยอห์น 15:15 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่า*มิตรสหาย* เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว”

จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “*ลาซารัสสหาย**ของเรา***” แต่ “*ลาซารัสสหาย**ของพวกเรา***” ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในพระกายของพระคริสต์ ใน 1 โครินธ์ 12:12, 13 เราอ่านว่า “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม *เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน* และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่” เนื่องจากเราทุกคนรวมกันเป็นกายเดียว เมื่อสมาชิกคนใดของกายนี้เป็นทุกข์ สมาชิกทุกคนก็เป็นทุกข์ด้วย และเมื่อสมาชิกคนใดชื่นชมยินดี สมาชิกทุกคนก็พลอยชื่นชมยินดีไปด้วย

“*แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น*” (ภาษากรีกอ่านว่า “เพื่อที่เราจะ*ทำให้เขาหายหลับ*”) ขอบคุณพระเจ้า วันใดวันหนึ่งนี้-อาจอีกไม่นาน-พระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อ “ทำให้หายหลับ” ทุกคนที่ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า! ในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกร่างกายของทุกคนที่ล่วงหลับในพระเยซูจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่รู้เปื่อยเน่าและเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง “ในชั่วขณะเดียว, ในชั่วพริบตาเดียว” (1 คร. 15:51-53; 1 ธส. 4:13-18)

พระเยซูไม่เคยตรัสคำประกาศใดที่กล้าหาญและตรงไปตรงมามากกว่าที่พระองค์ตรัสในที่นี้ ด้วยว่าในคำตรัสนี้พระองค์ทรงประกาศแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จไปยังหมู่บ้านเบธานี*ด้วยจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการทำให้ชายที่ตายแล้วคนหนึ่งกลับมีชีวิตขึ้นอีก!* จงสังเกตในข้อ 7 พระองค์ตรัสว่า “ให้**พวกเรา**เข้าไปในแคว้นยูเดียกันเถิด” แต่ในพระคำข้อนี้พระองค์ตรัสว่า “*เราไป* เพื่อที่เราจะปลุกเขาให้ตื่น” ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเยซูสามารถปลุกลาซารัสจากนิทราแห่งความมรณาได้ หากนี่เป็นการนอนหลับธรรมดาๆ คนธรรมดาคนหนึ่งก็คงปลุกเขาให้ตื่นได้ แต่พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงมีฤทธิ์อำนาจ*ภายในพระองค์เอง*ที่จะทำให้คนตายเป็นขึ้น

ข้อ 12: “*พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี”*

ผมไม่เห็นว่าพวกสาวกจะเข้าใจคำตรัสนี้เกี่ยวกับความตายของลาซารัสผิดไปได้อย่างไร แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเข้าใจผิด พวกเขาทราบแน่นอนว่าสำนวน “ล่วงหลับ” ที่ใช้กันแพร่หลายหมายถึงความตาย และพวกเขาเคยได้ยินบ่อยๆว่าคนตายถูกพูดถึงว่า “นอนหลับ” แต่พวกเขาเชื่องช้าที่จะเชื่อและยากที่จะเข้าใจ

ภาษากรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*เขาก็จะสบายดี*” บางครั้งถูกแปลเป็น “จะถูกทำให้เป็นปกติ” และในที่อื่นๆถูกแปลเป็น “ถูกรักษาให้หาย” ถ้าพวกสาวกทราบว่าลาซารัสป่วยเป็นโรคใดและรู้ว่าการนอนหลับนั้นเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ป่วยเป็นโรคนั้น ก็เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะคิดว่าเนื่องจากลาซารัสกำลังหลับอยู่ เขาก็กำลังฟื้นตัวและไม่จำเป็นที่พวกเขาต้องไปยังแคว้นยูเดีย พวกเขาคาดไม่ถึงว่าพระเยซูจะเสด็จไปยังหมู่บ้านเบธานีเพื่อปลุกสหายของพวกเขาให้เป็นขึ้นจากตาย

ข้อ 13: *"แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน"*

เปโตร, ยากอบ, และยอห์นได้ยินพระเยซูตรัสถึงลูกสาวที่ตายไปแล้วของไยรัสว่า "นอนหลับอยู่" (มธ. 9:24) กระนั้นเมื่อพระองค์ทรงใช้สำนวนเดียวกันเกี่ยวกับลาซารัส พวกเขาก็คิดว่าพระองค์ทรงหมายความว่าลาซารัสกำลัง *"นอนหลับพักผ่อน"*-การนอนปกติ ไม่ใช่นิทราแห่งความมรณา พวกเขาเข้าใจพระเยซูผิดในหลายๆโอกาส พวกเขาเข้าใจพระองค์ผิดเมื่อพระองค์ตรัสถึงเชื้อ (มธ. 16:6-12) และเมื่อพระองค์ตรัสว่า "เรามี*อาหาร*รับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้" (ยอห์น 4:32) เราอาจสงสัยว่าสาวกเหล่านี้จะเชื่องช้าในความเข้าใจขนาดนี้ได้อย่างไร-แต่**พวกเรา**หลายคนก็เชื่องช้าที่จะเชื่อ, พวกเราหลายคนพลาดที่จะเข้าใจสิ่งลึกล้ำต่างๆของพระเจ้า และ**พวกเรา**มีพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษร, พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันครบถ้วนและสมบูรณ์แบบ! พวกเรามีโอกาสที่จะศึกษาและใคร่ครวญสิ่งเหล่านี้จากพระวจนะของพระเจ้า ขณะที่พวกสาวกมีแต่พระวจนะที่ถูกตรัส ถึงแม้ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูตรัสเป็น*พระวจนะของพระเจ้า*ก็ตาม เรามอง*ย้อนกลับไป*ยังกลโกธา เราถูกบอกว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่นและ**เพราะอะไร** กระนั้นหลายครั้งเราก็พลาดที่จะเข้าใจความจริงต่างๆที่ถูกนำเสนอในพระวจนะ เหมือนกับที่พวกสาวกเข้าใจผิดคำอุปมาต่างๆและภาษาเชิงเปรียบเปรยที่พระเยซูทรงใช้ในหลายวาระ

ข้อ 14: *"ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า "ลาซารัสตายแล้ว"*

พระองค์ได้พยายามปฏิบัติกับพวกเขาอย่างนุ่มนวล, พระองค์ได้พยายามที่จะแจ้งข่าวนั้นแก่พวกเขาอย่างอ่อนโยน "เพราะเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตคนหนึ่งซึ่งไม่สามารถเข้าใจถึงความรู้สึกแห่งความอ่อนแอต่างๆของเรา" พระเยซูทรงถูกทำให้เหมือน "อย่างพวกพี่น้องของพระองค์" ในทุกประการ, โดยไม่นับบาป, เพื่อที่พระองค์จะทรงเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อและเปี่ยมกรุณา พระองค์ทรงอ่อนโยนและเปี่ยมกรุณาวันนี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงเป็นในตอนนั้นเมื่อพระองค์พยายามแจ้งข่าวเรื่องความตายของลาซารัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์อย่างอ่อนโยน แต่พระองค์ทรงเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องบอกพวกเขาตรงๆว่า "ลาซารัส*ตายแล้ว*" ("ตรงๆ" หมายความว่าพระองค์ต้องบอกพวกเขา "อย่างเปิดเผย, อย่างไม่เก็บงำ, และปราศจากข้อลึกลับ")

ข้อ 15: *"เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อ แต่ให้พวกเราไปหาเขากันเถิด"*

หากพระเยซูทรงอยู่ด้วยตอนที่ลาซารัสป่วย พระองค์ก็คงรักษาเขาให้หายไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่าพระองค์ทรงมีสามัคคีธรรมใกล้ชิดกับครอบครัวนี้และลาซารัสเป็นเพื่อนที่รักคนหนึ่ง

คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "เราดีใจที่ลาซารัส*ตายแล้ว*" พระองค์ตรัสว่า "เราดีใจ...ที่เรามิได้อยู่ที่นั่น" พระองค์ทรงทราบว่าประสบการณ์ที่พวกสาวกจะเผชิญเพราะความตายของลาซารัสจะเพิ่มความเชื่อของพวกเขาในแบบที่มหัศจรรย์ ใจของพวกเขาโศกเศร้าเพราะการสูญเสียเพื่อนที่รักของพวกเขา พวกเขาทุกข์โศกกับมารีย์และมารธา; แต่สิ่งดีๆมากมายจะมาสู่พวกเขาเพราะประสบการณ์อันน่าเศร้านี้ ความเชื่อของพวกเขาจะถูกทำให้แข็งแกร่งและพวกเขาจะถูกทำให้เป็นพยานที่ดีกว่าเดิมเพราะการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย พระเยซูไม่ทรงมีความชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของลูกๆของพระองค์, พระองค์ไม่มีความ

เพลิดเพลินในการที่คนที่พระองค์รักต้องร้องไห้ข้างโลงศพ; แต่พระองค์*ทรงอนุญาต*ให้ความเจ็บป่วย, ความทุกข์ทรมาน, แม้กระทั่งความตายเกิดขึ้น เพื่อที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะมีกำลังขึ้นและเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า *"เพื่อเห็นแก่**ท่านทั้งหลาย**เราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น"*

"เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ" ไม่ได้หมายความว่าพวกสาวกจะแสดงความเชื่อในที่นี้เป็นครั้งแรก พวกเขามีความเชื่อในพระองค์อยู่แล้ว, พวกเขาได้เชื่อในพระองค์แล้ว; แต่โดยประสบการณ์นี้พวกเขาจะเชื่ออย่างสุดใจมากขึ้นและไม่ลังเล, พวกเขาจะตระหนักอย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงสามารถกระทำได้อย่างบริบูรณ์มากยิ่งกว่าสิ่งใดที่พวกเขาจะคิดหรือทูลขอได้

*ความเชื่อ*เป็นก้าวแรกบนบันไดแห่งความรอด, ขั้นแรกบนบันไดแห่งการไถ่ การเชื่อในพระคริสต์, การเชื่อในการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ "ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์" คือการออกเดินก้าวแรกไปสู่นครขาวดุจมุกดานั้น เคล็ดลับแห่งอำนาจของคริสเตียน, เคล็ดลับแห่งการกลายเป็นผู้ชนะวิญญาณที่เกิดผล, คือการอธิษฐานว่า "พระองค์เจ้าข้า *ข้าพระองค์เชื่อ* ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยเหลือความไม่เชื่อของข้าพระองค์และทรงเพิ่มพูนความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด!"

"แต่ให้พวกเราไปหาเขากันเถิด" พระเยซูทรงทราบว่าลาซารัสจะอยู่ในหลุมศพแล้วตอนที่พระองค์เสด็จไปถึงหมู่บ้านเบธานี แต่พระองค์ตรัสว่า "ให้พวกเราไปหาเขากันเถิด" พระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่าทำไมพระองค์จะเสด็จไปยังหมู่บ้านเบธานี และพระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะกระทำอะไรเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงที่นั่น

(มันน่าชื่นใจที่จะหมายเหตุว่าในพระคัมภีร์ ไม่เคยมีใครตายต่อหน้าพระเยซูเลย มันน่าชื่นใจเช่นกันที่จะหมายเหตุว่าไม่เคยมีใคร*ยังตายอยู่*ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงไปร่วมงานศพใด งานนั้นเป็นอันพังทุกงาน!)

ข้อ 16: *"โธมัสที่เรียกว่า ดิดุมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์"*

ผมแน่ใจว่ามีหลายคนที่พบการหนุนใจในการศึกษาชีวิตของโธมัส เขาถูกกล่าวถึงในบทที่ 14 ข้อ 5 ของข่าวประเสริฐของยอห์นและอีกครั้งในบทที่ 20 ข้อ 24 ถึง 29-และในทั้งสองกรณีเขาถูกกล่าวถึงว่ามีสภาวะจิตใจแบบเดียวกับในข้อที่เราศึกษากันอยู่ เห็นได้ชัดว่าโธมัสเป็นคนหนึ่งที่มองไปยังด้านมืดของชีวิต โดยคาดหวังสิ่งเลวร้ายที่สุดเสมอ ดูเหมือนว่าจะมีความสงสัยและความกลัวเสมอ อย่างไรก็ตาม ในคำตอบต่อคำถามของโธมัสที่ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร" พระเยซูประทานคำตอบแสนวิเศษว่า *"เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา"*

และคราวนี้โธมัสก็กำลังกล่าวว่า *"ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์"* ถึงแม้ว่าเขาชอบมองแต่ด้านที่มืดมนของสิ่งต่างๆ แต่เราก็ควรชมเชยโธมัส เขากำลังกล่าวแก่พวกสาวกคนอื่นๆว่า "มาเถิด ให้พวกเราไปกันกับพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเราจะต้อง*ตาย*ก็ตาม! พระองค์อาจถูกฆ่าตายก็ได้ และพวกเราก็จะถูกฆ่าตายเช่นกัน แต่ถ้าพระองค์จะต้องไปตาย พวกเราก็จะตาย*กับ*พระองค์"

เพื่อนคริสเตียนที่รักครับ ถ้าคุณอ่อนแอ จงมีใจกล้าหาญเถิด คนเราอาจอ่อนแอและมีข้อบกพร่องมากมาย และยังเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์อยู่เหมือนเดิม! ไม่มีความล้มเหลวใดที่แพร่หลายท่ามกลางผู้เชื่อมากไปกว่าความหดหู่และความท้อแท้ มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดว่าผู้เชื่อทุกคนมีคุณลักษณะแบบเดียวกัน โธมัสและเปโตรอยู่ในกลุ่มสาวกเดียวกัน กระนั้นพวกเขาก็มีบุคลิกที่ตรงข้ามกันอย่างชัดเจน เปโตรเป็นคนที่ร้อนรนเกินพอดี, มั่นใจเกินพอดี, หุนหันพลันแล่น; โธมัสเป็นคนขี้สงสัย, ลังเลใจ, ระวังตัว แต่ทั้งคู่เป็นสาวกของพระเยซู, ทั้งคู่ได้รับพระคุณ, ทั้งคู่เป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว

"โธมัสที่เรียกว่า ดิดุมัส..." ในภาษากรีก "ดิดุมัส" มีความหมายว่า *สอง,* หรือ *สองเท่า* ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านคิดว่าชื่อนี้ถูกตั้งให้แก่โธมัสเพราะอุปนิสัยสองแบบของเขา-นั่นคือ เขามี*ความเชื่อ* กระนั้นเขาก็อ่อนแอ

นี่เป็นพระคำข้อเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งเล่มที่คำกรีก *"เพื่อนสาวก"* ถูกใช้ โธมัสกล่าวแก่เหล่าเพื่อนสาวกของเขาว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์" พระเยซูไม่ได้กำลังเรียกเราให้*ตาย*เพื่อพระองค์วันนี้ พระองค์ทรงอยากให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ แต่เราต้องชื่นชมโธมัสที่เขาเต็มใจที่จะสละวางชีวิตของเขาหากถึงคราวที่ต้องทำจริงๆ

ข้อ 17: *"ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่า เขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว"*

เราไม่ทราบว่าพระเยซูต้องใช้เวลาเดินทางจากเบธาบาราไปยังหมู่บ้านเบธานีนานขนาดไหน มันเป็นระยะทางประมาณยี่สิบถึงสามสิบไมล์, การเดินทางประมาณวันหนึ่งสำหรับใครก็ได้ที่เดินทางด้วยเท้า ซึ่งไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเป็นวิธีที่พระเยซูทรงใช้เดินทางจากเบธาบารา "ซึ่งอยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน" ไปยังหมู่บ้านเบธานี เมื่อพระองค์เสด็จไปถึงหมู่บ้านเบธานี พระองค์ก็ทรงพบว่าลาซารัส *"ได้นอนในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว"*

มันไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติของพวกยิวในสมัยนั้นที่จะอาบน้ำยาศพ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่คนรวยหรืออยู่ในตำแหน่งทางสังคมที่โดดเด่น ดังนั้นมันจึงเป็นไปไม่ได้เลยที่ศพจะ "ถูกวางไว้ก่อน" และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าลาซารัสถูกฝังวันเดียวกับที่เขาเสียชีวิต

ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกยิวเชื่อว่าเมื่อคนๆหนึ่งตาย วิญญาณของคนๆนั้นก็ยังอยู่ข้างอุโมงค์ฝังศพเป็นเวลาสามวันและจากนั้นก็จากไป-ไปยังเมืองบรมสุขเกษม หรือไม่ก็ไปนรก ถ้าพระเยซูเสด็จมายังหมู่บ้านเบธานีสองหรือสามวันหลังจากที่ลาซารัสตาย พวกศัตรูของพระองค์ก็อาจอ้างว่าการอัศจรรย์ที่พระองค์กระทำนั้นเป็นของปลอม, ว่าลาซารัสไม่ได้ตายจริงๆ, ว่าเขาแค่หมดสติไปหรือตกอยู่ในภวังค์เท่านั้น แต่พระเยซูทรงจงใจอยู่ห่างๆจนกระทั่งถึงวันที่สี่ และหลังจากสี่วันผ่านไปพวกยิวก็ไม่สามารถปฏิเสธการอัศจรรย์นี้ได้ บุตรสาวของไยรัสได้ถูกชุบให้เป็นขึ้นทันทีหลังจากที่เธอตาย (มาระโก 5:21-42; ลูกา 8:41-55) และบุตรชายของหญิงม่ายชาวนาอินก็ตายนานพอที่จะถูกพาไปยังหลุมศพ (ลูกา 7:11-15); แต่ลาซารัสอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนานสี่วันแล้ว และศพของเขาก็เริ่มเน่าแล้ว

เราสามารถชี้ให้เห็นสี่วันนั้นได้อย่างสบายๆ: ลาซารัสน่าจะตายวันเดียวกับที่ผู้สื่อสารคนนั้นออกไปจากหมู่บ้านเบธานีเพื่อนำข่าวไปบอกพระเยซูเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของลาซารัส มันเป็นการเดินทางประมาณหนึ่งวันจากหมู่บ้านเบธานีไปยังเบธาบาราที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน, พระเยซูทรงอยู่ต่ออีก*สองวัน*ก่อน

เริ่มออกเดินทางกลับมายังหมู่บ้านเบธานี และพระองค์คงต้องใช้เวลาเดินทางอีกหนึ่งวัน ดังนั้นเราจึงสามารถนับวันนั้นที่ผู้สื่อสารเดินทางไปถึงพระเยซู, สองวันนั้นที่พระเยซูทรงอยู่ต่อที่เบธาบารา, และวันนั้นที่พระองค์ทรงเดินทางไปถึงหมู่บ้านเบธานี-รวมเป็นทั้งหมดสี่วัน

ผมเคยถูกถามบ่อยๆว่า "เกิดอะไรขึ้นกับ*วิญญาณ*ของลาซารัสในช่วงสี่วันนั้นที่เขาอยู่ในหลุมศพ?" มีคำตอบเดียวสำหรับคำถามนั้น: "*ออกจากร่างกายนี้...ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า*" (2 คร. 5:6-8)

ข้อ 18: "*หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร*"

ในพระคำข้อนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านยอห์นถึงเราทั้งหลายที่อาจไม่คุ้นเคยกับกรุงเยรูซาเล็มและหมู่บ้านเบธานี-และจงสังเกตว่าพระองค์ตรัสอย่างระมัดระวังขนาดไหนในภาษาของมนุษย์เพื่อที่เราจะเข้าใจได้: หมู่บ้านเบธานี "*อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร (สิบห้าเฟอร์ลอง)*" (สิบห้าเฟอร์ลองเท่ากับประมาณสองไมล์) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ศัพท์แสงของมนุษย์: ในยอห์น 2:6 เราอ่านว่าโอ่งหินเหล่านั้นจุน้ำ "ใบละ*สี่ห้า*ถัง" (อังกฤษ: ถังละ*สองหรือสาม*เฟอร์คิน) ในยอห์น 6:19 พวกสาวกพายเรือ "ไปได้***ประมาณ***ห้าหกกิโลเมตร" (อังกฤษ: ยี่สิบห้าหรือสามสิบเฟอร์ลอง)

ข้อ 19: "*พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ*"

หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มมาก ซึ่งเป็นเหตุว่าทำไมพวกยิวหลายคนจึงมาจากกรุงเยรูซาเล็มยังหมู่บ้านเบธานีเพื่อปลอบโยนมารีย์และมารธา เราไม่ทราบว่ายิวเหล่านี้เป็นผู้ใด แต่พวกเขาไม่น่าใช่พวกสมาชิกของสภาซานเฮดริน พวกเขาไม่ใช่พวกปุโรหิตใหญ่, พวกธรรมาจารย์, หรือพวกผู้อาวุโส

เราทราบว่าพวกคนที่ไว้ทุกข์ที่งานศพในสมัยนั้นส่วนใหญ่แล้วเป็นพวกผู้หญิง และไม่มีข้อสงสัยเลยว่านี่เป็นความจริงในการไว้ทุกข์ให้ลาซารัส ในสมัยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ มันเป็นวิธีปฏิบัติปกติท่ามกลางพวกยิวที่เหล่าเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะมารวมตัวกันในบ้านและรอบบ้านเป็นเวลาหลายวันเพื่อร่ำไห้กับพวกญาติๆเมื่อสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวเสียชีวิต ธรรมเนียมปฏิบัตินี้ยังมีอยู่ในหลายส่วนของโลกวันนี้

เนื่องจาก "*หลายคน*" ได้มาเพื่อปลอบโยนมารีย์และมารธา เราจึงทราบว่าการอัศจรรย์ในการชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายถูกพบเห็นโดยคนจำนวนมากซึ่งเห็นได้ชัดว่าออกมาจากกรุงเยรูซาเล็ม ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนมาเพราะความอยากรู้อยากเห็น, บางคนก็มาเพราะเห็นว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ; แต่ไม่ว่าพวกเขามา*ทำไม* พวกเขาก็ได้เห็นหนึ่งในการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเยซูทรงกระทำในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้เป็นเวลาสั้นๆของพระองค์

ข้อ 20: "*ครั้นมารธารู้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน*"

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครบางคนกำลังทำหน้าที่เป็น "คนดูต้นทาง" ให้แก่มารีย์และมารธา โดยเฝ้าดูไปในทิศทางที่พระเยซูจะทรงปรากฏกาย โดยคาดหวังว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงได้ทุกเมื่อ; และการปรากฏตัวของพระองค์ก็ถูกรายงานแก่พี่น้องสองคนนี้ทันที ทันทีที่มารธาได้ยินเสียงร้องบอกว่า "พระเยซูมาแล้ว!" นางก็รีบออกไปพบพระองค์นอกหมู่บ้าน

"แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน" ไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่าพี่น้องทั้งสองคนนี้ได้รับข่าวในเวลาเดียวกัน มารธาโศกเศร้าเสียใจอย่างลึกซึ้งพอๆกับมารีย์; แต่ทันทีที่นางได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา นางก็วิ่งออกไปพบพระองค์ นางลืมบรรดาวันแห่งการรอคอยอย่างกระวนกระวายใจไปแล้ว, ความผิดหวังที่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเร็วกว่านี้, นางมีความสุขเหลือเกินที่พระองค์เสด็จมาถึงในที่สุด แน่นอนว่านางไม่รู้ว่าพระองค์จะทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย แต่นางรู้ว่าพระองค์จะทรงทำให้สถานการณ์ดีขึ้นไม่ด้วยวิธีใดก็วิธีหนึ่ง นางได้รับการปลอบประโลมในข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้เสด็จมาแล้ว และนางวิ่งออกไปพบพระองค์ก่อนที่พระองค์จะเสด็จเข้ามาในหมู่บ้านเสียอีก-แต่มารีย์รออยู่ในบ้าน

สำหรับพระเยซูการทำให้คนตายเป็นขึ้นก็เป็นเรื่องที่ง่ายกว่าการรักษาจิตใจที่บอบช้ำ-และมารีย์ก็รู้สึกบอบช้ำ, เศร้าโศก, เจ็บปวด บางทีนางพูดกับตัวเองว่า "พระองค์ทรงรอนานเกินไปแล้ว ไม่มีความจำเป็นอะไรแล้วที่พระองค์จะเสด็จมาตอนนี้ ทำไมฉันต้องวิ่งออกไปพบพระองค์เล่า? ฉันจะรอจนกว่าพระองค์เสด็จมายังที่ๆฉันอยู่" ใช่ครับ มารีย์รักพระเยซู พอๆกับที่มารธารักพระองค์ พี่สองสองคนนี้เป็นสาวกที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์เจ้า มารีย์ได้แสดงให้เห็นพระคุณมากกว่าในคราวก่อนหน้านี้ที่นางนั่งอยู่แทบพระบาทของพระเยซูและรับประทานจากขนมปังที่มีชีวิตขณะที่มารธาสาละวนและร้อนใจเกี่ยวกับหลายสิ่ง; แต่ในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้ ดูเหมือนว่ามารธาแสดงให้เห็นพระคุณมากกว่ามารีย์ ก่อนหน้านี้เราได้กล่าวถึงความแตกต่างในเรื่องสภาวะอารมณ์ท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายไปแล้ว เราทุกคน*ได้รับความรอด*เหมือนๆกัน-โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู; แต่เราทุกคนไม่ได้แสดงออกทางอารมณ์เหมือนๆกัน ผู้เชื่อบางคนเป็นคนเงียบๆขณะที่คนอื่นๆชอบแสดงออก เราต้องการคนอย่างมารธาและเราต้องการคนอย่างมารีย์ เราไม่ควรประณามคนที่เป็นแบบ "มารธา" เพราะว่าพวกเขาไม่เหมือนกับคนที่เป็นแบบ "มารีย์"-และในทางกลับกันด้วย แต่ในกรณีที่เฉพาะเจาะจงนี้ผมมองไม่เห็นข้ออ้างสำหรับท่าทีของมารีย์ ดูเหมือนว่านางกำลัง "งอน" พระเยซู

ข้อ 21: *"มารธาจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย"*

ในที่นี้มารธาเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงแห่งใจนาง-ซึ่งเป็นสิ่งที่คริสเตียนคนใดควรกระทำ ความคิดแรกสุดในหัวของนางก็คือว่าถ้าพระเยซูได้เสด็จมาตอนที่พระองค์ทรงได้รับข่าวในตอนแรก ลาซารัสก็คงไม่ตาย โอ้ ใช่ครับ มันเป็นไปได้ที่แม้แต่คนเก่งที่สุดของเราจะรู้สึกน้อยใจนิดหน่อย, ท้อใจนิดหน่อย, เมื่อคำอธิษฐานของเราไม่ได้รับคำตอบเหมือนอย่างที่เราคิดว่ามันควรจะเป็น, เมื่อเราอธิษฐานขอบางสิ่งที่เราต้องการที่เราคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญสุดๆและควรได้รับการตอบสนองทันที แต่เมื่อเราเริ่มรู้สึกน้อยใจต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราก็ควรสารภาพมันทันทีและปลดเปลื้องภาระใจของเราต่อพระองค์เหมือนอย่างที่มารธาได้กระทำ

ถ้ามารธามีความมั่นใจเต็มเปี่ยม, ถ้าความเชื่อของนางไม่ได้ถูกเจือปนด้วยความไม่เชื่อ, นางก็คงไม่กล่าวว่า "*พระองค์เจ้าข้า **ถ้า**พระองค์อยู่ที่นี่* น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย" นางเคยได้ยินเรื่องการรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นั้นให้หายอย่างไม่ต้องสงสัย และเรื่องการรักษาผู้รับใช้ของนายร้อยผู้นั้นด้วย ในทั้งสองกรณีนั้นพระเยซูแค่ตรัสพระวจนะและทั้งสองคนนั้นก็ได้รับการรักษาให้หาย แต่ความรู้ของมารธาเกี่ยวกับพระ

ผู้ช่วยให้รอดมีขีดจำกัด; ดังนั้นความเชื่อของนางจึงมีขีดจำกัด และในความทุกข์โศกของนางนางจึงไม่ได้ฉุกคิด ถ้านางได้ฉุกคิด นางก็คงทราบว่าพระเยซูทรงรู้ว่าลาซารัสป่วยก่อนที่นางส่งข่าวไปบอกพระองค์เสียอีกและว่าฤทธิ์อำนาจต่างๆของพระองค์ไม่ได้ถูกจำกัดว่าพระองค์ต้องทรงอยู่ด้วยเท่านั้น

หลายครั้งในชีวิตของเราเองเราก็เพิ่มเข้ากับความทุกข์โศกของเราอีกโดยการบอกเป็นนัยถึงสิ่งที่*อาจเกิดขึ้นได้* เรากล่าวว่า "**ถ้า**เราพาคนที่เรารักไปถึงโรงพยาบาลทันเวลา" หรือ "**ถ้า**เราโทรเรียกหมออีกคนล่ะก็" เราลืมว่าไม่มีเหตุบังเอิญสำหรับพระเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อ มันก็เกิดขึ้นเพราะว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้มันเกิดและทรงอนุญาตให้มันเกิด เมื่อพระประสงค์ของพระองค์มาเป็นอันดับหนึ่งในใจและความคิดของเรา ธุระของเราก็คือการยอมรับต่อสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้น โดยรู้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้มันเกิดเพราะมีจุดประสงค์หนึ่ง

ข้อ 22: "*แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์*"

ในถ้อยคำเหล่านี้มารธาประกาศความเชื่อของตนในพระเยซูอย่างไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ นางหวังแม้ไม่มีหวัง; นางให้ความมั่นใจตัวเองว่า*โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง*เหตุการณ์นี้จะกลับกลายเป็นดี นางไม่รู้ว่าด้วยวิธีใด แต่นางเชื่อว่าโดยวิธีใดวิธีหนึ่งพระเยซูจะทรงทำให้กลับกลายเป็นดี "*ถึงแม้**เดี๋ยวนี้***"-นั่นคือ "ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพระองค์ทรงปล่อยให้น้องชายของพวกข้าพระองค์ตาย, ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าถ้าพระองค์มาถึงทันเวลาเขาก็คง*ไม่*ตาย, เนื่องจากเขา**ตายไปแล้ว** ข้าพระองค์จึงทราบว่าด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง, โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ที่มีกับพระเจ้า, พระองค์จะทรงทำอะไรบางอย่างเพื่อช่วยพวกข้าพระองค์!"

มารธาไม่ได้ตระหนักว่าพระเยซูทรงทำสิ่งใดก็ได้ที่**พระเจ้า**ทรงทำได้, ว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชเดียวกันกับที่**พระเจ้า**ทรงมีเพื่อกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ นางคาดหวังให้พระองค์อธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงกระทำบางสิ่งเพื่อพวกนางในโมงยามอันแสนเศร้านั้น

ผมกล่าวเช่นนี้ด้วยใจที่ถ่อมลง แต่ผมก็ต้องขอกล่าว: มีคนมากมายที่ได้แสดงออกถึงความเชื่อในพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซู, พวกเขารักพระเจ้า, พวกเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง-แต่จิตใจของพวกเขาก็ผอมโซเพราะ*ความไม่รู้* พวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์, ไม่รู้เกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้า, ไม่รู้เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระองค์ ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13 เปาโลกล่าวถึงความไม่รู้ท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย: เขากล่าวว่า "แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านไม่ทราบถึง..." ผู้เชื่อจำนวนมากพลาดสิทธิแต่กำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนเพราะความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณ-ซึ่งเป็นเรื่องที่หาข้ออ้างไม่ได้เลยเนื่องจากเรามีพระวจนะของพระเจ้า และผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมี*พระอาจารย์*แห่งพระวจนะ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ผู้ทรงสามารถเปิดเผยสิ่งลึกล้ำต่างๆของพระเจ้าได้: "ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง...แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น" (1 ยอห์น 2:20, 27)

ต้องใช้ความเชื่อ*มากขนาดไหน*ถึงจะได้รับความรอด? แค่**ความเชื่อ**ก็พอ-*จบ* เราแค่เชื่อพระเจ้า-และ*เมื่อเชื่อ*เราก็**ได้รับความรอด** แต่หลังจากเราได้รับความรอดแล้วเราก็เป็นเพียงทารกในพระคริสต์และเราได้รับบัญชาว่า "เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ" เพื่อจะทำให้เราทั้งหลายเติบโตขึ้น (1 ปต. 2:2) เปาโลสั่งว่า "จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง" (2 ทธ. 2:15) มีความเชื่อ*หลายระดับ*และ*ความรู้*หลายระดับ สุภาษิต 1:7 กล่าวว่า "ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็น*บ่อเกิด* (การเริ่มต้น) ของความรู้"-แต่เราไม่ควรหยุดแค่ตรงนั้น เราควรปรารถนาที่จะ*เติบโต*ในความเชื่อและ*เติบโต*ในความรู้ เราควรอธิษฐานขอพระเจ้าให้*ประทานความปรารถนาแก่เรา*ที่จะรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระวจนะของพระองค์และมากขึ้นเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระองค์สำหรับชีวิตของเรา

ข้อ 23 และ 24: "*พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก" มารธาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา"*

ความเชื่อของมารธานั้นอ่อนแอ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงเริ่มนำนางอย่างอ่อนโยนและอย่างนุ่มนวล ให้เข้าสู่ความจริงอันเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับพระองค์เอง-ตัวตนของพระองค์และตำแหน่งของพระองค์ "ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดย**พระวจนะ**" พระเยซูกำลังป้อนขนมปังให้มารธาซึ่งจะทำให้ความเชื่ออันเล็กน้อยของนางเติบโตขึ้น พระองค์ตรัสว่า "*น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก*"-แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า**เมื่อไหร่** พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "เลิกกังวลเถิด เราจะทำให้น้องชายของเจ้าเป็นขึ้นทันที"

มารธาตอบกลับไปว่า "*ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา*" จากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนางทราบเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายและมั่นใจว่าน้องชายของนางจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายใน "วันสุดท้าย" นั้น แต่นางไม่เข้าใจว่านางกำลังยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ "พระองค์ผู้ทรงเป็นการเป็นขึ้นจากตายนั้นและชีวิตนั้น" มารธาไม่มีจดหมายฝากฉบับต่างๆของเปาโล, นางไม่มีบันทึกอันมหัศจรรย์เกี่ยวกับการรับขึ้นไปดังที่ถูกให้ไว้ใน 1 โครินธ์ บทที่ 15 และใน 1 เธสะโลนิกา บทที่ 4 นางมีแต่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเท่านั้น-แต่ถึงกระนั้น นางก็ยังมีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจต่างๆของพระเจ้ามากกว่าพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมวันนี้ที่ปฏิเสธการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย! นาง*เชื่อ*ในการเป็นขึ้นจากตาย-แต่ด้วยความเข้าใจที่คลุมเครือ ในความเศร้าโศกอันลึกซึ้งของนาง "วันสุดท้าย" นั้นดูเหมือนอยู่ห่างไกลออกไปและแทบไม่ได้ช่วยปลอบประโลมเลย พวกเราที่มีพระวจนะของพระเจ้าอันสมบูรณ์แบบและครบถ้วนมี "ความหวังที่ดีกว่า" และภาพที่ชัดเจนกว่าของการเป็นขึ้นจากตายนั้น เรารู้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นขึ้นในการรับขึ้นไปนั้น (การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก) และคนชั่วจะไม่ถูกทำให้เป็นขึ้นจนกว่าอีกหนึ่งพันปีต่อมา (การเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สอง) ดู วิวรณ์ 20:4-6

ผมเห็นว่ามีความรู้สึกผิดหวังอยู่เล็กน้อยในคำตอบของมารธา นางกล่าวว่า "โอ้ ใช่เจ้าค่ะ-ดิฉันรู้ว่าเขาจะเป็นขึ้นอีก แต่นั่นก็ยังอีกนาน *ในวันสุดท้ายนั้น* พวกเรารักเขามากเหลือเกิน, พวกเราคิดถึงเขามากเหลือเกินและพวกเราต้องการการปลอบประโลม**เดี๋ยวนี้** ไม่ใช่การปลอบประโลมอันเหน็บหนาวสำหรับอนาคต"

ข้อ 25 และ 26: *"พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม"*

มารธาเชื่อว่า**พระเจ้า**จะทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นในรุ่งอรุณแห่งการเป็นขึ้นจากตายอันยิ่งใหญ่นั้น แต่พระเยซูทรงประกาศตรงนี้แก่นางว่า *"เรา**เป็น**การเป็นขึ้นจากตายนั้น"* พระองค์กำลังแสดงให้นางเห็นว่าพระองค์ไม่ต้องการความช่วยเหลือใดๆเพื่อที่จะทำให้คนตายเป็นขึ้น พระองค์ไม่ใช่แค่*อาจารย์*สอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย, พระองค์คือการเป็นขึ้นจากตาย**นั้น** พระองค์**ทรงเป็น**ผู้ให้กำเนิดการเป็นขึ้นจากตายนั้น; พระองค์ทรงเป็นชีวิต**นั้น** ไม่ว่าฝ่ายร่างกายหรือฝ่ายวิญญาณ พระเยซูทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งชีวิต, พระองค์ทรงเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิต; และชีวิตแบบใดก็ตามที่เรามี-นิรันดร์, ฝ่ายวิญญาณ, หรือฝ่ายร่างกาย-ก็เป็นเพราะพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้เรามีชีวิตขึ้นมา (อฟ. 2:1) พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะทำให้เราฟื้นคืนชีพจากหลุมศพ *ปราศจาก*พระองค์ก็**ไม่มี**ชีวิตเลย วิวรณ์ 1:18 ประกาศว่า "**และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เราก็ยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย**"

"ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก" ในภาษากรีกคำกล่าวนี้อ่านว่า "ถึงแม้ว่าเขาได้ตายไปแล้ว" ดังนั้นสิ่งที่พระเยซูตรัสแก่มารธาก็คือ: *"ผู้เชื่อทั้งหลาย*-ถึงแม้ว่าพวกเขาตายและถูกวางในหลุมศพ และถึงแม้ว่าร่างกายนั้นกลับคืนสู่ธุลีดินแล้ว-ก็จะมีชีวิตอีก พวกเขาจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพโดย**ฤทธิ์เดชของเรา** เพราะ**เราเป็น**การฟื้นคืนชีพนั้น ทุกคนที่เชื่อในเราจะถูกความตายฉุดรั้งไว้ไม่ได้เลย เพราะเรามีชีวิตอยู่ พวกเขาก็จะมีชีวิตอยู่เช่นกัน" เช่นเดียวกับที่ความมรณาไม่อาจฉุดรั้งพระกายของพระเยซูไว้ได้ฉันใด ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ก็จะได้รับการช่วยให้พ้นจากหลุมศพ-ในฝ่ายร่างกาย-อย่างแน่นอนฉันนั้น (วิญญาณไม่เคยไปยังหลุมศพเลย ชั่วเสี้ยววินาทีที่*ผู้เชื่อ*คนใดจากโลกนี้ไป เขาก็ไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า; และเมื่อ*คนไม่เชื่อ*ตาย เขาก็ลืมตาในนรกทันที อ่านลูกา 16:22, 23)

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมารับคริสตจักรของพระองค์ในการรับขึ้นไปนั้น บรรดาผู้ที่ตายในพระคริสต์ก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาก่อน (1 ธส. 4:16, 17) *ร่างกาย*ของพวกเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้น, พระเยซูจะนำวิญญาณของพวกเขามาพร้อมกับพระองค์-วิสุทธิชนทุกคนที่ตอนนี้กำลังพักผ่อนอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง "ในชั่วพริบตาเดียว" (1 คร. 15:51-53) และเราทุกคนจะถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆด้วยกันเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และเราจะอยู่และครอบครองกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี "แต่คนอื่นๆที่ตายแล้ว (เหล่าคนชั่วที่ตายไปแล้ว) ไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี" (วว. 20:4-6)

ในข้อพระคำก่อนหน้า พระเยซูตรัสถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้ตายไปแล้ว และตรัสถึงการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย ในข้อที่เราศึกษากันอยู่ พระองค์ตรัสถึงเหล่าผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่และทรงกล่าวคำประกาศที่ปลอบประโลมและให้ความมั่นใจว่า *"ผู้ใดที่เชื่อในเราจะไม่ตายเลย"*-นั่นคือ เขาจะไม่ตาย*ชั่วนิรันดร์* ทันทีที่คนๆหนึ่งต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เขาก็เริ่มชีวิตหนึ่งที่จะไม่มีวันสิ้นสุดเลย ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือเขาเลย ร่างกายของเขาอาจถูกวางในหลุมศพชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่*เหล็กใน*แห่งความตายฝ่ายร่างกายก็ถูกถอนออกไปแล้ว (1 คร. 15:55)

พระเยซูตรัสถามมารธาว่า “*เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม?*” มีคนมากมายวันนี้-แม้แต่ทั้งนิกายเลย-ที่อ้างว่าเป็นคริสเตียนและไม่เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย; แต่ไม่ว่าศาสนาต่างๆสอนว่าอะไร *พระวจนะของพระเจ้า*ก็สอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย และพระวจนะของพระเจ้า*ถูกปักแน่นเป็นนิตย์ในสวรรค์*

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูทรงถามมารธาว่า “เจ้าเชื่อไหมว่าเราสามารถและจะทำให้น้องชายของเจ้าเป็นขึ้นจากตาย? เจ้าเชื่อไหมว่าเราเป็นการฟื้นคืนชีพนั้นและชีวิตนั้น-พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง?”

น่าสนใจที่จะหมายเหตุว่าคำว่า “**เราเป็น**” ปรากฏอย่างน้อยยี่สิบครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น โดยอ้างอิงถึงพระเยซู บางครั้งเราอ่านว่า “**เราเป็นผู้นั้น**” (โดยที่ “ผู้นั้น” เป็นตัวอักษรเอียง ซึ่งบ่งบอกว่าคำๆนี้ไม่ได้อยู่ในต้นฉบับเดิม) บางครั้งเราอ่านว่า “**เราเป็น**” ในการเชื่อมโยงกับคำอื่นๆ เช่น “**เราเป็น**ทางนั้น” แต่ “**เราเป็น**” นี้ระบุตัวตนพระเยซูกับพระเยโฮวาห์*เสมอ*, คือ “**เราเป็น**” ผู้ยิ่งใหญ่ในอพยพ 3:14: “พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “**เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น**” แล้วพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า ‘**เราเป็น** ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’”

“**เราเป็น**ขนมปังแห่งชีวิต” (บทที่ 6 ข้อ 35)

“**เราเป็น**ขนมปังแห่งชีวิตนั้น” (บทที่ 6 ข้อ 48)

“**เราเป็น**ขนมปังที่มีชีวิต” (บทที่ 6 ข้อ 51)

“**เราเป็น**ความสว่างของโลก” (บทที่ 8 ข้อ 12)

“**เราเป็น**มาจากเบื้องบน... **เราเป็น**ไม่ได้มาจากโลกนี้” (บทที่ 8 ข้อ 23)

“ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อ...**เราเป็น**” (บทที่ 8 ข้อ 24)

“ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า**เราเป็น**...และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ” (บทที่ 8 ข้อ 28)

“ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้น**เราเป็น**” (บทที่ 8 ข้อ 58)

“ตราบใดที่**เรา**ยัง**อยู่**ในโลก **เราเป็น**ความสว่างของโลก” (บทที่ 9 ข้อ 5)

“**เราเป็น**ประตูของแกะทั้งหลาย” (บทที่ 10 ข้อ 7)

“**เราเป็น**ประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร” (บทที่ 10 ข้อ 9)

“**เราเป็น**ผู้เลี้ยงที่ดี” (บทที่ 10 ข้อ 11, ข้อ 14)

“**เราเป็น**การฟื้นคืนชีพนั้นและชีวิตนั้น” (บทที่ 11 ข้อ 25)

“ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะ**เราเป็น**เช่นนั้น” (บทที่ 13 ข้อ 13)

“เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่า**เราเป็น**ผู้นั้น” (บทที่ 13 ข้อ 19)

“**เราเป็น**ทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (บทที่ 14 ข้อ 6)

“**เราเป็น**เถาองุ่นแท้” (บทที่ 15 ข้อ 1)

"**เราเป็น**ผู้นั้นแหละ!" (บทที่ 18 ข้อ 4-8) นี่เป็นถ้อยคำที่ทำให้พวกศัตรูของพระเยซูผงะถอยหลังและล้มลงถึงดินเมื่อพวกเขามาจับกุมพระองค์ในสวนเกทเสมนี ใช่แล้วครับ พระเยซูคือ "**เราเป็น**" ผู้ยิ่งใหญ่นั้น, พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง

ข้อ 27: "*มารธาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก*"

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า "ข้าพระองค์*เชื่อแล้ว*และ*ยังเชื่ออยู่*" กล่าวอีกนัยหนึ่ง "ข้าพระองค์ไม่เพียงเชื่อขณะนี้เท่านั้น, ข้าพระองค์*ได้เชื่อแล้ว*ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ไถ่ที่ทรงถูกสัญญาไว้" คำตอบของมารธาดูเหมือนจะเป็นแค่คำยืนยันโดยทั่วไปถึงความเชื่อของนางว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงถูกสัญญาไว้ แต่แม้เป็นเช่นนั้น นางก็ให้คำพยานที่แสนวิเศษตรงนี้, คำสารภาพอันมหัศจรรย์แห่งความเชื่อ เมื่อพิจารณาว่านางมีชีวิตอยู่ก่อนการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ช่างแตกต่างเหลือเกินจากพ่อแม่ของชายผู้นั้นที่เกิดมาตาบอด (บทที่ 9) ที่ปฏิเสธที่จะกล่าวยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระผู้ทรงรักษาบุตรชายของพวกเขาให้หายเพราะว่าพวกเขากลัวว่าตนจะถูกขับออกจากธรรมศาลา! ขณะที่พวกเขาเป็นคนขี้ขลาดและดูเหมือนไม่สำนึกบุญคุณ มารธากลับมีใจกล้าและกล้าหาญเกินปกติธรรมดาในคำสารภาพของนางว่านางมีความเชื่อแบบใด

ข้อ 28: "*เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า "พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า*"

ผมไม่รู้ว่าพระเยซูตรัสอะไรแก่มารธา หรือว่าพระองค์ทรงฝากข่าวให้นางไปบอกมารีย์เมื่อไหร่และอย่างไร พระองค์ยังไม่ได้เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านนั้น แต่เนื่องจากมารธา "*เรียกมารีย์น้องสาวของนางอย่างลับๆ*" เราจึงทราบว่าพระเยซู*ได้*ส่งข้อความส่วนตัวไปถึงนาง และวิธีของมารธาในการส่งข้อความนั้นก็ชี้ให้เห็นอีกครั้งถึงสามัคคีธรรมอันใกล้ชิดที่ครอบครัวนี้มีกับองค์พระผู้เป็นเจ้า มารธาไม่ได้วิ่งเข้าไปในบ้านและตะโกนบอกข้อความนั้นที่พระเยซูฝากมาถึงมารีย์อย่างตื่นเต้น นางบอกมารีย์ "*อย่างลับๆ*"-(นางกระซิบ) ข้อความใดก็ตามที่พระเยซูทรงฝากไปถึงมารีย์ก็มีไว้เพื่อการปลอบประโลมและการให้กำลังใจพี่น้องสองคนนี้ และเมื่อมารีย์ออกมาจากบ้านเพื่อไปยังชายขอบของหมู่บ้านนั้นที่พระเยซูประทับอยู่ ก็ไม่มีใครนอกจากมารธาที่รู้ว่ามารีย์กำลังไปที่ไหน หรือทำไม "*พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า*"

ข้อ 29: "*เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์*"

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า "เมื่อนางได้ยินแล้ว นางก็ลุกขึ้นและรีบมาหาพระองค์" โดยคำกริยาทั้งสองตัวนี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาล การกระทำที่ฉับพลันของมารีย์ไม่ใช่เพราะพระเยซูได้เสด็จมาถึงที่ชายขอบของหมู่บ้านแล้ว แต่เพราะคำเชิญชวนส่วนตัวที่พระองค์ได้ส่งมาถึงนาง นางใจแตกสลายเพราะความทุกข์โศกและความเสียใจที่นางได้แบกรับมาตลอดสี่วันตั้งแต่ลาซารัสตาย แต่ข้อความส่วนตัวจากพระเยซูได้ทำให้นางลุกขึ้นและรีบออกไปพบพระองค์

ข้อ 30: "*ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น*"

มารีย์ตอบรับทันทีต่อคำเชิญของพระเยซูให้มายังที่ๆพระองค์ทรงอยู่ คือนอกหมู่บ้านเบธานีเพียงนิดเดียว คำเชิญชวนของพระองค์ยังเป็นเหมือนเดิม คือ "จงมาเถิด...จงมาหาเรา และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย" พระเจ้าทรงชวนโนอาห์ว่า "เจ้าจงมา และทั้งครัวเรือนของเจ้า เข้ามาในนาวา"-และถ้าโนอาห์ไม่ได้ตอบรับคำชวนนั้น เขาก็คงพินาศในน้ำท่วมไปแล้ว ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าถ้ามารีย์ยังอยู่ต่อไปในบ้าน, ถ้านางได้ปฏิเสธที่จะไปยังที่ๆพระเยซูประทับอยู่ น้องชายของนางก็คงอยู่ต่อไปในหลุมศพ!

ข้อ 31: "*พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า "เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์"*

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบ้านของมารีย์และมารธาเต็มไปด้วยผู้คนที่มาร้องไห้กับพวกนางและให้การปลอบประโลมที่พวกเขาทำได้ แต่เนื่องจากมารธาส่งข้อความขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้แก่มารีย์ "*อย่างลับๆ*" พวกยิวเหล่านี้จึงไม่ได้ยินข้อความนั้นและพวกเขาไม่รู้ว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ชายขอบของหมู่บ้านแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่ามารีย์กำลังจะไปที่ไหนตอนที่นางลุกขึ้นและออกไปจากบ้านอย่างรวดเร็วขนาดนั้น และพวกเขาก็ตามนางไป-โดยการทำเช่นนี้พวกเขาจะได้เห็นหนึ่งในการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งการรับใช้ทั้งหมดของพระคริสต์

พวกเขากล่าวว่า "*เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์*" มันเป็นธรรมเนียมปกติในสมัยนั้นที่ผู้คนจะไปที่หลุมศพและร้องไห้ให้แก่บรรดาคนรักที่จากโลกนี้ไป พวกเขาไม่มีความสว่างที่เรามีวันนี้เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย; พวกเขาไม่มีจดหมายฝากแสนมหัศจรรย์ของเปาโล ซึ่งประกาศว่าการออกจากร่างกายนี้คือการไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพของคนรักที่จากไปแล้วบ่อยๆ บางครั้งก็ใช้เวลาหลายชั่วโมงอยู่ที่นั่น โดยร้องไห้และคร่ำครวญให้แก่คนตายของพวกเขา

ข้อ 32: "*ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย"*

มารีย์ใช้คำพูดแบบเดียวกับที่มารธาได้เอ่ย (ข้อ 21) ทั้งสองพี่น้องมั่นใจว่าถ้าพระเยซูได้เสด็จมาถึงทันเวลา ลาซารัสก็คงไม่ตาย และทั้งคู่รู้สึกผิดหวังที่พระองค์ทรงชักช้าเหลือเกินก่อนเสด็จมาหาพวกนาง แต่จงสังเกตความแตกต่างในตัวพี่น้องสองคนนี้ตอนที่พวกนาง*มาพบ*พระเยซู: ตอนที่มารธามาพบพระองค์ นางกล่าวเพียงว่า "ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ ลาซารัสก็คงไม่ตาย" ตอนที่มารีย์เห็นพระเยซู *นางกราบลงที่พระบาทของพระองค์* นี่หมายความว่ามารีย์โศกเศร้าอย่างลึกซึ้งมากกว่ามารธาไหม? มันหมายความว่านาง*ถ่อมใจ*มากกว่ามารธาไหม? ผมคิดว่ามันแค่แสดงให้เห็นความแตกต่างในองค์ประกอบทางอารมณ์ของคนๆนั้น ไม่มีข้อสงสัยเลยว่ามารธาเศร้าโศกอย่างลึกล้ำมากพอๆกับมารีย์เพราะการเสียชีวิตของน้องชายของนาง แต่มารีย์เป็นคนหวั่นไหวง่ายกว่า เก็บงำน้อยกว่าเกี่ยวกับการแสดงอารมณ์ต่างๆของตนออกมา, มีแนวโน้มที่จะเผยความรู้สึกต่างๆของตนออกมามากกว่า ดังนั้น เพราะถูกถาโถมด้วยความทุกข์โศกของตน นางจึงซบลงที่พระบาทของพระเยซูและร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย!" มารีย์เองก็พลาดที่จะตระหนักถึงฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระเยซูเหมือนกัน นางไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นการฟื้นคืนชีพนั้นและชีวิตนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่านาง, เช่นเดียวกับมารธา, เชื่อว่าลาซารัสจะถูกชุบให้เป็นขึ้นใน "วัน

สุดท้าย” นั้น แต่นางไม่มีความเชื่อมั่นว่าพระเยซูจะทรงชุบเขาให้เป็นขึ้นในขณะนั้น, ในฤทธิ์เดชของพระองค์เอง

ข้อ 33: *“ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์”*

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง-แต่พระองค์ก็ทรงเป็น*มนุษย์*เช่นกัน และเราเห็นตรงนี้ว่าพระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจผู้คนของพระองค์ได้ พระองค์ทรงสามารถ (เหมือนกับที่เราสามารถ) รู้สึกและร้องไห้ได้ เมื่อพระองค์ทรงเห็นความทุกข์โศกของมารีย์ และพวกยิวเหล่านั้นที่ร้องไห้กับนาง พระองค์ก็ทรงหวั่นไหวและ *“พระองค์ทรงคร่ำครวญในวิญญาณ”*

ผมดีใจที่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่ผมก็ดีใจเช่นกันที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ ผมดีใจที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เหลือเกิน, ทรงเหมือนเราเหลือเกิน, จนพระองค์ทรงรู้สึกหวั่นไหวได้เพราะน้ำตาของคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงเห็นมารีย์และพวกยิวเหล่านั้นร้องไห้ พระองค์ก็ทรงร้องไห้ด้วยความเห็นอกเห็นใจ! *“ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้กอปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน”* (ฮีบรู 2:16, 17)

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งความสามารถของพระองค์ที่จะเห็นอกเห็นใจเราไว้ข้างหลัง บัดนี้พระองค์ทรงอยู่ใน*พระกายที่ได้รับสง่าราศีแล้ว* แต่พระองค์ยังทรงรู้สึกเหมือนกับที่ธรรมชาติมนุษย์รู้สึกอยู่เหมือนเดิม ขณะประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ของผู้ทรงเดชานุภาพในที่สูงสุด พระองค์ทรงหวั่นไหวกับความรู้สึกแห่งความอ่อนแอต่างๆของเรา พระองค์ทรงเข้าใจเวลาที่เราร้องไห้, เวลาที่เราเต็มล้นด้วยความเศร้าโศก พระองค์ทรงเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบวันนี้พอๆกับตอนที่พระองค์ทรงยืนอยู่ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ทรงสามารถที่จะช่วยให้รอดและสามารถที่จะรักษาไว้ได้-ใช่แล้วครับ; แต่พระองค์ทรงสามารถที่จะรู้สึกถึงความเศร้าโศกของเราและการปวดร้าวใจของเราเช่นกัน พระองค์ได้ดำเนินในวิถีนี้ก่อนที่พระองค์ได้ทรงเรียกผู้เชื่อทั้งหลายให้เดินไปในวิถีนี้ และพระองค์ทรงทราบทุกความทุกข์โศกและหลุมพรางที่ผ่านเข้ามาในเส้นทางของเรา

เมื่อพระเยซู, ในความเห็นอกเห็นใจมารีย์และเพื่อนๆของนาง, *“ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์”* พระองค์ก็กำลังแสดงออกถึงความปั่นป่วนภายในที่อยู่ลึกสุดของจิตใจและวิญญาณ, ซึ่งในความปั่นป่วนนั้น ความเมตตากรุณา, ความทุกข์โศก, และความเกลียดชังอันบริสุทธิ์ที่มีต่อกิจการของบาปในโลกได้ถูกปนเปเข้าด้วยกันในการคร่ำครวญที่พระองค์ประทานออกมาในวิญญาณของพระองค์ เมื่อเห็นน้ำตาของมารีย์และพวกยิวเหล่านั้น พระองค์ก็คิดถึงความเศร้าโศกที่บาปได้นำมาสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ พระองค์กำลังคิดร่วมกับสองพี่น้องที่ใจแตกสลายขณะที่พระองค์ทรงคร่ำครวญในวิญญาณของพระองค์ โดยเป็นทุกข์พระทัยเพราะพระองค์ทรงเห็นความเสียใจ, ความผิดหวัง, และความเจ็บปวดบนใบหน้าของคนเหล่านั้นที่กำลังร้องไห้เพราะ

บาปได้ทวงเอาชีวิตฝ่ายร่างกายของคนที่พวกเขารักไป ความตายฝ่ายร่างกายเป็นผลลัพธ์ของความไม่เชื่อฟังของอาดัม เพราะความไม่เชื่อฟังของอาดัม ความตายจึงได้เคลื่อนตัวอยู่บนมนุษย์ทั้งปวง

ในมาระโก 14:33, 34 ในสวนเกทเสมนี พระเยซูทรง "พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกยิ่งและหนักพระทัยนัก จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "*ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย...*" แต่มีความแตกต่างระหว่างความทุกข์ของพระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัสกับความปวดร้าวของพระองค์ในสวนนั้น ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ทรงคร่ำครวญในวิญญาณของพระองค์ โดยคิดไปพร้อมกับมารีย์และมารธาที่ทุกข์โศก ในสวนนั้น*พระองค์กำลังเท**จิตใจ**ของพระองค์ออก*เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด โดยรัก*โลก*ที่เป็นคนบาปทั้งหลาย, หนักพระทัยยิ่งนักจนในคำอธิษฐานของพระองค์เหงื่อของพระองค์กลายเป็นเหมือนหยดเลือด พระองค์ "ทรงคร่ำครวญในวิญญาณของพระองค์" เมื่อความทุกข์โศกของครอบครัวหนึ่งวางหนักอยู่บนพระองค์; แต่*จิตใจ*ของพระองค์นั้นโศกเศร้าจนถึงความมรณาเมื่อบาปของคนบาปทุกคนแห่งทุกยุคสมัยกดลงบนพระองค์ในสวนเกทเสมนี, ถูกกดลงหนักเสียจนพระโลหิตปนมากับเหงื่อของพระองค์

พระเยซูไม่เพียง "*คร่ำครวญในวิญญาณของพระองค์*" เท่านั้น พระองค์ยังทรง "*เป็นทุกข์*" เช่นกัน*เหตุใด*พระองค์จึงทรงเป็นทุกข์? พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง, พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะกระทำอะไร แล้วทำไมพระองค์ถึงทรง*เป็นทุกข์*? คำตอบนั้นชัดเจน: พระเยซูทรงเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับที่ทรงเป็นพระเจ้า และ*ในฐานะมนุษย์*พระองค์ทรงมีความรู้สึก, ความปรารถนา, และความรักแบบต่างๆของมนุษย์ทุกประการ-แต่พระองค์ทรงมีการควบคุมความรู้สึก, ความปรารถนา, และความรักเหล่านั้นอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้สิ่งเหล่านั้นมาเอาชนะพระองค์เหมือนที่มารีย์ได้กระทำ (และเหมือนที่**เราทั้งหลาย**กระทำบ่อยๆ) พระองค์ทรงหวั่นไหวเพราะภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าพระองค์-พระองค์ทรงเห็นพวกยิวเหล่านั้นร้องไห้, พระองค์ทรงเห็นมารีย์และมารธาร้องไห้; แต่พระองค์ทรงหวั่นไหวเช่นกันเพราะที่อบอุ่นในพระทัยของพระองค์ซึ่งถูกจับจองโดยมารีย์, มารธา, และลาซารัส

แน่นอนว่านี่แสดงให้เราเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องผิดที่จะร้องไห้เมื่อเราเต็มล้นด้วยความเสียใจ คนบางคนคิดว่ามัน "สมศักดิ์ศรี" ที่จะเย็นชาและปราศจากความรู้สึก โดยปฏิเสธที่จะหลั่งน้ำตาสักหยด; แต่ผมขอบคุณพระเจ้าที่พระคริสต์ทรงสามารถร้องไห้กับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้ การเห็นอกเห็นใจคือลักษณะแบบพระคริสต์ มันคือการขาดความเชื่อที่จะปล่อยให้ความเสียใจมา*เอาชนะ*เรา ด้วยว่าถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วพระเยซูก็ทรงเต็มพระทัย, ทรงพร้อม, และทรงอยากรับเอาความเสียใจและความทุกข์ใจต่างๆของเราไป; แต่มันไม่ใช่เรื่องผิดที่จะเห็นอกเห็นใจและเข้าอกเข้าใจ และขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาคนที่ไม่สามารถแสดงความเห็นอกเห็นใจหรือหลั่งน้ำตาสักหยดได้

ข้อ 34: "*และตรัสถามว่า "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" เขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด"*

พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงทราบทุกสิ่ง ไม่จำเป็นต้องถามว่าอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสอยู่ที่ไหน; แต่พระองค์ทรงเป็น "***มนุษย์**แท้จริง*" และในฐานะมนุษย์พระองค์ทรงถามว่าเพื่อนของพระองค์ถูกฝังที่ไหน เหมือนกับที่คุณหรือผมจะถาม ไม่ต้องสงสัยเลว่าพระองค์ทรงถามคำถามนี้ต่อหน้าพวกยิวเหล่านั้น เพื่อ

ที่พวกเขาจะทราบว่าพระองค์ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกอุโมงค์ฝังศพนั้นเลยและว่าไม่มีการจัดแจงไว้ล่วงหน้าว่าลาซารัสจะถูกนำ*ออก*มาจากอุโมงค์ฝังศพ หากพระเยซูเสด็จไปยังหลุมศพนั้นเลยโดยไม่ถามว่ามันอยู่ที่ไหน ศัตรูบางคนของพระองค์ก็อาจเย้ยหยันและข่มเหงพระองค์ โดยกล่าวว่าเรื่องทั้งหมดนี้ถูกเตรียมการและถูกจัดฉากไว้ก่อนแล้ว, ว่าลาซารัสไม่ได้ตายจริงๆและมันเป็นแค่ "โชว์เรียกแขก" เท่านั้น

ในสวนเอเดน พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างอาดัมทรงทราบแน่นอนว่าอาดัมอยู่ที่ไหนตอนที่พระองค์ทรงดำเนินในสวนนั้นในช่วงเย็นสบายของวันหลังจากที่อาดัมได้ทำบาปและกำลังซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางต้นไม้เหล่านั้น แต่พระองค์ทรงร้องเรียกว่า "อาดัมเอ๋ย *เจ้าอยู่ที่ไหน?*" พระเยซูทรงถามในวิญญาณแบบเดียวกัน ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงทราบว่าศพของลาซารัสถูกวางไว้ที่ไหน เหมือนกับที่พระเจ้าทรงทราบว่าอาดัมอยู่ที่ไหน พระองค์ทรง*ถาม*ในทั้งสองกรณีเพราะว่า ถึงแม้ว่าทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็กำลังสนทนากับมนุษย์

"*เขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด*" แน่นอนว่าคนเหล่านี้ไม่ทราบว่าพระเยซูกำลังจะทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคิดว่าพระองค์กำลังเสด็จไปที่หลุมศพพร้อมกับมารีย์และมารธาเพื่อที่จะร้องไห้และคร่ำครวญที่นั่น คำถามของพระองค์ "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" ก่อให้เกิดความสนใจ และผมแน่ใจว่ามีฝูงชนหมู่ใหญ่รวมตัวกันที่อุโมงค์ฝังศพนั้นเพื่อเป็นประจักษ์พยานการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่นี้

ข้อ 35: "*พระเยซูทรงพระกันแสง*"

นี่เป็นพระคำข้อที่สั้นที่สุดในพระคัมภีร์-และสำหรับผมมันเป็นหนึ่งในข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดด้วย นักเรียนพระคัมภีร์ทุกคนซาบซึ้งกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูและทึ่งกับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการทำการอัศจรรย์เหล่านั้น แต่น้ำตาที่ไหลอาบแก้มขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็เป็นภาพที่ปรากฏต่อสายตามนุษย์ซึ่งไม่มีถ้อยคำใดสามารถอธิบายได้! ความคิดที่มีขีดจำกัดของมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจได้ว่าพระมหากษัตริย์แห่งเหล่าทูตสวรรค์ทรงร้องไห้ได้อย่างไร หรือว่าทำไมพระองค์จึง*ควร*ร้องไห้-พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, พระเจ้าในเนื้อหนัง, *ทรงร้องไห้*-น้ำตาที่ไหลอาบพระพักตร์ของพระองค์ มันเกือบเป็นเรื่องที่เกินความเข้าใจของเราที่ว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ในเริ่มแรกนั้น, พระองค์ผู้ทรงทราบความเจิดจรัสนิรันดร์, จะควรมาคุ้นเคยกับความเศร้าโศกเสียใจและน้ำตาของมนุษย์ผู้บาปหนา แต่ความรักของพระองค์ก็เป็นแบบนั้น! และขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ก็ทรงร้องไห้

ไม่มีความสงสัยในความคิดของผมเลยว่าพระเยซูทรงร้องไห้ในความเห็นอกเห็นใจเพื่อนๆของพระองค์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักยิ่งนัก; แต่ผมแน่ใจว่าพระองค์ทรงร้องไห้เพราะความทุกข์ทรมานที่บาปได้นำมาสู่โลกและมนุษยชาติเช่นกัน มีหลุมศพอยู่มากมายใกล้กับสถานที่ๆลาซารัสถูกฝัง และจะมีอีกมากมายในอนาคตข้างหน้า อุโมงค์ฝังศพแต่ละหลุมบอกเป็นนัยว่ามีบ้านที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศกและบรรดาคนที่รักซึ่งเป็นทุกข์โศกทั้งหมดนี้เพราะบาปของมนุษย์ ภาพที่พระเยซูทอดพระเนตรมองในวันนั้นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้า*ทรงตั้งพระทัย*ให้โลกนี้เป็นเลย! บาปได้ทำร้ายโลก, บาปได้นำความทุกข์โศกมาสู่มิตรสหายของพระเยซู, และบาปจะตรึงพระผู้ช่วยให้รอดที่กางเขนนั้น-ไม่ใช่บาปทั้งหลายของพระองค์ *แต่ของเรา!* พระเยซูทรงเห็นสิ่งเหล่านี้ขณะที่พระองค์ยืนอยู่กับสองพี่น้องที่ทุกข์โศกและทรงร้องไห้

พระวจนะของพระเจ้าให้บันทึกสามตอนเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงร้องไห้ ในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้พระองค์ทรงร้องไห้ในความเห็นอกเห็นใจกับมิตรสหาย ในลูกา 19:41-44 พระองค์ทรงร้องไห้เพราะสิ่งที่บาปกำลังกระทำต่อประชากรของพระองค์:

"ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว *ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น* ตรัสว่า "ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า"

ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์แล้ว และ*เพราะว่า*พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากทำลายนครของดาวิดเสีย พระเยซูทรงทราบว่าเมื่อทิตัสชาวโรมันเคลื่อนทัพมาสู่กรุงเยรูซาเล็ม พวกยิวหลายหมื่นคนจะถูกเข่นฆ่าตามท้องถนน และนครบริสุทธิ์นั้นจะถูกทำให้ราบเป็นหน้ากลอง ด้วยเหตุนี้ เมื่อทรงมองไปทั่วกรุงนั้น พระองค์จึงทรงหลั่งน้ำตาแห่งความเสียใจ

เปาโลให้บันทึกอีกเรื่องที่เหลือเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงร้องไห้ ในฮีบรู 5:7 เราอ่านว่า "ฝ่ายพระเยซูขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวาย*คำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล* ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับเพราะพระองค์นั้นได้ยำเกรง..."

ในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับความปวดร้าวของพระองค์ในสวนนั้น เราอ่านว่า "เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่" (ลูกา 22:44) เปาโลเสริมข้อเท็จจริงอันมีนัยสำคัญที่ว่าน้ำตาอันขมขื่นถูกปนด้วยพระโลหิต! ขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานในสวนเกทเสมนี พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับเหล่าปีศาจทั้งมวลแห่งนรก และทรงรู้สึกถึงน้ำหนักของบาปทั้งหมดของชาวโลกทุกคนที่กดทับลงมาบนพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มรู้รสความขมขื่นของถ้วยแห่งความเสียใจที่พระองค์กำลังจะดื่มแล้ว ในสวนนั้นพระองค์ทรงเผชิญหน้ากับทุกสิ่งที่นรกสามารถโยนเข้าใส่พระองค์ได้ และเราจะไม่มีวันรู้เลยจนกว่าเราได้นั่งในชั้นเรียนพระคัมภีร์ในสวรรค์ว่าบาปของเราได้ทำให้พระผู้ช่วยให้รอดเจ็บปวดมากขนาดไหนขณะที่พระองค์ทรงร้องไห้ และเหงื่อของพระองค์มีพระโลหิตเจือปน

ข้อพระคำสั้นๆนี้ "พระเยซูทรงพระกันแสง", ข้อพระคำที่สั้นที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม รับประกันเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นมนุษย์พอๆกับที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ไม่เพียงหิว, กระหาย, กิน, ดื่ม, พูด, นอน, เดิน, เริ่มเหนื่อยล้า, รู้สึกเดือดดาล, และชื่นชมยินดีเหมือนมนุษย์คนอื่นๆเท่านั้น; พระองค์ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้*โดยปราศจากบาป* และเหนือสิ่งอื่นใด พระองค์ทรงร้องไห้ เราไม่อ่านเจอในพระคัมภีร์ว่าพวกทูตสวรรค์, พวกเครูบ, พวกเสราฟิม, หรือสิ่งทรงสร้างใดในสวรรค์เคยหลั่งน้ำตา การร้องไห้เป็นลักษณะเฉพาะตัวที่พิเศษของมนุษย์

ข้อ 36: "*พวกยิวจึงกล่าวว่า "ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร"*

ในบรรดาพระคุณทั้งหมด ความรักมีพลังมากที่สุดในการดึงความสนใจของมนุษย์และในการมีอิทธิพลต่อความเห็นของชาวโลก ความรักเป็นพลังที่ทรงอำนาจที่สุดเท่าที่พระเจ้าหรือมนุษย์เคยรู้จัก ความรักคือสิ่งที่ได้นำพระเยซูจากพระทรวงของพระบิดามาสู่โลกแห่งบาปและความเสียใจ ความรักคือสิ่งที่ได้รั้งพระองค์ไว้ที่กางเขนนั้นขณะที่พระองค์ทรงชำระหนี้บาป ความรักที่พระเยซูทรงเปิดเผยตรงนี้สำหรับมารีย์, มารธา, และลาซารัสได้แตะต้องใจของแม้แต่พวกศัตรูของพระองค์และทำให้พวกเขาร้องออกมาว่า "ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร!" (*"ดูเถิด"* บ่งบอกถึงความประหลาดใจ พวกเขารู้สึกประหลาดใจที่พระเยซูทรงรักลาซารัสมากเหลือเกินจนพระองค์ทรงหลั่งน้ำตาแห่งความเสียใจที่สุสานนั้น)

ข้อ 37: *"และบางคนก็พูดว่า "ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ"*

ดูเหมือนจะมีน้ำเสียงเชิงประชดประชันอยู่ตรงนี้-นั่นคือ "เจ้าหมอนี่, ถ้าเขาเปิดตาของคนตาบอดได้จริงๆ จะรักษาลาซารัสไม่ให้ตายก็ได้ไม่ใช่หรือ? ถ้าเขารักลาซารัสมากเสียจนเขาร้องไห้เมื่อลาซารัสตาย เขาจะ*ป้องกัน*ไม่ให้ลาซารัสตายก็ได้ไม่ใช่หรือ? ถ้าเขาทำการอัศจรรย์ต่างๆได้จริงๆ และถ้าเขารักลาซารัสมากขนาดนี้ ทำไมเขาถึงไม่ได้พิสูจน์ความรักของเขาโดยการมาและขัดขวางการตายนี้เล่า?"

ข้อ 38: *"พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้"*

เราพบคำกรีกเดียวกันตรงนี้ซึ่งแปลเป็น "คร่ำครวญ" เหมือนกับในข้อ 33 ที่พระเยซูทรง "คร่ำครวญในวิญญาณ" ในที่นี้พระองค์ทรงคร่ำครวญ *"ในพระองค์เอง"*-พระองค์ทรงคร่ำครวญภายใน, ฝ่ายจิตวิญญาณ, ภายใต้อิทธิพลของอารมณ์ภายในส่วนลึกขณะที่พระองค์ *"เสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ"*

พวกยิวเหล่านั้นไม่ได้ฝังศพคนตายของพวกเขาภายในขอบเขตของเมืองหรือหมู่บ้านต่างๆของพวกเขา; พวกเขาฝังคนตายนอกเมือง, บนไหล่เขาและในแถบชนบท เราถูกบอกตรงนี้ว่าอุโมงค์ฝังศพของลาซารัส *"เป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้"* พวกยิวไม่ค่อยฝังศพคนตายของพวกเขาในหลุมศพเหมือนอย่างที่เราฝังในประเทศนี้ บางครั้งพวกเขาขุดหลุมศพ (ลูกา 11:44) แต่ปกติแล้วพวกเขาฝังคนตายของพวกเขาในอุโมงค์ฝังศพซึ่งถูกสกัดจากศิลาในด้านข้างของเนินเขาลูกหนึ่ง หรือในถ้ำต่างๆ พระศพของพระเยซูถูกวางในอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งซึ่งถูกสกัดจากศิลาก้อนหนึ่ง และหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งถูกกลิ้งมาปิดปากทางเข้าอุโมงค์นั้น *ถ้ำ*มีลักษณะเอียงลาด และนี่ดูเหมือนจะเป็นอุโมงค์ฝังศพแบบที่ลาซารัสถูกฝังไว้ข้างใน ด้วยว่าพระคัมภีร์บอกเราว่า "มีศิลาวางอยู่*บน*มัน"

ข้อ 39: *"พระเยซูตรัสว่า "จงเอาศิลาออกเสีย" มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสี่วันแล้ว"*

"จงเอาศิลาออกเสีย" คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ตรงนี้เหมือนกับที่ถูกใช้ในข้อ 41 ที่พระเยซู "แหงนพระพักตร์ขึ้น" ซึ่งบอกเป็นนัยว่าหินก้อนนั้นถูก*ยกขึ้น*จากอุโมงค์ฝังศพนั้นและถูกวางไว้ข้างๆมัน (เราหมายเหตุในมัทธิว 28:2 ว่าหินก้อนนั้นถูก *"กลิ้งถอย"* ไปจากอุโมงค์ฝังศพของพระเยซู)

พระเยซูไม่จำเป็นต้องบอกให้ผู้ใดเอาหินนั้นออกไป; พระองค์จะตรัสเพียงคำเดียวและหินนั้นจะถูกเคลื่อนออกไปเลยก็ทำได้ แต่พระองค์ทรงเรียกคนอื่นๆให้มาเอามันออกไปเพื่อที่พวกเขาจะได้ประทับใจอย่าง

ลึกซึ้งมากขึ้นกับการอัศจรรย์นั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์แรกของพระองค์ที่งานสมรสในหมู่บ้านคานา, ในการเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่นพระองค์ทรงเรียกพวกคนรับใช้ให้เติมน้ำให้เต็มโอ่งหินเหล่านั้น พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเติมโอ่งหินเหล่านั้นให้เต็ม; พระองค์จะตรัสเพียงคำเดียวและน้ำองุ่นจะอยู่ในโอ่งเหล่านั้นเลยก็ได้-แต่พระองค์ทรงเรียกคนรับใช้เหล่านั้นให้กระทำสิ่งที่พวกเขาทำได้ พวกเขาไม่สามารถเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่นได้ แต่พวกเขา*สามารถ*เติมน้ำในโอ่งหินเหล่านั้นได้ในความเชื่อฟังต่อคำสั่งต่างๆของพระองค์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหินก้อนนั้นที่ปิดปากอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสเป็นหินขนาดใหญ่มากๆ และคงต้องใช้ผู้ชายหลายคนในการเคลื่อนย้ายมัน ผมอยากรู้จังว่าพวกเขากี่คนเล่าไปทั่วในภายหลังว่าพวกเขามีส่วนในการช่วยเหลือพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ทรงชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตาย?

"พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว" คำพูดของมารธาตรงนี้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าลาซารัสตายแล้วจริงๆ และคนเหล่านั้นที่ช่วยเคลื่อนย้ายหินก้อนนั้นก็มั่นใจว่ามีศพอยู่ศพหนึ่งในอุโมงค์นั้น-กลิ่นตลบอบอวลจากศพที่กำลังเน่าคงจะทำให้พวกเขาเชื่อเช่นนั้น

ถึงแม้ว่ามารธาเป็นสาวกที่ซื่อสัตย์คนหนึ่งของพระเยซู-นางรักพระองค์, นางเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์-นางก็เปิดเผยอีกครั้งถึงความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ของนางเกี่ยวกับตัวตนและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงบัญชาให้เอาหินก้อนนั้นออกไปจากอุโมงค์ นางก็บอกเป็นนัยแก่พระองค์ว่าพระองค์ไม่รู้ตัวว่าลาซารัสตายมานานขนาดไหนแล้ว! ("ป่านนี้*ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว!*") หากนางมีความเชื่ออันสมบูรณ์ในฤทธิ์อำนาจของพระเยซู, พระเจ้าในเนื้อหนัง, นางก็คงจะทราบว่าพระองค์ทรงสามารถชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นได้หลังจากที่เขาตายมาสี่วันแล้วอย่างง่ายดายพอๆกับที่พระองค์จะสามารถชุบเขาให้เป็นขึ้นได้หลังจากที่เขาตายไปแล้วสี่นาที

นี่เป็นความจริงเช่นกันในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ: คนที่เป็นคนบาปมาเกือบชั่วชีวิต พระเยซูก็ทรงช่วยให้รอดได้อย่างไม่ยากไปกว่าเด็กคนหนึ่งที่เพิ่งมีอายุถึงวัยที่รู้จักผิดชอบชั่วดี การที่คนบาปที่ใจแข็งกระด้างจะ*รับข่าวประเสริฐ*ก็ยากกว่าที่เด็กคนหนึ่งจะรับข่าวประเสริฐ แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับส่วนของพระเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าไม่ใช่เรื่องยากเลยในการช่วย "ผู้ใดที่มีใจปรารถนา" ให้ได้รับความรอด ไม่ว่าคนๆนั้นจะตายในการละเมิดและบาปทั้งหลายมานานขนาดไหนแล้ว

ข้อ 40: *"พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า"*

ปราศจากความเชื่อ มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย (ฮบ. 11:6) หากเราอยากเห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเจ้า เราก็ต้องเชื่อเป็นอันดับแรก มนุษย์ธรรมดาอยาก**เห็น**-จากนั้นจึงค่อยเชื่อ; แต่สูตรสำเร็จของพระเจ้าสำหรับการอัศจรรย์ต่างๆคือ "*จงเชื่อ*และเจ้าจะ**เห็น**"

"เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือ..." นี่เตือนใจเราว่าเรามักลืมสิ่งที่พระเยซูตรัสแล้วแก่เรา เราอ่านพระวจนะ, เราอ่านพระสัญญาต่างๆอันแสนวิเศษของพระองค์ แต่เราก็ลืมอย่างง่ายดายเหลือเกิน! พระเยซูได้ตรัสหลายสิ่งแก่เราแล้ว แต่เราเก็บกี่สิ่งเหล่านั้นไว้ในใจของเรา *โดยเชื่ออยู่เสมอ*?

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันว่าพระเยซูทรงหมายถึงอะไรเมื่อพระองค์ทรงอ้างอิงถึงข้อความหนึ่งก่อนหน้านี้ มีหลายความคิดเกี่ยวกับ*เวลา*ที่พระองค์ตรัสเรื่องนี้ หรือสิ่งอื่นใดอีกได้ถูกกล่าวในการเชื่อมโยงกับมัน เราทราบว่าพระองค์ได้ทรงส่งข่าวกลับไปบอกสองพี่น้องนั้นว่า "โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า" และบางทีในที่นี้พระองค์อาจหมายถึงบางสิ่งในข้อความนั้น เราสามารถสันนิษฐานได้อย่างปลอดภัยว่าพระเยซูได้ทรงสั่งสอนหลายครั้งในบ้านของมารีย์, มารธา, และลาซารัส และไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำสั่งสอนของพระองค์รวมถึงความจริงแสนมหัศจรรย์นั้นที่ว่า "ทุกสิ่งเป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ" (มาระโก 9:23) แน่นอนว่ามิตรสหายผู้เป็นที่รักเหล่านี้และพระเยซูเจ้าเคยพูดถึงสิ่งต่างๆของพระเจ้าบ่อยๆ

*ความไม่เชื่อ*จำกัดฤทธิ์อำนาจแห่งความทรงสรรพลานุภาพและผูกพระหัตถ์ของพระเจ้า ในมัทธิว 13:58 เราอ่านว่าพระเยซูไม่สามารถกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์และกิจการอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์ในเมืองของพระองค์ได้เพราะความไม่เชื่อในที่แห่งนั้น ความไม่เชื่อเป็นบาปที่น่าเกลียดที่สุดที่มนุษย์เดินดินจะกระทำต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ มันเป็นบาปที่ได้ทำให้จิตวิญญาณทุกดวงต้องไปอ้อนวอนขอน้ำในนรกวันนี้: "ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า" (ยอห์น 3:18)

ข้อ 41: "*พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์"*

"*พวกเขา***จึง***เอาศิลาออก*" ดูเหมือนวาสิ่งที่มารธากล่าวในข้อพระคำก่อนหน้าได้ทำให้ชายเหล่านั้นที่กำลังจะเอาหินก้อนนั้นออกต้องหยุดชั่วขณะ เมื่อนางกล่าวว่าลาซารัสตายมาสี่วันแล้วและศพเริ่มเน่าแล้ว ชายเหล่านั้นที่กำลังจะยกหินก้อนนั้นคงต้องหยุดเป็นแน่; แต่หลังจากที่พระเยซูรับปากมารธาว่าถ้านางจะเพียง*เชื่อ*นางก็จะได้เห็นสิ่งหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศี "จ*ากนั้น*" พวกเขาก็เอาหินก้อนนั้นออก

ทันทีที่หินก้อนนั้นถูกเอาออกไป "*พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์*" ผู้ใดเล่านอกจากพระบุตรของพระเจ้าจะอธิษฐานคำอธิษฐานแบบนี้ได้? กระทั่งก่อนที่พระองค์ทรงอธิษฐาน พระองค์ทรงขอบคุณพระเจ้าที่คำอธิษฐานของพระองค์เป็นที่ได้ยินแล้ว-และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่จำเป็นต้องอธิษฐานขอ*เลยด้วยซ้ำ!* พระองค์ทรงอธิษฐานคำอธิษฐานนี้เพราะเห็นแก่พวกยิวเหล่านั้นที่กำลังฟังอยู่, คนเหล่านั้นที่คิดว่าพระองค์เป็นศัตรูคนหนึ่งต่อพระเจ้า, คนลวงโลกคนหนึ่ง โดยคำอธิษฐานของพระองค์ พระองค์ทรงให้ความมั่นใจพวกยิวเหล่านั้นว่าพระองค์*ไม่ใช่*ศัตรูของพระเจ้าแต่เป็นพระบุตรที่รักของพระเจ้า และว่าพระเจ้าจะทรงฟังและตอบคำอธิษฐานของพระองค์

ท่านที่รัก นี่เป็นชั่วขณะที่ทำให้แทบลืมหายใจ! คุณนึกภาพพวกยิวเหล่านั้นที่มายืนรอบปากอุโมงค์นั้นหลังจากที่หินก้อนนั้นถูกเอาออกไปแล้วได้ไหม? ในความเงียบที่เข้าปกคลุม ผู้คนเหล่านั้นสามารถได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้น พวกเขารอคอยด้วยใจจดใจจ่อ พระเยซูกำลังจะทำให้ชายที่ตายไปแล้วคนหนึ่งกลับมีชีวิตจริงๆ หรือ, ชายคนหนึ่งที่ตายมาสี่วันแล้วและเริ่มเน่าจนถึงจุดที่พวกเขาสามารถได้กลิ่นเหม็นเน่าของศพของเขา? จากนั้นขณะที่พวกเขายืนรออยู่ *พระเยซูทรงเริ่มอธิษฐาน* พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นมองสวรรค์ และทรง

อธิษฐานในเสียงที่ได้ยินต่อพระบิดาในสวรรค์-โดยขอบพระคุณก่อน และรับประกันพระบิดาว่าพระองค์ทรงรู้ว่าคำอธิษฐานของพระองค์ได้รับคำตอบแล้วตอนที่พระองค์ทรงอธิษฐานมัน

มันเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากที่สุดสำหรับผมที่ได้สังเกตเห็นว่าพระเยซู "*แหงนพระพักตร์ขึ้น*" นอกจากนี้ในยอห์น 17:1 เราอ่านว่า "พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว *พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้า*..." พวกเราเกือบทุกคน*ก้ม*ศีรษะของเราตอนที่เราอธิษฐาน-และกระทำอย่างนั้นก็เป็นการถูกต้อง แต่พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูสวรรค์ มัน*ไม่จำเป็น*ที่เราต้องหลับตาตอนที่เราอธิษฐาน ผมเชื่อว่าในการอธิษฐานในที่ประชุม ในกลุ่มคนหรือในสถานที่สาธารณะ เรา*ควร*ก้มศีรษะและหลับตาเพื่อปิดกั้นสิ่งรบกวนทั้งหมด; แต่ถ้าเราอธิษฐานตามลำพัง, ในที่ส่วนตัว, เราก็สามารถอธิษฐานโดยลืมตาของเราได้ มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่เราจะมองไปยังท้องฟ้าและพูดคุยกับพระเจ้า! พระองค์ทรงอยู่ที่นั่น-เรามองไม่เห็นพระองค์ด้วยตาของมนุษย์ แต่เราสามารถมองไปยังสถานที่ๆเรารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นได้

พระเยซูทรง*ขอบคุณพระเจ้า*เป็นอันดับแรก พวกเราส่วนใหญ่ยุ่งกับการ*ขอ*เกินกว่าจะขอบคุณพระเจ้าสำหรบสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเราแล้ว เราควรขอบคุณพระเจ้า, นมัสการและสรรเสริญพระองค์สำหรับคำอธิษฐานต่างๆที่ได้รับคำตอบ พระเยซูทรงอธิษฐานหลายต่อหลายครั้ง; บางครั้งพระองค์ทรงอธิษฐานตลอดทั้งคืน-และถ้า**พระองค์**, พระบุตรของพระเจ้า, ทรงใช้เวลาเยอะขนาดนั้นในการอธิษฐาน **พวกเรา**ยิ่งต้องอยู่ในการร่วมสนิทกับพระเจ้ามากยิ่งกว่านั้นอีก! เราควรนำคำขอและความต้องการต่างๆของเราทูลต่อพระองค์เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงทราบความต้องการต่างๆของเรากระทั่งก่อนที่เราทูลขอเสียอีก มันก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ที่เราจะทูลขอต่อพระองค์; แต่มันยังเป็นที่พอพระทัยพระองค์เช่นกันที่เราจะสรรเสริญพระองค์, นมัสการพระองค์, และขอบคุณพระองค์ ผมเกรงว่าผู้เชื่อทั้งหลายพร้อมที่จะ*ทูลขอ*มากกว่าที่จะขอบพระคุณตั้งมากมาย

ข้อ 42: "*ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา*"

ถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ ความหมายอันลึกซึ้ง! "*พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์**อยู่เสมอ***" พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำภารกิจหนึ่งเดียวเท่านั้น-เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา, เพื่อกระทำงานเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำ พระองค์ได้เสด็จมาเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถมารับโทษแทนคนบาปได้, ชำระหนี้บาป, และเปิดประตูแห่งความรอดให้แก่ทุกคนที่จะยอมเชื่อ ดังนั้นพระองค์จึงมีความเชื่อมั่น*ก่อนที่โลกนี้ได้มีขึ้นมา*ว่าพระเจ้าพระบิดาจะทรงฟังและตอบคำอธิษฐานของพระองค์

เรายกเหตุผลได้ว่ามีคนกลุ่มใหญ่อยู่รอบอุโมงค์ฝังศพของลาซารัส-และโดยคำอธิษฐานของพระองค์พระเยซูทรงประกาศแก่คนเหล่านั้นว่าการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่พระองค์กำลังจะกระทำเป็นพระราชกิจหนึ่งที่พระเจ้าพระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำ, และว่ามันจะพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระองค์มา, ทรงมอบหมายหน้าที่และประทานฤทธิ์เดชแก่พระองค์, และว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง, พระเมสสิยาห์ของพวกเขา, ผู้ที่ถูกส่งมานั้น ในตอนต้นของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 12:24) พวกศัตรูของพระองค์ได้กล่าวหาพระองค์ว่ากระทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยฤทธิ์ของเบเอลเซบูบ, เจ้า

แห่งพวกผี พระองค์ทรงอยากให้พวกเขารู้ว่าการอัศจรรย์สุดท้ายที่ยิ่งใหญ่นี้เป็นการงานอย่างหนึ่งที่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มาให้กระทำ และ*โดยทาง*พระราชกิจนี้พวกเขาจะเห็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้ของพวกเขา

ความหมายในคำอธิษฐานที่พระเยซูทรงอธิษฐานตอนนั้นดูเหมือนจะเป็นเช่นนี้: "พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ได้กำลังขอบพระคุณเพราะข้าพระองค์สงสัยว่าพระองค์จะทรงฟังข้าพระองค์ไหม ข้าพระองค์กำลังขอบพระคุณเพราะว่าข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงฟังและตอบคำอธิษฐานต่างๆของข้าพระองค์**เสมอ** ข้าพระองค์กำลังอธิษฐานต่อหน้าผู้คนเพราะเห็นแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อที่น่าสงสารเหล่านี้ เพื่อที่พวกเขาจะ*เห็นและเชื่อ*ว่าข้าพระองค์กระทำสิ่งที่ข้าพระองค์กระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ ข้าพระองค์กำลังอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ให้เป็นที่ได้ยินเพื่อที่คนไม่เชื่อที่น่าสงสารและถูกบังตาเหล่านี้จะได้ทราบว่าข้าพระองค์กระทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายนี้ในฐานะ**ผู้ที่ถูกส่งมานั้น** ข้าพระองค์กระทำสิ่งนี้เพื่อเป็นหลักฐานสุดท้ายที่ปรากฏแก่ตาว่าข้าพระองค์เป็นพระบุตรของพระองค์, พระเจ้าในเนื้อหนัง, พระเมสสิยาห์"

แน่นอนว่าพระเจ้าพระบิดาทรงฟังคำอธิษฐานต่างๆของพระเยซูอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าพระบุตรและพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน-ในแก่นแท้, ในลักษณะเฉพาะ, ในพระประสงค์ คำอธิษฐานที่พระเยซูทรงอธิษฐานในที่นี้พิสูจน์ให้เหล่าศัตรูของพระองค์เห็นว่าสิ่งที่พระองค์กำลังจะกระทำนั้นจะถูกกระทำพร้อมกับการเห็นชอบของพระเจ้า

ข้อ 43: "*เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด"*

ผมอยากรู้จริงๆว่าฝูงชนที่ใจจดใจจ่อนั้นรู้สึกอย่างไรตอนที่พระเยซูทรงร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเสียงของพระองค์อาจถูกได้ยินโดยคนหลายร้อยคนเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกว่า "**ลาซารัส เอ๋ย จงออกมาเถิด!**" คำกรีกที่แปลเป็น "เปล่งเสียง" มีความหมายว่าเสียงร้องที่ดังและแสบแก้วหูมากๆ ทุกคนที่อยู่รอบอุโมงค์ฝังศพนั้นได้ยินพระเยซูเรียกชื่อของลาซารัส และคุณเชื่อใจได้เลยว่านัยน์ตาทุกดวงจับจ้องอยู่ที่อุโมงค์ฝังศพที่เปิดออกนั้น นี่เป็นระยะสุดท้ายของการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่ถูกกระทำต่อหน้าฝูงชนซึ่งยอห์นได้บันทึกไว้

น่าสนใจตรงที่พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า *ขอทรงโปรดนำ*ลาซารัสออกมาเถิด" หรือ "พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายเถิด" พระเยซูเองตรัสถ้อยคำเหล่านั้นที่นำลาซารัสออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ-ความพยายามครั้งสุดท้ายของพระองค์ที่จะทำให้พวกยิวเหล่านั้นเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ลาซารัสถูกเรียก*โดยชื่อของเขา* ถ้าพระเยซูตรัสเพียงว่า "*จงออกมาเถิด*" ผู้เชื่อทุกคนในอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นก็คงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย

ข้อ 44: "*ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด"*

เมื่อผมอ่านข้อ 43 และจากนั้นก็อ่าน "*ผู้ตายนั้นก็**ออกมา***" ผมก็อัศจรรย์ใจจริงๆกับฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของพระเจ้า เราจะไม่มีวันทราบฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ แต่เราทราบแน่นอนว่าพระวจนะเป็น "ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด", มันเป็น "เมล็ดพืชที่ไม่รู้จักเปื่อยเน่า" ที่นำการบังเกิดใหม่มา

และเราเข้าใจได้ว่าทำไมพญามารถึงได้กระทำทุกสิ่งในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อ*ทำลายความน่าเชื่อถือ*ของพระวจนะของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความจริงอันครบสมบูรณ์แห่งพระวจนะ-การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู, การรับสภาพมนุษย์และการประสูติของพระองค์จากหญิงพรหมจารี-ก็เป็นพวกผู้รับใช้ของซาตาน พวกเขาถูกเรียก, ถูกมอบหมายหน้าที่, ถูกส่งไป, และถูกขับเคลื่อนโดยพญามาร และพวกเขาจะตกนรกหมกไหม้อย่างแน่นอนเพราะการเทศนาคำสอนเท็จของพวกเขา:

"เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม *ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา"* (2 คร. 11:13-15)

ลาซารัสตายไปสี่วันแล้ว ศพของเขากำลังเริ่มเน่าแล้ว และกลิ่นเหม็นเน่าอันน่ากลัวก็โชยออกมาจากอุโมงค์ฝังศพที่ถูกเปิด กระนั้นถ้อยคำเหล่านั้นของพระเยซู-"ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด"-ก็นำชายผู้นี้ออกมาจากอุโมงค์นั้นทันที, *โดยที่เขามีชีวิตอยู่!* ไม่มีการอัศจรรย์ใดที่โดดเด่นและชัดเจนมากไปกว่านี้แล้ว ใครก็ตามที่ได้เห็นการชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นย่อมทราบแน่นอนว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แต่องค์เดียวเท่านั้นสามารถกระทำการอัศจรรย์แบบนี้ได้

ลาซารัสได้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น *"มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย"* นี่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าลาซารัสถูกมัดแน่นเหลือเกิน, หรือว่าขาของเขาถูกผูกไว้ด้วยกันแน่นเหลือเกิน, จนเขาไม่สามารถ*เดิน*ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้นได้ มันเป็นไปได้ที่เขาออกมา*โดยไม่ต้องเดิน* แต่ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าผ้าพันศพของเขาไม่ได้ขัดขวางเขาไม่ให้เดินออกมาเอง ผมเห็นว่ามันจะยิ่งใหญ่มากกว่าเดิมอีกหากได้เห็นเขาเดินออกมาด้วยกำลังของเขาเอง โดยเดินอย่างช้าๆ เมื่อเทียบกับการที่เขาลอยออกมาเหมือนวิญญาณตนหนึ่ง พระเยซูได้ประทานชีวิต, สุขภาพ, และพละกำลังกลับคืนให้แก่ลาซารัส และผมเชื่อว่าพวกเขาเฝ้ามองดูลาซารัสขณะที่เขาออกมาอย่างช้าๆ โดยถูกมัดมือและเท้า พร้อมกับผ้าพันอยู่รอบใบหน้าของเขา-วิธีที่เป็นธรรมเนียมปกติในการเตรียมศพสำหรับการฝังในสมัยนั้น

ในข้อ 39 พระเยซูตรัสไปแล้วว่า "จงเอาศิลาออกเสีย" และบัดนี้พระองค์ตรัสว่า *"จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด"* คนเหล่านั้นที่เอาหินนั้นออกไปจากประตูทางเข้าอุโมงค์ฝังศพไม่อาจปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่า*ชายที่ตายแล้วคนหนึ่ง*เคยนอนอยู่ในอุโมงค์นั้น และคนเหล่านั้นที่เอาผ้าพันศพออกจากใบหน้าของลาซารัส, คนเหล่านั้นที่เอาผ้าพันศพที่พันอยู่รอบกายของลาซารัสออกไป, รู้ว่าพวกเขากำลังแตะต้องชายคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่จริงๆ-พวกเขารู้สึกได้ถึงเนื้อหนังของเขา, พวกเขาเชื่อแน่ใจว่าเขาไม่ใช่ผีหรือวิญญาณตนหนึ่ง เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าชายเหล่านั้นที่ได้แบกศพของลาซารัส*ไปยัง*อุโมงค์นั้นอยู่ในพวกคนเหล่านั้นที่ช่วยเอาผ้าพันศพออกจากตัวเขา เมื่อพระเยซูทรงรักษาชายตาบอดคนนั้น (บทที่ 9) พวกยิวก็ซักไซ้พ่อแม่ของเขา โดยสงสัยว่าเขาเกิดมาตาบอดจริงๆหรือ อันเป็นการตั้งคำถามการอัศจรรย์นั้น แต่ไม่มีผู้ใดสามารถตั้งคำถามการชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายอย่างแน่นอน! ไม่อาจมีข้อสงสัยใดๆเลยว่าชายผู้นี้ที่พวกเขาเอาผ้าพันศพออกจากตัวเขาเป็นคนเดียวกับที่พวกเขาได้เตรียมฝังศพเมื่อสี่วันก่อนหน้า การอัศจรรย์*นี้*ถูกยืนยันโดยประสาทสัมผัสต่างๆ-พวกเขา*ได้กลิ่น*

เหม็นเน่าของศพที่กำลังเน่าตอนที่อุโมงค์นั้นถูกเปิด, พวกเขา*ได้ยิน*พระเยซูร้องเรียกว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด”, พวกเขา*ได้เห็น*ลาซารัสขณะที่เขาออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น, และพวกเขา*ได้สัมผัสตัว*เขาขณะที่พวกเขาเอาผ้าพันศพเหล่านั้นออกไป ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าการอัศจรรย์นี้ได้เกิดขึ้นแล้ว และไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่ามี**พระเจ้า**เพียงผู้เดียวที่สามารถกระทำการอัศจรรย์แบบนั้นได้ ดังนั้นพวกศัตรูของพระเยซูจึงถูกสงบปากสงบคำชั่วระยะเวลาหนึ่ง

บางคนเชื่อ

ข้อ 45: “*ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์*”

ยิวบางคนเหล่านั้นที่ได้มาเพื่อปลอบโยนมารีย์และมารธาในความเสียใจของพวกนางไม่ปฏิเสธอีกต่อไปว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกเขาเชื่อในพระองค์ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่านี่เป็นมากกว่าความเชื่อที่สมอง ผมคิดว่ามันเป็น “ความเชื่อที่ใจ” และถ้าพวกเขาไม่ได้กลับใจเชื่ออย่างเต็มที่ในขณะนั้น พวกเขาก็กลายเป็นผู้เรียนรู้แล้ว, ผู้แสวงหาความจริง, และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาอยู่ในคนกลุ่มใหญ่นั้นที่รับความรอดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ผมไม่สงสัยเลยว่ามีคนปฏิเสธพระองค์มากกว่าเชื่อในพระองค์ แต่พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่า “พวกยิว*หลายคน*...เชื่อในพระองค์”

ผมอยากรู้จริงๆว่ามารีย์และมารธามีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อน้องชายของพวกนางออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น แต่พระบิดาในสวรรค์ไม่ทรงเห็นว่าสมควรที่จะเปิดเผยเรื่องนี้แก่เรา เราไม่อาจสงสัยเลยว่านี่ถือว่าเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของพวกนาง และแน่นอนว่าความเชื่อของพวกนางถูกเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลผ่านทางการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตาย

ข้อ 46: “*แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง*”

ดวงอาทิตย์ดวงเดียวกับที่ละลายน้ำแข็งก็จะทำให้ดินเหนียวแข็งจนเป็นก้อนอิฐ ข่าวประเสริฐที่ทำให้ใจหลายดวงอ่อนนุ่มก็จะทำให้ใจหลายดวง*แข็งกระด้าง*เมื่อข่าวประเสริฐนั้นถูกปฏิเสธซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกยิวบางคนเหล่านั้นได้ถูกทำให้มีใจอ่อนลงเพราะการอัศจรรย์นั้นที่พวกเขาเพิ่งได้เห็น ขณะที่คนอื่นๆมีใจที่แข็งกระด้าง พวกเขาได้ตัดสินใจแล้ว, พวกเขาเกลียดชังพระเยซู, และมันทำให้พวกเขาโมโหที่ได้เห็นพระองค์กระทำการอัศจรรย์หนึ่งซึ่งพวกเขาไม่อาจอธิบายได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงรีบรุดไปยังพระวิหารเพื่อไปบอกสภาซานเฮดรินว่าเกิดอะไรขึ้นที่หมู่บ้านเบธานีวันนั้น

คนบางคนวันนี้คิดว่าถ้าพวกเขาแค่ได้*เห็นการอัศจรรย์หนึ่ง*เท่านั้น พวกเขาก็อาจเชื่อและรับความรอด; แต่การเห็นการอัศจรรย์ต่างๆไม่จำเป็นต้องนำผู้คนมาถึงพระเจ้า ลูกา 16:19-31 ให้บันทึกเกี่ยวกับเศรษฐีคนนั้นและขอทานลาซารัส ลาซารัสตายและถูกพวกทูตสวรรค์แบกไปไว้ในอกของอับราฮัม เศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วย และลืมตาของตนในนรก เขาอ้อนวอนอับราฮัมให้ส่งลาซารัสไปยังบ้านบิดาของเขาเพื่อเป็นพยานแก่พี่น้องห้าคนของเขาและเตือนคนเหล่านั้นไม่ให้มายังสถานที่แห่งความทรมานที่*เขาอยู่ขณะนั้น* แต่อับราฮัมตอบกลับไปว่า “พวกเขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์แล้ว (พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม) ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด...ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ *พวกเขาก็จะไม่เชื่อเหมือนกัน แม้คนหนึ่งเป็นขึ้นมาจากความตาย!*”

เราเห็นความจริงเดียวกันนี้ถูกให้ภาพประกอบในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่ พระเยซูเพิ่งได้กระทำการอัศจรรย์หนึ่งที่มีแต่ฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นสามารถกระทำได้-และแน่นอนว่าพวกยิวเหล่านั้นที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้นย่อมตระหนักถึงข้อเท็จจริงนั้น แต่แทนที่ความจริงนั้นจะทำให้*ใจของพวกเขาอ่อนลง* พวกเขากลับปฏิเสธพระเยซูอีกและรีบไปบอกทางการเพื่อกระตุ้นคนเหล่านั้นให้ลงมือยุติการรับใช้ของพระเยซูทันที

มันน่าสนใจที่สุดที่ไม่มีการเอ่ยถึงลาซารัสเลย ไม่มีบันทึกว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา ในหลายสัปดาห์ หลายเดือน หรือหลายปีต่อมาแห่งชีวิตของเขา เราไม่รู้ว่าเขามีชีวิตอยู่นานขนาดไหน เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับชีวิตของเขา*หลังจากการฟื้นคืนชีพของเขา* เราไม่จำเป็นต้องประหลาดใจที่เขาไม่ได้บอกว่าเขาได้เห็น, ได้ยิน, และได้ประสบกับอะไรในระหว่างช่วงเวลาที่ร่างกายของเขาอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นและวิญญาณของเขาอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม เพราะเปาโลบอกเราใน 2 โครินธ์ 12:1-4 ว่าเขารู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ที่ได้ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม *"และได้ยินวาจาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม"*

มันปลอบโยนใจที่ได้รู้ว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น เสียงเดียวกับที่ได้ร้องเรียกว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด!" จะเรียกศพของเหล่าวิสุทธิชนออกมาจากหลุมศพ ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหนก็ตาม *"ผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต"* (ยอห์น 5:25)

พวกศัตรูของพระเยซูคิดอุบายจะประหารพระองค์เสีย

ข้อ 47: *"ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า "เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ"*

"สภา" นี้คือสภาซานเฮดรินอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งเป็นคณะปกครองของศาสนายิว มันมีลักษณะเป็นแบบศาสนจักรโดยแท้และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆเลยกับการปกครองฝ่ายพลเรือนหรือการเมือง พวกเผด็จการทางศาสนาเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของความเชื่อแบบคริสเตียนมาโดยตลอด นี่เป็นความจริงในสมัยของพระเยซู, มันเป็นความจริงวันนี้, และมันจะเป็นความจริงต่อไปจนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จครบถ้วน พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น (พวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้อาวุโส) หลังจากได้ยินเรื่องการอัศจรรย์ที่ทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายแล้ว ก็ตัดสินใจว่าพวกเขาต้องยับยั้งพระเยซูโดยใช้ทุกวิถีทาง ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกประชุมสมาชิกสภา และถามกันและกันว่า *"เราจะทำอย่างไรกัน"* กล่าวอีกนัยหนึ่ง "เราต้องตัดสินใจว่าจะทำอะไรด้วยว่าเป็นที่แน่นอนว่าเราต้องทำ*อะไรสักอย่าง*แล้ว! เราจะมัวนั่งอยู่เฉยๆและปล่อยให้เยซูชาวนาซาเร็ธผู้นี้กระทำกิจการอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชของเขาต่อไปไม่ได้ ความเป็นที่นิยมของเขากำลังเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ เหล่าผู้ติดตามของเขากำลังทวีคูณขึ้นอย่างรวดเร็ว และเราต้องทำอะไรสักอย่างทันที แต่-*เราจะทำ**อะไร**กันดี?*

พวกฟาริสีและพวกผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านั้นไม่อาจปฏิเสธการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูได้-การอัศจรรย์เหล่านั้นมีจำนวนมากเกินไป, ถูกกระทำต่อหน้าผู้คน, ถูกเห็นโดยผู้คนที่มีสติสัมปชัญญะและมีความเฉลียวฉลาด แต่ถึงแม้ว่าการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ไม่ได้ถูกปฏิเสธ เราก็เห็นว่าคนทั้งหลายที่ยืนอยู่*ต่อหน้า*การอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เหล่านั้นก็ไม่ได้กลับใจเชื่อ การอัศจรรย์ต่างๆไม่ทำให้กลับใจเชื่อ เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-"มนุษย์เชื่อด้วยใจไปสู่ความชอบธรรม" การเห็นด้วยตาไม่ทำให้กลับใจเชื่อ การเห็น

การอัศจรรย์ของพระเจ้าแบบที่ชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพไม่ได้ทำให้พวกยิวจำนวนมากเหล่านั้นที่ได้เห็นมันทั้งหมดกลับใจเชื่อ เมื่อสมาชิกสภานั้นมาประชุมกัน แทนที่จะถามว่า "เราจะ**ทำ**อะไรดี" พวกเขาน่าจะกล่าวว่า "เมื่อได้เห็นการอัศจรรย์แบบนั้น คือการอัศจรรย์ที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกระทำได้ ให้พวกเราทุกคนรับชายผู้นี้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเรากันเถิด!" แต่ชายเหล่านี้ถูกบังตาโดยพญามาร พวกเขาไม่มี*ความประสงค์*ที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และพวกเขาคิดอุบายของตนต่อไปเพื่อที่จะประหารชีวิตพระองค์เสีย

ข้อ 48: *"ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป"*

คำว่า *"อย่างนี้"* มีความหมายว่า "แบบที่เป็นอยู่ตอนนี้ และจนถึงบัดนี้" นั่นคือ พวกยิวเหล่านั้นเห็นพ้องตรงกันว่าถ้าพวกเขาปล่อยให้พระเยซูกระทำการอัศจรรย์ต่างๆต่อไป, ถ้าพวกเขาแค่โต้เถียงกับพระองค์และไม่ใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดเพื่อหยุดยั้งพระองค์ ฝูงชนมหาศาลก็จะเชื่อในพระองค์, ความเป็นที่นิยมของพระองค์ก็จะเพิ่มสูงขึ้นต่อไป และในที่สุดพระองค์ก็จะชนะใจประชาชนส่วนใหญ่ไปจากคนเหล่านั้นที่ปกครองอยู่ในอิสราเอลขณะนั้น

"แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป" นี่เป็นสิ่งที่พวกเขากลัวมากที่สุด! ถ้าพระเยซูจะรวบรวมเหล่าผู้ติดตามได้มากพอที่จะป่าวประกาศว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ เหล่าผู้นำของโรมก็จะได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้และจะถือว่านี่เป็นการกบฏต่อการปกครองของโรม พวกเขาก็จะส่งกองทัพมาและทำลายกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับวิหารของมัน และทำลายพวกยิวเหล่านั้นด้วย-หรือจับพวกเขาไปเป็นเชลยเหมือนอย่างที่พวกบาบิโลนได้กระทำ

ไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับสมาชิกสภาเหล่านั้นที่ยกเหตุผลแบบนั้น ตลอดการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, ในการเทศนาสั่งสอนทั้งหมดของพระองค์, พระองค์ไม่เคยเอ่ยถึงอาณาจักรฝ่ายโลกเลยสักครั้งเดียว, พระองค์ไม่เคยบอกเป็นนัยเลยถึงอาณาจักรหนึ่งซึ่งใช้กำลังสนับสนุน พระองค์ทรงประกาศว่าอาณาจักรของพระองค์ "ไม่ใช่ของโลกนี้", มันไม่ได้ดำรงอยู่ชั่วคราวเหมือนอย่างอาณาจักรของซาโลมอนหรือดาวิด พระองค์ไม่เคยตรัสเป็นนัยสักครั้งว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะช่วยพวกยิวเหล่านั้นให้พ้นจากการปกครองของโรม ตรงกันข้าม พระองค์ทรงบอกพวกยิวเหล่านั้นว่า "ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์" (มาระโก 12:17)

ถ้าพวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่เหล่านั้นเข้าใจพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาก็คงจะรู้ว่าพวกโรมไม่มีทางพิชิตองค์พระผู้เป็นเจ้าและประชากรของพระองค์ได้หากพระเยซู*ทรงเป็น*พระเมสสิยาห์ของพวกเขาจริงๆและทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆได้ตามพระประสงค์ของพระองค์ **ไม่มี**ประชาชาติใดเคยที่จะสามารถพิชิตพวกยิวได้เมื่อพวกเขาปรนนิบัติพระเจ้าและเดินกับพระองค์ พวกคนฟีลิสเตียไม่อาจเอาชนะดาวิดได้ และพวกโรมก็ไม่อาจพิชิตพระองค์ผู้ทรงเป็นทายาทของดาวิด คือพระเยซูคริสต์เจ้า ได้อย่างแน่นอน ถ้าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขาอย่างแท้จริง โดยถูกยอมรับให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระองค์ก็จะทรงมีชัยชนะเหนือโรมได้อย่างแน่นอน การยกเหตุผลของพวกเขาเป็นผลลัพธ์ของความไม่เชื่อของพวกเขา

พวกฟาริสีเหล่านั้นไม่เพียงเป็นคนไม่เชื่อเท่านั้น-พวกเขายังเป็นคนหน้าซื่อใจคดอีกด้วย พวกเขากล่าวว่าพวกเขาร้อนใจเกี่ยวกับพระวิหารและการนมัสการพระเจ้าของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ได้ห่วงใยเกี่ยวกับพระวิหารและการนมัสการจริงๆ พวกเขากลัวว่าอำนาจเผด็จการของพวกเขาเองจะถูกทำลาย! สิ่งที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีเหล่านั้นเกลียดชังมากที่สุดคือ หลักคำสอนของพระเยซูเจ้า-หลักคำสอนหนึ่งที่เปิดโปงความชั่วร้ายแห่งระบบของพวกเขาและทำให้สิทธิอำนาจของพวกเขาในเรื่องต่างๆทางศาสนาอ่อนแอลง อาชีพของพวกเขากำลังตกอยู่ในอันตรายร้ายแรงหากพวกเขาไม่สามารถยับยั้งพระองค์จากการเทศนาหลักคำสอนที่พระองค์กำลังเทศนามาตลอดได้ พวกเขาไม่กล้าสารภาพ*ต่อหน้าผู้คน*ถึงสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ลับๆในใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่าพวกเขากลัวว่าพระองค์จะทรงทำให้พวกโรมรู้สึกอิจฉาและทำให้คนเหล่านั้นมาทำลายพระวิหารและนำประชาชาตินั้นให้ตกเป็นทาส พวกเขากล่าวว่าพวกเขาอยากยับยั้งพระองค์เพราะว่าพวกเขากลัวพวกโรม แต่ความจริงของเรื่องนี้ก็คือว่าพวกเขาพบว่าอิทธิพลที่เพิ่มขึ้นของพระองค์ที่มีกับประชาชนทำให้พวกเขาร้อนใจ; พวกเขากลัวว่าพระองค์จะทำลายอำนาจของพวกเขาที่มีอยู่เหนือประชาชนในที่สุดและพวกเขาจะไม่สามารถบงการหลักคำสอนและนโยบายทางศาสนาของตนได้อีกต่อไป พวกเขาใช้วิธีเดียวกันนี้ตอนที่พวกเขากล่าวหาพระเยซูต่อหน้าปีลาต พวกเขากล่าวว่าพระองค์ได้ยุยงให้ก่อการกบฏ, ว่าพระองค์ทรงตั้งตัวเป็นกษัตริย์

เมื่อพวกยิวเหล่านั้นพูดถึงพวกโรมที่จะมาและยึด "*ที่*" ของพวกเขาไป พวกเขาก็กำลังหมายถึงพระวิหาร (จงศึกษากิจการ 6:13, 14 และมีคาห์ 1:3)

ข้อ 49 และ 50: "*แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ*"

"*ในปีนั้น*" (ภาษาอังกฤษ: "*ปีเดียวกันนั้น*") มีความสำคัญสุดๆในพระคำข้อนี้ "ปีเดียวกัน" นั้นตำแหน่งมหาปุโรหิตได้สิ้นสุดลงตลอดกาล "ปีเดียวกัน" นั้นม่านของพระวิหารได้ขาดกลางตั้งแต่บนตลอดล่างและที่บริสุทธิ์ที่สุดได้ถูกเผยโล่งเพื่อที่*ทุกคน*จะสามารถเข้าไปได้ "ปีเดียวกัน" นั้นระบบของโมเสสได้สิ้นสุดลงเมื่อพระคริสต์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" พระองค์ก็ได้ทรงกลายเป็นมหาปุโรหิตของเรา และบัดนี้มีพระเจ้าองค์เดียวและคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น (1 ทธ. 2:5) ใน "ปีเดียวกันนั้น" วันเพ็นเทคอสต์ได้มาถึง, พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออก, และพระองค์ทรงอยู่ในโลกมานับตั้งแต่นั้นเพื่อฟ้องใจ, ชักจูงให้เชื่อ, และชักนำผู้คนให้มาถึงพระเจ้า

จากกิจการ 5:17 เราอาจสรุปได้ว่าคายาฟาสเป็นสะดูสีคนหนึ่ง: "ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง" ถ้าคายาฟาส**เป็น**มหาปุโรหิตที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้-(และผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ก็เห็นพ้องตรงกันว่าเขาเป็น)-มันก็อธิบายได้ว่าทำไมเขาถึงตอบข้อโต้แย้งของพวกฟาริสีอย่างเหยียดหยามเช่นนี้: "*ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย...*" แต่ถึงแม้ว่าคายาฟาสเข้ามาแก้ต่างให้พระเยซูในเรื่องนั้น เราก็ควรสังเกตว่าพวกเขามาประชุมกันและตกลงกันว่าพระองค์ควรถูกปรับโทษถึงตาย พวกสะดูสีและพวกฟาริสีมีความคิดเห็นแตกต่างกันในหลายประเด็นเกี่ยวกับหลักคำสอน แต่เมื่อพวกเขาเริ่มคิดที่จะ

ทำลายพระเยซู พวกเขาก็เข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ย! มันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาที่พวกศัตรูรวมพลังกันเมื่อข่าวประเสริฐและเหล่าคนที่ยำเกรงพระเจ้ากำลังถูกโจมตี

"คายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น..." ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ตำแหน่งมหาปุโรหิตคงอยู่จนกระทั่งมหาปุโรหิตคนนั้นเสียชีวิต อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าในสมัยของพระเยซู ผู้คนกลายเป็นมหาปุโรหิตโดยการเลือกตั้ง แต่ไม่มีทางที่จะทราบได้ว่าพวกเขาปฏิบัติหน้าที่นี้นานหนึ่งปี หรือวาระการดำรงตำแหน่งของพวกเขานานเท่าไร มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เปาโลกล่าวครั้งหนึ่งว่า *"ข้าพเจ้าไม่ได้ทราบมาก่อนเลยพี่น้องว่าเขา**เป็น**มหาปุโรหิต"* (กิจการ 23:2-5) เราทราบว่าคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตเมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาเริ่มเทศนาในถิ่นทุรกันดาร: "อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้" (ลูกา 3:2, 3) เขาเป็นมหาปุโรหิตหลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้นเช่นกัน และก่อนการข่มเหงและเอาหินขว้างสเทเฟน (กิจการ 4:6)

โจเซฟัสนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าพวกยิวมีมหาปุโรหิตสิบสามคนตั้งแต่อาโรนจนถึงสมัยกษัตริย์ซาโลมอน-ช่วงเวลานาน 612 ปี พวกเขามีมหาปุโรหิตสิบแปดคนตั้งแต่สมัยซาโลมอนจนถึงการไปเป็นเชลยที่บาบิโลน-460 ปี แต่ตั้งแต่สมัยที่เฮโรดเริ่มครองราชย์จนถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม (ช่วงเวลาไม่ถึง 100 ปี) พวกเขามีมหาปุโรหิตอย่างน้อยยี่สิบแปดคน จากตรงนี้ เราจึงทราบว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติซึ่งพวกเขาอ้างว่ารักและเทิดทูนนักหนา

คายาฟาสกล่าวแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นว่า *"ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย"* ดูเหมือนว่าคายาฟาสเน้นคำว่า "**ท่านทั้งหลาย**" อันเป็นการแสดงออกถึงการเหยียดหยามต่อความไม่รู้และความอ่อนแอของพวกฟาริสี "พวกท่านไม่เข้าใจสถานการณ์นี้เลย พวกท่านกำลังเสียเวลาเปล่าไปกับ*การพูด*ถึงการยับยั้งชายคนนี้ไม่ให้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ และพวกท่านต้องใช้มาตรการที่แข็งแรงกว่านี้เยอะ" จากนั้นคายาฟาสจึงประกาศก้องอย่างเปิดเผยและไม่อายว่า *"คนหนึ่งต้องตาย-ไม่อย่างนั้น**คนทั้งชาติ**จะถูกทำลาย!* ชายผู้นี้ที่กระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆจะก่อความยุ่งยากให้มาสู่ประชาชาติของเราและเรา*ทุกคน*จะพินาศ นอกเสียจากว่าเขาถูกปรับโทษถึงตาย ฉะนั้นจะหารือเรื่องนี้กันต่อไปอีกทำไมเล่า?"

ถ้าคายาฟาสยังมีชีวิตอยู่วันนี้ เขาก็คงเป็นพวกเสรีนิยมที่เก่งกาจ หรือเป็นนักการเมืองผู้โดดเด่นคนหนึ่ง (*นักการเมือง*, ไม่ใช่**รัฐบุรุษ**) คำประกาศของเขาพิสูจน์ว่าเขาไม่สนพระราชบัญญัติเลย จงสังเกตว่าเขาไม่ได้กล่าวว่า "มัน*ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ*ที่จะปรับโทษชายผู้นี้ถึงตายเพื่อที่คนอื่นๆจะได้ไม่ต้องทนทุกข์" เขากล่าวว่า "มันจะ*เป็นประโยชน์*-(เราต้องทำสิ่งนี้) ชายผู้นี้ต้องตาย-มันไม่สำคัญว่าเขาเป็นคนดีแค่ไหน, เขาได้ทำความดีมากขนาดไหนแล้วหรือกำลังทำอยู่ เขาอาจไม่มีความผิด, เขาอาจเป็นคนชอบธรรม; แต่เขาต้องตายเพราะว่าถ้าเราปล่อยเขาไว้ตามลำพัง เขาอาจทำให้พวกโรมมาทำลายประเทศชาติของเราได้" ในคำกล่าวของเขา คายาฟาสได้ฝ่าฝืนกฎทุกข้อแห่งเกียรติยศ, สำนึกผิดชอบชั่วดี, และความจริง ใช่แล้วครับ เขาคงจะเป็นนักศาสนศาสตร์แนวคิดเสรีนิยมที่ยอดเยี่ยม หรือเป็นนักการเมืองผู้ช่ำชองได้อย่างแน่นอน!

ข้อ 51: *"เขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น"*

ตรงนี้และในข้อ 52 เรามีคำอธิบายแทรกของยอห์นเกี่ยวกับและขยายความคำกล่าวของมหาปุโรหิตผู้นี้-นั่นคือ ถึงแม้ว่าไม่รู้ตัวว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ คายาฟาสได้พยากรณ์ความจริง ในคำกล่าวของเขาต่อพวกฟาริสีเหล่านั้น มีข้อความที่พิเศษซึ่งเป็นคำพยากรณ์ ซึ่งประทานให้ผ่านทางชายคนหนึ่ง-สะดูสีคนหนึ่ง-ผู้ซึ่งไม่เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายและที่มีความผิดชี้นำแบบผิดๆเกี่ยวกับเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ; แต่มีการครอบคลุมเนื้อหาที่สำคัญในคำพยากรณ์ของเขา-ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์เพื่อชนชาตินั้นและจะทรงรวบรวมผู้คนจาก*ทุก*ประชาชาติ

ตำแหน่งของมหาปุโรหิตไม่ได้มอบอำนาจให้แก่คนทั้งหลายที่เป็นมหาปุโรหิตโดยอัตโนมัติ โดยทำให้พวกเขาสามารถพยากรณ์เหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงโปรดประทานอำนาจเช่นนั้นแก่มหาปุโรหิตบางคนในบางยุคสมัย เพราะว่าในสมัยของดาวิด *ศาโดก*ถูกเรียกว่าเป็น "ผู้ทำนาย" (2 ซมอ. 15:27) นอกจากนี้ *เอโฟด*ของมหาปุโรหิตก็ถ่ายทอดอำนาจบางอย่างให้แก่ชายผู้สวมใส่มัน-อำนาจที่จะเห็นล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคตอันใกล้:

"ดาวิดทราบว่าซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า "*จงนำเอาเอโฟดมาที่นี่เถิด*" ดาวิดกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินแน่ว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคอีลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาดังที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินนั้นหรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาจะลงมา" แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า "ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้" (1 ซมอ. 23:9-12)

"อูรีมและธูมมีม" ในทับทรวงของมหาปุโรหิตดูเหมือนจะให้ฤทธิ์เดชพิเศษแก่ผู้สวมใส่ในเรื่องการเข้าใจและการแยกแยะ แต่สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนจะถูกถอนออกไปและสิ้นสุดลง เมื่อพระวิหารหลังแรกถูกทำลาย หลังจากนั้น เราไม่อ่านเจอฤทธิ์เดชเช่นนั้นที่เป็นของมหาปุโรหิตแล้ว ไม่มีสักคำเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ที่บอกเป็นนัยว่ามหาปุโรหิตยิวคนใดมีฤทธิ์เดชเหมือนกับที่พวกเขาเคยมีในสมัยของดาวิด เราไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าคายาฟาสถูกครอบครองโดยการเจิมแบบพิเศษจากพระเจ้า เขาเป็นสะดูสี, เขาปฏิเสธเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย-และถ้าเราปฏิเสธเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ความเชื่อก็เราก็สูญเปล่า (ศึกษา 1 โครินธ์ บทที่ 15) เรารู้ว่าพระเจ้าตรัสผ่านลาของบาลาอัม และพระองค์ตรัสผ่านเสียงขันของไก่ตัวผู้ตัวหนึ่งแก่เปโตรผู้กลับสัตย์ มันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่พระองค์ทรงใช้คายาฟาสเป็นเครื่องมืออันหนึ่งเพื่อที่จะตรัสผ่านตัวเขา ถึงแม้ว่าคายาฟาสไม่เข้าใจสิ่งที่เขากล่าวก็ตาม-"เขา*มิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ*" ถ้อยคำที่เขาพูดเป็นถ้อยคำแห่งการพยากรณ์ ดังที่ถูกพิสูจน์โดยเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามมาในไม่ช้า เขาได้พยากรณ์ถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้น แต่เขาไม่รู้ตัวว่าพระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อชำระหนี้บาปแทนคนทั้งโลก นั่นไม่ใช่สิ่งที่คายาฟาสมีอยู่ใน

หัวเมื่อเขากล่าวว่า “จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสีย**คนหนึ่ง**เพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ”

ข้อ 52: “*และมิใช่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน*”

ข้อ 51 เป็น*คำอธิบาย*ของยอห์นเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของมหาปุโรหิตผู้นี้ และพระคำข้อนี้เป็น*การขยายความ*ของยอห์นเกี่ยวกับคำอธิบายนี้

ถ้อยคำที่คายาฟาสกล่าวถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในแบบที่พิเศษเหนือธรรมดาที่สุด-ไม่ใช่ในแบบที่เขาประสงค์, ตั้งใจ, หรือคาดหวัง เรารู้ว่าคำพยากรณ์ของเขาได้ถูกให้ (และถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว) โดยการทรงจัดเตรียมแบบมีอำนาจเหนือกว่าของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาด ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คายาฟาสถูกบังคับให้กล่าวถ้อยคำที่ตัวเขาเองไม่เข้าใจ, ถ้อยคำที่พยากรณ์ถึงการไถ่ที่จะถูกซื้อโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู เขา*คิด*ว่าเขากำลังเรียกร้องแค่ให้ชายคนหนึ่งถูกปรับโทษถึงตายเกรงว่าชนชาติยิวจะต้องพินาศเพราะชายคนนั้น; แต่ในความเป็นจริงแล้วเขากำลังพยากรณ์ว่าพระคริสต์จะทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกยิวและคนต่างชาติและทรงจ่ายค่าไถ่เพื่อ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”

“*บุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น*” หมายถึงพวกคนต่างชาติผู้ซึ่งจะบังเกิดใหม่ผ่านทางการได้ยินข่าวประเสริฐ ตั้งแต่วันนั้นจนถึงการรับขึ้นไปของคริสตจักร “บุตรทั้งหลายของพระเจ้า” เหล่านี้ถูกวางตรงนี้ในลักษณะตรงข้ามกับ “*ชนชาตินั้น*” คือชนชาติอิสราเอล, ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าในเวลานั้น

การรวบรวม “*ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน*” ชี้ไปยังวันเปี่ยมราศีนั้นเมื่ออวัยวะทุกส่วนแห่งพระกายของพระคริสต์จะถูกรวบรวมเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียวในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์-ไม่ใช่การรับขึ้นไปนั้น แต่เป็นเวลาที่เปาโลกล่าวถึงในเอเฟซัส 1:10: “ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์” (ศึกษายอห์น 12:32 และปฐมกาล 49:10 เช่นกัน)

เราไม่ต้องประหลาดใจที่คายาฟาสกล่าวถ้อยคำแห่งการพยากรณ์ โดยไม่รู้ว่าตนพูดอะไร พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจสิทธิ์ขาด และพระคุณของพระองค์ก็ใช้ประโยชน์จากปากของมหาปุโรหิตผู้นี้ถึงแม้ว่าใจของเขายังไม่ถูกแตะต้องโดยพระคุณของพระเจ้าหรือโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม *บาลาอัม*เป็นคนที่ชั่วร้าย, รักผลกำไร, ทำให้คนอื่นเสื่อมทราม (อ่าน ยูดาส 11 และวิวรณ์ 2:14) กระนั้นพระวิญญาณก็ทรงบังคับเขาให้พูดสิ่งต่างๆที่วิเศษและเป็นความจริง: “บาลาอัมเงยหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตระกูล *แล้วพระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา*” (กดว. 24:2)

ข้อ 53: “*ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย*”

คำกล่าวของมหาปุโรหิตทำให้ได้ข้อสรุป ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา พวกยิวเหล่านั้นได้ตัดสินใจแล้วว่าพระเยซูจะต้องตาย สิ่งเดียวที่เหลืออยู่ก็คือ การหาจังหวะและวิธีการให้เจอ โดยไม่ก่อให้เกิดความวุ่นวายและการลุกฮือท่ามกลางพวกประชาชน ข้อเท็จจริงที่ว่าคายาฟาสดำรงตำแหน่งที่สูงเช่นนั้นและมีความกล้าในคำ

ประกาศของตนก็ทำให้สมาชิกสภาเชื่อ อย่างไรก็ตาม พวกเขาดำเนินการต่อไปอย่างระมัดระวังในแผนการต่างๆของตนเพื่อทำลายพระเยซู เพราะว่าการอัศจรรย์นั้นที่หมู่บ้านเบธานีได้เพิ่มจำนวนเหล่าสาวกของพระองค์ขึ้นอย่างมาก; หลายคนกำลังติดตามพระองค์แล้วตอนนี้ และพวกเขาต้องใช้ความระมัดระวังในเรื่องเวลา, สถานที่, และวิธีการในการดำเนินการตามแผนฆาตกรรมของพวกเขา

ข้อ 54: *"เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์"*

"เหตุฉะนั้นพระเยซู..." คำว่า "เหตุฉะนั้น" บอกอะไรได้มากมายจริงๆ มันแสดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงรู้จักใจและความคิดของคนเหล่านี้; พระองค์ทรงทราบแผนการต่างๆของพวกเขา, พระองค์ทรงทราบว่าสภานั้นได้มีมติแล้วว่าจะปรับโทษพระองค์ถึงตาย-แต่พระองค์ทรงทราบด้วยว่าเวลาของพระองค์ยังมาไม่ถึงเต็มที่ และตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาพระองค์ไม่ทรงปรากฏตัวอย่างเปิดเผยในกรุงเยรูซาเล็มจนถึงสัปดาห์นั้นที่พระองค์ทรงถูกจับกุม, ถูกไต่สวน, ถูกปรับโทษ, และถูกตรึงกางเขน

พระองค์ *"ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์"* ช่วงวันท้ายๆแห่งการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราบนแผ่นดินโลกถูกใช้ในความสันโดษอันเงียบสงบ, ในการตรึกตรองกับพระบิดาในสวรรค์และในสามัคคีธรรมและการร่วมสนิทกับเหล่าสาวกของพระองค์ เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการอัศจรรย์ใดๆเพิ่มเติมอีก หรือเกี่ยวกับกิจการใดๆเพิ่มเติมท่ามกลางประชาชน เนื่องจากชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์แล้ว และเหล่าผู้นำทางศาสนาได้ตัดสินใจแล้วว่าจะตรึงพระองค์ที่กางเขน พระองค์จึงทรงปลีกตัวออกและไม่พยายามทำสิ่งใดเพิ่มเติมอีกเพื่อจูงใจพวกเขาให้เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ข้อ 55: *"ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว"*

คำอธิบายนี้แสดงให้เห็นว่างานเขียนต่างๆของยอห์นมาถึงคริสตจักรโดยรวม และจะถูกอ่านโดยคนจำนวนมากที่ไม่คุ้นเคยกับเทศกาลเลี้ยงและธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆของพวกยิว ด้วยเหตุนี้เขาจึงชี้ให้เห็นว่าใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาแล้ว และ *"คนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกา"*-ซึ่งไม่ใช่เรื่องผิดปกติ พวกเขาทำแบบนี้ทุกปี คนเหล่านั้นอุทิศตัวอย่างมุ่งมั่นให้แก่เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลทางศาสนาทั้งหลายของพวกเขา, การถือ "วันต่างๆ" พวกเขามาประชุมกันเจ็ดวันก่อนเทศกาลปัสกาและด้วยเหตุนี้ในเวลานั้นจึงมีพวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มมากกว่าในช่วงเวลาอื่นใดในระหว่างตลอดทั้งปี

คนเป็นอันมากได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกา *"เพื่อชำระตัว"* ถ้าคุณจะอ่านและศึกษาหนังสือเลวีนิติ คุณก็จะอัศจรรย์ใจที่ได้เรียนรู้วิธีมากมายที่คนอิสราเอลอาจกลายเป็นผู้ที่ไม่สะอาดในทางพิธีการได้ และดังนั้นจึงต้องไปหาปุโรหิตเพื่อทำการลบมลทินให้ ใน 2 พงศาวดาร 30:18, 19 เราอ่านว่า "เพราะว่ามวลชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุนยังไม่ได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปัสกาผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเผื่อเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์

ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกๆคน ผู้ปักใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้”

กันดารวิถี 9:6-10 บอกเราว่า “และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้ เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำไมจึงห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล” และโมเสสบอกเขาว่า “จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน” พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปัสกาแด่พระเยโฮวาห์”

ในสมัยของพระเยซู พวกผู้นำทางศาสนาได้เอาแอกมาวางบนประชาชนซึ่งพวกเขาแบกไม่ไหว-พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็แบกแอกเหล่านั้นไม่ไหวเหมือนกัน พระราชบัญญัติอย่างที่มันเป็นตั้งแต่แรกคือแอกอันหนึ่งที่แบกยาก แต่พวกฟาริสีได้เพิ่มข้อบังคับและประเพณีทางศาสนาของตัวเองเข้ากับพระราชบัญญัติ-พวกเขาเพิ่มเข้ากับมันและพวกเขาเอาออกจากมัน ดังนั้นเราจึงเข้าใจได้ว่าความกลัวทำให้ยิวหลายหมื่นคนเดินทางเข้ากรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะถูกชำระให้สะอาดในทางพิธีการเพื่อที่จะเข้าส่วนในเทศกาลปัสกาได้ ยิวเหล่านี้สนใจสุดๆในการเป็นคนสะอาดในทางพิธีการ แต่ในขณะเดียวกัน ในใจของพวกเขา พวกเขาก็กำลังวางแผนที่จะตรึงพระเยซูคริสต์เจ้าที่กางเขน

ผมขอเสริมว่าพวกยิวเหล่านี้ไม่ใช่พวกสุดท้ายที่มีความผิดในบาปนี้ มีสมาชิกคริสตจักรจำนวนมากวันนี้ที่เคร่งครัดสุดๆเกี่ยวกับรูปแบบและพิธีการ, พิธีบัพติศมาและพิธีกรรม; แต่พวกเขา*บ้าบิ่น*สุดๆเกี่ยวกับบาป! พญามารไม่สนว่าคนๆหนึ่งเคร่งศาสนาหรือระมัดระวังตัวขนาดไหน หากเขามาไม่ถึงการบังเกิดใหม่ผ่านทางฤทธิ์เดชที่ชำระให้สะอาดของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 56: “*เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ”*

ถ้ายิวบางคนเหล่านั้นที่มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเตรียมตัวสำหรับเทศกาลปัสกาไม่เคย*เห็น*พระเยซู พวกเขาก็คงเคย*ได้ยิน*เกี่ยวกับพระองค์อย่างแน่นอน เพราะว่าชื่อเสียงของพระองค์แพร่สะพัดไปทั่วปาเลสไตน์แล้ว คนเหล่านั้นที่ไม่เคยเห็นพระองค์ก็กระวนกระวายใจ**ที่จะ**เห็นพระองค์ และขณะที่พวกเขายืนอยู่ในลานพระวิหารเพื่อรอคอยการชำระตัวในทางพิธีการ พวกเขาก็พูดกันถึงเรื่องพระองค์ คำถามที่สำคัญที่สุดท่ามกลางพวกเขาดูเหมือนจะเป็น “พระองค์จะมาเทศกาลปัสกาปีนี้จริงๆหรือ?” (อย่างน้อยมีอยู่อีกคราวหนึ่งที่พระองค์ไม่ได้มา ดังที่เราได้เรียนในบทที่ 6 แล้ว) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกยิวจำนวนมาก-โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่รู้ว่าสภาซานเฮดรินได้มีมติที่จะปรับโทษพระองค์ถึงตาย-รู้สึกว่าพระองค์คงไม่เสด็จมา

“*ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?*” เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้เป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในคำถามที่พระเยซูตรัสถามพวกฟาริสีในมัทธิว 22:42: “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่อง*พระคริสต์* พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” ในที่นี้ มันมีความหมายว่า “พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับ*ตำแหน่ง*ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ณ เวลานี้? พวกท่านคิดว่าพระองค์จะมาหรือไม่มาเทศกาลปัสกา?”

ข้อ 57: *“ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์”*

ในที่นี้มีบันทึกเกี่ยวกับขั้นตอนแรกที่สภาเริ่มลงมือปฏิบัติหลังจากที่มหาปุโรหิตได้บัญชาให้ปรับโทษพระเยซูถึงตาย คำสั่งทั่วไปได้ถูกออกเพื่อที่ว่าหากผู้ใดรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน ผู้นั้นจะต้องนำข้อมูลนั้นมาแจ้งพวกเขา เพื่อที่จะจับกุมและนำตัวพระเยซูมา

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เชื่อว่าคำสั่งนี้เกี่ยวข้องกับกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น-กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากผู้ใด*ในกรุงเยรูซาเล็ม*รู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน พวกเขาจะต้องนำข้อมูลนั้นมาแจ้งแก่สภาซานเฮดริน มันดูไม่สมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าพระเยซูเสด็จออกจากหมู่บ้านเบธานีและเดินทางไปยังเอฟราอิมโดยที่พวกศัตรูของพระองค์ไม่ได้ตามรอยการเดินทางของพระองค์และรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน; แต่พวกเขาคงไม่เสี่ยงกับการยุให้เกิดการลุกฮือท่ามกลางประชาชนโดยการจับกุมพระองค์นอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม

บทที่ 12

12:1 แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย
12:2 ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์
12:3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น
12:4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า
12:5 “เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาริอัน แล้วแจกให้แก่คนจน”
12:6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น
12:7 พระเยซูจึงตรัสว่า “ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา
12:8 เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป”
12:9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย
12:10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย
12:11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

12:12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม
12:13 เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า “โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ”
12:14 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า
12:15 ‘ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา’
12:16 ทีแรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์
12:17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้
12:18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น
12:19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว”
12:20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง
12:21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู”

12:22 ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู
12:23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี
12:24 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก
12:25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์
12:26 ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น
12:27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้
12:28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก”
12:29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์”
12:30 พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา
12:31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย
12:32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา”
12:33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร
12:34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า”
12:35 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน
12:36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง” เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา
12:37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการทีเดียวต่อหน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์
12:38 เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด’
12:39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า
12:40 ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย’
12:41 อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์

12:42 อย่างไรก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา
12:43 เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า
12:44 พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
12:45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
12:46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมิได้อยู่ในความมืด
12:47 ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามิได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด
12:48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั่นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย
12:49 เพราะเรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา
12:50 เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"

อาหารค่ำที่หมู่บ้านเบธานี

ข้อ 1: "*แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย*"

งานปรนนิบัติปวงชนของพระเยซูที่กระทำต่อพวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นมาถึงตอนจบในบทนี้ และพอขึ้นบทที่ 13 ยอห์นบันทึกสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์เป็นการส่วนตัว

ยอห์นเว้นช่วงเวลาระหว่างตอนที่พระเยซูทรงออกเดินทาง "เข้าไปในเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม" และการกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มของพระองค์หกวันก่อนเทศกาลปัสกา แต่มัทธิว มาระโก และลูกาบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นและพระราชกิจเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำในระหว่างช่วงเวลานั้นที่พระองค์ทรงไม่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เราไม่รู้ว่าทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงไม่เห็นว่าสมควรที่จะให้ยอห์นบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นทั้งหมดและการอัศจรรย์ต่างๆที่ผู้เขียนข่าวประเสริฐคนอื่นๆที่เหลือได้ให้ไว้ แต่เราทราบว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจถ้อยคำที่ยอห์นเขียนในข่าวประเสริฐที่มีชื่อของเขา (ศึกษามัทธิว 20:17-34, มาระโก 10:32-52, และลูกา บทที่ 18 ข้อ 31 ถึงบทที่ 19 ข้อ 28) พระเจ้าทรงสั่งยอห์นว่าเขาควรเขียนอะไร และพระองค์ทรงกำกับเขาด้วยว่าต้อง**ไม่**เขียนอะไร

อาหารค่ำที่หมู่บ้านเบธานีเกิดขึ้น "*ก่อนปัสกาหกวัน*" ถึงแม้ว่าคำกล่าวนี้ดูเหมือนขัดแย้งกับคำกล่าวในมาระโก 14:1 ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ก็เชื่อว่ามีการชโลมพระเยซูมากกว่าหนึ่งหนก่อนเทศกาลปัสกานั้น ซึ่งก็จะกำจัดความขัดแย้งใดๆระหว่างการที่ยอห์นกล่าวถึง*หก*วันก่อนเทศกาลปัสกากับคำกล่าวของมาระโกซึ่งกล่าวอย่างชัดเจนว่า*สอง*วันก่อนเทศกาลปัสกานั้น

หกวันก่อนปัสกา พระเยซูทรงเดินทางเข้าไปในหมู่บ้านเบธานี *"ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย"* นี่เป็นถ้อยคำทั้งหลายที่สำคัญ พวกมันบอกเราว่าลาซารัส*อาศัยอยู่*ที่หมู่บ้านเบธานี เขาไม่ใช่แค่ผู้มาเยือนที่นั่น และด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงรู้จักเขาทั้งในและรอบหมู่บ้าน จากคำกล่าวนี้เรายังเรียนรู้ด้วยถึงความสำคัญของการอัศจรรย์นั้นที่พระเยซูทรงกระทำต่อลาซารัส เขาได้ปะปนและมีปฏิสัมพันธ์กับชาวบ้านเบธานีในช่วงสัปดาห์เหล่านั้นนับตั้งแต่เขาได้ฟื้นคืนชีพ พวกเขาได้เห็นเขา พูดคุยกับเขา และไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำการติดต่อทางธุรกิจกับเขาในธุรกิจใดก็ตามของเขา ดังนั้นการอัศจรรย์เรื่องการเป็นขึ้นจากตายของเขาจึงไม่อาจถูกปฏิเสธได้เลย

ข้อ 2: *"ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์"*

ผมเชื่อว่า "(พวก) *เขา*" ในที่นี้หมายถึงมารีย์ มารธา และลาซารัส แต่บางคนเชื่อว่านี่หมายถึง*คนทั้งชุมชนนั้น* พระเยซูทรงได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นในบ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัส พระองค์ทรงรักพวกเขา และส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเพื่อนสามคนนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นคนที่จัดอาหารค่ำต้อนรับพระองค์ และผมเชื่อว่าพวกเขาเลี้ยงอาหารค่ำมื้อนี้ในบ้านของพวกเขา

เราสังเกตเห็นว่าถึงแม้ว่ามันเป็นแค่หกวันก่อนปัสกา และดังนั้นมันจึงเป็นหกวันก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ พระองค์ก็ทรงตอบรับคำเชิญให้มารับประทานอาหารค่ำมื้อนี้และการต้อนรับเลี้ยงดูของเพื่อนสามคนนี้ แน่นอนว่ามันไม่ใช่สิ่งผิดที่ลูกๆของพระเจ้าจะมีความสุขกับสามัคคีธรรมเช่นนั้นเวลาที่สิ่งต่างๆถูกกระทำ "อย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ" ในลูกา 7:36 เราอ่านเกี่ยวกับพระเยซูนั่งรับประทานอาหารในบ้านของฟาริสีคนหนึ่ง และมัทธิว 9:10, 11 ให้เรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์รับประทานกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป-ซึ่งพวกฟาริสีวิจารณ์พระองค์อย่างรุนแรงเพราะการกระทำนั้น

"แต่ลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์" คำกล่าวนี้ไม่ได้ถูกใส่ไว้ตรงนี้เพื่อเติมช่องว่างให้เต็ม มันอยู่ตรงนี้เพื่อการสั่งสอนและเตือนสติเรา ถ้อยคำเหล่านี้พิสูจน์ความเป็นจริงเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัส นี่ไม่ใช่วิญญาณตนหนึ่ง, ผีตนหนึ่ง, ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะกับพระเยซู นี่เป็นคนจริงๆซึ่งมี*คุณลักษณะต่างๆ*ของคนจริงๆ เขาได้ถูกชุบให้มีชีวิตในร่างกายจริงๆที่เป็นเนื้อหนัง, โลหิต, และกระดูก-ร่างกายหนึ่งที่เหมือนกับร่างกายของแขกคนอื่นๆที่เหลือ-และเขานั่งอยู่ที่โต๊ะและรับประทานร่วมกับพวกเขา

สำหรับผม นี่เป็นภาพที่งดงาม (ในภาพเล็ง) ของงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก ซึ่งยอห์นบอกเราในวิวรณ์ 19:9 วิสุทธิชนทุกคนจะอยู่ที่นั่น-คนเหล่านั้นที่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากหลุมศพแล้ว และคนเหล่านั้นที่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง "ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว" ในการรับขึ้นไปนั้น พระเยซูจะทรงอยู่ที่นั่น ในการเลี้ยงอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่จะถูกจัดขึ้นทันทีหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร ท่านผู้อ่านที่รัก ผมอยากรู้จริงๆว่า*คุณ*บังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? *คุณ*ได้รับความรอดโดยพระคุณแล้วหรือยัง? หากคุณรอดแล้ว คุณก็จะเข้าร่วมงานเลี้ยงสมรสอันยิ่งใหญ่นั้นในท้องฟ้า แต่ถ้าคุณยัง**ไม่ได้**บังเกิดใหม่ คุณก็จะไม่ได้ไปอยู่ที่นั่น ลองคิดดีๆครับ และถ้าคุณไม่ได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู จงต้อนรับพระองค์

จงเชื่อในพระองค์ พระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอดเดี๋ยวนี้และจะจดชื่อของคุณลงในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก! ทุกคนที่ชื่อของตนถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกจะอยู่ที่งานเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้า

ข้อ 3: *"มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น"*

การกระทำของมารีย์สมควรที่เราจะสนใจและพิจารณาเป็นพิเศษ สิ่งที่นางได้กระทำไม่ใช่เรื่องผิดแปลกในประเทศนั้น-หรือในประเทศตะวันออกอื่นๆในสมัยนั้น สภาพอากาศร้อนจัด ถนนหนทางก็ไม่ได้ถูกทำให้ราบเรียบ และไม่มีบาทวิถีเหมือนอย่างที่เรามีในสมัยนี้ พวกนักเดินทางสวมรองเท้าสาน และเท้าของพวกเขาจึงต้องเจอกับความร้อนและฝุ่นขณะที่พวกเขาเดินทาง มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในประเทศนั้นสำหรับเจ้าบ้านหรือใครสักคนในบ้านของเขาที่จะเอาน้ำมาล้างเท้าที่ร้อน เหน็ดเหนื่อย และเปื้อนฝุ่นของแขกคนใดเมื่อมาถึงที่บ้านของเขา ใน 1 ทิโมธี 5:10 เปาโลกล่าวถึงการล้างเท้าของเหล่าวิสุทธิชนว่าเป็นการรับใช้แบบคริสเตียนที่ดีในส่วนของเหล่าผู้เชื่อที่เป็นผู้หญิง แน่นอนว่าในสมัยนี้และในประเทศของเรา ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องล้างเท้าของคนเหล่านั้นที่มาเยือนบ้าน

การกระทำของมารีย์พิสูจน์ว่านางคิดว่าไม่มีสิ่งใดที่ดีเกินไปสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง พระองค์ทรงเป็นพรใหญ่ยิ่งเหลือเกินต่อนางขณะที่นางนั่งอยู่แทบพระบาทของพระองค์และรับประทานจากขนมปังแห่งชีวิต บ้านของนางถูกทำให้เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีเหลือจะกล่าวและการขอบพระคุณนับตั้งแต่ลาซารัสได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย และความรู้สึกส่วนตัวของนางที่มีต่อพระเยซูก็ทำให้นางต้องทำสิ่งใดและทุกสิ่งเพื่อพระองค์ ไม่ว่างานนั้นจะต่ำต้อยสักเพียงใด เพื่อที่จะแสดงออกถึงความทุ่มเทของนางและนำความสบายมาสู่พระองค์ ด้วยเหตุนี้นางจึงเอา *"น้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมาก"* มาชโลมพระบาทของพระองค์

น้ำมันหอมนาระดา ซึ่งมีน้ำมันกลิ่นหอมของต้นนาระดา มีราคาแพงมาก-และจากข้อเท็จจริงที่ว่า "เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น" เราจึงทราบว่ามันมีกลิ่นหอมมาก มารีย์ไม่ได้ใช้แค่*สองสามหยด*ของน้ำมันหอมราคาแพงนี้ นาง*ราด*พระบาทของพระเยซูด้วยน้ำมันหอมนี้จริงๆ! นางใช้มันเยอะเหลือเกินจนนางจำเป็นต้อง*เช็ด*พระบาทของพระองค์หลังจากใช้มันแล้ว การใช้สิ่งใดที่มีราคาแพงขนาดนั้นก็อาจบ่งบอกถึงการเก็บหอมรอมริบของนางมาเกือบทั้งชีวิต ไม่มีสิ่งใดในบันทึกนี้ที่ให้เหตุผลเราที่จะสันนิษฐานว่านี่เป็นครอบครัวที่มั่งมี ถึงแม้ว่าจากชนิดของอุโมงค์ฝังศพที่ลาซารัสถูกฝังในนั้นและวิธีการถูกฝังของเขา เราอาจสรุปได้ว่าพวกเขาไม่ได้มีฐานะยากจน *พวกคนจน*ไม่น่าจะสามารถจัด*งานเลี้ยง*อันประณีตที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำเหล่านี้ได้ แต่ไม่มีสิ่งใดที่บ่งบอกว่ามารีย์ไม่ได้เสียสละอย่างมหาศาลเพื่อที่จะจัดหาน้ำมันหอมนาระดานั้นซึ่งนางใช้ชโลมพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าของนาง

นี่ไม่ใช่การชโลมที่ถูกนำเสนอในลูกา 7:36-50 และมันไม่ใช่การชโลมอันเดียวกับที่ถูกพรรณนาในมาระโก 14:1-9 ด้วย ในมาระโก การชโลมนั้นเกิดขึ้นสองวันก่อนปัสกา-และน้ำมันหอมนั้นถูกเทบน*พระเศียร*(ศีรษะ) ของพระเยซู ในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้ น้ำมันหอมนั้นถูกเทบนพระบาทของพระองค์ และมันคือหกวันก่อนปัสกา

ถึงแม้ว่าความรู้ของมารีย์มีขีดจำกัด มันก็เป็นไปได้อย่างยิ่งว่านางมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูที่ลึกซึ้งกว่าคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวนาง นางคงมีการรับรู้เกี่ยวกับพระองค์ที่ชัดเจนกว่าในเรื่องที่เกี่ยวกับการไถ่ และอย่างน้อยโดยการกระทำที่ไม่เห็นแก่ตัวของนาง นางได้เป็นพยานรับรองว่านางเข้าใจศักดิ์ศรีของบุคคลที่นางชโลม-ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและทำไมพระองค์ถึงได้เสด็จเข้ามาในโลก

ข้อ 4 และ 5: *"แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า "เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาริอัน แล้วแจกให้แก่คนจน"*

เราควรหมายเหตุว่าในบันทึกเรื่องการชโลมดังที่ถูกให้ไว้ในมัทธิว 26:8 *เหล่าสาวก*ของพระองค์บ่นพึมพำ และในมาระโก 14:4 เราอ่านว่า*บางคน* (มากกว่าหนึ่งคน) รู้สึกเดือดดาลกับการที่มารีย์ใช้น้ำมันหอมราคาแพงนั้น แต่ตรงนี้ในบันทึกของยอห์น มีแค่สาวก*คนเดียว*ที่ถูกกล่าวว่าบ่นพึมพำเกี่ยวกับเรื่องนี้ และสาวกคนเดียวนั้นคือยูดาส ข้อเท็จจริงนี้ก็สนับสนุนความเชื่อที่ว่ามีการชโลมที่แตกต่างกันสองครั้งที่หมู่บ้านเบธานีก่อนการตรึงกางเขน

ชื่อ*ซีโมน*ถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่เราไม่รู้ว่า*ซีโมนบิดาของยูดาส*เป็นใคร หรือว่าทำไมชื่อของเขาถูกกล่าวถึงตรงนี้ในการเชื่อมโยงกับยูดาส

เราอ่านเกี่ยวกับคนหนึ่งในพวกสาวกที่มีชื่อว่า*ซีโมนเปโตร* (มธ. 4:18; 16:17, 18; มาระโก 1:16; ลูกา 5:3-10; และยอห์น 1:40)

เราอ่านเกี่ยวกับ*อัครทูต* "ซีโมนชาวคานาอัน" ผู้มีชื่ออีกว่า*เศโลเท* (มธ. 10:4; มาระโก 3:18; ลูกา 6:15)

เราอ่านเกี่ยวกับซีโมน*น้องชายของพระเยซู* ซึ่งถูกกล่าวถึงพร้อมกับยากอบและโยเสส (มธ. 13:55)

"ซีโมน*คนโรคเรื้อน*" ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 26:6

ซีโมน "*ชาวไซรีน*" ถูกเกณฑ์ให้แบกกางเขนของพระเยซู (มธ. 27:32)

ซีโมน*คนฟาริสี*ถูกเอ่ยชื่อในลูกา 7:40

กิจการ 8:9-24 เล่าเรื่อง*ซีโมนคนใช้เวทมนตร์*ในแคว้นสะมาเรีย และในกิจการ 9:43 เราอ่านว่ามี*ซีโมนช่างฟอกหนัง*

อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่าคนหนึ่งคนใดในชายเหล่านี้อาจเป็นบิดาของยูดาส ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยากให้เรารู้แน่ชัดว่าซีโมน*คนนี้*เป็นใคร ผมก็แน่ใจว่าข้อมูลนั้นคงจะถูกเปิดเผยตรงนี้ไปแล้ว

"*ยูดาส อิสคาริโอท...คือคนที่จะทรยศพระองค์*" วลีนี้อาจอ่านแบบตรงตัวได้ว่า "คนที่กำลังจะทรยศพระองค์" พระเยซูทรงทราบมาตั้งแต่ต้นว่ายูดาสคือผู้ทรยศคนหนึ่ง ในยอห์น 6:70 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย" ยูดาสเป็นผู้ทรยศ, ขโมย, มารร้าย เขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย ไม่เคยได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่มีบันทึกในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ยูดาสเคยเรียกพระเยซูว่า "*องค์พระผู้เป็นเจ้า*"-เขาเรียก

พระองค์ว่า “พระอาจารย์” เสมอ ยูดาสได้ล้ม-แต่เขาไม่ได้ล้มจากพระคุณ เขาล้มจากตำแหน่งอัครทูต (กิจการ 1:25) เขาเป็นคนปลอมมาตั้งแต่ต้น เขาเป็นมารร้ายตนหนึ่ง เขา*ไม่เคย*เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าเลย

ทำไมเขาถึงได้รับเลือกให้อยู่ท่ามกลางสิบสองคนนั้น? ยอห์น 17:12 ตอบว่า: “*...เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ*” เราไม่ควรตั้งคำถามการกระทำต่างๆของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เราควรหมายเหตุว่ายูดาสไม่พอใจมากและโวยวายเกี่ยวกับมารีย์ที่ชโลมพระเยซูด้วยน้ำมันหอมที่มีมูลค่า “สามร้อยเดนาริอัน” กระนั้นเขาก็กำลังจะตกลงกับพวกปุโรหิตใหญ่และสภาซานเฮดรินที่จะขายพระบุตรของพระเจ้าเพื่อเงินสามสิบเหรียญ-ประมาณหนึ่งในสามของมูลค่าของน้ำมันหอมนั้นที่มารีย์ได้เทบนพระเยซูคริสต์เจ้า

สถานการณ์แบบเดียวกันมีอยู่วันนี้ในหลายกรณี เหล่าชายหญิงที่รักพระเจ้าผู้ซึ่งถวายทรัพย์เพื่องานของพระคริสต์ถูกกล่าวหาว่าถวายทรัพย์เพียงเพื่อที่จะให้ชื่อของตนปรากฏในกระดานข่าวคริสตจักรหรือเหนือประตูของห้องสอนรวีฯ-และผมก็ยอมรับว่าบางครั้งมันก็เป็นแบบนั้นจริงๆ แต่ไม่ใช่เสมอไป ถ้าเราทำดีในพระนามของพระเยซู ถ้าเราถวายจากสิ่งที่ดีที่สุดของเราและมอบถวาย*ทุกอย่าง*ของเราแด่พระองค์เหมือนอย่างที่มารีย์ได้กระทำ เราก็คาดหวังได้ว่าความมุ่งหมายต่างๆของเราจะไม่ถูกตั้งคำถามและการกระทำต่างๆของเราจะไม่ถูกวิจารณ์โดยพวกคนหน้าซื่อใจคดในคริสตจักรและชุมชน

ในช่วงคริสตจักรยุคต้น การให้แก่คนยากจนถูกเข้าใจว่าเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ของคริสเตียนทุกคน (กท. 2:10; 1 ยอห์น 3:17) แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงที่ยูดาสวิจารณ์มารีย์ที่เทน้ำมันหอมราคาแพงบนพระเยซู

ข้อ 6: “*เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น*”

ปากกาที่ได้รับการดลใจของยอห์นผู้เป็นที่รักกล่าวชัดเจนถึงอุปนิสัยที่แท้จริงของยูดาส และให้เหตุผลที่แท้จริงที่เขาถามว่าทำไมไม่ขายน้ำมันหอมนี้และเอาเงินแจกให้คนยากจน ดูเผินๆคำถามนี้มีเหตุผลและดี แต่มันมาจากใจชั่ว ยูดาสไม่ได้รักคนจน เขาไม่ได้ถามคำถามนี้เพราะเขาอยากเอาอาหารใส่ปากเด็กๆที่หิวโหยหรือเอาเสื้อผ้าใส่ให้และเลี้ยงอาหารคนจน เขาแค่ใช้คนจนและผลประโยชน์ของพวกเขาในวิธีที่แยบยล เพื่อนำผลกำไรมาเข้ามือตัวเอง

มีคนมากมายวันนี้ที่แก้ตัวในการไม่ถวายทรัพย์ช่วยงานประกาศต่างแดนเพราะพวกเขากล่าวว่า “ความรักเริ่มต้นที่บ้าน” กระนั้นคนพวกนี้ก็ไม่ถวายทรัพย์ช่วยงานประกาศในประเทศและพวกเขาไม่สนับสนุนคริสตจักรท้องถิ่นของตนด้วย-หลายครั้งพวกเขายอมให้ศิษยาภิบาลของตนและครอบครัวของเขาทนทุกข์เพราะสิ่งต่างๆที่พวกเขาต้องการจริงๆ มีหลายคนที่แก้ตัวในการไม่ถวายเพื่องานของคริสตจักรที่เทศนาพระคัมภีร์โดยกล่าวว่าพวกเขาบริจาคเงินก้อนโตให้องค์กรต่างๆซึ่งให้อาหารคนจนและให้เสื้อผ้าคนขัดสน-และถึงแม้ว่ามันเป็นสิ่งที่มีเกียรติในการบริจาคเงินให้แก่องค์กรการกุศลต่างๆ หน้าที่อันดับแรกของเรานั้นมีต่ออาณาจักรของพระเจ้า เพราะว่าถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน สิ่งอื่นๆเหล่านี้ทั้งหมดจะถูกเพิ่มเติมให้ (มธ. 6:33)

ผู้คนที่หาข้ออ้างในการไม่สนับสนุนงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า-ในประเทศ*หรือ*ต่างแดน-ก็ไม่ได้สนใจจริงๆในการรักษา "กองไฟในบ้าน" ให้ลุกโชนต่อไป พวกเขาสนใจในผลกำไรของตัวเอง และพวกเขาไม่ค่อยให้ด้วยใจกว้างเพื่อสิ่งใดทั้งนั้น เช่นเดียวกับยูดาส พวกเขาพูดปราศรัยและกล่าวถ้อยคำสวยหรูเกี่ยวกับสิ่งที่*ควร*ถูกกระทำ และสิ่งที่*อาจ*กระทำได้แทนที่จะเป็นสิ่งที่*กำลัง*ถูกกระทำ-แต่พวกเขาไม่ทำอะไรเลยเพื่อทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นจริง สิ่งเหล่านี้ถูกเขียนไว้เพื่อสั่งสอนและเสริมสร้างเรา: เราต้องศึกษาสิ่งเหล่านี้อย่างระมัดระวังและรับประโยชน์ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงมีไว้สำหรับเราในคำกล่าวเหล่านั้น

"เขาพูดอย่างนั้น...*เพราะเขาเป็นขโมย*" แน่นอนว่าไม่มี "การปรุงแต่ง" ในคำกล่าวนั้นเลย! ผมอยากรู้จริงๆว่านักเทศน์บางคนจะไปไกลขนาดไหนถ้าพวกเขาเทศนาอย่างชัดเจนและอย่างแจ่มแจ้งแบบนี้? พระเยซูทรงประกาศแล้วอย่างชัดเจนว่ายูดาสเป็นมารร้าย (ยอห์น 6:70) และตรงนี้เราถูกบอกอย่างชัดแจ้งว่าเขาเป็น*ขโมย*ด้วย-ภาษาที่ใครๆก็เข้าใจได้

เราเห็นตรงนี้ว่าคนๆหนึ่งสามารถโอ้อวดแต่ภายนอกและยอมลงทุนมากขนาดไหนในการอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนหรืองานของคริสตจักรโดยที่เขาไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงโดยพระคุณของพระเจ้าเลย ยูดาส ถึงแม้ไม่เคยได้รับความรอด ก็เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น และเขาก็งานยุ่งพอๆกับคนอื่นๆที่เหลือ-หากไม่ได้*งานยุ่งกว่า*เพียงเล็กน้อย เขาได้เห็นการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านั้นของพระเยซู เขาได้ยินถ้อยคำอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ซึ่งเป็น "ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด" เขาใช้ชีวิตและเดินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงไม่มีบาป-แต่ทั้งๆที่เขาได้รับอภิสิทธิ์เหล่านั้น เขาก็ยังเป็นมารร้าย, ขโมย, คนชั่วมาตั้งแต่ต้น

ผมเกรงว่ามีคนเป็นอันมากในคริสตจักรต่างๆของเราวันนี้-พวกผู้ช่วยฯ, พวกคนรับใช้, พวกผู้ปกครอง, แม้แต่เหล่าผู้รับใช้-ที่เป็นคนหลงหายพอๆกับยูดาสอิสคาริโอท! ไม่แปลกเลยที่ยอห์นเขียนพระคำสองข้อสุดท้ายในบทที่สองของข่าวประเสริฐเล่มนี้ที่มีชื่อของเขา: "แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้นเพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน และไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์"

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่ตำแหน่งที่เราครอบครองหรือคำกล่าวอ้างที่เรากล่าวด้วยริมฝีปากของเรา มันคือสิ่งที่เราเชื่อและครอบครองอยู่ในใจของเรา-"พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี" (คส. 1:27) ยูดาสไม่ได้รักพระเยซู เขารักสิ่งที่อยู่ในย่ามนั้น-เขารัก*เงิน* มันจึงไม่แปลกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนว่า "*การรักเงิน* (ไม่ใช่ตัวเงินเอง แต่เป็น***ความรัก****ที่มีให้แก่เงิน*) เป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง" (1 ทธ. 6:10)

ผมเชื่อว่าพระเจ้า*ทรงเรียก*บางคนให้ทำเงินได้และประทาน*ความสามารถ*แก่พวกเขาที่จะได้มาซึ่งความมั่งคั่ง-แต่คนเหล่านั้น*แบ่งปัน*เงินของตนกับงานมิชชั่นต่างๆ-ทั้งในประเทศและต่างแดน พวกเขาถวายทรัพย์ด้วยใจกว้างจากรายได้ของตนเพื่อทำให้งานของพระคริสต์เจริญก้าวหน้า เมื่อชาย (หรือหญิง) คนใดถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าสิ่งซึ่งเป็นสิทธิโดยชอบของพระองค์ พระเจ้าก็จะให้เกียรติชายหรือหญิงคนนั้นและอวยพรความพยายามต่างๆของพวกเขาในโลกธุรกิจ เงินเป็นสิ่งที่แสนวิเศษที่จะมีหากเราใช้มันในทางที่ถูกและถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ อันเป็นการสนับสนุนงานของพระคริสต์อย่างที่เราควรกระทำ

แต่มันเป็นสิ่งที่น่ากลัวที่จะรักเงินเพราะเห็นแก่เงินเพียงอย่างเดียว หรือเพราะวัตถุสิ่งของต่างๆที่เงินจะซื้อ การรักเงินจะทำให้หูหนวก, ทำให้ตาบอด, ทำให้จิตใจพิกลพิการ, และทำให้คนๆหนึ่งดำเนินชีวิตแห่งความเสียใจที่ไร้ผล

ความมั่งมีไม่นำมาซึ่งสันติสุข และการเป็นคนรวยก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่า*มีความสุข* มันน่าสนใจที่จะอ่านในพระคัมภีร์หลายตอนที่เงินถูกเชื่อมโยงกับความเสียใจ, ใจแตกสลาย, และการหลอกลวง คนๆหนึ่งที่ทำให้เงินเป็นพระของตนก็มีใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ถูกนาบด้วยเหล็กร้อนๆ และหลายครั้งเขาก็ทำลายมิตรภาพและความไว้เนื้อเชื่อใจของคนใกล้ตัวและเป็นที่รักของเขา เงินไม่ทำให้ใครตกนรก-แต่จงจำไว้ว่าขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นปฏิเสธที่จะติดตามพระเยซูเพราะว่าเขาไม่ยอมวางใจพระองค์ด้วยทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกของตน เราอ่านว่าเมื่อพระเยซูตรัสว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา” ขุนนางหนุ่มผู้นั้นก็เดินจากไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก เขาเป็นคนรวยมาก และเขาไม่เต็มใจที่จะวางใจพระเยซูด้วยทรัพย์สิ่งของของเขา! อ่านมาระโก 10:17-22 สำหรับเรื่องราวฉบับเต็ม

ยูดาส *“ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น”* ผมสงสัยบ่อยๆว่ายูดาสถูกเลือกหรือถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งเหรัญญิกสำหรับกลุ่มสาวกได้อย่างไร คงมีอะไรบางอย่างที่น่าดึงดูดเกี่ยวกับตัวเขา-และทำไมจะไม่ได้เล่า? *พญามาร*เป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ...ผู้ส่องแสงนั้น” มันเป็นผู้ที่มีเล่ห์เหลี่ยมมากที่สุดในหมู่สัตว์ทั้งปวงเมื่อมันมาหาเอวาในร่างของงูตัวหนึ่ง เปาโลบอกเราว่า*เหล่าผู้รับใช้*ของซาตานสามารถแปลงกายเป็นเหล่าผู้รับใช้แห่งความชอบธรรมได้ ดังนั้นมันจึงไม่ใช่การบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้าที่จะบอกเป็นนัยว่ายูดาสอิสคาริโอทน่าจะเป็นคนที่ไม่ธรรมดาในหลายๆด้าน

คำกรีกที่แปลเป็น *“ย่าม”* เป็นคำที่ไม่ธรรมดาและเดิมทีหมายถึงย่ามที่พวกนักดนตรีใส่ส่วนที่เป็นปากเป่าของเครื่องดนตรีไว้ข้างใน ไม่อาจมีข้อสงสัยเลยว่ายูดาสถือย่ามเล็กๆอันหนึ่ง ซึ่งในนั้นมีเงินและอาจเป็นสิ่งของอื่นๆซึ่งได้ถูกมอบให้แก่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ ในลูกา 8:1-3 เราอ่านว่า “ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา *และผู้หญิงอื่นๆหลายคน**ที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา**”* พระเยซูทรงมีเพื่อนแท้อยู่ทั่วปาเลสไตน์ และพวกเขาช่วยกันออกเงินสำหรับการเลี้ยงชีพของพระองค์ ยูดาสเป็นคนดูแลเงินและของถวายเหล่านั้น เขาถือย่ามนั้น “และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น”

แน่นอนว่ามันจำเป็นที่ใครสักคนต้องจัดการเรื่องเงินในคริสตจักร แต่การจัดการเรื่องเงินเป็นหน้าที่รับผิดชอบที่จริงจังและไม่ควรถูกมอบให้ใครก็ได้ มันอาจนำไปสู่บ่วงแร้วและหลุมพรางอันตรายได้ สำหรับการปกป้องคนๆนั้น คริสตจักรควรมี*คณะกรรมการ*ที่คอยนับเงิน, จดบันทึก, ทำรายงาน, และแน่ใจว่าไม่มีใครมารับตำแหน่งที่เขาอาจถูกกล่าวหาว่ายักยอกเงินขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปได้ การจัดการเรื่องเงินเป็นบ่วงแร้วที่ทำให้

คนจำนวนมากถูกทดลอง, ได้ทำบาป, และสูญเสียอิทธิพลของตนในคริสตจักรและชุมชน รวมถึงการสูญเสียบำเหน็จนิรันดร์ของตนเพราะการทำหน้าที่คนต้นเรือนไม่สัตย์ซื่อ-หากคนเหล่านั้นได้รับความรอดแล้ว

ข้อ 7: *"พระเยซูจึงตรัสว่า "ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา"*

พระเยซูทรงตำหนิยูดาสอย่างแรงเพราะคำวิจารณ์ของเขาที่มีต่อมารีย์- *"อย่ายุ่งกับนาง!"* พระเยซูคริสต์เจ้าทรงปรารถนาการนมัสการที่แท้จริง และแน่นอนว่าสิ่งที่มารีย์กระทำมาจากใจที่แท้จริงและซื่อตรง นางไม่ใช่คนหน้าซื่อใจคด พระคำข้อนี้แสดงให้เราเห็นว่าพระเยซูเจ้าทรงมองลงมาอย่างอ่อนโยนเสมอยังคนเหล่านั้นที่รักและปรนนิบัติพระองค์ คนเหล่านั้นที่ถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์

"เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา" คำกรีกที่แปลเป็น "against" ในภาษาอังกฤษ จริงๆ แล้วอ่านว่า "for" (เพื่อ)-นั่นคือ *"**เพื่อ**วันฝังศพของเรานางได้ทำอย่างนี้"* พระคำข้อนี้ต้องไม่ถูกตีความให้หมายความว่ามารีย์*เข้าใจ*ว่าการฝังศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้ามาใกล้แล้ว ผมคิดว่ามันสื่อว่านี่เป็นการชโลมที่*ถูกเวลา* และถึงแม้ว่ามารีย์ไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความลึกซึ้งของการชโลมนี้ นางก็ชโลมพระเยซูสำหรับการฝังพระศพของพระองค์อยู่ดี ความหมายของสิ่งที่พระเยซูตรัสก็คงจะถูกถอดความได้ประมาณนี้:

"น้ำมันหอมราคาแพงที่มารีย์ได้เทบนเท้าของเรา ถึงแม้ว่านางกระทำเช่นนี้แค่เพื่อให้เกียรติ**เรา** มันก็มีความหมายมากกว่าการให้เกียรติแบบชาวโลกหรือการแสดงออกถึงความรักแบบชาวโลก มารีย์ได้กระทำสิ่งหนึ่งที่เหมาะสมที่สุดที่นางสามารถกระทำได้ในตอนนี้ ความตายของเราเข้ามาใกล้แล้ว เราจะถูกวางในอุโมงค์ฝังศพในไม่ช้า และถึงแม้ว่ามารีย์ไม่เข้าใจถ่องแท้ว่าการชโลมนี้มีความหมายอะไร สิ่งที่นางได้กระทำก็เป็นที่ระลึกถึงเราเพราะเราใกล้จะจากโลกนี้ไปแล้ว ดังนั้นการกระทำของนางจึงถูกต้องและน่าชมเชย"

เป็นไปได้ว่ายูดาสเข้าใจมากกว่ามารีย์เกี่ยวกับคำกล่าวที่พระเยซูตรัสตรงนี้ เพราะพระคัมภีร์บอกเราอย่างชัดเจนว่าเขาเป็นมารร้าย แน่นอนที่สุดว่า*พญามาร*รู้ว่าทำไมพระเยซูถึงได้เสด็จเข้ามาในโลก และในหลายคราวมันได้ทำเต็มที่เพื่อยับยั้งพระองค์ก่อนภารกิจของพระองค์ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว! พระเยซูได้ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์บ่อยๆว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์ ในยอห์น 10:18 พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่าพระองค์จะทรงสละวางชีวิตของพระองค์ พระองค์กำลังเตือนความจำพวกเขาตรงนี้ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เข้ามาใกล้มากๆแล้วและมารีย์ได้ชโลมพระองค์สำหรับการฝังศพของพระองค์

เราเรียนรู้จากสิ่งที่มารีย์ได้กระทำตรงนี้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่ตนทำเสมอไป ถ้าเราเชื่อพระเจ้า เราก็รู้ว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนเหล่านั้นที่รักพระเจ้าและถูกเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ แต่หลายครั้งเราทำบางสิ่ง-ในพระวิญญาณและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-โดยไม่เข้าใจถ่องแท้ว่าเราทำแบบนั้นไป**ทำไม** ถ้าเราถูกนำพาโดยพระวิญญาณ สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำก็เพื่อประโยชน์ของเราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเรา*ไม่จำเป็น*ต้องตั้งคำถามว่าทำไม ยกตัวอย่างเช่น ในข้อ 16 ของบทนี้เราอ่านว่า "ทีแรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว *เขาจึงระลึกได้*ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์" ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นเครื่องมือของพระเจ้า ในสมัยแห่งพระคุณนี้ พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะใช้ชายและหญิงทั้งหลายที่ยอมจำนนต่อพระองค์ ที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และบางครั้งพระองค์ทรงใช้ลูกๆของ

พระองค์โดยที่พวกเขาไม่รู้อย่างถ่องแท้ในขณะนั้นว่าพระองค์กำลังประกอบกิจอะไรในสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงนำพวกเขาให้กระทำ

ข้อ 8: *"เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป"*

เหล่าผู้นำทางการเมืองสมัยใหม่บางคนของเราควรอ่านข้อความนี้! คนยากจนมีที่อุ่นๆอยู่ในใจของผมเสมอ และผมเชื่อว่าคนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีความปรารถนาที่จะช่วยเหลือผู้ที่ยากจนและขัดสน แต่เมื่อพวกนักการเมืองสัญญาว่าจะขจัดความยากจนไปจากแผ่นดินโลกและในขณะเดียวกันก็เรียกเก็บภาษีประชาชนเกินเหตุผลเพื่อที่จะใช้จ่ายเงินหลายล้านในความพยายามที่จะกำจัดความยากจนออกไป พวกเขาก็กำลังกระทำขัดแย้งกับถ้อยคำของพระเยซู! **พระองค์**ตรัสว่า *"มีคนจนอยู่กับท่าน**เสมอ**"* คนยากจนอยู่กับเราเสมอมา และจะอยู่กับเราไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมาอีกที เมื่อถึง*ตอนนั้น*เท่านั้น เมื่อความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าปกคลุมแผ่นดินโลกเหมือนกับน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ เมื่อคนชั่วถูกกำราบและพระเยซูประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จะไม่มีความยากจนอีกเลย ตราบใดที่มีบาปอยู่ในโลก จะมีความยากจน ผมไม่ได้หมายความเลยสักนิดว่า*คนยากจน*ทุกคนเป็นคนบาป-ขอพระเจ้าทรงอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย! มีคริสเตียนจำนวนมากที่ยากจนและสมควรได้รับความช่วยเหลือ-แต่มีหลายหมื่นคนที่ปฏิเสธที่จะพยายามช่วยเหลือตนเองและที่พึ่งพารัฐบาลและหน่วยงานอื่นๆเพื่อที่จะให้อาหารและเลี้ยงดูพวกเขา

พระเยซูตรัสว่า "แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน" (มธ. 6:33) ด้วยเหตุนี้ผมจึงประกาศโดยอาศัยสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้าว่าถึงแม้ว่าคนๆนั้นที่ยากจนอาจไม่เป็นต้นเหตุโดยตรงของความยากจนของตน **บาป**ก็เป็นต้นเหตุของความยากจน**ทั้งหมด**ในทุกหนทุกแห่ง ความยากจนเป็นผลของบาป ไม่ใช่ผลของความชอบธรรม ถ้าพวกนักการเมืองในปัจจุบันยอมศึกษาพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาก็จะรู้ว่าพวกเขาไม่มีทางขจัดความยากจนออกไปจากแผ่นดินโลกได้ มีแต่พระเยซูจอมกษัตริย์เท่านั้นจะทรงกระทำเช่นนั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อครอบครองในสง่าราศีและฤทธิ์อำนาจ ทั้งรัฐบาลและ "ศาสนา" ไม่มีทางขจัดความยากจนออกไปได้

พวกเจ้าหน้าที่รัฐบาลและเหล่าผู้นำทางการเมืองของเราควรอ่านคำเตือนสติของเปาโลที่มีแก่ชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้น: "ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เรากำชับท่านแล้ว เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตตามอย่างที่สมควรต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย" (1 ธส.4:9-12)

นอกจากนี้ ใน 2 เธสะโลนิกา 3:7-13 เปาโลกล่าวว่า "เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้อยู่ว่าท่านควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเรามิได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน และเรามิได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดใน

พวกท่าน มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่ว่าเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า *ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน* เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า *ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของตนเอง* พี่น้องทั้งหลายท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย"

ใช่แล้วครับ มีคนยากจนบางคนท่ามกลางพวกเราที่ต้องการความช่วยเหลือและที่สมควรที่จะ**ถูกช่วยเหลือ** แต่นี่ควรถูกกระทำในพระนามของ*พระเยซู* ไม่ใช่ในนามของรัฐบาล

"แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป" คำกล่าวนี้ประกาศตรงๆว่าพระเยซูมิได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกนี้เพื่อที่จะอยู่ต่อไปที่นี่ในร่างกายหนึ่ง มันเป็นเกียรติอันสูงยิ่งและพิเศษที่แผ่นดินโลกนี้ได้รับการอวยพร-แม้เพียงช่วงสั้นๆ-ด้วยการสถิตอยู่ของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำภารกิจหนึ่ง และเมื่อภารกิจนั้นถูกกระทำสำเร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จกลับไปสู่สง่าราศีที่พระองค์ทรงมีกับพระบิดาก่อนที่โลกนี้มีมา

คำกล่าวนี้ที่พระเยซูตรัสยังทำลายหลักคำสอนเรื่อง*การเปลี่ยนแปลงสารัตถะ* (transubstantiation)-หลักคำสอนหนึ่งที่พวกนักศาสนาหลายล้านคนเชื่อ-ว่าขนมปังและเหล้าองุ่นกลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูจริงๆในการรับศีลมหาสนิท หลักคำสอนเช่นนั้นไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ เนื่องจากพระเยซูได้เสด็จกลับขึ้นไปสู่สวรรค์และนั่งลงตรงเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว *พระองค์จึงไม่ได้อยู่บนโลกนี้ในร่างกายหนึ่ง* มีชายผู้หนึ่งอยู่ในสวรรค์, พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น แต่พระองค์ไม่ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก ไม่แม้แต่ในขนมปังและน้ำองุ่น สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพระกายที่แตกออกของพระองค์และพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ และเมื่อขนมปังนั้นถูกหักและน้ำองุ่นถูกเท องค์ประกอบเหล่านี้ก็***ไม่***กลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ *"**เรา**จะ**ไม่**อยู่กับท่านเสมอไป"* พระเยซูได้เสด็จไป-และ**ตอนนี้**ประทับอยู่-ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา (ฮบ. 1:3; 1 ทธ. 2:5)

จากคำตำหนิที่พระเยซูตรัสแก่ยูดาส เราเห็นว่าถึงแม้ว่ามันเป็นเรื่องมีเกียรติที่จะให้อาหารคนยากจน (และคริสตจักรควรห่วงใยเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้) การให้อาหารคนหิวและการให้เสื้อผ้าแก่คนขัดสนก็ไม่มีเกียรติเท่ากับการถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์เจ้าท่ามกลางพวกเขา มีหลายพันคนในคริสตจักรต่างๆ, ในกลุ่มศาสนาต่างๆ-แม้แต่ในองค์กร*ฝ่ายโลก*ทั้งหลาย-ที่เชื่อว่าพวกเขาจะเข้าสวรรค์เพราะว่าพวกเขาได้ทำความดีมากมายเหลือเกินบนแผ่นดินโลก! แต่พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมากๆว่าการงานที่ดีต่างๆจะไม่ช่วยให้รอด (อ่านอิสยาห์ 64:6, เอเฟซัส 2:9 และทิตัส 3:5) มันเป็นเรื่องที่ง่ายกว่าเยอะที่จะหยิบยื่นเงินทองให้แก่มนุษย์เมื่อเทียบกับการพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับจิตวิญญาณของเขา มันง่ายกว่าที่จะให้ทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกของเราเมื่อเทียบกับการมอบถวายจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายแด่พระเยซู, ถูกควบคุมอย่างสมบูรณ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และให้พระเจ้าทรงเป็นที่หนึ่งในชีวิตของเรา

เมื่อพระเยซูตรัสว่า "แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป" พระองค์ก็ไม่ได้กำลังหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์จะไม่อยู่บนแผ่นดินโลกเสมอไป

ในร่างกายที่พระองค์ทรงอยู่ในขณะนั้น เมื่อพระองค์กระทำงานรับใช้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลกสำหรับพระองค์จนสำเร็จ พระองค์ก็สละวางพระกายนั้น พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพในวันที่สามและเสด็จกลับขึ้นสู่สวรรค์*ในกายหนึ่ง* แต่มันเป็นร่างกายที่มีเนื้อหนังและกระดูก ไม่ใช่*โลหิต*, เนื้อหนัง, และกระดูก พระองค์ได้ประทานพระโลหิตของพระองค์เพื่อความรอดของคนบาปทั้งหลายแล้ว การไถ่ได้ถูกซื้อแล้วโดยทางพระโลหิตของพระองค์ จากมุมมองแห่งพระเดชานุภาพของพระองค์และพระลักษณะแบบพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงอยู่กับผู้คนของพระองค์ทุกนาทีของทุกวัน พระองค์จะไม่มีวันจากเราไปไหนหรือทอดทิ้งเราเลย-แต่จากมุมมองของสภาพแบบมนุษย์ของพระองค์ บัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ในลูกา 24:39-45 เราอ่านว่า “จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม” เขาก็เอาปลาย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” ครั้งนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์”

ข้อ 9: “*ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย*”

เป็นที่เข้าใจได้ว่า “*คนเป็นอันมาก*” ทราบว่าพระเยซูได้เสด็จมาถึงในหมู่บ้านเบธานีแล้ว ข่าวเรื่องการเสด็จมาถึงพระองค์ได้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว-ประการแรกเพราะว่าหมู่บ้านนั้นอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มเหลือเกิน และเพราะว่าที่หมู่บ้านเบธานี พระองค์ได้ทรงชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายด้วย

“*ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย*” ตรงนี้คือความจริงประการหนึ่งที่ถูกเปิดเผยเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ มีผู้คนวันนี้ที่ยอมเดินทาง*สองพันไมล์*เพื่อที่จะเห็นใครสักคนถูกรักษาให้หาย แต่พวกเขาไม่ยอมเดินไปแค่หนึ่งช่วงตึกเพื่อที่จะเชิญชวนคนบาปที่หลงหายผู้น่าสงสารมายังงานประชุมฟื้นฟู มีผู้คนในคริสตจักรที่เสียเงินและเวลา, ที่เดินทางหลายไมล์, เพื่อไปร่วมการประชุมที่พวกเขาหวังว่าจะเห็นบางสิ่งที่ตื่นตาตื่นใจ แต่คนกลุ่มเดียวกันนี้มีความร้อนรนน้อยกว่าเยอะในเรื่องที่เกี่ยวกับคนที่ตายแล้ว “ในการละเมิดและบาป”

โอ้ ใช่แล้วครับ-ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถรักษาคนเจ็บป่วยให้หายได้ ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้รักษา**องค์นั้น** และหากไม่มีพระองค์แล้ว ก็ไม่มีการรักษาให้หายเลย ผมจะไม่หยุดขอบคุณพระองค์สำหรับเหล่าคุณหมอ, นางพยาบาล, และโรงพยาบาล แต่ถ้า**พระองค์**ไม่ทรงแตะต้องร่างกายนั้น มันก็จะตาย การรักษาให้หายทุกอย่างเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่สิ่งสำคัญที่สุดบนแผ่นดินโลกคือ การให้*จิตใจและวิญญาณทั้งหลาย*ถูกรักษาให้หายโดยพระคุณของพระเจ้า วันนี้ฝูงชนมากมายเข้าร่วมการประชุมนมัสการใน

ที่ๆพวกเขาได้รับคำสัญญาว่าจะได้เห็นบางสิ่งที่ตื่นตาตื่นใจ, การโชว์ให้ปรากฏต่อสายตา ส่วนสถานที่นมัสการที่ต่ำต้อยทั้งหลายซึ่งเป็นที่ๆคนของพระเจ้าเทศนาพระวจนะของพระเจ้า, พระคุณของพระเจ้า, และความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อก็ไม่ค่อยมีผู้คนเข้าร่วมประชุม ฝูงชนมหาศาลรีบเร่งเพื่อไปยังหมู่บ้านเบธานี- ไม่ใช่แค่เพราะมีคนรายงานว่าพระเยซูทรงอยู่ที่นั่นเท่านั้น แต่เพราะว่าที่หมู่บ้านเบธานี พระองค์ได้ทรงชุบชีวิตชายคนหนึ่งให้เป็นขึ้นจากตาย และพวกเขาอยากเห็นชายคนนั้น ความอยากรู้อยากเห็นเป็นพลังที่มีอำนาจมากในมนุษย์ธรรมดา ผู้คนชอบสิ่งที่ตื่นตาตื่นใจ การเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสเป็นเหตุการณ์ที่น่าตื่นตาตื่นใจ แต่ในอีกสองสามวันถัดมา สิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจ*มากยิ่งกว่า*จะเกิดขึ้น: พระเยซูเจ้าจะเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ- ทั้งๆที่มีตราประทับของโรมติดอยู่ที่ประตูทางเข้าและทหารยามของโรมเฝ้าอยู่ที่นั่น พระองค์ก็จะทรงเป็นขึ้นจากตายเหมือนกับที่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้น และพระองค์จะทรงกระทำการนั้นภายใต้ฤทธิ์เดชของพระองค์เอง!

ข้อ 10: *"แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย"*

ลาซารัสไม่ได้ทำร้ายผู้ใดเลย เขาเป็น*สาวกคนหนึ่งของพระเยซู* ถึงแม้ว่าไม่มีข้อใดในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่าเขาเป็นสาวก*ที่โดดเด่น*คนหนึ่งหรือว่าเขาเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ร้อนรน แต่เขา*เป็น*คำพยานหนึ่งของฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์เจ้า, คำพยานหนึ่งที่ไม่สามารถถูกปฏิเสธได้ ดังนั้น เนื่องจากสภาซานเฮดรินไม่อาจปฏิเสธการเป็นขึ้นจากตายของเขาหรือยกเหตุผลอธิบายการอัศจรรย์นั้นที่ทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้น พวกเขาก็มุ่งมั่นที่จะยุติคำพยานของเขาโดยการจบชีวิตของเขา ดังนั้นพวกเขาจึง *"ปรึกษากัน"* ว่าพวกเขาจะใช้วิธีใดเพื่อทำให้เขาตาย

คำตรงนี้ที่แปลเป็น *"ปรึกษากัน"* หมายถึง "มีมติ" หรือ "ตั้งใจแน่วแน่" พวกยิวเหล่านี้จึงไม่เพียง*ปรึกษากัน*เท่านั้น พวกเขายัง*ตั้งใจแน่วแน่*และพวกเขาประสงค์ที่จะฆ่าลาซารัสเสีย!

ข้อ 11: *"เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู"*

เมื่อพวกยิวเหล่านั้นยืนอยู่รอบอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสและได้เห็นการเป็นขึ้นจากตายของเขา พวกเขาบางคนก็เชื่อว่าพระเยซูกำลังกระทำกิจภายใต้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้นำทางศาสนารู้ว่าถ้าพวกเขาไม่ทำอะไรสักอย่างเพื่อยับยั้งทั้งพระเยซู*และลาซารัส* คนอีกมากมายจะเชื่อในพระองค์และกลายเป็นสาวกของพระองค์ พวกเขาตั้งใจแล้วว่าจะป้องกันไม่ให้เรื่องนี้เกิดขึ้นโดยทำทุกวิถีทาง

ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกยิวหลายคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระเยซูไปที่อุโมงค์ฝังศพนั้นไปที่นั่นในฐานะคนที่ไม่ยอมเชื่ออะไรง่ายๆ แต่หลังจากได้เห็นการอัศจรรย์นั้นที่ไม่เคยมีมาก่อนที่ทำให้ลาซารัสออกมาจากอุโมงค์ฝังศพโดยที่มีชีวิตอยู่ พวกเขาก็กลายเป็น*ผู้เชื่อ* ไม่ว่าคนเหล่านี้เชื่อด้วยใจหรือไม่ เราก็ตอบไม่ได้ แต่ถ้าพวกเขาไม่ได้เชื่อจากใจในตอนนี้ ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพวกเขาก็อยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้นที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์อย่างแน่นอน, ว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของโลก, และพวกเขาคงอยู่ในคนหมู่ใหญ่นั้นที่รับบัพติศมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น

แน่นอนว่าลาซารัสน่าจะให้คำพยานมากมายซึ่งไม่ได้ถูกบันทึกไว้-แต่แม้หากว่าเขาไม่ได้เอ่ยอะไรสักคำ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขามีชีวิตอยู่ก็เป็นคำพยานที่เพียงพอที่จะทำให้พวกปุโรหิตใหญ่และพวกสมาชิกสภาซานเฮดริน โกรธมากพอที่จะคิดอุบายฆ่าเขา!

พระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม ตามที่เศคาริยาห์ได้พยากรณ์ไว้

ข้อ 12 และ 13: *"วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า "โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ"*

จนถึงขณะนั้น พระเยซูได้ทรงปลีกตัวจากสายตาของผู้คนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พระองค์ทรงปลีกตัวเข้าไปในถิ่นทุรกันดารหลายครั้ง และในบางคราวเมื่อผู้คนพยายามที่จะตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์โดยใช้กำลังบังคับ พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ กฎของการรับใช้ประจำวันของพระองค์ก็คือ ก่อให้เกิดความสนใจน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้และไม่ทำให้พระองค์เองเป็นจุดสนใจของผู้คน เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงประกาศเป็นครั้งคราวถึงตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์, พระบุตรของพระเจ้า, แต่พระองค์ไม่ได้แสวงหาการยกย่องชื่นชมของผู้คนหรือความเป็นที่นิยมในหมู่ผู้คนเลย **บัดนี้** ขณะที่พระองค์กำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มต่อหน้าผู้คน ฝูงชนมหาศาลก็รวมตัวกันรอบพระองค์-หมู่ชนที่มากมายเสียจนทำให้พวกศัตรูของพระองค์ประกาศว่า *"ดูเถิด **โลก**ตามเขาไปหมดแล้ว!"* (ข้อ 19)

บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ("เวลา" ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว) ที่พระองค์จะทรงชำระหนี้บาปแทนคนทั้งโลก ลูกแกะปัสกาที่แท้จริงจะถูกฆ่าตาย พระองค์กำลังจะทำการลบมลทินด้วยโลหิตที่แท้จริง และพระเมสสิยาห์จะทรงถูกตัดออกเสีย ตามที่มีพยากรณ์ไว้ในดาเนียล 9:26: "หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง..." บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พระเยซูจะทรงเปิดทางเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดและในฐานะมหาปุโรหิตของเราพระองค์จะประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพสูงสุด โมงนั้นได้มาถึงแล้ว *และพระองค์ทรงทราบดี* ดังนั้นพระองค์จึงทรงนำเสนอพระองค์เองต่อหน้าผู้คน โดยทรงยอมให้มวลชนมหาศาลนั้นมารุมล้อมพระองค์และโห่ร้องว่า "โฮซันนา!" พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น โดยประทานชีวิตของพระองค์เพื่อชดใช้บาปของคนทั้งโลก ในช่วงเวลานั้นของปีเมื่อเหล่าสมาชิกของทั้งสิบสองเผ่านั้นมาชุมนุมกันในนครบริสุทธิ์เพื่อถือเทศกาลปัสกา, สัปดาห์หนึ่งเมื่อพระองค์ทรงดึงความสนใจของผู้คนทั้งอิสราเอลให้มาอยู่ที่พระองค์เองผ่านการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างไม่ธรรมดาและโดดเด่นในสายตาผู้คน

"วันรุ่งขึ้น" (วันหลังจากอาหารค่ำมื้อนั้นในหมู่บ้านเบธานี) *"คนเป็นอันมาก"* ได้มายังเทศกาลเลี้ยงนั้น นี่รวมถึงพวกยิวที่ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มจากแคว้นกาลิลีและแถบชนบทโดยรอบเพื่อถือปัสกาด้วย พวกเขาคุ้นเคยดีกับงานรับใช้และการอัศจรรย์ต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าในแคว้นกาลิลี และเมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์จะทรงอยู่ที่เทศกาลเลี้ยงนั้น ฝูงชนหมู่ใหญ่ก็มาเพื่อที่จะเห็นพระองค์อีกสักครั้ง ผมไม่สงสัยเลยว่าหลายคนในห้าพันคนนั้นที่พระองค์ทรงเลี้ยงด้วยขนมปังและปลาอยู่ในท่ามกลางคนกลุ่มนี้ที่ถูกเรียกว่า "คน

เป็นอันมาก” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อพระเยซูทรงเดินทางจากเมืองเอฟราอิมมายังหมู่บ้านเบธานีและเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มต่อ คนเหล่านั้นที่เห็นพระองค์ระหว่างทางก็ส่งข่าวล่วงหน้าไปว่าพระองค์กำลังเดินทางขึ้นไปยังนครบริสุทธิ์เพื่อร่วมเทศกาลปัสกา และฝูงชนเหล่านั้นเมื่อทราบข่าว *“ก็ออกไปต้อนรับพระองค์”* และขณะที่พวกเขาไปนั้น พวกเขาก็ถือใบของต้นอินทผลัมและโห่ร้องว่า *“โฮซันนา!”*

ประวัติศาสตร์บอกเราว่าใบของต้นอินทผลัมถูกถือโดยขบวนรับเสด็จเมื่อเหล่ากษัตริย์เสด็จเข้านครหรือเมื่อพวกแม่ทัพเดินทัพกลับบ้านหลังจากได้ชัยชนะยิ่งใหญ่ในการสู้รบต่างๆ ในวิวรณ์ 7:9 ยอห์น (ในพระวิญญาณ) ได้เห็นพลโยธาที่มีชัยชนะเหล่านั้นในสวรรค์ “สวมเสื้อสีขาว *ถือใบตาล*” แน่นอนว่ามันคงเป็นภาพที่น่าดูชมขณะที่ฝูงชนเหล่านั้นออกไปพบพระเยซู โดยโบกใบต้นอินทผลัมและวางใบเหล่านั้นลงบนเส้นทางของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงลาเข้ากรุง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนในพวกนั้นที่ต้อนรับพระเยซูเข้ากรุงเยรูซาเล็มวันนั้นเชื่ออย่างแท้จริงด้วยความเข้าใจทั้งหมดของพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ถ้าเราตัดสินโดยการเคลื่อนไหวอื่นๆของมวลชน เราก็แน่ใจได้ว่าคนจำนวนมากถือใบต้นอินทผลัมเพราะว่า*ฝูงชน*กำลังถือใบต้นอินทผลัม ขณะที่ยังมีคนอื่นๆอีกที่ต้อนรับพระองค์เพราะพวกเขาคิดว่าพระองค์กำลังจะยึดอำนาจปกครองและช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจเผด็จการของโรม ยิวบางคนเหล่านั้นเชื่อว่าพระองค์เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงตั้งขึ้นสำหรับเวลานั้น และพวกเขาจึงให้เกียรติพระองค์*ในฐานะนั้น* แต่พวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์ที่แท้จริงของพวกเขา

ผู้คนเหล่านั้นโห่ร้องว่า “โฮซันนา!” ขณะที่พวกเขาออกไปพบพระเยซู เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเราว่านี่เป็นคำแปลหนึ่งของคำฮีบรูที่ถูกพบในเพลงสดุดี 118:25 และมีความหมายว่า *“ข้าพระองค์ทั้งหลายวิงวอนพระองค์ ขอทรงช่วยให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด”* อาจเป็นได้ว่าคนบางคนเหล่านี้เชื่อจริงๆว่าพระเยซูทรงเป็นผู้นั้นที่จะช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอด แต่เราบอกไม่ได้ว่ากี่คนในมวลชนเหล่านั้นเข้าใจความหมายของถ้อยคำที่พวกเขาเอ่ย

“ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ” ประโยคนี้อาจแปลอย่างตรงตัวมากกว่าเดิมได้ว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงได้รับพร, กษัตริย์แห่งอิสราเอล” ถ้อยคำเหล่านี้ถูกเอามาจากเพลงสดุดี 118:26 แต่คุณจะสังเกตเห็นว่าพระคำข้อนั้นในหนังสือเพลงสดุดีกล่าวเพียงว่า “ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร” และไม่กล่าวถึง “กษัตริย์แห่งอิสราเอล” ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนเหล่านั้นเสริมส่วนนั้นของคำป่าวร้องเข้าไปก็ทำให้เราเชื่อว่าพวกเขาบางคนเชื่อพระองค์อย่างไม่มีข้อสงสัยว่าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา-แต่ถึงแม้เป็นเช่นนั้น พวกเขาก็กำลังคาดหวังกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์หนึ่ง, ผู้ที่จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากพวกโรม พวกเขาไม่ได้กำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการกดขี่ของซาตานและการตกเป็นทาสของบาป อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าเราสามารถกล่าวได้อย่างปลอดภัยว่าคนเหล่านั้นส่วนใหญ่ที่ร้องว่า “โฮซันนา” วันนั้นไม่ได้รู้ว่าพวกเขากำลังกล่าวอะไร พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งถ้อยคำของพวกเขา นี่ปรากฏชัดในข้อเท็จจริงที่ว่ามีไม่กี่วันที่คั่นกลางระหว่างเสียงร้อง “โฮซันนา!” กับเสียงตะโกน

ของพวกเขา “ตรึงเขาเสียที่กางเขน! ตรึงเขาเสียที่กางเขน! ให้โลหิตของเขาตกอยู่เหนือเราและลูกหลานของเราเถิด!” เสียงร้อง*อันหลัง*นั้นเป็นพยานว่าเสียงร้อง*แรก*นั้นไม่ได้ออกมาจากใจแห่งความเชื่อ

ข้อ 14: “*และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า*”

มัทธิว 21:6,7 ให้บันทึกที่มีรายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้: “สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ จึงจูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น”

ที่ดีขึ้นไปอีกคือบันทึกเรื่องราวที่ถูกให้ไว้ในลูกา 19:28-36: “เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า ‘ท่านแก้มันทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้’” สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “ท่านแก้ลูกลาทำไม” ฝ่ายเขาตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้” แล้วเขาก็จูงลูกลามาถึงพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง”

ไม่มีสิ่งใดที่ผิดธรรมดาเกี่ยวกับคนๆหนึ่งที่ขี่ลาตัวหนึ่ง คนมากมายขี่ลาตัวเล็กๆในสมัยนั้น และพวกเขาก็ถูกกล่าวถึงหลายครั้งในพระวจนะของพระเจ้า อับราฮัม, ยาโคบ, โยบ (และคนอื่นๆ) มีลาจำนวนมาก อ่านปฐมกาล 12:16, 30:43, และโยบ 42:12 ใน 1 พงศาวดาร 27:30 เราถูกบอกว่ากษัตริย์ดาวิดมีชายที่พิเศษคนหนึ่งเพื่อดูแลลาทั้งหลายของเขา บาลาอัมขี่ลาตัวหนึ่ง (กดว. 22:21) และหญิงชาวชูเนมคนนั้นที่มั่งมีมากก็ขี่ลาเช่นกัน (2 พงศ์กษัตริย์ 4:22-24) มันเป็นเครื่องหมายที่บ่งบอกถึง*ความสง่าผ่าเผย*สำหรับคนๆหนึ่งที่จะขี่ลา*สีขาว*ตัวหนึ่ง (ผู้วินิจฉัย 5:10) ดังนั้นเราจึงเห็นว่าข้อเท็จจริงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงขี่ลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ใช่เรื่องที่พิเศษเฉพาะในตัวมันเอง สิ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือว่า มันเกิดขึ้นตรงกับที่ถูกพยากรณ์ไว้โดยเศคาริยาห์หลายร้อยปีก่อนหน้านั้น: “โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร่าเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา” (ศคย. 9:9)

ยอห์นบอกเราว่านี่เป็น “*ลาอายุน้อยตัวหนึ่ง*”, มันยังไม่โตเต็มที่ *ลูกา*บอกเราว่ามันเป็นลูกลา “*ที่ไม่เคยมีใครนั่งบนมัน*” ท่านที่รัก นี่เป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่! ไม่เคยมีใครขี่ลูกลาตัวนี้เลย พวกสาวกนำลูกลาตัวนี้มาให้พระเยซู และพระคำข้อนี้บอกเราว่าพวกเขา “*วางพระเยซูบนมัน*” นั่นหมายความว่าพวกเขายกองค์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นและวางพระองค์บนลาน้อยตัวนั้นจริงๆ ใครๆที่รู้บ้างเกี่ยวกับลูกลาที่ไม่เคยถูกขี่มาก่อนย่อมรู้ว่าสัตว์เช่นนั้นพยศและสร้างความเสียหายมากขนาดไหน-กระนั้นลาน้อยตัวนี้กลับอ่อนสุภาพและเชื่องขณะที่มันแบกพระเยซูเข้ากรุงเยรูซาเล็ม นี่ยิ่งเป็นเรื่องที่พิเศษมากขึ้นไปอีกเมื่อเราพิจารณาว่านอกจากถูกขี่เป็นครั้งแรกแล้ว ลูกลาตัวนี้ยังถูกห้อมล้อมโดยหมู่ชนที่โห่ร้องว่า “โฮซันนา” ซึ่งโบกใบต้นอินทผลัมไปมา และ-ตามที่ลูกากล่าว-วางเสื้อผ้าของตนตามทางด้วย แน่นอนว่าสิ่งต่างๆคงจะแตกต่างไปจากเดิมหากพระเยซูเป็นชาย

ธรรมดาคนหนึ่ง, แตกต่างไปจากเดิมมากจริงๆ เหตุผลที่ลาน้อยตัวนี้ไม่ได้กระทืบเท้าและเหวี่ยงผู้ขี่องค์นี้ให้ตกจากหลังของมันก็เป็นเพราะว่ามันกำลังถูกขี่โดยพระองค์ผู้ทรงสามารถทำให้ใจที่พยศที่สุดสงบลงได้, พระองค์ผู้ที่แม้แต่ลมและคลื่นยังเชื่อฟัง

ห้าร้อยปีก่อนหน้านั้น เศคาริยาห์ได้บอกล่วงหน้าว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลจะทรงลาเสด็จเข้านครบริสุทธิ์สักวันหนึ่ง และในขณะนั้นไม่มีกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็มเลย อาณาจักรนั้นได้สิ้นสุดลงในการตกเป็นเชลย เมื่อชนชาติอิสราเอลตกเป็นทาส ยิวทุกคนในตอนนั้นน่าจะจำได้เกี่ยวกับการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกปุโรหิตใหญ่, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้อาวุโสน่าจะจำได้ แต่ถ้าพวกเขาทราบเรื่องนี้*จริงๆ* พวกเขาก็เพิกเฉยมัน พวกเขาดูไม่ออก*ได้อย่างไร*ว่านี่คือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา? พระองค์ได้ประสูติพร้อมกับฉลากคำพยากรณ์มากมายเหลือเกินติดอยู่บนตัวพระองค์ และทุกสิ่งที่พระองค์ตรัส ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ทุกที่ๆพระองค์เสด็จไปในขณะที่ทรงพระชนม์อยู่บนแผ่นดินโลกล้วนเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็น "ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น" ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าโดยเหล่าคนของพระเจ้าในสมัยบรรพบุรุษของพวกเขา เหตุการณ์**ทั้งหมด**แห่งงานรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูได้ถูกทราบล่วงหน้าและถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นเป็นเวลานานก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นได้เกิดขึ้นจริง และเมื่อพระองค์ทรงลาน้อยที่ต่ำต้อยตัวหนึ่งเข้านครบริสุทธิ์ หนึ่งในคำพยากรณ์ที่*ยิ่งใหญ่ที่สุด*และโดดเด่นที่สุดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์, กษัตริย์ของพวกยิว, ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้วต่อหน้าต่อตาพวกเขา!

มี*หลายล้านคน*บนแผ่นดินโลกวันนี้ที่ได้รู้จักกับพระคัมภีร์ที่เปิดออก และเหตุการณ์ต่างๆที่กำลังเกิดขึ้นวันนี้ก็มีความสำคัญและโดดเด่นพอๆกับการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยชนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อหนึ่งพันเก้าร้อยกว่าปีก่อน หมายสำคัญต่างๆแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์อยู่รอบตัวเราทั้งนั้น-ในทางสังคม, ทางการเมือง, ทางศาสนา, และในความพยายามต่างๆของมนุษย์เพื่อที่จะพิชิตอวกาศ ทุกสิ่งในพระคัมภีร์ที่ถูกพยากรณ์ว่าจะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองนั้นได้เกิดขึ้นไปแล้วหรือกำลังเกิดขึ้นกับเราอยู่ในขณะนี้: กระนั้นผู้คนหลายล้านก็ดำเนินชีวิตต่อไปราวกับว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ตลอดไป! พวกเขาถามว่า "คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก" (2 ปต. 3:4) เปโตรประกาศเพิ่มอีกว่าคนเหล่านั้น "แกล้งโง่" เหมือนกับพวกยิวเหล่านั้นที่แกล้งโง่ตอนที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ พวกเขาไม่มีความประสงค์ที่จะเชื่อในพระองค์

ข้อ 15: "*ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา*"

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงดลใจยอห์นให้ยกเศคาริยาห์ 9:9 มาทั้งดุ้น แบบคำต่อคำ ประเด็นเดียวที่พระองค์กำลังเน้นย้ำตรงนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูกำลังกระทำ*ในชั่วขณะนั้น*สิ่งที่ได้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์ที่ได้รับเกียรติของพวกเขาเมื่อห้าร้อยปีก่อน พระเจ้าได้ประทานคำพยากรณ์นี้แก่เศคาริยาห์เพื่อปลอบประโลมใจพวกยิวเหล่านั้นที่, หมดสิ้นกำลังใจ, หดหู่และท้อแท้, เพิ่งกลับมาจากการตกเป็นเชลยที่บาบิโลน ด้วยเหตุผลนั้นพระเจ้าจึงได้ประทานพระสัญญาอันยิ่งใหญ่นี้แก่พวกเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา, ข่าวสารหนึ่งที่ถูกออกแบบมาเพื่อเอาความกลัวและความซึมเศร้าของพวก

เขาออกไปเสีย, และทำให้พวกเขาตั้งตาคอยวันนั้นเมื่อพวกเขาจะมีกษัตริย์องค์หนึ่ง อย่างไรก็ตาม คำพยากรณ์นี้บอกพวกเขาอย่างชัดแจ้งว่ากษัตริย์ของพวกเขาจะไม่เสด็จมาในฐานะนักรบผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งและผู้นำทางทหาร แต่ในฐานะเจ้าชายแห่งสันติภาพ, กษัตริย์บริสุทธิ์องค์หนึ่ง, ดีกว่ากษัตริย์ดาวิดผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขาด้วยซ้ำ พระองค์จะเสด็จมา-ไม่ใช่เพื่อช่วยพวกเขาให้รอดพ้นฝ่ายร่างกายจากบาบิโลน, อียิปต์, หรือโรม, แต่เพื่อช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาให้รอดพ้น พระองค์จะทรงนำความรอดมาให้ แต่เมื่อกษัตริย์ของพวกเขาเสด็จมาอย่างอ่อนสุภาพ "*ทรงลูกลาตัวหนึ่ง*" แทนที่จะเสด็จมาในความเกริกเกียรติทางทหารที่พวกเขามองหา พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระองค์ แทนที่จะเอามงกุฎแห่งสง่าราศีสวมให้พระองค์ พวกเขากลับเอามงกุฎหนามสวมให้พระองค์ และแทนที่จะให้พระองค์นั่งบนพระที่นั่ง พวกเขากลับตรึงพระองค์เสียที่กางเขน!

ในการศึกษาการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ มันน่าสนใจที่สุดที่การเสด็จมาทั้งสองครั้งมีข่าวสารแห่งการปลอบประโลมใจ พระเจ้าได้ประทานคำพยากรณ์เหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมแก่ชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเพื่อนำการปลอบประโลมใจ, ความชื่นชมยินดี, และความหวังมาให้ พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้น*เหมือนกับที่มีพยากรณ์ไว้จริงๆ* พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ก่อนการสิ้นสุดลงของการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ไม่นานว่า "อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย...เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว *เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย*" (ยอห์น 14:1-3) และพระองค์จะ*ทำตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้จริงๆ!*

ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 เปาโลบอกเราไม่ให้เสียใจ "เหมือนอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง" เพราะเราที่เชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของเราตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ และว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ ก็ทราบเช่นกันว่าบรรดาคนที่เรารักซึ่งตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์เสด็จมาอีกทีเพื่อมารับคนของพระองค์ไป วันหนึ่ง-อาจเป็นวันนี้ก็ได้-พระเยซูจะเสด็จลงมาจากสวรรค์พร้อมกับเสียงกู่ก้อง, พร้อมกับเสียงของอัครเทวทูตและเสียงแตรของพระเจ้า, และคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมา จากนั้นเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นเพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ-และเปาโลกล่าวว่า "*เหตุฉะนั้น**จงปลอบใจ**กันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด!*"

ท่านที่รัก ถ้าข่าวสารเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูทำให้คุณประสาทเสียและทำให้คุณหวาดกลัว ก็มีบางสิ่งที่ผิดปกติเกี่ยวกับประสบการณ์คริสเตียนของคุณแล้ว สำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ข่าวสารเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองก็ไม่นำมาซึ่งความกลัวและความหวาดผวา-ตรงกันข้าม มันนำมาซึ่งการปลอบประโลมใจและความหวัง: "เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า **คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา**" (ทต. 2:11-13)

ข้อ 16: *"ทีแรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์"*

แม้แต่คนเหล่านั้นที่*ใกล้ชิดมากที่สุด*กับพระเยซูก็ไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ สาวกเหล่านี้ได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกยิวที่ได้พูดถึงและตั้งตาคอย*กษัตริย์ผู้เปี่ยมสง่าราศีองค์หนึ่ง*ผู้จะประทับบนพระที่นั่งหนึ่งและช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการบีบบังคับของโรม นี่ทำให้พวกเขาพลาดความหมายอันครบถ้วนของงานรับใช้บนโลกนี้ของพระคริสต์ไป *"แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว"* (หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์, เมื่อวันเพ็นเทคอสต์นั้นมาถึงและการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์แห่งวันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นที่ประจักษ์) *"เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์"* หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น พวกเขามีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน และพระเยซูทรงสัญญาไว้แล้วว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำสิ่งเหล่านี้มาสู่ความคิด: "แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง *และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว"* (ยอห์น 14:26) หลังจากการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สาวกกลุ่มเล็กๆนั้นก็ตระหนักว่าเกิดอะไรขึ้นในระหว่างที่พวกเขาได้เดินและพูดคุยกับพระเยซูคริสต์เจ้า พวกเขาเริ่มรู้แล้วว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งแต่วันนั้นที่พระองค์ได้ทรงเรียกพวกเขาให้ติดตามพระองค์ จนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการรับสง่าราศีของพระองค์ ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้า ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เกิดขึ้น "โดยบังเอิญ"

ข้อ 17: *"เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้"*

ในที่นี้พวกประชาชน-ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนจำนวนมากเหล่านั้น-ให้คำพยานว่า*พระเยซู*ทรงเป็นผู้ที่ได้ *"เรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ"* และ*พระเยซู*ทรงเป็นผู้ที่ *"ทรงให้ลาซารัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย"* คนเหล่านั้นที่อยู่ในเหตุการณ์และได้เห็นการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่นั้นบัดนี้ *"เป็นพยาน"* ว่าการอัศจรรย์นั้นได้ถูกกระทำโดยชายผู้เดียวกันนี้ผู้ซึ่งกำลังขี่ลูกลาเข้านครบริสุทธิ์

ข้อ 18: *"เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น"*

คนมากมายบัดนี้รุมล้อมองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยหลายคนเหล่านั้นแค่เคยได้ยินเรื่องราวที่คนบอกต่อๆกันมาโดยไม่ได้เห็นการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายจริงๆ เรื่องราวนั้นย่อมก่อให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นอย่างมากเป็นธรรมดา โดยดึงดูดผู้คนมาจากทั่วทุกสารทิศ และ *"เพราะเหตุนี้เอง"* (เพราะรายงานเรื่องราวเหล่านี้) ฝูงชนเหล่านั้นจึงออกไปพบกับพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 19: *"พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว"*

พวกศัตรูของพระเยซูต่างนิ่งอั้น พวกเขาไม่รู้ว่าจะหันไปทางไหนแล้ว พวกเขาได้ออกคำสั่งไปแล้วว่าผู้ใดที่รู้ว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ไหนควรมารายงานเรื่องที่ทราบนั้นแก่สภา เพื่อที่จะได้ส่งคนไปจับกุมและนำตัวพระ

องค์มา แต่แทนที่ประชาชนเหล่านั้นจะรายงานว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน ฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นกลับกำลังโห่ร้องว่า "โฮซันนา!" โดยโบกใบต้นอินทผลัมและเรียกพระองค์ว่ากษัตริย์ของพวกเขา พวกฟาริสีและสมาชิกสภาไม่กล้าพยายามที่จะจับกุมพระองค์ในขณะนั้น เกรงว่าพวกเขาจะเอาชีวิตตัวเองเข้าไปเสี่ยงและถูกฝูงชนเหล่านั้นรุมทึ้งเป็นชิ้นๆ พวกเขาต้องจำใจยืนอยู่ขอบสนามขณะที่ฝูงชนเหล่านั้นโห่ร้องคำสรรเสริญขณะที่พระเยซูเสด็จเข้านครบริสุทธิ์ในความมีชัยและชัยชนะ ผมแน่ใจว่าพวกเขาต้องย้อนนึกไปถึงฮามานตอนที่เขาต้องจำใจให้เกียรติโมรเดคัย: "ฮามานจึงนำฉลองพระองค์กับม้าและตกแต่งโมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ป่าวร้องหน้าท่านว่า "ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหละ" แล้วโมรเดคัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานรีบกลับไปบ้านของท่าน คลุมศีรษะและคร่ำครวญ" (อสธ. 6:11, 12) สำหรับเรื่องราวเต็มๆของเหตุการณ์นี้ กรุณาอ่านเอสเธอร์ บทที่ 5 ถึง 7

"*ท่านเห็นไหม*" ราวกับพวกเราจะอุทานว่า "ช่างเป็นภาพที่น่าดูจริงๆ!" หรือ "ดูนั่นสิ!" และเมื่อพวกฟาริสีเหล่านั้นร้องออกมาว่า "*โลก*ตามเขาไปหมดแล้ว!" พวกเขาก็ไม่ได้พูดผิดเลย ตามที่โจเซฟัสนักประวัติศาสตร์ได้กล่าวไว้ ในคราวปกติพวกยิวมากถึงสามล้านคนมารวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็ม และในคราวนี้เองเชื่อกันว่ามีอีกอย่างน้อยหนึ่งล้านคนอยู่ที่นั่น! เมื่อมีพวกยิวจำนวนมากขนาดนั้นโห่ร้องว่า "โฮซันนา" และโยนใบต้นอินทผลัมและเสื้อผ้าตามทางที่พระเยซูเสด็จผ่าน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกศัตรูของพระองค์เห็นว่าคนทั้งโลกมารวมตัวกันที่นั่น โดยสรรเสริญชายผู้นี้ที่พวกเขาเกลียดชังนักหนาและเป็นผู้ที่พวกเขาวางแผนจะปรับโทษถึงตายทันทีที่พวกเขาหาโอกาสได้

เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เชื่อว่าพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้ามีบทบาทสำคัญในเหตุการณ์ยิ่งใหญ่นี้ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าทำให้ผู้คนเหล่านั้นประทับใจจนโห่ร้องออกมาว่าพระเยซูทรงเป็น*กษัตริย์* อันเป็นการดึงความสนใจของคนทั้งปวงมาที่พระองค์ จากนั้นความสนใจของพวกเขาจะมาจดจ่ออยู่ที่พระองค์ขณะที่พระองค์ถูกตรึงอยู่บนกางเขน โดยทรงชำระหนี้บาปของพวกเขา ทุกสายตาจับจ้องอยู่ที่พระเยซูในวันนั้น และพระเจ้าทรงอยากให้ทุกสายตาจับจ้องอยู่ที่กลโกธาเมื่อในอีกสองสามวันถัดมา พระองค์ทรงถูกสวมมงกุฎหนามและแทนที่จะโห่ร้องว่า "โฮซันนา" คนกลุ่มเดียวกันนี้กลับกำลังโห่ร้องว่า "กำจัดเขาไปให้พ้นๆ! ตรึงเขาที่กางเขนเลย!"

พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเช่นกัน และในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงประสงค์เช่นนั้น ฮาบากุก 3:4 กล่าวถึงความสว่างจ้าของพระองค์และฤทธิ์เดชที่ถูกซ่อนไว้ของพระองค์ ในเมืองนาซาเร็ธพวกศัตรูของพระองค์ได้พยายามที่จะจับพระองค์โยนลงเหว แต่ชั่วโมงของพระองค์ยังมาไม่ถึง ดังนั้นพวกเขาจึงจับพระองค์ไม่ได้ และ "แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพ้นไป" (ลูกา 4:30) พวกยิวที่โกรธแค้นเหล่านั้นจับพระองค์ไม่ได้ตอนที่พวกเขาอยากลงไม้ลงมือกับพระองค์อย่างรุนแรงในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยว่าชั่วโมงของพระองค์ยังมาไม่ถึง: "คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น" (ยอห์น 8:59) ใช่แล้วครับ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าและอิทธิพลของพระเจ้าได้ถูกสำแดงโดยพระเยซู, ฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

พวกกรีกบางคนปรารถนาที่จะเห็นพระเยซู

ข้อ 20: *"ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง"*

เราไม่รู้ว่าพวกกรีกเหล่านี้เป็นใคร แต่เรารู้ว่าพวกเขาไม่ใช่คนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้า เพราะว่าพวกเขาได้มาเพื่อ *"นมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้น"*-และแน่นอนว่าคนที่ไม่นับถือพระเจ้าคงไม่เชื่อในปัสกา และเขาคงไม่ถูกรับเข้าเทศกาลเลี้ยงนั้นเช่นกัน คนเหล่านี้เป็นพวกคนต่างชาติ พวกเขาไม่ใช่พวกยิวที่ได้*อาศัยอยู่* ท่ามกลางพวกกรีกและจากนั้นก็กลับมายังปาเลสไตน์ พวกเขาเป็นพวกกรีกที่เข้าจารีตยิวอย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขาได้หันมานับถือศาสนาของพวกยิวและคุ้นเคยกับการเข้าร่วมเทศกาลเลี้ยงต่างๆทางศาสนาในกรุงเยรูซาเล็ม มีพวกเข้าจารีตยิวที่เป็นคนกรีกจำนวนมากในสมัยนั้น ตามที่กล่าวไว้ในกิจการ 17:4: "บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส *รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้า*และสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่น้อย"

มนุษย์เกิดมาพร้อมกับสัญชาตญาณทางศาสนา พวกเขาอยากที่จะนมัสการอะไรสักอย่าง พวกเขาถูกหันให้นมัสการบางสิ่งหรือบางคนเป็นเรื่องปกติ ศาสนาของพวกยิวเป็นศาสนาที่แข็งแกร่งที่สุดในสมัยนั้น และที่ใดก็ตามที่มันถูกสอนและถูกเทศนา ก็จะมีพวกกรีก-รวมถึงพวกอื่นๆ-ที่ได้กลายมาเป็นพวกเข้าจารีตสู่ความเชื่อของยิว

พระเยซู "ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่" การปฏิเสธในระดับประชาชาตินี้จวนจะถูกแสดงให้เห็นต่อหน้าผู้คนโดยการที่พวกยิวเหล่านั้นมอบพระองค์ให้แก่พวกโรมเพื่อนำไปตรึงกางเขน ตามที่มีพยากรณ์ไว้ในลูกา 2:25-35 พระเยซูจะทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติหลังจากที่ชนชาติของพระองค์เองปฏิเสธพระองค์ "เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์" (กิจการ 15:14) มันจึงน่าประทับใจมากๆที่พวกกรีกเหล่านี้มา ณ เวลานี้ กล่าวได้ว่ามันเป็น *"ผลแรก"* อย่างหนึ่งก็ว่าได้ของการเก็บเกี่ยวที่จะมาถึง และชี้ไปยัง "แกะอื่น" เหล่านั้นซึ่งพระผู้เลี้ยงที่ดีจะต้องนำมา (ยอห์น 10:16) มันน่าสนใจด้วยว่าพวกคนต่างชาติอยู่ในกลุ่มพวกแรกที่แสดงความสนใจในพระเยซูตอนที่พระองค์ประสูติ (พวกนักปราชญ์เหล่านั้นเดินทางมาจากทิศตะวันออกเพื่อนมัสการพระองค์และถวายเครื่องบรรณาการ) ดังนั้นพวกกรีกเหล่านี้จึงมาหาพระองค์ก่อนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนไม่นาน

มันดูเหมือนว่ามีช่วงเว้นว่างในเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกไว้ในข้อ 12 ถึง 19 และเหตุการณ์ต่างๆในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ พวกกรีกเหล่านั้นไม่น่าจะมาแสวงหาพระเยซูในวันเดียวกับที่พระองค์ทรงลาอย่างผู้มีชัยชนะเข้ากรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาคงไม่กล่าวว่า "พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู" หากพวกเขาได้รอคอยพระองค์วันเดียวกันนั้น ด้วยว่าทุกคนเห็นพระองค์และรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหนในวันนั้น

ข้อ 21: *"พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า "ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู"*

พระคำข้อนี้ไม่บอกเราว่าทำไมพวกกรีกเหล่านี้ถึงมาหาฟีลิปแทนที่จะไปหาสาวกคนอื่นๆที่เหลือ และเราไม่ถูกบอกด้วยว่าพวกเขารู้ว่าฟีลิป*เป็น*สาวกคนหนึ่งได้อย่างไร เขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งทางเหนือของแคว้นกาลิลี-และถึงแม้ว่าเปโตร, อันดรูว์, ยากอบ, และยอห์นเป็นชาวแคว้นกาลิลีเช่นกัน ชื่อกรีกของฟีลิ

ปก็บอกเป็นนัยว่าเขามีเส้นสายกับพวกกรีก และนี่อาจเป็นเหตุผลที่พวกกรีกเหล่านั้นมาหา*เขา*แทนที่จะไปหาพวกสาวกคนอื่นๆที่เหลือ

ภาษาตรงนี้บอกเป็นนัยถึงความปรารถนาที่แท้จริงในใจของพวกกรีกเหล่านี้ในการเสาะหาเพื่อที่จะเห็นพระเยซู คำกรีกที่แปลเป็น "*ใคร่*" มีความหมายว่า "ขอ, วิงวอน, หรืออธิษฐาน" คนเหล่านี้ไม่ใช่พวกคนหน้าซื่อใจคด พวกเขาไม่ได้กำลังแสวงหาพระเยซูเพื่อจุดประสงค์ที่ผิด เหมือนอย่างพวกยิวส่วนใหญ่เหล่านั้น พวกเขาปรารถนาอย่างจริงใจที่จะรู้จักพระเมสสิยาห์, พระผู้ช่วยให้รอด

คำตรงนี้ที่แปลเป็น "ท่านเจ้าข้า" ในหลายแห่งส่วนใหญ่ในภาคพันธสัญญาใหม่ถูกแปลเป็น "พระองค์เจ้าข้า" เมื่อมัน*ถูกแปลเป็น* "ท่านเจ้าข้า" มันเป็นรูปแบบการเรียกซึ่งคนที่ด้อยกว่าใช้เรียกเวลาพูดกับคนที่เหนือกว่า ในมัทธิว 13:27 พวกคนรับใช้เหล่านั้นกล่าวแก่เจ้าของบ้านว่า "*นายเจ้าข้า* ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ?" ตอนพูดกับปีลาต พวกยิวเหล่านั้นกล่าวว่า "เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่วงไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่'" (มธ. 27:63) หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น ตอนพูดกับพระเยซู ก็เรียกพระองค์ว่า "*ท่านเจ้าคะ*" สามหนในระหว่างที่นางสนทนากับพระองค์ (ยอห์น 4:11, 15, 19) ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ พวกกรีกเหล่านี้ใช้คำนี้เป็นวิธีในการแสดงความเคารพของพวกเขาต่อฟีลิปเพราะว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเมสสิยาห์ผู้ที่พวกเขาอยากเห็น พวกเขาได้ยินมามากพอเกี่ยวกับความจริงจากพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมที่จะรู้ว่าพระผู้ไถ่องค์หนึ่งกำลังเสด็จมา และผมเชื่อว่าพวกเขาแสวงหาพระเยซูในฐานะเป็นพระองค์ผู้จะเสด็จมานั้น เป็นไปได้ว่าตอนที่พวกกรีกเหล่านั้นมามองหาพระเยซู พระองค์ทรงอยู่ในส่วนชั้นในของพระวิหาร ซึ่งไม่เปิดรับพวกคนต่างชาติ

ข้อ 22: "*ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู*"

เราได้พบกับอันดรูว์ครั้งแรกในบทที่ 1 ข้อ 35-42 ในฐานะเป็นหนึ่งในศิษย์สองคนนั้นของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่ติดตามพระเยซู, กลับไปบ้านกับพระองค์, และอยู่ที่นั่นในวันนั้น อันดรูว์ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เราทราบเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขาอีกครั้งในบันทึกเรื่องการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น เมื่อเขาพบเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มีขนมปังและปลานิดหน่อยซึ่งพระเยซูทรงใช้เลี้ยงฝูงชนมากมายเหล่านั้น (บทที่ 6:1-14) ไม่มีการกล่าวถึงอันดรูว์มากนักในพระคัมภีร์ แต่เขานำพี่ชายของเขาคือซีโมนเปโตรมาหาพระเยซู และเปโตรกลายเป็นหนึ่งในบุคคลที่ยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์, เสาหลักต้นหนึ่งในคริสตจักรยุคต้น ฟีลิปไม่รู้ว่าจะรับมือกับสถานการณ์นั้นที่เขากำลังเผชิญอยู่ด้วยวิธีใด แต่เขาไปหาอันดรูว์เพราะเขารู้ว่าถ้าอันดรูว์ไม่รู้คำตอบต่อปัญหาของเขาอย่างน้อยอันดรูว์ก็น่าจะรู้ว่าจะ*พบ*คำตอบได้ที่ไหน ดังนั้นเขาจึงไปหาอันดรูว์ และ "*อันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู*"

ข้อ 23: "*และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี*"

พระเยซูไม่ได้ต้อนรับพวกคนต่างชาติเหล่านั้นในวันนั้นเพราะว่า*ในเนื้อหนัง*พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกในฐานะกษัตริย์ของพวกยิว และมันจำเป็นที่พระองค์ต้องถูกตรึงกางเขนก่อนที่พวกคนต่างชาติจะถูกนำเข้ามาในคอกนั้นได้ โดยการไม่รับพวกกรีกเหล่านี้มาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาก็จะถูกสอนว่าความรอดไม่ได้มาโดยทางชีวิตอันสมบูรณ์แบบแสนวิเศษของพระองค์ หรือโดยทางพระราชกิจต่างๆอันแสน

วิเศษของพระองค์ แต่โดยความเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดที่ถูกตรึงกางเขน พวกเขาต้องมองมาที่พระองค์ในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้า "ซึ่งถูกฆ่าตั้งแต่แรกสร้างโลก" แทนที่ในฐานะพระเมสสิยาห์แห่งชนชาติอิสราเอล

โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์นี่เองที่พระองค์ได้ทรงรื้อทำลาย "กำแพงที่กั้นกลาง" นั้นลง และบัดนี้ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์, คริสตจักรพันธสัญญาใหม่:

"เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสุหนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มิได้เข้าสุหนัต จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน" (อฟ. 2:11-18)

"*ถึงเวลาแล้ว*" นี่เป็นกุญแจสู่ข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ตอนนี้ พระเยซูได้มาถึงชั่วโมงนั้นแล้วเมื่อพระองค์ ในฐานะ "เมล็ดข้าวสาลี" จะร่วงลงไปในพื้นดินและตาย และ*ผ่านทางความมรณาของพระองค์* พระองค์จะทรงเกิดผลออกมามากมาย ทั้งยิวและต่างชาติ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง พระองค์จึงทรงทราบว่าพวกยิวหลายคนเหล่านั้นคาดหวังให้พระองค์สถาปนาอาณาจักรหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศี มีความตื่นเต้นมากมายเพราะการเสด็จเข้านครบริสุทธิ์นั้นอย่างผู้มีชัยชนะของพระองค์ และประชาชนเหล่านั้นก็คาดหวังการช่วยให้รอดพ้นทันทีจากอำนาจของโรม พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาเข้าใจว่าชั่วโมงนั้นได้มาถึงแล้ว-ไม่ใช่ที่พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งหนึ่ง แต่ที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์เพื่อที่พระองค์จะทรงเกิด "ผลมาก" เมื่อพระองค์ตรัสว่า "*ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี*" พระองค์ก็กำลังตรัสถึงความมรณาของพระองค์ พระองค์กำลังจะ*รับสง่าราศี*แล้ว แต่พระองค์จะไม่ประทับบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงถูกทำให้มีสง่าราศีด้วยสง่าราศีที่พระองค์ทรงมีกับพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ทรงทำงานนั้นที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะกระทำเกือบสำเร็จแล้ว และอีกไม่นานพระองค์จะเสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดาในที่ๆพระองค์เคยอยู่ "ในเริ่มแรกนั้น"

"ชั่วโมง" ที่พระเยซูทรงหมายถึงนั้นได้ถูกกำหนดและถูกชี้ขาดก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมา และจนกว่าชั่วโมงที่ถูกกำหนดไว้นั้นมาถึง นรกทั้งสิ้นก็ไม่อาจหยุดยั้งพระองค์ไม่ให้ทำให้พระประสงค์ที่ถูกกำหนดไว้ของพระองค์สำเร็จได้ เมื่อชั่วโมงนั้น*มาถึง* พระองค์ก็ทรงถูกจับกุม, ถูกไต่สวน, ถูกปรับโทษ, และถูกตรึงกางเขน

ข้อ 24: "*เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก*"

ในพระคำข้อนี้ “แท้จริงแล้วสองรอบ” อีกชุดหนึ่งเน้นย้ำความสำคัญของความจริงที่พระเยซูประทานให้ตรงนี้ เป็นไปได้อย่างยิ่งที่พระองค์กำลังตรัสแก่มากกว่าแค่ฟีลิปกับอันดรูว์ และเราต้องจำให้ขึ้นใจอยู่เสมอว่าเมื่อพระเยซูทรงเทศนาและสั่งสอน พระองค์ไม่เคยเทศนาเกินความเข้าใจของคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ แน่นอนว่าเมื่อพระองค์ตรัสถึงเมล็ดข้าว-หรือเมล็ดข้าวสาลี-ที่ตกลงไปในดิน พระองค์ก็ทรงใช้ภาพประกอบหนึ่งซึ่งเข้าใจได้ง่ายโดยคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงสนทนาด้วย ทุกคนที่ได้ยินพระองค์วันนั้นรู้ว่าเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่งซึ่งถูกวางอยู่บนชั้นวางหรือถูกเก็บไว้ในไหจะไม่มีทาง*เกิดผล*เลย! เมล็ดพืชนั้นต้องถูกใส่ไว้ในดิน, มันต้องตาย, และเมื่อหัวใจของเมล็ดพืชนั้นงอกเงยขึ้นสู่ชีวิต มันก็จะเกิดเป็นรวงข้าวสาลีที่มีเมล็ดข้าว*มากมาย* เราต้องพอใจที่จะยอมให้เมล็ดนั้นร่วงลงไปในดินและตายหากเราคาดหวังที่จะก่อให้เกิดผลเก็บเกี่ยวของข้าวสาลี

ภาพเปรียบอันงดงามนี้ของเมล็ดและการเก็บเกี่ยวนำเสนอความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง: ***พระเยซู****ต้องสิ้นพระชนม์,* ความมรณาของพระองค์เป็นความจำเป็นของพระเจ้า ชีวิตของโลกขึ้นอยู่กับการสิ้นพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงเป็น *“เมล็ดข้าวสาลี”* นั้น, เมล็ดนั้นที่ต้องร่วงลงไปในดินและตาย ตราบใดที่พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ในกายแห่งเนื้อหนัง ถึงแม้ว่าไม่มีบาป, สมบูรณ์แบบ, บริสุทธิ์, ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย, พระองค์ก็ทรงดำรงอยู่แต่ผู้เดียว ความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, ความชอบธรรมของพระองค์, ความบริสุทธิ์ของพระองค์ไม่อาจช่วยมนุษย์ให้รอดได้; คุณลักษณะเหล่านั้นได้แต่แสดงให้มนุษย์เห็นว่าพวกเขาเป็นมลทินและชั่วช้าขนาดไหนและพวกเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งมากขนาดไหน การสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น, พระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์, เป็นหนทางเดียวที่ผลเก็บเกี่ยวที่เป็นดวงวิญญาณทั้งหลายจะถูกเก็บเกี่ยวได้ ถ้าพระเยซูผู้ทรงเป็น “เมล็ดข้าวสาลี” นั้นไม่ร่วงลงไปในดินและตาย ก็คงไม่มีผลให้เก็บเกี่ยวเลย แต่โดยทางการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” พระองค์จะทรงเกิดผลออกมามากมาย ชีวิตนิรันดร์สำหรับหมู่ชนจำนวนมากของโลกขึ้นอยู่กับความมรณาของพระองค์

“ถ้า...ไม่” (ภาษาอังกฤษมีความหมายว่า *“เว้นแต่”*) เป็นคำที่มีพลังมากๆตามที่ถูกใช้ในที่นี้ มันหมายความว่า *ไม่มีทางอื่นแล้ว*, มันต้องเป็นความมรณา-“**เว้นแต่**เมล็ดข้าวสาลีร่วงลงในดิน, **เว้นแต่**เมล็ดข้าวสาลีตาย, ก็ไม่อาจมีการเก็บเกี่ยวได้!” การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระเยซูเป็นหนทางเดียวที่ความรอดจะถูกซื้อได้สำหรับชายและหญิงทั้งหลายที่สมควรตกนรก พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “โมเสสได้ยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะ**ต้อง**ถูกยกขึ้นฉันนั้น” การ “ยกพระเยซู” ขึ้นนี้, การสิ้นพระชนม์ของพระองค์, เป็น**เหตุจำเป็น**ของพระเจ้า ในข้อ 32 ของบทนี้ พระองค์ตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา”

ข้อ 25: *“ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์”*

มีไม่กี่คำตรัสของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้บ่อยครั้งมากกว่าคำตรัสตรงนี้ เราพบมันในมัทธิว 10:39; 16:25; มาระโก 8:35; ลูกา 9:24; 17:33 และในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ตรงนี้-ทั้งหมดหกครั้งถ้อยคำเหล่านี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกบันทึกไว้ ความหมายตรงนี้ชัดเจน: ผู้ที่รักชีวิตของตน, ผู้ที่คิดถึงชีวิตในโลกนี้

มากกว่าที่เขาคิดถึงชีวิตที่จะมานั้น, จะ**สูญเสีย**สิ่งซึ่งเป็นส่วนที่ดีที่สุดของชีวิตของเขา-มนุษย์ภายใน, จิตวิญญาณที่จะไม่มีวันตาย

ในทางกลับกัน ผู้ที่ให้สิ่งสำคัญอันดับแรกมาเป็นอันดับแรก, ผู้ที่สนใจสิ่งต่างๆของชีวิตนี้น้อยมากแต่ให้อาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์มาเป็นอันดับแรก, จะพบสิ่งทั้งปวงถูกเพิ่มให้แก่เขา คนที่ตระหนักว่าชีวิตนี้เป็นเพียง "ห้องแต่งตัว", สถานที่แห่งหนึ่ง*เพื่อเตรียมพร้อม*ที่จะมีชีวิต, จะรักษาวิญญาณและจิตใจของตนซึ่งจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปไว้จนถึงสง่าราศีนิรันดร์ ผู้ที่มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง, เพื่อตักตวงผลกำไรและตอบสนองความปรารถนาต่างๆของเนื้อหนัง, จะสูญเสียจิตวิญญาณของตน-และเขาจะได้ประโยชน์อะไรถ้าเขาจะได้*ทั้งโลก*และสูญเสียจิตวิญญาณของเขาเองไป? (มธ. 16:26)

ในทางกลับกัน ถึงแม้ว่าคนๆหนึ่งอาจไม่เคยครอบครองทรัพย์สิ่งของของโลกนี้เลย ถ้าจิตวิญญาณของเขาได้รับความรอดโดยความเชื่อของเขาในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาก็*ได้ทุกสิ่งแล้ว!* ชีวิตนี้เปรียบได้กับหมอกควันที่ปรากฏอยู่ชั่วครู่และจากนั้นก็หายวับไป "เจ็ดสิบปี" ที่ถูกแบ่งให้แก่มนุษย์เป็นเพียงแค่ฝ่ามือเดียวจริงๆเมื่อเทียบกับยุคสมัยที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งนิรันดร์กาล

จงฟังถ้อยคำที่ปลอบประโลมใจของพระเยซู-ซึ่งถูกกล่าวแก่เหล่าสาวกของพระองค์ก่อน แต่ก็ประทานให้เพื่อเป็นคำสั่งสอนและเตือนสติเราเช่นกัน:

"เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม *ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือและร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ* จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ

"มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ

"เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ *แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน*

"เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว" (มธ. 6:25-34)

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณกำลังเก็บเวลาของคุณ, พรสวรรค์ต่างๆของคุณ, ความรักของคุณและแรงกายของคุณไว้สำหรับตัวคุณเอง คุณก็ไม่ได้กำลังเก็บไว้เลยสักนิด-คุณกำลังสูญเสีย*ทุกสิ่ง!* ขอพระเจ้าทรงโปรดให้วันนี้คุณตกหลุมรักกับพระเยซูและตั้งความปรารถนาต่างๆของคุณไว้กับสิ่งต่างๆที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ชีวิตนี้อย่างดี

ที่สุดก็สั้นมากและนิรันดร์กาลไม่มีวันสิ้นสุด ถ้าคุณต้อนรับพระเยซูและให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในชีวิตของคุณ คุณก็จะมีความสุขในสวรรค์และความชื่นบานแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ไปตลอดหลายยุคสมัยที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งนิรันดร์กาลของพระเจ้า!

ข้อ 26: *"ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น"*

ดูเหมือนว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวเพื่อประโยชน์และเป็นข้อมูลของพวกกรีกเหล่านั้นเป็นหลักที่อยากเห็นพระเยซู แต่มันถูกกล่าวเพื่อทุกคนที่ปรารถนาที่จะกลายเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระองค์เช่นกัน ผู้ใดที่ประสงค์จะปรนนิบัติพระคริสต์ต้องติดตามพระองค์ เดินตามรอยพระบาทของพระองค์และแบ่งปันชีวิตของพระองค์ ต้องไม่มีการมองหาความร่ำรวย บ้านเรือน ที่ดิน มงกฎ เกียรติยศ การติดตามพระเยซูคือการปฏิเสธตนเอง และความทะยานอยากฝ่ายโลก ในมัทธิว 16:24 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า *"ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา"* ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเรา ถ้าเราเป็นคนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อ เราก็จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน ลูกๆของพระเจ้าเป็น *"ทายาท*ของพระเจ้า และทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย" (รม. 8:17)

"และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย" ช่างเป็นพระสัญญาอันเปี่ยมสุข! ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วมีพระคริสต์อยู่ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9, 16) ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ เรานั่งกับพระคริสต์ในสวรรคสถาน (อฟ. 2:6) ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) ดังนั้น*ผู้เชื่อแท้ทุกคนจึงอยู่ในที่ๆพระองค์ทรงอยู่**ตอนนี้**ในฝ่ายวิญญาณ* และในเมืองสวรรค์ ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีแล้ว เราจะอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ และจะไม่ถูกแยกขาดจากพระองค์เลย ทันทีที่คนๆหนึ่งกลายเป็นผู้เชื่อ พระเยซูก็เข้ามาสถิตอยู่ในใจนั้นในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งแต่ชั่ววินาทีนั้นความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็ถูกใช้งานในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระองค์จะไม่ถูกแยกขาดจากคนของพระองค์เลย

"ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น" คริสเตียนได้รับพระสัญญาเรื่องเกียรติที่พระเจ้าประทานให้ พระเจ้าพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานให้แก่ผู้เชื่อแท้ทุกคน คือเกียรติยศและสง่าราศีแบบที่โลกนี้ไม่เคยเห็นมาก่อน เกียรติยศและสง่าราศีที่โลกนี้ไม่อาจชื่นชมได้ มนุษย์ธรรมดาแสวงหาเกียรติจากมนุษย์ แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วแสวงหาที่จะถวายเกียรติพระคริสต์ และดังนั้นเขาจึงจะ*ได้รับเกียรติ*ในวันประทานบำเหน็จอันยิ่งใหญ่นั้น

พระเยซูไม่เคยติดสินบนผู้ใดให้มาติดตามพระองค์ พระองค์ไม่เคยให้คำสัญญาที่ฟังแล้วหูผึ่งเกี่ยวกับสิ่งของฝ่ายโลกเพื่อชักนำผู้คนให้มาติดตามพระองค์ ในคราวนี้โดยเฉพาะพระองค์ทรงทราบว่าพวกสาวกกำลังคิดถึงอาณาจักรทางการเมืองฝ่ายโลก โดยคาดหวังอย่างยิ่งว่าจะได้รับตำแหน่งสำคัญๆในอาณาจักรนั้น ดังนั้นโดยใช้สติปัญญาและความกรุณา พระองค์จึงทรงยับยั้งความคาดหวังที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เหล่านั้นของ

พวกเขาเกี่ยวกับอาณาจักรฝ่ายโลกที่ทรงอำนาจในขณะนั้นและทรงชี้ให้พวกเขาเห็นว่าถ้าพวกเขาจะติดตามพระองค์ พวกเขาก็ต้องปรนนิบัติพระองค์และเดินกับพระองค์ มันจึงเป็นธรรมดาที่ว่าเนื่องจากชาวโลกเกลียดชัง**พระองค์** โลกจึงจะเกลียดชังสาวกเหล่านั้นเช่นกัน และเนื่องจากพระองค์ทรงทนทุกข์ พวกเขาก็ต้องทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระองค์ พระสัญญาที่พระองค์ทรงหยิบยื่นให้แก่พวกเขาคือ บำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนอย่างสัตย์ซื่อ-ถ้าพวกเขาติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ วันประทานบำเหน็จก็จะมาถึงเมื่อพระเจ้าพระบิดาจะทรงให้เกียรติคนเหล่านั้นเพราะว่าพวกเขาได้ถวายเกียรติพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

อย่างไรก็ตาม เกียรติที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ก็ใช้กับโลกหน้า ไม่ใช่ใช้กับชีวิตนี้ พระเจ้าทรงให้เราได้ชำเลืองดูโลกนั้นแล้ว-พระคัมภีร์เน้นว่าแค่การอยู่กับพระเยซูก็จะเป็นสวรรค์แล้ว และเราทราบอย่างแน่นอนว่ามีคฤหาสน์หลายแห่งที่นั่น (ยอห์น 14:2) พระวจนะของพระเจ้าบอกเรามากพอเกี่ยวกับสวรรค์เพื่อที่เราจะทราบว่ามันเป็นสถานที่อันเปี่ยมสง่าราศี-และการอยู่กับพระคริสต์ โดยได้รับเกียรติยศจากพระเจ้า ก็จะเป็นสง่าราศีอัน*โดดเด่น*แห่งเมืองสวรรค์นั้น!

จงฟังถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งเป็นการเปิดเผยที่ได้รับการดลใจ:

ในยอห์น 14:3 พระเยซูทรงสัญญาว่า “และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย”

ในยอห์น 17:24 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก”

ให้เราถามตัวเองว่า “ฉันรักชีวิตของฉัน-หรือฉันได้มอบถวายชีวิตของฉันอย่างสิ้นสุดใจแด่พระองค์ผู้ได้ทรงรักฉันและได้ประทานพระองค์เองเพื่อฉันแล้ว? ฉันเป็นคนเห็นแก่ตัวและสนใจแต่ตัวเองไหม? ฉันกำลังมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งต่างๆของโลกนี้ไหม? หรือว่าฉันกำลังสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์?” เราต้องตรวจสอบดูชีวิตของเราเองและตัดสินชี้ขาดว่าสิ่งที่เรากระทำนั้นถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า หรือเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง

พระเจ้าพระบิดาทรงตอบพระบุตรให้เป็นที่ได้ยิน

ข้อ 27: “*บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้*”

มีความลึกล้ำหลายระดับของความจริงฝ่ายวิญญาณตรงนี้และในข้อพระคำต่อๆไปที่มนุษย์จะไม่มีทางหยั่งถึงหรือเข้าใจอย่างถ่องแท้เลย สิ่งเหล่านี้ซึ่งลึกล้ำเกินไปสำหรับความคิดของมนุษย์ เพิ่มพูนความเชื่อของผมในพระวจนะของพระเจ้า เปโตรบอกเราว่าพระวจนะของพระเจ้า “ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่*พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา*” (2 ปต. 1:21) ใน 2 เปโตร 3:16 เราอ่านเกี่ยวกับ “บางข้อที่*เข้าใจยาก* ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และ

ไม่แน่นอนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้ตัวพินาศ" ถ้าเราสามารถเข้าใจทุกสิ่งในพระคัมภีร์ พระเจ้าของเราก็คงไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่า*เรา*เลย

พระเยซูเพิ่งตรัสไปว่า "ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์" พระองค์ตรัสไปแล้วว่า "ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย" จากนั้นอยู่ดีๆ ความทุกข์ระทมก็ทิ่มแทงพระองค์และพระองค์ทรงเป็นทุกข์พระทัย พระองค์ได้เห็นหรือรู้สึกสิ่งใดกัน, สิ่งใดได้เข้าสู่ความคิดและจิตใจของพระองค์, จนทำให้พระองค์ร้องออกมาว่า "*บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์*"? **ทำไม**พระองค์ถึงทรงเป็นทุกข์พระทัย? ความทุกข์ใจนี้ได้เข้าเกาะกุมพระองค์ในรูปแบบใด? มันเป็นภาพของกางเขนนั้นที่พระองค์จะต้องเผชิญหรือ? มันเป็นความทุกข์ทรมาน*ฝ่ายร่างกาย*ที่พระองค์จะต้องเผชิญหรือ? ผมแน่ใจว่าถึงแม้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง-ไร้บาปและบริสุทธิ์, ไม่ถูกแปดเปื้อนโดยอุบายหรือความชั่วช้า-ร่างกายแบบมนุษย์ของพระองค์ก็ไม่อยากเจอกับความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานที่รอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้า

อย่างไรก็ตาม ผมไม่คิดว่ามันคือความเจ็บปวดฝ่ายร่างกายซึ่งพระองค์ทรงทราบอย่างแน่นอนว่าจะมาสู่พระองค์ที่ได้ทำให้จิตใจของพระองค์เป็นทุกข์ ผมเชื่อว่ามันคือบาปของโลกที่ถูกวางบนพระองค์ที่กดทับบนจิตใจของพระองค์อย่างหนักเช่นนั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ไม่มีบาป ผู้ทรงแบกรับบาปอันหนักหนาของคนทั้งโลก ทรงร้องด้วยความปวดร้าวว่า "บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์!" นี่คือความทุกข์ทรมานเหนือคำบรรยายที่เป็นไปได้ในภาษาของมนุษย์ ความทุกข์ทรมานของจิตใจของพระผู้ช่วยให้รอดของโลก

ผมไม่เชื่อว่ามันเป็นไปได้ที่มนุษย์ธรรมดาจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระเยซูได้ทรงกลายเป็นอะไรจริงๆ และพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรจริงๆเพื่อที่เราจะได้รับความรอด พระองค์ไม่ได้*กลายเป็น*ผู้ถูกสาปแช่ง, พระองค์**ไม่ได้**ถูกสาปแช่ง: พระองค์ "***ทรงถูกทำให้เป็น****คำสาปแช่งเพื่อเรา*" (กท. 3:13) ผมรู้ว่าพระองค์ไม่ได้ทำบาปเลย ไม่มีบาปในพระองค์เลย กระนั้น*พระเจ้า "ทรงทำให้*พระองค์**เป็น**บาปเพื่อ*เรา*แล้ว" (2 คร. 5:21) เป็นไปได้อย่างไรที่จะอ่านพระคัมภีร์สองตอนนี้และยังปฏิเสธหลักคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องการเป็นตัวแทน, การยกให้เป็นของ, และการลบมลทิน? หนทาง**เดียว**ที่การลบมลทิน, การยกให้เป็นของ, การเป็นตัวแทน, และการไถ่จะสามารถถูกอธิบายได้ก็คือ เชื่อในหลักคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงถูกทำให้เป็นคำสาปแช่งเพื่อเรา, ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา **ไม่มี**บาปในพระเยซู-ไม่เลย ไม่ในความคิด, คำพูด, หรือการกระทำ; แต่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อ*เอาบาปของโลกไปเสีย* (ยอห์น 1:29) พระองค์ได้เสด็จมา-ไม่ใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อที่จะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก (มธ. 20:28) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่**เรา**จะได้มีชีวิต (ยอห์น 10:18)

*บาป*คือตัวการสำหรับ*ความทุกข์โศกทั้งปวง* ความทุกข์ใจ, ความเสียใจ, และความปวดร้าวใจมาสู่**เรา**เพราะบาปทั้งหลายของ*เราเอง* และเรารู้ว่าพระพิโรธของพระเจ้าควรตกมาสู่เรา*เพราะ*บาปทั้งหลายของเรา แต่พระเยซูไม่ได้ทรงทุกข์พระทัยเพราะบาปทั้งหลาย**ของพระองค์**-พระองค์ทรง**ไม่มี**บาปเลย พระองค์ทรงเป็นทุกข์พระทัยเพราะพระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะตกมาสู่มนุษย์เพราะบาปทั้งหลาย*ของมนุษย์* หลายครั้งเราเป็นทุกข์ใจและโศกเศร้าเสียใจเพราะเรารู้ว่าเราได้ทำให้พระเจ้าเสียพระทัย แต่*พระเยซู*ทรงกระทำสิ่ง

เหล่านั้นที่*พอพระทัยพระเจ้า*เสมอ **พระองค์**ทรงเป็นทุกข์พระทัยเพราะสิ่งเหล่านั้นที่**เรา**ได้กระทำซึ่งทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย มนุษย์เดินดินย่อมกลัวความตาย *ค่าจ้างของบาปคือความตาย* และบรรดาผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอดก็กลัวความตายเพราะพวกเขารู้ว่าการปรับโทษเป็นนิตย์รอคอยพวกเขาอยู่ แต่พระเยซูไม่ทรง*กลัว*ความตาย ไม่มีการพิพากษาปรับโทษรอคอยพระองค์เพราะว่า*ไม่มีบาป*ในพระองค์เลย กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์พระทัยเพราะพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแบกรับความกลัว*ของเรา* พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อ*เอาความกลัวไป* และเพื่อทำลายผู้นั้นที่เคยมีอำนาจแห่งความตาย ซึ่งโดยอำนาจนั้นมันได้ทำให้มนุษย์กลัว (ฮบ. 2:9, 14, 15) ด้วยรอยเฆี่ยนของพระองค์เราจึงได้รับการรักษาให้หาย เพราะจิตใจที่เป็นทุกข์ของพระองค์และชีวิตที่ถูกสละวางของพระองค์ เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า เราจึงมีชีวิตนิรันดร์ และเรามี “ความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

เรายอมรับ*โดยความเชื่อ*ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์กับพระบิดาในสวรรค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่พระองค์ทรงรับร่างกายแห่งเนื้อหนัง คือร่างกายแบบมนุษย์เหมือนกับของคุณและของผม แต่ไม่มีบาป จากมุมมองแห่งความต้องการ*ฝ่ายร่างกาย*-ความหิว, ความกระหาย, ความเหนื่อยล้า, ความโศกเศร้า-พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็น “เหมือนอย่างพวกพี่น้องของพระองค์” ในทุกรายละเอียด (ฮบ. 2:17)

ใครบางคนอาจถามว่า “แล้วพระเยซูจะเป็นทุกข์พระทัยได้อย่างไรถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง? เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์เดชทั้งสิ้น ทำไมพระองค์ถึงตรัสว่า ‘จิตใจของเราเป็นทุกข์’? พระลักษณะแบบพระเจ้าของพระเจ้าถูกแบ่งแยกจากพระลักษณะแบบมนุษย์ของพระองค์ไหม?” ไม่ใช่ครับ มันไม่ได้ถูกแบ่งแยกออก แต่มันได้ระงับตัวมันเองไว้ มันถูกกักไว้ขณะที่พระลักษณะ*แบบมนุษย์*นั้นกำลังทนทุกข์อยู่ พระเจ้าทรงทราบในเริ่มแรกนั้นว่าพระองค์จะกระทำอะไร และพระองค์ทรงทราบผลลัพธ์ต่างๆของการกระทำของพระองค์ พระเยซูจะต้องทนทุกข์พระพิโรธของพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเกลียดชังบาป และจะต้องถูก “ทำให้เป็นบาปเพื่อเรา” ซึ่งความเป็นไปได้ของเรื่องนี้ทำให้พระองค์เป็นทุกข์พระทัย พระลักษณะ*แบบมนุษย์*ของพระองค์ได้ทนทุกข์ทุกความเจ็บปวด, ทุกความปวดร้าวใจ, ทุกความเสียใจ, และทุกความผิดหวังที่ใครๆก็เคยได้ทนทุกข์หรือจะเคยทนทุกข์-ไม่ว่าในโลกนี้หรือในนรก! ในพระกายนั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์ พระองค์ทรงรับโทษแทนคนบาป และเพื่อที่จะทำแบบนั้นพระองค์ได้ทรงทนทุกข์ความทุกข์ระทมทุกอย่างที่คนบาปผู้น่าสงสารจะเคยทนทุกข์, ในชีวิตนี้หรือในนรกนิรันดร์ ใช่แล้วครับ พระองค์ได้ทรงรับโทษแทนเราแล้ว**อย่างเต็มจำนวน** ไม่ใช่แค่บางส่วน บาปของคนทั้งโลกได้ถูกวางบนพระองค์โดยการยกให้เป็นของแล้ว ไม่แปลกเลยที่พระองค์ทรงเป็นทุกข์พระทัยและอัศจรรย์พระทัย! ไม่แปลกเลยที่คำอธิษฐานของพระองค์ในสวนเกทเสมนีได้ทำให้เกิดเหงื่อซึ่งเจือด้วยพระโลหิต!

“พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะเมื่อเราอธิษฐาน” พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกยิ่งและหนักพระทัยนัก จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี่เถิด” (มาระโก 14:32-34)

“เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่” (ลูกา 22:44)

สิ่งใดที่ได้ทำให้พระเยซู “ประหลาดพระทัยยิ่งนัก” ในสวนนั้น? สิ่งใดได้ทำให้พระองค์ “หนักพระทัยยิ่งนัก...เป็นทุกข์แทบจะตาย”? ผมเชื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงเห็นในเกทเสมนี พระองค์ก็ทรงเห็น (ในระดับหนึ่ง) ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ ผมเชื่อว่าสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นในระดับหนึ่งตรงนี้ พระองค์ทรงประสบอย่างเต็มที่ในสวนเกทเสมนี ดังที่ถูกบรรยายในเพลงสดุดี 22 เกรงว่าคุณจะลืมอ่านข้อพระคำตอนนี้ในพระคัมภีร์ของคุณ ผมขอยกมันมาตรงนี้และขอร้องให้คุณศึกษามันอย่างตั้งใจ ด้วยใจอธิษฐาน คุณจะสังเกตเห็นว่ามันเป็นเพลงสดุดีเชิงคำพยากรณ์ โดยชี้ไปที่พระเยซู และมันขึ้นต้นด้วยถ้อยคำที่พระองค์ตรัสจากกางเขนนั้น:

“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ยังร่ำทูลต่อไปไม่หยุด ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ โอ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เขาร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขาจึงมิได้รับความอับอาย

“ข้าพระองค์เป็นดุจตัวหนอน มิใช่คน คนก็ด่า ประชาชนก็ดูหมิ่น บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขาบุ้ยริมฝีปากและสั่นศีรษะกล่าวว่า “เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา” ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่ ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา

“ขออย่าทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มีผู้ใดช่วยได้เลย เหล่าวัวผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาชานล้อมข้าพระองค์ไว้ มันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ดั่งสิงโตขณะกัดฉีกและคำรามร้อง ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์ กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในผงคลีมัจจุราช พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์

“ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาจ้องมองและยิ้มเยาะข้าพระองค์ เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย โอ ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอทรงเร่งรีบมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขาของม้ายูนิคอนเหล่านั้นด้วย

“ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์ เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียนต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรงซ่อนพระพักตร์จากเขา เมื่อเขาร้องทูล พระองค์ทรงสดับ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ คนเสงี่ยมเจียมตัวจะได้กินอิ่ม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่เป็นนิตย์ ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ เออ คนร่ำรวยทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่ผงคลีทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระองค์ คือบรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น จะมีเชื้อสายๆหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงนับว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะมาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น” (เพลงสดุดี 22)

ในเกทเสมนี พระเยซูทรงถูกล้อมโดยเหล่าภูตผีปีศาจที่น่าเกลียดน่ากลัว-“เหล่าวัวผู้”, เหล่าวัวผู้ปีศาจที่อ้าปากเข้าใส่พระองค์ด้วยปากของพวกมันดุจเหล่าสิงโตที่ตะกละ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพญามารได้เรียกพวกปีศาจทั้งหมดในนรกมารวมตัวกัน และพวกมันรุมกดดันพระผู้ช่วยให้รอดในสวนเกทเสมนีนั้นจนถึงขนาดที่จิตใจของพระองค์ “เป็นทุกข์ยิ่งนักแทบจะตาย” จะว่าไปแล้ว นี่คือสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นในบทที่เราศึกษากันอยู่เมื่อพระองค์ทรงร้องออกมาว่า “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์!” ในเกทเสมนี นรกได้ทุ่มกำลังเต็มที่ครั้งสุดท้ายเพื่อยับยั้งเชื้อสายของหญิงนั้น พระองค์ผู้จะทรงทำให้หัวของซาตานฟกช้ำ ไม่แปลกเลยที่พระองค์ทรงร้องว่า “จิตใจของเราเป็นทุกข์!” ไม่แปลกเลยที่พระองค์ “อัศจรรย์ใจยิ่งนัก” ไม่แปลกเลยที่พระองค์ทรงปวดร้าวเหลือเกินจนเหงื่อของพระองค์กลายเป็นเหมือนหยดเลือด พระองค์ทรงเผชิญความปวดร้าวเช่นนั้นเพื่อคุณ, เพื่อผม-และทั้งหมดที่ใครก็ตามต้องกระทำเพื่อที่จะตกนรกหมกไหม้ตลอดกาลก็คือ ปฏิเสธพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า การปฏิเสธพระองค์คือบาปที่มากพอที่จะทำให้ดวงวิญญาณหนึ่งต้องรับโทษในนรกขุมลึกที่สุด หากคุณยังไม่ได้ต้อนรับพระองค์ ท่านผู้อ่านที่รัก จงต้อนรับพระองค์**เดี๋ยวนี้**และยอมให้พระองค์ช่วยคุณให้รอดเถิด

ความปวดร้าวฝ่ายร่างกายที่พระเยซูทรงยอมทนไม่ใช่ความเจ็บปวดที่ทรมานมากที่สุดของพระองค์ ความปวดร้าวของจิตใจและวิญญาณมีน้ำหนักมากกว่าส่วนที่เป็นฝ่ายร่างกายแห่งความมรณาของพระองค์ เปาโลบอกเราว่า “ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับเพราะพระองค์นั้นได้ยำเกรง ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบ

พร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค" (ฮบ. 5:7-10)

ความคิดที่มีขีดจำกัดของเราไม่สามารถรับรู้ว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังบาปมากขนาดไหนและบาปเป็นสิ่งที่เลวร้ายมากขนาดไหน! บาปได้ทำให้พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าต้องทุกข์พระทัย, เสียพระทัยยิ่งนัก, ประหลาดพระทัย, เหงื่อไหลเป็นหยดเลือด, และบาปได้ทำให้พระองค์ร้องออกมาว่า "จิตใจของเราเป็นทุกข์!" ใช่แล้วครับ บาปน่าเกลียดน่ากลัวเกินความเข้าใจของเรา

ในปฐมกาล 1:1 เราอ่านว่า "ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก" ในฮีบรู 1:2 เราอ่านว่าสรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเยซู พระเจ้าตรัสพระวาทะและแผ่นดินโลกจึงได้ถูกสร้างขึ้น พระองค์ตรัสว่า "จงให้มีความสว่าง" และก็มีความสว่าง พระองค์ตรัสว่า "จงให้มีพื้นอากาศ" และก็มีพื้นอากาศ แต่เมื่อมนุษยชาติต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง แม้แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระองค์, การทรงทราบทุกสิ่งของพระองค์, และการทรงอยู่ทุกหนทุกแห่งของพระองค์, ก็ไม่อาจตรัสได้ว่า "จงให้มี*พระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง*"-และพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งก็ปรากฏกาย! ท่านที่รัก พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงชอบธรรม และเพราะความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์ พระองค์จึงไม่อาจง*ดโทษ*คนชั่วได้ (นาฮูม 1:3) และเนื่องจากพระเจ้าไม่สามารถง*ดโทษ*คนชั่วได้ มันจึงเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระองค์ต้องจัดหาตัวแทนผู้หนึ่งที่สามารถตอบสนองความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์ได้อย่างครบถ้วน เพื่อที่พระองค์จะทรงเป็นผู้ชอบธรรมและยังทำให้คนชั่วเป็นคนชอบธรรมได้ (ช่วยคนชั่วให้รอด):

"แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสดาพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้**ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย** เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวดก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ *เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อนอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ*" (รม. 3:21-28)

พระเยซูตรัสถึง*จิตใจของพระองค์*แค่สามครั้งในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ในมัทธิว 26:38 พระองค์ตรัสแก่เปโตร ยากอบและยอห์นว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด" ในบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกันนี้ พระองค์ตรัสว่า "ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี่เถิด" จากนั้นในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้พระองค์ตรัสว่า "บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์"

"และเราจะพูดว่าอะไร?" ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงและมนุษย์แท้จริงนั้นถูกสอนในพระคัมภีร์อย่างชัดเจน ดังที่เห็นได้อย่างชัดเจนเมื่อเราเปรียบเทียบภาษาที่ถูกใช้ในบทที่ 5 และบทที่ 17 กับภาษาที่ถูกใช้ตรงนี้ในพระคำข้อนี้ ในบทที่ 5 และ 17 พระเยซูตรัสในฐานะพระเจ้า แต่ตรงนี้พระองค์ตรัสในฐานะ*มนุษย์* ธรรมชาติมนุษย์รักเวลาที่ถูกรัก เราผูกมิตรกับคนเหล่านั้นที่เป็นมิตรต่อ*เรา* แต่พระเยซูกำลังจะสิ้นพระชนม์เพื่อคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์ และส่วนที่เป็นมนุษย์ของพระองค์ร้องออกมาว่า "เราจะพูดว่าอะไร?" ในฐานะ**พระเจ้า** พระองค์*ทรงทราบ*ว่าพระองค์จะตรัสอะไร, พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทำอะไร-พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าในความรู้ และพระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น แต่*ในฐานะมนุษย์*พระองค์ได้มาถึงขีดสุดแห่ความปวดร้าวและความงงงวยที่ทำให้พระองค์ถามคำถามนี้ พระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์ได้ตอบ และดังนั้นพระเยซูจึงทรงพบการช่วยให้รอดพ้นในการอธิษฐาน

"ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้" ในฐานะมนุษย์ พระเยซูทรงขยาดจากความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดฝ่ายร่างกาย หากนี่ไม่เป็นความจริง พระองค์ก็คงไม่เป็น**มนุษย์**อย่างแท้จริง หากพระองค์ไม่ทรงกลัวความเจ็บปวด พระองค์ก็คงไม่ได้ถูกทำให้เป็น "เหมือนอย่างพวกพี่น้องของพระองค์" ในทุกประการ คำอธิษฐานของพระองค์ในที่นี้เกือบเหมือนกับคำอธิษฐานของพระองค์ในเกทเสมนี-"พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด" (ลูกา 22:42) พระเยซูทรงอธิษฐานขอให้ได้รับการช่วยให้พ้นจากความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน ซึ่งแสดงให้เราเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องผิดอย่างแน่นอนที่*ผู้เชื่อทั้งหลาย*จะอธิษฐานขอการช่วยให้พ้นจากความเจ็บป่วย, ความเจ็บปวด, และความเสียใจ อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าในทุกสิ่งเราต้องยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า และในการอธิษฐานขอการช่วยให้พ้นจากการบีบบังคับของความเจ็บป่วย-ในคำอธิษฐาน**ทั้งหมด**ของเรา สำหรับเรื่องนั้น-เราต้องอธิษฐานเหมือนอย่างที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงอธิษฐาน: "อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด"

คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ทรงถามว่า *"ข้าพระองค์จะ**เลือก**สิ่งใด?"* แม้แต่*ในฐานะมนุษย์* พระองค์ก็ทรงทราบอย่างแน่ชัดว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะทำอะไร และทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสและทรงกระทำก็ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วในสภานิรันดร์ของตรีเอกานุภาพก่อนโลกถูกสร้างขึ้นมาเสียอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีกในการรับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงบอกผู้คนเหล่านั้นว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำสิ่งใดโดยไม่พึ่งพาพระบิดาเลย พระองค์ตรัสว่า "เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" (อันที่จริงแล้ว ในข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูตรัสถึง "พระบิดา**ของเรา**" หรือ "พระบิดา**นั้น**" มากกว่าหนึ่งร้อยครั้ง)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในส่วนนี้ของข้อพระคำนี้พระเยซูตรัสว่า "ไม่ใช่เลย เราจะไม่อธิษฐานต่อพระบิดาเพื่อช่วยเราให้รอดจากชั่วโมงนี้เพราะว่าเราได้รับกายหนึ่งและได้เข้า*มาใน*โลก*เพื่อ*ชั่วโมงนี้แหละ! เราได้มาเพื่อสละวางชีวิตของเราเพื่อรับบาปของคนทั้งโลก เรารู้ว่าเราได้มาเพื่อทนทุกข์และตาย บัดนี้เราเผชิญหน้ากับชั่วโมงนั้นแห่งความทุกข์และจิตใจของเราบัดนี้ก็ปวดร้าว แต่เราจะดื่มถ้วยรสขมนั้น เราจะไม่อธิษฐานขอให้พระบิดาของเราช่วยเราให้พ้นจากชั่วโมงนี้"

ข้อ 28: *"ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ" แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า "เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก"*

เมื่อพระเยซูทรงร้องออกมาว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ" พระองค์ก็ทรงลืมความทุกข์ที่พระองค์ทรงเผชิญในเนื้อหนัง ความปรารถนาหนึ่งเดียวนั้นเกี่ยวกับภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกคือ ถวายเกียรติพระบิดาเป็นอันดับแรก และอันดับสองคือ สละวางชีวิตของพระองค์เพื่อโดยความมรณาของพระองค์**เรา**จะได้มีชีวิต ผู้เชื่อทั้งหลายควรปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์ในทุกสิ่งที่เรากระทำโดยทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า คำอธิษฐานของเราควรจะเป็น "พระบิดาเจ้าข้า ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติในข้าพระองค์ในทุกสิ่งที่ข้าพระองค์กระทำหรือพูด และในทุกสิ่งที่ข้าพระองค์เป็น" มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ในบั้นปลาย*ทุกสิ่ง*จะถวายเกียรติพระองค์ สรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า จากคุกที่กรุงโรมเปาโลเขียนถึงชาวเมืองฟีลิปปีเหล่านั้นว่า "เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นเช่นเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ *แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย"* (ฟป. 1:20)

"แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า "เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก" สามครั้งในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู พระเจ้าตรัสจากสวรรค์เป็นเสียงที่ได้ยิน ในมัทธิว 3:17 ตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา เสียงของพระเจ้าจากสวรรค์กล่าวว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก" บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น เมื่อโมเสสและเอลียาห์มาพบพระเยซูและสนทนากับพระองค์ เมฆสว่างจ้าก้อนหนึ่งมาปกคลุมพวกเขาและพระเจ้าตรัสจากเมฆนั้น: "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด" (มธ. 17:5) และในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้พระองค์ตรัสจากสวรรค์อีกครั้ง โดยยอมรับพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์

"เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก" กล่าวถึงการรับสภาพมนุษย์, การอัศจรรย์ต่างๆ, ถ้อยคำต่างๆและพระราชกิจต่างๆของพระเยซู พระองค์ทรงถวายเกียรติพระเจ้าพระบิดาแล้ว-แต่ในการถูกตรึงกางเขน, การฟื้นคืนพระชนม์, และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติ*มากขึ้นไปอีก* และเมื่อพระเยซูทรงจับซาตานทิ้งในเหวไม่มีก้นนั้นและขังมันไว้ที่นั่นนานหนึ่งพันปี (วว. 20:1-3) พระบิดาก็จะทรงได้รับเกียรติมากยิ่งขึ้นไปอีก ผมไม่รู้สึกว่ามันเป็นการแยกแยะพระวจนะของพระเจ้าอย่างผิดๆที่จะกล่าวว่าพระเจ้าไม่เพียงตรัสถึงการรับสภาพมนุษย์และพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลกเท่านั้น แต่ยังตรัสถึงพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ด้วย โดยเริ่มต้นที่การเนรมิตสร้างและสืบต่อเรื่อยมาจนถึงตอนที่พระองค์ตรัสแก่พระเยซูดังที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนถูกเนรมิตสร้างขึ้นโดยพระเยซูและเพื่อพระเยซู (ยอห์น 1:3; ฮบ. 1:2) พระเจ้าทรงให้เกียรติพระนามของพระองค์ในน้ำท่วมโลก, ผ่านมาทางเหล่าอัครปีตา, พวกผู้วินิจฉัย, และกษัตริย์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติอีกครั้งในการสิ้นสุดของยุคสมัยนี้ เมื่อพระเยซูเสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์

ข้อ 29: *"ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า "ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์"*

ฝูงชนเหล่านั้นไม่เห็นพ้องตรงกันว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่ บางคนในพวกเขาซึ่งน่าจะจำเหตุการณ์ที่เกิดที่ภูเขาซีนายได้ กล่าวว่า "*นั่นฟ้าร้อง!*" คนอื่นๆก็กล่าวว่า "*ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์!*" แต่พวกเขาเห็นพ้องตรงกันอยู่สิ่งหนึ่ง: *เสียงที่พวกเขาได้ยินนั้น ไม่ว่าจะเป็นเสียงฟ้าร้องหรือเสียงของทูตสวรรค์ ไม่ได้เป็นเสียงของผู้ใดในฝูงชนนั้นแน่* บางสิ่งที่พิเศษเหนือธรรมดาได้เกิดขึ้นแล้ว!

ข้อ 30: *"พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา"*

พระเยซูไม่เพียงได้*สั่งสอน*พวกยิวเท่านั้น พระองค์ยังได้กระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์มากมายในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ด้วยเพื่อทำให้พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา, พระบุตรของพระเจ้า, "ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นที่จะมา"; แต่ทั้งๆที่พระองค์ตรัสและกระทำสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด พวกเขาก็ยังปฏิเสธพระองค์-และเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็เป็นเพียงคำประกาศต่อหน้าสาธารณชนอีกครั้งหนึ่งว่าสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำและกำลังกระทำอยู่นั้นถูกสั่งโดยพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าไม่ได้ตรัสเป็นเสียงที่ได้ยินเพื่อให้ความมั่นใจพระเยซูถึงสิ่งที่พระองค์, ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า, ทรงทราบอยู่แล้ว พระองค์ตรัสในฐานะพยานผู้หนึ่งแก่*ประชาชน*เหล่านั้น โดยทรงเป็นพยานรับรองว่าพระองค์ทรงอยู่กับพระเยซู-ใช่แล้วครับ, ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง

ข้อ 31: *"บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย"*

ชั่วโมงนั้นได้มาถึงแล้วเมื่อคำพิพากษาเพื่อตัดสินลงโทษจะต้องตกอยู่บนระบบของสิ่งต่างๆที่ได้ครอบครองอยู่ในโลกมาตั้งแต่การเนรมิตสร้าง, คำตัดสินลงโทษซึ่งถูกกล่าวโดยและผ่านทางความมรณาของพระเยซูบนกางเขนนั้น สิ่งที่อาดัมคนแรกได้สูญเสียไปเพราะความไม่เชื่อฟังในสวนเอเดน อาดัมคนหลัง-พระเยซูคริสต์เจ้า-ทรงเรียกคืนกลับมาแล้วโดยทางพระโลหิตของพระองค์ที่ไหลออกบนกลโกธา มันเป็นความจริงที่ว่าสิ่งทรงสร้างทั้งหมดคร่ำครวญและผจญความเจ็บปวดจนถึงชั่วขณะปัจจุบันนี้ แต่โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูสิ่งทรงสร้างทั้งหมดจะถูกช่วยให้พ้น:

"ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย เรารู้อยู่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้" (รม. 8:21-23) จะมีแผ่นดินโลกใหม่, และคำสาปแช่งนั้นจะถูกถอน

ในคำตรัสที่พระเยซูตรัสในพระคำข้อนี้ พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่าพระองค์จะเข้าปล้น "เหล่าผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจ", เอาชนะเหล่าผู้ปกครองแห่งความมืดและความชั่ว, และทำลายระบบที่ไร้พระเจ้าของสิ่งต่างๆซึ่งได้มีอยู่ดาษดื่นบนแผ่นดินโลกมาตั้งแต่อาดัมได้ทำบาปในสวนเอเดน ตลอดหลายร้อยปีพระเจ้าทรงเมินสิ่งเหล่านี้และทรงอดทนต่อพวกมัน; แต่ชั่วโมงนั้นได้มาถึงแล้วเมื่อพวกมันจะไม่ถูกทนอีกต่อไปโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูจะทรงนำคำตัดสินลงโทษมาสู่ระบบทั้งหลายของโลก โอ้ ใช่แล้ว

ครับ พวกมันกำลังทำงานอยู่เหมือนเดิม *ซาตาน*กำลังปฏิบัติงานอยู่เหมือนเดิม *แต่พวกมันก็พ่ายแพ้แล้ว* ซาตานคือคู่อริที่พ่ายแพ้แล้ว และในเวลาที่ครบกำหนด พระเยซูจะทรงจัดการเองเพื่อให้แน่ใจว่ามันถูกทิ้งลงในเหวนั้นและถูกล่ามโซ่ไว้ที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งพันปี ในการครบกำหนดบริบูรณ์ของสรรพสิ่งทั้งปวง ซาตานจะถูก "โยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์" (วว. 20:10)

เราต้องพิจารณาสภาวะอันเลวร้ายของโลกในตอนที่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในมัน ยกเว้นปาเลสไตน์ทั่วทั้งโลกในขณะนั้นอยู่โดยปราศจากพระเจ้า-โลกแห่งการนับถือรูปเคารพ, กราบไหว้ภูติผีปีศาจต่างๆในการกบฏต่อพระเจ้าแบบเปิดเผย (หากคุณสงสัยเรื่องนี้ อ่านบทแรกของหนังสือโรมและ 1 โครินธ์ 10:20) ตอนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ความมรณาของพระองค์ได้กล่าวคำตัดสินลงโทษแก่สิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้น

"*การพิพากษา*" ในที่นี้เกี่ยวเนื่องกับบาปซึ่งได้ท่วมท้นโลกในสมัยที่พระเยซูได้เสด็จมาเป็นทารกน้อยในรางหญ้า บาปได้ครอบครอง แต่การครอบครองอันต่อเนื่องและ*ไม่ถูกรบกวน*แห่งความชั่วร้ายและการนับถือรูปเคารพจะถูกทำให้ยุติลงโดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู มันยังไม่ถูกขจัดจนสิ้นซาก แต่*มันจะถูกขจัด*เมื่อพระเยซูเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง

พญามารควบคุมมวลชนเหล่านั้นของมนุษยชาติตั้งแต่สมัยเอเดนจนถึงกลโกธา มันได้จับมนุษย์เป็นเชลยและบงการใจและความคิดของพวกเขา โดยนำพวกเขาให้กราบไหว้สิ่งทรงสร้างมากกว่าพระผู้สร้าง พระเจ้าทรงปล่อยพวกเขาเสียแล้ว-จิตใจ, วิญญาณ, และร่างกาย แต่พระเยซูได้เสด็จมา และโดยทางการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ หลายหมื่นคนก็ได้รับการช่วยให้พ้นจากการตกเป็นทาสของซาตาน: "แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน...เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้นที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย" (ฮบ. 2:9, 14, 15)

"*เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย*" ผู้ครองโลกนี้หาใช่ใครอื่นไม่นอกจากพญามารเอง ในเอเฟซัส 2:2 เปาโลเรียกมันว่า "เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ" และใน 2 โครินธ์ 4:4 เขาเรียกมันว่าเป็น "พระของยุคนี้" จะว่าไปแล้ว ทั้งโลกตกอยู่ใต้อำนาจครอบครองของซาตานจนกระทั่งพระเยซูได้เสด็จมา-และจากนั้นพญามารก็เจอคู่ปรับของมันแล้ว! มันไม่สามารถนำพระเยซูให้ทำบาปได้ ถึงแม้ว่ามันลองการทดลองทุกช่องทางแล้วก็ตาม (มธ. 4:1-11) เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น อำนาจของซาตานก็ถูกทำลายและการนับถือพระอื่นและการกราบไหว้รูปเคารพก็ไม่ควบคุมชาวโลกทั้งหมดอีกต่อไป บนกางเขนนั้นพระเยซูทรงทำลายระบบของซาตาน "พระองค์ทรงปลดเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักรและเจ้าผู้มีอำนาจเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น" (คส. 2:15)

แน่นอนว่าในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงหมายถึงชัยชนะที่พระองค์ทรงมีบนกางเขนนั้น พระองค์ไม่ได้หมายความว่าซาตานจะถูกกีดกันออกไปจากโลกอย่างสิ้นเชิงในชั่วโมงนั้น แต่มัน*คือ*ชั่วโมงนั้นเอง ที่มันถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิตแล้ว มันยังอยู่ในโลกนี้เหมือนเดิม แต่มันถูกปลดอำนาจของมันไปเยอะแล้ว การศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอย่างตั้งใจจะเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าซาตานเคยมีอำนาจครอบครองใหญ่โตเหนือดวงวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์ก่อนพระเยซูได้เสด็จมา เคยมี "พวกผีคนทรง", พวกพ่อมด, พวกแม่มด ในสมัยพันธสัญญาเดิมพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนหลายคนและจากนั้นก็ทรงจากไป พระองค์ไม่ได้อยู่ต่อบนแผ่นดินโลกเหมือนที่พระองค์ทรงอยู่ต่อในวันนี้ โดยสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกตอนนี้ โดยยับยั้งซาตานอยู่ และจะทรง*อยู่ต่อไป*ในโลกจนถึงการรับขึ้นไปนั้น เมื่อเหล่าวิสุทธิชนถูกพาออกไปจากโลก พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงถูกพาออกไปพร้อมกับพวกเขาดังที่มีพรรณนาไว้ใน 2 เธสะโลนิกา 2:7: "เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี๋ยวนี้นั้นจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย" หลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกพาออกไปจากโลกแล้ว (เมื่อคริสตจักรถูกรับขึ้นไปแล้ว) คนแห่งการบาปนั้นจะถูกเปิดเผยและความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นจะถูกนำเข้ามา

พระเยซูที่เป็นบุคคลจริงๆได้ประจันหน้ากับพญามารที่เป็นบุคคลจริงๆบนภูเขาแห่งการทดลองนั้น-และผมเชื่ออย่างสิ้นสุดใจของผมว่าพระองค์ได้ทรงเผชิญหน้ากับพญามารที่เป็นบุคคลจริงๆและเหล่าผีปีศาจทั้งหมดแห่งนรกในสวนเกทเสมนี รวมถึงบนกลโกธาด้วย แต่จงสรรเสริญพระเจ้า พระองค์ทรงมีชัยชนะแล้ว! พระเยซูทรงเอาชนะโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้ว พระองค์ทรงปลดเปลื้องสิทธิอำนาจและอำนาจออกจากตัวของพญามารไปเยอะแล้วและทรงโยนมันออกจากอำนาจครอบครองของมันไปเยอะแล้ว-และเมื่อถึงคราวที่เมืองสวรรค์มาถึง ซาตานจะถูกทรมานในบึงไฟนั้นไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

เพราะชัยชนะที่พระเยซูได้ทรงได้มาเพื่อเราแล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายจึงเป็นมากกว่าผู้พิชิตโดยทาง**พระองค์**: "ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้" (1 คร. 10:13)

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าสิ่งที่พระองค์ทรงรู้ว่าจะเกิดขึ้นหลังจากการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงรู้ว่าหลายพันคนจะรับความรอดเมื่อเปโตรเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น, อีกหลายพันคนจะเชื่อและรับความรอดวันแล้ววันเล่า พระองค์ทรงทราบว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จเข้ามาในใจหลายดวง และมนุษย์ที่เคยถูกควบคุมโดยพญามารจะฟังข่าวประเสริฐ, รับข่าวสารของมัน, และตัดขาดจากซาตาน ดังนั้นพญามารจึงจะถูกขับไล่ออกไปจากใจของคนๆนั้น สิ่งที่ได้เกิดขึ้นในใจแค่ไม่กี่ดวงก่อนการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูจะถูกทำซ้ำโดยหลายหมื่นคน-กระทั่ง*หลายล้านคน*ในอีกหลายปีต่อมา, เรื่อยมาจนถึงชั่วโมงปัจจุบันนี้

ข้อ 32: "*และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา*"

ในที่นี้ เหมือนกับในบทที่ 3 ข้อ 14 พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนถึงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ คำตรัสที่ว่าพระองค์จะทรงชักชวน "*คนทั้งปวง*" ให้มาหาพระองค์เองนั้นไม่ได้หมายความว่ามนุษย์ทุกคนจะ*รับความรอด* มันแค่หมายความว่าการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูได้ทำลายกำแพงที่กั้นกลางนั้นลงแล้วและไม่มียิวหรือคนต่างชาติอีกต่อไป พระโลหิตของพระเยซูชักชวนคนทั้งหลายจากทุกเชื้อชาติ, ทุกความเชื่อ, และทุกสีผิว, ทั่วทั้งโลก พระโลหิตของพระองค์คือจุดศูนย์กลางแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน, ศาสนาแท้หนึ่งเดียวนั้น **ทุกคน**ที่ยอมมาหาพระองค์ผ่านทางอำนาจที่ชักนำของข่าวประเสริฐก็จะได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของซาตานและเป็นไท

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น "*ชักชวน*" เป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในยอห์น 6:44 ปราศจากอำนาจที่ชักนำแห่งพระวจนะของพระเจ้า, เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์*ทรงใช้*พระวจนะนั้น, ไม่มีใครจะได้มาถึงพระเยซูเลย มันเป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้ใดจะรับความรอดโดยไม่ได้ยินพระวจนะก่อน (ยอห์น 5:24; 6:44)

แม้ขณะที่พระเยซูทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น ถ้อยคำของพระองค์ก็เริ่มชักชวนดวงวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์ โจรสองคนถูกตรึงกับพระองค์ แต่ละคนอยู่คนละฝั่งของพระองค์ พวกเขาทั้งคู่ได้ยินคำตรัสของพระองค์ และ*คนหนึ่ง*ในสองคนนั้นฟังอย่างตั้งใจ ถ้อยคำของพระเยซูได้นำความเชื่อมาสู่ใจของเขาและเขาร้องทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์!" พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า "เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม" (ลูกา 23:42, 43)

อีกคนหนึ่งได้ยินถ้อยคำของพระเยซูและรับความรอดวันนั้น ในมาระโก 15:37-39 เราอ่านว่า "ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง *ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า!"* ผมคาดหวังว่าจะได้พบกับโจรกลับใจเชื่อผู้นั้นและนายร้อยชาวโรมผู้นั้นในวันยิ่งใหญ่นั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมา

ข้อ 33: "*พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร*"

ความเห็นเชิงอธิบายนี้ไม่เปิดช่องสำหรับข้อสงสัยใดๆว่าพระเยซูทรงหมายถึงอะไรในข้อพระคำก่อนหน้าเมื่อพระองค์ตรัสถึงการถูก "ยกขึ้น" พระองค์กำลังตรัสถึงกางเขนนั้นที่จะถูกยกขึ้นบนกลโกธา, กางเขนนั้นซึ่งพระองค์ทรงถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะต้องสิ้นพระชนม์บนนั้น ตั้งแต่วินาทีที่พระองค์ได้เข้าสู่การรับใช้ปวงชนของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ทรงร้องออกมาว่า "สำเร็จแล้ว!" เป้าหมายหนึ่งเดียวของพระองค์, ความมุ่งหมายและความปรารถนาเดียวของพระองค์, คือการทำงานนั้นที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำ และนำเกียรติยศและสง่าราศีมาสู่พระเจ้า งานที่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์ให้มากระทำนั้นคือ ชำระหนี้บาป-และมีหนทางเดียวเท่านั้นที่จะชำระมันได้: มันต้องถูกชำระโดยความมรณาของพระเยซูบนกางเขนนั้น

ข้อ 34: "*คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า"*

พระคำข้อนี้แสดงให้เห็นว่าพวกยิวเหล่านั้นใจแข็งกระด้างขนาดไหน, พวกเขาแกล้งโง่และตาบอดขนาดไหน พวกเขารู้ว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนอันหนึ่ง เพราะว่าภายใต้กฎหมายของชาวโรมัน พวกอาชญากรต้องชดใช้สำหรับอาชญากรรมต่างๆของตนโดยการถูกตรึงกางเขน แต่พวกเขาแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ กับสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนอันหนึ่ง พวกเขาเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะยอมรับพระเมสสิยาห์ผู้หนึ่งที่*ทนทุกข์* พวกเขาคาดหวังให้พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้เปี่ยมสง่าราศีองค์หนึ่ง, ผู้พิชิตของคนเหล่านั้นที่ถูกบีบบังคับโดยโรม-และพวกเขาคิดเช่นนี้ทั้งๆที่พวกเขาคุ้นเคยดีกับอิสยาห์ 53

"พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์" พวกเขาพูดถูกต้องในเรื่องนี้-และพระเยซูก็ไม่ได้ปฏิเสธเรื่องนี้ ภาคพันธสัญญาเดิม*ได้พยากรณ์*ถึงพระคริสต์องค์หนึ่งที่จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ ในอิสยาห์ 9:7 เราอ่านว่า "เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะ*ไม่มีที่สิ้นสุด*เหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจ*นนิรันดร์กาล* ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้"

เพลงสดุดี 110:4 บอกเราว่า "พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า "เจ้าเป็นปุโรหิต*เป็นนิตย์*ตามอย่างของเมลคีเซเดค"

ดาเนียลได้พยากรณ์ว่า "ราชอำนาจ สง่าราศี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย" (ดนล. 7:14)

ในมีคาห์ 4:7 พระเจ้าตรัสว่า "คนที่ขาพิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาศิโยน*ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนชั่วกัลปาวสาน"*

กาเบรียลได้ประกาศแก่มารีย์หญิงพรหมจารีว่าเธอจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งผู้ซึ่งจะ "ครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย" (ลูกา 1:33) แต่พวกยิวเหล่านั้นปฏิเสธที่จะมองเห็นกางเขนนั้นก่อนมงกุฎนั้น, พวกเขาปฏิเสธที่จะมองเห็นการทนทุกข์ต่างๆของพระคริสต์ก่อนสง่าราศีและเกียรติยศของพระองค์ พวกเขาตาบอดต่อคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ว่าพระองค์จะทรงได้รับบาดแผลเพราะการละเมิดต่างๆของเรา, ถูกทำให้ฟกช้ำเพราะความชั่วช้าต่างๆของเรา พวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะปัสกานั้น, เครื่องสัตวบูชาตัวแทนที่จะทำให้ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จเป็นนิตย์ พวกเขายึดติดกับพระราชบัญญัติของโมเสส, พวกเขาอ้างว่าดำเนินชีวิตตามพระราชบัญญัติ; และกระนั้นพระราชบัญญัติเดียวกันนั้นที่ประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, กษัตริย์องค์นิรันดร์แห่งสง่าราศี, ก็ประกาศด้วยว่าพระองค์จะทรงถูก "นำดุจลูกแกะไปสู่การฆ่า" พวกเขาปิดตาตัวเองต่อความทุกข์ทรมานของพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและมองหาแต่สง่าราศีนั้นเท่านั้น

"*บุตรมนุษย์นั้น**คือ**ผู้ใดเล่า?*" พวกยิวเหล่านั้นไม่อาจเข้าใจคำตรัสเหล่านั้นที่พระเยซูเพิ่งตรัสไปได้ พระราชบัญญัติกล่าวไว้ว่า "*พระคริสต์ทรงอยู่เป็นนิตย์*" กระนั้นพระเยซูก็เพิ่งตรัสไปว่าบุตรมนุษย์ต้องตายบนกางเขนอันหนึ่ง ดังนั้นพวกเขาจึงกำลังถามพระองค์ว่า พระองค์คาดหวังให้พวกเขาเชื่อคำพูดที่ขัดแย้งกันเช่นนั้นได้อย่างไร พวกเขาไม่เคยคิดเลยสักนิดว่าพระองค์จะทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายอย่างเปี่ยมสง่าราศี, มีชัยชนะเหนือความตาย, นรก, และหลุมศพ! พวกเขาถูกปิดตาไม่ให้มองเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าสองเรื่องนี้ไม่ได้ขัดแย้งกัน, ว่าสองเรื่องนี้สามารถเกิดขึ้นกับบุคคลผู้เดียวได้เนื่องจากบุคคลผู้นั้นคือพระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง

ชื่อเรียก "*บุตรมนุษย์*" ถูกพบเป็นครั้งแรกในดาเนียล 7:13: "ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือน*บุตรมนุษย์*มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์" พวกผู้นำทางศาสนาท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้นได้ศึกษาหนังสือดาเนียลแล้ว พวกเขาคุ้นเคยกับชื่อเรียก "บุตรมนุษย์" และกระนั้นพวกเขายังพยายามที่จะใช้พระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูไม่ใช่พระคริสต์ผู้นั้น พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ถึงพระคริสต์*ผู้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์*, จอมกษัตริย์และจอมเจ้านายผู้ทรงเปี่ยมสง่าราศี ผู้จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์ แต่ข้อพระคำเดียวกันเหล่านั้นที่ได้พยากรณ์ถึงสง่าราศีของพระองค์ก็พยากรณ์ถึงความทุกข์ทรมานของพระองค์เช่นกัน และพวกยิวเหล่านั้นเอาแต่ส่วนที่พิสูจน์ประเด็นของตน โดยปฏิเสธความจริงอื่นๆที่เหลือซึ่งถูกนำเสนอในข้อพระคำตอนเดียวกันนั้น

บางคนวันนี้ก็ทำแบบเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น ในลูกา 1:31 เราถูกบอกว่า "ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู**" (นี่ได้เกิดขึ้นตามตัวอักษรแล้ว *และหลายล้านคนก็**เชื่อ**มัน*) จากนั้นในข้อ 32 ของบทเดียวกันนั้นเราอ่านว่า "บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน" หลายหมื่นคนเชื่อว่าพระเยซูทรง "เป็นใหญ่", ว่าพระองค์ทรงถูกเรียกว่า "บุตรของพระเจ้าสูงสุด"-แต่พวกเขา*ก็ตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณ* "พระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน" ดาวิดเป็น*กษัตริย์*องค์หนึ่ง*จริงๆ*, เขาเคยนั่งบน*พระที่นั่ง*หนึ่งจริงๆ และข้อพระคัมภีร์เดียวกันนั้นที่ประกาศว่า "จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยซู" ก็ประกาศด้วยว่าพระองค์จะ*ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด*-พระที่นั่งหนึ่งจริงๆอย่างแน่นอนพอๆกับที่พระที่นั่งของซีซาร์ทั้งหลายเป็นของจริง เหล่าผู้นำทางศาสนาจำนวนมากวันนี้ยอมรับ*บางส่วน*ของข้อพระคำเหล่านี้ว่าเป็นตามนั้นจริงๆ และ*ตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณ*ส่วนที่เหลือ พวกเขาเอาส่วนที่พิสูจน์สิ่งที่*พวกเขา*เชื่อ และตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณส่วนที่พวกเขา*ปฏิเสธ*ที่จะเชื่อ

ผู้รับใช้จำนวนมากวันนี้อ่านคำกล่าวที่ชัดเจนในยอห์น 14:1-3 ที่พระเยซูทรงปลอบประโลมใจเหล่าสาวกของพระองค์โดยตรัสว่า ""อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย" และจากนั้นพวกผู้รับใช้คนเดิมเหล่านั้นก็ประกาศว่าพระเยซูจะไม่เสด็จกลับมา

จริงๆ, ว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์เป็นการเสด็จมา*ฝ่ายวิญญาณ*ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อผู้คนรับความรอดหรือเมื่อคริสเตียนคนใดเสียชีวิต บางครั้งพวกเขากล่าวว่ามันได้เกิดขึ้นแล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พวกเขาเสนอแนะหลายสิ่ง-แต่พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า "เราจากไป...*เราจะมาอีก*" พระเยซูองค์เดียวกันนี้ที่ได้เดินและพูดคุยกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกนานสี่สิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเหมือนกับที่พระองค์ได้เสด็จจากไปนั้น พระองค์จะไม่ทรงผิดคำสัญญาของพระองค์ พระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเราไปอยู่กับพระองค์ เพื่อที่ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน เราก็จะอยู่กับพระองค์ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

พวกยิวเหล่านั้นกล่าวแก่พระองค์ว่า "พวกเราคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ของเรา พวกเราได้อ่าน (และพวกเรา*เชื่อ*) ว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา *แต่พระองค์จะทรงอยู่ชั่วนิรันดร์* 'บุตรมนุษย์' ผู้ที่**ท่าน**กล่าวถึงนี้คือใคร, ผู้ที่จะต้องถูกยกขึ้นบนกางเขนนั้น? พวกเราไม่สามารถเข้าใจถ้อยคำของท่าน"

ข้อ 35: "*พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน"*

จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "เราคือบุตรมนุษย์ผู้นั้น" พระองค์ได้*ตรัส*เรื่องนั้นไปแล้ว-หลายครั้ง, ในหลายๆวิธี ทำไมพระองค์จึงควรทวนซ้ำสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิเสธอย่างหนักแน่นไปแล้วที่จะเชื่อ? ดังนั้นพระองค์จึงทรงตอบพวกเขาด้วยคำเตือนที่จริงจังมากๆเกี่ยวกับอันตรายที่พวกเขาเผชิญอยู่, อันตรายของการปล่อยให้วันแห่งความรอดของพวกเขาหลุดลอยไป

"*ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง*" ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศแล้วว่า*เขา*ไม่ใช่ "ความสว่างนั้น" แต่ว่าเขาได้มา*เพื่อเป็นพยาน*ถึงความสว่างนั้น, "*ความสว่าง**แท้**นั้น*ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก" (ยอห์น 1:6-10) พระเยซูทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นความสว่างนั้น, "ความสว่างของโลก", และในคำตรัสตอนนี้แก่พวกยิวเหล่านั้น พระองค์กำลังตรัสว่า "เราผู้เป็นความสว่างของโลก จะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกสักหน่อยหนึ่ง แต่ช่วงเวลาอีกสักหน่อยหนึ่งนั้นจะคงอยู่ต่อไปไม่นานนักแล้ว วันของเราที่อยู่กับท่านทั้งหลายนั้นจะสิ้นสุดลงในไม่ช้า เราเป็นความสว่างของโลก, เราเป็นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมนั้น แต่สำหรับท่านทั้งหลายนั้น ดวงอาทิตย์นั้นกำลังจะตกดินแล้ว"

"*เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด*" แทนที่จะจับผิดคำพูดและโต้แย้ง พวกยิวเหล่านั้นน่าจะเดินในความสว่างนั้น โดยเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู เมื่อพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์และประทับที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระบิดา พวกยิวเหล่านั้นก็ถูกทิ้งให้อยู่ในความมืด ในฐานะประชาชาติหนึ่งพวกเขาถูกปิดตาและถูกกระจัดกระจายไปยังทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก และพวกเขาได้ดำเนินชีวิตในความยากลำบากและความทุกข์ระทมตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ในปี ค.ศ. 70-ประมาณสี่สิบปีหลังจากเหตุการณ์ตรึงกางเขน-ทิตัสชาวโรมันได้ยกทัพมาทำลายกรุงเยรูซาเล็มจนสิ้นซากจนไม่เหลือหินสักก้อนซ้อนทับกัน และพวกยิวเหล่านั้นถูกสังหารหมู่ตามท้องถนน เมื่อปีลาตถามพวกเขาว่า "จะให้เราปล่อยใครให้แก่พวกท่าน-เยซูหรือบารับบัส?" พวกเขาก็ร้องว่า "ปล่อยบารับบัส! ตรึงเยซูที่กางเขน-ให้โลหิตของเขาตกอยู่เหนือเราและเหนือลูกหลานของเราเถิด!" พวกเขาเลือกความมืดของผู้ที่ถูกลงโทษแทนที่จะเลือกความสว่างของโลก พวกยิวบางคนเหล่านั้นที่ได้เลือกเช่นนั้นยังมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนตอนที่ทิตัสทำลายนครบริสุทธิ์ของพวกเขาจนราบเป็นหน้ากลอง

"ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน" ในสมัยนั้น ผู้คนไม่ได้มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ให้ความสว่างอย่างที่เรามีวันนี้ และคนที่พยายามที่จะเดินทางตอนกลางคืนก็ประสบความยากลำบากอย่างแน่นอน เขามองไม่เห็นทางของตน เขาอาจตกเป็นเหยื่อของพวกขโมยและโจรที่แอบซุ่มอยู่ตามทางหลวงและทางเปลี่ยวตอนกลางคืนได้ เขาอาจสะดุดตกบ่อหรือคู เขาอาจร่วงตกเหวและเสียชีวิตได้! และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอลจริงๆหลังจากที่พระเยซูเสด็จจากโลกนี้ไปแล้ว ตามที่โจเซฟัสกล่าว ในสมัยระหว่างการตรึงกางเขนพระเยซูกับปี ค.ศ. 70 เมื่อทิตัสพิชิตนครบริสุทธิ์ ชนชาติอิสราเอลคือประชาชาติแห่งเหล่าคนบ้า พวกเขาถูกปิดตาในเรื่องความยุติธรรม โดยแสวงหาสันติสุขที่ไม่อาจถูกพบเจอได้ในพิธีการต่างๆของตน พวกเขาไม่มีความหวัง, ไม่มีความสงบสุข, พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในความทุกข์ระทมและความปวดร้าวใจ

ข้อ 36: *"เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง" เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา"*

ในพระคำข้อก่อนหน้า พระเยซูได้ชักชวนพวกยิวเหล่านั้นให้เดินขณะที่พวกเขายังมีความสว่างนั้น โดยทรงเตือนพวกเขาว่าความมืดจะตามทันพวกเขาในไม่ช้า ในที่นี้พระองค์ทรงร้องประกาศอีกหน โดยอ้อนวอนพวกเขาให้*เห็น*ความสว่างนั้น, *รับ*ความสว่างนั้น, และกลายเป็น*ลูกของความสว่าง* เราต้องเชื่ออย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระเยซูก่อนที่เราจะกลายเป็นลูกของพระเจ้าได้ ไม่มีผู้ใดสามารถรับความรอดได้หากเขาไม่ยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเยซู พระบุตรทรงเป็นผู้ที่ปลดปล่อยเราให้เป็นไท, และวิธีที่จะรู้จักพระบุตรก็คือ การรู้จักความจริงนั้น ความจริงนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า-และ "พระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า" พระเยซูทรงเป็นพระวาทะในเนื้อหนัง; พระองค์ทรงอุดมด้วยพระคุณและความจริง พระองค์ทรงเป็นความสว่างนั้นที่ "ส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่" (ยอห์น 1:5) *การเชื่อ*คือขั้นตอนเดียวที่จำเป็นหากเราอยากเป็นลูกของความสว่าง "จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้" (กิจการ 16:31) การเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าคือ การเป็นลูกคนหนึ่งของความสว่างเพราะว่า***พระองค์ทรงเป็น****ความสว่างและชีวิต*

"เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา" ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าพระเยซูเสด็จไปยังหมู่บ้านเบธานี ณ เวลานี้ การเสด็จจากไปของพระองค์อาจเป็นการอัศจรรย์หนึ่งก็ได้ เหมือนในคราวอื่นๆเมื่อพระองค์ทรงปลีกพระองค์ไปจากการมองเห็นของพวกเขา

ข้อ 37: *"ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการทีเดียวต่อหน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์"*

การอ้างอิงถึง *"การอัศจรรย์หลายประการทีเดียว"* ก็บ่งบอกว่ายอห์นไม่ได้บันทึกการอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเยซูได้ทรงกระทำในและใกล้กรุงเยรูซาเล็ม (ผมขอให้คุณไปดูอีกครั้งในยอห์น 21:25: "มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น") แต่ทั้งๆที่พระองค์ทรงกระทำ "การอัศจรรย์มากมาย" เหล่านี้, การอัศจรรย์ที่พิสูจน์ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์เหนือข้อสงสัยใดๆ ผู้คนเหล่านั้นก็ยังแกล้งโง่, ทำเป็นมองไม่เห็น, ไม่ยอมเชื่อพระองค์, แม้แต่เพื่อเห็นแก่กิจการนั้นเอง

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น "*ต่อหน้า*" ถูกแปลเป็น "ใน*สายพระเนตร*ของ" (ในสายตาของ) ใน 1 เธสะโลนิกา 1:3 และใน 1 เธสะโลนิกา 2:19 มันถูกแปลเป็น "จำเพาะพระพักตร์" (ต่อหน้า) พระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ "ต่อหน้า" พวกยิวเหล่านั้น ซึ่งหมายความว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นในสายตาและต่อหน้าพวกเขา พวกเขา*ได้เห็น*การกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ป่าวประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ แต่เพราะว่าพวกเขาทำใจของตนให้แข็งกระด้าง เพราะใจสำนึกผิดชอบของพวกเขาถูกนาบจนชา พวกเขาจึงไม่มีความประสงค์ที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา "*เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์*"

ข้อ 38: "*เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด'*"

นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกยิวเหล่านั้นปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตนเพื่อที่คำพยากรณ์ของอิสยาห์จะได้สำเร็จ นี่ก็จะเป็นแนวคิดยอมแพ้ต่อโชคชะตา และพระคัมภีร์ไม่สอนแนวคิดยอมแพ้ต่อโชคชะตา ความหมายตรงนี้ก็คือว่าการที่พวกยิวเหล่านั้นเต็มใจและจงใจปฏิเสธพระองค์, การที่พวกเขาจงใจปฏิเสธที่จะเชื่อ, คือการทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์สำเร็จจริง ผ่านทางอิสยาห์ พระเจ้าได้ทรงพยากรณ์ถึงความไม่เชื่อของพวกยิวเหล่านั้น-แต่คำพยากรณ์นั้นไม่ใช่**สาเหตุ**ของความไม่เชื่อของพวกเขา ความไม่เชื่อของพวกเขาเป็นผลลัพธ์ของการแกล้งโง่และความมืดบอดของพวกเขาเอง แม้กระทั่งหลังจากได้เห็นกิจการทรงฤทธิ์เหล่านั้นของพระเยซูแล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์

ยุคสมัยที่**เรา**มีชีวิตอยู่นี้ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยเปาโล, เปโตรและคนอื่นๆ เรากำลังมีชีวิตอยู่ใน "กลียุค", ยุคสมัยที่ผู้คนเป็นคนรักตัวเอง, ยังแกล้งโง่อยู่เหมือนเดิมเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าสิ่งเหล่านี้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้นในยุคสุดท้ายก็ไม่*เป็นเหตุให้*พวกมันเกิดขึ้นจริง การทรงทราบล่วงหน้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับบาปต่างๆในอนาคตของมนุษย์ก็ไม่ได้บังคับมนุษย์ให้ไม่เชื่อหรือให้ทำบาป สาเหตุของสภาพต่างๆของโลกในปัจจุบันคือข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์*ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้า*วันนี้ โดยปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า

"*พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด*" นี่เป็นคำพูดที่ยกมาจากอิสยาห์ 53:1 พวกยิวเหล่านั้นมีม้วนหนังสือของอิสยาห์ พระเยซูเองทรงยืนในพระวิหารและอ่านจากบทที่ห้าสิบสามอันแสนมหัศจรรย์นี้ซึ่งพรรณนาถึงความทุกข์ทรมานต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราอย่างถูกต้องแม่นยำ อาศัยบทนี้เป็นพื้นฐานอย่างเดียว พวกยิวเหล่านั้นน่าจะดูออกว่านี่คือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ซึ่งคำพรรณนาเกี่ยวกับพระองค์นั้นชัดเจนและเข้าใจได้ขนาดนั้น

ข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ตอนนี้-และข้ออื่นๆที่ตามมา-สามารถถูกเข้าใจได้อย่างง่ายดายเมื่อเรายอมรับอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งมาตั้งแต่ต้น และข้อเท็จจริงที่ว่าพวกยิวเหล่านั้น*จะไม่ยอมเชื่อ*ก็ถูกบอกล่วงหน้าไว้อย่างชัดเจนพอๆกับที่ความทุกข์ทรมานของพระเยซูถูกบอกไว้ล่วงหน้า ความไม่เชื่อ

ของพวกยิวเหล่านั้นคือการทำให้ข้อพระคัมภีร์นั้นสำเร็จจริง แต่เราต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่าคำพยากรณ์นั้นไม่ได้*เป็นเหตุให้*พวกเขาเป็นคนไม่เชื่อ

"พระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้า" หมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นแขนแข็งแรงที่ช่วยให้รอด, พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง แต่พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นในอิสราเอลปฏิเสธที่จะเห็นความสว่างนั้นและเชื่อในพระองค์

ข้อ 39 และ 40: *"ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า'พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขาและหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย'"*

คำกล่าวนี้หมายความว่าพวกยิวเหล่านั้น*ไม่สามารถ*เชื่อได้งั้นหรือ, ว่ามัน*เป็นไปไม่ได้*ที่พวกเขาจะเชื่อแม้หากว่าพวกเขาอยากจะเชื่องั้นหรือ? คำพยากรณ์ของอิสยาห์ขัดขวางไม่ให้พวกเขาเชื่องั้นหรือ? แน่นอนว่านี่**ไม่ใช่**ความหมายของพระคำตอนนี้!

ผมขอประกาศอีกครั้งว่าเราต้องยอมรับอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า ก่อนที่แผ่นดินโลกได้มีขึ้นมาพระเจ้าทรงทราบทุกรายละเอียดปลีกย่อยของทุกสิ่งตั้งแต่ต้นจนจบ พระเจ้าตรัสแก่อิสยาห์ และอิสยาห์ก็พยากรณ์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงนั้นที่พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดทรงทราบอยู่แล้ว เพราะพวกยิวเหล่านั้นปฏิเสธพระเยซู เพราะพวกเขายังอยู่ในบาปของตนต่อไปและจงใจตาบอด พวกเขาจึงไม่มีอำนาจใดทั้งนั้นที่จะรับความรอดโดยความเชื่อ การปฏิเสธข่าวประเสริฐทำให้ใจแข็งกระด้าง และมันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะเลยเถิดไปในบาปเหลือเกินและปฏิเสธข่าวประเสริฐนานเหลือเกิน จนกระทั่งพระเจ้าตรัสว่า *"เอฟราอิมไปผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ช่างเขาเถิด!"*

"ฉะนั้น (เพราะเหตุนี้) *พวกเขาจึงเชื่อไม่ได้"* (พวกเขา*ไม่สามารถ*ที่จะเชื่อได้) เพราะการปฏิเสธแบบต่อเนื่องของพวกเขาที่มีต่อพระคำและพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเยซู พวกเขาจึงได้มาถึงจุดที่พวกเขา*ไม่สามารถ*ที่จะเชื่อได้แล้ว พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์นานเหลือเกินจนพระเจ้าทรงปล่อยพวกเขาไว้แก่ความมืดบอดในการตัดสินและความแข็งกระด้างของหัวใจ นานเหลือเกินแล้ว พวกเขา*ไม่ยอม*เชื่อ และบัดนี้พวกเขาได้มาถึงจุดที่พวกเขา*ไม่สามารถ*ที่จะเชื่อได้

นี่ควรเป็นคำเตือนมาถึงเราในยุคสมัยปัจจุบันนี้ มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะอาศัยอยู่ในดินแดนนี้แห่งพระคัมภีร์ที่เปิดออกซึ่งพระวจนะของพระเจ้าถูกเทศนาทุกวัน-และ*ปฏิเสธข่าวสาร*แห่งพระวจนะนั้น เมื่อข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐถูกปฏิเสธวันแล้ววันเล่า *ความประสงค์*ก็เริ่มค่อยๆตายด้าน, แข็งกระด้างและถูกทำให้มืดบอดโดยบาป และเมื่อบุคคลใด*โดยการตัดสินใจเลือก*คงอยู่ในบาปต่อไปเป็นระยะเวลานาน คนๆนั้นก็จะไม่มี*ความประสงค์*ที่จะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และติดตามความชอบธรรม ใจสำนึกผิดชอบก็เริ่มด้านชา และเขาก็จะไม่รู้สึกใดๆต่อสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณ คนแบบนั้นน่าสงสารมากที่สุดเพราะว่าเขาไม่มีหวัง หากปราศจากพระคุณและความเมตตาของพระเจ้า มนุษย์ก็ไม่มีหวัง, ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, และต้องตกนรก ความปรารถนาที่จะ*กลายเป็น*คริสเตียนถูกปลูกในใจผ่านทางการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า *หากไม่มี*พระวจนะ ก็ไม่อาจมี*ความปรารถนา*ที่จะรับความรอดเลย-ไม่มีการทำให้มีชีวิตขึ้นมา, ไม่มีการชักนำให้มาหาพระเจ้า, ไม่มี

การบังเกิดใหม่ พระวจนะของพระเจ้าเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย” (รม. 1:16)

ถ้อยคำในข้อ 40 ถูกยกมาจากอิสยาห์ 6:9, 10: “และพระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ‘ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น’ จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มึนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนัก และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย” ความหมายตรงนี้จริงๆแล้วก็คือว่าพระเจ้าทรงปล่อยพวกยิวเหล่านั้นไว้แก่ความมืดบอดในการตัดสินแล้ว และโดยทางความมืดบอดนี้พระองค์กำลังลงโทษพวกเขาเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธพระวจนะของพระองค์, คำเตือนของพระองค์, และพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์, พระเยซูคริสต์เจ้า, อย่างต่อเนื่อง

พระเจ้าทรงทำให้ใจ*ของฟาโรห์*แข็งกระด้าง แต่มันไม่ใช่*พระประสงค์*ของพระเจ้าที่จะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างมากไปกว่าที่มันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะทำให้ใจของบุคคลอื่นใดแข็งกระด้าง ฟาโรห์ถูกเตือนแล้ว และยังปฏิเสธคำเตือนที่พระเจ้าทรงส่งมาถึงเขาอย่างต่อเนื่อง เพราะเหตุนั้น ใจของเขาจึงกลายเป็นแข็งกระด้าง

เราพบอีกตัวอย่างหนึ่งที่เป็นแบบนั้นในโยชูวา 11:20: “เพราะเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ที่ทรงให้เขามีใจแข็งกระด้างเข้าต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์บัญชาไว้กับโมเสส”

ในพระราชบัญญัติ 2:30 เราอ่านว่า “แต่สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระด้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้”

ในโรม 9:17, 18 เปาโลกล่าวว่า “เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก’ เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็จะทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็จะทรงให้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง”

พระเจ้าทรงรู้ว่าคนเหล่านี้จะกระทำอะไรแม้กระทั่งก่อนที่พวกเขาเกิดมาเสียอีก แต่นี่ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความประสงค์ของบุคคลนั้นๆ มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นเป็นผู้ที่ตัดสินใจเลือกได้อย่างเสรี-ไม่ใช่หุ่นเชิดหรือเครื่องจักร แต่เป็น*จิตวิญญาณที่มีชีวิต!* พระเจ้าทรงกระทำผิดไม่ได้ พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม องค์พระผู้พิพากษาแห่งพิภพทั้งสิ้นจะทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องต่อคนทั้งปวง เมื่อเราอ่านว่าบุคคลใดหรือประชาชาติใดถูกปิดตาในฝ่ายวิญญาณ เราก็จะค้นพบเสมอว่าบุคคลนั้นหรือประชาชาตินั้นถูกเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่ปฏิเสธที่จะฟังคำเตือนของพระเจ้าและกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงประกาศว่าเมื่อพระองค์ทรงเรียกและเราปฏิเสธ, เมื่อพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกและเราไม่สนใจมัน, เมื่อเราไม่ฟังคำปรึกษาของพระองค์และปฏิเสธที่จะฟังคำตักเตือนของพระองค์, พระองค์ก็จะทรงหัวเราะเยาะภัยพิบัติของเราและเยาะเย้ยเมื่อความกลัวของเรามา (ศึกษาสุภาษิต 1:22-33) ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าทรงเคยทำให้ใจของ

ผู้คนหรือประชาชาติต่างๆแข็งกระด้างและปล่อยพวกเขาไว้แก่ความมืดบอดก่อนที่พระองค์ได้ให้คำเตือนและเวลาเพื่อที่จะกลับใจแก่พวกเขาเยอะแล้ว

ในบทที่สิบสามของมัทธิวเราพบคำอุปมาต่างๆเกี่ยวกับข้อลึกลับต่างๆของอาณาจักรแห่งสวรรค์ พวกสาวกทูลถามพระเยซูว่า*ทำไม*พระองค์ถึงตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆ และพระองค์ทรงตอบกลับว่าได้ประทานให้แก่*พวกเขา*ที่จะทราบข้อลึกลับเหล่านั้นของอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่*ไม่*ประทานมันให้แก่พวกยิวที่ไม่เชื่อ: "ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า 'พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้ เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รักษาเขาให้หาย' *แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน*" (มธ. 13:12-16)

เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีความปีติยินดีในความตายของคนชั่วเลย มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ที่ต้องการให้ผู้ใดพินาศ แต่ที่ทุกคนจะมาถึงการกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะทำให้ใจที่เคยถูกบาปทำให้แข็งกระด้างอ่อนลง, เต็มพระทัยที่จะเปิดความคิดที่เคยถูกปิดให้มืดบอดโดยพระของยุคนี้; แต่ถ้าคนๆนั้นไม่เต็มใจ พระหัตถ์ของพระเจ้าก็ถูกมัดไว้ พระเจ้าทรงเป็น**ความรัก** และความรักไม่บังคับหรือฝืนใจ ความรักนำพา, ความรักเชิญชวน-และคำเชิญชวนของพระเจ้ามีมายัง "ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา" พวกยิวเหล่านั้นได้รับข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐเป็นพวกแรก พวกเขาได้ฟังคำเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และคำสั่งสอนของพระเยซูเองแล้ว พวกเขาปิดตาของตนและทำใจตัวเองให้แข็งกระด้าง และด้วยเหตุนี้เอง เพราะว่าพวกเขาได้ปิดตาของตนและใจของตนต่อถ้อยคำและกิจการของพระเยซู พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไว้แก่ตัณหาต่างๆของพวกเขาเอง, ทรงอนุญาตให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างและทรงยอมให้ตาของพวกเขาถูกปิด เช่นนั้นแล้วพวกเขาจึงไม่สามารถกลับใจได้, พวกเขาไม่สามารถที่จะเชื่อได้, พวกเขาไม่สามารถที่จะกลับมาหาพระเจ้าได้ แต่มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่มันต้องเป็นแบบนี้ "พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ *และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่*" เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธที่จะต้อนรับพระองค์ พระองค์จึงทรงถอนพระคุณและความเมตตาของพระองค์ไปจากพวกเขา

ข้อ 41: "*อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์*"

เพื่อที่จะซาบซึ้งอย่างเต็มที่กับความจริงของพระคำข้อนี้ เราต้องอ่านบทที่หกของอิสยาห์ทั้งหมด พระคำห้าข้อแรกของบทนั้นถูกให้ไว้ตรงนี้:

"ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร เหนือพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์" และรากฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด และข้าพเจ้าว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา" (อสย. 6:1-5) อิสยาห์ได้เห็นสง่าราศีของพระคริสต์และกล่าวถึงพระองค์ มันเป็นสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่เหลือเกินจนพวกเสราฟิมเหล่านั้นบังหน้าของตนและอิสยาห์ร้องออกมาว่า "*นัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็น**กษัตริย์** คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา!*"

ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเห็นในนิมิตของอิสยาห์ตรงนี้ คือสง่าราศีของพระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองเพื่อลงโทษพวกยิวในอวสานของยุค พวกเขาหมายเหตุว่า "*รากฐานของธรณีประตูทั้งหลาย*" *ที่สั่นสะเทือน*นั้นดูเหมือนจะบ่งบอกถึงการพิพากษาอันน่าสะพรึงกลัว พระวิหารนั้นที่ "*มีควันเต็มไปหมด*" กล่าวถึงการพิพากษา พวกยิวจะทนทุกข์กับความทุกข์ระทมที่ไม่อาจพรรณนาได้ในระหว่าง "เวลาทุกข์ใจของยาโคบ"-ครึ่งหลังของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล สุดท้ายแล้วพวกเขาจะเห็นพระเยซูเสด็จมาในสง่าราศีและจะจำพระองค์ได้เพราะรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ ศึกษาเศคาริยาห์ 13:6 จนจบเศคาริยาห์ บทที่ 14

ข้อ 42: "*อย่างไรก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา*"

พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดลใจของยอห์นผู้เป็นที่รัก ไม่ทรงมองข้ามข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้เรารู้เกี่ยวกับพวกยิวเหล่านั้นและความไม่เชื่อของพวกเขา บางคนไม่ได้ถูกปิดตาหรือมีใจแข็งกระด้างอย่างสิ้นเชิง และคนเหล่านี้ก็เต็มใจที่จะต้อนรับพระเยซูในฐานะผู้ที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า พวกเขาไม่ได้เข้าใจทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ แต่พวกเขาก็เชื่ออย่างลับๆว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น แม้แต่พวกนักศาสนาที่เป็นคนสำคัญเหล่านั้นก็เชื่อ แต่พวกเขากลัวที่จะ*รับสารภาพ*ความเชื่อนั้น พวกเขาไม่กล้ารับสารภาพต่อหน้าผู้คนว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์; พวกเขากลัวพวกฟาริสี และเหมือนกับพ่อแม่ของชายตาบอดคนนั้น พวกเขากลัวถูกขับออกจากธรรมศาลา พวกเขาเป็นคนขี้ขลาด พ่ายแพ้ต่อความกลัวคน: "การกลัวคนวางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย" (สภษ. 29:25)

ภาคพันธสัญญาใหม่เน้นการรับสารภาพแบบเปิดเผย: "คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด" (รม. 10:9, 10) คนเหล่านี้ที่เชื่อพระเยซูว่าทรงเป็นพระคริสต์กลัวที่จะรับสารภาพอย่างเปิดเผยเพราะว่าในสายตาของพวกเขาแล้ว การถูกขับออกจากธรรมศาลาก็เทียบเท่ากับการถูกกีดกันออกจากสวรรค์! พวกเขากลัวการถูกอัปเปหิมากกว่าสิ่งใดที่พวกเขากลัวบนแผ่นดินโลก แต่หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น ความกลัวนี้ก็ถูกขจัดไป และพวกเขาเป็นพยานรับรองและเทศนาด้วยความกล้าอันบริสุทธิ์ พวกเขาหลายคนพลีชีพเพราะความเชื่อ หลายคนถูกโยนเข้าคุก พวกเขาทนทุกข์อย่างสาหัส แต่พวกเขาก็ยังเป็นพยานต่อไป พวกเขาไม่ใช่เหล่าสาวกแบบลับๆอีกต่อไปแล้ว!

ข้อ 43: "*เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า*"

สิ่งสำคัญสูงสุดในความคิดของยิวเหล่านี้คือ ความปรารถนาที่จะได้รับความรักและความนับถือจากเพื่อนพ้องของพวกเขา พวกเขาอยากให้คนอื่นพูดถึงตนในทางที่ดี พวกเขาทนไม่ได้กับการถูกล้อเลียน, ถูกข่มเหง, ถูกด่าว่า, และถูกหัวเราะเยาะโดยพวกยิวคนอื่นๆ-และเหนือสิ่งอื่นใดพวกเขากลัวการถูกขับออกจากธรรมศาลา พวกเขายอมสละความเชื่อมั่นส่วนตัวของตน พวกเขาไม่สนใจเสียงของใจสำนึกผิดชอบของพวกเขาที่พระเจ้าประทานให้ พวกเขากลัวคนอย่างมาก และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธที่จะรับสารภาพอย่างเปิดเผยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา, "ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นที่จะเสด็จเข้ามาในโลก"

พวกยิวเหล่านี้ไม่ใช่พวกสุดท้ายที่แสวงหาคำสรรเสริญจากมนุษย์ มีหลายพันหลายหมื่นคนวันนี้ที่อยากรับคำสรรเสริญและคำชมเชยจากมนุษย์มากกว่าที่จะรู้จักพระเจ้าและรับคำรับรองของพระองค์และชีวิตนิรันดร์ที่พระองค์ประทานให้

ข้อ 44: "*พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"*

เหมือนเคยภาษากรีกตรงนี้บ่งบอกถึงเสียงร้องที่ดังมาก เหมือนกับเสียงของคนที่ร้องเรียกผู้คนให้ตั้งใจฟัง ไม่มีบอกเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ตอนที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสคำพูดนี้ แต่เมื่อพิจารณาข้อ 36 ซึ่งกล่าวว่า "*เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา*" ผมก็มีใจเชื่อพร้อมกับผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ว่าพระเยซูทรงเริ่มคำตรัสรอบใหม่ตรงนี้-น่าจะเป็นวันนั้นหลังจากที่พระเจ้าตรัสจากสวรรค์เป็นเสียงที่ได้ยิน ข้อความที่พระเยซูประทานให้ตรงนี้น่าจะเป็นหนึ่งในคำปราศรัยในที่ชุมนุมชนครั้งสุดท้ายที่พระองค์ตรัสในกรุงเยรูซาเล็ม มันปิดท้ายการรับใช้ของพระองค์ในกรุงนั้นและปิดท้ายคำพยานในที่สาธารณชนของพระเยซูที่ตรัสแก่ประชาชนของพระองค์เอง ในที่นี้พระองค์ทรงประกาศตำแหน่งแบบพระเจ้าของพระองค์, ยศศักดิ์แบบพระเจ้าของพระองค์, และจุดประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ทรงชี้ให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นอันตรายร้ายแรงของการเพิกเฉยคำตรัสของพระองค์, คำพยานของพระองค์ที่ตรัสแก่พวกเขา, และอีกครั้งหนึ่งพระองค์ทรงรับประกันพวกเขาว่าถ้อยคำที่พระองค์ได้ตรัสนั้นและการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นไม่ใช่ของพระองค์เอง แต่เป็นคำตรัสและกิจการที่สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงประกาศแก่พวกยิวเหล่านั้นตรงนี้อีกครั้งถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบระหว่างพระองค์เองกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า-ความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ผู้ที่เชื่อในพระเยซูก็เชื่อในพระเจ้าผู้ได้ทรงส่งพระองค์มาเช่นกัน

หลักคำสอนตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพสอนว่ามีความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบเหลือเกินระหว่างพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์จนเมื่อเราต้อนรับ**พระภาคหนึ่ง** เราก็ต้อนรับ**ทั้งสามพระภาค** เมื่อเรามีพระภาคหนึ่ง *เราก็มี**ทั้งสามพระภาค*** พระเยซูกำลังตรัสแก่พวกยิวกลุ่มหนึ่งที่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ กระนั้นพวกเขาก็กลัวที่จะรับสารภาพพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ พระองค์จึงกำลังตรัสแก่พวกเขาว่า "พวกท่านไม่จำเป็นต้องคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยที่จะเชื่อในเรา เพราะว่าเมื่อพวกท่านเชื่อในเรา พวกท่านก็เชื่อในพระเจ้าพระบิดาด้วย-พระเจ้าของอับราฮัม, อิสอัค, ยาโคบ, และโมเสส

การรู้จัก**เรา**คือการรู้จัก**พระองค์** เราไม่ได้ด้อยกว่าพระเจ้าของเหล่าบรรพบุรุษของพวกท่านเลย เราเท่าเทียมกับพระองค์มาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น และเมื่อพวกท่านเชื่อในเรา พวกท่านก็เชื่อในพระเจ้า”

ข้อ 45: “*และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา*”

ในที่นี้พระเยซูทรงทวนซ้ำคำสอนที่ว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแยกพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรออกจากกัน พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่เห็นเราก็ไม่เห็นเรา*เพียงผู้เดียว* แต่ผ่านทางและโดยเราเขาก็เห็นพระบิดาผู้ได้ทรงใช้เรามาด้วย เรากับพระบิดาเป็น**อันหนึ่งอันเดียวกัน**” เมื่อเราเชื่อในพระคริสต์ เราก็เชื่อในพระเจ้าพระบิดา และเมื่อเราเห็นพระคริสต์ เราก็*เห็น*พระบิดา-ไม่ใช่ในฝ่ายร่างกาย แต่ด้วยดวงตาแห่งความเชื่อ, ดวงตาของมนุษย์ผู้อยู่ภายใน นี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่พระองค์จะตรัสแก่คนเป็นกลุ่มเช่นนี้ก่อนที่พระองค์เสด็จไปที่กางเขน และพระองค์ทรงอยากให้ทุกคนที่ได้ยินพระองค์รู้ว่าเมื่อพวกเขาให้ความเชื่อและความไว้วางใจของพวกเขาอยู่ในพระองค์ พวกเขาก็กำลังวางใจไม่ใช่ในพระองค์เท่านั้น แต่ในพระบิดาด้วย ผู้เชื่อทั้งหลายพักสงบไม่ใช่ในพระหัตถ์ของพระเยซูเท่านั้น แต่ในพระหัตถ์ของพระบิดาเช่นกัน ในยอห์น 10:28-30 พระองค์ทรงบอกพวกเขาไปแล้วว่า “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ *เรากับพระบิดาของเราเป็น**อันหนึ่งอันเดียวกัน***”

ข้อ 46: “*เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมิได้อยู่ในความมืด*”

ในที่นี้พระเยซูทรงเปรียบพระองค์เองกับดวงอาทิตย์ซึ่งส่องสว่างแผ่นดินโลกในทางกายภาพ ในฐานะความสว่างของโลก พระองค์กำลังตรัสตรงนี้ว่า “เรา บุตรของพระเจ้า ได้เข้ามาในโลกซึ่งเต็มไปด้วยความมืดแห่งบาปและความอธรรม เราคือความสว่าง**นั้น**, แหล่งแห่งชีวิต, และเรายื่นเสนอชีวิตนี้ให้แก่ทุกคนที่จะต้อนรับเรา, แก่ทุกคนที่จะเชื่อในเรา ทุกคนที่เชื่อในเราจะถูกช่วยให้พ้นจากอำนาจแห่งความมืดและถูกย้ายเข้ามาในอาณาจักรแห่งความสว่าง”

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “*เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง*” พระองค์ก็กำลังประกาศถึงการดำรงอยู่มาก่อนหน้าแล้วของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความสว่าง*ก่อน*พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “*ท่านทั้งหลาย*เป็นความสว่างของโลก” แต่พวกเขาไม่ได้ “เป็นความสว่าง*เข้ามา*ในโลก”; พวกเขา*ได้กลายเป็น*ความสว่างเมื่อพวกเขาได้ต้อนรับความสว่าง**นั้น**แห่งชีวิต, พระเยซูคริสต์เจ้า

เหมือนกับที่ดวงอาทิตย์ส่องสว่างให้แก่ทั้งโลกและสาดแสงมาบน*มนุษยชาติทั้งปวง* พระเยซูก็เสด็จมาแล้ว, *ความสว่างฝ่ายวิญญาณ*ซึ่ง “ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว” (ทต. 2:11) เพื่อ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” จะได้รับความรอด พระองค์ทรงรักคนทั้งโลก, พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาให้แก่*บาป*ของคนทั้งโลก (ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 2:2) เหมือนกับที่ดวงอาทิตย์ส่องแสงเพื่อประโยชน์ของ*คนทั้งปวง* พระเยซูก็เสด็จเข้ามาในโลกแล้วเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็น*ค่าไถ่*เพื่อคนทั้งปวง และผู้ใดก็ตามที่ยอมเห็นความสว่างนั้นด้วยดวงตาแห่งความเชื่อและยอมเชื่อในพระเยซูก็จะได้รับชีวิต ความรอดมีเพื่อ “ผู้ใดก็ตาม” โรม 10:13 กล่าวว่า “ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด”

พระคริสต์ทรงเป็น*ความสว่างเดียวนั้น* ที่สามารถทะลุทะลวงความมืดที่ปกคลุมโลกนี้ได้ และหนทางเดียวที่จะกลายเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์คือ โดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระองค์ ทุกคนที่ใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าก็กลายเป็นลูกของความสว่าง พวกเขาไม่เดินในความมืดอีกต่อไป พวกเขาเดินในความสว่างนั้นเพราะ**พระองค์**ทรงเป็นความสว่างนั้น (1 ยอห์น 1:7) ทุกคนที่ปฏิเสธพระเยซูก็คงอยู่ในความมืด และเมื่อสิ้นสุดชีวิตฝ่ายโลก พวกเขาก็จะจมดิ่งในความมืดมิดไปตลอดกาล

ข้อ 47: *"ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามิได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด"*

ในที่นี้พระองค์ทรงชี้ให้เห็นอันตรายของการได้ยินถ้อยคำของพระเยซูและปฏิเสธที่จะเชื่อถ้อยคำเหล่านั้น มันเป็นเรื่องน่ากลัวที่จะได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและปฏิเสธมัน "ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง *ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็**ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา** เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์"* (1 ยอห์น 5:10)

เมื่อพระเยซูตรัสว่า "*เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น*" พระองค์ก็ทรงหมายความว่า "เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น**ตอนนี้**" พระองค์กำลังพยายามทำให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นว่าพระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นเพื่อ*ช่วยให้รอด* มิใช่เพื่อพิพากษา พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อขับไล่พวกโรมันออกไปจากปาเลสไตน์ แต่เพื่อแสวงหาและเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด พระองค์ไม่ได้เสด็จมาในฐานะผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่ แต่ในฐานะ "แพทย์ผู้ยิ่งใหญ่" พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อรักษาจิตวิญญาณทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อทำลายมนุษย์ในการสู้รบ

พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้น, ทารกน้อยในรางหญ้า, ลูกแกะตัวหนึ่งสำหรับการฆ่า พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์**จะ**เสด็จมาในการพิพากษา พระองค์จะเสด็จมาในฐานะสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์, จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย พระองค์จะทรงฟาดฟันบรรดาประชาชาติ และเหล่าศัตรูของพระองค์จะกลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม พระองค์จะทรงลงโทษเหล่าปัจจามิตรของพระองค์ และพระองค์จะทรง*ครอบครอง*ในความชอบธรรม แต่วันนั้นจะมาถึงในอนาคต

กุญแจที่ไขสู่ความเข้าใจอันครบถ้วนของพระคำข้อนี้คือ ความตรงกันข้ามระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นเพื่อสถาปนาพระที่นั่งแห่งพระคุณและความเมตตา และทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์ในความเชื่อก็จะกลายเป็น*ผู้รับ*พระคุณและความเมตตาของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์จะทรงสถาปนาพระที่นั่งแห่ง*การพิพากษา:*

"ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้วความ

ตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ" (วว. 20:11-15) ("คนตาย" ในพระคำตอนนี้หมายถึง เหล่าคนตายที่เป็นคนชั่ว)

พระเยซูทรงจัดเตรียมพระคุณมากพอที่จะช่วยคนบาปทุกคนซึ่งเคยเกิดมาหรือที่จะเกิดมาให้ได้รับความรอด พระองค์ทรงจัดเตรียมพระโลหิตมากพอที่จะชำระใจชั่วทุกดวงที่เคยมีมาหรือที่จะมีให้สะอาด พระองค์ได้ทรงชำระค่าไถ่เต็มจำนวนแล้ว พระองค์ทรง*สำเร็จ*การไถ่แล้ว แต่เราต้องมาหาพระองค์ เหตุผลที่ผู้คนตกนรกวันนี้ก็คือว่า พวกเขาไม่ยอมเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า: "เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ *แต่ผู้ที่**มิได้เชื่อ**ก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า*" (ยอห์น 3:17, 18)

ข้อ 48: "*ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย*"

ไม่แปลกเลยที่ซาตานเกลียดชังพระวจนะของพระเจ้า! ไม่แปลกเลยที่มันได้ทำงานอย่างร้อนรนเหลือเกินผ่านทางพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมเพื่อเปลี่ยนแปลงพระวจนะ, ตัดออกไปจากพระวจนะ, ทำลายพระวจนะ ในที่นี้พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนและอย่างแน่ชัดว่ามี*การพิพากษาในอนาคต* พร้อมกับการตัดสินลงโทษแก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์หลังจากที่พวกเขาได้เห็นหรือได้ยินพระวจนะของพระองค์แล้ว

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น "ปฏิเสธ" มีความหมายเดียวกันกับ*รังเกียจหรือปัดทิ้ง*พระวจนะของพระเจ้า: "ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา" (ลูกา 10:16)

ผู้ที่ปฏิเสธพระเยซูและปฏิเสธที่จะเชื่อถ้อยคำของพระองค์ก็จะพบเมื่อถึงอวสานของชีวิตว่าเขาเผชิญหน้ากับการพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! เขาอาจมีชีวิตยืนยาวจนถึงแก่เฒ่าในฝ่ายร่างกาย เขาอาจประสบความสำเร็จในธุรกิจ การเมือง หรือทางชีวิตใดก็ตามที่เขาเลือกดำเนิน เขาอาจดูเหมือน "ลอยนวล" ไปได้พร้อมกับการปฏิเสธพระเยซูและไม่แยแสพระวจนะของพระเจ้า แต่คนแบบนั้นก็ตกอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า และในเช้าวันพิพากษาใหญ่นั้นเขาจะเผชิญหน้ากับพระเจ้าเพื่อที่จะให้การสำหรับสิ่งที่เขาเคยได้ยินจากพระวจนะของพระเจ้า แต่ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อ

ยอห์น ภายใต้การดลใจ เขียนไว้ว่า "ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า...พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา..." (ยอห์น 1:1, 14) พระเยซูเองตรัสว่า "ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต" (ยอห์น 6:63) และบัดนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ พระองค์ตรัสว่า "*คำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย*" พวกยิวเหล่านี้ได้ยินพระเยซูตรัสแล้ว พวกเขาได้ฟังคำสั่งสอนของพระองค์แล้ว และเมื่อพวกเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น ถ้อยคำที่พระเยซูได้ตรัสต่อหน้าพวกเขาก็จะอยู่ที่นั่นเพื่อพิพากษาและปรับโทษพวกเขา

ในโรม 3:19 เปาโลกล่าวว่า "บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ*เพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า!*" ท่านผู้อ่านที่รัก จงฟังคำเตือนนี้ให้ดี: พระคำข้อนี้กล่าวถึงระบบของโมเสส แต่ถ้า*พระราชบัญญัติของโมเสส*เป็นตัวปิดปากมนุษย์ ถ้อยคำของพระเยซูจะยิ่งมีอำนาจ*มากกว่า*สักเพียงใด ซึ่งพระองค์ได้ตรัสบนแผ่นดินโลกและเหล่าผู้บริสุทธิ์ได้บันทึกไว้แล้ว? **เรา**มีพันธสัญญาใหม่, พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ เรามีพระคัมภีร์, พระวจนะอันสมบูรณ์ครบถ้วนของพระเจ้า และถ้าเราปฏิเสธที่จะฟังข้อความของพระคัมภีร์และปฏิเสธที่จะ*ต้อนรับพระคริสต์*แห่งพระคัมภีร์, ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นก็จะยืนที่การพิพากษานั้นเพื่อปรับโทษเราและเราจะได้ยินพระเยซูตรัสว่า "ไปให้พ้น! เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย!"

ข้อ 49: "*เพราะเรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา*"

"*เรามิได้กล่าวตามใจเราเอง*" หมายความว่าพระเยซูไม่ได้กำลังตรัส**จาก**พระองค์เอง พระองค์ทรงประกาศอีกครั้งถึงความจริงซึ่งพระองค์ทรงประกาศไปก่อนหน้านั้นแล้วบ่อยครั้ง-ความสัมพันธ์และความเป็นหนึ่งเดียวกันอันใกล้ชิดระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเยซูคริสต์พระบุตร ถ้อยคำของพระเยซูคือถ้อยคำที่พระบิดาประทานให้พระองค์ตรัส และการปฏิเสธถ้อยคำของพระองค์คือ การปฏิเสธพระเจ้าเพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มารับสภาพมนุษย์

"*ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา*" ถ้อยคำของพระเยซูตั้งแต่พระองค์ได้เข้าสู่การปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ คือถ้อยคำที่ตรีเอกานุภาพทรงเห็นพ้องตรงกันกระทั่งก่อนการวางรากฐานของโลก การงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จคือ การงานที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าพระบิดา เพื่อที่จะถูกกระทำโดยพระเยซูพระบุตรเมื่อพระองค์จะมารับร่างกายหนึ่งและเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติ*ไม่*สามารถทำได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง ทุกสิ่งที่พระเยซูตรัสและกระทำได้ถูกจัดแจงไว้ก่อนแล้วโดยตรีเอกานุภาพ *และด้วยเหตุนี้จึงถูกจัดแจงโดยสติปัญญาที่สมบูรณ์แบบ*

เมื่อเราอ่านในพระวจนะของพระเจ้าว่า "พระเจ้าทรงใช้พระบุตรมา" และ "พระเจ้าทรงให้พระบุตรออกมา" และเมื่อพระเยซูตรัสว่าถ้อยคำของพระองค์เป็นพระบัญชาของพระบิดา เราก็รู้ได้ว่าวลีเหล่านี้ถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการลดตัวลงมาสู่ความคิดที่อ่อนแอของเรา, ความเข้าใจอันอ่อนแอของเรา วลีเหล่านี้ถูกใช้เพื่อที่เราจะเข้าใจ, เท่าที่มนุษยชาติจะเข้าใจได้, ความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบของตรีเอกานุภาพ-พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูทรงด้อยกว่า (หรือเป็นรอง) พระเจ้าพระบิดา; แต่ในการตรัสถึงพระภาคต่างๆในตรีเอกานุภาพ มันเป็นไปไม่ได้เลยที่ความคิดอันมีขีดจำกัดของมนุษย์จะเข้าใจอย่างถ่องแท้และซาบซึ้งตรีเอกานุภาพ เราไม่สามารถอธิบายพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงประจักษ์ในสามพระภาคได้ แต่เราเชื่อเรื่องนี้เพราะว่าพระคัมภีร์ประกาศเรื่องนี้ มันเป็นความจริงตามพระคัมภีร์ และเราก็ยอมรับมันโดยความเชื่อ

เมื่อเราอ่านว่าพระเจ้าได้ประทานคำบัญชาแก่พระบุตร นี่ไม่ได้หมายความว่าพระบุตรไม่ทรงมีส่วนใดๆในคำบัญชานั้นนอกจากที่จะเชื่อฟัง คำบัญชานั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่พระบุตรคือ การมอบหมายหน้าที่โดยตรีเอกานุภาพ ซึ่งถูกจัดแจงในพันธสัญญาแห่งการไถ่ และพระบุตรทรงเต็มพระทัยที่จะกระทำตามคำบัญชานั้นพอๆกับที่พระบิดาทรงเต็มพระทัยที่จะประทานมัน

ในพระราชบัญญัติ 18:18, 19 โมเสสเขียนถ้อยคำต่างๆที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานให้แก่เขาโดยพยากรณ์ว่า *"เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้นั้นแก่ประชาชนทั้งหลาย ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น"* พระเยซูตรัสถ้อยคำที่พระบิดาได้บัญชาพระองค์ให้ตรัส อันเป็นการทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จซึ่งประทานให้แก่โมเสสและบันทึกไว้หลายร้อยปีก่อนพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลก

ข้อ 50: *"เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"*

นี่เท่ากับว่าพระเยซูตรัสแก่พวกยิวเหล่านี้ในที่นี้ว่า "ไม่ว่าพวกท่านเชื่อสิ่งที่เรากล่าวหรือไม่ ไม่ว่าพวกท่านรับข้อความของเราหรือไม่ ถ้อยคำที่เรากล่าวก็ถูกบัญชาโดยพระเจ้าพระบิดา ไม่ว่าพวกท่านเชื่ออะไรเกี่ยวกับสิ่งที่เรากล่าวไปแล้วก็ตาม คนเหล่านั้นที่*รับ*ถ้อยคำของเราก็มีชีวิตนิรันดร์และคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธถ้อยคำของเราก็จะเก็บเกี่ยวการปรับโทษนิรันดร์ในบึงไฟนั้น" ในยอห์น 6:68 *เปโตร*ถามว่า *"พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจาก**ไป**หาผู้ใดเล่า **พระองค์**มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์"*-แต่เปโตรเป็นหนึ่งในไม่กี่คนเหล่านั้นที่เชื่อถ้อยคำของพระเยซู

"เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา" ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ พระเยซูทรงให้คำเทศนาของพระองค์ที่ตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มมาถึงตอนจบ ตั้งแต่การเริ่มต้นของการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ตลอดสามปีครึ่งนั้น พระองค์ได้ทรงเดินอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์ได้ประทานข่าวสารนั้นแก่พวกเขาที่พระบิดา*ประทาน*ให้แก่พระองค์เพื่อที่จะประทานแก่พวกเขาแล้ว ดังนั้นในการ*ปฏิเสธ*ข่าวสารนั้นพวกเขาจึงไม่เพียงปฏิเสธ**พระองค์**เท่านั้น พวกเขายังปฏิเสธ*พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา*ด้วย ในการปฏิเสธถ้อยคำของพระเยซู พวกเขาก็ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้า-และหากไม่มีพระวจนะของพระเจ้า ก็ไม่มีความรอดเลย เราถูกบอกอย่างชัดแจ้งว่า "ความเชื่อเกิดขึ้นเพราะการได้ยิน *และการได้ยินเกิดขึ้นโดย**พระวจนะของพระเจ้า**"* (รม. 10:17)

พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า "ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้...ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิด*จากน้ำ* (พระวจนะ) *และพระวิญญาณ* ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" (ยอห์น 3:3, 5)

เราบังเกิดใหม่ "ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืช*อันไม่รู้เปื่อยเน่า คือ**ด้วยพระวจนะของพระเจ้า***อันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิตย์" (1 ปต. 1:23)

พระเยซูตรัสว่า *"ถ้าผู้ใดฟัง**คำของเรา***และเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา *ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา* แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว" (ยอห์น 5:24)

“เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษดื่น และจงน้อมใจรับ***พระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น*** *ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้*” (ยากอบ 1:21)

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “*ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว****ด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน***” (ยอห์น 15:3)

สำหรับคนไม่เชื่อ พระวจนะของพระเจ้าคือ*ฤทธิ์เดช*ของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด (รม. 1:16)

สำหรับผู้เชื่อ พระวจนะคือโคมสำหรับส่องเท้าและประทีปสำหรับวิถีทาง (เพลงสดุดี 119:105)

และสุดท้ายแล้ว-ผมขอบคุณพระเจ้าที่เรามีพระสัญญาที่ว่าพระวจนะของพระองค์ไม่สามารถถูกทำลายได้ ไม่ว่าพญามารและนรกทั้งสิ้นจะทำสิ่งใดต่อพระวจนะนั้นก็ตาม:

“**ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์!**” (เพลงสดุดี 119:89)

พระวจนะของพระเจ้าคือบทสรุปและสาระสำคัญแห่งคำสอนทั้งหมดของพระเยซู การปฏิเสธและรังเกียจพระวจนะคือการปฏิเสธและรังเกียจทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอน-ใช่แล้วครับ ทุกสิ่งที่พระองค์*ทรงเป็น* เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระวาทะที่รับสภาพมนุษย์ การปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าก็นำคำตัดสินลงโทษมาจากพระเจ้า ผู้ที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐวันนี้ก็ปฏิเสธทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทรงเทศนา, สั่งสอน, และกระทำ, เพราะว่าข่าวประเสริฐป่าวร้องหลักคำสอนและคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์เจ้า, พระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย

ความร้ายแรงของการปฏิเสธพระวจนะอยู่ตรงข้อเท็จจริงที่ว่าทุกคำที่พระเยซูตรัสได้ถูกบัญชาโดยพระเจ้าพระบิดา พระคริสต์ทรงประกาศอย่างชัดเจนและบ่อยครั้งว่าพระองค์เองไม่ใช่แหล่งที่มาของคำสั่งสอนของพระองค์ แต่คำสั่งสอนของพระองค์คือ คำบัญชาของพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระบิดาและนำความสว่างและชีวิตมายังคนทั้งปวงที่จะยอมเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระองค์

บัดนี้เรามาถึงตอนจบของส่วนแรกของข่าวประเสริฐของยอห์นแล้ว บทที่ 13 ขึ้นต้นด้วย “ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา *เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า* ***ถึงเวลาแล้วที่พระองค์***จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่**ใน**โลกนี้ *พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด*”

พระเยซูได้ประทานคำพยานต่อหน้าผู้คนของพระองค์แล้ว, คำพยานต่อหน้าสาธารณชนของพระองค์ การงานเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าพระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มากระทำ *พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว* ข่าวสารที่พระเจ้าพระบิดาได้ประทานแก่พระองค์เพื่อที่จะประทาน*ก็ถูกประทานให้แล้ว* การพิพากษาได้ถูกประกาศแล้ว และตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปงานรับใช้ของพระองค์จะมุ่งเน้นที่คนกลุ่มเล็กนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เดินกับพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงปรนนิบัติอยู่บนโลกนี้

บทที่ 13

13:1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

13:2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์

13:3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า

13:4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้

13:5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้นั้น

13:6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ”

13:7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ”

13:8 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้”

13:9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย”

13:10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน”

13:11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”

13:12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ

13:13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น

13:14 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย

13:15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน

13:16 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้

13:17 ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข

13:18 เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกส้นเท้าต่อเรา’

13:19 เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น
13:20 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”
13:21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”
13:22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
13:23 มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู
13:24 ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
13:25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร”
13:26 พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้” และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน
13:27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด”
13:28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น
13:29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง
13:30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน
13:31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์
13:32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้
13:33 ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้’
13:34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น
13:35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา”
13:36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป”
13:37 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์”

13:38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

ในบทที่ 1 ข้อ 1 ถึง 14 ของข่าวประเสริฐของยอห์น เราได้ศึกษาเรื่องพระวาทะนิรันดร์ผู้ได้ทรงรับสภาพมนุษย์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ในบทที่ 1 ข้อ 15 ถึง 34 เราได้ศึกษาคำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ในบทที่ 1 ข้อ 35 จนถึงบทที่ 12 ข้อ 50 เราได้ศึกษาการปรนนิบัติปวงชนของพระเยซูคริสต์ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่บนถนนเปื้อนฝุ่นแห่งแคว้นยูเดีย, แคว้นกาลิลี, และแถบชนบทที่อยู่ล้อมรอบ เราได้ศึกษาการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์และถ้อยคำแห่งชีวิตอันแสนวิเศษของพระองค์

บัดนี้เรามาถึงการปรนนิบัติแบบส่วนตัวของพระองค์ซึ่งปรนนิบัติเหล่าสาวกสิบสองคนของพระองค์, *คนของพระองค์เอง* มันเป็นความจริงที่ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจและเป็นประโยชน์ต่อเรา แต่ถ้อยคำเหล่านี้ในบทที่ 13 ก็ถูกกล่าวโดยพระเยซูโดยตรงแก่สาวกสิบสองคนนั้นเป็นการส่วนตัว

ปัสกาสุดท้าย

ข้อ 1: “*ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด*”

เมื่อเราศึกษาหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม เราก็สังเกตเห็นว่าบันทึกของยอห์นเกี่ยวกับหกวันสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์เว้นหลายสิ่งที่ถูกกล่าวถึงโดยมัทธิว, มาระโก, และลูกา เราทราบว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการนี้ เพราะว่ายอห์นได้รับการดลใจอย่างแท้จริงโดยพระเจ้าพอๆกับผู้เขียนข่าวประเสริฐอีกสามคนที่เหลือ ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ถามว่า*ทำไม*เขาถึงเว้นบางสิ่ง เรายอมรับเรื่องนี้ว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าและแผนการของพระองค์ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก

เราอาจเขียนรายการบางสิ่งตรงนี้ที่ถูกบันทึกโดยมัทธิว, มาระโก, และลูกา แต่ไม่ถูกพบในข่าวประเสริฐของยอห์น:

คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย (ลูกา 15:11-32)

คำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านที่ปล่อยเช่าสวนองุ่นของตนให้แก่พวกคนเช่าสาวน (มธ. 21:33; มก. 12:1; ลก. 20:9)

คำอุปมาเรื่องเครื่องแต่งกายร่วมงานสมรส (มธ. 22:1; ลก. 14:16)

คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น, ห้าคนมีปัญญาและห้าคนโง่ (มธ. 25:1)

คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มธ. 25:14)

การแยกบรรดาประชาชาติออกจากกัน (แกะและแพะ) (มธ. 25:31)

การทรงชำระพระวิหารครั้งที่สอง (มธ. 21:12; มก. 11:15; ลก. 19:45)

การแช่งสาปต้นมะเดื่อนั้น (มธ. 21:18; มก. 11:12-14)

การสนทนาต่อหน้าประชาชนกับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสเกี่ยวกับบัพติศมาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ. 21:25; มก.11:30; ลก. 20:4)

เวลานั้นเมื่อพระเยซูทรงสงบปากพวกฟาริสี, พวกสะดูสี, และพวกนักกฎหมาย (มธ. 23:13; มก. 12:38; ลก. 20:47)

การสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 26:26; มก. 14:22; ลก. 22:17)

สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นถูกพบในมัทธิว, มาระโก, หรือลูกา *บางครั้งก็ในทั้งสามเล่ม* แต่ยอห์นไม่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้เลย

อีกเรื่องหนึ่งที่ถูกเว้นโดยยอห์นผู้เป็นที่รักคือ คำพยากรณ์ที่พระเยซูประทานให้บนภูเขามะกอกเทศ ถึงแม้ว่ามัทธิวลงรายละเอียดเกี่ยวกับคำพยากรณ์นี้ก็ตาม เหมือนเดิมคือ เราไม่ถามว่า*ทำไม* เพราะเราจำถ้อยคำของโยบ 33:13 ได้ว่าพระเจ้า “ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย” พระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด ทางทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา ความคิดทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่ความคิดทั้งหลายของเรา แต่ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเหตุผลที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ประทานถ้อยคำเชิงพยากรณ์ที่พระเยซูตรัสบนภูเขามะกอกเทศนั้นให้แก่ยอห์นก็เพราะว่า ยอห์นจะได้รับและบันทึกหนังสือวิวรณ์ที่ยิ่งใหญ่นั้น, หนังสือที่บอกเล่า “สิ่งเหล่านั้นที่จะบังเกิดขึ้นหลังจากนี้” บทที่ 2 และ 3 ของวิวรณ์มีคำพยากรณ์เกี่ยวกับคริสตจักรตั้งแต่ต้นจนจบ และเริ่มต้นที่บทที่ 4 ยอห์นได้เขียน “สิ่งเหล่านั้นที่จะบังเกิดขึ้นหลังจากนี้” ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบัญชา: “จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย” (วว. 1:19) เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรู้ว่ายอห์นจะบันทึกยี่สิบสองบทนั้นของวิวรณ์ จึงไม่จำเป็นต้องประทานคำพยากรณ์ที่พระเยซูตรัสบนภูเขามะกอกเทศให้แก่เขาซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับอวสานกาลและการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อด้วยว่าเหตุผลที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงให้ยอห์นบันทึกเรื่องพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่มีบันทึกไว้ในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือก็คือว่า แม้กระทั่งในสมัยนั้นก็มีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆที่จะบูชาศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆเหมือนรูปเคารพ-และพระเยซูไม่เคยประสงค์ให้เป็นเช่นนั้นเลย ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่*พิธีการต่างๆ*: แต่เป็นพระคริสต์ในผู้เชื่อ และผู้เชื่อในพระคริสต์ (คส. 1:27; 3:3) ความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงไม่ยกชูพิธีต่างๆที่ปฏิบัติภายนอก, วันสำคัญต่างๆ ฯลฯ ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่ “รูปแบบ” แต่เป็นบุคคลผู้หนึ่งที่มีชีวิตอยู่-**พระคริสต์** พระองค์ทรงเป็นศีรษะ, รากฐาน, หัวใจ, กระแสเลือด, ชีวิต พระคริสต์**คือ**ความเชื่อแบบคริสเตียน และหากปราศจากพระองค์ก็**ไม่มี**ความเชื่อแบบคริสเตียน

บัดนี้ ท่านที่รัก เราทราบว่าข่าวประเสริฐของยอห์นเป็น “หนังสือความรอด” (ยอห์น 20:31) และกระนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ดลใจยอห์นให้แม้แต่*เอ่ยถึง*พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่าพิธีนี้ไม่ใช่ (เหมือนอย่างที่หลายคนอยากให้เราเชื่อ) สิ่งที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับหนึ่งในความเชื่อแบบคริสเตียน ผลของเถาองุ่น*ไม่กลายเป็น*พระโลหิตจริงๆของพระเยซู และขนมปังไร้เชื้อไม่กลายเป็นเนื้อหนังของพระองค์เช่นกัน! นั่นไม่ใช่เหตุผลที่พระเยซูทรงสถาปนาพิธีนี้และสั่งผู้เชื่อทั้งหลายให้ถือพิธีนี้จนกว่าพระองค์เสด็จมาอีกที: *พระองค์ได้ทรงสถาปนาพิธีนี้เพื่อแสดงให้เห็นการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืน*

พระชนม์ของพระองค์จนกว่าพระองค์เสด็จกลับมา เปาโลกล่าวแก่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า "เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา" (1 คร. 11:26)

ข่าวประเสริฐของยอห์นสอนเราอย่างชัดเจนในวิธีแห่งความรอด-เราถูกสอนเกี่ยวกับ*ความจำเป็น*สำหรับการบังเกิดใหม่, "*วิธี*" ของการบังเกิดใหม่, และสิ่งอื่นๆทั้งปวงที่จำเป็นสำหรับความรอด; ดังนั้นถ้าพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด**ใน**ความรอดของเรา แล้วทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงทรงยอมให้ยอห์นเงียบเสียงอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับเรื่องนั้นเล่า? มี*เหตุผล*ประการหนึ่งที่ชัดเจนและเข้าใจได้ว่าทำไมยอห์นถึงไม่บันทึกถ้อยคำเกี่ยวกับพิธีนี้, ถ้อยคำซึ่งประทานให้แก่มัทธิว, มาระโก, และลูกา: *พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า**ไม่ใช่**สิ่งสำคัญต่อความรอด และมันไม่ใช่สิ่งหลักในความเชื่อแบบคริสเตียน*; มันเป็นสิ่งรอง เหมือนกับที่*บัพติศมาในน้ำ*เป็นสิ่งรอง

ใช่ครับ ผมเชื่อในบัพติศมาด้วยน้ำสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย และผมก็เชื่อด้วยในการถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ผมไม่ถือพิธีนี้เพื่อที่จะได้รับความรอด หรือเพื่อช่วยให้ผมรอดต่อไป-หรือเพื่อช่วยผมให้ไปถึงสวรรค์ ผมถือพิธีนี้ด้วยเหตุผลอันแน่ชัดที่พระเยซู*ตรัสไว้ว่า*จงถือพิธีนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระองค์จนกว่าพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง

"*ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา...*" เมื่อเราศึกษาหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม เราก็สังเกตเห็นว่าเทศกาลปัสกาถูกกล่าวถึงเสมอโดยผู้เขียนข่าวประเสริฐแต่ละท่านว่าเป็นช่วงเวลาที่แน่ชัดของปีเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน นี่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้า ด้วยว่าลูกแกะปัสกาเป็น*ภาพเล็ง*ที่เด่นชัดและโดดเด่นมากที่สุดของพระเยซูคริสต์เจ้าในหมู่พิธีการแบบยิวทั้งหมด ลูกแกะปัสกาเป็นภาพเล็งอย่างหนึ่งของพระเมษโปดกผู้ปราศจากตำหนิหรือด่างพร้อย, พระเมษโปดกที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาชี้ไปถึงเมื่อเขากล่าวว่า "*จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย*" (ยอห์น 1:29) และประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นของปัสกาก็คือ การทำให้มนุษย์เข้าใจพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระเยซูคริสต์เจ้า

ขณะนั้นเช่นกัน ในช่วงเวลาที่เฉพาะเจาะจงนี้ของปี พวกยิวหมู่ใหญ่ที่สุดจะมารวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถือปัสกาและจะเป็นประจักษ์พยานถึงการตรึงกางเขนของพระเยซู คนเหล่านั้นที่ไม่ได้มายังกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้นก็จะทราบ*ข่าว*เรื่องการตรึงกางเขนอย่างแน่นอนเมื่อมิตรสหายและญาติของพวกเขากลับมาบ้านจากเทศกาลปัสกา และข่าวนี้จะแพร่สะพัดไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลกในเวลาอันสั้นมากๆ

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้นำทางศาสนากล่าวว่า "ไม่ใช่ในวันเทศกาลเลี้ยง" แต่พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดในความทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นและความทรงสัพพัญญูของพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่า "พระเมษโปดกของพระเจ้า" จะต้องถูกฆ่าตายในเทศกาลปัสกานั้น เราไม่ทราบวันเกิดของพระเยซู, เราไม่ทราบแน่ชัดเกี่ยวกับวันสำคัญของเหตุการณ์ส่วนใหญ่ในชีวิตของพระองค์ แต่เราทราบว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนในช่วงเทศกาลปัสกา-ซึ่งตามปฏิทินยิวตรงกับเดือนเมษายน (อพย. 12:1-11)

"*เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา...*" ในหลายๆด้าน*ความไม่รู้*ก็เป็นพรอย่างหนึ่งที่แฝงตัวมา หากเราบางคนทราบความทุกข์ที่รอคอยเราอยู่เบื้องหน้า มันคงทำให้

ใจเราแตกสลายและทำลายสันติสุขแห่งจิตใจของเราจนป่นปี้ แต่พระเยซูทรงทราบอย่างสมบูรณ์แบบว่าพระองค์ต้องเผชิญกับอะไร พระองค์ทรงทราบทุกความเจ็บปวด, ทุกความปวดร้าวของหัวใจ, น้ำตาทุกหยด พระองค์ทรงทราบช่วงเวลาที่แน่ชัดว่าพระองค์จะทนทุกข์*เมื่อไหร่*, พระองค์จะทนทุกข์*อย่างไร*, และพระองค์จะทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไปและส่งคืนวิญญาณของพระองค์ให้แก่พระบิดาในสวรรค์เมื่อไหร่; และผมเชื่อว่าความรู้นี้เพิ่มเข้ากับความทุกข์ทรมานของพระองค์

พระเยซูทรงเห็นกางเขนนั้นกระทั่งตอนที่, ขณะที่ทรงมีอายุสิบสองปี, พระองค์ตรัสว่า "ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน" กางเขนนั้นอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในทุกย่างก้าวแห่งการเดินทางบนโลกนี้ของพระองค์-และกระนั้น แม้จะเห็นมันและทราบถึงความปวดร้าวของมัน พระองค์ก็ทรงดำเนินตรงดิ่งไปหามัน การถูกตรึงกางเขนของพระองค์ไม่ใช่เรื่องที่ทำให้ประหลาดสำหรับ*พระองค์*

จงสังเกตว่าความมรณาถูกกล่าวถึงในที่นี้ว่าเป็นการเดินทางแบบหนึ่ง, การเคลื่อนที่จากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง: พระเยซูทรงทราบว่าเวลานั้นได้มาถึงแล้ว "*ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา*" นี่เป็นจริงเช่นกันในความตายของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว คริสเตียนจากโลกนี้ไปอยู่กับพระเยซูในเมืองบรมสุขเกษม อัครทูตเปาโลกล่าวว่า "การออกจากร่างกายนี้คือการไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า" ซึ่งเป็นความจริงอย่างหนึ่งที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีสำหรับผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ว่า "ศาสนาต่างๆ" จะสอนอะไร, ไม่ว่าเหล่านักเทศน์จะเทศนาอะไร, *ผมก็เชื่อพระวจนะของพระเจ้า* ผมเชื่อว่าเสี้ยววินาทีที่ผู้เชื่อคนใดจากชีวิตนี้ไป เขาก็ไปอยู่บ้านในเมืองบรมสุขเกษมและหยุดพักจากการงานหนักของเขาจนกว่าจะถึงเช้าวันฟื้นคืนชีพอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น แท้จริงแล้ว เมื่อคริสเตียนคนใดตายไป *ร่างกาย*ก็กลับคืนสู่ดิน แต่วิญญาณก็กลับไปหาพระเจ้าผู้ได้ประทานวิญญาณนั้น และในการเป็นขึ้นจากตายนั้นร่างกายที่ตายได้ก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นในความเป็นอมตะ, *ได้รับสง่าราศี*

ท่านที่รัก จิตวิญญาณของผู้เชื่อที่จากโลกนี้ไปไม่ได้หมดสติ พระเยซูตรัสว่า "มีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่" (ลูกา 15:10) ผมขอถามว่า *ใคร*จะปรีดี, ใคร*สามารถ*ชื่นชมยินดีเพราะการกลับใจของคนบาปคนหนึ่งได้*นอกเสียจากอีกคนหนึ่งที่ได้กลับใจแล้ว*และรู้จักความชื่นชมยินดีแห่งความรอด? *เหล่าทูตสวรรค์*ไม่รู้จักความชื่นชมยินดีของการบังเกิดใหม่

ผมรักส่วนท้ายของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่: "*พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด*" ผมดีใจเหลือเกินที่ความรักของพระเยซูไม่เหมือนความรักของมนุษย์ คริสเตียนทั้งหลายมัก "ขึ้นๆลงๆ...ร้อนรนและเย็นชา" บ่อยเหลือเกิน เราไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมออย่างสัตย์ซื่ออย่างที่เราควรรักวันต่อวัน แต่พระเยซูไม่เคยเปลี่ยนแปลง, ความรักของพระองค์ไม่เคยผันแปร พระองค์ทรงรักเราด้วยความรักของพระเจ้า และพระวจนะของพระเจ้าก็บอกเราว่ากับพระองค์นั้น "ไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง" (ยากอบ 1:17) การที่พระองค์ทรงทราบว่าเหล่าสาวกของพระองค์จะกลายเป็นคนขี้ขลาดและทิ้งพระองค์ไปนั้นไม่ได้ทำให้พระองค์หยุดรักพวกเขาเลย ทั้งๆที่พวกเขามีความอ่อนแอและความล้มเหลวต่างๆ พระองค์ก็ยังรักพวกเขาจนถึงที่สุด ไม่มีทางที่จะพรรณนาถึงความรักของพระเยซูที่มีให้แก่คนของพระองค์ ความรักของพระองค์นั้น "เกินความรู้" (อฟ. 3:19)

"พวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้" คือสำนวนหนึ่งที่มีความลึกซึ้งมาก, ปลอบประโลมใจยิ่งนักแก่พวกของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นของพระเยซู เราเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงซื้อเราแล้วและพระองค์ทรงห่วงใยเรา ใช่แล้วครับ แม้ในขณะที่เราอยู่ *"ในโลก"*, ขณะที่เราอยู่บนแผ่นดินโลก, เราก็เป็นของพระองค์ "ท่านที่รัก **บัดนี้**เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า!"

พระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก

ข้อ 2: *"ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์"*

"ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว" จะแปลได้อย่างตรงตัวว่า "ขณะที่อาหารเย็นดำเนินต่อไป; ขณะที่อาหารเย็นคืบหน้าไปนั้น" นี่ดูเหมือนจะเป็นคำแปลที่ถูกต้อง เพราะว่าในข้อ 26 เราอ่านว่าพระเยซูเอาอาหารที่จิ้มยื่นให้ยูดาส และมันก็มีเหตุผลที่ว่าถ้าอาหารเย็นนั้นสิ้นสุดลงแล้ว พระองค์ก็คงไม่ทำเช่นนี้

มันน่าสนใจที่สุดที่จะหมายเหตุว่า*งานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก*ขึ้นสู่จุดสูงสุดพร้อมกับอาหารเย็นมื้อหนึ่ง และอาหารเย็นมื้อหนึ่งคือพิธีสุดท้ายที่พระองค์ทรงสถาปนาให้แก่*คริสตจักร* ในวิวรณ์ 3:20 ในข้อความถึงชาวเมืองเลาดีเซียเหล่านั้น (คริสตจักร*อุ่นๆ*นั้น) เราอ่านว่า "ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู **เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา**" ในพระคำข้อนี้ พระเยซูกำลังยืนอยู่ที่ประตูคริสตจักร ไม่ใช่ที่ประตูของใจมนุษย์คนใด พระองค์กำลังเคาะอยู่-และถ้ามีแค่ผู้เชื่อแท้สักคนหนึ่งที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้วในคริสตจักรนั้น พระเยซูก็จะเสด็จเข้าไปและรับประทานกับผู้เชื่อคนนั้น และผู้เชื่อคนนั้นจะรับประทานกับพระองค์ ตามคำพยากรณ์ ในวันสุดท้ายทั้งหลายแห่งยุคสมัยนี้ จะมีคริสตจักรหลายแห่งที่อาจไม่พบ*ผู้เชื่อแท้แม้สักคนเดียว*

มันน่าสนใจเช่นกันที่สิ่งแรกที่เกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักรจะเป็น*งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก:* "และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรส (*อาหารเย็นที่เป็นการเลี้ยงสมรส*) ของพระเมษโปดก" และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า" (วว. 19:9)

ยอห์นไม่เอ่ยถึงมื้อเย็นนี้ในบทที่สิบสามของข่าวประเสริฐของเขา และเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์มีความเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับหัวข้อนี้ บางคนเชื่อว่านี่เป็นมื้อเย็นเดียวกันกับที่เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อนสองวันก่อนเทศกาลปัสกา ท่านอื่นๆก็เชื่อว่านี่เป็นมื้อเย็นปัสกาซึ่งพระเยซูทรงรับประทานกับเหล่าสาวกของพระองค์คืนนั้นก่อนพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน ผมเห็นด้วยกับฝ่ายหลัง ผู้รู้พระคัมภีร์ไม่กี่ท่านเชื่อว่าเป็นตอนนี้เองที่พระเยซูได้ทรงสถาปนา*พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า* (ตรงตัวคือ "มื้อเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า"-the Lord's Supper) แต่ผมไม่เชื่อว่าพิธีนี้ถูกสถาปนาจนกระทั่งหลังจากข้อ 30 (กรุณาดูมัทธิว 26:20-30) มันเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าพระองค์คงจะล้างเท้าของเหล่าสาวกหลังจากการสถาปนาพิธีนั้นแล้ว)

"พญามารได้ดลใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์" ไม่ได้หมายความว่ายูดาส*ได้กลายเป็น*ผู้ละทิ้งความเชื่อ เพราะว่าเขาเป็นมารร้ายตนหนึ่งอยู่แล้วตั้งแต่ต้น ในยอห์น 6:70 พระเยซูตรัส

อย่างชัดเจนแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็น*มารร้าย*” บุคลิกภาพของพญามารเอง (และอุปนิสัยของพญามารในฐานะพ่อของความชั่วและความอธรรมทุกอย่าง) ถูกเปิดเผยให้กระจ่างแจ้งอย่างรุนแรงในยูดาส ณ จุดนี้

คำกรีกที่แปลเป็น “ใส่” (put) มีความหมายตรงตัวว่า “*โยน*” (cast) ซึ่งพรรณนาถึงวิธีปฏิบัติงานของซาตานได้อย่างถูกต้องมากกว่า *การเสนอแนะ*คือหนึ่งในเครื่องมือหลักของมัน และหัวใจของคนไม่เชื่อคือพื้นดินที่ซาตานหว่าน (หรือโยน) เมล็ดพันธุ์ชั่วร้ายของมัน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่ายูดาสอิสคาริโอทเป็น “บุตรของซีโมน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพื่อหลีกเลี่ยงการที่เขาจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นยูดาส, น้องชายของยากอบ, บุตรของอัลเฟอัส มี*อีก*สามแห่งในพระคัมภีร์ที่ยูดาสถูกเรียกว่าเป็นบุตรของซีโมน แต่ไม่มีการเสนอแนะสักแห่งเดียวว่า “ซีโมน” ผู้นี้เป็นใคร

มีความตรงข้ามกันที่น่าสนใจตรงนี้: **พระเยซู**ประสูติจาก*ผู้หญิง:* “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว *พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ…*” (กท. 4:4) ผู้ชายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆเลยกับการประสูติของพระเยซู มันเป็นความจริงที่ว่ามารีย์หญิงพรหมจารีเป็นมารดาของพระองค์ แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นบิดาของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกคลุมมารีย์และเธอได้ให้กำเนิดบุตรชายหัวปีของเธอและเรียกบุตรนั้นว่าอิมมานูเอล “ซึ่งแปลว่า *พระเจ้าทรงอยู่กับเรา*” แต่**ยูดาส** (พญามารในเนื้อหนัง, เหมือนกับที่พระเยซูทรงเป็น**พระเจ้า**ในเนื้อหนัง) ถูกเรียกว่าเป็น*บุตรของซีโมน* และเขาตรงข้ามกับพระเยซูในทุกด้าน พระเยซูทรงเป็น*ความจริง*; ยูดาสเป็น*คนมุสาและขโมย* พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะ*ให้*; ยูดาสสนใจใน*การตักตวงทุกสิ่งที่ตนจะตักตวงได้*-แม้แต่การตำหนิมารีย์เมื่อนางชโลมพระเยซูด้วยน้ำมันหอมราคาแพง

ข้อ 3-5: “*พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้นั้น*”

ถ้อยคำแสนมหัศจรรย์ของข้อ 3 แสดงให้เห็นความลึกล้ำแห่งการถ่อมพระองค์อย่างไร้ที่สิ้นสุดและความรักที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงมีความรู้เต็มเปี่ยมเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและเหตุใดพระองค์ถึงได้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ทรงทราบว่าพระบิดาในสวรรค์ได้ทรงมอบ*อำนาจทั้งหมด*ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงทราบว่าพระเจ้าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระบุตรก็มีชีวิตใน*พระองค์เอง*ฉันนั้น เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้นและจะเสด็จกลับไปหาพระบิดา เพื่อที่จะประทับในบัลลังก์สูงสุดในสวรรค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพสูงสุด เมื่อทราบสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แล้ว พระองค์ยังทรงลดตัวลงมากระทำงานรับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดของผู้รับใช้คนหนึ่ง และทรงล้างเท้าของเหล่าสาวกของพระองค์

เราอาจสังเกตเห็นเจ็ดสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำในที่นี้:

1. พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น

2. พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออก

3. พระองค์ทรงหยิบผ้าเช็ดตัวมา

4. พระองค์ทรงคาดเอวไว้

5. พระองค์ทรงเทน้ำลงในอ่าง

6. “และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก”

7. และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้นั้น”

*การถอดฉลองพระองค์ออก*หมายความแค่ว่าพระเยซูทรงถอดเสื้อชั้นนอก (หรือเสื้อคลุม) ที่ยาวและหลวมตัวนั้นออกซึ่งผู้คนสวมใส่กันในสมัยนั้น

*การคาดเอว*หมายความว่าพระองค์ทรงผูกผ้าเช็ดตัวผืนนั้นไว้แน่นรอบเอวของพระองค์ เพราะมันเป็นธรรมเนียมปกติที่คนรับใช้คนหนึ่งจะกระทำ คนรับใช้ที่ดีควรคาดเอวไว้และให้ตะเกียงของตนส่องสว่างอยู่ (ลูกา 12:35) ซึ่งหมายความว่าเขาพร้อมสำหรับสิ่งใดก็ตามที่นายของเขาเรียกเขาให้กระทำยามถูกเรียกใช้ทันที การกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรงนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่คล้ายคลึงกับถ้อยคำของลูกา 12:37: “ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา”

สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำในที่นี้ เจ้าบ้านที่ดีคนไหนก็จะกระทำในสมัยนั้นเพื่อแสดงถึงการต้อนรับขับสู้เหล่าแขกของเขา อับราฮัมล้างเท้าของทูตสวรรค์สามองค์นั้นที่มาหาเขาขณะที่เขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ของเขาในช่วงแดดร้อนของวัน: “เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน และพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้เอาน้ำนิดหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักใต้ต้นไม้เถิด” (ปฐก. 18:1-4 บางส่วน) ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ อ่าน 1 ซามูเอล 25:41 เช่นกัน

ในดินแดนปาเลสไตน์ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้คนไม่ได้สวมถุงเท้า (หรือถุงน่อง) และรองเท้าเหมือนอย่างที่เราสวมวันนี้ พวกเขาสวมร้องเท้าสาน และดังนั้นเท้าของนักเดินทางจึงร้อนและเปื้อนฝุ่นและเขาจำเป็นต้องล้างเท้าบ่อยๆ พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาและปกติที่พวกคนรับใช้ในบ้านจะล้างเท้าของคนเหล่านั้นที่เป็นแขกในบ้านนั้น พระเยซูทรงเตือนความจำซีโมนคนฟาริสีว่า “ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา” (ลูกา 7:44) ตามที่ 1 ทิโมธี 5:10 กล่าว มันเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งของหญิงม่ายที่มีเกียรติและสมควรที่จะ “ล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน”

สิ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นั้นไม่ใช่เรื่องการล้างเท้าของพวกสาวก มากเท่ากับ*ความน่าอัศจรรย์ของสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ* **พระองค์**ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ในวาระอันขลังเช่นนั้นทรงลดพระองค์ลงมาล้างเท้าของมนุษย์เดินดินผู้อ่อนแอและขี้ขลาด! เพราะทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น พระองค์ทรงทราบว่าในเวลาไม่นานพระองค์จะเสด็จไปจากคนเหล่านี้-เหล่านักเดินทางผู้อ่อนแอ

ในโลกที่ชั่วร้าย-และพระองค์ทรงทำการรับใช้อันต่ำต้อยนี้แก่พวกเขาอย่างอ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรักเพื่อเสริมกำลังและให้ความสดชื่นพวกเขาสำหรับวันเหล่านั้นที่คอยอยู่เบื้องหน้า

ข้อ 6: *"แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ"*

เนื่องจากคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น "*แล้ว*" ไม่ถูกใช้ในความหมายว่า "ตามลำดับ" เราจึงไม่ทราบว่าพระเยซูทรงมาหาเปโตรก่อน หรือว่าพระองค์ทรงล้างเท้าของสาวกคนอื่นๆและ*จากนั้น*จึงมาถึงเปโตร เราชี้ชัดไม่ได้ว่าพระเยซูทรงล้างเท้าของใครก่อน-และถึงอย่างไรแล้ว นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

เมื่อพระเยซูทรงมาล้างเท้า*ของเปโตร* เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า "*พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้า**ของข้าพระองค์**หรือ*" (ภาษากรีกอ่านว่า "พระองค์, ของข้าพระองค์, ล้างเท้าหรือ?") เราอาจถามคำถามเดียวกันในวิธีนี้: "พระองค์, พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า, พระองค์ผู้ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์, ทรงล้างเท้าของคนที่ไม่คู่ควรอย่างข้าพระองค์หรือ?" นี่มีความหมายเดียวกันกับคำถามที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ถามพระเยซูตอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหาพระองค์เพื่อที่จะรับบัพติศมา: "*ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์*" (มธ. 3:14)

ข้อ 7: "*พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ"*

คำตรัสของพระเยซูตรงนี้ให้กุญแจดอกหนึ่งแก่เราเพื่อไขเปิดสิ่งอื่นๆอีกหลายสิ่งซึ่งเราไม่สามารถเข้าใจได้: เราอาจไม่รู้*ตอนนี้* แต่เราจะรู้ "ในภายหลัง" เราต้องจำไว้ว่าทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา, ความคิดทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่ความคิดทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่ามากและทรงสูงส่งกว่าเราเยอะมาก เราต้องเพียงยอมรับโดยความเชื่อสิ่งที่เราไม่อาจเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ-ไม่ใช่โดยการมองเห็นหรือความเข้าใจ และเรารู้ว่าสิ่งใดก็ตามที่มาสู่เรา, สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับเรา, "**ทุกสิ่ง**ทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์" (รม. 8:28) เมื่อสิ่งต่างๆดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่นสำหรับเรา, เมื่อทางนั้นดูเหมือนมืดและภาระเหล่านั้นทำให้ท้อใจ, เราก็สามารถวางใจได้ในความเชื่อมั่นว่าพระเจ้ากำลังมองลงมายังเรา, พระเยซูทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรอยู่เหมือนเดิม, และเราครบบริบูรณ์ในพระองค์-และสิ่งใดก็ตามที่เราต้องใช้ความเชื่อตอนนี้, สิ่งใดก็ตามที่เราไม่เข้าใจ, *เราก็จะรู้ "ในภายหลัง"*

ข้อ 8: "*เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้"*

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำแปลภาษาอังกฤษตรงนี้ไม่ได้ให้ความหมายอันครบถ้วนและพลังของภาษากรีก ตรงตัวแล้วมันอ่านว่า "พระองค์จะไม่ล้างเท้าของข้าพระองค์ตลอดไป"-ซึ่งมีความหมายว่า "พระองค์จะไม่ได้ล้างเท้า**ของข้าพระองค์**, *ตอนนี้*, หรือใน*อนาคต*, หรือ*ในคราใด*เลย" ภาษาของเปโตรบ่งบอกถึงความถ่อมใจ แต่บางครั้งความถ่อมใจแบบนี้ก็เป็นการเสแสร้ง และสุดโต่งไปบ้าง จริงๆแล้วเปโตรหมายความว่าเขาอยากล้างเท้าของพระเยซู แต่พระเยซูจะไม่ได้ล้างเท้า**ของเขา**เลย นี่ไม่ใช่ความถ่อมใจที่เกิดจากการอยู่

ฝ่ายวิญญาณ และพระเยซูทรงทราบเรื่องนั้น พระองค์ทรงทราบใจของเปโตร และพระองค์ทรงทราบว่าในไม่ช้าเปโตรจะพูดสบถและประกาศว่าเขาไม่เคยได้*รู้จัก*องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเลย

"ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้" ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวเพื่อบาดลึกลงในใจของเปโตร พระเยซูไม่ได้ทรงหมายความว่าหากเปโตรไม่ยอมให้พระองค์ล้างเท้าของเขาจริงๆคืนนั้น เขาก็จะไม่ได้เป็นหนึ่งในพวกสาวกอีกต่อไป; ถ้อยคำเหล่านั้นมีความหมายมากกว่านั้นเยอะจริงๆ สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหมายถึงก็คือว่าเปโตรกำลังพูดในเนื้อหนัง, ไม่ใช่ในพระวิญญาณ; ถ้อยคำของเขาไม่ใช่ถ้อยคำของผู้มีปัญญาในฝ่ายวิญญาณ เขาคัดค้านการรับใช้ที่พระเยซูกำลังจะทรงกระทำ, การกระทำหนึ่งที่ (ในตอนนั้นและตอนนี้) เป็นสัญลักษณ์ในความหมายของมัน พระเยซูทรงอยากให้เปโตรเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้จะล้างเท้าของเขาเพียงเพราะว่าเท้าของเขาเปื้อนฝุ่น ไม่เลย การล้างนั้นเป็นการกระทำเชิงภาพเปรียบซึ่งมีความหมายฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งกว่า: ***ไม่มีผู้ใด****สามารถมีส่วนใดๆในพระเยซูหรือในการปรนนิบัติรับใช้ของพระองค์ได้หากผู้นั้นไม่****ถูกล้าง****โดยพระเยซู* **พระองค์**ทรงเป็นผู้เดียวที่ล้างบาปของเราออกไป เปโตรถูก "ล้าง" แล้ว (ข้อ 10, 11) แต่*ดวงวิญญาณทุกดวง*ที่รอดแล้วต้องถูกล้างทุกวัน และพระเยซูเพียงผู้เดียวทรงทำการล้างนั้นได้ ในยอห์น 15:3 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน"

มันไม่พอสำหรับเราที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักร, หรือที่จะรับบัพติศมาและรับพิธีระลึกฯ หรือแม้แต่ที่จะกล่าวยอมรับความเชื่อแบบคริสเตียน เราต้องมีประสบการณ์ที่ลึกซึ้งกว่านั้น: เราต้องถูกล้าง, ถูกชำระให้สะอาด, ถูกสร้างเป็นคนใหม่-และพระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถตอบสนองความต้องการนั้นได้ คำถามยิ่งใหญ่ที่เราควรถามตัวเราเองก็คือว่า "ฉันถูกล้างและถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วหรือยัง?" เปาโลกล่าวแก่คริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายถูกล้างแล้ว...ท่านทั้งหลายถูกแยกตั้งไว้แล้ว...ท่านทั้งหลายถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วในพระนามของพระเยซูเจ้าและโดยพระวิญญาณของพระเจ้าของเรา" (1 คร. 6:11)

ผมอยากเตือนความจำคุณว่า "การล้าง" ในที่นี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับบัพติศมา ถึงแม้ว่าผู้รับใช้และอาจารย์บางท่านอยากให้เราเชื่อเช่นนั้น ยอห์น 4:2 กล่าวอย่างชัดเจนว่า**พระเยซู**ไม่ได้ทรงให้บัพติศมา *พวกสาวก*ได้ให้บัพติศมา*ในพระนามของพระองค์* แต่พระเยซูเองไม่ได้ทรงให้บัพติศมา การอ้างอิงตรงนี้หมายถึงการล้างมนุษย์ภายใน, การชำระจิตใจและวิญญาณให้สะอาด, ไม่ได้หมายถึงการจุ่มลงในน้ำในอ่างบัพติศมา

ข้อ 9: *"ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย"*

การเปลี่ยนใจเช่นนี้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของเปโตร เขาเป็นคนที่ตื่นเต้นง่าย, ร้อนรน, หุนหันพลันแล่น, มีความกระตือรือร้น เขาถูกปลุกเร้าได้ง่ายและรีบร้อนที่จะพูด แต่ ณ ช่วงเวลานี้ในชีวิตคริสเตียนของเขา เขามีความรู้สึกและอารมณ์มากกว่าความลึกซึ้งและการรู้จักแยกแยะฝ่ายวิญญาณ เขามีความร้อนรนมากกว่าความรู้-และเช่นเดียวกับคนมากมายวันนี้ เขาไปจากสุดโต่งด้านหนึ่งสู่อีกด้านหนึ่ง เขาหวาดกลัวกับการบอกเป็นนัยที่ว่าเขาอาจไม่มีส่วนกับพระเยซู และเขาร้องออกมาว่า *"พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์*

เท่านั้น ***แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย!"*** แน่นอนว่าเปโตรอยากมีส่วนกับพระเยซู ถึงแม้เขาไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายฝ่ายวิญญาณแห่งคำตรัสของพระองค์ก็ตาม-และในความร้อนรนของเขา เขาพูดถึงการล้างจริงๆ, การอาบน้ำทั้งตัวของเขา

จากตัวอย่างที่เปโตรวางตรงนี้ เราเห็นได้ว่าความร้อนรนอันยิ่งใหญ่และความรักยิ่งใหญ่เข้ากันได้อย่างสมบูรณ์แบบกับความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณและความเชื่องช้าที่จะเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณ แม้กระทั่งทุกวันนี้มีคนมากมายที่เป็นเหมือนเปโตร ซึ่งมีความร้อนรนมากกว่าความรู้ มีความรักและความทุ่มเทมากกว่าการรู้จักแยกแยะฝ่ายวิญญาณ ถ้อยคำของเปโตร-"พระองค์เจ้าข้า ขอทรงล้างข้าพระองค์ตั้งแต่หัวจรดเท้า, ทั้งตัวของข้าพระองค์เลยเถิด"-คือถ้อยคำของสาวกคนหนึ่งที่ร้อนรน, มีใจอบอุ่น, หุนหันพลันแล่นแต่ไม่มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และมีคนแบบนี้อยู่มากมายในคริสตจักรวันนี้

ข้อ 10: "*พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน"*

ในที่นี้พระเยซูทรงตำหนิความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณของเปโตรอย่างอ่อนโยน พระองค์ทรงชี้ให้เปโตรเห็นว่าแม้หากว่าพระองค์*ได้*ตรัสถึงการล้างจริงๆ, การอาบน้ำทั้งตัวจริงๆ, คนๆหนึ่งที่อาบน้ำแล้วก็ต้องล้างแต่*เท้า*ของเขาเท่านั้นหลังจากการเดินทางบนถนนเปื้อนฝุ่น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ นักเดินทางอาบน้ำก่อนการเดินทางของเขา และหลังจากการเดินทางบนถนนเปื้อนฝุ่น ทั้งหมดที่เขาต้องทำเพื่อที่จะสะอาดก็คือแค่ล้าง*เท้า*ของเขา

ถ้านี่เป็นความจริงเกี่ยวกับการล้างร่างกาย มันก็ยิ่งเป็นความจริงมากขึ้นไปอีกเกี่ยวกับการล้างฝ่ายวิญญาณ, การล้างชำระแห่งการสร้างใหม่! "พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์" (ทต. 3:5) เมื่อพระเยซูทรงยกโทษบาปของเรา เมื่อพระองค์ทรงไถ่เราจากการสาปแช่งของบาป-ความตายและการพิพากษาปรับโทษเป็นนิตย์; เมื่อพระองค์ทรงทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมแล้วในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ *เราก็ถูกชำระล้างหมดทั้งตัวแล้ว,* ถูกชำระล้างให้สะอาดแล้วจากบาป**ทั้งสิ้น**, และเราต้องการแค่การยกโทษประจำวันและการชำระให้สะอาดจากการทำให้เป็นมลทินขณะที่เราเดินทางอยู่ในโลกที่บาปหนานี้ มันเป็นความจริงที่ว่าเราอยู่**ใน**โลกแต่ไม่ได้เป็น**ของ**โลก และหลายครั้งเราต้องการการชำระให้สะอาดจากบาปต่างๆของการละเว้นการกระทำมากกว่าบาปต่างๆของการกระทำ และหากเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง (1 ยอห์น 1:8) "และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย" (1 ยอห์น 2:1, 2 บางส่วน)

เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระองค์ก็ทรงสะสางหนี้บาปนั้นเต็มจำนวนแล้ว เมื่อเราแต่ละคนให้ความเชื่อและความไว้วางใจของเราอยู่ในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระองค์ก็ทรงไถ่เราจาก*โทษ*ของบาปซึ่งก็คือความตายชั่วนิรันดร์ แต่เราต้องการ*พระผู้ช่วยให้รอด*องค์หนึ่งพอๆกับพระผู้ไถ่องค์หนึ่ง เราต้องการผู้หนึ่งเพื่อพิทักษ์รักษาเรา, ชำระเราให้สะอาด, ยกโทษเราเมื่อเราพลาดไป "เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็น*ศัตรู* เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์

สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรา*กลับคืนดีแล้ว* เราก็จะ*รอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์*แน่" (รม. 5:10) พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเรา แต่พระองค์ก็ทรงเป็นผู้พิทักษ์รักษาของเราและผู้ช่วยให้พ้นของเราเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ล้างความปนเปื้อนออกไปซึ่งเปรอะเปื้อนเราขณะที่เราเดินทางอยู่ในโลกนี้ เราเป็นผู้จาริกและคนต่างด้าวบนแผ่นดินโลก, ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์; แต่ขณะที่เราปะปนกับผู้คน เราก็เริ่มเป็นมลทินและเราต้องล้างเท้าของเรา, กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ เราไม่ต้อง**รับความรอด** (บังเกิดใหม่) ทุกวัน แต่เท้าของเราเริ่มเปื้อนฝุ่นและเปรอะดินขณะที่เราเดินทางอยู่บนถนนฝ่ายโลกนี้

เมื่อคนๆหนึ่งถูกล้าง, ถูกทำให้ชอบธรรม, ถูกชำระให้สะอาดแล้วโดยพระโลหิตที่มีค่าประเสริฐของพระเยซู คนๆนั้นก็ได้รับการยกโทษอย่างครบถ้วน, ถูกทำให้พ้นผิดอย่างสมบูรณ์แล้วจากรอยด่างหรือความผิดทั้งหมด และเขายืนอย่างไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้าเพราะว่าเมื่อพระเจ้าทรงมองดูที่ผู้เชื่อคนนั้น พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตที่ปกคลุมใจที่บาปหนาดวงนั้น แต่ถึงแม้ว่าเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างผู้ชอบธรรมแล้วเพราะพระโลหิตของพระเยซู เราก็ยังต้องสารภาพความผิดต่างๆและความพลั้งพลาดต่างๆของเรา, ความอ่อนแอต่างๆและบาปต่างๆของเราทุกวัน เราต้องอธิษฐานขอการอภัยโทษรายวัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เราต้องการการล้างเท้ารายวัน และพระเยซูทรงเป็น*ผู้เดียวเท่านั้น*ที่ทำสิ่งนี้เพื่อเราได้ "ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมี*คนกลางแต่ผู้เดียว*ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์" (1 ทธ. 2:5)

เพื่อนคริสเตียนเอ๋ย หากคุณไม่ได้สารภาพบาปทั้งหลายของคุณเลยพักหลังๆนี้ คุณก็ควรสารภาพเดี๋ยวนี้, ตอนนี้เลย! เพราะแม้ในยามที่เราทำเต็มที่แล้ว เราก็ยังเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่ขอบคุณพระเจ้าที่เรามีผู้เสนอความผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเพื่อทำการวิงวอนเผื่อเรา และพระองค์ทรงฟังลูกของพระเจ้าอย่างอ่อนโยนขณะที่ลูกคนนั้นสารภาพความอ่อนแอ, ความผิด, และความพลั้งพลาดทั้งหลายของตน พระองค์ทรงพร้อม, พระองค์ทรงสามารถ, พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและชอบธรรมที่จะยกโทษบาปทั้งหลายของเราและชำระเราให้สะอาดจากความอธรรมทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:9)

"*หมดทั้งตัว*" มีความหมายตรงตัวว่า *ทั้งตัวมนุษย์* มันน่าสนใจจริงๆ และปลอบประโลมใจและให้ความเชื่อมั่นด้วย ที่พระเยซูตรัสว่า "ท่านทั้งหลายสะอาดแล้ว" แก่เหล่าสาวกที่น่าสงสาร, อ่อนแอ, และหวั่นไหวของพระองค์ ผมขอบคุณพระเจ้าที่*เราทั้งหลายเอง*ก็ถูกชำระให้สะอาดแล้วโดยพระโลหิตและถูกแยกตั้งโดยพระวจนะ (1 ยอห์น 1:7; ยอห์น 17:17)

"*แต่ไม่ใช่**ทุกคน***" ชี้ไปยังยูดาสอิสคาริโอทอย่างเฉพาะเจาะจง

ข้อ 11: "*เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน""*

พระเยซูทรงมีความรู้อันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ตั้งแต่ตอนต้นของการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงมีการแยกแยะอันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับอุปนิสัยที่แท้จริงของสาวกแต่ละคนของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทนทุกข์เพราะพระองค์มองไม่*เห็นล่วงหน้า*ถึงการทนทุกข์ต่างๆของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ประหลาดพระทัยเลย พระองค์ทรงทราบ

อย่างแน่ชัดถึงสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า แต่มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าก่อนการวางรากฐานของโลกที่พระโลหิตของ*พระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิ*จะต้องไถ่คนบาปทั้งหลาย พระเยซูทรงเป็นพระเมษโปดกผู้นั้น และ**ในฐานะ**พระเมษโปดกของพระเจ้า พระองค์ทรงมีสายตาจับจ้องไปที่กลโกธาและทรงเดินเข้าไปหามันอย่างมุ่งมั่น โดยทราบว่าทุกย่างก้าวพาพระองค์เข้าไปใกล้ความปวดร้าวแห่งกางเขนนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับการทรงทราบล่วงหน้าอันสมบูรณ์แบบของพระองค์เกี่ยวกับทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์ทรงรู้ว่ายูดาสจะทรยศพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่ายูดาส, แม้ได้ยินได้ฟังคำสั่งสอนเดียวกันและคบหาสมาคมกับสาวกคนอื่นๆที่เหลือ, ไม่ได้รับความรอด; พระองค์ทรงรู้ว่าวิญญาณของซาตานสิงอยู่ในตัวเขา และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาด**ทุกคน**”

ข้อ 12: “*เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ”*

หลังจากล้างเท้าของพวกสาวกแล้ว พระเยซูก็ทรงสวมเสื้อชั้นนอกของพระองค์อีกครั้ง, ทรงเอนพระกายที่โต๊ะ, และประทานคำเทศนาหนึ่งแก่พวกเขาซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อเตรียมตัวพวกเขาสำหรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าการล้างเท้าของพวกสาวกถูกกระทำส่วนหนึ่งก็เพื่อสอนพวกเขาให้สำรวจตัวเอง เหมือนกับที่เราได้รับคำบัญชาในจดหมายของเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ให้ตรวจค้นใจของเราและสำรวจตัวเราเองก่อนรับประทานขนมปังไร้เชื้อและผลจากเถาองุ่น เกรงว่าเราจะกินและดื่มอย่างไม่สมควรในส่วนของการไถ่และการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม พวกสาวกก็*สะอาด*แล้วเพราะว่าพวกเขาถูกไถ่และถูกทำให้ชอบธรรมแล้ว แต่กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาก็มี “เท้าเปื้อนฝุ่น”

“*ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ*” พระเยซูตรัสถามคำถามนี้เพื่อกระตุ้นพวกสาวก, เพื่อทำให้พวกเขาถามคำถามต่างๆและไต่ถามเกี่ยวกับ*ความหมาย*ของสิ่งที่พระองค์เพิ่งกระทำลงไป พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาเข้าใจนัยสำคัญของการกระทำต่างๆของพระองค์จากมุมมองฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 13: “*ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น*”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “พวกท่านเรียกเรา, หรือพูดถึงเรา, ว่าเป็นพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า” นี่เป็นวลีหนึ่งที่พวกสาวกใช้ขณะที่พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ เหมือนตอนที่มารธากล่าวแก่มารีย์ว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว” (ยอห์น 11:28)

“*ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น*” คำเล็กๆ “*เช่นนั้น*” ไม่ได้อยู่ในภาษากรีก สิ่งที่พระเยซูตรัสก็คือว่า “พวกท่านเรียกถูกแล้ว เพราะ***เราเป็น***” และ*พระองค์คือ***เราเป็น**ผู้ยิ่งใหญ่นั้นแห่งพันธสัญญาเดิม, **เราเป็น**แห่งชั่วนิรันดร์กาล พระองค์ทรงเป็น “พระอาจารย์**และ**องค์พระผู้เป็นเจ้า” และพระองค์ทรงรับรองวลีนั้นโดยถ้อยคำของพระองค์ “ท่านเรียกถูกแล้ว” ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถกล่าวอ้างเช่นนั้นได้ พระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์-และพระองค์*ทรงอยาก*เป็น*องค์พระผู้เป็นเจ้า*ของทุกคนที่จะวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

ข้อ 14 และ 15: *"ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน"*

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ "ถ้าเรา, ผู้ซึ่งพวกท่านเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์, ได้รับหน้าที่ของคนรับใช้และทำงานรับใช้ที่ลดตัวลงและถ่อมใจมากที่สุดแก่พวกท่าน, พวกท่านก็ควรรู้สึกว่าตนต้องทำงานรับใช้แบบเดียวกันเพื่อกันและกัน" ภาษากรีกตรงนี้มีการเน้นย้ำมากๆ ซึ่งมีความหมายว่า "มันเป็นหน้าที่และหนี้ของพวกท่าน, พวกท่านมีหน้าที่ต้องทำงานรับใช้นี้แก่กันและกัน" ในที่นี้พระเยซูทรงสอนบทเรียนเรื่องความถ่อมใจ และแน่นอนว่าหากเราดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ เราก็จะดำเนินชีวิตแห่งความถ่อมใจ-เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ก็ทรงเป็นบุคคลที่ถ่อมใจมากที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่ ไม่มีที่ในใจของผู้เชื่อเลยสำหรับความเย่อหยิ่งแบบโลก และยิ่งคนๆหนึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณมากเท่าไร เขาก็จะยิ่งอุทิศตัวและถ่อมใจมากเท่านั้น

"เราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน" พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรตรงนี้? พระองค์ทรงหมายความว่าเราควรล้างเท้าของกันและกันจริงๆหรือ? หรือพระองค์หมายความว่าเราควร*เลียนแบบจิตวิญญาณของพระองค์*ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเหล่าสาวก? ผมตระหนักว่าหลายนิกายปฏิบัติการล้างเท้าจริงๆ และผมจะไม่ติเตียนผู้ใดที่จริงใจ; แต่สำหรับผมแล้ว มันไม่เข้ากันกับคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าเลยที่จะสันนิษฐานว่าพระองค์จะทรงให้ความสำคัญมากขนาดนั้นกับการรับใช้เพียงฝ่ายร่างกาย พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า "การฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์น้อยมาก" (1 ทธ. 4:8) และพระเยซูเองตรัสว่า "จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต *ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด"* (ยอห์น 6:63)

สวรรค์เป็นพยานเพื่อผมว่า ผมเต็มใจที่จะล้างเท้าผู้ใดก็ตามที่ไม่สามารถล้างเท้าของเขาเองได้ ผมมีความสุขที่จะให้การรับใช้เช่นนั้นแก่พี่น้องคริสเตียนคนใดก็ตาม หากเขาไม่มีความสามารถฝ่ายร่างกายที่จะทำงานรับใช้นั้นเองได้ แต่ท่านที่รัก มีงานต่ำต้อยอยู่มากมายที่ผู้เชื่อทั้งหลายสามารถทำได้ซึ่งจะให้การรับใช้ที่แท้จริงสำหรับงานของพระคริสต์ และซึ่งจะเป็นการใช้เวลาอย่างมีประโยชน์มากกว่าการล้างเท้าที่*ถูกล้างแล้ว*และไม่จำเป็นต้องล้างฝุ่นออกจากเท้าเหล่านั้น

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้จาริกที่กำลังเดินทางมุ่งสู่บ้านในสวรรค์, โลกนี้เป็นเขตแดนของศัตรู, และเท้าของเรา (กล่าว*ในแง่ฝ่ายวิญญาณ*) ก็เริ่มเปรอะเปื้อนและเปื้อนฝุ่น เราต้องถูกล้าง, แต่***พระเยซู****เพียงผู้เดียว*ทรงสามารถล้างการปนเปื้อนนั้นออกไปได้ การล้างเท้าจริงๆในท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนจะไม่ชำระเราให้สะอาดจากบาปและความบกพร่องต่างๆ ผมไม่มีเรื่องทะเลาะอะไรเลยกับคนเหล่านั้นที่*ปรารถนา*ที่จะล้างเท้าในคริสตจักร แต่ผมไม่รู้สึกว่าพระเยซูเจ้า*ทรงเจตนา*ให้เราล้างเท้าของกันและกันจริงๆ พระองค์กำลังสอนจิตวิญญาณแห่งการถ่อมใจและการรับใช้ และในฐานะผู้ติดตามของพระองค์ เราควรดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ หากเราทำเช่นนั้น เราก็จะเต็มใจและมีความสุขที่จะทำงานใดก็ได้ ไม่ว่าจะต่ำต้อยขนาดไหน หากมันจะช่วยเพื่อนผู้ร่วมจาริกคนหนึ่งได้ขณะที่เราเดินทางอยู่ในโลกนี้

การตีความที่แท้จริงของถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรงนี้อาจถูกพบในมัทธิว 20:25-28: "พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก"

ถ้าพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์ ทรงลดตัวลงจนเสด็จจากสวรรค์มารับสภาพกายมนุษย์, ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนเนื้อหนังที่บาปหนา และทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่งเพื่อเราจะได้รับความรอด ก็*ไม่มีสิ่งใด*ที่ต่ำต้อยเกินกว่าที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะทำเพื่อกันและกันได้

ผมอยากชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าการทำงานต่างๆที่ต่ำต้อยเพื่อคนยากจนและผู้ขัดสนจะไม่*ช่วยเราให้รอด* และมันจะไม่*ช่วย*ในการช่วยเราให้รอดด้วย ไม่มีการกล่าวถึง*ความยากจน*ในข้อพระคำตอนที่เรากำลังศึกษาอยู่เลย พวกสาวกกำลังถูกสอนให้ถ่อมใจในการรับใช้ของพวกเขาที่กระทำต่อกันและกัน แน่นอนว่ามันง่ายกว่า-และอาจน่าพึงพอใจสำหรับตัวเองมากกว่า-ที่จะไปเยี่ยมเยียนคนเจ็บป่วย, ให้เงินแก่คนยากจน, และช่วยเหลือผู้ที่เคราะห์ดีน้อยกว่าเรา, เมื่อเทียบกับการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่อุทิศตัว เสียสละและถ่อมใจในทุกสิ่งที่เรากระทำแก่และเพื่อเหล่าพี่น้องผู้เชื่อ เรามีความเคร่งครัดในด้านหลักคำสอนเยอะวันนี้โดยปราศจากความรักและความถ่อมใจแบบคริสเตียน และการกระทำเช่นนี้ไม่มีค่าต่อพระพักตร์พระเจ้า

ความจริงที่โดดเด่นสามประการที่ถูกนำเสนอในข้อพระคำเหล่านี้ที่เราเพิ่งศึกษาไป ได้แก่:

เราถูกชำระล้างให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นในพระโลหิตของพระเยซู

เราต้องล้างเท้าของเราทุกวัน ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เพื่อที่จะถูกชำระให้สะอาดจากการปนเปื้อนของการดำเนินชีวิตของเราในโลก

หน้าที่ของเราคือ การทำให้พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นแบบอย่างของเราในทุกสิ่ง และดังนั้น*สิ่งใดก็ตามที่*เรากระทำก็จะถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ข้อ 16: "*เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้*"

ตรงนี้ "แท้จริงแล้วสองรอบ" เน้นย้ำความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของบทเรียนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเพิ่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์ ความรักและความถ่อมใจเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมีน้ำหนักมากในการปรนนิบัติพระเจ้า และพระเยซูทรงกำชับเราตรงนี้ให้จดจำว่าคนรับใช้, แทนที่จะ*เป็นใหญ่กว่า*นายของตน, กลับต้องปฏิบัติตาม*แบบอย่าง*ที่นายของเขาได้วางไว้อย่างเคร่งครัด คนที่นำสารไปส่งไม่เป็นใหญ่กว่าผู้ที่ส่งเขาไปส่งข่าว ด้วยเหตุนี้ผู้นำสารจึงต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ที่ส่งสารนั้น

หากเราอยากเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงและสัตย์ซื่อของพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็ต้องปฏิบัติตามแบบอย่างที่พระองค์ได้ทรงวางไว้ต่อหน้าเราและส่งสารนั้นที่พระองค์ประทานให้แล้ว โดยไม่เพิ่มเข้ากับหรือเอาออกไปจาก

สารนั้น พระองค์ได้ประทานแบบอย่างแห่งความรักและความถ่อมใจแก่เราแล้ว และเราที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ก็ไม่ควรละอายหรือเย่อหยิ่งเกินกว่าที่จะ*ปฏิบัติตาม*แบบอย่างนั้น

ข้อ 17: *"ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข"*

นี่เป็นการยืนยันสิ่งที่ถูกกล่าวแล้วในข้อพระคำก่อนหน้า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ "อย่าพอใจกับแค่การรู้สิ่งเหล่านี้ แต่จงปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ด้วย หากพวกท่านรู้และเข้าใจความหมายของสิ่งที่เราเพิ่งกระทำไป พวกท่านก็จะพบความชื่นบานที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศีถ้าพวกท่านนำสิ่งเหล่านี้ไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของพวกท่าน" ยากอบบอกเราว่า *"เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้น ตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน"* (ยากอบ 2:26) การรู้สิ่งต่างๆที่พระเยซูทรงสอน การได้ทราบแบบอย่างเหล่านั้นที่พระองค์ทรงวางไว้แล้ว แต่ไม่ทำอะไรเลยเกี่ยวกับมันก็จะไม่ทำประโยชน์อันใดแก่เราเลย ไม่ได้ให้ความชื่นบานแก่เรา และไม่นำบำเหน็จใดๆมาให้เลยเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต แน่นอนว่ามีผู้เชื่อจำนวนมากที่รู้มากกว่าที่พวกเขาปฏิบัติ พวกเขาได้รับความสว่างมากกว่าที่พวกเขาปฏิบัติตาม และด้วยเหตุผลนั้นพวกเขาจึงน่าสังเวชและน่าเวทนา ขาดความชื่นชมยินดีแห่งมรดกคริสเตียนของพวกเขา ตามที่กล่าวไว้ใน ยากอบ 4:17 การทราบพระประสงค์ของพระเจ้า การรู้ว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้เราทำอะไรและจากนั้นก็ปฏิเสธที่จะทำสิ่งนั้น ก็เป็นบาปอย่างแน่นอน: "คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น"

ข้อ 18: *"เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกส้นเท้าต่อเรา'"*

"เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน" หมายถึง ยูดาสอิสคาริโอท จำไว้ว่าในข้อ 10 ของบทเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า "พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่*ทุกคน*" ยูดาสอิสคาริโอทไม่เคยสะอาดเลย และตามถ้อยคำของพระเยซูเขาคือมารร้ายมาตั้งแต่ต้น เราจะศึกษาเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วนมากกว่าในบทที่ 17

"เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว" ในชั้นเรียนพระคัมภีร์ในสวรรค์เท่านั้น เราถึงจะทราบอย่างถ่องแท้ว่าทำไมพระเยซูถึงทรงเลือกยูดาสให้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น พระองค์ทรงทราบก่อนที่พระเจ้าทรงสร้างอาดัมว่ายูดาสจะทรยศพระองค์ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงทราบก็ไม่ได้*เป็นเหตุให้เกิด*การทรยศนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคนก็ไม่เปลี่ยนแปลง "ผู้ใดก็ตามที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด" และมันไม่เปลี่ยนแปลงยอห์น 3:16 เช่นกัน การมีอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและการทรงทราบทุกสิ่งของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลงเจตจำนงเสรีของมนุษย์ และสองสิ่งนี้ไม่เปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของเราในฐานะผู้ที่มีสิทธิ์ตัดสินใจเลือกได้อย่างเสรีซึ่งถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เช่นกัน

"เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกส้นเท้าต่อเรา'" ในที่นี้ เช่นเดียวกับในที่อื่นๆอีกหลายแห่งในพระวจนะของพระเจ้า เราอ่านว่าสิ่งนี้ถูกกระทำเพื่อที่*พระคัมภีร์ข้อนั้น*จะสำเร็จ แต่เราต้องไม่คิดเอาเองว่าสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น*เพื่อที่*ข้อพระคำนั้นจะสำเร็จ ความหมายก็คือว่าเมื่อสิ่งต่างๆถูกกระทำ พระคัมภีร์ก็**สำเร็จจริงแล้ว**-นั่นคือ คนทั้งหลายที่ได้กระทำบางสิ่งก็ทำให้พระคัมภีร์ (หรือคำพยากรณ์ต่างๆ) สำเร็จจริงแล้วซึ่งข้อพระคัมภีร์หรือคำพยากรณ์เหล่านั้นถูกกล่าวไว้อาจหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น อำนาจ

สิทธิ์ขาดของพระเจ้าและเจตจำนงเสรีของมนุษย์ไม่ได้ขัดแย้งกัน พวกมันสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาดและทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้นก็ไม่เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์ถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้าและเป็นผู้ที่ตัดสินใจเลือกได้อย่างเสรีพร้อมกับเจตจำนงที่จะเลือกพระเยซูหรือปฏิเสธพระองค์ก็ได้

คำกล่าวของพระเยซูในพระคำข้อนี้เป็นการทำให้สำเร็จจริงของคำพยากรณ์ในเพลงสดุดี 41:9: "แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกส้นเท้าต่อข้าพระองค์" แต่ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงทราบมาตั้งแต่ต้นว่ายูดาสจะทรยศพระองค์ นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความรู้สึกของพระองค์ที่มีต่อผู้ทรยศพระองค์ พระองค์ไม่ได้ตัดขาดเขา และในสวนนั้นเมื่อยูดาสทรยศพระองค์ด้วยจูบหนึ่ง พระเยซูก็ทรงเรียกเขาว่า "สหายเอ๋ย" (มธ. 26:50)

ข้อ 19: "*เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น*"

จุดประสงค์ของถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าในพระคำข้อนี้ก็คือ เพื่อหนุนใจและให้กำลังใจสาวก*ที่สัตย์ซื่อ*สิบเอ็ดคนนั้น ถึงแม้ว่ายูดาสจะทรยศพระองค์ พระองค์ก็ตรัสแก่คนอื่นๆที่เหลือว่า "อย่าท้อใจเลย อย่าตกใจกลัวหรือเศร้าใจ" พระองค์กำลังเตรียมพวกเขาให้พร้อมล่วงหน้า เพื่อที่ว่าเมื่อการทรยศพระองค์เกิดขึ้นจริงแล้วและคนหนึ่งในพวกเขาปรากฏว่าไม่สัตย์ซื่อ พวกเขาจะได้ไม่ยุ่งยากใจและสับสน แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพวกเขาจะจำได้ว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์, พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง, ทรงสัพพัญญูและทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆก่อนที่พวกมันเกิดขึ้นจริง อีกครั้งที่ในภาษากรีก คำสรรพนาม "ผู้นั้น" ไม่มีในข้อความนี้ และพระเยซูจึงตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า**เราเป็น**"

ข้อ 20: "*เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา*"

ด้วยคำกล่าวนี้ (ซึ่งถูกนำหน้าโดย "แท้จริงแล้วสองรอบ" อีกครั้ง) พระเยซูเจ้าประทานศักดิ์ศรีแก่สาวกที่สัตย์ซื่อเหล่านั้น สิ่งที่ยูดาสกระทำอาจทำให้อีกสิบเอ็ดคนนั้นเสียกำลังใจและทำให้พวกเขาเกิดท้อใจได้ หากพวกเขาไม่ถูกเตรียมพร้อมล่วงหน้า พวกเขาอาจกล่าวได้ว่า "ถ้ายูดาส ผู้ซึ่งดูเหมือนสัตย์ซื่อและจริงใจเหลือเกิน ยังทำเรื่องพรรค์นั้นได้ *พวกเรา*ก็อาจประสบชะตากรรมเดียวกันได้ในภายหลัง" แต่พระเยซูทรงให้ความมั่นใจพวกเขาโดยคำประกาศที่พระองค์ตรัสตรงนี้

"*ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย*" สาวกเหล่านี้จะถูกส่งไปเพื่อนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่ชาวโลกในขณะนั้น หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและหลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น พวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชและพวกเขาจะเป็นพยานของพระองค์ในแคว้นยูเดีย, ในกรุงเยรูซาเล็ม, และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์จะประทานพระมหาบัญชาของพระองค์แก่ชายเหล่านี้และส่งพวกเขาออกไป และคนเหล่านั้นที่รับสาวกที่สัตย์ซื่อเหล่านี้ก็จะรับ*พระเยซู*

“และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” พระเจ้าพระบิดาทรงส่งพระเยซูมา พระเยซูจะทรงส่งสาวกเหล่านี้ไป และด้วยเหตุนี้ผู้ใดก็ตามที่รับสาวกเหล่านั้นก็จะรับพระเยซู และจะรับพระเจ้าพระบิดาเช่นกัน

ท่านที่รัก เราควรระมัดระวังมากๆว่าเราปฏิบัติต่อเหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าอย่างไร พระเจ้าทรงบัญชาว่า “อย่าแตะต้องผู้รับการเจิมของเรา” และมันเป็นเรื่องอันตรายสำหรับคนชั่วที่จะดูหมิ่นและปฏิบัติคนของพระเจ้าอย่างหยาบช้า ผู้รับใช้คนหนึ่งอาจอ่อนแอ เขาอาจขาดการศึกษา กล่าวในแง่วิชาการแล้ว แต่ถ้าชายคนนั้นได้รับการทรงเรียกและถูกมอบหมายหน้าที่โดยพระเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เขาก็ถือสารของกษัตริย์และของพระเจ้า เขาถือสารนั้นเพราะเห็นแก่พระเยซู และผู้รับใช้เช่นนั้นจะต้องไม่ถูกดูหมิ่น, ถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้า, หรือไม่ได้รับเกียรติ เขาจะต้องได้รับความนับถือเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ

อัครทูตเปาโลกล่าวแก่เหล่าคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาว่า “พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน” (1 ธส. 5:12, 13) ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าจะต้องได้รับความนับถือในความรักเพราะเห็นแก่งานของเขา-ไม่ใช่เพราะตัวเขาเองแต่เพราะข่าวประเสริฐที่เขานำไปประกาศและเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่เขาเป็นตัวแทน

พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการทรยศพระองค์

ข้อ 21: “*เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”*

“*เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว...”* ภาษากรีกอ่านว่า “เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว” ซึ่งหมายถึงทุกสิ่งที่พระองค์เพิ่งตรัสไปแล้วแก่เหล่าสาวกของพระองค์

“*พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย”* สำนวนนี้ ซึ่งหมายถึงพระเยซู เป็นลักษณะเฉพาะตัวของข่าวประเสริฐของยอห์น เราพบสำนวนนี้ตรงนี้ และในบทที่ 11 ข้อ 33 และในบทที่ 12 ข้อ 27 เช่นกัน มีการชี้ให้เห็นแล้วว่าถึงแม้พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ด้วย; และที่พระองค์ทรง “เป็นทุกข์ในวิญญาณ” ก็หมายความว่าพระองค์ทรงเสียพระทัยเพราะยูดาส ผู้ซึ่งเดินกับพระองค์มานานกว่าสามปี กำลังจะทรยศพระองค์ให้แก่พวกศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงทราบแม้ในขณะนั้นว่ายูดาสจะทรยศพระองค์ด้วยจุบหนึ่งและขายพระองค์เพื่อแลกกับราคาของทาสคนหนึ่ง

นอกจากนี้ ความปวดร้าวและความทุกข์ใจภายใต้แรงกดดันของบาปของคนทั้งโลกก็กำลังโถมทับลงบนพระองค์ อีกไม่นานพระองค์จะต้องเผชิญหน้ากับพญามารและขุมพลังทั้งสิ้นแห่งนรกในสวนเกทเสมนี และการรู้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็ทำให้พระองค์เป็นทุกข์ในวิญญาณ ข่าวประเสริฐของยอห์นช่างแสนมหัศจรรย์ในหลายๆด้าน ในผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่าน ยอห์นผู้เป็นที่รักคือผู้เดียวที่มุ่งเน้นมากที่สุดเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซูเจ้า และที่เข้าใจอย่างถ่องแท้มากที่สุดและพรรณนาอย่างละเอียดเพื่อเราถึงความเป็นจริงของสภาพต่างๆแบบมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้า

พระเยซู “*ตรัสเป็นพยานว่า...*” ยอห์นใช้คำว่า “เป็นพยาน” มากกว่าผู้เขียนข่าวประเสริฐคนใดที่เหลือ วลีนี้ปรากฏสามสิบสามครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น และในข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือวลีนี้ปรากฏแค่สามครั้ง ที่พระเยซู “ตรัสเป็นพยาน” ในที่นี้หมายความว่าพระองค์ตรัสเป็นเสียงที่ได้ยิน โดยตรัสคำประกาศหนึ่งแบบเปิดเผยในลักษณะที่น่าขนลุก ในลักษณะที่คนๆหนึ่งบนแท่นพยานจะกล่าวคำพยานถึงข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้น

“*เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา*” “แท้จริงแล้วสองรอบ” ที่ถูกใช้ตรงนี้น่าจะดึงดูดความสนใจของสาวกเหล่านั้นและทำให้พวกเขาตั้งใจฟังสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะตรัส คำประกาศของพระองค์มีความสำคัญสุดๆ: “*คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้ในมือของพวกศัตรูของเรา* เราจะถูกจับกุม ถูกไต่สวน และถูกปรับโทษ การทรยศนี้คือก้าวแรกในการเดินหน้าเที่ยวสุดท้ายของเราไปสู่กลโกธา”

ข้อ 22: “*เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด*”

คำภาษาอังกฤษของเรา “doubting” (สงสัย) แทบจะไม่สื่อพลังเต็มที่ของปฏิกิริยาของเหล่าสาวกตรงนี้เลย พวกเขา “งงงวย” หรือฉงน คำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้พวกเขาอัศจรรย์ใจเหลือเกินจนทำให้พวกเขาพูดไม่ออก พวกเขามองหน้ากันในความตกตะลึงและอยากรู้ว่าผู้นั้นจะเป็นใครที่จะทรยศพระอาจารย์ของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่มีความระแวงสงสัยเกี่ยวกับยูดาสเลย ผู้ซึ่งน่าจะมีประวัติดีเยี่ยมกับสาวกคนอื่นๆที่เหลือ จากรูปลักษณ์ภายนอก (และน่าจะจากการรับใช้ที่เขาให้) เขามีประวัติดีพอๆกับเปโตร, ยากอบ, ยอห์น, มัทธิว หรือคนหนึ่งคนใดในสิบเอ็ดคนที่เหลือนั้น เท่าที่เหล่าสาวกที่เหลือทราบ ยูดาสไม่น่าจะทรยศพระเยซูเจ้าพอๆกับคนอื่นๆที่เหลือ มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงมองดูที่หัวใจ (1 ซมอ. 16:7)-และเราบอกไม่ได้ว่าคนทั้งหลายเป็นอย่างไรโดยการมองดูที่พวกเขา และแม้แต่โดยการฟังถ้อยคำพยานของพวกเขาก็ไม่ได้เช่นกัน “จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า” (ยรม. 17:9)

ข้อ 23: “*มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู*”

“*มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรัก*” ย่อมหมายถึงยอห์นผู้เป็นที่รัก แต่ยอห์นเป็นชายผู้มีใจถ่อมและเขาทุ่มเทให้แก่พระเยซูเหลือเกินจนเขาไม่เอ่ยชื่อของตัวเองในงานเขียนต่างๆของเขามากเท่าที่จะทำได้ เขาเรียกตัวเองในที่นี้ว่าเป็นสาวกผู้ที่พระเยซูทรงรัก และสำนวนนี้ก็ถูกพบอีกสี่ครั้งในข่าวประเสริฐของยอห์น-บทที่ 19 ข้อ 26, บทที่ 20 ข้อ 2, บทที่ 21 ข้อ 7 และ 20

มีอยู่สองคำในภาษากรีกซึ่งถูกแปลเป็น “รัก” และเหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่ถูกใช้ตรงนี้บ่งบอกถึงความรักแบบที่สูงส่งและดีงามมากที่สุด เราหมายเหตุตรงนี้ว่าถึงแม้พระเยซูทรงรักสาวกของพระองค์*ทุกคน* พระองค์ก็ทรงมีความรักแบบพิเศษให้แก่ยอห์น และมีเหตุผลอยู่ประการหนึ่งสำหรับเรื่องนี้-ซึ่งเราจะเห็นเมื่อเราศึกษาบทต่างๆที่เหลือของข่าวประเสริฐของยอห์น ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงรักมารีย์, มารธา, และลาซารัสด้วยความรักแบบเดียวกัน แต่นี่ไม่ได้หมายความว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเลือกหน้าคน; เราทราบว่าพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด (รม. 2:11) สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อคนหนึ่งในบุตรทั้งหลายของ

พระองค์ พระองค์ก็จะทรงกระทำเพื่อบุตรทุกคนหากพวกเขาจะยอมจำนนอย่างเต็มที่และติดตามพระองค์ ยอห์นผู้เป็นที่รักเป็นสาวกที่กระทำเช่นนั้น

"*เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู*" ถูกอธิบายโดยข้อเท็จจริงที่ว่าในโลกตะวันออกในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้คนไม่ได้*นั่ง*ที่โต๊ะเหมือนที่เรานั่งสมัยนี้ แทนที่จะ*นั่งอยู่รอบ*โต๊ะ พวกเขาเอนกายที่โต๊ะ ภาพส่วนใหญ่ของ the Last Supper (อาหารเย็นมื้อสุดท้าย) ชวนให้เข้าใจผิดมากๆเพราะเหตุนี้ ภาพเหล่านั้นนำเสนอพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์นั่งอยู่รอบโต๊ะเหมือนธรรมเนียมปกติของเราวันนี้

ข้อ 24: "*ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด*"

ความตรงไปตรงมาอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวและความร้อนรนแบบไม่ธรรมดาของเปโตรถูกเห็นอีกครั้งในที่นี้ คำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับการทรยศพระองค์ดูเหมือนจะทำให้เปโตรตื่นเต้นมากกว่าสาวกคนอื่นๆที่เหลือ และเขาก็กระวนกระวายใจมากๆที่จะทราบชื่อคนที่จะทรยศพระองค์ เป็นไปได้ไหมว่าเขาสงสัยว่าจะเป็นตัวเขาเองหรือไม่? เขาส่งสัญญาณให้ยอห์นว่ายอห์นควรถามพระเยซูว่าคนไหนในสิบเอ็ดคนนั้นจะเป็นผู้ที่ทรยศพระองค์

เราควรดึงความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าบางศาสนาในโลกปัจจุบันอ้างว่าเปโตรเป็นประมุขและผู้นำของพวกเขา และคนอื่นๆยังสอนด้วยว่าเปโตรคือศิลา**นั้น**ซึ่งพระเยซูทรงสร้างคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ขึ้นบนนั้น หากหลักคำสอนเหล่านี้เป็นความจริง มันก็คงดูแปลกที่เปโตรจะต้องไหว้วานยอห์นให้เป็นคนกลางระหว่างตัวเขาเองกับพระเยซู ถ้าเปโตรมีความสำคัญในการก่อตั้งคริสตจักรเหมือนอย่างที่พวกนักศาสนาบางคนสอนว่าเขามี มันก็คงดูเหมือนว่า*เขา*, ไม่ใช่ยอห์น, คงจะอยู่ถัดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่โต๊ะรับประทานอาหารเย็นนั้น นี่เป็นสิ่งที่เราควรพิจารณาในยุคสมัยแห่งการละทิ้งความจริง, แนวคิดเสรีนิยม, และสมัยใหม่นิยม, ยุคสมัยแห่งการเริ่มต้นของการก่อตั้งคริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ข้อ 25: "*ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร*"

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า "เขาผู้ที่*ซบลง*บนหน้าอกของพระเยซู..." สิ่งที่ยอห์นกระทำก็คือ ขยับเข้าไปใกล้องค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าเดิม โดยเอนเข้าไปหาพระองค์เพื่อที่จะถามคำถามนั้นโดยที่ไม่ถูกได้ยินโดยสาวกคนอื่นๆที่เหลือ เห็นได้ชัดจากข้อ 28 และ 29 ว่าเขาไม่ได้อุทานออกมาเสียงดังว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้นั้น**คือ**ใคร?"

ข้อ 26: "*พระเยซูตรัสตอบว่า "คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้" และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน*"

เนื่องจากคำถามนี้ถูกถามอย่างเงียบๆ พระเยซูจึงทรงตอบในลักษณะเดียวกันอย่างชัดเจน เพราะว่าไม่มีผู้ใดนอกจากยอห์นดูเหมือนจะสังเกตคำตอบของพระองค์: "*คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้*" สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อแสดงให้ยอห์นเห็นว่าผู้ทรยศคือใคร เป็นเรื่องปกติธรรมดามากๆในสมัยนั้นในงานเลี้ยงของชาวตะวันออก; มันเป็นวิธีปกติของการรับประทานในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และไม่มีใครที่โต๊ะคงจะสังเกตมันหรือพูดอะไรเกี่ยวกับมัน

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า "*อาหารที่จิ้ม*" อาจแปลได้ว่า "อาหารจิ้มน้ำส้ม" โดยไม่ทำความเสียหายต่อพระคัมภีร์ข้อนี้-เช่นในนางรูธ 2:14 "โบอาสก็บอกนางว่า "พอถึงเวลารับประทานอาหารเชิญมานี่เถิด มารับประทานขนมปังบ้าง *และเอาอาหารมาจิ้มน้ำส้มเถิด*" นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวคั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง" ดังนั้นเมื่อพระเยซูทรงยื่นอาหารจิ้มนั้นให้แก่ยูดาส ในความหมายที่แท้จริงมันก็จะสื่อถึงความโปรดปรานหรือการชมเชยและคงไม่ดึงดูดความสนใจในทางที่ไม่เหมาะสม

"*และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน*" คำที่แปลเป็น "*ให้*" ตรงนี้เป็นคำรูป "ปัจจุบันกาล" ซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำโดยตรงของพระเยซูหลังจากคำถามของยอห์น และอีกครั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสชัดเจนว่ายูดาส "*บุตรชายซีโมน*" คือผู้ที่ทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 27: "*เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด"*

นี่ไม่ได้หมายความว่าซาตานเข้าสิงยูดาสเป็นครั้งแรกตรงนี้ มันหมายความว่าในขณะนั้นซาตานเข้า*ควบคุม*ใจของยูดาส*อย่างสมบูรณ์*

บางคนอาจถามว่า "ถ้ายูดาสเป็นมารร้าย เหมือนอย่างที่ถูกประกาศแล้ว ทำไมพระคัมภีร์ข้อนี้ถึงกล่าวว่าซาตาน*เข้าสิง*เขาล่ะ?" ผมขอตอบในถ้อยคำของพระเยซูเจ้าที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าพระบิดา พระเยซูตรัสว่า "เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา...เรากับพระบิดาเป็น**อันหนึ่งอันเดียวกัน**" ถ้าเราเชื่อพระวจนะของพระเจ้า-โดยไม่รวมประเพณี, "ศาสนา", และแนวคิดต่างๆประจำนิกายเข้าไว้ด้วย-เราก็ไม่ประสบความยุ่งยากเลยในการเชื่อว่ายูดาสอิสคาริโอทเป็นลูกของมาร เหมือนกับที่พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้น พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังฉันใด (2 คร. 5:19) ยูดาสก็เป็นพญามารในเนื้อหนังฉันนั้น พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่ก็เป็นมนุษย์ด้วย; ยูดาสเป็นมารร้าย แต่ก็เป็นมนุษย์ด้วย มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่ซาตานอาศัยอยู่ในกายเนื้อหนังของยูดาสอิสคาริโอท แบบเดียวกับที่พระเจ้าทรงประทับอยู่ในกายเนื้อหนังของพระเยซู และในคราวนี้ซาตานเข้าควบคุมยูดาสอย่างสมบูรณ์ โดยทำให้เขาเชื่อฟังความประสงค์ต่างๆที่ชั่วร้ายของมันจนถึงขีดสุด

พวกเราน้อยคนนักตระหนักอย่างถ่องแท้ถึงอำนาจของพญามาร มันเป็น*บุคคล*หนึ่ง-ไม่ใช่แค่ "อิทธิพล" อย่างหนึ่ง และมันก็มีอำนาจมากอย่างเหลือเชื่อ มันเป็นศัตรูฝ่ายวิญญาณตัวฉกาจของเรา มันสถิตอยู่ในตัวของยูดาสในห้องรับประทานปัสกานั้น และเราไม่จำเป็นต้องประหลาดใจเลยที่มันเข้าร่วมการประชุมนมัสการในคริสตจักรหลายแห่งของเราวันนี้ มันอยู่ที่นั่นทุกครั้งที่ประตูเปิด!

"*พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด"* ยอห์นเขียนภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เขาไม่ได้อธิบายความหมายของถ้อยคำนั้นตรงนี้ เหมือนกับที่เขาอธิบายในที่อื่นๆ แต่ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเยซูทรงอยากให้ยูดาสเข้าใจว่าพระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่าเขากำลังจะทำอะไร พระองค์ไม่ได้กำลังพยายามที่จะ*เร่ง*กิจการแห่งความชั่วที่ยูดาสกำลังจะกระทำ แต่พระองค์ทรงอยากให้ยูดาสเข้าใจว่าพระองค์พร้อมแล้ว พระองค์ไม่กลัว พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกในฐานะลูกแกะที่ปราศจากตำหนิ เพื่อที่จะ

ถูกฆ่าและรับโทษบาปของคนทั้งโลก บัดนี้ชั่วโมงของพระองค์ได้มาถึงแล้ว ดังนั้นพระองค์จึงตรัสแก่ยูดาสว่า "ท่านทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด"-และจงสังเกตว่าพระองค์ทรงใช้คำกริยารูปปัจจุบันกาล พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "ท่าน**จะ**ทำอะไร" แต่เป็น "ท่าน*ทำอะไรอยู่*ตอนนี้" พระองค์ทรงทราบแผนการเหล่านั้นที่ยูดาสได้วางไว้แล้ว พระองค์ทรงทราบว่าแผนการเหล่านั้นสมบูรณ์ และเหมือนกับที่พระเจ้าตรัสแก่บาลาอัมในกันดารวิถี 22:20 ว่า "จงลุกขึ้นไปกับเขา" และตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลในเอเสเคียล 20:39 ว่า "ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปปรนนิบัติรูปเคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้" พระเยซูก็ตรัสแก่ยูดาสว่า "ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด"

ข้อ 28: "*ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น*"

พระคำข้อนี้ยืนยันสิ่งที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับคำถามของยอห์นในข้อ 25 และคำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าในข้อ 26 ขณะที่ดูเหมือนว่าไม่มีใครได้ยินคำถามของยอห์นหรือคำตอบที่พระเยซูทรงให้แก่ยอห์น *ทุกคนที่โต๊ะนั้น*ได้ยินสิ่งที่ถูกกล่าวแก่ยูดาสในที่นี้ มันทำให้พวกเขาประหลาดใจมากจริงๆ และเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่รู้เลยว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไร

ข้อ 29: "*บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น" หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง*"

พระคำข้อนี้น่าสนใจและให้ความกระจ่างมากที่สุด มันแสดงให้เห็นว่าพวกสาวกไม่ได้ระแวงยูดาสเลย เขาไม่ได้มีอะไรที่บ่งบอกภายนอกเลยว่าเป็นผู้ที่ด้อยกว่า-ว่าที่จริง จากตำแหน่งแห่งการไว้วางใจที่เขามีอยู่ ดูเหมือนว่าเขา*เหนือกว่า*ในเรื่องสติปัญญา ความรอบคอบ และความสัตย์ซื่อ เราทราบจากพระคัมภีร์ว่าซาตานในรูปแบบดั้งเดิมของมันนั้นเป็น "เครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้" มันคือลูซิเฟอร์ผู้ส่องแสง; และเนื่องจากยูดาสคือซาตานในเนื้อหนัง (ยอห์น 6:70) มันจึงไม่ไร้เหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าเขาเป็นบุคคลที่มีเสน่ห์ดึงดูดและโดดเด่นมากๆ และเขาได้รับความไว้วางใจจากสาวกคนอื่นๆที่เหลือให้ถือเงินของพวกเขา

เราเห็นในพระคำข้อนี้เช่นกันว่าพระเยซูไม่ได้กระทำการอัศจรรย์ใดๆเพื่อตอบสนองความต้องการต่างๆฝ่ายร่างกายของพระองค์เองและเหล่าสาวกของพระองค์ พวกเขาคิดว่าเนื่องจากยูดาสถือเงิน พระเยซูจึงทรงสั่งเขาให้ไปซื้อของต่างๆสำหรับพวกเขา หรือไม่ก็พระองค์กำลังส่งยูดาสไปซื้ออาหารและของใช้จำเป็นอื่นๆเพื่อให้แก่คนยากจน พระเยซูจะตรัสคำๆหนึ่งและจะมีอาหาร, เครื่องนุ่งห่มและสิ่งของจำเป็นอื่นๆทุกอย่างเลยก็ทำได้ นี่สอนเราว่าถึงแม้เราเป็นลูกของพระเจ้าและพระบิดาของเราทรงเป็นเจ้าของฝูงสัตว์บนเนินเขาหนึ่งพันลูก, เงิน, ทองคำ, และทรัพย์สมบัติของโลก เราก็ยังต้อง*ทำงาน*เพื่อหาเลี้ยงชีพ เราต้องซื้อและขายเหมือนอย่างที่คนอื่นๆเขาทำกัน, ดูแลเงินของเรา, และใช้ความรอบคอบและความประหยัดในกิจกรรมธุรกิจต่างๆของเรา

ที่สังเกตเห็นได้ชัดมากๆตรงนี้ก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกสาวกไม่รู้เลยว่าพระเยซูทรงเข้าใกล้การรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์มากเต็มทีแล้ว หากพวกเขารู้ว่าพระองค์กำลังจะถูกตรึงกางเขนภายในอีกยี่สิบสี่ชั่วโมงข้างหน้านี้แล้ว พวกเขาก็คงไม่คิดว่าพระองค์กำลังส่งยูดาสไปซื้อของ

เราเรียนรู้จากพระคำข้อนี้ว่าพระเยซูเจ้าทรงเชื่อในและปฏิบัติเรื่องการช่วยเหลือคนยากจน มิฉะนั้นพวกสาวกก็คงไม่คิดว่าพระองค์กำลังส่งยูดาสออกไปเพื่อ "ให้บางสิ่งแก่คนยากจน" เราทราบว่าคริสตจักรยุคต้นปฏิบัติเรื่องการช่วยเหลือคนยากจน เพราะว่าในกาลาเทีย 2:9, 10 เปาโลกล่าวว่า "เมื่อยากอบ เคฟาสและ

ยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต *ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ"*

การจัดการเรื่องเงิน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินขององค์พระผู้เป็นเจ้า-มีความรับผิดชอบใหญ่หลวงและบ่วงแร้วเช่นกัน เปาโลเตือนทิโมธีว่าการ*รัก*เงินคือรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง (1 ทธ. 6:10) และบ่วงแร้วก็มีอยู่ในนั้น ถ้าเรามีเงิน*และไม่**รัก**มันได้* ถ้าสิ่งที่เรามีถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เงินก็เป็นพรอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเรายอมให้เงินเป็นพระของเรา มันก็เป็นสิ่งที่อันตรายและทำลายล้าง ในสุภาษิต 30:8, 9 เราอ่านว่า "ขอให้ความไร้สาระและความมุสาไกลจากข้าพระองค์ *ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์* ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะอิ่ม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า "พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า" หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไร้ค่า" การมีเงินไม่ใช่ความผิดบาป ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงเรียกคนบางคนให้*ทำ*เงิน-และถ้าพวกเขาถวายเงินนั้นแด่พระองค์ซึ่งเป็นสิทธิชอบธรรมของพระองค์ พระองค์ก็ทรงอวยพรพวกเขาอย่างบริบูรณ์ *เงิน*ไม่ใช่สิ่งที่ชั่วร้าย แต่การ**รัก**เงินต่างหากที่เป็นสิ่งชั่วร้าย บางคนรักเงินและไม่มีเงิน คนอื่นๆมีเงินและไม่รักเงิน เราทราบจากพระคัมภีร์-เช่นเดียวกับจากประวัติศาสตร์ในอดีตและปัจจุบัน-ว่าความมั่งคั่งไม่นำมาซึ่งสันติสุขและความสุข และเงินไม่รับประกันความมั่นคงปลอดภัยด้วย

ข้อ 30: "*ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน"*

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบัดนี้ยูดาสรู้แล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวเขา ทรงทราบแผนการชั่วร้ายของเขาและสิ่งที่เขากำลังจะกระทำ และทันทีที่พระเยซูทรงยื่นอาหารจิ้มชิ้นนั้นให้เขาและตรัสถ้อยคำที่น่าทึ่งเหล่านั้น ยูดาสก็ไปจากคณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและกลุ่มสาวกนั้นทันที เขาเข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไร ถึงแม้สาวกคนอื่นๆที่เหลือไม่เข้าใจ บางคนสงสัยว่ายูดาสอิสคาริโอทเป็นผู้ร่วมรับประทานที่มื้ออาหารปัสกานั้นจริงๆหรือ แต่ลูกาบอกเราว่า "แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็อยู่กับเราบนโต๊ะ" (ลูกา 22:21) สำหรับผม นี่พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่ายูดาสอิสคาริโอทอยู่ที่โต๊ะนั้นและร่วมรับประทานอาหารเย็นมื้อสุดท้ายนั้น พร้อมกับสาวกคนอื่นๆที่เหลือด้วย

"*ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน"* ใช่ครับ มันเป็นกลางคืนในหลายๆด้านมากกว่าในชีวิตของยูดาสอิสคาริโอท อย่างไรก็ตาม ยอห์นผู้เป็นที่รักไม่อธิบายถ้อยคำเหล่านี้เพื่อเรา อาจเป็นได้ว่ายูดาสรอจนกระทั่งกลางคืนได้ปกคลุมแผ่นดินนั้นก่อนที่เขาเริ่มทำตามแผนการต่างๆของตน ในลูกา 22:53 พระเยซูตรัสแก่ยูดาสและคนเหล่านั้นที่มาจับกุมพระองค์ในสวนนั้นว่า "นี่เป็นชั่วโมงของพวกท่าน *และอำนาจแห่งความมืด"* พระเยซูทรงเป็นความสว่างฉันใด ซาตานก็เป็นผู้ให้กำเนิดความมืดฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้นฉันนั้น เนื่องจากยูดาสคือพญามารในเนื้อหนัง เขาจึงเป็น*ความมืด* กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 31: "*เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า "บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์"*

ในที่นี้เรามาถึงการเว้นวรรคที่ชัดเจนในการเล่าเรื่อง ยูดาสปลีกตัวไปจากคณะของสาวกคนอื่นๆที่เหลือและออกไปในตอนกลางคืน ในทันใดนั้นพระเยซูเจ้าตรัสเหมือนผู้หนึ่งที่ได้รับการผ่อนคลายจากภาระหนักอึ้ง มีความแตกต่างที่ชัดเจนในน้ำเสียงของทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสจากจุดนี้เป็นต้นไป

"บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์" เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกริยาทั้งสองคำตรงนี้อยู่ในรูปอดีตกาล และควรอ่านว่า *"ได้รับเกียรติแล้ว"* การได้รับเกียรติของพระองค์เข้ามาใกล้แล้ว อย่างแน่นอนเหลือเกิน จนพระเยซูตรัสถึงมันว่าเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งสำเร็จลุล่วงแล้วเรียบร้อย ด้วยทรงทราบตั้งแต่ต้นว่าพระองค์จะทรงได้รับเกียรติและว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติ**ใน**พระองค์มันจึงสำเร็จลุล่วงแล้ว*ในจุดประสงค์* และในอีกไม่กี่ชั่วโมงมันก็จะสำเร็จลุล่วงใน*ความเป็นจริง:* "ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว" (ยอห์น 17:4) เวลานั้นได้มาถึงแล้วที่พระเจ้าพระบิดาจะทรงได้รับสง่าราศีสูงสุดที่พระองค์จะทรงรับได้โดยและผ่านทางการถวายตัวเป็นเครื่องบูชาของพระบุตรของพระองค์บนกลโกธา

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าไม่เคยเรียกความมรณาของพระองค์ว่าเป็นการลงโทษ, ความอัปยศ, หรือความอดสูเลย แต่ตรัสถึงมันว่าเป็นเหตุการณ์หนึ่งเดียวนั้นที่จะทำให้พระองค์เองและพระเจ้าพระบิดาได้รับเกียรติสูงสุด เมื่อเรามองไปที่กลโกธาผ่านทางดวงตาของมนุษย์ มันก็น่าเกลียดสุดๆ *แต่ในฐานะผู้เชื่อเราก็ทราบได้ถึงสง่าราศีของมัน*: "แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก" (กท. 6:14)

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อทำให้ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ เพื่อทำให้*พระราชบัญญัติ*ของพระเจ้าสำเร็จ-และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงถือว่าความมรณาของพระองค์บนกางเขนนั้นเป็นส่วนที่เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดแห่งการรับใช้และภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงทราบว่าไม่มีสิ่งใดจะทำให้คุณลักษณะต่างๆ คือความบริสุทธิ์, ความเมตตา, ความสัตย์ซื่อ, และความยุติธรรมของพระบิดาได้รับเกียรติมากเท่ากับที่ความมรณาของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์บนกางเขนนั้นจะกระทำ

ข้อ 32: *"ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้"*

"ถ้า" ไม่ได้บ่งบอกถึงความสงสัยในที่นี้ และควรถูกแปลเป็น "เนื่องจาก" นี่เป็นจริงเช่นกันในโคโลสี 3:1 ที่ข้อนั้นควรอ่านว่า "***เนื่องจาก***ท่านทั้งหลายเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว..." ดังนั้นความหมายในพระคำข้อที่เราศึกษาอยู่นี้ก็คือว่า **เนื่องจาก**พระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ทรงได้รับเกียรติเป็นพิเศษในพระลักษณะทั้งสิ้นของพระองค์โดยและผ่านทางความมรณาของพระเยซู พระองค์ก็จะโปรดประทานเกียรติพิเศษให้แก่พระเยซูพระบุตรในทันทีเพราะกิจการของพระบุตร:

"ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวง

เป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ *เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว* ***ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน***" (ฮบ. 1:1-3)

ในยอห์น 10:17 พระเยซูตรัสว่า "ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเราเพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก" ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ทุกคำที่พระองค์ตรัส, ทุกย่างก้าวที่พระองค์ดำเนิน, ทุกการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำล้วนเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำ*สำเร็จแล้ว* พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพระบิดาพอพระทัยในทุกรายละเอียดปลีกย่อยแล้ว: "เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ 'หัวเข่าทุกหัวเข่า' ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี 'จะต้องคุกกราบลง' นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ 'ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา" (ฟป. 2:9-11)

"*ในพระองค์เอง*" ชี้ไปยังสง่าราศีที่พิเศษเฉพาะซึ่งในสภานิรันดร์ของตรีเอกานุภาพถูกมอบให้แด่พระเยซู พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ-ถูกมอบให้แด่พระองค์เพราะการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์, กางเขนของพระองค์, ความทุกข์ทรมานของพระองค์ ในที่นี้เราเห็นอีกครั้งถึงความเป็นหนึ่งเดียวกัน, ความสามัคคีและการร่วมมือกันอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าพระบิดากับพระเยซูพระบุตร โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น พระเยซูทรงแสดงให้โลกเห็นว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังบาปมากขนาดไหน และบาป*น่าเกลียด*ขนาดไหนในสายพระเนตรของพระเจ้า จากนั้น*พระเจ้า*ทรงแสดงให้โลกเห็น, ผ่านทางการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าและการยกชูพระองค์ขึ้นสู่ที่นั่งแห่งสง่าราศีที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา, ว่าพระองค์ทรงปีติยินดีอย่างไรในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตร พระเจ้าทรงปีติยินดีในการไถ่บรรดาคนบาปที่น่าสงสารและหลงหาย ซึ่งการไถ่นั้นพระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วผ่านทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น-และคุณเชื่อใจได้เลยว่าทุกคนที่ถวายเกียรติพระเจ้าพระบิดาก็จะได้รับเกียรติจา*ก*พระเจ้าพระบิดา

ข้อ 33: "*ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ 'ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้'*"

มันน่าสนใจตรงที่ว่าพระเยซูไม่ได้เรียกเหล่าสาวกว่า "*ลูกเล็กๆ*" จนกระทั่งหลังการจากไปของยูดาสอิสคาริโอท-และนี่เป็นครั้ง*เดียว*ที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่า "ลูกเล็กๆ" ในข่าวประเสริฐของยอห์น ถ้อยคำเหล่านี้เป็นเหมือนถ้อยคำของพ่อคนหนึ่งที่พูดกับลูกๆของตนผู้ซึ่งเขากำลังจะทิ้งให้เป็นลูกกำพร้าในโลก พระเยซูทรงรักเหล่าผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์และมองดูพวกเขาเหมือนเป็นลูกเล็กๆของพระองค์

"*เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง*" พวกเขากำลังเข้าใกล้วินาทีนั้นแล้วเมื่อพวกเขาต้องแยกจาก-พระเยซูจะเสด็จไปยังกลโกธาและกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ ส่วนพวกสาวกจะยังอยู่ต่อไป โดยเป็นผู้จาริกและคนต่างด้าวอยู่ในโลก พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งที่พระองค์กระทำได้แล้วเพื่อเตรียมตัวพวกเขาสำหรับความมรณาของพระองค์เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุม ถูกไต่สวน และถูกตรึงที่กางเขน

พวกสาวกเหล่านั้นจะอัศจรรย์ใจ สับสน และงุนงง ถ้าพวกเขาเป็นทุกข์ใจเพราะคำประกาศเรื่องการถูกจับกุมและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาจะยิ่งสับสน*มากยิ่งกว่าเดิม*ขนาดไหนหลังจากที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกนำลงมาจากกางเขน และถูกวางในอุโมงค์ฝังศพ!

"เจ้าทั้งหลายจะเสาะหาเรา ... 'ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายมาไม่ได้'" พระเยซูได้ตรัสคำพูดเดียวกันแก่พวกยิวแล้วก่อนหน้านี้ แต่ในตอนนั้นมันมีความหมายแตกต่างจากที่มันถูกกล่าวแก่พวกสาวก พวกยิวเหล่านั้นเป็นผู้ไม่เชื่อและด้วยเหตุนี้จึงไม่*เหมาะสม*ที่จะไปที่ๆพระเยซูกำลังเสด็จไป แต่สำหรับพวกสาวก พระองค์แค่หมายความว่าที่ๆพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พวกเขาไม่สามารถมาได้ในตอนนั้น, ในทันที, ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมาหาพระองค์ในภายหลัง อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงทราบว่าจะมีหลายชั่วโมงแห่งความกระวนกระวายใจระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนกับเวลาที่พระองค์จะปรากฏแก่พวกเขาอีกทีในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นของพวกเขา พระองค์ทรง*บอก*พวกเขาไปแล้วหลายครั้งว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีก แต่พวกเขาก็ช้าที่จะเชื่อ-และพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาจะเป็นทุกข์ใจ, ว้าวุ่น, และใจหายในระหว่างชั่วโมงเหล่านั้นที่พระองค์ทรงนอนอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ

นี่เป็นที่เดียวที่พระเยซูทรงใช้สำนวน "*พวกยิว*" เวลาตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงใช้สำนวนนี้ในการสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นในยอห์น 4:22 และในการตรัสกับคายาฟาสและปีลาต; แต่นี่เป็นที่เดียวที่พระองค์ตรัสถึง "พวกยิว" เวลาที่สนทนากับเหล่าสาวกที่สัตย์ซื่อของพระองค์

ข้อ 34: "*เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น*"

องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังสนทนากับเหล่าสาวกของพระองค์เป็นครั้งสุดท้ายก่อนพระองค์ดำเนินก้าวสุดท้ายไปยังกลโกธา พระองค์กำลังประทานข่าวสารสุดท้ายของพระองค์แก่พวกเขา และข่าวสารนั้นคือ "*จงรักกันและกัน*"-และจงสังเกตว่าพวกเขาจะต้องรักกันและกัน*เหมือนกับที่**พระองค์**ทรงรัก**พวกเขา*** ใน ยอห์น 15:13 พระเยซูตรัสว่า "ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน"-แต่พระเยซูทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อ*เหล่าศัตรู*ของพระองค์ แน่นอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรรักกันและกันด้วยความรักที่เสียสละ ใน 1 ยอห์น 3:16 เราอ่านว่า "ดังนี้แหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง"

อีกครั้งใน 1 ยอห์น 4:7-12 เราถูกบอกว่า "ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ประจักษ์แล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้า

ทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา"

มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าและความปรารถนาของพระเยซูคริสต์เจ้าที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยกันในความรักและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบคริสเตียน ความปรารถนาของพระเยซูที่จะส่งเสริมความรักและสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนเช่นนั้นท่ามกลางลูกๆของพระองค์ก็ถูกประกาศอย่างชัดแจ้งโดยการที่พระองค์ตรัสมากมายเหลือเกินในหัวข้อความรักก่อนพระองค์เสด็จไปยังกลโกธา

"*เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลาย*" พระเยซูทรงหมายถึงอะไรโดยคำว่า "*ใหม่*"? พระองค์ทรงหมายถึง*ระดับ*ที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรรักกันและกัน *พระราชบัญญัติ*บัญชาไว้ว่า "เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" (ลนต. 19:18) แต่พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้รักกันและกัน "*เหมือนกับที่เรารักเจ้าทั้งหลาย*" อันเป็นการตั้งมาตรฐานใหม่และสูงกว่าเดิมในเรื่องความรักเมื่อเทียบกับที่มนุษย์เคยรู้จักภายใต้พระราชบัญญัติ เนื่องจากโดยการรับกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเรา (แต่ไม่มีบาป) พระเยซูจึงทรงนำความรักของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์แล้ว ความรักที่มีต่อกันและกันบัดนี้ถูกอธิบายและถูกประสบด้วยความชัดเจนแบบใหม่ ความรักที่ผู้เชื่อทั้งหลายมีต่อกันและกันนั้นจะต้องถูกบังคับใช้โดยเหตุจูงใจใหม่ๆและพันธะผูกพันใหม่ๆซึ่งถูกให้ภาพประกอบโดยแบบอย่างอันใหม่ และถูกเชื่อฟังในลักษณะใหม่ บัดนี้เราได้รับบัญชาให้รักกันและกันเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงรัก**เรา**-และนั่นคือมาตรฐานสูงสุดแห่งความรักเท่าที่เคยถูกแสดงออกในโลกนี้

ข้อ 35: "*ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา*"

คงไม่มีใครเข้าใจผิดความจริงที่ถูกประกาศตรงนี้ได้ ความรักที่มีต่อกันและกันท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่เปี่ยมสง่าราศี, ฉลากกำกับที่เด่นชัด, ของเหล่าสาวกของพระคริสต์ และถ้าพวกเขาไม่รักกันและกัน คนใดคนหนึ่งและทุกคนก็อาจรู้ว่าพวกเขาไม่ใช่สาวกที่แท้จริง

ในสมัยนี้เหล่าผู้รับใช้ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และเหล่ามิชชันนารีส่วนใหญ่ถูกวัดโดยการงานต่างๆที่โดดเด่นที่พวกเขาทำ, สิ่งที่เรียกกันว่า "การอัศจรรย์ต่างๆ" ที่พวกเขากระทำ โอ้ ใช่แล้วครับ-ผม*เชื่อ*ในการอัศจรรย์ต่างๆ การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูก็คือ การบังเกิดใหม่สำหรับคนบาปทั้งหลายที่น่าสังเวชและน่าสงสาร เมื่อคนติดเหล้า, คนติดยา, นักพนัน, กากเดนมนุษย์บางคนต้อนรับพระเยซูและถูกแปลงสภาพในทันทีให้เป็นสุภาพบุรุษคริสเตียนที่มีสติสัมปชัญญะ การแปลงสภาพนั้นก็เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งจริงๆ แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "คนทั้งหลายจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นสาวกของเรา*โดยของประทานต่างๆของพวกเจ้าและการอัศจรรย์ต่างๆของพวกเจ้า*" พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "คนทั้งหลายจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นสาวกของเรา*เพราะการบรรลุด้านเชาวน์ปัญญาและการฝึกอบรมด้านศาสนศาสตร์ของพวกเจ้า*" พระองค์ตรัสว่า "คนทั้งหลายจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นสาวกของเรา*เพราะพวกเจ้า**รักกันและกัน***"

พระคุณอันเรียบง่าย (แต่ทรงพลัง) แห่งความรักแยกแยะระหว่างของจริงและของปลอมในความเป็นสาวก และพระคุณนี้ก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมของทุกคน-คนสูงส่งที่สุด, คนต่ำทรามที่สุด, คนมีความรู้ที่สุด, คนโฉดเขลามากที่สุด-**ทุกคนเลย** "ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา *เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้*" (1 ยอห์น 4:20)

คนที่เต็มเปี่ยมด้วยการโต้เถียง, การทะเลาะเบาะแว้ง, ความอิจฉา, ความอาฆาตแค้น และลักษณะเฉพาะตัวต่างๆที่คล้ายกันก็ไม่ใช่ผู้เชื่อที่แท้จริง มันเป็นความโง่เขลาสำหรับคนๆหนึ่งที่จะพูดถึงการถูกสร้างใหม่, การนับว่าชอบธรรม, การทรงเลือกไว้, การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์, และจากนั้นก็ไม่แสดงออกถึงความรักแบบคริสเตียนในเชิงปฏิบัติ เปาโลกล่าวว่า "แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกลับทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่" (1 คร. 13:1-3) ไม่ว่าเราจะเน้นหลักข้อเชื่อเดิมขนาดไหน ไม่ว่าเราจะแสดงออกอะไรให้คนอื่นเห็น หากเราไม่มีและแสดงออกความรักต่อกันและกัน เราก็ไม่รู้จักพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา ให้เราถามตัวเองว่า "คนเหล่านั้นที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วยรู้ไหมว่าเราเป็นผู้เชื่อแท้เพราะความรักของเราที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ของเรา-โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่อยู่ในครอบครัวแห่งความเชื่อ?"

พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการปฏิเสธของเปโตร

ข้อ 36: *"ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป"*

ตรงนี้ เช่นเดียวกับในตอนอื่นๆอีกหลายแห่ง จิตใจที่หุนหันพลันแล่นของซีโมนเปโตรกระตุ้นเขาให้ถามพระเยซูว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไรเมื่อพระองค์ตรัสว่า "ที่ๆเราไปนั้น เจ้าทั้งหลายมาไม่ได้" เปโตรคือคนที่พูดขึ้นมา แต่คำถามเดียวกันนี้คงอยู่ในหัวของสาวกคนอื่นๆทุกคนเป็นแน่ พวกเขามีความเข้าใจน้อยมากเกี่ยวกับถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรงนี้ ถึงแม้พระองค์ทรงบอกพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพระองค์ต้องถูกจับกุม ถูกปรับโทษ และถูกตรึงกางเขน พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร

คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูไม่ได้บอกเปโตรว่าพระองค์กำลังเสด็จไปที่ไหน พระองค์ทรงอธิบายอย่างเปี่ยมพระคุณว่า *"ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไป**เดี๋ยวนี้**ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป"* พระองค์กำลังเสด็จไปยังที่ๆเปโตรตามพระองค์ไปในขณะนั้นไม่ได้ แต่จะตามพระองค์ไปหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ เป็นไปได้ว่าถ้อยคำเหล่านี้มีความลึกซึ้งมากกว่าที่เราสังเกตไว้ตอนแรก เพราะว่าใน*บทสุดท้าย*ของข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอวเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา *แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป" ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร"* (ยอห์น 21:18, 19) ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าเปโตรถูกตรึงกางเขนกลับหัว-และในคำตรัสนี้ "ท่านจะตามเราไป" *พระเยซู*ทรงชี้ให้เห็นลักษณะของการเสียชีวิตของเปโตรด้วย คือเวลาเมื่อเขาจะจากโลกนี้ไปยังสถานที่ๆพระเยซูกำลังเสด็จไป พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า "จงตามเรามา" และย่างก้าวที่เขาจะย่ำไปนั้นจะนำไปสู่กางเขนอันหนึ่งและสู่พระนิเวศของพระบิดา

ผมเชื่อว่าเปโตรเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูตรัสมากกว่าที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ตั้งเยอะ เพราะใน 2 เปโตร 1:14 เขากล่าวว่า "เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป *ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว"*

ข้อ 37: *"เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์"*

คำถามของเปโตรตรงนี้แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้ตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูนั้นอยู่ใกล้แค่ไหน แต่คนที่หุนหันพลันแล่นอย่างเขา ในขณะนั้นเขา*รัก*พระเยซูมากเหลือเกินจนเขาเต็มใจที่จะไปกับพระองค์, เดินตามรอยพระบาทของพระองค์, และ*ตาย*กับพระองค์หากจำเป็น เปโตรมีความจริงใจถ้อยคำของเขามีเจตนาดี เขาไม่ได้สงสัยว่าบางสิ่งที่มืดมนรอคอยอยู่เบื้องหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และเขามีความสัตย์จริงเมื่อเขากล่าวว่า "ข้าพระองค์จะไปกับพระองค์-จนกระทั่งถึงความมรณา" แต่เปโตรก็ถูกปลุกเร้าได้ง่าย และขณะนั้นมีอารมณ์มากกว่าหลักการแบบคริสเตียนในคำแถลงของเขา

ข้อ 38: *"พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่าก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"*

"เปโตรเอ๋ย ท่านไม่ตระหนักว่าท่านกำลังกล่าวอะไร ท่านไม่รู้ว่าท่านอ่อนแอและไร้เรี่ยวแรงขนาดไหน ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราจริงๆหรือ? ไก่ผู้จะไม่ขันคืนนี้จนกว่าท่านปฏิเสธเราสามครั้งแล้ว!"

มีแต่พระเจ้าในเนื้อหนังที่สามารถตอบเปโตรเหมือนอย่างที่พระเยซูทรงตอบเขาตรงนี้ โดยทรงบอกเขาอย่างชัดเจนว่าเขาจะทำอะไรและเขาจะทำมันเมื่อไหร่ ถึงกระนั้น ในที่นี้เราเห็นความงดงามของความกรุณา, ความเห็นอกเห็นใจ, ความเมตตา, และการลดตัวลงของพระเยซู พระองค์ทรงรู้ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ พระองค์ทรงรู้ว่าเปโตรจะกลายเป็นคนขี้ขลาดและทิ้งพระองค์ไป แต่ทั้งๆที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้า พระเยซูก็ไม่ได้ปฏิเสธเปโตร พระองค์ไม่ได้ประณามเขาและขับไล่เขาออกไป และ*หลังจาก*การล้มลงของเปโตร หลังจากที่เขาได้สบถและสาบานว่าเขาไม่เคย*รู้จัก*องค์พระผู้เป็นเจ้าเลย พระเยซูก็ทรงหันมาและมองเขาด้วยความอ่อนโยนและความเมตตากรุณาในแบบที่ทำให้ใจของเปโตรละลายและทำให้เขาร้องไห้ด้วยน้ำตาแห่งการกลับใจใหม่อันขมขื่น-และจากนั้นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงไม่มีบาปก็ทรงยกโทษเขา!

พวกเราที่กล่าวยอมรับว่ามีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณและเข้มแข็งในความเชื่อควรระมัดระวังอย่างสุดๆว่าเราประณามพี่น้องที่อ่อนแอกว่าอย่างไร เราควรมีความอ่อนโยนและเมตตากรุณาต่อคนเหล่านั้นที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น มีผู้เชื่อบางคนที่ไม่คงเส้นคงวาและดำเนินชีวิตอย่างสะเพร่ามากๆ พวกเขาบางคนทำสิ่งต่างๆที่ยั่วยุ-แต่เมื่อเราเฝ้าสังเกตความอ่อนแอต่างๆและข้อบกพร่องต่างๆของพวกเขา เราก็ไม่ควรลืมความรู้สึกต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อและการปฏิบัติต่างๆของพระองค์กับซีโมนเปโตรหลังจากการปฏิเสธนั้น แม้หลังจากที่เปโตรสบถและสาบานและปฏิเสธพระองค์สามครั้งแล้ว โดยประกาศว่าเขาไม่เคยรู้จักพระเยซูด้วยซ้ำ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงรักเขา; และเมื่อเปโตรร้องไห้ด้วยน้ำตาแห่งการกลับใจใหม่ พระเยซูก็ทรงยกโทษเขาและทรงให้เขากลับสู่สภาพเดิม ผมขอบคุณพระเจ้าจริงๆที่พระองค์ทรงแต่งงานกับผู้ที่กลับสัตย์! (ดู เยเรมีย์ 3:14)

บทที่ 14

14:1 “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย
14:2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย
14:3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย
14:4 ท่านทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น”
14:5 โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”
14:6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา
14:7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”
14:8 ฟีลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ”
14:9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟีลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’
14:10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์
14:11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด
14:12 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา
14:13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร
14:14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น
14:15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา
14:16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป
14:17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน
14:18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน

14:19 อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย
14:20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน
14:21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา”
14:22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก”
14:23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา
14:24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
14:25 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน
14:26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว
14:27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย
14:28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก’ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา
14:29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้วท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ
14:30 แต่นี้ไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา
14:31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด”

ในทุกส่วนของโลกซึ่งข่าวประเสริฐถูกประกาศแล้ว หกข้อแรกของบทนี้อาจเป็นที่รักของผู้คนมากกว่าข้อพระคำตอนอื่นใดในพระคัมภีร์ ยกเว้นเพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสาม พระคำตอนนี้อุดมสุดๆในความจริงอันประเสริฐ และตั้งแต่วันนั้นที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ พวกมันก็เป็นที่รักยิ่งต่อใจของผู้เชื่อทั้งหลาย ข้อพระคำเหล่านี้ถูกอ่านในห้องโรงพยาบาล, ที่ข้างหลุมศพ, ในเวลาแห่งความทุกข์ใจและความยากลำบาก ถ้อยคำเหล่านี้ได้ให้ความกระจ่าง, ปลอบประโลมใจ, และให้กำลังใจผู้รับใช้ทั้งหลายและผู้เชื่อธรรมดาเหมือนๆกัน

เรามีชีวิตอยู่ในโลกที่ทุกข์ลำบาก และแม้แต่คริสเตียนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดก็มีความทุกข์ลำบาก, ความปวดร้าวใจ, และความผิดหวัง โยบ 14:1 บอกเราว่า “*มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่น้อยวัน และเต็ม*

ไปด้วยความยุ่งยากใจ” แต่พระเยซูทรงเริ่มต้นคำเทศนาของพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ในบทนี้ด้วยถ้อยคำที่ปลอบประโลมใจ “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย!”

ในข้อพระคำต้นบทที่ 14 เราพบยารักษาของพระเจ้าสำหรับโรคหัวใจแบบเก่าแก่-ไม่ใช่โรคหัวใจแบบที่ทำให้ตายได้ฝ่ายร่างกาย แต่เป็นโรคหัวใจที่รบกวนคริสเตียนและพรากความชื่นชมยินดีไปจากผู้เชื่อซึ่งความชื่นชมยินดีนั้นเป็นสิทธิอันชอบธรรมของผู้เชื่อ ยารักษาโรคหัวใจชนิดนี้คือ *ความเชื่อ* พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า *“ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อใน**เรา**ด้วย”*

คำเทศนาแบบผู้เลี้ยงแกะซึ่งพระผู้ช่วยให้รอดประทานให้ในบทนี้มีความเหนือกว่าคำเทศนาอื่นๆทั้งปวงในเรื่องความลึกล้ำ, ความอ่อนโยน, และความครอบคลุม; แต่เราควรจำให้ขึ้นใจถึงสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆซึ่งพระองค์ทรงกล่าวส่วนแรกของคำเทศนาของพระองค์ ไม่มีการหยุดพักระหว่างพระคำข้อสุดท้ายของบทที่ 13 กับพระคำข้อแรกของบทที่ 14 พระเยซูประทานคำตรัสที่อ่อนโยนและค้นใจนี้แก่สาวกผู้สัตย์ซื่อสิบเอ็ดคนของพระองค์ในคืนสุดท้ายที่พระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และคำตรัสนี้ถูกให้ไว้เพื่อเสริมกำลังพวกเขาสำหรับชั่วโมงกระวนกระวายใจเหล่านั้นแห่งความมืดและความสิ้นหวังที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

ถ้อยคำของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้ในหกข้อแรกของบทนี้นำออกมาซึ่งความสมบูรณ์แบบของมนุษย์-พระเจ้าในลักษณะหนึ่งที่ได้รับพรมากที่สุด ถ้อยคำของพระองค์เป็นเหมือนอาทิตย์อัสดงสีทองอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งถูกห้อมล้อมโดยหมู่เมฆพายุ ซึ่งมืดครึ้มและน่ากลัว พร้อมกับลำแสงแปลบปลาบของฟ้าแลบยั่วเย้าผ่านหมู่เมฆและเสียงปรบมือของฟ้าผ่าซึ่งทำให้พื้นพิภพสั่นเทาและสะเทือน จากนั้นในท่ามกลางพายุรุนแรงนั้น แสงเรืองรองของดวงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้าก็ถูกมองเห็นได้

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถพูดเหมือนอย่างที่พระเยซูทรงพูดคืนนั้นได้ มนุษย์คงจะคิดถึงแต่ความทุกข์ทรมานของตัวเอง และเขาคงไม่กล่าวแก่เหล่าผู้ติดตามของเขาว่า “อย่าให้ใจ**ท่านทั้งหลาย**วิตกเลย” พระเยซูทรงทราบความทุกข์ยากต่างๆที่พระองค์ทรงเผชิญ พระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่าสิ่งใดรอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้า พระองค์ทรงทราบความมรณาอันแสนทรมานที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ แต่ทั้งๆที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าถึงสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็กำลังคิดถึงเหล่าผู้ติดตามของพระองค์-ใช่ครับ แม้แต่คุณและผม และ “ทรงรักพรรคพวกของพระองค์ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด”

เราประหลาดใจกับความเชื่องช้าของเหล่าสาวกที่จะเข้าใจความหมายของคำสอนบางเรื่องของพระเยซูเกี่ยวกับความมรณาของพระองค์บนกางเขนนั้น พระองค์ทรงบอกพวกเขาอย่างชัดเจนไปแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะสละวางชีวิตของพระองค์ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถเข้าใจนัยสำคัญแห่งคำสอนของพระองค์ได้อย่างถ่องแท้ เราควรสละเวลาและพื้นที่ตรงนี้เพื่อดูข้อพระคำบางตอนซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนเหลือเกินถึงความพยายามต่างๆของพระองค์ที่จะให้ความกระจ่างแก่เหล่าผู้ติดตามของพระองค์ในช่วงเดือนท้ายๆและสัปดาห์ท้ายๆแห่งชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลก:

ในลูกา 12:50 พระองค์ตรัสถึงบัพติศมาหนึ่งที่พระองค์จะต้องเผชิญ: “เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ!”

ในยอห์น 3:14 พระองค์ตรัสถึง “การยกขึ้น” ซึ่งพระองค์ต้องสู้ทน: “โมเสสได้ยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น”

ในลูกา 13:32 พระองค์ตรัสถึงเป้าหมายอันหนึ่งที่พระองค์ต้องไปให้ถึง: “ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ”

ในลูกา 24:7 พระองค์ตรัสถึงความทุกข์ทรมานหนึ่งซึ่งพระองค์จะต้องผ่านเข้าไป: “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่”

ในยอห์น 12:27 และ 13:1 พระองค์ตรัสถึง “ชั่วโมง” หนึ่งซึ่งต้องมาถึง: “...เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้...เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา...”

ในยอห์น 10:11 และ 18 พระองค์ตรัสถึงการสละวางชีวิตของพระองค์: “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ...ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง...”

ในลูกา 24:44 พระองค์ตรัสถึงการสำเร็จจริงของข้อพระคัมภีร์ซึ่งพระองค์จะทรงกระทำให้เกิดขึ้น: “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลาย...ว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ”

ในยอห์น 18:11 พระองค์ตรัสถึงถ้วยรสขมดำมืดนั้นที่พระองค์ต้องดื่ม: “เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ”

ในลูกา 22:20 พระองค์ตรัสถึงการหลั่งพระโลหิตของพระองค์: “เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย”

ในยอห์น 3:16 พระองค์ตรัสถึงความรักแบบหนึ่งที่พระองค์จะทรงสำแดงให้ประจักษ์: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

ในยอห์น 12:24 พระองค์ตรัสถึงความมรณาที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์: “เราบอกความจริงแก่ท่านว่าถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก”

ในมัทธิว 20:28 พระองค์ตรัสถึงกิจการแบบผู้แทนที่พระองค์จะทรงกระทำ: “อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

ในยอห์น 6:51 พระองค์ตรัสถึงของประทานหนึ่งที่พระองค์จะทรงโปรดประทานให้: “อาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา”

ในยอห์น 19:30 พระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ถึงกิจการหนึ่งที่พระองค์จะทำให้สำเร็จ: “เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า “*สำเร็จแล้ว*” และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป”

ในมัทธิว 26:28 พระองค์ทรงบอกถึงการยกบาปซึ่งพระองค์จะทรงได้มา: “ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก”

ในยอห์น 7:39 พระองค์ทรงบอกพวกเขาถึงฤทธิ์อำนาจหนึ่งที่พระองค์จะทรงถ่ายทอดแก่พวกเขา: "สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี"

ในยอห์น 16:7 พระองค์ตรัสถึงประโยชน์อย่างหนึ่งที่พระองค์จะทรงรับประกัน มันจะเป็นประโยชน์ของเหล่าสาวกที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดา: "เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน"

ในยอห์น 3:14 และ 15 พระองค์ตรัสถึงชีวิตหนึ่งซึ่งพระองค์จะได้รับผ่านทางความมรณาของพระองค์: "โมเสสได้ยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์"

ในยอห์น 17:19 พระองค์ทรงสอนพวกเขาถึงการแยกตั้งไว้ที่พระองค์จะทรงกระทำ: "ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน"

ในยอห์น 12:31, 32 พระองค์ทรงเปิดเผยแก่พวกเขาถึงชัยชนะอย่างหนึ่งที่พระองค์จะทรงชนะ: "บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา"

ในลูกา 24:46, 47 พระองค์ทรงบอกพวกเขาถึงการยกโทษหนึ่งที่พระองค์จะประทานให้: "มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม"

คำสอนเหล่านี้ของพระเยซูน่าจะเปิดดวงตาฝ่ายวิญญาณของเหล่าสาวกของพระองค์ไปแล้ว; แต่พวกเขากลับเชื่องช้าที่จะเชื่อ และแม้กระทั่งในชั่วโมงท้ายๆก่อนการตรึงกางเขนของพระองค์ พวกเขาก็ยังสับสนงุนงงและอัศจรรย์ใจเมื่อพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ต้องเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ๆพระองค์จะทรงถูกจับกุม ถูกไต่สวน ถูกปรับโทษ และถูกประหารชีวิต ในชั่วโมงอันมืดมิดนั้น พระเยซูทรงแบกภาระแห่งความปวดร้าวที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถช่วยพระองค์แบกได้ พระองค์ต้องย่ำบ่อย่ำองุ่นเพียงผู้เดียว เพราะว่าพระองค์เพียงผู้เดียวทรงสามารถชำระหนี้บาปนั้นได้ พวกสาวกไม่สามารถเข้าสู่ความรู้สึกต่างๆของพระองค์ได้ พวกเขาไม่สามารถทราบความโศกเศร้าแห่งพระทัยของพระองค์ได้-แต่**พระองค์**ทรงทราบความเศร้าโศกและความกระวนกระวายที่*พวกเขา*กำลังรู้สึก พระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาสับสนงุนงงและทุกข์ใจขนาดไหน และทั้งๆที่พระองค์ทรงโศกเศร้า พระองค์ก็กำลังคิดถึง*พวกเขา*

ทรงบอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง

ข้อ 1: "*อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย*"

ในฐานะพวกยิว ชายเหล่านี้เชื่อในพระเจ้าพระบิดา แต่พวกเขาจำเป็นต้องมีความเชื่อมากขึ้นในพระเจ้าพระบุตร (พระบุตร*ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน)*

"*ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย*" *ความเชื่อ*คือคำตอบสำหรับความสับสนงุนงง ความกระวนกระวาย และความทุกข์ร้อนของจิตใจและวิญญาณ ความหดหู่และความท้อใจของพวกสาวกเป็นหลัก

ฐานที่แสดงว่าแม้พวกเขาเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็ไม่เชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบอกพวกเขาแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา พวกเขาไม่อาจเชื่อว่าพระเยซูผู้ต่ำต้อยซึ่งมาในฐานะพระเมษโปดก (ลูกแกะ) คือพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ผู้ทรงเปี่ยมสง่าราศี แต่ในบทที่ห้าสิบสามของอิสยาห์ พระเจ้าตรัสชัดเจนแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูเจ้าจะเสด็จมาในฐานะลูกแกะตัวหนึ่งเพื่อที่จะถูกปฏิเสธ ถูกดูหมิ่น ถูกทำให้บาดเจ็บ "ถูกพระเจ้าโบยตีและข่มใจ" ข้อพระคำอีกหลายตอนในภาคพันธสัญญาเดิมบอกถึงความทุกข์ทรมานต่างๆของพระเมษโปดกของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่เชื่อหรือยอมรับสิ่งที่พวกศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นได้กล่าวเกี่ยวกับกางเขนที่มาก่อนมงกุฎ, ความทุกข์ทรมานที่มาก่อนสง่าราศี

พระเจ้าไม่เพียง (ผ่านทางพวกผู้เขียนภาคพันธสัญญาเดิม) ประทานคำเตือนเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นเท่านั้น แต่พระเยซูเองได้ทรงเตือนพวกเขาและบอกพวกเขาแล้วว่าจะต้องเจออะไร พระองค์ทรงบอกพวกเขาอย่างชัดเจนว่าพระองค์ต้องทนทุกข์ด้วยน้ำมือของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์, ว่าพระองค์จะถูก "ยกขึ้น" (ถูกตรึงกางเขน) และพระองค์ทรงเตือนสติพวกเขาให้ยึดมั่นในความเชื่อ ความไว้วางใจ และความหนักแน่นที่พวกเขาได้แสดงออกในตอนต้นของการเป็นสาวกของพวกเขา พระองค์ตรัสว่า "เรากล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่สะดุด (ในเรา)"

"อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย" พระเยซูไม่เพียงกำลังตรัสแก่สาวกสิบเอ็ดคนนั้นในคืนนั้น พระองค์กำลังตรัสกับคุณและผมเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ผมจึงขอกล่าวแก่ผู้ที่ท้อใจที่อาจอ่านข้อความเหล่านี้อยู่ว่า "อย่าให้ใจ**ของท่านทั้งหลาย**วิตกเลย พระเจ้าพระบิดาทรงทราบความกระวนกระวายใจของพวกท่าน ความโศกเศร้าของพวกท่าน และพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดช สติปัญญา พระคุณ และความดีงามที่จะตอบสนองทุกความต้องการของพวกท่านและเติมเต็มทุกความปรารถนาอันจริงใจของพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นิรันดร์ พระองค์ยังทรงอยู่บนพระที่นั่งนั้นเพื่อปกครองในบรรดากิจการของมนุษย์ และพระองค์จะทรงรับประกันว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนของพระองค์เอง พระองค์ทรงสามารถที่จะประทานความชื่นชมยินดี สันติสุข ชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และพญามารแก่ท่านทั้งหลาย"

*คุณ*ท้อใจและหดหู่ไหม ผู้เชื่อที่รักเอ๋ย? จงฟังถ้อยคำเหล่านี้จากปลายปากกาของผู้แต่งเพลงสดุดี: "พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล" (เพลงสดุดี 46:1, 2) ไม่มีเหตุให้ต้องกลัว เพราะเมื่อการทดสอบและความทุกข์ลำบากต่างๆเข้ามา เราแค่ต้องจำไว้ว่าพระเจ้ากำลังมองลงมายังเรา-และ "ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ผู้ใดจะขัดขวางเราได้" (รม. 8:31)

ความเชื่อคือคำตอบสำหรับทุกปัญหาของผู้เชื่อ ความเชื่อคือ*ชัยชนะ*ที่มีชัยต่อโลก (1 ยอห์น 5:4) เรา*ได้รับความรอด*โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ (อฟ. 2:8) คนชอบธรรมจะ*มีชีวิตดำรงอยู่*โดยความเชื่อ (รม. 1:17)-*และสิ่งใดก็ตามที่**ไม่**ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น* (รม. 14:23) ดังนั้น "จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด" (มาระโก 11:22) จงเชื่อในอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระองค์ จงเชื่อในสติปัญญาอันสมบูรณ์

แบบและไร้ขีดจำกัดของพระองค์ จงเชื่อในความสัตย์ซื่ออันไม่ผันแปรของพระองค์ จงเชื่อในความรักของพระองค์ที่ไม่อาจวัดขนาดได้

"*จงเชื่อในเราด้วย*" พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรเมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่เหล่าสาวกของพระองค์? พวกเขาได้เดินและพูดคุยกับพระองค์มาตลอดหลายปีแห่งการรับใช้ปวงชนของพระองค์ พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา คือพระคริสต์ของพระเจ้า แต่จำไว้ว่า พวกเขากำลังเชื่อในพระองค์ผู้ทรงอยู่*ท่ามกลางพวกเขา* พระองค์ผู้ที่เป็นเพื่อนร่วมเดินทางประจำวันของพวกเขาและเป็นผู้ที่พวกเขาได้ร่วมสามัคคีธรรมด้วยอย่างสนิทสนมมาตลอดการเป็นสาวกของพวกเขา บัดนี้พระองค์ผู้นี้กำลังจะถูกพาออกไปจากโลกแล้ว พระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดาในไม่ช้า พระองค์จะทรงไม่ปรากฏแก่ตาในไม่ช้าเท่าที่เกี่ยวข้องกับการมองเห็นแบบธรรมชาติ ดังนั้นพระองค์จึงกำลังตรัสแก่พวกเขาในที่นี้ว่า "พวกท่านเชื่อใน**พระเจ้า** และ**พระองค์**ทรงไม่ปรากฏแก่ตา พวกท่านไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ กระนั้นพวกท่านก็ตระหนักถึงความรัก ความเมตตา และความห่วงใยของพระองค์ ถึงแม้พวกท่านไม่เคย*เห็น*พระเจ้าด้วยตา พวกท่านไม่เคยแตะต้องพระองค์ พวกท่านก็*เชื่อ*ในพระองค์ ในทำนองเดียวกันพวกท่านต้องมีความไว้วางใจและความเชื่อใน**เรา**-ความไว้วางใจในความรักของเรา ความห่วงใยของเรา แม้หลังจากที่เราถูกตรึงกางเขนแล้วก็ตาม; เพราะความตายไม่สามารถฉุดรั้งเราไว้ได้ เราจะเป็นขึ้นอีกและจะกลับขึ้นไปหาพระบิดาของเราซึ่งเป็นที่ๆเราจากมานั้น พระเจ้าทรงไม่ปรากฏแก่ตา แต่พวกท่าน*เชื่อ*ในพระองค์ บัดนี้ในแบบเดียวกัน *จงเชื่อใน**เรา*** เมื่อสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเหมือนอย่างที่เราได้บอกพวกท่านแล้ว"

เมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเชื่อในเราด้วย" พระองค์ก็ทรงประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์ในลักษณะที่ไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้มากที่สุด โดยทรงให้การเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าและว่าเราควรเชื่อในพระองค์เหมือนกับที่เราเชื่อในพระเจ้า ต่อมา เปโตรในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาได้ให้ถ้อยคำแห่งการปลอบประโลมใจสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย:

"จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดก*ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย* ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ **พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี**" (1 ปต. 1:3-8)

ในบทนี้พระเยซูประทานพระสัญญาเจ็ดข้อที่ชัดเจนแก่พวกสาวกของพระองค์ อันเป็นการประทานคำหนุนใจเจ็ดทบแก่พวกเขา:

1. พระองค์ทรงรับประกันพวกเขาว่าสำหรับเหล่าสาวกของพระคริสต์ *สวรรค์เป็นสิ่งแน่นอน* (ข้อ 1-3)

2. พระองค์ทรงบอกพวกเขาอย่างชัดเจนว่าในพระองค์ พวกเขามี*ทาง*ที่แน่นอนไปสวรรค์ (ข้อ 6)

3. พระองค์ทรงรับประกันพวกเขาว่าพวกเขาไม่ต้องกลัวว่าพระราชกิจต่างๆของพระองค์จะยุติลงหลังจากที่พระองค์จากพวกเขาไปแล้ว เพราะพวกเขาจะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าที่**พระองค์**ได้ทรงกระทำ (ข้อ 10-12)

4. ในยามที่พระองค์ไม่อยู่ พวกเขาจะมีพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยเหลือพวกเขา (ข้อ 16, 17)

5. พระองค์จะไม่ทิ้งผู้คนของพระองค์ไว้ตลอดไป แต่จะเสด็จกลับมาเพื่อรับพวกเขาไปอีก (ข้อ 18-23)

6. พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ผู้จะเสด็จมาหลังจากพระคริสต์เสด็จจากไปแล้ว) จะทรงสอนสาวกเหล่านั้นและทำให้พวกเขาระลึกถึงทุกสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสแล้ว (ข้อ 26)

7. พระองค์จะประทานสันติสุขให้แก่พวกเขาซึ่งโลกไม่สามารถให้ได้-และพรากไปไม่ได้ด้วย (ข้อ 27)

พระสัญญาเจ็ดข้อนี้ควรให้กำลังใจคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ เพราะเราเป็น*ผู้รับ*พระสัญญาเดียวกันเหล่านี้ และเราควรมีความไว้วางใจแบบเดียวกันกับที่ถูกรับประกันแก่ชายผู้สัตย์ซื่อเหล่านี้

วิธีรักษาความกระวนกระวายใจและใจที่ทุกข์ร้อนคือ “จงเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในพระเยซูด้วย” คุณจะสังเกตเห็นว่าพระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “จงเชื่อ*ความเป็นพระเจ้า*ของเรา” พระองค์ตรัสเพียงว่า “*จงเชื่อ**เรา**เป็นการส่วนตัว*” ชายเหล่านี้เป็นพวกยิว และพวกยิวเหล่านี้ก็ไม่เข้าใจเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว พวกเขาเชื่อใน*ความเป็นหนึ่งเดียวกัน*ของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่เข้าใจเกี่ยวกับสามพระภาคนั้นแห่งตรีเอกานุภาพ ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงอยากให้พวกเขาเชื่อใน**พระองค์**เหมือนกับที่พวกเขาได้เชื่อใน**พระเจ้า** พระองค์ทรงทราบว่าความเชื่อเช่นนั้นจะทำให้ความกระวนกระวายใจของพวกเขาสิ้นสุดลง และพวกเขาจะประสบกับสันติสุขของพระเจ้า

ข้อ 2: “*ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย*”

“*พระนิเวศของพระบิดา*” คือสวรรค์ชั้นที่สาม สถานที่ๆเปาโลพูดถึงใน 2 โครินธ์ 12:2-4 เปาโลกล่าวว่า “สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกายข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาจาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม”

สวรรค์*ชั้นที่หนึ่ง* คือชั้นบรรยากาศที่อยู่เหนือเรา, สวรรค์*ชั้นที่สอง*มีดาวเคราะห์และหมู่ดาวต่างๆ และสวรรค์*ชั้นที่สาม*อยู่เหนือฟ้าสวรรค์**ทุกชั้น** เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและ “ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลย” พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทุกชั้น เข้าไปในพระนิเวศของพระบิดาซึ่งเป็นที่ๆบัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพสูงสุด (กรุณาอ่านเอเฟซัส 4:8-10 และฮีบรู 1:3)

“*พระนิเวศของพระบิดา*” เป็นสำนวนหนึ่งที่ถูกปรับให้เข้ากับความอ่อนแอของมนุษย์ พระเจ้าไม่ต้องการบ้านเป็นหลังจริงๆที่มีหลังคาและพื้นเหมือนอย่างบ้านที่*เรา*อาศัยอยู่ แต่สถานที่ประทับของพระองค์ถูกเรียกว่าเป็น “พระนิเวศ (บ้าน) ของพระเจ้า” เพราะนี่เป็นภาษาเดียวที่เราเข้าใจได้ พระเจ้าทรงเป็นบุคคล

หนึ่ง-พระคัมภีร์พูดถึงดวงตาของพระองค์, เสียงของพระองค์, แขนของพระองค์, เท้าของพระองค์ แต่พระองค์ทรงเป็นวิญญาณนิรันดร์องค์หนึ่งและพระองค์ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง ดังนั้นพระองค์จึงไม่ต้องการบ้าน (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ศึกษาพระราชบัญญัติ 12:5, เพลงสดุดี 33:14, 1 พงศ์กษัตริย์ 8:13, และ 2 โครินธ์ 5:1)

พระเยซูตรัสถึง "พระนิเวศของพระบิดา" สามครั้งในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ในบทที่ 2 ข้อ 16 ของหนังสือที่เราศึกษาอยู่ เมื่อพระองค์ทรงขับไล่พวกคนรับแลกเงินออกไปจากพระวิหาร พระองค์ตรัสว่า "อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย" ในลูกา 15:11-34 พระนิเวศของพระบิดาถูกแสดงเป็นภาพของสถานที่แห่งความชื่นชมยินดีและความสุข, สถานที่แห่งความดีใจและการชื่นบาน ครั้งที่สามที่พระเยซูทรงกล่าวถึงพระนิเวศของพระบิดาคือ ตรงนี้ในข้อ 2 ของบทที่ 14 ของข่าวประเสริฐของยอห์น เมื่อพระองค์ตรัสถึงที่อาศัยในบั้นปลายของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า

ในลูกา 19:12 และฮีบรู 11:16 สวรรค์ถูกเรียกว่าเป็น "*ประเทศ*"-คำหนึ่งที่กล่าวถึงความกว้างใหญ่ไพศาลของมัน-(และผู้ใดจะสามารถพรรณนาถึงความกว้างใหญ่ไพศาลนั้นได้ในภาษาของมนุษย์)?

ในฮีบรู 11:10 และบทที่ยี่สิบเอ็ดทั้งบทของวิวรณ์ สวรรค์ถูกกล่าวถึงว่าเป็น "เมือง" หนึ่ง-และเมื่อเราคิดถึงเมืองๆหนึ่ง เราก็คิดถึงบ้านหลายหลัง ผู้อาศัยอยู่หลายคน และกิจกรรมหลายอย่าง

2 เปโตร 1:11 พูดถึงสวรรค์ว่าเป็น "อาณาจักร" หนึ่ง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าพระนิเวศของพระเจ้าคือ สถานที่แห่งความเป็นระเบียบ เพราะว่าเมื่อเราคิดถึงอาณาจักรหนึ่ง เราก็คิดถึง*กษัตริย์*องค์หนึ่ง โดยมีผู้คนอยู่ภายใต้กษัตริย์องค์นั้น-การจัดแจงที่มีระเบียบมากๆ

ในลูกา 23:43 และวิวรณ์ 2:7 เราอ่านถึง "เมืองบรมสุขเกษม" และในทันทีเราก็คิดถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่นำมาซึ่งความชื่นชมยินดีและความสุข, สถานที่แห่งหนึ่งที่ทำให้ใจเบิกบาน

จากนั้นในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ สวรรค์ถูกเรียกว่า "พระนิเวศของพระบิดา"-*บ้าน*; และเมื่อเราคิดถึงบ้าน เราก็คิดถึงความมั่นคงปลอดภัย ความอบอุ่น ความชื่นชมยินดี และสันติสุข สวรรค์คือสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด-*และมากกว่านั้นอีกเยอะ!*

"*ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง*" คำกรีกที่แปลเป็น "คฤหาสน์" มีความหมายตรงตัวว่า*สถานที่อาศัยอยู่หลายแห่ง* หนึ่งในพระคัมภีร์ฉบับแปลสมัยใหม่ทั้งหลายอ่านว่า "ในพระนิเวศของพระบิดาของเรามี*ห้อง*อยู่หลาย*ห้อง*" ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ตรัสให้โลกแบบของเรานี้มีตัวตนขึ้นมาจะสร้าง "ห้อง" ให้ลูกๆของพระองค์อาศัยอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์! นั่นฟังดูไม่เหมือนกับพระเจ้าผู้ที่ผมรักและปรนนิบัติเลย "สถานที่อาศัยอยู่" อาจเป็นคฤหาสน์ และพระเยซูตรัสว่า "ในพระนิเวศของพระบิดาเรามี*คฤหาสน์หลายแห่ง*"

แต่จงสังเกต: คฤหาสน์เหล่านั้นอยู่ที่นั่นแล้วตอนที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ และพระองค์ทรงสัญญาว่า "*เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับ**ท่านทั้งหลาย***" จากตรงนี้ ผมจึงเชื่อว่าสถานที่ๆพวกเรา, คริสตจักรพันธสัญญาใหม่, จะอาศัยอยู่นั้นไม่ใช่**ใน**พระนิเวศของพระบิดาเมื่อพระเยซูตรัสคำประกาศนี้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์กำลังรับประกันพวกเขาว่าในพระนิเวศของพระบิดามีคฤหาสน์หลายแห่ง, สถานที่อาศัยอยู่ที่เปี่ยมสง่าราศีหลายแห่ง, แต่พระองค์กำลังเสด็จไปยังพระนิเวศของพระบิดา, ไปที่นั่นเพื่อจัดเตรียมสถานที่พิเศษแห่ง

หนึ่งสำหรับเจ้าสาวของพระองค์, บุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าสถานที่ๆพระเยซูตรัสถึงในที่นี้คือ นครขาวดุจมุกดานั้น ดังที่ถูกพรรณนาในวิวรณ์ 21 นี่จะเป็นบ้านของคริสตจักรและเราจะอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไปเป็นนิตย์ ถึงแม้เราจะเข้าถึงพระนิเวศของพระบิดาได้ก็ตาม-เช่นเดียวกับเข้าถึงแผ่นดินโลกใหม่และบรรดาสิ่งทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า, ท้องฟ้าใหม่, แผ่นดินโลกใหม่, และนครขาวดุจมุกดานั้น

เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึง "ฟ้าใหม่" มันก็ไม่ได้หมายถึงพระนิเวศของพระบิดา แต่หมายถึงฟ้าชั้น*บรรยากาศ*ซึ่งจะถูกบูรณะใหม่, ถูกไฟเผา, และฟ้าใหม่จะถูกสร้างขึ้น *พญามาร*คือ "เจ้าแห่งอำนาจในย่านฟ้าอากาศ" และฟ้าอากาศนั้นก็เต็มไปด้วยเหล่าผีปีศาจจริงๆ พวกมันจะถูกเผาจนหมดสิ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาในเปลวเพลิง และทรงแก้แค้นคนทั้งหลายที่ไม่รู้จักพระเจ้า ซาตานจะถูกโยนลงไปในบึงไฟและเหล่าผีปีศาจจะถูกทำลายตลอดไปเป็นนิตย์ จากนั้นจะมีฟ้าบรรยากาศ*ใหม่*, แผ่นดินโลกใหม่, และนครขาวดุจมุกดานั้น, ซึ่งจะเป็นสถานที่อาศัยอยู่ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

พระเยซูทรงทราบว่าช่วงเวลาอันยากลำบากรอคอยเหล่าสาวกของพระองค์อยู่เบื้องหน้า พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะถูกข่มเหงอย่างหนัก และแน่นอนว่าชาวโลกที่ได้เกลียดชัง**พระองค์**ก็จะเกลียดชังเหล่าผู้ติดตามของพระองค์เช่นกัน (ลูกา 6:22; ยอห์น 15:18, 19) ดังนั้นพระองค์จึงให้ความมั่นใจพวกเขาว่าถึงแม้พวกเขาอาจเป็นผู้ถูกขับไล่บนแผ่นดินโลก พวกเขาอาจเจอกับความผิดหวังต่างๆและทนทุกข์การข่มเหง พระองค์ก็จะจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งสำหรับพวกเขาด้วยพระองค์เอง, บ้านในสวรรค์, เพื่อที่พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน บุตรทั้งหลายของพระองค์ก็จะอยู่ที่นั่นเช่นกัน ผู้เชื่อที่รักเอ๋ย เราอาจถูกมนุษย์ปฏิเสธ แต่ในพระนิเวศของพระบิดา (เพลงสดุดี 115:16; วว. 21:2, 10) ก็มีสถานที่แห่งหนึ่งที่กำลังถูกจัดเตรียมไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกจัดเตรียมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ซึ่งเป็นที่ๆเราจะอาศัยอยู่ชั่วนิรันดร์ในที่อาศัยอยู่นิรันดร์ของบรรดาผู้ชอบธรรม

"ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว" ในบทที่ 13 ข้อ 33 พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ลูกเล็กๆเอ๋ย" และในที่นี้พระองค์ตรัสแก่พวกเขาบนเกณฑ์นั้น-เหมือนพ่อคนหนึ่งที่ให้ความมั่นใจลูกๆของเขาว่าเขาจะรักษาคำพูดของเขา พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อปลอบประโลมใจพวกเขา และเพื่อให้ความมั่นใจพวกเขาว่าถึงแม้พวกเขาไม่สามารถไปกับพระองค์ในเวลานั้นได้ พวกเขาก็จะมาหาพระองค์ในภายหลังและจะอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

"เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย" สวรรค์คือสถานที่ๆถูกจัดเตรียมสำหรับผู้คนที่ถูกจัดเตรียม และผมรับประกันคุณได้โดยอาศัยสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้าว่า ไม่มีบุคคลใดจะบังเอิญสะดุดเข้าสวรรค์ได้ คนเหล่านั้นที่ไปสวรรค์จะไปก็เพราะพวกเขาได้เตรียมตัวสำหรับสวรรค์แล้วในชีวิตนี้-และหนทางเดียวที่จะเตรียมตัวสำหรับสวรรค์ก็คือ เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ***พระองค์คือประตูนั้น*** และไม่มีทางเข้าอื่นสู่บ้านนิรันดร์นั้น เราเข้าโดยและผ่านทางพระองค์ หรือไม่เราก็ไม่ได้เข้าเลย

พระเยซู ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงเป็นผู้รับประกันของเราว่าผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจะเข้าสถานที่แห่งนั้นซึ่งบัดนี้กำลังถูกจัดเตรียมเพื่อเรา ถึงแม้เราไม่เข้าใจ "การจัดเตรียม" สถานที่แห่งนั้นอย่าง

ถ่องแท้ มันก็เป็นความคิดที่ปลอบประโลมใจและให้ความมั่นใจที่ได้รู้ว่าเมื่อเราไปถึงในสวรรค์ เราจะไม่เป็นคนแปลกหน้าที่นั่น เราจะเข้าสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกจัดเตรียมเป็นพิเศษไว้เพื่อเรา และตัวเราก็ถูกจัดเตรียมเป็นพิเศษไว้สำหรับสถานที่แห่งนั้น เราจะรู้สึกเหมือนอยู่บ้านจริงๆและมีความสุขชั่วนิรันดร์เมื่อเราเข้าเมืองสวรรค์นั้น

พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับคนของพระองค์เสมอ พระองค์ไม่เคยยอมให้ผู้คนของพระองค์เข้าสถานที่แห่งหนึ่งที่ไม่ได้ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขาเลย-และพระองค์จะไม่มีทางทำแบบนั้นเด็ดขาด พระองค์ทรงทำแบบนั้นกับอาดัมด้วย "พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก" (สถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ผู้ถูกสร้างของพระองค์) และพระองค์ทรงให้อาดัมอาศัยอยู่ในสวนนั้น

นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับชนชาติอิสราเอลเมื่อพวกเขาเข้าแผ่นดินคานาอัน: "เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง และเรือนที่มีของดีเต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนำ" (พบญ. 6:10, 11) พระเจ้าทรงจัดเตรียมหนทางสำหรับชนชาติอิสราเอลเสมอเมื่อพวกเขาปรนนิบัติพระองค์ หมายพึ่งพระองค์และรักษาพระวจนะของพระองค์

"*เราไป...*" ช่างเป็นความคิดที่ปลอบประโลมใจที่ได้รู้ว่าพระเยซูเองกำลังจัดเตรียมบ้านในสวรรค์ของเรา ผู้เชื่อที่รักเอ๋ย คุณอาจมีทรัพย์สิ่งของของโลกนี้เพียงเล็กน้อย คุณอาจอาศัยอยู่ในบ้านเช่าหรือแม้กระทั่งในกระต๊อบ แต่จงชื่นใจเถิด ถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้ว รอดโดยพระคุณของพระเจ้าและถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระเยซู คุณก็มีบ้านหลังหนึ่ง "อยู่บนโน้น" ซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูได้เสด็จไปจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับคุณแล้ว และคุณเชื่อใจได้เลยว่ามันจะอยู่ที่นั่นเมื่อคุณไปถึง ไม่มีผู้ใดพรากมันไปจากคุณได้ มรดกนิรันดร์ของคุณ "ไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทิน" มันจะไม่ร่วงโรย มันถูก "*รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย*" (1 ปต. 1:4)

ข้อ 3: "*และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย*"

ผู้เชื่อทั้งหลายคือผู้คน*พิเศษ* ในถ้อยคำของเปโตร เหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าเป็น "ชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็น*ชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ*" (1 เปโตร 2:9 บางส่วน) ผู้เชื่อทั้งหลายคือ การอัศจรรย์พิเศษของพระเจ้า และเราต้องมีสถานที่พิเศษแห่งหนึ่งเพื่อที่จะอาศัยอยู่ พระเยซูกำลังจัดเตรียมสถานที่แห่งนั้นอยู่ตอนนี้ และเมื่อคริสตจักรเข้าสวรรค์ สิ่งใหม่อย่างหนึ่งก็จะเกิดขึ้นแล้ว: *มนุษย์จะถูกนำเข้าไปในบ้านแห่งสวรรค์* มีชาย*ผู้หนึ่ง*อยู่ที่นั่นตอนนี้-พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น, ผู้ทรงเป็น "ผลแรก" นั้น:

"ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือ**พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์**" (1 ทธ. 2:5)

*"แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็น**ผลแรก**ในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น* เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉันใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉันนั้น เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือ***พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก*** แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา" (1 คร. 15:20-23)

มนุษย์เป็นสิ่งทรงสร้างฝ่ายโลก เขาได้ถูกสร้างขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลก และพระเจ้าได้ทรงสร้างเขาเพื่อ*อาศัยอยู่*บนแผ่นดินโลก แต่อาดัมได้ทำบาป และเพราะบาปของเขา มนุษย์จึง*ได้สูญเสีย*แผ่นดินโลกไป แผ่นดินโลกได้ร่วมแบ่งปันความย่อยยับของมนุษย์ เพราะว่าพระเจ้าไม่เพียงสาปแช่งมนุษย์เท่านั้น พระองค์ทรงแช่งสาปแผ่นดินโลกเช่นกัน และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น อย่างไรก็ตาม "พระเจ้าทรง*รัก*โลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์" (ยอห์น 3:16) ใช่แล้วครับ พระบุตรของพระเจ้าได้จากพระทรวงของพระบิดาและเสด็จมายังแผ่นดินโลกโดยเต็มพระทัยเพื่อชำระหนี้บาปนั้น เพื่อมนุษย์ที่ได้ทำบาปจะได้เข้าสวรรค์ผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ ดังนั้น ผู้ที่ได้วางใจในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูจึงถูกจัดเตรียมสำหรับสถานที่ๆถูกจัดเตรียมนั้นซึ่งทรงสัญญาไว้ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่

"*เราจะมาอีก*" พระเยซูไม่ได้กำลังวางใจบุคคลอื่นใดให้จัดเตรียมสถานที่สำหรับเจ้าสาวของพระองค์ และพระองค์จะไม่ทรงวางใจใครอื่นให้มารับเจ้าสาวของพระองค์ด้วย พระองค์จะไม่*ส่ง*ใครมารับเรา พระองค์จะเสด็จมาด้วยพระองค์เองเพื่อพาเราไปยังสถานที่ๆพระองค์ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเราแล้ว คริสตจักรคือไข่มุกที่มีราคามากนั้น, ทรัพย์สมบัติที่มีค่ามากที่สุดที่พระเยซูทรงมี, และพระองค์จะเสด็จมารับคริสตจักรด้วยพระองค์เองและเรียกผู้คนของพระองค์ให้ขึ้นไปเจอกับพระองค์ในฟ้าอากาศ:

"ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า**เอง**จะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด" (1 ธส. 4:16-18)

"ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่งไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า 'ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชัย' โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน" (1 คร. 15:51-55)

พระสัญญาตรงนี้ในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้จะต้องถูกแยกแยะจากการเสด็จกลับมาของพระเยซูในสง่าราศีเพื่อพิพากษาแผ่นดินโลกและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ เราต้องแยกแยะความแตกต่างระหว่างการเสด็จ

มาของพระองค์***เพื่อรับ****เหล่าวิสุทธิชนของพระองค์*กับการเสด็จมาของพระองค์***พร้อมกับ****เหล่าวิสุทธิชนของพระองค์* พระองค์จะเสด็จมา**เพื่อรับ**ผู้เชื่อทั้งหลาย (ตามที่มีบันทึกไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18) และจากนั้นพระองค์จะเสด็จมาในภายหลัง*เพื่อพิพากษาบรรดาประชาชาติ* (มธ. 24:29-31) เมื่อพระองค์เสด็จมา*รับ*เหล่าวิสุทธิชน พระองค์จะเสด็จมาเหมือน "ขโมยในเวลากลางคืน" (1 ธส. 5:2) เมื่อพระองค์เสด็จมา*พร้อมกับ*เหล่าวิสุทธิชนในวิวรณ์ นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์และ "มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร่ำไห้เพราะพระองค์" (วว. 1:7)

พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกของพระองค์แล้วว่า "*เราจะมาอีก****และรับท่านทั้งหลาย****ไปอยู่กับเรา*" ในยุคสมัยนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดูแลผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ พระองค์ทรงให้เรา "บังเกิด" ทรงให้บัพติศมาเรา ประทับอยู่ในตัวเรา เจิมเรา นำพาเรา ประทับตราเรา และเต็มล้นตัวเรา แต่เมื่อคริสตจักรถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้วและถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะเสร็จสิ้น เท่าที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรและพระองค์จะทรงมอบเราไว้แด่พระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราและทรงไถ่เราแล้ว-พระเยซูคริสต์เจ้า นี่จะเป็นวันสวมมงกุฎสำหรับพระเยซู คือวันที่พระองค์จะ**รับ**คริสตจักรไว้แก่พระองค์เอง

"*เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย*" มนุษย์อาจพยายามที่จะคิดจินตนาการว่าสวรรค์จะมีลักษณะอย่างไร สวรรค์จะยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีมากขนาดไหน เพลงหลายบทได้ถูกเขียนเกี่ยวกับสวรรค์ หนังสือหลายเล่มได้ถูกแต่งในความพยายามที่จะพรรณนาถึงสวรรค์ แต่อัครทูตเปาโลกบอกเราว่า "*สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์*" (1 คร. 2:9)

ยอห์นผู้เป็นที่รักบอกเราว่านครขาวดุจมุกดานั้นจะส่องแสงดุจเพชรและอัญมณีเลอค่า ประตูสิบสองประตูนั้นจะเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด และถนนจะเป็นทองคำโปร่งใส สวรรค์จะเป็นสถานที่อันเปี่ยมสง่าราศีอย่างแท้จริง เปี่ยมสง่าราศีมากเกินกว่าที่มนุษย์จะพรรณนาหรือเข้าใจได้-แต่ท่านที่รักเอ๋ย สิ่งที่เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดจะเป็นตอนที่พระเยซูทรงรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไว้กับพระองค์เอง ***พระองค์****ทรงอยู่ที่ไหน* ***เรา****ก็จะอยู่ที่นั่นด้วย!* ถ้อยคำของพระเยซูช่างเป็นพระสัญญาที่ให้ความมั่นใจและปลอบประโลมใจ พระสัญญาของพระองค์ที่ว่าเราจะอยู่กับพระองค์ตลอดไป พระองค์จะเสด็จมาอีกที และเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง จะไม่มีการแยกจากกันอีกต่อไป ไม่แปลกที่เปาโลอุทานว่า "*ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่าข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์* ***ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก***" (ฟป. 1:23)

ทุกคนที่ได้ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าก็มีความเชื่อมั่นว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะเข้าสู่สถานที่ๆพระเยซูกำลังทรงจัดเตรียมไว้เพื่อเรา และจะอาศัยอยู่กับพระองค์ในบ้านนิรันดร์นั้น ในสามัคคีธรรมที่ไม่ขาดตอน-สถานที่อันสมบูรณ์แบบที่สุดที่พระเยซูในฤทธิ์เดชอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ทรงจัดเตรียมได้ พระวจนะของพระเจ้าคือพื้นดินอันแข็งแกร่ง รากฐานที่ไม่คลอนแคลนสำหรับการปลอบโยนและความไว้วางใจในถิ่นทุรกันดารแห่งบาปนี้ขณะที่เราเดินทางไปยังดินแดนนั้นที่งดงามกว่าแสงตะวัน พระเยซูผู้ทรงเป็นคนกลางของเราบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาโดยทรงวิงวอนเผื่อเราและส่งเสริมประโยชน์สุขของเรา; และในกาลครบกำหนดพระองค์จะเสด็จมาอีกทีและรับเราไว้กับพระองค์เองเพื่อที่จะอยู่กับพระองค์ตลอดไป

ข้อ 4: *"ท่านทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น"*

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายเป็นทุกข์ใจและใจหายเพราะพวกท่านไม่รู้ว่าเราจะไปที่ไหน และเพราะเราได้กล่าวแก่พวกท่านว่าในตอนนี้พวกท่านไม่สามารถมายังที่ๆเรากำลังจะไปนั้นได้ เรากำลังจะไปยังพระนิเวศของพระบิดาของเรา สถานที่แห่งคฤหาสน์หลายแห่ง และ*เรากำลังจะไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับ**ท่านทั้งหลาย*** ดังนั้นพวกท่านจึงไม่ต้องเป็นทุกข์ใจ กระวนกระวายใจ หรือหวาดกลัวเลย เพราะพวกท่านจะตามเรามาในเวลาที่กำหนด พวกท่านไม่สามารถตามเรามาตอนนี้ได้เพราะว่ายังไม่ถึงเวลาที่พวกท่านจะเข้าสถานที่แห่งนั้น การจัดเตรียมต่างๆยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่เมื่อเรากลับไปยังพระนิเวศของพระบิดาของเราและทำการจัดเตรียมต่างๆเสร็จสมบูรณ์เพื่อพวกท่านแล้ว เราก็จะกลับมาหาพวกท่านด้วยตัวเราเองและรับพวกท่านไป เพื่อที่เราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย"

ในพระคำข้อนี้ *"ที่ไหน"* ชี้ไปยังพระนิเวศของพระบิดาซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูกำลังเสด็จไปนั้น และ *"ทางนั้น"* ชี้ไปยังกระบวนการที่เราจะไปถึงที่ๆพระองค์ได้เสด็จไปแล้ว ดังนั้นพระเยซูจึงทรงชี้ให้พวกสาวกเห็น*เป้าหมาย*แห่งการเดินทางจาริกของพวกเขา และทางนั้นซึ่งพวกเขาจะ*ไปถึง*เป้าหมายนั้นด้วย

ข้อ 5: *"โธมัสทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร"*

ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพระเยซูได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ดุจคนๆหนึ่งจะคุยกับเด็กเล็กๆ-อย่างเรียบง่าย อย่างชัดเจน ในถ้อยคำที่เข้าใจได้-พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี พระองค์ตรัสถึงพระบิดาในสวรรค์และตรัสถึงพระนิเวศของพระบิดา สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีคฤหาสน์หลายแห่ง พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังเสด็จไปที่นั่นเพื่อจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งสำหรับประชากรของพระองค์ และเมื่อการจัดเตรียมนั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว พระองค์ก็จะเสด็จมาอีกทีและรับพวกเขาไว้กับพระองค์เอง เพื่อที่พวกเขาจะอยู่กับพระองค์ตลอดไป เพื่อที่พวกเขาจะร่วมแบ่งปันกับพระองค์ คือสถานที่แห่งนั้นที่พระองค์จะทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขา แต่โธมัสกำลังคิดถึงสิ่งที่เป็นธรรมชาติ คิดถึงสิ่งต่างๆที่อยู่ฝ่ายโลก บางทีเขาคิดว่าเมื่อพระเยซูทรงกล่าวถึงพระนิเวศของพระบิดา พระองค์อาจกำลังตรัสถึงบ้านหลังหนึ่งที่อยู่นอกกรุงเยรูซาเล็ม แต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ตระหนักว่าพระองค์ทรงหมายถึงบ้านนิรันดร์หลังหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ทรงถูกประทานให้ และโธมัสไม่ได้มี "พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ" เหมือนอย่างที่เรามีวันนี้ด้วย ความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณเป็นสิ่งที่เราใช้เป็นข้อแก้ตัวไม่ได้ เพราะว่าเรามีพระวจนะของพระเจ้าอันครบถ้วนและสมบูรณ์แบบแล้ว และเรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทรงให้ความสว่าง นำพา และเปิดเผยสิ่งล้ำลึกต่างๆของพระเจ้า

ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำถามที่โธมัสถามองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงนี้ เพราะว่าถ้าไม่มีคำถามนี้เราก็คงไม่มีคำตอบที่พระเยซูประทานให้ ผมดีใจที่โธมัสถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เนื่องจากพวกข้าพระองค์ไม่รู้ว่าพระองค์กำลังจะไปที่ไหน *พวกข้าพระองค์จะรู้จัก**ทางนั้นได้**อย่างไร?"*

ข้อ 6: *"พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา"*

ก่อนอาดัมได้ทำบาป เขาก็มีความสุขกับสิทธิพิเศษสามทบในความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า: เขา*รู้จัก*พระเจ้า เขามี*การร่วมสนิท*กับพระเจ้า และเขามี*ชีวิตฝ่ายวิญญาณ* เขาเป็นผู้ไร้เดียงสา ถูกคลุมกายด้วยสง่าราศีเชคีนาห์ แต่หลังจากการล้มลงนั้น หลังจากเอวาได้ยอมแพ้ต่อการทดลองของพญามารและกินผลไม้ต้องห้ามนั้น และจากนั้นก็ส่งให้อาดัมและ*เขา*ก็รับประทาน ความสัมพันธ์สามทบกับพระเจ้านั้นก็ถูกทำลาย พวกเขารู้สึกแปลกแยกจากพระเจ้า และเมื่ออาดัมได้ยินเสียงของพระเจ้าดำเนินอยู่ในสวนนั้นช่วงอากาศเย็นสบายของวันเหมือนเป็นธรรมเนียมปกติของพระองค์ แทนที่จะวิ่ง*เข้าหา*องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อสามัคคีธรรมและการร่วมสนิท อาดัมกลับวิ่ง*ไปจาก*พระเจ้าและซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางหมู่ต้นไม้แห่งสวนนั้น เขาไม่ปรารถนาสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้สร้างของเขาอีกต่อไปแล้ว เขาได้ละเมิดคำบัญชาของพระเจ้าและด้วยเหตุนี้เขาจึงได้ทำลายการร่วมสนิทอันแสนหวานที่เขาเคยมีความสุขกับพระเจ้า

เมื่ออาดัมได้ทำบาป เขาก็ขายทั้งครอบครัวมนุษย์ไว้ในบาป “เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (รม. 5:12) เนื่องจากอาดัมเป็นบิดาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ลูกหลานทุกคนของอาดัมจึงเกิดมาเป็นคนบาป ดังนั้นลูกทุกคนของอาดัมจึงต้องการการส่องสว่าง การสร้างใหม่ และการทำให้กลับคืนดีกัน

*การส่องสว่าง*มาโดยทางพระวจนะ: “พระวจนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์” (สดด. 119:105)

*การสร้างใหม่*มาโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์: “แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน *และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น”* (1 ยอห์น 1:7)

เราถูกทำให้*กลับคืนดีกันกับพระเจ้า*ในพระเยซูคริสต์เจ้า: “ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรารับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน” (2 คร. 5:18)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าการส่องสว่าง การสร้างใหม่ และการทำให้กลับคืนดีกันของเรานั้นอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา เราครบบริบูรณ์ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นทางนั้นไปสู่พระบิดา พระองค์ทรงเป็นความจริงนั้น พระองค์ทรงเป็นชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระบิดาได้นอกจากโดยพระเยซู

“*เราเป็น**ทางนั้น**”* สุภาษิต 16:25 บอกเราว่า “มีทางหนึ่งซึ่งคนเรา*ดูเหมือน*ถูก *แต่มันสิ้นสุดลงที่**ทางเหล่านั้น**ของความมรณา”* ทางไปสู่สวรรค์มีทางเดียวเท่านั้น: *พระเยซูทรงเป็นทาง**นั้น*** มีศาสนามากมายที่น่าดึงดูด แต่มี**ทางเดียว**เท่านั้นไปสู่พระเจ้า “ทางอื่นๆ” ทั้งหมดเป็นผลิตผลของการคิดของมนุษย์; ทางเหล่านั้นจึงเป็นของปลอม, ลู่วิ่งนอกเส้นทางของพญามาร, และทางเหล่านั้นทั้งหมดล้วนนำไปสู่นรก ทางแห่ง “ศาสนา”, ทางแห่งการเป็นสมาชิกคริสตจักร, ทางแห่งพิธีบัพติศมา, ทางแห่งการปฏิรูป-ไม่มีสักทางใน “ทาง” เหล่านี้จะนำไปสู่สวรรค์ ซาตานไม่สนว่าคนๆหนึ่งจะเคร่งศาสนาขนาดไหน หรือเขาจะจริงใจขนาดไหน หรือชีวิตของเขาสะอาดและเที่ยงธรรมขนาดไหน สิ่งเหล่านี้จะไม่มีทางขจัดบาปออกไปได้ และพญามารไม่ต่อต้าน

สิ่งเหล่านี้ ตราบใดที่คนๆหนึ่งไม่ใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ซาตานก็ไม่สนว่าเขาจะติดตามสิ่ง "ดี" อื่นๆ อีกกี่สิ่ง

หลังจากที่พระเจ้าทรงห่มกายอาดัมและเอวาด้วยหนังสัตว์แล้ว (ด้วยราคาแห่งโลหิตชีวิตของสัตว์เหล่านั้น) พระองค์ก็ทรงสัญญาเรื่องพระผู้ช่วยให้พ้น พระองค์ตรัสแก่งูนั้นว่า "เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้ส้นเท้าของท่านฟกช้ำ" (ปฐก. 3:15) คุณเห็นแล้วว่า คนบาปไม่อาจมาถึงพระเจ้าได้ แต่พระเจ้า ในพระภาคของพระเยซูคริสต์เจ้า ได้เสด็จมาหาคนบาปทั้งหลาย พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอด พระองค์ทรงเป็นทางนั้น ทาง**เดียว**นั้น ไปสู่พระนิเวศของพระบิดา ไปสู่สวรรค์และชีวิตนิรันดร์

*"เราเป็น**ความจริง**นั้น"* พระคริสต์ทรงเป็นการเปิดเผยที่เต็มเปี่ยม ครบถ้วน และลำดับสุดท้ายของพระเจ้า ในสวนเอเดน พระเจ้าทรงบอกอาดัมแล้วว่าจะต้องทำอะไรและต้อง*ไม่*ทำอะไร แต่แทนที่จะเชื่อพระเจ้า อาดัมและเอวากลับเชื่อพญามาร และนับตั้งแต่อาดัมได้ทำบาป มนุษย์ก็ตกเป็น*เหยื่อ*ของพญามารมาตลอด คลำเปะปะในความมืด ความไม่รู้ และความเท็จ มนุษย์ทุกคนเกิดมาในบาปและถูกก่อร่างในความชั่วช้า "ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขาไม่ทราบว่าเขาสะดุดอะไร" (สภษ. 4:19) ตอนเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัส เปาโลพูดถึงเหล่าคนไม่เชื่อว่า "โดยที่ความเข้าใจของเขามืดมนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา" (อฟ. 4:18)

แต่เขาเขียนถึงเหล่าคริสเตียนชาวเมืองเอเฟซัสว่า *"พระองค์ทรงกระทำให้**ท่านทั้งหลาย**มีชีวิตอยู่* แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ *ตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น"* (อฟ. 2:1-3)

ปัญญาจารย์ 7:29 บอกเราว่า *"พระเจ้า**ทรงสร้าง**มนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม* แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆออกมา"

คำตัดสินสุดท้ายสำหรับคนที่ไม่ถูกสร้างใหม่ถูกบอกชัดเจนแล้วในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงผู้เชื่อชาวกรุงโรม-และเราพบภาพที่น่าเศร้าและน่าเกลียดจริงๆที่นั่น! ในโรม 3:10-18 เราอ่านว่า:

"ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย ปากของเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น เท้าของเขาว่องไวในการทำให้นองเลือด ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์ และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า'!"

ก่อนการตรึงกางเขนไม่นาน ปีลาตถามพระเยซูว่า "ความจริง**คือ**อะไร?" (ยอห์น 18:38) คุณเชื่อใจได้เลยว่าความจริงจะไม่ถูกพบในระบบต่างๆของมนุษย์-ปรัชญาและสิ่งอื่นๆ ความจริงถูกพบในบุคคลผู้หนึ่ง นั่น

คือ พระเยซูคริสต์เจ้า **พระองค์คือ**ความจริงนั้น "ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์" (คส. 2:3)

พระวจนะของพระเจ้าคือสถานที่ที่จะพบความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา, พระคริสต์พระบุตร, พระวิญญาณบริสุทธิ์, วิธีรับความรอด, วิธีดำเนินชีวิตที่เปี่ยมชัยชนะ-เพราะว่าพระวจนะคือ**ความจริง** (ยอห์น 17:17) พระเยซูทรงเป็นพระวาทะที่รับสภาพเนื้อหนัง และพระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท...เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ" (ยอห์น 8:32, 36) ทางเดียวที่จะเป็นไทจากความกลัว เป็นไทจากความหวาดกลัวต่อนิรันดร์กาลเมื่อเราจะยืนอยู่พระพักตร์พระเจ้า ก็คือการฟังความจริงนั้น, เชื่อความจริงนั้น, ดำเนินชีวิตโดยความจริงนั้น, และตายโดยความจริงนั้น-และสถานที่แห่งเดียวที่จะ*พบ*ความจริงนั้นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณก็คือ ในพระวจนะของพระเจ้าซึ่งไม่มีวันผิดพลาด ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง มั่นคงเป็นนิตย์ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพญามารถึงกำลังพยายามวันนี้ที่จะทำลายความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้าด้วยฉบับแปลใหม่ๆมากมายเหลือเกิน-โดยเพิ่มเข้านิดหน่อย ตัดออกนิดหน่อย จัดเรียงคำและวลีใหม่ จนกระทั่งในไม่ช้าคนไม่เชื่อทั้งหลายจะ*สูญเสียความเชื่อ*ในพระวจนะของพระเจ้า เราต้องไม่โฉดเขลาเกี่ยวกับอุบายต่างๆของซาตานที่จะทำลายล้างและทำลายความน่าเชื่อถือของความจริงนั้น เราต้องจำไว้ว่าความจริง เราต้องจำไว้ว่าความจริง*อันเด็ดขาด*ถูกพบในพระภาคของพระเยซูคริสต์เจ้า ในถ้อยคำของอัครทูตเปาโล "ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสาก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด" (รม. 3:4)

"*เราเป็น**ชีวิต**นั้น*" เหมือนกับที่เราได้ศึกษาไปก่อนหน้านี้แล้วในชุดอรรถาธิบายนี้ พระเยซูไม่ได้*เริ่ม*มีชีวิตตอนพระองค์ประสูติ พระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระบุตรก็ทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น *พระคริสต์ของพระเจ้า*ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า; *พระเยซูของมนุษย์*ทรงประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารีเมื่อประมาณสองพันกว่าปีก่อน **เยซู**คือพระนามฝ่ายโลกของพระองค์ ซึ่งมีความหมายว่า "พระผู้ช่วยให้รอด" โยเซฟถูกสั่งให้ตั้งชื่อทารกน้อยนั้นว่า "**เยซู** เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย" (มธ. 1:21) **พระคริสต์**คือพระนาม*แบบพระเจ้า*ของพระองค์ ซึ่งสื่อถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์; และพระคริสต์*ไม่ทรงมี*การเริ่มต้น พระองค์ทรงอยู่**ใน**เริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า

พระเยซูไม่เพียงเป็น "ชีวิตนั้น" เท่านั้น แต่พระองค์*ได้ทรงทำลาย*ผู้ที่เคยมีอำนาจแห่ง*ความตาย*แล้ว: "แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้าพระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน...เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว *พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้นที่เคยมีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย*" (ฮบ. 2:9, 14, 15)

พระเยซูคริสต์จึงทรงเป็นผู้ปลดปล่อยทาสจากความตาย ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์โดยความเชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์; ทุกคนที่ปฏิเสธพระองค์ก็ตายในการละเมิดและบาปทั้งหลาย

มนุษย์ธรรมดาไม่เกรงกลัวพระเจ้า เขาไม่ห่วงความรอดแห่งจิตวิญญาณของเขา และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมาถึงพระเจ้าได้ยกเว้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชักนำเขา: “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่มนุษย์ธรรมดาจะรักสิ่งต่างๆที่เป็นของโลก ทั้งชีวิตและความปรารถนาของเขาคือ อัตตา, ความเพลิดเพลิน, และสิ่งดึงดูดต่างๆของโลก

แต่มันเป็นเรื่อง*ผิดธรรมดา*สำหรับ*ผู้เชื่อ*คนใดที่จะรักสิ่งต่างๆซึ่งเป็นของโลก เพราะว่าผู้เชื่อมีสภาพแบบพระเจ้าแล้ว, ความเป็นพลเมืองของเขาอยู่ในสวรรค์, เขาเป็นผู้จาริกและคนต่างด้าวบนแผ่นดินโลก, และเขารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์ในเช้าอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จลงมาด้วยเสียงกู่ก้อง, พร้อมกับเสียงของอัครเทวทูตและเสียงแตรของพระเจ้า, เมื่อบรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาและเราจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขาเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ

บุตรน้อยหลงหายในลูกา 15 นำเสนอภาพที่ชัดเจนของคนบาป เขาเป็นบุตรคนหนึ่งจากมุมมองฝ่ายโลก และเพราะเหตุนั้นเขาจึงเอาส่วนแบ่งของเขาในมรดกนั้น, ออกเดินทางไป “ยังเมืองไกล” และใช้จ่ายทรัพย์สมบัติของตนไปในการใช้ชีวิตสำมะเลเทเมา จากนั้นขณะที่เขานั่งอยู่ในเล้าหมู หิวโหย ขัดสน ไร้เพื่อน เขาก็ตระหนักว่าเขาช่างเป็นคนโง่เสียจริง เขาระลึกถึงบ้านของบิดาของเขา เขาจำได้ว่าบิดาของเขามี*พวกคนใช้*ที่มีความเป็นอยู่ดีกว่าเขาตั้งเยอะ; และในการสำนึกผิดอันถ่อมใจเขาก็ลุกขึ้นและเริ่มเดินทางกลับไปยังบ้านบิดาของเขา “แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจุบเขา” จากนั้นบุตรคนนี้ก็กล่าวคำสารภาพของเขา: “บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป” จากนั้นบิดาก็เอาเสื้อคลุมดีที่สุดมาสวมให้ลูกชายของเขา เอาแหวนมาสวมมือของเขา เอารองเท้ามาสวมเท้าเขา และสั่งให้จัดงานเลี้ยงเพื่อเป็นเกียรติให้แก่การกลับมาของลูกชายของเขา เขากล่าวว่า “ลูกของเราคนนี้**ตายแล้ว** แต่กลับ**เป็นอีก หายไปแล้ว** แต่ได้**พบกัน**อีก”

พร้อมกับข้อพระคัมภีร์ที่ชัดเจนขนาดนี้ จะกล่าวได้อย่างไรว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นคนที่กลับสัตย์ (ผู้เชื่อที่กลับไปใช้ชีวิตในบาป)? ถึงกระนั้นนักเทศน์และอาจารย์บางคนก็ให้การตีความนี้แก่คำอุปมาเรื่องนี้ จริงๆแล้วบุตรน้อยหลงหายผู้นี้นำเสนอภาพอันสมบูรณ์แบบของชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีอายุถึงวัยที่รู้จักผิดชอบชั่วดีแล้ว และแทนที่จะยอมเชื่อฟังพระบิดาในสวรรค์ เขากลับไปตามทางของโลก ดำเนินชีวิตตามความประสงค์ของตัวเขาเองแทนที่จะตามพระประสงค์ของพระเจ้า ถ้าเขา*ได้*ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขาก็คงไม่ลงเอยในเล้าหมูเช่นนั้น บิดาผู้นั้นกล่าวว่า “ลูกชายของเรา”-และจากมุมมองของสายสัมพันธ์แบบครอบครัว เขา*เป็น*บุตรชายของบิดา เหมือนกับที่เราทุกคนเป็น*บุตรของพระเจ้า*จากมุมมองแห่ง*การทรงสร้าง* แต่ไม่ใช่เราทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการไถ่ บุตรน้อยหลงหายผู้นี้เป็นบุตรของบิดาจากมุมมองของครอบครัวฝ่ายมนุษย์ แต่ในฝ่ายวิญญาณเขาเป็นผู้ที่หลงหายและตายไปแล้ว

ทุกคนที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ก็มีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า พวกเขาได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้

ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว" (ยอห์น 5:24) ผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกย้ายออกจากความมืดเข้าในความสว่างแล้ว ออกจากอาณาจักรของซาตานเข้ามาสู่อาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้าแล้ว (คส. 1:13) **ทุกคน**ที่เชื่อในพระเยซูก็มีชีวิตนิรันดร์ "และผู้ที่**ไม่**เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา" (ยอห์น 3:36)

คุณรับพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณแล้วหรือยัง? คุณรับชีวิตจากพระองค์แล้วหรือยัง? ถ้ายัง ขอพระเจ้าทรงโปรดให้คุณรับมันเดี๋ยวนี้ "จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้" (กิจการ 16:31) จงฟังและเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ และพระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์แก่คุณ!

"ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา" เมื่อพระเจ้าตรัสว่า *"ไม่มีผู้ใด"* พระองค์ก็ทรงหมายความตามนั้นจริงๆ ไม่ว่าคนๆหนึ่งจริงใจขนาดไหน ไม่ว่าเขาจะอุทิศตัวและถวายตัวมากขนาดไหน เขาก็ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าพระบิดาได้เว้นไว้โดยทางพระเยซูพระบุตร พระคริสต์ทรงเป็นทาง**เดียว**ไปหาพระบิดา; **ไม่มี**ทางอื่น ไม่มีความจริงอื่น ไม่มีชีวิตอื่น: "เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์" (1 คร. 3:11)

"ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า" (กิจการ 4:12)

ข้อ 7: *"ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์"*

พระเยซูทรงเป็นมากกว่า*การสำแดงให้ประจักษ์*ของพระเจ้าพระบิดา: พระองค์ทรงเป็น*พระเจ้า**ในเนื้อหนัง*** คำกล่าวในพระคำข้อนี้ถูกเชื่อมโยงกับบริบทโดยตรงทั้งหมด พวกอัครทูตพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับพระบิดา, พระองค์เอง, พระนิเวศของพระบิดา, และการที่พระเยซูทรงเป็นทางเดียว**ไปสู่**พระนิเวศของพระบิดา พวกเขาไม่สามารถเข้าใจความจริงเหล่านี้ได้เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจ*อย่างถ่องแท้*ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์ของพวกเขา, แต่พวกเขายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็น***พระเจ้า***ในเนื้อหนัง*

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดาถูกได้มาโดยทางพระเยซูพระบุตรเพียงผู้เดียว ถ้าเรารู้จักพระบิดา เราก็รู้จักพระบุตร-และมันก็เป็นความจริงพอๆกันที่ว่าเรารู้จักพระบิดา*พอๆกับที่เรารู้จักพระบุตร* ยิ่งเรารู้จักและเข้าใจพระบุตรอย่างเต็มเปี่ยมมากเท่าไร เราก็ยิ่งรู้จักและเข้าใจพระบิดาอย่างเต็มเปี่ยมมากเท่านั้น

"ตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์" กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า "เมื่อรู้จัก*เรา*พวกท่านก็รู้จักพระบิดาด้วย เมื่อ*เห็น*เรา พวกท่านก็เห็นพระบิดาด้วยเท่าที่พระบิดาทรงถูกรู้จักได้และถูกมองเห็นได้โดยมนุษย์เดินดิน" ความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระบิดากับพระบุตรนั้นใกล้ชิดเหลือเกิน, สมบูรณ์แบบเหลือเกิน, จนคนทั้งหลายที่มองเห็นและรู้จักพระบุตรก็มองเห็นและรู้จักพระบิดาเช่นกัน "ผู้ใดอยู่ในพระโอวาท (หลักคำสอน) ของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร" (2 ยอห์น 9 วรรคหลัง)

นี่เป็นหนึ่งในสิ่งเหล่านั้นซึ่งเราไม่สามารถเข้าใจได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ไม่มีภาษาใดที่จะแสดงออกถึงมันได้อย่างมากพอ ดังนั้นเราจึงยอมรับมันโดยความเชื่อ เราเชื่อและยำเกรงความจริงข้อนี้ และในวิธีอันอ่อนแอของเรา เราก็พยายามที่จะอธิบายมัน แต่เราจะไม่มีวันเข้าใจตรีเอกานุภาพได้อย่างถ่องแท้ อย่างไรก็ตาม ยิ่งเราอ่านพระวจนะและรับมันเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณมากเท่าไร เราก็ยิ่งได้รับความสว่าง*ผ่านทาง*พระวจนะและเราก็ยิ่งทราบเกี่ยวกับพระคริสต์มากเท่านั้น ดังนั้นสิ่งที่ตามมาก็คือว่า ยิ่งเราทราบเกี่ยวกับพระคริสต์มากเท่าไร เราก็จะยิ่งทราบเกี่ยวกับพระบิดาในสวรรค์มากเท่านั้น

ข้อ 8: *"ฟีลิปทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ"*

ความคิดของมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจสิ่งลึกล้ำเหล่านั้นของพระเจ้าได้อย่างรวดเร็ว และฟีลิปก็ไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูเพิ่งตรัสแก่โธมัส ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า เขาเองก็กำลังคิดในแง่ของสิ่งธรรมดาและความคิดของเขาก็จดจ่ออยู่กับการได้*เห็น*พระบิดาจริงๆ อาจมีเหตุผลหลายประการสำหรับเรื่องนี้ บางทีฟีลิปอาจกำลังคิดถึงประสบการณ์ของโมเสสเมื่อ, ในคำตอบต่อคำอธิษฐานที่ร้อนรนของเขา, เขาได้รับอนุญาตให้ซ่อนอยู่ในช่องหินและพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขามองเห็นสง่าราศีที่ค่อยๆจากไปของพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไป โมเสสได้อธิษฐานว่า "ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด" และพระเจ้าตรัสว่า "เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้...ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลานั้น แล้วขณะเมื่อสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น" (อพย. 33:18-23 บางส่วน)

อาจเป็นได้ว่าฟีลิปกำลังคิดถึงตอนที่โมเสส อาโรน และคนอื่นๆได้รับอนุญาตให้มองเห็นการเปิดเผยอันยิ่งใหญ่นั้นที่ถูกบันทึกในอพยพ 34:5-8:

"ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณาทรงกอปรด้วยพระคุณ ทรงกริ้วช้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระทั่งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน" ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินนมัสการ"

หรือบางทีฟีลิปอาจกำลังคิดถึงอิสยาห์ 40:5: "และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว" คำกล่าวนี้จากอิสยาห์เป็นคำพยากรณ์ แต่ฟีลิปไม่มีภาคพันธสัญญาเหมือนอย่างที่เรามี, วันเพ็นเทคอสต์นั้นยังไม่ได้มาถึง, และด้วยเหตุนี้พระวิญญาณจึงไม่ได้ให้ความสว่างพวกสาวกเหล่านั้น ฟีลิปกำลังคิดอย่างที่ความคิดของมนุษย์คิด และเขาอยาก*เห็น*พระบิดา

ข้อ 9: *“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟีลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น”*

ในที่นี้พระเยซูทรงกล่าวคำตำหนิแบบเบาๆ เราทราบจากยอห์น 1:43 ว่าฟีลิปเป็นหนึ่งในสาวกคนแรกๆที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียก และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงถามเขาว่า “เราได้อยู่กับท่านมานานขนาดนี้แล้วนะ ฟีลิป และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ? ท่านได้เดินกับเรามาตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของเรา และท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าเราเป็นใคร?” ฟีลิปอยากเห็นพระเจ้า และเขาไม่รู้ตัวว่าเขากำลังยืนอยู่*ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า*ในเนื้อหนัง ผ่านทางถ้อยคำที่พระองค์ตรัสและการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ พระเยซูได้แสดงให้เห็นสง่าราศีของพระเจ้าแล้วและได้สำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์แล้วในฐานะผู้ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระบิดา พระองค์ทรงเป็นพระฉายที่ปรากฏแก่ตาของพระเจ้าผู้ทรงไม่ปรากฏแก่ตา (2 คร. 5:19) พระองค์ทรงเป็นความสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของพระบิดา, พระฉายที่ประจักษ์แก่ตาของตัวตนของพระองค์ (ฮบ. 1:3) ในพระองค์ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของตรีเอกานุภาพสถิตอยู่ (คส. 2:9)

มนุษย์ธรรมดามองเห็นด้วยดวงตาแบบธรรมดา แต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณมองเห็นด้วยดวงตาแห่งความเชื่อ ความจริงอันลึกล้ำที่ถูกชี้ให้เห็นตรงนี้ก็คือว่า เราที่มองเห็นพระเยซูด้วยดวงตาแห่งความเชื่อ, ซึ่งได้เชื่ออย่างจริงใจแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรนิรันดร์ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, ก็ได้เห็นพระเจ้าพระบิดามากเท่าที่มนุษย์เดินดินจะสามารถเข้าใจได้ ความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระบิดากับพระบุตรนั้นครบบริบูรณ์เหลือเกินจนการได้เห็นพระบุตรก็เท่ากับได้เห็นพระบิดา และกระนั้นเราต้องระมัดระวังมากๆในการรู้และเชื่อว่าพระบิดากับพระบุตรทรงเป็นสองบุคคลที่แตกต่างกัน

ข้อ 10: *“ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์”*

ถ้อยคำและกิจการของพระเยซูนั้นเป็นการเปิดเผยอันสมบูรณ์แบบและไม่อาจปฏิเสธได้ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ถ้อยคำของพระองค์คือ*กิจการทั้งหลาย* เพราะว่าถ้อยคำของพระองค์มีฤทธิ์เดชมากเหลือเกินจนเมื่อพระองค์ตรัส มันก็สำเร็จจริง เมื่อพระองค์ทรงบัญชา มันก็มั่นคง ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ทรงเรียกแค่ว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด!” และชายผู้นั้นที่ตายมาสี่วันแล้วก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ

“คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ” พระเยซูตรัสชัดเจนมากๆเสมอว่าพระองค์ไม่ได้กระทำสิ่งใดโดยเป็นเอกเทศจากพระเจ้าพระบิดาเลย พระองค์ไม่เพียงดำเนินชีวิตและกระทำกิจภายใต้พระประสงค์ของพระบิดาเท่านั้น แต่ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสก็ถูกประทานให้แก่พระองค์โดยพระบิดา ถ้อยคำและกิจการของพระเยซูล้วนถูกตกลงแล้วในสภานิรันดร์ของตรีเอกานุภาพก่อนโลกนี้ได้ถูกเนรมิตสร้าง

“คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ” อีกครั้งเราเผชิญหน้ากับความจริงอันไร้ขีดจำกัดแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันอันลึกลับและไม่อาจไขปริศนาได้ของพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร ถึงแม้พระเยซูทรงเป็นมนุษย์จริงๆ พระองค์ก็ไม่เคย*หยุดยั้ง*ที่จะเป็นพระเจ้าเลย และดังนั้นพระองค์จึงตรัสได้ว่า “พระบิดาทรงกระทำพระราชกิจ”

ข้อ 11: *“จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด”*

ในที่นี้พระเยซูทรงใช้ถ้อยคำเดียวกับที่พระองค์ทรงใช้ในการตรัสแก่พวกศัตรูของพระองค์ในบทที่ 10 ข้อ 38 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา” ถ้าฟีลิปไม่เข้าใจและไม่สามารถเชื่อได้ว่าพระเยซูและพระเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน เขาก็ต้องยอมรับข้อพิสูจน์เรื่องความเป็นหนึ่งเดียวกันนั้นในการอัศจรรย์เหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำและในพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าสามารถกระทำพระราชกิจเหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกสาวกของพระองค์

พวกสาวกไม่ได้เข้าใจความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างถ่องแท้จนกระทั่งหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์แล้ว ความมืดบอดแห่งความคิดของพวกเขาเป็นเรื่องยากที่เราจะเข้าใจ แต่เราวันนี้มีพระวจนะของพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์และสมบูรณ์แบบ และใน 1 ยอห์น 5:20 เราอ่านว่า “เราทั้งหลาย**รู้ว่า**พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์”

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เช่นเดียวกับในที่อื่นๆอีกหลายแห่ง พระเยซูเจ้าทรงกล่าวว่าถ้อยคำของพระองค์และกิจการต่างๆของพระองค์คือคำพยานของพระเจ้าเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระองค์, ข้อพิสูจน์เกี่ยวกับสภาพแบบพระเจ้าของพระองค์และภารกิจแบบพระเจ้าของพระองค์ มันเป็นความผิดใหญ่หลวงที่จะตัดทิ้งการอัศจรรย์ต่างๆในฐานะเป็นหลักฐานอย่างหนึ่งว่าความเชื่อแบบคริสเตียนคือศาสนาเดียวที่จะช่วยเราให้รอดและทำให้เราเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม*ปฏิเสธ*การอัศจรรย์เหล่านั้น แต่เราที่เชื่อพระคัมภีร์ก็เชื่อ*การอัศจรรย์*เหล่านั้นของพระคัมภีร์-ในภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับในภาคพันธสัญญาใหม่-และเราเชื่อว่าการอัศจรรย์และกิจการเหล่านั้นของพระเยซูพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังอย่างแน่นอน

ข้อ 12: *“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา”*

“แท้จริงแล้วสองรอบ” ในพระคำข้อนี้มาก่อนถ้อยคำหนุนใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์เพื่อที่พวกเขาจะไม่กลายเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่อ่อนแอและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้หลังจากที่พระองค์เสด็จจากไปแล้ว ตรงกันข้าม พวกเขาจะทำการอัศจรรย์ต่างๆต่อไป, พวกเขาจะทำการงานต่างๆซึ่งจะยืนยันข้อเท็จจริงเรื่องความเป็นสาวกของพวกเขา การอัศจรรย์ต่างๆที่ถูกบันทึกในหนังสือกิจการทำให้คำตรัสของพระเยซูที่ตรัสตรงนี้สำเร็จจริง เพราะว่าตามบันทึกในหนังสือนั้นพวกอัครทูตได้รักษาคนเจ็บป่วย, ทำให้คนตายเป็นขึ้น, ขับพวกผีออก, และกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์อื่นๆอีกมากมาย

"ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย" แน่นอนว่าคำกล่าวนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามที่กล่าวไว้ในฮีบรู 2:1-4:

"เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมิฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบสนองตามความยุติธรรมแล้ว ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ *ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้**พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์** ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์"* ("บรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์" แน่นอนว่าหมายถึง พวกสาวกเหล่านั้น)

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ว่า "แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็จะสูญไป" (1 คร. 13:10) เราผู้มีพระวจนะของพระเจ้าอันสมบูรณ์แบบก็ไม่ต้องการการอัศจรรย์ต่างๆอย่างการทำให้คนตายเป็นขึ้นและการรักษาคนป่วยแบบอัศจรรย์ ใช่แล้วครับ ผมเชื่อในการรักษาโรคแบบของพระเจ้า ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงรักษาคนเจ็บป่วยจริงๆ และส่วนตัวแล้วผมได้รับการช่วยให้พ้นจากขากรรไกรแห่งความมรณาโดยคำอธิษฐานต่างๆของผู้คนที่รักของพระเจ้า; แต่ไม่มีเหตุผลที่จะคิดเอาเองว่าพระเยซูทรงหมายความว่าการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านี้จะถูกกระทำโดยเหล่าผู้รับใช้วันนี้

ในพระคัมภีร์เราพบการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เหล่านั้นเกิดขึ้นเสมอในช่วงเวลาวิกฤติ เช่น การที่พระเจ้าทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากอียิปต์ หรือในวันเพ็นเทคอสต์เมื่อคริสตจักรถูกให้กำเนิด และในช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านจากพระราชบัญญัติไปสู่พระคุณตามที่ถูกบันทึกในหนังสือกิจการของพวกอัครทูต *เปาโล*รักษาคนป่วยและทำให้คนตายเป็นขึ้น และในกิจการ 5:15 เราอ่านว่าคนป่วยถูกนำมาวางตามถนนบนที่นอนและแคร่ และพวกเขาถูกรักษาให้หายเมื่อ*เงา*ของเปโตรทาบบนพวกเขา แต่เราไม่อ่านเจอในพระคัมภีร์เลยว่าผู้รับใช้ทั้งหลายในสมัยนี้และโมงยามนี้จะทำให้คนตายเป็นขึ้นและรักษาคนป่วยเหมือนกับที่คนเหล่านั้นได้กระทำ เรามีพระวจนะที่ครบบริบูรณ์แล้วของพระเจ้า และ "เราควรใส่ใจเป็นพิเศษต่อสิ่งเหล่านั้นที่เราได้ยินแล้ว"

"และเขา (พวกท่าน) จะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก" เราอาจกล่าวไม่ได้อย่างแท้จริงว่าพวกอัครทูตได้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้นโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาก็กระทำการงานต่างๆที่มหัศจรรย์มากกว่า เพราะว่าสุดยอดการอัศจรรย์คือความรอดของคนบาป! ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วเมื่อเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆเทศนาในกิจการ 2:41 เราอ่านว่าสามพันคนได้รับความรอด และในกิจการ 6:7 เราอ่านว่า "การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม *และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น"*

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าวลีนี้ในภาษากรีกอ่านว่า "และเขาจะทำยิ่งใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้" จงสังเกตว่าคำว่า "กิจการ" ไม่ได้อยู่ตรงนั้น ดังนั้นเราจึงยกเหตุผลได้ว่าพระเยซูไม่ได้กำลังหมายถึงการอัศจรรย์ทาง

กายภาพ แต่ทรงหมายถึงสิ่งอื่นที่จะใหญ่โตมากกว่าการทำให้คนตายเป็นขึ้นหรือการรักษาร่างกายที่เจ็บป่วยให้หาย พวกอัครทูตจะทำบางสิ่งที่*ยิ่งใหญ่*กว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และผมไม่สงสัยเลยว่าพระองค์กำลังตรัสถึงการประกาศข่าวประเสริฐ การประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นและได้รับการยกชูแล้ว, การป่าวประกาศพระคุณของพระเจ้าแก่มนุษย์ทุกคน, การชี้นำวิญญาณหลายดวงจากความมืดมาสู่ความสว่างและการทำให้พวกคนไม่เชื่อได้รับการบังเกิดโดยพระวิญญาณ คือการอัศจรรย์อย่างหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าการรักษาคนโรคเรื้อนให้หายหรือการทำให้แขนที่ลีบหายเป็นปกติ พระเจ้าประทานฤทธิ์เดชเหนือธรรมดาให้แก่อัครทูตเหล่านี้และพวกเขามีของประทานต่างๆที่เหนือธรรมดา-แต่นั่นคือระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านในศตวรรษแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน พระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งนักและทรงได้รับเกียรติโดยกิจการของพระเยซูพระบุตร และพระองค์ทรงให้เกียรติพระบุตรโดยการประทานฤทธิ์เดชแก่ชายเหล่านี้เพื่อกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ทั้งหลาย

ผมอาจเสริมว่าในกิจการ 3:11-16 เราพบเปโตรและสาวกคนอื่นๆที่เหลือถวายเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงทำให้พวกเขาสามารถกระทำได้ เปโตรและยอห์นเพิ่งรักษาชายง่อยคนนั้นที่นั่งขอทานที่ประตูพระวิหาร “เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ *ฝูงคนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก* พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขม้นดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้ **โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น** คือ **ความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย**”

“เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา” ชี้ไปยังการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์หลังจากที่พระเยซูได้เสด็จกลับขึ้นไปสู่สวรรค์และประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว หากพระองค์ไม่ได้เสด็จไปจากแผ่นดินโลกนี้และกลับไปหาพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะไม่เสด็จมา ในบทที่ 16 ข้อ 7 ของบทเรียนนี้ พระองค์ตรัสว่า “อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้วเราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน”

คำว่า *“เพราะว่า”* มีความสำคัญในวลีสุดท้ายของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ ผมซาบซึ้งกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ของเราถูกแบ่งออกเป็นบทและข้อต่างๆ-แต่มนุษย์, ไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์, ได้ทำการแบ่งนั้น และบางข้อก็จบผิดที่ วลีสุดท้ายของข้อ 12 ควรเชื่อมโยงกับข้อ 13 ดังนั้น: “เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น...” พระองค์กำลังให้ความมั่นใจพวก

เขาตรงนี้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดา พระองค์จะทรงฟังและตอบคำอธิษฐานต่างๆของพวกเขา และพวกเขาจะสามารถทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมอานุภาพ พระองค์จะไม่ทรงทิ้งพวกเขาไว้ให้โดดเดี่ยว พระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์ผ่านทางพวกเขา, ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้จะเสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเพื่อสถิตอยู่ภายใน, ประทานฤทธิ์เดช, และนำพาพวกเขา ดังนั้นอิสยาห์ 53:10 จึงถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว: "แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านฟกช้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยืดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน"

ใช่แล้วครับ พวกสาวกจะทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระเยซูได้ทรงกระทำ แต่สิ่งเหล่านี้จะถูกกระทำโดยพระเยซูในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงกระทำกิจผ่านทางพวกเขา "***พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น***" (มาระโก 16:20)

ข้อ 13: "*สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร*"

ในพระคำข้อนี้ เราเรียนรู้สิ่งหนึ่งที่สำคัญเกี่ยวกับการอธิษฐาน เราเรียนรู้ว่าการอธิษฐานควรถูกกระทำในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าและผ่านทางความเป็นคนกลางของพระองค์-ไม่ใช่ผ่านทางผู้รับใช้, บาทหลวง, หรือสันตะปาปา มีคนกลางเพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น (1 ทธ. 2:5)

"*สิ่งใด*" ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อทั้งหลายสามารถอธิษฐานขอสิ่งต่างๆที่ไร้สาระหรือเห็นแก่ตัวและคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงตอบ คริสเตียน*ที่อธิษฐานขอในพระวิญญาณ*จะทูลขอสิ่งใดก็ตามที่จิตวิญญาณต้องการ, สิ่งใดก็ตามที่สามารถถูกใช้เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดาและแด่พระเยซูคริสต์เจ้า

"*เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร*" หมายความว่าพระเยซูจะทรงทำสิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อทูลขอ เพื่อที่พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติผ่านทางการเป็นคนกลางของพระองค์ เนื่องจากพระเยซูทรงทำให้ทุกความปรารถนาของพระเจ้าสำเร็จแล้วและทรงตอบสนองความบริสุทธิ์, ความชอบธรรม, และพระราชบัญญัติของพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะทำสิ่งใดที่พวกสาวกของพระองค์ทูลขอจึงนำสง่าราศีและเกียรติยศมาสู่พระเจ้า

พระเจ้าไม่เคยตอบคำอธิษฐานที่เห็นแก่ตัว และพระองค์จะไม่มีวันตอบ หากเราอธิษฐานเพื่อนำเกียรติยศ, สง่าราศี, หรือผลกำไรมาสู่ตัวเราเอง เราก็ไม่ต้องคาดหวังให้พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของเรา แต่ถ้าเราอธิษฐานในพระนามของพระเยซูและถ้าสิ่งที่เราทูลขอมีจุดประสงค์เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระองค์ก็จะทรงสดับฟังและตอบคำอธิษฐานต่างๆของเรา

ในการศึกษาพระคำข้อนี้ เราต้องระลึกถึงข้อพระคำเหล่านั้นที่มาก่อนหน้า เราต้องจำไว้ตรงนี้ว่าพระเยซูกำลังปลอบประโลมใจพวกสาวกของพระองค์ซึ่งกำลังทุกข์ใจและท้อใจเพราะคำประกาศเรื่องการเสด็จจากไปของพระองค์ ในข้อพระคำก่อนหน้า พระองค์ทรงรับประกันพวกเขาแล้วว่างานของพระองค์บนโลกจะไม่ได้รับผลกระทบเพราะการเสด็จของพระองค์ไปหาพระบิดา และว่าสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่าจะถูกกระทำโดยพวกเขา

เมื่อเทียบกับที่พวกเขาได้เห็นพระองค์กระทำ และบัดนี้พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าข้อเท็จจริงเรื่องการจากไปของพระองค์จะทำให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างสนิทสนมและอย่างเกิดผลมากขึ้นในทางฝ่ายวิญญาณเพราะว่าโดยคำอธิษฐานพวกเขาจะสามารถไปถึงพระองค์และพระองค์จะสถิตอยู่กับพวกเขาอยู่ทุกเวลา พระองค์ทรงแสดงให้พวกเขาเห็นโดยแบบอย่างแล้วว่ามีความเกี่ยวข้องแบบใกล้ชิดระหว่างคำอธิษฐานต่างๆของพระองค์กับการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และพวกเขาจะต้องเข้าใจว่าการอธิษฐานเป็นสิ่งที่สำคัญแบบขาดไม่ได้หากพวกเขาอยากทำงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงฝากให้พวกเขากระทำ พวกเขาได้ยินพระองค์อธิษฐานมาแล้วหลายครั้ง เช่นในบทที่ 6 ข้อ 11, บทที่ 11 ข้อ 41, บทที่ 12 ข้อ 28 และข้อพระคำอีกหลายข้อในข่าวประเสริฐเล่มนี้เช่นเดียวกับในมัทธิว, มาระโก, และลูกา พระองค์กำลังสอนพวกเขาตรงนี้ให้ปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์ในการร้องทูลต่อพระบิดาในสวรรค์

ข้อ 14: *"ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น"*

พระสัญญานี้ช่างเปี่ยมสุขจริงๆ! ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายทูลขอ*สิ่งใด*ในพระนามของพระองค์ พวกเขาก็เชื่อใจพระองค์ได้ว่าจะทรงตอบ-แต่ก็เหมือนเดิม คริสเตียนคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วจะไม่ทูลขอสิ่งต่างๆที่โง่เขลา

พระเยซูทรงอยากให้เหล่าสาวกของพระองค์ตระหนักว่าพระองค์ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่กับแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสามารถอยู่กับพระบิดาและอยู่กับพวกเขาในเวลาเดียวกันได้ ถึงแม้พระองค์จะไม่อยู่กับพวกเขาในฝ่ายร่างกาย พระองค์ก็จะทรงสำแดงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ให้ประจักษ์บนแผ่นดินโลกโดยการตอบคำอธิษฐาน หากพวกเขาจะอธิษฐานในพระนามของพระองค์ พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก, พระบิดาได้ทรงมอบการพิพากษาทุกสิ่งไว้กับพระองค์แล้ว และพระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ตามที่บันทึกไว้ในบทที่ 5 ข้อ 22 ในอรรถาธิบายนี้

พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรโดยการบอกพวกสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานในพระนามของพระองค์? พระองค์ทรงหมายความว่าเราจะต้องปิดท้ายคำอธิษฐานของเราว่า *"ในพระนามของพระเยซู เอเมน"* หรือ? ไม่ใช่เลยครับ! การอธิษฐานในพระนามของพระเยซูหมายความว่าผู้เชื่อกำลังอธิษฐานในพระภาคของพระองค์, ยืนอยู่ในที่ของพระองค์, เป็นพวกเดียวกับพระองค์ เราเสนอคำทูลขอต่างๆของเราในการอธิษฐาน*เพราะความเป็นหนึ่งเดียวกันของเรากับพระเยซู* เราเป็นกระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ ถูกซ่อนไว้กับพระองค์ในพระเจ้า นั่งอยู่กับพระองค์ในสวรรคสถาน ดังนั้นเมื่อผู้เชื่ออธิษฐานในพระวิญญาณและในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า จริงๆแล้วนั่นคือพระคริสต์ผู้กำลังทำการทูลขอนั้น

หนทางเดียวที่ผู้เชื่อจะไปถึงพระเจ้าพระบิดาได้คือในพระบุตร พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา, คนกลางของเรา, และเมื่อเราอธิษฐานอย่างจริงใจในพระนามของพระเยซู โดยอธิษฐานในพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงมองเลยพ้นเราไปและมองเห็นพระบุตรที่รักของพระองค์และทรงฟังพระบุตรที่ทำการวิงวอนเผื่อเรา

การอธิษฐานในพระนามของพระเยซูหมายถึง การอธิษฐานขอสิ่งต่างๆที่จะถวายสง่าราศีและเกียรติยศแด่พระเยซูคริสต์และแด่พระเจ้าพระบิดา เมื่อเราอธิษฐานในพระประสงค์ของพระองค์ เราก็อธิษฐาน

ขอสิ่งต่างๆที่*พระองค์*จะทรงอธิษฐานขอ, เราแสวงหาสิ่งต่างๆที่*พระองค์*จะแสวงหา และในชีวิตคำอธิษฐานของเรา เราก็ให้เกียรติและสง่าราศีแก่สิ่งต่างๆที่*พระองค์*จะทรงให้เกียรติและสง่าราศี

มันเป็นเรื่องน่าสนใจเช่นกันที่พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "ถ้าท่านทั้งหลายทูลขอในนามของเรา **พระบิดา**ของเราจะกระทำสิ่งนั้น" พระองค์ตรัสว่า "ถ้าท่านทั้งหลายทูลขอในนามของเรา *เราจะกระทำสิ่งนั้น*"

ข้อ 15: "*ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา*"

พระเยซูกำลังตรัสเช่นนี้: "ถ้าท่านทั้งหลายรักเราจริงๆ ก็จง*พิสูจน์*ความรักของพวกท่าน-ไม่ใช่โดยการเป็นทุกข์โศกและหดหู่เพราะเราจะจากไป แต่โดยการพากเพียรที่จะทำตามความประสงค์ของเราในสิ่งเหล่านั้นที่เราได้สอนท่านทั้งหลายแล้ว"

นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับเหล่าผู้ติดตามของพระองค์วันนี้ เราพิสูจน์ความรักของเราโดยสิ่งที่เรากระทำ ถ้าเรารักพระเยซูอย่างที่เราควรรัก เราก็จะทำเต็มที่เพื่อที่จะรักษาบัญญัติต่างๆของพระองค์-และจำไว้ว่าพระเยซูไม่ได้กำลังตรัสถึงพระราชบัญญัติของโมเสส แต่ตรัสถึงบัญญัติต่างๆของพระองค์เอง ซึ่งรวมถึงคำสอนด้านศีลธรรมทั้งหมดของพระองค์ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความจริงที่ถูกนำเสนอในคำเทศนาบนภูเขา

ภาษาของพระเยซูในพระคำข้อนี้ควรถูกใช้โดยผู้ที่เท่าเทียมกับพระเจ้าเท่านั้น *โมเสส*ไม่เคยกล่าวว่า "บัญญัติทั้งหลายของข้าพเจ้า", *เอลียาห์*ไม่เคยกล่าวว่า "บัญญัติทั้งหลายของข้าพเจ้า"-แต่พระเยซูตรัสชัดเจนว่า "จงรักษาบัญญัติทั้งหลาย**ของเรา**" มีการร้องเพลง (และการพูดคุย) มากมายในคริสตจักรทั้งหลายวันนี้เกี่ยวกับว่าเรารักพระเยซูอย่างไร แต่อารมณ์อ่อนไหวเช่นนั้นก็ว่างเปล่าและไร้ค่าหากเราไม่*แสดง*ความรักของเราออกมาในความเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระองค์และคำบัญชาของพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงสั่งพวกสาวกให้กระทำ

บัญญัติต่างๆของพระเยซู**คือ**อะไรบ้าง? บัญญัติต่างๆของพระองค์คือ การเปิดเผยทั้งหมดแห่งพระประสงค์แบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามพระประสงค์*ของพระบิดา*; *เราทั้งหลาย*เป็นบุตรของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ความปรารถนาสูงสุดแห่งใจ*ของเรา*จึงควรเป็นการรักษาถ้อยคำของพระเยซูและกระทำตามพระประสงค์**ของพระองค์**

มีบัญญัติมากมายในภาคพันธสัญญาใหม่ ยกตัวอย่างเช่น ในมาระโก 11:22 พระเยซูตรัสว่า "*จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด*" ในพระคำข้อแรกของบทที่เราศึกษาอยู่พระองค์ตรัสว่า "*จงเชื่อพระเจ้า จงเชื่อ**เรา***" เมื่อนักกฎหมายคนหนึ่งถามพระเยซูว่า "อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด" พระองค์ก็ตรัสตอบว่า "*จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า*' นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ '*จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง*'" (มธ. 22:35-39)

พระราชบัญญัติของพระเจ้า, พระประสงค์ของพระเจ้า, ใช่แล้วครับ, *บัญญัติ*ของพระเจ้าก็คือ ให้เรารัก*พระองค์*เป็นอันดับแรกและเป็นอันดับหนึ่ง และให้เรารักเพื่อนบ้านของเราอย่างที่เรารักตัวเราเอง เมื่อเรารักด้วยความรักเช่นนี้ ก็ไม่มีความจำเป็นที่ต้องกังวลเกี่ยวกับบัญญัติข้ออื่นๆที่เหลือในภาคพันธสัญญาเดิมหรือ

ภาคพันธสัญญาใหม่ คริสเตียนแท้จะรักษาบัญญัติต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่เลือกปฏิบัติ เขาจะไม่เลือกบางข้อและปฏิเสธข้ออื่นๆ ถ้าเรารักพระคริสต์อย่างที่เราควรรัก เราก็จะรักษาบัญญัติต่างๆของพระองค์*อย่างเต็มใจ* ไม่ใช่เพราะความจำเป็น แต่เพราะว่าพระองค์ทรง*สั่ง*เราให้กระทำ และเมื่อเรารักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์เพราะว่าเรารักพระองค์ เราก็จะรักพระราชบัญญัติของพระองค์และพระวจนะของพระองค์มากยิ่งขึ้น

พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 16: *"เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่านเพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป"*

จนถึงเวลานี้ *พระเยซูคริสต์เจ้า* ทรงเป็นผู้ปลอบประโลมใจมาตลอด แต่บัดนี้พระองค์กำลังจะจากพวกเขาไปแล้ว พระองค์จึงสัญญาพวกเขาเกี่ยวกับ "ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง"-และจงสังเกตว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่อธิษฐานขอพระบิดาให้*ส่ง*ผู้ปลอบประโลมใจผู้นั้นมา ในข้อ 13 และ 14 พระองค์ได้ทรงสั่ง*พวกสาวก*ให้อธิษฐานในพระนาม***ของพระองค์*** และในลูกา 11:13 พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า*พระบิดา*จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขาถ้าพวกเขาทูลขอ แต่ในพระคำข้อนี้ พระองค์ทรงสัญญาพวกเขาว่าพระองค์*เอง*จะทูลขอพระเจ้าพระบิดาให้ส่งผู้ปลอบประโลมใจมา

มีความเห็นโต้แย้งกันมากมายเกี่ยวกับคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น "ผู้ปลอบประโลมใจ"-แต่ถ้าเราจำให้ขึ้นใจถึงความหมายของคำภาษาอังกฤษของเรา เราก็เห็นว่าไม่อาจมีคำอื่นที่ดีกว่านี้แล้ว คำภาษาอังกฤษ "Comforter" มาจากคำละตินสองคำซึ่งมีความหมายว่า "อยู่เคียงข้าง, เข้มแข็ง" ดังนั้น ผู้ปลอบประโลมใจ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) จึงเป็นผู้ที่ยืนอยู่เคียงข้าง หรือเดินอยู่เคียงข้าง เพื่อที่จะเสริมกำลัง ชี้ทาง ปกป้อง และรักษาเราไว้

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูตรัสถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเป็น "ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง" นั้นบอกเราว่าพระองค์จะเข้ามาเติมเต็มที่ๆพระเยซูเคยครอบครองเรื่อยมาจนถึงเวลาที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดา และว่าพระองค์จะทรง*กระทำ*เพื่อพวกสาวก คือทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ขณะที่พระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาที่นี่ ความแตกต่างเดียวก็คงเป็นว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสถิตอยู่ภายในพวกเขาและจะทรง*ปรนนิบัติ*จากภายใน ขณะที่พระคริสต์ได้ทรงปรนนิบัติพวกเขาจากภายนอก แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงปลอบประโลม เสริมกำลัง ให้ความมั่นใจ และนำทางพวกเขา โดยช่วยเหลือพวกเขาในทางใดและทุกทางที่พวกเขาต้องการความช่วยเหลือ

การอ้างอิงขององค์พระผู้เป็นเจ้าถึง *"ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง"* ยังให้ข้อพิสูจน์ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็น*บุคคล*หนึ่ง ไม่ใช่ "อิทธิพล" อย่างหนึ่ง พระเยซูทรงเป็นผู้ปลอบประโลมใจขณะที่พระองค์ยังอยู่บนแผ่นดินโลก และเมื่อพระองค์เสด็จจากไป พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะส่งผู้ปลอบประโลมใจ*อีกผู้หนึ่ง*มา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นบุคคลผู้หนึ่งเหมือนกับที่พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรทรงเป็นบุคคล พระองค์ทรงเป็นบุคคล*ที่เป็นพระเจ้า* พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ

เราเห็นตรีเอกานุภาพบริสุทธิ์อย่างชัดเจนมากๆในพระคำข้อนี้ พระเยซูตรัสว่า “เรา (พระบุตร) จะทูลขอพระบิดา (พระเยโฮวาห์พระเจ้า) และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง (พระวิญญาณบริสุทธิ์)ให้แก่ท่าน”

คำกรีกเดียวกันที่แปลเป็น “ผู้ปลอบประโลมใจ” ในที่นี้ถูกแปลเป็น “ผู้ช่วยเหลือ” ใน 1 ยอห์น 2:1-“เราก็มีพระองค์*ผู้ช่วยเหลือ*สถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” ผู้ช่วยเหลือคือคนที่ให้ความช่วยเหลือ คนที่*เป็นตัวแทนให้*ลูกความของเขา ฮีบรู 7:25 บอกเราว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่เสมอไปเพื่อขอความกรุณาเผื่อเรา ดังนั้น เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ภายในเรา (รม. 8:9, 14, 16, 26) และพระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของเราบนเบื้องสูง เราจึงมี*ผู้ปลอบประโลมใจ**สอง**องค์*, ผู้ช่วยเหลือสององค์เพื่อเสริมกำลัง นำทาง แนะนำ และปกป้องเรา ขณะเราเดินทางอยู่ในแผ่นดินโลกไปสู่สวรรค์

ช่างเป็นถ้อยคำที่ให้ความมั่นใจที่พระเยซูประทานแก่พวกสาวกในพระคำข้อนี้! พระองค์จะอธิษฐานขอพระบิดา และพระบิดาจะทรงส่งผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งมา “*เพื่อ**พระองค์**จะได้อยู่กับท่าน**ตลอดไป***” พวกเขารู้สึกเศร้าใจและท้อใจเพราะคำประกาศของพระองค์ที่ว่าพระองค์จำต้องเสด็จกลับไปหาพระบิดา แต่พระองค์รับปากพวกเขาว่าผู้ปลอบประโลมใจที่จะเสด็จมาแทนที่พระองค์นั้นจะอยู่ด้วยตลอดไป-และพระองค์จะทำเช่นนั้นจริงๆ! พระองค์ได้เสด็จมาแล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และพระองค์จะทรงอยู่ต่อไปจนกว่าคริสตจักร, ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว, ถูกรับออกไปจากโลกเพื่อไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ “และเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” (1 ธส. 4:17; 2 ธส. 2:7)

ข้อ 17: “*คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน*”

ในข้อพระคำก่อนหน้า พระเยซูทรงสัญญาพวกสาวกเรื่องผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง-แต่ในข้อพระคำนี้พระองค์ทรงอธิบายอย่างอดทนและอย่างนุ่มนวลเพื่อให้พวกเขาเข้าใจได้ว่าพวกเขาจะต้องไม่คาดหวังบุคคลผู้หนึ่ง*ที่ปรากฏแก่ตา*เหมือนอย่างพระองค์เอง

มีสองสิ่งในที่นี้ที่เราต้องเห็น:

สิ่งแรกคือ “*พระวิญญาณแห่งความจริง*” ถูกใช้ในการกล่าวถึงทั้งพระวจนะ*ที่เป็นลายลักษณ์อักษร*และพระวาทะ*ที่รับสภาพเนื้อหนัง* พระคริสต์เพิ่งบอกโธมัสไปว่า “เราเป็นทางนั้น เป็น**ความจริง** และเป็นชีวิต” จากนั้นในบทที่ 17 ข้อ 17 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดา (ต่อหน้าพวกสาวก) ว่า “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ **พระวจนะ**ของพระองค์เป็นความจริง”

สิ่งที่สองคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ที่นี่เพื่อถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้า พระเยซูตรัสว่า “พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย” (บทที่ 16 ข้อ 14)

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือ พระวิญญาณของพระคริสต์เพราะว่าพระองค์ทรงถูกส่งมา**โดย**พระคริสต์ พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “การที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป

พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว **เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน**" (บทที่ 16 ข้อ 7)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณแห่งพระวจนะ*ที่เป็นลายลักษณ์อักษร*เช่นกัน เพราะว่าเรา*มี*พระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรอันเป็นผลมาจากการที่พระวิญญาณทรงดลใจเหล่าผู้บริสุทธิ์ให้เขียนพระคัมภีร์ตามที่พระคำเหล่านั้นออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า: "ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ *แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำ**ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา***" (2 ปต. 1:21)

ในวันนี้และโมงนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้ที่ตีความพระวจนะ: "เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น" (ยอห์น 16:13)

เมื่อพระเยซูทรงดำเนินกับพวกสาวกของพระองค์ด้วยพระองค์เอง พระองค์ก็ทรงเป็นอาจารย์ของพวกเขา แต่หลังจากพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงกลายเป็นอาจารย์ของพวกเขา-*และของพวกเรา*: "แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว" (ยอห์น 14:26)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจวันนี้ผ่านทางพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษร: "นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง" (1 ยอห์น 5:6)

พระเยซูตรัสถึง "พระวิญญาณแห่งความจริง *ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้*" โลกนี้ถูกขายไว้แก่พญามารแล้ว 1 ยอห์น 5:19 บอกเราว่า "*ชาวโลกทั้งสิ้น*ตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว" (หรือ "*อยู่ในตักของผู้ชั่วร้ายนั้น*") โลกแสดงให้เห็นอุปนิสัยที่แท้จริงในการที่มันต่อต้านทุกสิ่งที่เป็นตัวแทนของพระเจ้า: "เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิต***ไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก*** และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป *แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์*" (1 ยอห์น 2:16, 17)

บัดนี้เรารู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไม่ปรากฏแก่ตา ดังนั้นทำไมพระเยซูตรัสว่า "โลก*แลไม่เห็น*พระองค์"? เราพบคำตอบใน 1 โครินธ์ 2:14: "แต่มนุษย์*ธรรมดา*จะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา *และเขา**ไม่สามารถ**เข้าใจได้* ***เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ***"

จากข้อนี้เราทราบว่าพระเยซูตรัสถึงการมองเห็นด้วยตา*ฝ่ายวิญญาณ* ไม่ใช่ด้วยตาฝ่ายร่างกาย คนไม่เชื่อมองไม่เห็นพระวิญญาณเพราะ "ถ้าผู้ใดไม่ได้**บังเกิดใหม่** ผู้นั้นจะ**เห็น**อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" (ยอห์น 3:3) และ*คนไม่เชื่อยังไม่ได้บังเกิดใหม่* ก่อนที่ผู้ใดจะมองเห็นด้วยตาฝ่ายวิญญาณได้ เขาต้องรับพระเยซูเข้าอยู่

ในใจโดยความเชื่อ และเมื่อผู้ใดวางใจใน*พระเยซู* **พระองค์**ก็เปิดความคิดที่ถูกบังตาและประทานความสว่างแก่ตาฝ่ายวิญญาณ สำหรับพวกสาวก ตาแห่งความเข้าใจของพวกเขา*ได้ถูกเปิดแล้ว*และพระเยซูทรงรู้ว่าพวกเขาจะรับผู้ปลอบประโลมใจที่จะเสด็จเข้ามาในโลกหลังจากที่พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว นี่ถูกแสดงให้เห็นในวลีถัดไปของข้อที่เราศึกษาอยู่:

*"แต่**ท่านทั้งหลาย**รู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน"* นี่แสดงให้เห็นความตรงข้ามกันระหว่างผู้คนของพระเจ้ากับผู้คนของโลก ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น*ผู้ถือครอง*พระวิญญาณบริสุทธิ์: *"พระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน"* แน่นอนว่าในขณะนั้นพวกสาวกไม่ได้ถือครองพระวิญญาณอย่างที่พวกเขาถือครองหลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น; พระองค์ทรงอยู่*กับ*พวกเขาในตอนนั้น แต่พระเยซูตรัสว่า "พระองค์*จะประทับอยู่***ใน**ท่าน"-นั่นคือ หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระองค์จะเสด็จมาและประทับอยู่ในมนุษย์ภายในโดยทำให้ร่างกายของพวกเขาเป็นวิหารของพระองค์

*เพราะเหตุใด*พระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงเสด็จเข้าในประทับอยู่ในใจของเรา? แน่นอนว่าเราไม่*เหมาะสม*ที่จะเป็นที่อาศัยของพระองค์เลย เพราะว่าเราเกิดมาในบาปและถูกก่อร่างในความชั่วช้า แม้หลังจากที่เรา*บังเกิดใหม่แล้ว*ก็ตาม เนื้อหนังก็ยังอยู่กับเราเหมือนเดิม นั่นไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อทำบาปเป็นนิสัย และไม่ใช่ว่าเขา*อยาก*ที่จะทำบาป แต่เราอาศัยอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังซึ่ง, ถ้าพระเยซูยังไม่เสด็จมา, ก็จะกลับคืนสู่ผงคลีดิน ไม่ใช่ครับ เราไม่กลายเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะเรา**เหมาะสม**ที่จะให้พระองค์ประทับอยู่ภายใน พระองค์เสด็จเข้ามาในใจ ทันทีที่เราได้รับความรอด และพระองค์ประทับอยู่ภายในเรา***เพราะ**เราได้วางใจในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว!*

ในภาคพันธสัญญา*เดิม* พระเจ้าประทับอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล แม้ในยามที่ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์กลับสัตย์ คอแข็ง และไม่เข้าสุหนัตในใจก็ตาม-แต่พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นเพราะโลหิตที่ทำการลบมลทิน: "ดังนี้แหละเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้นเพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิด เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน" (ลนต. 16:16)

ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประทับอยู่ภายในผู้เชื่อ**ตอนนี้** พระองค์ทรงอยู่ภายในเพราะความเพียงพอและความเป็นเลิศของเครื่องบูชาเดียวนั้นที่พระคริสต์ได้ทรงถวายเมื่อพระองค์ถวายพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ และ*โดยทาง*พระโลหิตของพระองค์ "ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์" (ฮบ. 10:14)

ผู้เชื่อทั้งหลายที่กำลังอธิษฐานขอการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กำลังอธิษฐานอย่างไม่มีความรู้ ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้วก็เป็นผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์*แล้ว* (ยอห์น 3:5; รม. 8:9, 14, 16; อฟ. 4:30) ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนผู้คนเพื่อจุดประสงค์หนึ่งและจากนั้นก็เสด็จจากไป แต่ตั้งแต่เพ็นเทคอสต์พระองค์ก็ประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคนมาตลอด และจะทรงอยู่ที่นั่นต่อไปตราบใดที่ผู้เชื่อคนนั้นยังอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงอยู่ที่นี่เพื่อ

ถวายสง่าราศีและเกียรติยศแด่พระเจ้า และพระองค์จะทรงนำทางเราในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้องเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซู

ข้อ 18: *"เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน"*

(ภาษากรีกตรงนี้มีความหมายว่า "เราจะไม่ทิ้งท่านทั้งหลายให้เป็นลูกกำพร้า") ในบทที่ 13 ข้อ 33 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ลูกเล็กๆเอ๋ย" และบัดนี้พระองค์กำลังให้ความมั่นใจลูกเล็กๆเหล่านั้นว่าพวกเขาจะไม่กลายเป็นลูกกำพร้า เพราะว่าพระองค์จะส่งผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งมาเพื่อที่พวกเขาจะไม่ถูกทิ้งให้เป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง ซึ่งช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เร่ร่อนไปท่ามกลางพวกสุนัขป่าแห่งโลกที่ไม่เป็นมิตรโดยปราศจากผู้นำหรือผู้ปกป้อง

"เราจะมาหาท่าน" ผมเชื่อว่ามีความหมายหลักและรองตรงนี้ ผมเชื่อว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาหาพวกสาวกของพระองค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และตรัสถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์เสด็จมา (โดยไม่ปรากฏแก่ตา) หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์-ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นแต่พระองค์กำลังชี้ไปยังเวลานั้นด้วยเมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีเพื่อรับคริสตจักรไป ตามที่พระองค์ทรงสอนพวกเขาแล้วในข้อ 2 และ 3 ของบทนี้ อย่างไรก็ตาม ภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวชัดเจนว่าการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์**ไม่ใช่**การเสด็จมาของพระเยซูเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ไป บางคนสอนว่า*เพ็นเทคอสต์*คือการสำเร็จจริงของการเสด็จมาครั้งที่สอง แต่พวกเขาสอน*คำสอนผิด*

ข้อ 19: *"อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย"*

ครั้งล่าสุดที่โลกที่ชั่วช้านี้ได้เห็นพระบุตรที่ไร้บาปของพระเจ้าคือ บนกลโกธา ขณะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับบาปของมนุษยชาติ! หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงปรากฏแก่เฉพาะผู้ที่ถูกเลือกสรรเท่านั้น-เหล่าสาวกของพระองค์เองและบุตรทั้งหลายที่แท้จริงของพระเจ้า ในกิจการ 10:40, 41 เราอ่านว่า "ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่*คน**ทั่วไป** แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน* คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว"

ชาวโลกจะเห็นพระเยซูอีกทีเมื่อพระองค์เสด็จมาในสง่าราศี: "ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร่ำไห้เพราะพระองค์' จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน" (วว. 1:7) ชาวโลกจะไม่เห็นพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมารับคริสตจักรไป เพราะว่าพระองค์จะเสด็จมา "เหมือนขโมยย่องมาในเวลากลางคืน" และ "ในพริบตาเดียว" มันก็จะสิ้นสุดลง (1 คร. 15:51-55; 1 ธส. 4:13-18; 5:1-6) การรับขึ้นไปจะเป็นความลับ คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาตอนสิ้นยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง นัยน์ตาทุกดวงบนแผ่นดินโลกจะเห็นพระองค์

"แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา" พวกสาวกได้เห็นพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงสนทนากับพวกเขา พวกเขาเห็นได้พระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์นั้น พวกเขาได้เห็นพระองค์ขณะที่พระองค์ทรง

ถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ และหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ *พวกเขาก็เห็นพระองค์โดยความเชื่อ* เหมือนกับที่เราเห็นพระองค์วันนี้ เมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น เราก็จะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นและเราจะเป็นเหมือนพระองค์ (1 ยอห์น 3:2) ผู้เชื่อทั้งหลายจะเห็นพระองค์ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล โดยจะไม่ถูกแยกขาดจากพระองค์อีกเลย "เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา" (วว. 22:4)

"*เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย*" เหตุผลเดียวที่คริสเตียนทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ก็เพราะว่าเราเชื่อในพระเยซู พระองค์ประทับอยู่ในใจของเรา เราถูก "ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า" และเนื่องจาก*พระเจ้า*ไม่มีวันตาย *พระเยซู*จึงไม่มีวันตาย ดังนั้นเนื่องจากเราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงอยู่ในเรา เราจึงมีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่า**พระองค์**ทรงมีชีวิต **เรา**จึงมีชีวิต เรามีชีวิตที่ไม่สามารถถูกทำลายได้: "ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตัณหา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์" (2 ปต. 1:4)

"ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

"แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า 'เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า'

" แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย *เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มีอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก* ***หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น*** *จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า* ***ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้***" (รม. 8:31-39)

ในเวลานั้นพระเยซูกำลังสนทนากับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงรู้ว่าอีกไม่นานโลกนี้ที่ชั่วร้ายและปฏิเสธพระคริสต์จะไม่สามารถกล่าวหาพระองค์หรือจ้องมองพระองค์ได้อีกต่อไป พวกเขาไม่สามารถเดินตามพระองค์ได้อีกต่อไป โดยแสวงหาบางสิ่งที่พวกเขาจะปรับโทษพระองค์และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ อีกไม่นานพระองค์จะจากโลกนี้ไปเพื่อกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์-แต่ถึงแม้โลกจะไม่เห็นพระองค์อีกต่อไปจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน พระองค์ก็ทรงอยากให้

สาวกเหล่านั้นมีความมั่นใจว่า*พวกเขา*จะเห็นพระองค์-และพวกเขา*ได้*เห็นพระองค์แล้ว-*ด้วยตัวเอง*หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ และ*โดยความเชื่อ*หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

ในภาษากรีก "*เราเป็นอยู่*" มีความหมายว่า "ผู้ที่มีชีวิตอยู่" นี่มีความหมายมากกว่าการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากความตาย มันมีความหมายว่า "ผู้ที่มีชีวิตอยู่" พระองค์ทรงเป็น*แหล่ง*ของชีวิต, บ่อน้ำพุแห่งชีวิต "ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง...เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตใน*พระองค์เอง*ฉันนั้น" (ยอห์น 1:4; 5:26) พระเยซู**คือ**ชีวิตนั้น และหากไม่มีพระองค์*ก็ไม่มีชีวิต*

ข้อ 20: "*ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน*"

คำกล่าวนี้ชี้ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ เพราะว่าเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเราจะมีความรู้ที่สมบูรณ์แบบเกี่ยวกับพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์-พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกสำแดงให้ประจักษ์ในสามพระภาค "*ในวันนั้น*" เราจะรู้และสามารถที่จะเข้าใจว่าพระเยซูและพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็น**องค์เดียวกัน** แม้พระองค์ทรงเป็น**สาม**

ข้อ 21: "*ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา*"

หัวใจของข้อความที่พระเยซูประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในบทนี้ก็คือ การปลอบประโลมใจและใจความหลักนั้นก็ปรากฏอยู่*ทั่ว*บทนี้ คำตรัสของพระองค์ที่แสดงถึงการปลอบประโลมใจและการให้ความมั่นใจมีอยู่มากมายและหลากหลาย พระองค์ทรงรับปากพวกเขาว่าถึงแม้พระองค์จะจากพวกเขาไปในไม่ช้าพระองค์ก็จะทำการจัดเตรียมเพื่อพวกเขาและจะกลับมารับพวกเขาในภายหลัง พระองค์ทรงชี้ให้เห็น***ทางนั้น***ที่พระองค์กำลังเสด็จไป โดยบอกพวกเขาว่าพระองค์เองคือทางนั้น พระองค์ทรงรับปากพวกเขาเพิ่มเติมว่าพระองค์จะไม่ถอนฤทธิ์เดชอัศจรรย์นั้นที่พระองค์ทรงใช้ในการทำการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ แต่จะทรงทำให้พวกเขาสามารถมีฤทธิ์เดชที่จะกระทำกิจการต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่าที่**พระองค์**ได้ทรงกระทำเสียอีก

จากนั้นพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าหลังจากที่พระองค์เสด็จจากไปแล้ว สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทูลขอในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงกระทำ และดังนั้นในความหมายฝ่ายวิญญาณพระองค์จึงจะสมาคมอยู่กับพวกเขาอย่างใกล้ชิดและอย่างสนิทสนมมากกว่าแต่ก่อนเสียอีก พระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะไม่ทิ้งพวกเขาให้เป็น "ลูกกำพร้า" แต่จะส่งบุคคลผู้หนึ่งจากสวรรค์ คือพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ เพื่อมาแทนที่พระองค์-บุคคลผู้หนึ่งที่จะสั่งสอนและนำทางพวกเขา ปกป้องและปลอบโยนพวกเขา เตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับทุกสิ่งที่พระองค์เองได้ตรัสแก่พวกเขาแล้ว และประทานสันติสุขที่โลกไม่สามารถพรากไปได้

พระองค์ทรงรับประกันพวกเขาด้วยว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขา*จะเข้าใจ*อย่างถ่องแท้ถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระองค์เองกับพระเจ้าพระบิดา และความเป็นหนึ่งเดียวกันของคนเหล่านั้นที่เป็น*บุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยความเชื่อ*กับพระบุตร*ที่บังเกิดมาองค์เดียว*ของพระเจ้าด้วย

คราวนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ พระองค์ย้อนกลับไปยังบทเรียนที่ให้ไว้ในข้อ 15-และเมื่อพระเยซู*ทวนซ้ำ*สิ่งที่พระองค์ตรัส คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าถ้อยคำเหล่านั้นมีความสำคัญสุดๆ ในที่นี้พระองค์ทรงเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ที่ทราบบัญญัติทั้งหลายของพระเยซูและนำบัญญัติเหล่านั้นไปปฏิบัติ ก็เป็นผู้ที่***รัก****องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง* เราพิสูจน์ความรักของเราโดยสิ่งที่เรากระทำ โอ้ ใช่แล้วครับ-*เราได้รับ****ความรอด****โดยพระคุณ*, การงานทั้งหลายไม่มีส่วนในความรอดของเราเลย; แต่การงานต่างๆคือหลักฐานแห่งความเชื่อที่ช่วยให้รอดและพวกมันพิสูจน์ความรักของเราที่มีให้แก่พระเยซู เมื่อเรารับใช้พระองค์ตามพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อเรารักษาพระวจนะของพระองค์และเชื่อฟังบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ความเชื่อฟังของเราก็เป็นข้อพิสูจน์แห่งความรักของเราที่มีต่อพระองค์ การรับด้วยปากต้องถูกสนับสนุนด้วยการกระทำ เพราะว่า*คนเป็นอันมากกล่าวยอมรับด้วยริมฝีปาก*แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า

"และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา" พระเจ้าทรงรักคนเหล่านั้นที่รักพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ หนทางเดียวที่เราจะสามารถเป็นที่พอพระทัยและถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ก็คือ ในพระเยซูคริสต์เจ้า ดังนั้นผู้ที่รักพระเยซูอย่างแท้จริงและพิสูจน์ความรักนั้นโดยชีวิตของเขา พระเจ้าพระบิดาก็จะทรงรักผู้นั้นใน*แบบที่พิเศษมากๆ* มันเป็นความจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่า *"พระเจ้าทรงรักโลกจน*พระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์" แต่จงสังเกตว่าพระเจ้าทรงรักผู้เชื่อด้วยความรักที่พิเศษเฉพาะมากๆ คือความรักที่เกินและพ้นความรักทั่วไปของพระเจ้าดังที่ถูกแสดงโดยความเมตตากรุณาของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติทั้งปวง ในนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้ว*เท่านั้น* พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีที่ไม่เชื่อว่า *"****ท่านทั้งหลาย****มาจากพ่อของท่านคือพญามาร"* (ยอห์น 8:44) พระคัมภีร์ไม่สอนหลักคำสอนอย่าง "พระเจ้าทรงเป็นบิดาของคนทั้งปวงและมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน"

"และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา" ผู้เชื่อที่รักษาบัญญัติทั้งหลายของพระเยซู พระองค์ก็จะทรงรักเขาในแบบที่พิเศษมากๆ และพระองค์จะ*สำแดง*พระองค์เองแก่ผู้เชื่อคนนั้นในแบบที่พิเศษมากๆ คริสเตียนที่เชื่อฟังจะรู้จักการปลอบประโลมใจ, ความชื่นบาน, และความไว้วางใจที่คริสเตียนแต่ชื่อไม่รู้จักหรือนึกฝัน เขาจะมีความสุขกับส่วนแบ่งพิเศษแห่งพระคุณและความโปรดปรานของพระเจ้า

เหตุผลที่ผู้เชื่อส่วนใหญ่ได้รับน้อยเหลือเกินจากประสบการณ์คริสเตียนของตนก็คือว่า พวกเขาใส่*เข้าไปใน*ประสบการณ์นั้นน้อยเหลือเกิน พวกเขาได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า-และพวกเขาก็ให้มันจบลงตรงนั้น พวกเขาได้รับความรอด, ทารกในพระคริสต์, แต่พวกเขาไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ พวกเขาไม่ศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตัวให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ พวกเขาไม่ให้อาหารจิตวิญญาณจากพระวจนะ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เติบโต และคริสเตียนแบบนั้นส่วนใหญ่ก็สงสัยว่าทำไม*พวกเขา*ไม่สามารถมีประสบการณ์เดียวกันกับผู้เชื่อที่มีความสุข, ชื่นชมยินดีในทุกสิ่ง, สรรเสริญพระเจ้าอยู่เสมอสำหรับความดีของพระองค์ **ทุกคน**ที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถมีประสบการณ์แบบนั้นได้หากพวกเขาจะยอมจำนนทุกสิ่งแด่พระเยซู, รักพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ, และยอมให้พระองค์เป็นพลังที่ขับเคลื่อนในชีวิตของพวกเขา พระเจ้าทรงรักลูกๆ

ของพระองค์*ทุกคน* และเหตุผลที่พระองค์ประทานให้ผู้เชื่อบางคนมีการปลอบประโลมใจ, สันติสุข, และความชื่นชมยินดีมากกว่าที่คนอื่นๆมี ก็คือว่าผู้เชื่อเหล่านั้นรัก**พระองค์**อย่างลึกซึ้งมากกว่าและเดินตามรอยพระบาทของพระองค์อย่างใกล้ชิดมากกว่า, ศึกษาพระวจนะของพระองค์และรักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อมากกว่าคนอื่นๆ พวกเขาดำเนินชีวิตในความเชื่อฟัง และพระเยซูประทานบำเหน็จแก่พวกเขาตามความสัตย์ซื่อของพวกเขา

มันเป็นประสบการณ์แสนวิเศษที่ได้รู้จักพระคริสต์ แต่มันเป็นประสบการณ์ที่แสนวิเศษและบริบูรณ์*มากยิ่งกว่า*ที่ได้**รู้ว่า**เรารู้จักพระองค์: "เรา**รู้**ได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนใดที่กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์" แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพูดมุสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย แต่ผู้ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์" (1 ยอห์น 2:3-5)

พระสัญญาของพระเยซูที่จะ "*สำแดง*" พระองค์เองแก่ผู้เชื่อที่เชื่อฟังบัญญัติทั้งหลายของพระองค์หมายความว่าอะไร? พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เอง*ฝ่ายร่างกาย*แก่ผู้เชื่อคนนั้นหรือ? ว่าพระองค์จะทรงปรากฏแก่เขา*ให้เห็นตัวเป็นๆ*งั้นหรือ? ไม่ใช่ครับ นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึง พระเจ้าไม่ได้กำลังตั้งพลับพลาในเนื้อหนังท่ามกลางมนุษย์อีกต่อไปแล้ว พระเยซูไม่ได้ตรัสแก่เราเหมือนอย่างที่พระองค์ได้ตรัสแก่โธมัสว่า "จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา" (ยอห์น 20:27) ใน 1 ยอห์น 1:1, 2 ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้ว่า "ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน **ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา** เกี่ยวกับพระวาทะแห่งชีวิต (และชีวิตนั้นได้ปรากฏและเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)" เราไม่สามารถกล่าวแบบนี้ได้วันนี้ เรามองไม่เห็นพระเยซูด้วยตาฝ่ายร่างกาย และเราไม่สามารถ*สัมผัส*พระองค์ในประสาทสัมผัสฝ่ายร่างกายได้

พระสัญญาที่พระเยซูทรงให้ไว้ในที่นี้จะไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงผ่านทาง "นิมิตต่างๆ" หรือความฝันต่างๆด้วย ยาโคบมีนิมิตที่เบธเอล เขาเห็นบันไดอันหนึ่ง ซึ่งถูกตั้งบนแผ่นดินโลกและขึ้นไปถึงสวรรค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นลงบนบันไดนั้น-(อ่านเรื่องราวนี้ในปฐมกาล 28); แต่พระเจ้าไม่ทรงสัญญานิมิตแบบนั้นวันนี้เลย เราดำเนินโดย*ความเชื่อ* ไม่ใช่โดยการมองเห็น

อิสยาห์มีนิมิต*อันเปี่ยมสง่าราศี*: เขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า "*ประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้น* และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร เหนือพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า "*บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์*" (อสย. 6:1-3)

แต่พระเจ้าไม่ทรงสำแดงพระองค์วันนี้ผ่านทางนิมิตแบบที่อิสยาห์มีแล้ว เราเห็นพระเจ้าวันนี้-ไม่ใช่ด้วยตาฝ่ายร่างกาย และไม่ใช่ผ่านทางนิมิตและความฝันต่างๆ แต่ในการเปิดเผยฝ่ายวิญญาณของพระองค์เองแก่ดวงตาแห่งมนุษย์ภายใน, *โดยความเชื่อ* เราเห็นพระองค์ด้วยดวงตาแห่งจิตวิญญาณ และเรามีการตระหนักรู้ที่

เด่นชัดถึงการสถิตอยู่ของพระองค์กับเรา โดยประทับอยู่กับเรา และทรงนำพาเราโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แล้วพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองแก่เราอย่างไรวันนี้? ***พระวาทะผู้รับสภาพเนื้อหนัง****ทรงสำแดงพระองค์เองแก่ใจที่เชื่อผ่านทาง****พระวจนะของพระเจ้าซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษร*** เราจะไม่มีวันรู้ว่าพระวจนะของพระเจ้ามีความสำคัญมากขนาดไหนและมันเกี่ยวข้องมากขนาดไหนกับทั้งหมดที่เราเป็นในฝ่ายวิญญาณจนกว่าเราไปถึงสวรรค์ ผู้เชื่อที่รักเอ๋ย นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ*อย่างยิ่งที่สุด*: ยิ่งเราอ่านและศึกษาพระวจนะมากเท่าไร ยิ่งเราค้นดูพระคัมภีร์มากเท่าไร *พระเยซูก็ยิ่งทรงสำแดงพระองค์เองแก่เราและพระองค์ทรงกลายเป็นความเป็นจริงอันเปี่ยมสง่าราศีมากเท่านั้น!* โยบกล่าวว่า "ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู *แต่****บัดนี้****ตาของข้าพระองค์* (ตาของมนุษย์ภายใน) เห็นพระองค์" (โยบ 42:5)

เงื่อนไขของการสำแดงอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ถูกบอกชัดเจนแล้วโดยพระเยซูเจ้าในส่วนแรกของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่: "*ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและ****รักษา****บัญญัตินั้น*" เมื่อเรารักพระเยซูอย่างร้อนรนเหลือเกินจนเรารักษาพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์เพียงเพราะว่ามัน**คือ**พระวจนะของพระองค์; เมื่อความรักของเราที่มีต่อพระองค์นำเราไปสู่ความเชื่อฟังต่อพระองค์ในทันทีและไม่สงวนไว้; เมื่อเรามาถึงจุดที่ไม่มีการเสียสละใดยิ่งใหญ่เกินไปหากมันจะนำสง่าราศีมาสู่พระนามของพระองค์; เมื่อไม่มีสิ่งใด-บ้านเรือนหรือที่ดิน, ครอบครัวหรือเพื่อนฝูง-สามารถเข้ามาอยู่ระหว่างเรากับการทุ่มเทต่อพระองค์แบบไม่ขาดตอนได้ **เมื่อนั้น**และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเราก็จะสามารถดำเนิน "*เหมือนเห็นพระองค์ผู้ทรงไม่ปรากฏแก่ตา*" (ฮบ. 11:27) คริสเตียนแบบนั้นจะมีชัยชนะเหนือทุกความสงสัย, ความกลัว, และคู่อริ เพราะว่า "*เราเป็น****มากกว่า****ผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเรา*"

ข้อ 22: "*ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก*"

มันถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนตรงนี้ว่า "ยูดาส" *คนนี้*ไม่ใช่ยูดาสอิสคาริโอท, ผู้ทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ยูดาสคนนี้คือ น้องชายของยากอบ, บุตรของอัลเฟอัส และถูกเรียกว่า *Jude* เช่นกัน เขาเป็นผู้เขียนจดหมายฝากที่มีชื่อของเขา *ยากอบ*บางครั้งถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ว่าเป็นน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (ดู มัทธิว 13:55, มาระโก 6:3, และกาลาเทีย 1:19) บางคนเชื่อว่ามารีย์ไม่มีลูกคนอื่นๆอีกหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว แต่ผมไม่สามารถเห็นพ้องกับคำสอนแบบนั้นได้ ถึงแม้พระเยซูทรงเป็น*บุตรหัวปี* และโยเซฟ "ไม่ได้ร่วมรู้กับเธอ" จนกระทั่งเธอได้*คลอด*บุตรหัวปีของเธอแล้วและเรียกพระองค์ว่า**เยซู** (มธ. 1:25) ผมก็เชื่อว่านางคลอดบุตรคนอื่นๆอีกหลังจากพระเยซูประสูติแล้ว, บุตรทั้งหลายที่มีโยเซฟเป็นบิดา

หากเป็นเช่นนั้น "ยูดาส" ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ก็คือ น้องชายของยากอบผู้ซึ่งถูกเรียกว่าเป็นน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า และในที่อื่นๆยูดาสถูกพูดถึงว่าเป็น "เลบเบอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส" (มธ.10:3)

"*พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่****พวกข้าพระองค์*** *และไม่ทรงสำแดงแก่โลก*" ชายผู้นี้ช่างเชื่องช้าที่จะเชื่อจริงๆ-เช่นเดียวกับสาวกคนอื่นๆที่เหลือ! กระนั้นในความเชื่องช้าและความไม่รู้ของพวกเขา พวกเขาก็ทำให้พระเยซูเจ้าตรัสถ้อยคำที่เปี่ยมด้วยความจริงอันประเสริฐที่อวยพรใจของเราวันนี้

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำถามเหล่านั้นที่ชายผู้ไม่ได้เรียนรู้เหล่านี้ถาม ยูดาสกำลังแสวงหาความจริง และคำถามของเขาก็ชี้ย้อนไปยังข้อ 19 ที่พระเยซูตรัสว่า "โลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย" เขาอยากทราบความแตกต่างระหว่างพวกสาวกกับโลก และสิทธิพิเศษใดที่เด่นชัดถูกมอบให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่โลกไม่มีและมีไม่ได้

"*เหตุใด?*" ในภาษากรีกอ่านว่า "เกิดอะไรขึ้น?" และ "*พระองค์จึงจะ*" อ่านว่า "พระองค์กำลังจะ" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยูดาสทูลถามพระเยซูว่า "เกิดอะไรขึ้นที่พระองค์กำลังจะสำแดงพระองค์เองแก่*พวกข้าพระองค์* และไม่สำแดงแก่โลก?" มีการบ่งบอกในที่นี้ว่าเขา, เช่นเดียวกับพวกยิวส่วนใหญ่ในสมัยของการรับใช้บนโลกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, คาดหวังการสถาปนาของอาณาจักรหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศีและการช่วยให้พ้นจากการตกเป็นทาสโรม ถ้าหากว่า, เช่นเดียวกับนิโคเดมัส, หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น, และคนอื่นๆ, เขากำลังคิดในแง่ของสิ่งธรรมดา เขาก็คงไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรโดยการสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกเหล่านั้นและไม่สำแดงแก่โลก

ข้อ 23: "*พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา"*

นี่คือการทวนซ้ำของความจริงเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ในข้อ 15 และ 21 พระเยซูทรงเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อที่*รัก*พระองค์อย่างแท้จริงจะรักษาถ้อยคำของพระองค์และเชื่อฟังบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ พระบิดาก็จะทรงรักผู้เชื่อแบบนั้นในแบบที่พิเศษเฉพาะมากๆ และทั้งพระบิดาและพระบุตรก็จะมาประทับอยู่กับเขา

"***พระบิดากับเรา****จะมาหาเขาและจะ****อยู่กับเขา***" ในที่นี้เราเห็นความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์, ความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ไม่มีวันขาดตอนได้ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพที่เกี่ยวข้องกับความรอดของเรานั้นช่างสมบูรณ์แบบเหลือเกินจนหากพระภาคใดในทั้งสามพระภาคนี้ถูกเอาออกไป ก็คง**ไม่มี**ความรอดเลย

ในสุภาษิต 8:17 พระเจ้าตรัสว่า "เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงหาเราอย่างขยันขันแข็งก็พบเรา" พระเจ้าทรงมีสามัคคีธรรมเฉพาะกับผู้เชื่อทั้งหลายที่รักพระองค์, ต้อนรับพระองค์, รักษาพระวจนะของพระองค์และเชื่อฟังบัญญัติทั้งหลายของพระองค์เท่านั้น ความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า*ถูกสำแดง*ผ่านทางความเชื่อฟัง; ความรักที่แท้จริงไม่เคยตั้งคำถามสิ่งใดที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว ถ้าพระเจ้าตรัสสิ่งนั้น เราก็เชื่อมันและเชื่อฟังมัน-**ถ้า**เรารักพระองค์อย่างที่เราควรรักและอย่างที่พระองค์ทรงสมควรที่จะถูกรัก

เปาโลแสดงทัศนคติแห่งผู้เชื่อแท้เมื่อเขากล่าวว่า "มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์" (ฟป. 3:12-14)

พระเยซูกำลังตรัสถึงความเชื่อฟังด้วยหัวใจ, ความปรารถนาของมนุษย์ภายในที่จะยอมนบนอบและคล้อยตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างเต็มที่ ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงย่อมมี*ความปรารถนา*ที่จะ

รักษาพระวจนะของพระเจ้า เปาโลกล่าวใน 2 โครินธ์ 8:11 ว่า "ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่า*เมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จ*ตามสิ่งที่ท่านมี"

ผู้เชื่อที่รักพระเยซูด้วยสิ้นสุดใจของเขาก็จะพบการสำแดงออกแห่งพระประสงค์ของพระองค์ในพระวจนะของพระองค์และจะยินดียอมรับพระประสงค์นั้น; แต่สำหรับผู้เชื่อที่มักจะรักพระเยซูแบบครึ่งๆกลางๆ ต้องมีบัญญัติทั้งหลาย นี่เป็นจริงเช่นกันในครอบครัวฝ่ายโลกทั้งหลาย สำหรับลูกๆเมื่อพวกเขาทำผิด *สายตาที่มองมา*จากคุณแม่หรือคุณพ่อก็เป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอแล้วที่จะสั่งให้เชื่อฟัง ความปรารถนาของพ่อแม่ถูกรับรู้โดยลูก และลูกก็เชื่อฟังเพราะความรักและความเคารพที่มีต่อสิทธิอำนาจของพ่อแม่ สำหรับคนอื่นๆ ต้องมี*กฎข้อบังคับทั้งหลาย*-และการตีสอนเพราะ*การฝ่าฝืน*กฎเหล่านั้น

นี่เป็นจริงเช่นกันในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อบางคนรู้สึกหวั่นไหวแล้วแค่เพราะการคิดถึงความรักของพระเจ้า เหมือนอย่างเปโตรรู้สึกในคืนนั้นที่เขาปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา พระเยซูทรงหันมาและมองมาที่เขา และสายตานั้นก็เพียงพอแล้วที่จะเรียกเปโตรให้มาถึงการกลับใจใหม่พร้อมกับน้ำตาอันขมขื่น คริสเตียนบางคนถูกผลักดันให้มาสู่ความเชื่อฟังเมื่อพวกเขาอ่านพระวจนะ ขณะที่คนอื่นๆต้องเผชิญกับ*คำบัญชา*ที่เฉพาะเจาะจงและแน่ชัดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนพวกเขาจะรับรู้สิทธิอำนาจของพระองค์และเคารพพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของพวกเขาเช่นเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดแห่งจิตวิญญาณของพวกเขา

จงสังเกตว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ตรัสว่า "จงรักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา" แต่ "*ถ้อยคำ*ของเรา" ซึ่งรวมคำสอนทั้งหมดของพระองค์เข้าไว้แล้ว พระองค์ทรงสัญญาว่าจะ*สำแดง*พระองค์เองแก่คนเหล่านั้นที่รักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ (ข้อ 21) แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าทั้งพระองค์กับพระบิดาจะเสด็จมาและ*ประทับอยู่*กับคนเหล่านั้นที่รักษา**พระวจนะ**ของพระองค์-และ "การประทับอยู่" หมายถึง*การร่วมสามัคคีธรรม*

เราทราบว่ายอห์นผู้เป็นที่รักรู้จักความชื่นชมยินดีแห่งการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้า เพราะเขาเขียนไว้ว่า "ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย *เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริง**เราทั้งหลาย**ก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย **เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม***" (1 ยอห์น 1:3, 4)

*สามัคคีธรรมที่คงอยู่เรื่อยไป*คือบำเหน็จของพระเจ้าที่ประทานแก่คริสเตียนที่ปฏิบัติความเชื่อฟังด้วยความรักอยู่ทุกเวลา โดยยอมรับและรักษาพระวจนะของพระเจ้า แต่ผู้ที่ปฏิเสธที่จะยอมรับคำตักเตือนและการแก้ไขของพระคัมภีร์ก็ไม่ต้องคาดหวังว่าจะมีความสุขกับชีวิตอย่างบริบูรณ์เลย

ข้อ 24: "*ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา*"

อีกครั้งหนึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงแถลงหลักการที่ยิ่งใหญ่เดียวกันกับที่พระองค์ทรงนำเสนอไปแล้ว โดยคราวนี้จากแง่*ลบ*บ้าง ถ้าไม่มีความเชื่อฟังต่อพระคริสต์ ก็ไม่มี*ความรัก*ต่อพระคริสต์ *เพราะว่าความรักให้กำเนิดความเชื่อฟัง* ความเชื่อฟังในทางปฏิบัติคือหลักฐานที่แสดงถึงความรักที่แท้จริง-แต่การยอมรับด้วย

ปาก, การเป็นสมาชิกคริสตจักร, พิธีบัพติศมา, การงานต่างๆที่ดี, การร้องไห้หรือการชื่นชมยินดีล้วนไร้ค่า*หากปราศจาก*ความเชื่อฟัง ไม่มีทางสายกลางกับพระเยซู เราอยู่ฝ่ายพระองค์หรือไม่เราก็อยู่คนละฝ่ายกับพระองค์ เรารักพระองค์หรือไม่เราก็เกลียดชังพระองค์ *เราไม่สามารถวางตัวเป็นกลางได้* ในภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าทรงบอกประชากรของพระองค์ว่าความชั่วช้าทั้งหลายของบรรพบุรุษจะตกแก่ลูกหลานจนถึงชั่วอายุที่สามและที่สี่ของคนทั้งหลายที่เกลียดชังพระองค์ แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะแสดงความเมตตาต่อหลายพันคนที่*รัก*พระองค์และรักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ (อพย. 20:5, 6) ในลูกา 11:23 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป"

"*และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา*" คำกล่าวนี้มีไว้เพื่อเตือนใจพวกสาวกอีกครั้งถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันอันสมบูรณ์แบบของพระบิดากับพระบุตร เพราะถ้อยคำที่พระเยซูตรัสคือถ้อยคำของพระบิดา พระองค์จึงตรัสด้วยสิทธิอำนาจและยศศักดิ์ของพระเจ้า ถ้อยคำของพระองค์และบัญญัติทั้งหลายของพระองค์คือถ้อยคำและบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และคนเหล่านั้นที่*รังเกียจ*บัญญัติทั้งหลายของพระเยซูก็รังเกียจบัญญัติทั้งหลายของพระบิดาเช่นกัน ในทำนองเดียวกัน คนเหล่านั้นที่ให้เกียรติและเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซูก็ให้เกียรติและเชื่อฟังพระบิดาด้วย

ด้วยพระคำข้อนี้พระเยซูจึงทรงตอบสามคำถามนั้นที่เหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ในข้อพระคำก่อนหน้า:

โธมัสทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า *พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางที่พระองค์จะเสด็จไปนั้นอย่างไรได้?*" พระเยซูตรัสตอบว่า "**เราเป็น**ทางนั้น" (ข้อ 5, 6)

*ฟีลิป*อยากจะเห็นการสำแดงที่ปรากฏแก่ตาของพระเจ้า และเขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ" พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ผู้ที่ได้เห็น**เรา**ก็ได้เห็น*พระบิดา*" (ข้อ 8,9)

จากนั้นในข้อ 22 ยูดาสทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก?" พระเยซูทรงตอบคำถามนั้นด้วยคำอธิบายว่าโลกไม่เชื่อพระองค์, โลกไม่รักพระองค์, โลกไม่รักษาถ้อยคำของพระองค์-ดังนั้นพระองค์จะสำแดงพระองค์เองแก่โลก*ได้อย่างไร*?

เห็นได้ชัดว่าสามคำถามนี้คือหินสะดุดแก่พวกสาวก และพระเยซูทรงตอบคำถามเหล่านั้นอย่างอดทนแต่หนักแน่นในข้อพระคำก่อนหน้านั้นแล้ว

ข้อ 25: "*เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน*"

"*คำเหล่านี้*" อาจหมายถึงสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูได้สั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์แล้วในบทที่เราศึกษาอยู่นี้ หรือ*อาจ*หมายถึงสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขาเรื่อยมาจนถึงจุดนี้ในการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ แม้หากว่ามันรวมแค่สิ่งเหล่านั้นที่ถูกบันทึกในบทนี้ ก็มีความจริงมากพอที่จะนำความไว้วางใจมาสู่ใจที่อ่อนล้าที่สุด; และหากมันหมายถึงคำสอน*ทั้งหมด*ของพระองค์ พวกสาวกก็ถูกทำให้ทราบตั้งแต่ต้นว่าพระเยซู

ได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระบิดา, เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา, และเพื่อทำพระราชกิจที่พระบิดาทรงส่งพระองค์มาให้กระทำจนสำเร็จ

พระองค์ตรัสแก่พวกเขา เหมือนอย่างที่**เรา**คงพูดกับลูกๆที่ท้อใจของเราว่า "สิ่งเหล่านี้-และอีกหลายสิ่งที่เราได้บอกพวกเจ้าแล้วตั้งแต่เราอยู่กับพวกเจ้า-ได้ถูกกล่าวเพื่อปลอบประโลมใจพวกเจ้า และอีกหน่อยหนึ่งหลังจากเราจากพวกเจ้าไปแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมา และพระองค์จะทรงทำให้พวกเจ้าระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่พวกเจ้าตั้งแต่เราได้อยู่กับพวกเจ้า"

ข้อ 26: "*แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว*"

นี่คือข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพไม่ใช่ "อิทธิพล" ที่เป็นนามธรรม พระองค์ทรงเป็น*บุคคล*ผู้หนึ่ง ที่สามารถสั่งสอน, นำพา, ให้คำปรึกษาได้ พระเยซูตรัสว่า "**พระองค์นั้น**จะทรงสอนท่านทั้งหลาย" โดยใช้คำสรรพนามเพศชาย และแน่นอนว่านี่คงไม่ได้หมายถึงอิทธิพลอย่างหนึ่งที่เป็นนามธรรม

"*พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้น...ผู้ซึ่ง**พระบิดา**จะทรงใช้มาในนามของเรา...*" จงสังเกตว่าพระบิดาทรงส่งผู้ปลอบประโลมใจมาแล้ว แต่พระองค์ทรงถูกส่งมาในพระนามของพระคริสต์ พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาในนาม*ของพระบิดา* (ยอห์น 5:43) พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาในนาม*ของพระบุตร* พระองค์จะเสด็จมาเพื่อแทนที่พระคริสต์, เพื่อรับช่วงต่อจากพระเยซูบนแผ่นดินโลก พระองค์จะทรงนำพา, สถิตอยู่ภายใน, ปลอบประโลมใจ, นำทาง, ให้ความมั่นใจ, และประทับตราผู้เชื่อทั้งหลาย พระเยซูได้ถวายเกียรติพระบิดาในสวรรค์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและตรัส และในทำนองเดียวกันพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาแล้วเพื่อถวายเกียรติพระเยซูพระบุตร จนถึงเวลานั้นที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน พระเยซูได้ตอบสนองความต้องการต่างๆในฝ่ายวิญญาณของเหล่าสาวกของพระองค์ แต่บัดนี้เพราะว่าพระองค์กำลังจะจากพวกเขาไปแล้ว "ผู้ปลอบประโลมใจ*อีกผู้หนึ่ง*" จึงจะจัดเตรียมสำหรับความต้องการต่างๆฝ่ายวิญญาณของพวกเขา-และสำหรับความต้องการต่างๆของผู้เชื่อทุกคนเรื่อยไปจนถึงการสิ้นสุดของยุคแห่งพระคุณนี้

"*พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง*" พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำให้ชัดเจนแก่พวกสาวกคือสิ่งซึ่งในขณะนั้นยังเป็นข้อลึกลับสำหรับพวกเขา คำตรัสหลายประการขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นถ้อยคำแห่งความลึกลับแก่เหล่าผู้ติดตามของพระองค์ในตอนที่พระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านั้น แต่หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนใจพวกเขาให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้และจะทรงเปิดเผยข้อลึกลับเหล่านั้นแก่พวกเขา

ข่าวประเสริฐของยอห์นมีสองตัวอย่างของการสำเร็จจริงของพระสัญญาข้อนี้ ในบทที่ 2 ข้อ 22 เราอ่านว่า "เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น" ในบทที่ 12 ข้อ 16 เราอ่านว่า "ทีแรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์"

จะว่าไปแล้ว พระสัญญาข้อนี้ก็ใช้ได้กับผู้เชื่อ*ทุกคน* เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นครูของเรา:

"ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง...แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น" (1 ยอห์น 2:20, 27)

ผมประกาศข่าวประเสริฐมามากกว่าสามสิบปีแล้ว และในระหว่างปีเหล่านั้น ก่อนที่จะขึ้นไปบนธรรมาสน์เพื่อเทศนาหรือเข้าไปในสตูดิโอเพื่อออกรายการวิทยุ ผมก็อธิษฐานขอพระเจ้าให้เติมเต็มผมด้วยพระวิญญาณและทำให้ผมระลึกถึงสิ่งเหล่านั้นที่ผมควรเปิดเผยในคำเทศนาของผม ผมเป็นพยานรับรองได้ว่าพระเจ้าทรงได้ยินและตอบคำอธิษฐานของผมแล้ว และหลายครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ผมทำได้ในเมื่อหากไม่มีพระองค์ผมก็คงเทศนาไม่ได้ หลายครั้งพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ในร่างกายของผม, ในความคิดของผม, และในใจของผม ผมไม่เคยพยายามที่จะเทศนาพระวจนะของพระเจ้าโดยไม่อธิษฐานก่อนว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทำให้ตัวข้าพระองค์ว่างเปล่า ขอโปรดเติมเต็มข้าพระองค์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ ทำให้ความคิดของข้าพระองค์แจ่มกระจ่าง และช่วยข้าพระองค์ให้พูดถ้อยคำที่ข้าพระองค์ควรพูดและไม่ให้ข้าพระองค์พูดถ้อยคำที่ข้าพระองค์ไม่ควรพูด" หนทางเดียวที่ผู้รับใช้คนใดจะสามารถเทศนาหรือสั่งสอนในพระประสงค์ของพระเจ้าได้คือ อธิษฐานขอการเติมเต็ม, การทรงนำ, การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าพระองค์คือผู้ที่ทรงเปิดเผยบรรดาสิ่งล้ำลึกของพระเจ้าแก่เรา ถึงอย่างไรแล้ว พระคัมภีร์ได้มาถึงเราโดยทางผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายเมื่อพวกเขาถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้บันทึกถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้า:

"และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง*ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่**พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา***" (2 ปต. 1:19-21)

พระสัญญาที่จะเปิดเผย "*ทุกสิ่ง*" แน่นอนว่าใช้ได้กับทุกสิ่งที่*จำเป็น*ต่อผู้เชื่อทั้งหลาย, สิ่งต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเรา มันไม่รวมถึงความรู้ฝ่ายโลกอย่างวิทยาศาสตร์, โหราศาสตร์ ฯลฯ "*ทุกสิ่ง*" ในที่นี้ต้องถูกจำกัดอยู่ที่สิ่งต่างๆที่คริสเตียนต้องรู้เพื่อประโยชน์สุขของจิตใจและวิญญาณ

การรับประกันเรื่องสันติสุขอันสมบูรณ์แบบ

ข้อ 27: "*เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย*"

ในภาคพันธสัญญาใหม่ "*สันติสุข*" ถูกพูดถึงในความหมายสองประการ: ประการแรก มันสื่อถึง*การทำให้กลับคืนดีกัน*ซึ่งตรงข้ามกับ*การทำให้เหินห่าง* ประการที่สอง มันสื่อถึง*ความสงบสุข*ซึ่งตรงข้ามกับสภาวะแห่ง*ความโกลาหล* อย่างหนึ่งเป็นแบบวัตถุวิสัย อีกอย่างเป็นแบบอัตวิสัย

ในโรม 5:1 เราพบ*สันติสุข**กับ**พระเจ้า:* “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว *เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”* พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อเราถูกทำให้สิ้นสุดตลอดกาลแล้ว เรามี*สันติสุข*กับพระเจ้า โดยถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า พระพิโรธของพระเจ้าถูกเอาไปให้พ้นแล้วและ “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (รม. 8:1) นี่คือสันติสุขที่เราชื่นชมยินดีโดยทางการทำให้กลับคืนดีกัน

อีกความหมายที่ว่าคริสเตียนมีสันติสุขก็ถูกพบในฟีลิปปี 4:7: “แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะรักษาเราไว้ในสันติสุข*อันสมบูรณ์แบบ*หากความคิดของเราแน่วแน่อยู่ในพระองค์ (อสย. 26:3) เมื่อเราวางใจพระเยซูเพื่อรับความรอด พระเจ้าก็ทรงช่วยเราให้รอดและยกโทษเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) และเมื่อพระพิโรธของพระเจ้าถูกนำไปให้พ้นเสีย เราก็มีชื่นชมยินดีกับความสงบสุขแห่งจิตใจ พระเจ้าทรงใส่สันติสุขของพระองค์ไว้ภายในเรา และดังนั้นเราจึงไม่เพียง*มีสันติสุข**กับ**พระเจ้า*เท่านั้น เรายังมี*สันติสุข**ของ**พระเจ้า*ด้วย

พระเยซูตรัสว่า “*เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว”* สันติสุขนี้เป็นของเราอันเป็นผลมาจากการลบมลทินนั้น

พระเยซูตรัสด้วยว่า “*สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น”* เราชื่นชมยินดีกับสันติสุขนี้โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ภายใน

พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกเรื่องสันติสุข*ส่วนบุคคล, สันติสุข**ของพระองค์เอง*** หากเราติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตั้งแต่วันแรกแห่งการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ทรงร้องออกมาจากกางเขนนั้นว่า “สำเร็จแล้ว!” เราก็จะพบว่าพระองค์ไม่เคยรู้สึกไม่สงบเพราะสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆเลย พระองค์*ทรงรู้สึกเมตตากรุณา* ใช่แล้วครับ-แต่พระองค์ไม่เคยรู้สึก*ไม่สงบ* และพระองค์ไม่เคยต่อต้านพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ สันติสุขที่พระเยซูทรงสัญญาพวกสาวกคือสันติสุขที่เต็มล้นพระทัย*ของพระองค์เอง*บนแผ่นดินโลก, สันติสุขที่เป็นของพระองค์เพราะการร่วมสนิทและสามัคคีธรรมอันไม่ขาดตอนของพระองค์กับพระเจ้าพระบิดา

จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “*สันติสุขของเราที่**ให้**แก่ท่านนั้น”* เราไม่สามารถ*คู่ควรกับ*สันติสุขนี้ของพระเจ้า, เราไม่สามารถลงแรงเพื่อให้ได้มันมา, เราไม่สามารถซื้อมันได้ แต่พระเยซู**ให้**สันติสุขของพระองค์แก่ผู้เชื่อแต่ละคนและทุกคน โลก**ไม่มี**สันติสุขที่จะให้ ความเพลิดเพลินน่ะหรือ? ใช่ครับ โลกให้ความเพลิดเพลิน-*แค่ชั่วคราว* แต่สันติสุขล่ะ? ไม่เลยครับ *พระเจ้าเพียงผู้เดียว*สามารถให้สันติสุขแก่ใจมนุษย์ได้ พระองค์ทรงสงวนสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวที่จะให้สันติสุข และพระองค์ให้มันแก่ทุกคนที่ยอมให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้า

โลก*พูด*เยอะเกี่ยวกับสันติภาพ-ว่าที่จริง เราได้ยินเกี่ยวกับสันติภาพวันนี้มากกว่าผู้ใดที่เคยมีชีวิตอยู่; แต่**ไม่มี**สันติภาพนอกจากสันติสุขที่มีอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย-*สันติสุขของพระเจ้า* เรามีโปรแกรมต่างๆเพื่อสันติภาพ, สมาคมสันติภาพทั้งหลาย, มีการพูดมากมายเกี่ยวกับ “สันติภาพโลก” การพูดมากมายเกี่ยวกับ

"*การรักษา*สันติภาพ" แต่ใน 1 เธสะโลนิกา 5:3 เราอ่านว่า "เมื่อเขาพูดว่า "สงบสุขและปลอดภัยแล้ว" เมื่อนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น"

เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยแห่งยากล่อมประสาท หลายล้านคนดำรงชีวิตด้วยยาเม็ดต่างๆวันแล้ววันเล่า สถาบันโรคประสาททั้งหลายของเราสำหรับคนที่เป็นโรคประสาทมีผู้ป่วยอยู่เต็มจนล้น และหลายหมื่นคนที่*ควร*อยู่ในโรงพยาบาลประสาทก็**ไม่ได้อยู่**ที่นั่นเพียงเพราะว่าไม่มีที่สำหรับพวกเขา! ยากล่อมประสาทเป็นตันๆถูกขายวันนี้; ผู้คนดำรงชีวิตอยู่ด้วยยาเหล่านั้นเพื่อกันพวกเขาไม่ให้ฆ่าตัวตาย เรามีชีวิตอยู่ในโลกที่วุ่นวายใจ นี่คือกลียุค; แต่ขอบคุณพระเจ้า พวกเรา*แต่ละคน*สามารถมีสันติสุขได้-สันติสุข*กับ*พระเจ้าและ*สันติสุข**ของ***พระเจ้า*-หากเราจะเพียงเชื่อในพระเยซูและวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

ในข้อ 1 ของบทนี้พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "อย่าให้ใจท่านทั้งหลาย*วิตก*เลย" แต่ในที่นี้พระองค์ทรงเสริมว่า "*และอย่า**กลัว**เลย*" แน่นอนว่าพวกสาวกควรรู้สึกได้รับการปลอบประโลมใจ, ไว้วางใจ, ได้รับการเสริมกำลัง, และมีกำลังใจอย่างมาก แต่หลังจากนี้ไม่นาน เปโตรก็ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาอย่างหยาบคายและสาวกคนอื่นๆที่เหลือก็ทิ้งพระองค์และหนีไป นี่แหละหนอความอ่อนแอของมนุษย์!

สันติสุขของพระเจ้าขจัดความกลัว, ความสงสัย, ความกังวลไปเสีย และทำให้หายกลุ้ม มันเป็นบาปสำหรับคริสเตียนที่จะกลุ้มและกังวลและมีชีวิตอยู่ในความกลัว ไม่มีเหตุผลที่จะทำแบบนั้นเลย 1 ยอห์น 4:13-18 กล่าวว่า "ดังนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ *ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และ**ผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์***"

จากนั้นในฮีบรู 13:5,6 เราอ่านว่า "...พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า "*เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย" เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า '**องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า***'

ใช่แล้วครับ ข้อ 27 ของบทที่เราศึกษาอยู่คือทรัพย์สินของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแน่นอน

ข้อ 28: "*ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า 'เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก' ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า 'เราจะไปหาพระบิดา' เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา*"

คำกล่าวนี้อ้างอิงไปยังสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแล้วในบทที่ 13 ข้อ 33 และ 36 และบทที่ 14 ข้อ 2,3 และ 12 พวกสาวกเข้าใจมากพอเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ตรัสจนรู้ได้ว่าพระองค์กำลังจะเสด็จจากพวกเขาไป

และนั่นคือเหตุผลที่พวกเขาเป็นทุกข์ใจและว้าวุ่น ทั้งๆที่พระองค์ทรงให้ความมั่นใจและถ้อยคำแห่งการปลอบประโลมใจแล้ว

"เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก" นี่ชี้ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในข้อ 2 และ 3 ของบทนี้พระเยซูตรัสว่า "เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย...เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา" ถ้าพวกสาวกเชื่ออย่างนั้นจริงๆ พวกเขาก็คงชื่นชมยินดีไปแล้วแทนที่จะเต็มไปด้วยความแคลงใจทั้งหลาย ถ้าพวกเขารักพระองค์ด้วยความรักแบบเฉลียวฉลาดแทนที่จะด้วยความรักแบบขี้สงสัย, หากพวกเขาเข้าใจภารกิจของพระองค์, พระลักษณะของพระองค์, และพระราชกิจของพระองค์อย่างถ่องแท้ พวกเขาก็คงชื่นชมยินดีที่ได้ยินพระองค์ตรัสว่า "เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก" ในคำประกาศนั้นพระองค์ทรงแถลงว่าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มากระทำสำเร็จแล้ว ดังนั้นความรอดจึงถูกจัดเตรียมให้แก่ทุกคนที่ยอมเชื่อและรับถ้อยคำของพระองค์และพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

"ถ้าท่านรักเรา" ไม่ได้หมายความว่าพวกสาวกไม่ได้รักพระเยซูเลย พวกเขารักพระองค์**จริงๆ** และพระองค์ก็*ทรงทราบ*ว่าพวกเขารักพระองค์ ในข้อ 15, 21 และ 23 ของบทนี้เราสันนิษฐานได้อย่างแน่นอนว่าพวกเขารักพระองค์

"เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา" ถ้อยคำเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการรับสภาพเนื้อหนังและการยอมต่ำต้อยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเยซูทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น ทรง*เท่าเทียมร่วมกัน*กับพระเจ้า แต่เมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์กำลังอาศัยอยู่ในร่างกายแห่งเนื้อหนังซึ่งถูกทำให้เป็นเหมือนกับของมนุษย์ขณะที่พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์ พระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระบิดา-ในอดีตและ**ตอนนี้**-ในส่วนของตรีเอกานุภาพ, ความเป็นพระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นสามพระภาค; แต่พระองค์ทรงด้อยกว่าพระเจ้าในส่วนของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็เชื่อในความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์อย่างแข็งแรงพอๆกับที่พวกเขาเชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงเช่นกัน ในฐานะพระเจ้า พระองค์ทรงเท่าเทียม*กับ*พระเจ้ามาตั้งแต่นิรันดร์กาลไปตลอดนิรันดร์กาล แต่ในฐานะ*มนุษย์*พระองค์ทรงด้อยกว่าพระบิดา

พระเยซูทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง แต่การที่พระองค์ทรงอยู่ในสภาพนั้นก็เป็นทั้งด้วยความสมัครใจและเพียงชั่วคราว:

"ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน *เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย* และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ 'หัวเข่าทุกหัวเข่า' ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี 'จะต้องคุกกราบลง' นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ 'ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา" (ฟป. 2:5-11)

ฮีบรู 12:2 บอกเราว่า “เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น” พระเยซูจึงทรง “ทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” ถ้าพวกสาวกได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด, ถ้าพวกเขาได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก, พวกเขาก็คงชื่นชมยินดีที่พระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะกระทำแล้ว และกำลังเสด็จกลับไปหาพระบิดาเพื่อรับสง่าราศีที่พระองค์ทรงมีกับพระบิดาก่อนที่โลกนี้มีมา คือสง่าราศีที่พระองค์ได้ทรงวางไว้ต่างหากเพื่อที่จะรับสภาพเนื้อหนัง, พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลายพระองค์กำลังเข้าใกล้เวลานั้นเมื่อพระองค์จะทรงวางไว้ต่างหากคือตำแหน่งแห่งความด้อยกว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงคงไว้ตั้งแต่พระองค์ได้ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารีและเสด็จมาตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์

พระองค์ผู้ทรงคิดว่าไม่เป็นการแย่งชิงที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้าได้ทรง, ด้วยเจตจำนงเสรีของพระองค์เอง, รับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่งและทรงถูกทำให้มีลักษณะเหมือนกับมนุษย์ผู้เป็นคนบาป ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าพระบิดา พระองค์จะทรงให้การต่อพระเจ้าพระบิดา ใช่แล้วครับ พระองค์ผู้ทรงมั่งคั่งพร้อมกับความเจิดจรัสของสวรรค์ทั้งสิ้นอยู่แทบพระบาทของพระองค์ *เพราะเห็นแก่เรา*ได้ทรงกลายเป็นผู้ยากจนข้นแค้น ไม่มีที่ๆจะวางศีรษะของพระองค์หรือบ้านที่จะเรียกว่าเป็นของพระองค์เอง พระองค์ทรงเป็นคนแห่งความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ และ*ในฐานะที่เป็นเช่นนั้น*พระองค์จึงทรงด้อยกว่าพระเจ้าพระบิดาผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่งแห่งสง่าราศี ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ความสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของพระองค์ถูกบดบังโดยเนื้อหนังมนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าพระบิดาจึงทรงถูกห้อมล้อมโดยพลโยธาในสวรรค์ที่นมัสการจำนวนมหาศาลผู้ซึ่งสรรเสริญพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ขณะที่พระเยซูพระบุตรทรงถูกดูหมิ่น, ถูกถ่มน้ำลายรด, ถูกเหยียดหยาม, ถูกทุบตี, ถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขน พระเยซูทรงทราบสิ่งนี้ทั้งหมดขณะที่พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงทราบความปวดร้าวและความทุกข์ทรมานที่รอคอยพระองค์อยู่อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า แต่ทรงมองเลยพ้นสิ่งนั้นไป พระองค์ทรงประกาศแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระองค์กำลังจะเสด็จกลับไปหาพระบิดา และในการเสด็จกลับไปนั้นพระองค์จะทรงรับสง่าราศีที่พระองค์เคยมี*กับ*พระบิดาในเริ่มแรกนั้นอีกครั้ง

ข้อ 29: “*และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ*”

“*เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่**เหตุการณ์นั้น**จะเกิดขึ้น*” พระเยซูทรงหมายถึงอะไรในที่นี้? พวกสาวก*เชื่อ* แต่ความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอ-และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสคำกล่าวนี้เพื่อที่เมื่อพระองค์จะถูกตรึงที่กางเขนนั้น, สิ้นพระชนม์, และถูกฝังไว้ในที่สุด พวกเขาจะได้เชื่อต่อไปว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา, พระองค์ผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า, และความเชื่อของพวกเขาจะไม่หวั่นไหว พวกเขาต้องเชื่อต่อไปว่าถ้อยคำของพระองค์เป็นความจริงและเชื่อถือได้ และว่าพระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ได้ให้ไว้แก่พวกเขานั้นแน่นอนพอๆกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า

ข้อ 30: “*แต่นี้ไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา*”

พระเยซูทรงทราบว่าอีกไม่นานพระองค์จะถูกตรึงกางเขนแล้ว การทรยศพระองค์ใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว อีกไม่นานพระองค์จะถูกจับกุม ถูกไต่สวน ถูกปรับโทษ และถูกประหารชีวิต พระองค์จึงกำลังเตรียมพวกสาวกให้พร้อมสำหรับชั่วโมงนั้น *"แต่นี้ไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก"* หมายถึงช่วงเวลาสั้นๆนั้นก่อนการตรึงกางเขนพระองค์ มันไม่เกี่ยวข้องกับสี่สิบวันนั้นที่พระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์, ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

"ผู้ครองโลกนี้จะมา..." ซาตานกำลังจะทำให้ส้นเท้าของพระผู้ช่วยให้พ้นฟกช้ำแล้ว (ปฐก. 3:15) ศัตรูตัวฉกาจของพระเจ้า-และของมนุษยชาติทั้งปวง-กำลังจะเริ่มการโจมตีครั้งสุดท้ายต่อพระผู้ช่วยให้รอด, การโจมตีที่เริ่มต้นในสวนเกทเสมนีเมื่อกองทัพทั้งสิ้นแห่งนรกถูกเรียกตัวให้มาต่อสู้กับพระบุตรของพระเจ้า ดังที่เราจะเห็นเมื่อเราไปถึงส่วนนั้นของการศึกษาค้นคว้าของเรา

"และไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา" หมายถึงความบริสุทธิ์ที่อยู่ภายในของพระเยซูคริสต์เจ้า พญามารไม่สามารถโจมตีพระเยซู*จากภายใน*เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง ถึงแม้พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ก็ตาม ไม่มีอุบายในพระองค์เลย พระองค์ไม่มีสันดานชั่วร้ายเลยและด้วยเหตุนี้ซาตานจึงจำใจต้องโจมตีพระองค์จากภายนอก

เพื่อทำให้เห็นสิ่งนี้ชัดเจนมากขึ้น เราอาจใช้ภาพประกอบแบบหยาบๆ: สมมติว่าเราโยนไม้ขีดไฟที่ถูกจุดแล้วลงไปในถังที่เต็มไปด้วยระเบิดหลายลูก คงจะเกิดระเบิดที่รุนแรงมากๆ แต่หากเราโยนไม้ขีดไฟที่ถูกจุดแล้วลงไปในถังที่มี*น้ำ* น้ำนั้นก็จะดับไฟ พระเยซูทรงดับลูกศรเพลิงทุกดอกของพญามาร เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และพระเจ้าไม่สามารถถูกความชั่วร้ายมาทดลองได้:

"เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า "พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง" *เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย* แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตนเองชักนำให้กระทำผิด แล้วตัวก็กระทำตาม" (ยากอบ 1:13, 14)

พระเยซูตรัสคำกล่าวนี้เพื่อการปลอบโยนและการให้ความมั่นใจพวกสาวกที่ท้อใจเหล่านั้นด้วย พระองค์ทรงบอกพวกเขาล่วงหน้าว่าไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับผลลัพธ์ของการต่อสู้ที่ใกล้เข้ามานั้น เพราะว่าพระองค์จะได้ชัยชนะ ไม่มีโอกาสที่ซาตานจะชนะการสู้รบนี้เลย ชัยชนะนี้แน่นอนสำหรับพระเยซูพอๆกับที่การทรงเป็นอยู่ของพระเจ้านั้นแน่นอน ไม่มีจุดอ่อนในพระผู้ช่วยให้รอดที่ซาตานจะโจมตีได้ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเป็นผู้พิชิตในที่สุด พระองค์ทรงพิชิตโลกและเนื้อหนังแล้ว และบัดนี้พระองค์จะทรงพิชิตพญามาร ความตาย นรกและหลุมศพ ซาตานพบจุดอ่อนในคาอิน, ในโนอาห์, ในอับราฮัม, แม้แต่ในสาวกคือเปโตรที่เดินและพูดคุยกับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากับตัว แต่ในพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ไร้ตำหนิ ซาตานไม่พบจุดอ่อนซึ่งมันจะใช้โจมตีได้เลย ไม่มีสิ่งใดที่จะยึดไว้ได้เลย

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า *"ยูดาส*กำลังมา...*พวกโรมัน*กำลังมา... *พวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ปกครองกำลังมา"* ไม่ใช่ครับ พระองค์ตรัสว่า *"ผู้ครองโลกนี้*จะมา" เราต้องจำไว้ว่า*มนุษย์*เป็นเพียงเครื่องมือของซาตาน

ซาตาน *"ผู้ครองโลกนี้"* ปกครองและครอบครองอยู่ในใจของคนทั้งหลายที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่-และนั่นคือมนุษยชาติส่วนใหญ่ (1 ยอห์น 5:19) พวกเราน้อยคนนักที่ตระหนัก (แม้เพียงสักนิดเดียว) ถึงขอบเขต (หรือความรุนแรง) ของอำนาจและอิทธิพลของพญามารที่มีต่อผู้คนแห่งแผ่นดินโลกนี้

เมื่อพระเยซูตรัสว่า "ผู้ครองโลกนี้*จะมา*" พระองค์ก็ไม่ได้หมายความซาตานกำลังมาเป็นครั้งแรก โดยปรากฏตัวเป็นครั้งแรก ตลอดการรับใช้ของพระเยซูบนแผ่นดินโลก พญามารได้ทดลองพระองค์ โจมตีพระองค์และต่อต้านพระองค์อย่างหนักและอย่างต่อเนื่องโดยใช้เครื่องมืออันหลากหลายของมัน พระเยซูและซาตานได้เผชิญหน้ากันหลังจากบัพติศมาของพระเยซู เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกนำโดยพระวิญญาณ "เข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อที่จะถูกทดลองโดยพญามาร" (มธ. 4:1-11) แต่บัดนี้มันจะมาในการโจมตีที่ชั่วร้ายเป็นพิเศษ โดยพยายามเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อที่จะขัดขวางพระประสงค์ของพระเจ้าและทำลายแผนการแห่งความรอด มันเป็นผู้ค้นหาที่เหลี่ยมจัดมากที่สุดเท่าที่เคยเดินบนพื้นพิภพนี้ มันค้นหาทุกแง่มุมของชีวิตพระเยซูในความพยายามที่จะค้นพบบางสิ่งที่มันจะใช้กล่าวหาพระองค์ได้ และคุณเชื่อใจได้เลยว่าหากมีสิ่งใดที่ไม่เหมาะสมในชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอด ซาตานก็คงพบมันไปแล้ว-และแน่นอนว่า*มันก็คงประกาศสิ่งนั้นไปแล้ว!*

ข้อ 31: *"แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้นให้เราทั้งหลายไปกันเถิด"*

นี่คือคำตรัสอันเปี่ยมสุข! ถึงแม้พระเยซูทรงทราบว่า "ผู้ครองโลกนี้จะมา" พระองค์ก็ไม่ได้วิ่งหนีไปจากมัน แต่กลับเดินหน้าเข้าหามัน พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อชำระหนี้บาป และเพื่อที่จะทำเช่นนั้นได้พระองค์ต้องเผชิญหน้าพญามารในการโจมตีครั้งสุดท้ายนี้, การสู้รบแบบสุดกำลังนี้

ในบทที่ 10 ข้อ 17 และ 18 พระองค์ตรัสว่า "ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีกไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก *พระบัญชานี้เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา*" ดังนั้น เมื่อได้รับพระบัญชาจากพระบิดาในสวรรค์แล้ว พระบุตรจึงเสด็จออกไปเพื่อเผชิญหน้ากับพญามาร

"เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา..." มันน่าทึ่งที่สุดที่นี่เป็นที่เดียวที่มีบันทึกไว้ว่าพระคริสต์ตรัสถึงความรัก*ของพระองค์*ที่มีต่อ*พระบิดา*ของพระองค์ในสวรรค์ พระองค์ได้เต็มพระทัยเสด็จมาจากพระทรวงของพระบิดาและรับร่างกายหนึ่งที่ต่ำต้อย และบัดนี้**ใน**ร่างกายนั้นพระองค์กำลังจะประทาน*ข้อพิสูจน์สูงสุด*แห่งความรักของพระองค์ที่มีต่อพระบิดา

"เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา" ในข่าวสารสุดท้ายของพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ก่อนที่พระองค์เสด็จไปยังกลโกธา พระเยซูตรัสว่า "สิ่งที่เรากำลังจะกระทำ เราก็กระทำด้วยความเต็มใจ เราตั้งหน้าของเราตรงสู่กลโกธาและเรา*เต็มใจ*ไปที่กางเขนนั้น เราทำอย่างนี้เพื่อพิสูจน์ให้ท่านทั้งหลายและโลก สวรรค์ แผ่นดินโลก และนรกเห็นว่าเรารักพระบิดาผู้ได้ส่งเราเข้ามาในโลกเพื่อทำการลบมลทินสำหรับจิตวิญญาณของมนุษย์ผู้บาปหนาทั้งหลาย พระองค์ได้ประทานพระบัญชาแก่เรา-แต่ความรักของเราที่มีต่อพระองค์นั้นก็บริสุทธิ์เหลือเกิน, สมบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมเหลือเกิน, จนถึงแม้พระองค์ได้ทรงบัญชาเราแล้ว เราก็เดินหน้าไป*ด้วยความเต็มใจ* และในความตายของเราบนกางเขนนั้น เราก็แสดงออกถึงความรักของเราที่มีต่อ

พระบิดา, ความเชื่อฟังของเราที่มีต่อพระประสงค์ของพระองค์และพระบัญชาของพระองค์ เราตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำงานที่พระบิดาได้ส่งเรามากระทำให้สำเร็จ และในการทำงานนั้นให้สำเร็จ เราต้องตายเพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะได้รับความรอด”

ในฮีบรู 12:1-4 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ขัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว *ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการติเตียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป* ***ท่านทั้งหลายยังไม่ได้สู้รบกับความบาปจนถึงโลหิตตก***”

“จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด” ดูเหมือนว่าด้วยคำตรัสนี้ พระเยซูทรงลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารเย็นนั้นและทรงเริ่มเดินไปยังสวนเกทเสมนี ไม่มีใครทราบได้แน่นอน แต่ดูเหมือนว่าคำสั่งสอนต่างๆที่เหลือของพระองค์ถูกให้ขณะที่พระองค์ทรงเดินไปยังสวนนั้น-จนจบบทที่ 16 เมื่อพระองค์ทรงหยุดชั่วครู่และถวายคำอธิษฐานของบทที่ 17 (จงเปรียบเทียบกับบทที่ 18 ข้อ 1)

ขณะที่เราจะจบบทนี้ ผมรู้สึกถ่อมใจโดยการตระหนักรู้ว่าผมรู้และเข้าใจน้อยจริงๆเกี่ยวกับความหมายเต็มเปี่ยมของหลายสิ่งในบทนี้ บางคำตรัสในบทนี้ก็ยากที่จะเข้าใจเพราะการไร้ความสามารถของเราในฐานะเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีขีดจำกัดที่จะเข้าใจความหมายอันเต็มเปี่ยมของข้อลึกลับอันยิ่งใหญ่ของตรีเอกานุภาพ-ความเป็นหนึ่งเดียวกันอันครบบริบูรณ์และไม่ขาดตอนระหว่างพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเชื่อในคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพแต่เราไม่สามารถเข้าใจข้อลึกลับเกี่ยวกับมันได้ ถ้อยคำของมนุษย์ไม่สามารถแสดงความหมายอันครบถ้วนเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งเดียวกันเช่นนั้นได้ แต่ถึงแม้เราไม่สามารถอธิบายมันได้ เราก็เชื่อมันเพียงเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว เราต้องให้ความเชื่อของเราตั้งอยู่บนพระวจนะของพระองค์ เพราะว่าพระวจนะของพระองค์ไม่มีวันผิดพลาด ปักแน่นอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์ (เพลงสดุดี 119:89)

เมื่อเราเสร็จสิ้นการศึกษาค้นคว้าของเราในบทที่ 14 เราอาจหมายเหตุอีกสิ่งหนึ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับมัน:

ตั้งแต่ตอนต้นของการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ พระเยซูทรงเรียกร้องความสนใจมาที่ตัวพระองค์เองอยู่ตลอด แต่ในลักษณะที่ไม่เคยดันตัวพระองค์เองออกไปข้างหน้าเลย พระองค์ทรงชี้ไปยังพระบิดาผู้ได้ส่งพระองค์มาอยู่เสมอ และพระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา เพื่อกระทำงานที่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มาให้กระทำ และถ้อยคำที่พระองค์ตรัสคือถ้อยคำที่พระบิดาได้ประทานแก่พระองค์ แต่ในบทที่เราเพิ่งศึกษาไปนี้ เราพบว่าพระองค์ทรงใช้คำสรรพนามชี้ไปที่พระองค์เอง นั่นคือ “เรา...ของเรา...ตัวเราเอง” เกือบแปดสิบครั้ง ผมจะให้รายการข้อเหล่านั้นแก่คุณตรงนี้ มันเป็นการศึกษาค้นคว้าที่น่าสนใจมากๆ:

ใน*ข้อ 1* พระองค์ทรงใช้คำสรรพนาม “เรา” ในฐานะเป็นผู้ที่พวกเราเชื่อ: “จงเชื่อพระเจ้า-จงเชื่อ**เรา**”

ใน*ข้อ 2* พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” และ “เรา”: “ในพระนิเวศของพระบิดา**ของเรา**...**เรา**คงได้บอกท่านแล้ว **เรา**ไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” ดังนั้นพระองค์จึงให้ความมั่นใจแก่เหล่าสาวก

ใน*ข้อ 3* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สามครั้งและ “ตัวเราเอง” ครั้งเดียว: “**เรา**ไป... **เรา**จะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับ**ตัวเราเอง** เพื่อว่า**เรา**อยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย”

ใน*ข้อ 4* พระองค์ทรงใช้ “เรา”: “ท่านทราบว่า**เรา**จะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น”

ใน*ข้อ 6* พระองค์ทรงใช้ “เรา”: “**เรา**เป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทาง**เรา**”

ใน*ข้อ 7* พระองค์ทรงใช้ “เรา” และ “ของเรา”: “ถ้าท่านทั้งหลายรู้จัก**เรา**แล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดา**ของเรา**ด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”

ใน*ข้อ 9* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สามครั้ง: “**เรา**ได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จัก**เรา**หรือผู้ที่ได้เห็น**เรา**ก็ได้เห็นพระบิดา”

ใน*ข้อ 10* พระองค์ทรงใช้ “เรา” ห้าครั้ง และ “ตัวเราเอง” ครั้งเดียว: “**เรา**อยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ใน**เรา** คำซึ่ง**เรา**กล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น **เรา**มิได้กล่าวตามใจ**ตัวเราเอง** แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ใน**เรา**ได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์”

ใน*ข้อ 11* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สี่ครั้ง: “จงเชื่อ**เรา**เถิดว่า**เรา**อยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ใน**เรา** หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อ**เรา**เพราะกิจการเหล่านั้นเถิด”

ใน*ข้อ 12* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สี่ครั้ง และ “ของเรา” ครั้งเดียว: “**เรา**บอกความจริง... ผู้ที่เชื่อใน**เรา**...กิจการซึ่ง**เรา**กระทำนั้นด้วย ... **เรา**จะไปถึงพระบิดา**ของเรา**”

ใน*ข้อ 13* พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” และ “เรา”: “สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนาม**ของเรา** **เรา**จะกระทำสิ่งนั้น”

ใน*ข้อ 14* พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” และ “เรา”: “ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนาม**ของเรา** **เรา**จะกระทำสิ่งนั้น”

ใน*ข้อ 15* พระองค์ทรงใช้ “เรา” และ “ของเรา”: “ถ้าท่านทั้งหลายรัก**เรา** จงรักษาบัญญัติ**ของเรา**”

ใน*ข้อ 16* พระองค์ทรงใช้ “เรา”: “**เรา**จะทูลขอพระบิดา...”

ใน*ข้อ 18* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สองครั้ง: “**เรา**จะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว **เรา**จะมาหาท่าน”

ใน*ข้อ 19* พระองค์ทรงใช้เรา “สามครั้ง”: “อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็น**เรา**อีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็น**เรา** เพราะ**เรา**เป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย”

ใน*ข้อ 20* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สามครั้ง และ “ของเรา” ครั้งเดียว: “**เรา**อยู่ในพระบิดา**ของเรา** และท่านอยู่ใน**เรา** และ**เรา**อยู่ในท่าน”

ใน*ข้อ 21* พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” สองครั้ง, พระองค์ทรงใช้ “เรา” สามครั้ง และ “ตัวเราเอง” ครั้งเดียว: “ผู้ใดที่มีบัญญัติ**ของเรา**และรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รัก**เรา** และผู้ที่รัก**เรา**นั้น พระบิดา**ของเรา**จะทรงรักเขา และ**เรา**จะรักเขา และจะสำแดง**ตัวของเราเอง**ให้ปรากฏแก่เขา”

ใน*ข้อ 23* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สองครั้ง, พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” สองครั้ง: “ถ้าผู้ใดรัก**เรา** ผู้นั้นจะรักษาคำ**ของเรา** และพระบิดา**ของเรา**จะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับ**เรา**จะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา”

ใน*ข้อ 24* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สองครั้ง พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” สองครั้ง: “ผู้ที่ไม่รัก**เรา** ก็ไม่รักษาคำ**ของเรา** และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำ**ของเรา** แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้**เรา**มา”

ใน*ข้อ 25* พระองค์ทรงใช้ “เรา”: “**เรา**ได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อ**เรา**ยังอยู่กับท่าน”

ใน*ข้อ 26* พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” และ “เรา”: “นาม**ของเรา**...**เรา**ได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว”

ใน*ข้อ 27* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สามครั้ง และ “ของเรา” ครั้งเดียว: “**เรา**มอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุข**ของเรา**ที่**เรา**ให้แก่ท่านนั้น **เรา**ให้ท่านไม่เหมือนโลกให้”

ใน*ข้อ 28* พระองค์ทรงใช้ “เรา” หกครั้ง พระองค์ทรงใช้ “ของเรา” ครั้งเดียว: “ท่านได้ยิน**เรา**กล่าวแก่ท่านว่า ‘**เรา**จะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก’ ถ้าท่านรัก**เรา** ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่**เรา**ว่า ‘**เรา**จะไปหาพระบิดา’ เพราะพระบิดา**ของเรา**ทรงเป็นใหญ่กว่า**เรา**”

ใน*ข้อ 29* พระองค์ทรงใช้ “เรา”: “**เรา**ได้บอกท่านทั้งหลาย...”

ใน*ข้อ 30* พระองค์ทรงใช้ “เรา”: “แต่นี้ไป**เรา**จะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือ**เรา**”

ใน*ข้อ 31* พระองค์ทรงใช้ “เรา” สามครั้ง: “แต่**เรา**ได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชา**เรา** เพื่อโลกจะได้รู้ว่า**เรา**รักพระบิดา”

มีแต่พระเจ้าในเนื้อหนังเท่านั้นที่สามารถใช้คำสรรพนามอ้างอิงถึงตัวเองได้มากมายขนาดนี้ในข้อพระคำตอนสั้นๆเช่นนี้และไม่แสดงออกถึงความเย่อหยิ่งและความจองหอง แต่เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นความบริบูรณ์ของตรีเอกานุภาพในแง่ร่างกาย พระองค์จึงตรัสได้ว่า “เราประสงค์ที่จะ” –และทำให้สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นสำเร็จจริง

การเปิดเผยของพระบิดา

ข่าวประเสริฐของยอห์นคือ ข่าวประเสริฐที่เปิดเผยพระเจ้าพระบิดาเป็นพิเศษ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว *มัทธิว*กล่าวถึง “พระบิดา” สี่สิบสี่ครั้ง, *มาระโก* กล่าวถึง “พระบิดา” ห้าครั้ง, *ลูกา*ใช้สำนวนเดียวกันสิบเจ็ดครั้ง แต่ในข่าวประเสริฐ*ของยอห์น* “พระบิดา” ถูกกล่าวถึงหนึ่งร้อยยี่สิบสองครั้งในทางใดทางหนึ่ง

ขณะที่เราศึกษาข่าวประเสริฐของยอห์น เราพบว่าตั้งแต่บทที่หนึ่งจนถึงบทสุดท้าย *ความคิดหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง*อาจถูกเน้นย้ำในแต่ละบทที่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงถูกกล่าวถึง; และเนื่องจากบทที่ 14 ปิดท้ายด้วยการเน้นย้ำความคิดที่ว่า “เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา...” และบทที่ 15 ขึ้นต้นด้วยคำตรัสแบบเจาะจงที่ว่า “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา” ผมคิดว่าเราควรชี้ให้เห็นข้ออ้างอิง

ต่างๆและตามรอยความคิดที่เจาะจงเมื่อพระบิดาทรงถูกกล่าวถึงในหลากหลายวิธีตลอด “ข่าวประเสริฐความรอด”

ยอห์นขึ้นต้นข่าวประเสริฐของเขาด้วยพระบุตรของพระเจ้าในพระทรวงของพระบิดา (บทที่ 1 ข้อ 18) และในบทที่ 13 ข้อ 25 เราพบ*คนบาปที่ได้รับความรอดแล้ว*ในพระทรวงของ*พระบุตร* และบัดนี้ให้เราดูบางวิธีเหล่านั้นที่ข่าวประเสริฐของยอห์นเปิดเผยพระบิดาในแบบที่ผู้เขียนข่าวประเสริฐอีกสามท่านที่เหลือไม่เปิดเผย:

1. การทรงสำแดงของพระบิดา:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า...พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” ดังนั้นในสิบสี่ข้อแรกของข่าวประเสริฐของยอห์น เราจึงพบการทรงสำแดงของพระบิดา

2. พระนิเวศของพระบิดา:

หลังจากการอัศจรรย์แรกที่งานเลี้ยงสมรสในหมู่บ้านคานา เมื่อพระเยซูทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปยังพระวิหาร; และเมื่อพระองค์เข้าไปที่พระวิหาร พระองค์ก็ทรงพบพระวิหารถูกทำให้เป็นมลทิน ในมือของพวกคนรับแลกเงินและพวกคนขายสินค้า “เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “*จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำ**พระนิเวศของพระบิดาเรา**ให้เป็นที่ค้าขาย*” (บทที่ 2 ข้อ 15, 16)

3. *ความไว้วางใจของพระบิดา:*

“พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (บทที่ 3 ข้อ 35) พระเจ้าพระบิดาทรงมีความมั่นใจและความไว้วางใจอันสมบูรณ์แบบในพระเยซูพระบุตร พระเจ้าได้ทรงวางใจ*อาดัม*- และอาดัมได้ทำลายความไว้วางใจนั้น แต่ “อาดัมคนสุดท้าย” นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า ทรงสัตย์ซื่อ และพระเจ้าได้ประทานความมั่งคั่งแห่งสวรรค์แก่พระองค์ ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูทรงมีหลายสิ่งที่จะประทานให้เพราะว่าพระองค์ทรงได้รับทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของพระบิดาแล้ว พระเจ้าได้ “ประทาน**สิ่งทั้งปวง**ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์” พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงร่ำรวยมากมาย พระองค์ทรงสามารถและเต็มพระทัยที่จะประทานของประทานที่ดีทุกอย่างแก่เรา “พระองค์จะมิได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม” (เพลงสดุดี 84:11 วรรคหลัง)

4. การนมัสการพระบิดา:

“พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (บทที่ 4 ข้อ 24) สภาวะที่เป็นวิญญาณของพระเจ้าแสวงหาการนมัสการฝ่ายวิญญาณจากบุตรทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยเกี่ยวกับชนิดของอาคารที่เรานมัสการอยู่*ข้างใน* พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยเกี่ยวกับ*รูปแบบ*ของการนมัสการของเรา เพราะว่าพระเจ้า*ทรงทอดพระเนตรดูที่**หัวใจ*** และพระองค์ทรงแสวงหาเหล่าผู้นมัสการที่รักพระองค์อย่างสุดหัวใจและที่นมัสการจากหัวใจที่อุทิศ ในวิญญาณและในความจริง

5. พระประสงค์ของพระบิดา:

พระเยซูตรัสว่า “เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม *เพราะ**เรามิได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา***” (บทที่ 5 ข้อ 30)

พระเยซูทรงเดินในพระประสงค์ของพระเจ้า ทุกย่างก้าวที่พระองค์ทรงเดิน ทุกถ้อยคำที่พระองค์ตรัส ทุกการกระทำที่พระองค์ทรงกระทำ ล้วนเป็นไปตามพระประสงค์ของพระบิดา และพระบิดาทรงเดินกับพระองค์ในทางทั้งสิ้นของพระองค์ มันยังเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิมที่บุตรทั้งหลายของพระองค์จะเดินตามการทรงนำของพระองค์และยอมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์ในทุกด้านของชีวิต บัดนี้ *พระเยซู*ประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน คือการยกชูขึ้นที่พระเจ้าพระบิดาประทานให้พระองค์เพราะความเชื่อฟังของพระองค์ที่มีต่อพระประสงค์ของพระบิดา และคริสเตียนที่เชื่อฟังคือผู้ที่จะได้รับการอวยพรอย่างสูงสุดในระหว่างการเดินบนโลกนี้ของเขา

6. การทรงเลี้ยงดูของพระบิดา:

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (บทที่ 6 ข้อ 35) ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงจัดเตรียมขนมปังแห่งชีวิต พระเยซูทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าประทาน, ผู้ที่พระเจ้าทรงประทับตรา, และผู้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย ด้วยเหตุนี้ผู้ที่มีพระคริสต์จึงจะไม่ขาดสิ่งใดเลย พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงของเราและเราครบบริบูรณ์ในพระองค์ เมื่อเรามีพระคริสต์ เราก็มีความบริบูรณ์ของตรีเอกานุภาพ เรามีสภาพของพระเจ้า และเรามีขนมปังที่มีชีวิต ในฟิลิปปี 4:19 เปาโลประกาศว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์”

7. การมอบหมายภารกิจของพระบิดา:

พระเยซูตรัสว่า “แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่*เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา...พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก*” (บทที่ 8 ข้อ 16, 26)

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกนำเสนอโดยพระเจ้าพระบิดา, การทรงเรียกของพระองค์คือ การทำให้พระเจ้าพระบิดา*ทรงพอพระทัย* แม้แต่ในการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ก็ไม่เคยปฏิเสธความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระองค์กับพระบิดา พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา, ว่าพระองค์ทรงออกมา*จาก*พระบิดา ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง (2 คร. 5:19)

8. การร่วมสามัคคีธรรมของพระบิดา:

ขณะที่เราศึกษาบทที่สิบของข่าวประเสริฐของยอห์น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทที่ 15 ถึง 38 ด้วยดวงตาแห่งความเชื่อเราก็มองเห็นความรักที่มีร่วมกัน, ความรู้ร่วมกัน, การกระทำร่วมกัน, การถือครองร่วมกัน, และการพิทักษ์รักษาไว้ร่วมกันซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงการมีสามัคคีธรรมร่วมกันระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเยซูพระบุตร พระเยซูตรัสว่า “เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย...แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็

จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา” (บทที่ 10 ข้อ 15 และ 38 บางส่วน) ใช่แล้วครับ มีการร่วมสามัคคีธรรม*อันสมบูรณ์แบบ*ระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเยซูพระบุตร

9. ฤทธิ์อำนาจของพระบิดา:

เมื่อหินก้อนนั้นถูกเอาออกไปจากอุโมงค์ฝังศพของลาซารัส “พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “*ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ* แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” (บทที่ 11 ข้อ 41 และ 42) ไม่มีฤทธิ์อำนาจใด ไม่แม้กระทั่งความตาย สามารถต้านทานคำอธิษฐานของพระบุตรของพระเจ้า หรือฤทธิ์เดชของพระบิดาในการตอบคำอธิษฐานนั้นได้ เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด” ลาซารัสก็ออกมา พระเจ้าทรงปลดเปลื้องอำนาจแห่งความตาย และลาซารัสก้าวออกจากเงื้อมมือของความตายเข้ามาสู่ความกระปรี้กระเปร่าแห่งชีวิต

10. สง่าราศีของพระบิดา:

ในบทที่ 12 ข้อ 28 พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” พระเยซูบนกางเขนคือความรักของพระเจ้าที่ถูกแสดงออก, สิ่งดีที่สุดของสวรรค์ที่ตายแทนสิ่งเลวที่สุดของแผ่นดินโลก ในข้อ 23 ของบทที่ 12 พระเยซูตรัสว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี” และ “เวลานั้น” ที่พระองค์ทรงหมายถึงคือ *กลโกธา*, ชั่วโมงที่มืดมิดที่สุดแห่งประวัติศาสตร์มนุษย์ กระนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนนั้นก็นำสง่าราศีมาสู่พระบิดาในสวรรค์ พระคริสต์ทรงประจันหน้ากับบาปแล้ว พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าอ้างสิทธิ์ในมนุษยชาติได้ ทรงถวายเกียรติพระนามของพระองค์และทำให้ทุกตัวอักษรของพระประสงค์ของพระบิดาสำเร็จเกี่ยวกับหนี้บาปนั้น เมื่อพระเยซูทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว” พระองค์ก็นำสง่าราศียิ่งใหญ่ที่สุดมาสู่พระบิดาในสวรรค์เท่าที่จะนำมาสู่พระนามบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้

11. ความมั่นใจของพระบิดา:

บทที่ 13 ข้อ 3 บอกเราว่าพระเยซู*ทรงทราบ*เกี่ยวกับการที่พระบิดาทรงมั่นใจอย่างสมบูรณ์แบบในพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่า “*พระบิดาได้ประทาน**สิ่งทั้งปวง**ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์*” พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ได้เสด็จมา*จาก*พระเจ้าและว่าพระองค์จะกลับไป*หา*พระเจ้า โลกรังเกียจพระองค์, ถ่มน้ำลายรดพระองค์, พยายามที่จะเอาหินขว้างพระองค์, เรียกพระองค์ว่าลูกนอกสมรสและคนลวงโลก พระองค์ทรงถูกมิตรสหายทอดทิ้งและถูกทรยศโดยคนหนึ่งในกลุ่มสาวกของพระองค์เอง เงาแห่งกางเขนนั้นทาบทับบนตัวพระองค์อยู่เสมอ และการพิพากษาของพระเจ้าที่ต้องถูกตวงออกเพื่อปรับโทษบาปก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ อยู่กับพระองค์เสมอ แต่พระเยซูทรงมีพระเนตรที่จับจ้องอยู่ที่กลโกธา-และทุกสิ่งที่พญามาร, แผ่นดินโลก, และนรกสามารถปาเข้าใส่พระองค์ก็ไม่สามารถทำให้พระองค์หันออกไปจากพระประสงค์ของพระองค์ได้ และไม่สามารถซ่อนรอยยิ้มแห่งพระพักตร์ของพระบิดาได้ คือรอยยิ้มที่ให้ความมั่นใจพระบุตรเรื่องความเชื่อและความ

มั่นใจอันสมบูรณ์แบบของพระบิดาในพระองค์, ความมั่นใจว่าพระองค์จะทรงทำงานที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำจนเสร็จสิ้น และพระองค์ทรงทำให้ความมั่นใจนั้นสำเร็จจริงแล้ว

12. พระฉายของพระบิดา:

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์" ฟีลิปทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ฟีลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ **ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา** และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น'" (บทที่ 14 ข้อ 7-9)

พระเยซูทรงเป็นความสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า "ทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์" (ฮีบรู 1:3) ทั้งหมดที่เราต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้าล้วนอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์ในเนื้อหนัง ดังนั้นคำถามใดที่เราถามเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดานิรันดร์หรือพระเจ้าพระวิญญาณนิรันดร์ เราก็จะพบคำตอบในพระเยซูพระบุตรนิรันดร์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระเจ้า แลพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ

13. การปรนนิบัติของพระบิดา:

"เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น" (บทที่ 15 ข้อ 1,2)

ถึงแม้พระเยซูทรงเป็นเถาองุ่นแท้ พระบิดาก็ทรงเป็นผู้ดูแลรักษา และการลิดแขนงและการดูแลของผู้ดูแลรักษาคือสิ่งที่ทำให้กิ่งเหล่านั้นเกิดผล เถาองุ่นต้องได้รับการดูแลรักษา และมันต้องถูกลิดแขนง มิฉะนั้นคงไม่มีผลเลย ผู้ดูแลรักษาคือพระองค์ผู้ทรงทำการลิดแขนง และในข้อ 8 ของบทที่ 15 พระเยซูตรัสว่า "พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือ*เมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก*"

14. ความรักของพระบิดา:

"เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า" (บทที่ 16 ข้อ 27) เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูมาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ทั้งหมดที่เราเป็นในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยทางพระคุณของพระองค์จึงเป็นผลลัพธ์แห่งการงาน, การปรนนิบัติ, และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์พระบุตร ทั้งหมดที่เราถือครองโดยทางความรอดคือผลลัพธ์แห่งพระราชกิจของพระคริสต์เพื่อเรา พระคริสต์ได้ทรงทำการงานเพื่อเรา, ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา, และทรงทำให้แผนการแห่งความรอดสมบูรณ์แบบเพื่อเราเพราะความรักของพระบิดา เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า, เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิต, และเรามีชัยชนะเหนือบรรดาศัตรูฝ่ายวิญญาณทั้งหมด*เพราะเรามีชัยชนะ**ในฤทธิ์เดชของพระองค์*** เราต้อนรับพระเยซูโดยความเชื่อ และพระบิดาทรงอาศัยอยู่**ใน**เราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นเมื่อเรามีพระเยซู เราก็มีความเต็มเปี่ยมของตรีเอกานุภาพ "เพราะว่าใน (พระเยซู)นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในแง่ร่างกาย และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิเทพ" (คส. 2:9,10)

15. การทรงรักษาของพระบิดา:

พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์” (บทที่ 17 ข้อ 11) ตลอดบทที่สิบเจ็ดของข่าวประเสริฐของยอห์น เราพบความมั่นใจเรื่องการทรงรักษาของพระบิดา พระเยซูทรงอธิษฐาน-ไม่เพียงเพื่อคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามและเดินกับพระองค์ในระหว่างการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์เท่านั้น แต่เพื่อผู้เชื่อทุกคนตลอดยุคคริสตจักรด้วย จนกว่าพระกายของพระคริสต์จะสมบูรณ์และเราถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูบนกางเขนนั้นคือพื้นฐานสำหรับคำอธิษฐานของพระองค์ตามที่บันทึกไว้ในบทที่ 17 และเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และความมั่นใจและความเชื่อของพระบิดาในพระบุตร คำอธิษฐานนั้นจึงเป็นเครื่องรับประกันของเราว่าเราจะเข้าเมืองสวรรค์นั้นและอาศัยอยู่ในนครบริสุทธิ์นั้น คือสถานที่ๆพระเยซูได้เสด็จไปเพื่อจัดเตรียมสำหรับเรา

16. ถ้วยของพระบิดา:

“พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ” (บทที่ 18 ข้อ 11)

ในสวนเกทเสมนี พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด *แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์* ***แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์***” (มธ. 26:39) พระผู้ช่วยให้รอดทรงเห็นถ้วยแห่งบาปทั้งหลายของเรา, ถ้วยแห่งวิบัติและความทุกข์ระทมของเรา และเมื่อถ้วยสีดำรสขมนี้ถูกกดโดยพระหัตถ์แห่งความรักของพระเจ้าไปที่พระโอษฐ์ของพระเยซู พระองค์ก็ทรงดื่มมันจนตะกอนรสขมชิ้นสุดท้าย เพื่อที่**เรา**จะได้มีถ้วยแห่งพระพรและความรอดนิรันดร์ หากพระองค์ได้ตรัสว่า “ข้าพระองค์จะ*ไม่*ดื่มมัน” พระเจ้าพระบิดาก็คงไม่*บังคับ*พระองค์ให้ดื่มมัน และเราก็คงไม่มีวันรู้จักถ้วยแห่งความรอดเลย แต่พระเยซูทรงดื่มถ้วยแห่งวิบัติและบาปของเราไป เพื่อที่**เรา**จะได้รับความรอดนิรันดร์

17. การสถิตอยู่ด้วยของพระบิดา:

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูตรัสแก่มารีย์ว่า: “อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” (บทที่ 20 ข้อ 17)

หลังจากได้ชำระหนี้บาปและทำให้ความรอดเป็นไปได้สำหรับเราแล้ว พระเยซูก็เสด็จขึ้นเข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระบิดา “ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้ที่เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ” (อฟ. 4:9, 10) พระองค์ผู้ได้เสด็จเข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระบิดาแล้วนั้นได้เสด็จลงไปยังเบื้องลึกแห่งความมืด, ความสิ้นหวัง, ความทุกข์ทรมาน, ความปวดร้าว, และความมรณาก่อน-แต่ความมรณาไม่สามารถฉุดรั้งพระองค์ไว้ได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็น

ชีวิต เพราะ**พระองค์**ทรงเป็นอยู่ **เรา**ก็เป็นอยู่เช่นกัน เพราะ***พระองค์****ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว* เราจึงมีชีวิตนิรันดร์โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ บัดนี้พระองค์ประทับอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบิดา โดยทำการวิงวอนเผื่อคุณและผม, เพื่อผู้เชื่อทุกคน แต่ก่อนที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาและประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงฝากคำบัญชาหนึ่งไว้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ...ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก” (มธ. 28:19,20 บางส่วน) พระองค์ทรงส่ง**เรา**ออกไปวันนี้เพื่อประกาศข่าวดีนั้น, ข่าวดีที่ทำให้ดีใจ, *ความมั่งคั่ง*แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดและฤทธิ์เดชที่พิทักษ์รักษาไว้ของพระองค์

การกระทำที่เฉพาะเจาะจงทั้งหลายของพระบิดาซึ่งถูกบันทึกในยอห์น

การแสวงหาที่ชี้เฉพาะของพระบิดา (บทที่ 4 ข้อ 23)
การกระทำกิจที่จริงจังของพระบิดา (บทที่ 5 ข้อ 17)
การทรงรักที่ลึกซึ้งของพระบิดา (บทที่ 5 ข้อ 20; บทที่ 10 ข้อ 17; บทที่ 16 ข้อ 27)
การทำให้เป็นขึ้นอันทรงฤทธิ์ของพระบิดา (บทที่ 5 ข้อ 21)
การส่งไปอันชี้เฉพาะและเจาะจงของพระบิดา (บทที่ 5 ข้อ 23; บทที่ 8 ข้อ 16,18)
การประทับตราแห่งสวรรค์ของพระบิดา (บทที่ 6 ข้อ 27)
การประทานให้อันบริสุทธิ์ของพระบิดา (บทที่ 6 ข้อ 32-37; บทที่ 10 ข้อ 29; บทที่ 13 ข้อ 3)
การชักนำคนบาปของพระบิดา (บทที่ 6 ข้อ 44)
การให้เกียรติอันเป็นที่ยอมรับของพระบิดา (บทที่ 8 ข้อ 54; บทที่ 12 ข้อ 26)
การรู้จักอันชื่นชมของพระบิดา (บทที่ 10 ข้อ 15)
คำบัญชาที่เด่นชัดและชี้เฉพาะของพระบิดา (บทที่ 10 ข้อ 18; บทที่ 14 ข้อ 31)
ข่าวสารที่ไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ของพระบิดา (บทที่ 12 ข้อ 50)
การสถิตอยู่ภายในที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์ของพระบิดา (บทที่ 14 ข้อ 10)
การโปรดประทานอันเพียงพอของพระบิดา (บทที่ 14 ข้อ 26; บทที่ 15 ข้อ 26)
การดูแลอันสัตย์ซื่อของพระบิดา (บทที่ 15 ข้อ 1)
การพิทักษ์รักษาไว้ของพระบิดา (บทที่ 17 ข้อ 11)